Ở ĐỒN CÔNG AN ĂN DƯA

Dược Cưng Chiều Hết Mức

DTV EBOOK

Nam Mễ

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119: Chương Cuối

Chương 1

DTV-EBOOK

Chương 1
Hòa An ven biển, hoàng hôn mùa hè rực rỡ nhất, như một vệt màu khổng lồ quét ngang chân trời, nhuộm cả không gian thành một bức tranh sơn dầu hùng vĩ.

Đồn công an vắng vẻ, nữ cảnh sát trực ban Nhiêu Thi Thi đang gục mặt sau quầy lễ tân, khẽ nâng mí mắt nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm mây. Trong đầu cô vẫn còn vương vấn tình tiết cuốn tiểu thuyết tối qua, không khỏi thầm oán thán, truyện dài lê thê mãi chưa hết, chẳng biết tối nay có cập nhật đến đoạn nam nữ chính hóa giải hiểu lầm không nữa.

"Xin hỏi, ở đây có cha của con không ạ?" Giọng nói non nớt của một đứa trẻ vang lên trong đại sảnh vắng lặng.

Nhiêu Thi Thi ngồi thẳng dậy, nhưng không thấy ai. Cô cúi người nhìn xuống, một nhóc tì thấp bé đang đứng trước quầy lễ tân, chiều cao còn chưa tới mặt bàn. Chẳng biết bé vào bằng cách nào mà không hề gây ra tiếng động.

"Bé con có chuyện gì vậy?"
Đôi bàn tay mũm mĩm của đứa bé bám vào cạnh quầy, cố gắng kiễng chân: "Con tìm cha con."

"Cha con tên gì?" Một đứa bé lớn như vậy lại gọi "cha" thay vì "ba ba", nghe có chút kỳ lạ.
"Chung Cẩn." Đứa bé đáp.

Nhiêu Thi Thi chớp mắt: "Chung Cẩn, sở trưởng Chung... Cha con là sở trưởng Chung Cẩn của chúng tôi sao?" Giọng cô vô

thức cao lên mấy phần, mang theo chút kinh ngạc. Sở trưởng Chung đến Hòa An nhậm chức đã một năm, chưa từng nghe nói anh ấy có con gái.
Đứa bé im lặng, đôi mắt to tròn đen láy chăm chú nhìn Nhiêu Thi Thi.

Nhiêu Thi Thi vội vã bước ra khỏi quầy lễ tân. Khi đứng thẳng, cô càng thấy đứa bé nhỏ xíu, còn thấp hơn cả con mèo vàng ở quán mì hải sản, nhìn chỉ khoảng ba bốn tuổi.

Dù sở trưởng Chung có con gái thật, cũng không thể để con bé một mình chạy lung tung bên ngoài như vậy được!

Nhiêu Thi Thi ngồi xổm xuống, hỏi: "Bé con từ đâu đến đây vậy?"

"Ma cung."

Nhiêu Thi Thi: "..." Vậy con tên gì?"

"Chung Vân Đồng."

"Bé Chung Vân Đồng, vậy con có nhớ số điện thoại của ba mẹ không?"

"Điện thoại là cái gì ạ?"

Nhiêu Thi Thi: "..."

Thật sự không thể giao tiếp với một đứa bé lớn như vậy. Nhiêu Thi Thi dẫn bé đến ghế dài trong đại sảnh ngồi, rồi lấy đồ ăn vặt của mình chia cho bé. Cô đi xem camera giám sát để tìm hiểu xem đứa bé đã đến đây bằng cách nào.
Camera không ghi lại hành tung của đứa bé, trong sở cũng không nhận được cuộc gọi báo án nào về việc trẻ lạc.

Nhiêu Thi Thi quay lại chỗ đứa bé, ngồi xổm xuống, cẩn thận hỏi: "Con nhắc lại lần nữa xem, ba ba con là ai?"

Đứa bé ngậm que kẹo mút trong miệng, cụp mắt xuống, đôi chân ngắn nhỏ đung đưa trước sau: "Chung Cẩn."

Nhiêu Thi Thi lấy điện thoại ra, mở một tấm ảnh thẻ một mình của sở trưởng Chung, đưa đến trước mặt đứa bé và hỏi: "Có phải người này không?"

Chung Vân Đồng rút que kẹo ra khỏi miệng, lớn tiếng trả lời: "Đúng ạ."

Nhiêu Thi Thi hít sâu một hơi, mở camera điện thoại, chụp một tấm ảnh đứa bé, rồi gửi bức ảnh đó cho sở trưởng Chung.

Cô cẩn thận soạn tin nhắn: 【Sở trưởng Chung, bé này nói là con gái của anh, hiện đang ở đồn công an, xử lý thế nào xin chỉ thị.】

Ảnh và tin nhắn gửi đi như đá chìm đáy biển, đối phương mãi không trả lời.

Nhiêu Thi Thi xoa mái tóc mềm mại của đứa bé, an ủi: "Hôm nay sở trưởng Chung đi họp ở thành phố rồi, chắc phải lát nữa mới trả lời tin nhắn được. Con ngoan ngồi đợi một chút nhé?"

"Vâng ạ." Nhóc tì thở dài, rồi đưa gói bánh tuyết cho Nhiêu Thi Thi nhờ mở, sau đó nhét vào miệng.

Nhiêu Thi Thi nhìn kỹ đứa bé, bé con này xinh xắn thật, đôi mắt lanh lợi, mái tóc đen nhánh được buộc thành kiểu Na Tra đáng yêu bằng dải lụa, trên người còn mặc áo ngắn kiểu Trung Hoa, giống như búp bê trong tranh Tết.
Dù không phải con của sở trưởng Chung, được nuôi dưỡng tốt như vậy, chắc chắn cũng là con nhà giàu.

Đứa bé chẳng hề rụt rè, ăn xong bánh tuyết, lại nhờ Nhiêu Thi Thi bóc vỏ ô mai. Vị chua của ô mai khiến khuôn mặt bầu bĩnh của bé nhăn nhó hết cả.

Nhiêu Thi Thi thấy bé nhăn mặt vì chua, liền đưa thùng rác đến: "Nhè ra đây này."
Đứa bé mím môi lắc đầu, kiên cường nhai nuốt viên ô mai chua loét.

Nhiêu Thi Thi: "Ôi, nhả hạt ra chứ."

Đứa bé tròn xoe mắt đen láy: "Nuốt rồi ạ."

Nhiêu Thi Thi tuy không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, nhưng hồi nhỏ cô cũng từng nuốt hạt mơ. Người lớn dọa cô rằng hạt sẽ nảy mầm trong bụng, mọc thành cây ra tận đỉnh đầu, nhưng cuối cùng chẳng có chuyện gì xảy ra. Vì vậy, Nhiêu Thi Thi nghĩ, đứa bé này nuốt một hạt ô mai chắc cũng không sao.

Tuy nhiên, Nhiêu Thi Thi vẫn tịch thu ngay lập tức mấy quả ô mai còn lại của bé.

Chung Vân Đồng vừa hút sữa chua vừa thầm nghĩ, không biết Ma Tôn cha còn nhớ đến nàng không nữa.

Nàng vốn là một con Thiên Vân Ma Khuyển được Ma Tôn nuôi dưỡng. Các linh thú khác theo chủ nhân vào sinh ra tử, đặc biệt là linh thú Ma tộc, thường sở hữu sức mạnh hắc ám to lớn, thần bí và cường đại.

Nhưng Chung Vân Đồng thì hoàn toàn ngược lại. Từ nhỏ nàng đã được Ma Tôn ba ba nuông chiều, lớn lên thì nhàn hạ sung sướng, chẳng có kỹ năng gì đặc biệt. Nếu nói giỏi nhất, có lẽ là "phá gia chi tử", phá hủy cả cung điện, cha nàng vẫn sẽ khen nàng là bảo bối ngoan.

Chung Vân Đồng sống như một tiểu bá vương ở ma cung, không hề hay biết thế giới bên ngoài đã thay đổi chóng mặt. Cha nàng, đại ma đầu Ma Tôn, đã bị Tiên tộc giết chết. Đến khi tin tức truyền đến ma cung, Chung Vân Đồng mới oa oa khóc lớn.

Nàng mở đôi cánh chim màu xám bạc to lớn bay ra khỏi ma cung, theo mùi hương quen thuộc đến nhân gian, cuối cùng xác định được vị trí ở đồn công an khu Hòa An, nơi có mùi hương của cha nàng nồng đậm nhất.

Nhưng cha nàng đã chuyển thế thành người, theo lý thuyết đã mất hết ký ức kiếp trước, hẳn là không còn nhớ đến nàng.

Nghĩ đến đây, Chung Vân Đồng có chút buồn bã. Người mà nàng yêu quý nhất, yêu quý nhất, có lẽ đã quên mất nàng rồi.

Đúng lúc này, điện thoại của Nhiêu Thi Thi vang lên, số gọi đến chính là của sở trưởng Chung.

Nhiêu Thi Thi nhấc máy, giọng nói lạnh lùng của sở trưởng Chung vang lên: "Trẻ con nói vớ vẩn, cô mau chóng tìm người nhà cho nó đi."

"Vâng, sở trưởng." Nhiêu Thi Thi nói chuyện với Chung Cẩn, vô thức ưỡn ngực ngẩng cao đầu, giọng nói to rõ.

Chung Vân Đồng nghe thấy tiếng cô, lập tức trượt xuống khỏi ghế, chạy đến bên quầy lễ tân, cố gắng kiễng chân, lớn tiếng hỏi: "Là cha con ạ?"

Đợi đến khi Chung Cẩn bên kia cúp máy, Nhiêu Thi Thi mới cúi xuống: "Sở trưởng nói anh ấy không phải cha con. Ba mẹ con rốt cuộc là ai? Mau nói thật đi."

Đứa bé không biết phải giải thích chuyện phức tạp này như thế nào, chỉ có thể nắm chặt tay, lớn tiếng lặp lại: "Là cha con."

Buổi chiều, Nhiêu Thi Thi cẩn thận xem xét lại camera giám sát khu vực lân cận, còn gọi điện thoại cho đồng nghiệp Tiểu Vương đang làm nhiệm vụ bên ngoài về hỗ trợ liên lạc với các đồn công an gần đó, xem có ai báo án tìm trẻ lạc có đặc điểm giống đứa bé này không.

Việc tìm kiếm không có kết quả, đứa bé này dường như từ trên trời rơi xuống vậy.

Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương đành phải liên hệ với trung tâm giám định vật chứng, nhờ họ làm thêm giờ để lấy mẫu DNA của đứa bé lạc đường đi so sánh.

Để lấy mẫu DNA cần phải lấy máu. Chung Vân Đồng rất sợ kim tiêm, vừa thấy ống tiêm được lấy ra liền bỏ chạy. Nhóc tì chạy nhanh đến nỗi ba người lớn cũng không đuổi kịp.

Vẫn là Nhiêu Thi Thi có cách. Cô nói với đứa bé: "Cha con không nhận ra con đúng không? Chỉ cần lấy máu, là có thể chứng minh con là con gái của anh ấy, anh ấy sẽ nhận ra con."

Chung Vân Đồng vừa nghe nói như vậy là có thể tìm được cha, lập tức ngoan ngoãn đưa cánh tay nhỏ bé đến trước mặt cô y tá mặc áo trắng:
"Cô phải nhẹ nhàng thôi nhé."

"Ừ, được rồi, cô nhất định nhẹ nhàng, con đừng nhìn, đếm to đến 10 là xong ngay." Bác sĩ khoa giám định kiên nhẫn an ủi bé.

Chung Vân Đồng càng thêm lo lắng: "Nhưng con không biết đếm đến 10."

Bác sĩ cười, dịu dàng nói: "Ra là con chưa đi nhà trẻ à. Con thật là dũng cảm, bé tí thế này mà dám chạy lung tung bên ngoài không sợ hãi gì cả, đúng là một tiểu hiệp sĩ giang hồ đấy."

Trong lúc nói chuyện, sự chú ý của Chung Vân Đồng bị phân tán, việc lấy máu diễn ra suôn sẻ.

Kết quả giám định phải hai ngày sau mới có, Nhiêu Thi Thi không dám làm phiền Chung Cẩn nữa, liền gọi điện thoại cho phó sở trưởng Mao Phỉ Tuyết để báo cáo tình hình và hỏi về việc sắp xếp cho đứa bé.

Chương 2

DTV-EBOOK

Trong sở trước đây cũng từng xảy ra những tình huống tương tự, Mao Phỉ Tuyết có kinh nghiệm xử lý việc này nên nói: "Ở đường Duyên Hải Tây có một nhà trẻ tư nhân tên là Tiểu Thái Dương. Các cô giáo ở đó rất có trách nhiệm. Cứ đưa bé đến đó trước, chi phí sở sẽ lo liệu, đợi tìm được người nhà thì họ sẽ hoàn trả lại cho nhà trẻ."

Cúp điện thoại của Mao Phỉ Tuyết, Nhiêu Thi Thi vỗ vai Tiểu Vương: "Đi đường Duyên Hải Tây."

Tiểu Vương đang ôm đứa bé trong lòng cũng bắt chước Nhiêu Thi Thi, vỗ vỗ vai cô: "Tôi muốn ăn cái kia."

Theo hướng ngón tay của Chung Vân Đồng, có một quán bán xúc xích nướng nhỏ, mấy đứa trẻ học sinh tiểu học đang vây quanh quán ăn vặt, ríu rít trò chuyện.

Nhiêu Thi Thi hỏi: "Sao con lại đói bụng rồi?"

Tiểu Vương nói: "Cho bé ăn một cây đi, trẻ con sao cưỡng lại được sự hấp dẫn của xúc xích tinh bột chứ?"

Nhiêu Thi Thi miệng thì trách: "Anh không biết hôm nay nó ăn bao nhiêu đồ ăn vặt đâu, hết cả hộp của tôi rồi." Nhưng thực tế, cô vẫn chiều theo Chung Vân Đồng, bước chân hướng về phía quán ăn vặt.

Khi Tiểu Vương và Nhiêu Thi Thi mặc cảnh phục đi ngang qua, ông chủ quán ăn vặt còn tưởng là đội quản lý đô thị đến, vội vàng đẩy xe định bỏ chạy.

Nhiêu Thi Thi nhanh chóng ngăn lại: "Đừng sợ, chúng tôi chỉ đến mua xúc xích thôi."

Cuối cùng, mọi người đều ăn xúc xích nướng. Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương mỗi người một cây, bé Chung Vân Đồng một mình ăn hai cây, còn hai người trợ lý đắc lực mỗi người cầm một cây, vừa đi vừa gặm.

Vì mặc cảnh phục sợ người khác nhìn thấy ảnh hưởng không

tốt, Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương dẫn Chung Vân Đồng trốn sau bồn hoa để ăn.
Chung Vân Đồng thò đầu ra: “Con không cần trốn ở đây.”
Tiểu Vương vươn tay ấn đầu cô bé xuống.
Nhiêu Thi Thi giục: “Ăn nhanh lên, Chung sở hôm nay họp ở cục, để anh ấy bắt gặp chúng ta đang ngồi xổm ở đây ăn xúc xích thì chết chắc.”
Cục Công an thành phố và trung tâm giám định chỉ cách nhau một con đường, khả năng bị bắt gặp thực sự rất cao.
“Đúng đúng đúng, mau ăn thôi.” Tiểu Vương lập tức đồng tình.
Tiểu Vương sợ nhất Chung sở. Thực ra, sở trưởng ngày thường rất ít khi tức giận, đa số thời điểm còn khá dễ nói chuyện.
Nhưng Tiểu Vương cứ sợ anh, luôn cảm thấy anh ta sâu sắc khó lường, không giống phó sở trưởng Mao Phỉ Tuyết dễ gần.
Tiểu Vương chỉ hai ba miếng đã ăn xong cây xúc xích của mình, nhảy xuống khỏi bồn hoa, chuẩn bị bế Chung Vân Đồng đi, nhưng vừa nhìn sang bên cạnh, bồn hoa trống trơn.
“Con bé đâu?”
Nhiêu Thi Thi vừa thấy cũng hoảng hốt: “Vừa nãy còn ở đây mà, đi đâu rồi?”
Hai người tìm một vòng quanh bồn hoa, còn cố ý hỏi ông chủ quán ăn vặt, nhưng không thấy Chung Vân Đồng đâu, cứ như thể con bé đã biến mất vào hư không.
Chung Vân Đồng lúc này đã ngửi thấy mùi hương của cha mình lẫn vào bên trong Cục Công an thành phố. Nói ra thì thật xấu hổ, Chung Vân Đồng là một con Thiên Vân Ma Khuyển, lẽ ra phải có khứu giác cực kỳ nhạy bén, nhưng con bé này học hành không đến nơi đến chốn, khi còn là ma khuyển chỉ lo chơi, dẫn đến kỹ năng ngửi của nó bây giờ rất kỳ lạ, lúc linh lúc không, phần lớn là không linh.
Rõ ràng cha ở ngay gần, nhưng sau khi nghe Nhiêu Thi Thi nhắc nhở, nó mới tập trung chú ý, miễn cưỡng ngửi thấy mùi hương của cha.
Rồi theo mùi hương băng qua đường, không tốn nhiều sức đã vào được tòa nhà Cục Công an thành phố.
Sau khi vào bên trong, mùi hương của cha càng thêm nồng đậm.

Chung Vân Đồng giơ hai cây xúc xích đang ăn dở, hì hục bò lên lầu hai. Chân của trẻ con loài người quá ngắn, leo cầu thang có chút vất vả. Trước kia khi còn bốn chân, loại cầu thang này quả thực không đáng nói.
Nó nhìn thấy một chú mặc đồng phục giống Nhiêu Thi Thi đang đi tới, thế là Chung Vân Đồng gọi chú ấy lại: "Xin hỏi, ở đây có Chung Cẩn không ạ?"
Chú cảnh sát vừa nãy không để ý, bây giờ nghe thấy tiếng gọi, mới phát hiện bên cạnh cầu thang có một đứa bé.
"Ôi, cháu vào bằng cách nào vậy?"
Chung Vân Đồng dùng đôi mắt to đen láy nhìn chằm chằm chú: "Cháu tìm một người tên là Chung Cẩn."
"À, Chung Cẩn à. Chung Cẩn đang ở phòng họp lầu 3, cháu tìm chú ấy làm gì?"
Chung Vân Đồng chìa hai tay về phía chú cảnh sát: "Ôm cháu đi."
Chú cảnh sát: "…"
Vài phút sau, chú cảnh sát ôm Chung Vân Đồng leo lên lầu 3, rồi ôm cô bé gõ cửa phòng họp.
Cửa phòng họp nhỏ mở ra, chú cảnh sát ôm đứa bé vào phòng. Ba người bên trong thấy vậy lập tức đứng dậy, cung kính chào hỏi:
"Lục cục trưởng."
Trưởng phòng tuyên truyền Chu Quần nhìn cục trưởng nhà mình đang ôm một đứa bé trong lòng, nghi hoặc hỏi: "Lục cục trưởng, đây là con nhà ai vậy ạ?"
Lục cục trưởng khẽ lắc lư đứa bé trong lòng, cười ha ha: "Cháu xem xem người cháu muốn tìm có ở đây không."
"Thả cháu xuống." Chung Vân Đồng nói.
Lục cục trưởng đặt cô bé xuống đất. Đứa bé xoay người, đưa cây xúc xích nướng đang cầm trên tay cho ông: "Giữ hộ cháu, không được ăn vụng đâu đấy."
Lục cục trưởng: "…"
Sau khi dặn dò xong cây xúc xích, Chung Vân Đồng mới xoay người, nhắm thẳng mục tiêu đi đến trước mặt Chung Cẩn, trưởng đồn công an Hòa An khu Hải Sơn thị, ôm chặt chân anh,

“oa” một tiếng khóc lớn:
“Cha!”
Tất cả những người có mặt đều ngây người. Người trong cuộc là Chung Cẩn càng có vẻ mặt cổ quái: “Không phải, đây là ai vậy?”
Vừa nghe thấy câu này, Chung Vân Đồng biết ngay điều mình lo lắng nhất đã xảy ra: cha không nhận ra nó. Thế là nó khóc đến ruột gan đứt từng khúc.
Chung Cẩn giơ tay vẻ mặt kinh ngạc: “Tôi thật sự không biết cô bé này.”
Nước mắt của đứa bé tèm lem hết cả ống quần cảnh phục của Chung Cẩn, đau lòng đến không kìm nén được. Nếu không phải tay vẫn ôm chặt chân cha, thì có lẽ đã trượt xuống đất rồi.
Chung Cẩn bị tiếng khóc của nó làm phiền, quát: “Không được khóc! Nói rõ là chuyện gì đã xảy ra!” Chưa từng dỗ dành trẻ con bao giờ, Chung sở chỉ có thể dùng giọng điệu ra lệnh với đối tượng tình nghi.
Lục cục trưởng giơ hai cây xúc xích nướng lên khuyên nhủ: “Cậu quát con bé làm gì? Đến ị đùn còn được khen, làm gì mà hung dữ thế?”
Hai cánh tay của Chung Cẩn cứng đờ giơ lên: “Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”
Lục cục trưởng là người đã làm cha, kinh nghiệm nuôi dạy con cái phong phú hơn Chung Cẩn nhiều: “Cậu mau bế con bé lên dỗ dành đi, đợi dỗ xong rồi hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.”
Chung Cẩn là người rất không thích trẻ con. Nhìn đứa bé khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem cả mặt, anh ghét bỏ đến chết đi được, còn muốn anh bế nó lên nữa, căn bản không thể xuống tay.
Anh đành đỡ vai đứa bé, đẩy nó ra một chút, rồi ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang với đứa bé: “Cháu nhìn cho rõ, chú không phải là ba của cháu.”
Đứa bé lớn tiếng đáp: “Chú chính là ba con! Chú là Chung Cẩn, con là Chung Vân Đồng, con là con của chú!”
Chung Cẩn xấu hổ.
Mấy lãnh đạo cục bên cạnh đều lộ vẻ mặt xem kịch vui.
“Tôi thật sự không phải ba nó.” Chung Cẩn lại lần nữa nhấn

mạnh, hơn nữa xấu hổ đến vành tai đỏ ửng.
Lục cục trưởng cười ha ha gật đầu: “Trẻ con là thế đấy, nhìn thấy người lớn lớn gần giống nhau là nhận nhầm ngay. Ba của đứa bé này chắc chắn cũng đẹp trai giống như Chung sở nhà ta.”
Chung Vân Đồng lớn tiếng khẳng định: “Con không nhận nhầm! Chú ấy là ba con!”
Lúc này Chung Cẩn mới nhớ đến tin nhắn Nhiêu Thi Thi gửi trước đó, có một đứa bé đến đồn công an tìm anh, cứ khăng khăng nói là con gái anh, còn kèm theo một tấm ảnh.
Ảnh chụp Chung Cẩn còn chưa kịp mở ra xem, vừa nãy cũng không hề liên hệ đứa bé đang khóc lóc om sòm này với chuyện ở đồn công an. Chung Cẩn móc điện thoại ra, gọi cho Nhiêu Thi Thi.
Nhiêu Thi Thi lúc này đang cùng Tiểu Vương đi khắp đường tìm đứa bé. Tiểu Vương thậm chí còn cúi xuống nhìn vào miệng cống thoát nước mưa.
Nhiêu Thi Thi hết chỗ nói: “Chỗ đó làm sao nó xuống được chứ, có phải chuột đâu!”
Đúng lúc này, điện thoại của Nhiêu Thi Thi vang lên. Vừa nhìn thấy số điện thoại của Chung sở, cô đã có một dự cảm chẳng lành. Nhiêu Thi Thi dùng khẩu hình nói với Tiểu Vương: “Chung sở.” Rồi nhấc máy.
Chung Cẩn còn chưa kịp nói gì, Nhiêu Thi Thi đã nghe thấy từ đầu dây bên kia một giọng nói non nớt nhưng đầy kiên định: “Chú chính là ba con!”
Nhiêu Thi Thi: “…”
Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương đợi một lát ở cửa cục, liền thấy một bóng người cao gầy bước ra, dáng đi mạnh mẽ, sải chân dài, đúng là Chung sở của họ không sai, chỉ có điều hôm nay Chung sở lại đang ôm một vật trang sức nhỏ trong lòng.
Vật trang sức nhỏ vừa nhìn thấy họ, liền toe toét miệng cười: “Xem kìa, ba cháu!” Cái vật trang sức tự mình tìm được ba, thật là kiêu ngạo.
Mặt Chung sở lại càng đen thêm vài phần.
Trước khi Chung Cẩn kịp mở miệng, Tiểu Vương đã vội vàng giải thích: “Chung sở, chúng tôi đưa đứa bé này đến để lấy mẫu

gen, một chút sơ sẩy đã để con bé tự ý chạy lung tung."
Nhiêu Thi Thi cười phụ họa: "Đúng đấy ạ, con bé này cứ như chó ấy, vừa thả ra là chạy mất hút."
Chung Cẩn mặt đen thui không nói gì.
Nhiêu Thi Thi lại bồi thêm một câu: "May mà nó chạy đến chỗ Chung sở, chứ chạy lạc mất thì càng phiền phức, ha ha."
Tưởng chừng như sắp qua chuyện, đúng lúc này, Lục cục trưởng từ trong tòa nhà chạy chậm ra, trên tay cầm hai cây xúc xích nướng đã bị gặm dở.
Chung Vân Đồng mắt sáng long lanh chìa tay ra đón lấy: "Thịt của con!"
Nhiêu Thi Thi mắt láo liên, lập tức nói: "À phải rồi, vừa nãy đứa bé xui xẻo này đòi ăn xúc xích nướng, Tiểu Vương mua cho nó hai cây."
Tiểu Vương trừng mắt liếc Nhiêu Thi Thi một cái, đúng là đồ đổ vỏ.
Những động tác nhỏ này của hai người họ đương nhiên không thể qua mắt được Chung Cẩn, nhưng những chuyện vớ vẩn này Chung Cẩn lười so đo với họ, trực tiếp đẩy đứa bé về phía Nhiêu Thi Thi: "Mang về đi."
Chung Vân Đồng đang cắn xúc xích ăn, đột nhiên nghe thấy cha lại không cần mình nữa, hoảng hốt như thế nào ấy, lập tức dùng hai cánh tay nhỏ bé siết chặt cổ Chung Cẩn. Nó siết còn chưa tính, trong tay vẫn cầm khư khư cây xúc xích nướng, dầu mỡ sắp sửa quệt hết lên người Chung Cẩn.
Vốn có thói quen sạch sẽ, sở trưởng Chung sợ xúc xích nướng dính bẩn lên quần áo mình, lập tức nói: "Được, được, con đi theo ta."
Chung Vân Đồng yên tâm thoải mái ngồi vào xe việt dã của Chung Cẩn, vừa gặm xúc xích nướng vừa tốt bụng hỏi cha: "Ba ăn không?"
Chung Cẩn trừng mắt liếc nó một cái: "Mau ăn đi!"
Đợi Chung Vân Đồng ăn xong xúc xích nướng, Chung Cẩn vứt que tre vào thùng rác, rồi lấy khăn ướt từ trong xe lau tay cho cô bé. Lúc này anh mới lái xe đi.
Chung Vân Đồng chớp chớp đôi mắt to đen láy nhìn quanh xe,

hỏi: “Xe mới ạ?”
“Ngồi xe không được nói chuyện với tài xế.” Chung Cẩn nói.
Chung Vân Đồng liền ngậm miệng, có chút buồn ngủ, nhưng nó không dám ngủ, sợ ngủ rồi tỉnh dậy cha đã biến mất, liền dùng hai bàn tay nhỏ chống mí mắt.
Chung Cẩn theo địa chỉ Nhiêu Thi Thi gửi đến, lái xe đến nhà trẻ Tiểu Thái Dương ở đường Duyên Hải Tây. Cũng may nhà trẻ này hoạt động 24/24, cô giáo thấy Chung Cẩn mặc cảnh phục thì ban đầu hoảng sợ, sau khi hỏi rõ ràng thì rất nhiệt tình tiếp đón họ.
Chung Vân Đồng vểnh tai nghe họ nói chuyện, phản ứng lại là cha lại không cần nó nữa, thế là nó lại khởi động kỹ năng khóc nháo. Nó vừa khóc, lập tức kéo theo mấy chục đứa trẻ trong nhà trẻ cùng khóc theo, ồn ào đến màng nhĩ của Chung Cẩn sắp nổ tung.
Giằng co hơn mười phút, Chung Cẩn chỉ có thể đưa đứa bé về trước.
Chung Cẩn sống ở khu Phúc Đỉnh, một khu chung cư cao tầng nằm ở trung tâm thành phố, căn hộ áp mái, ba phòng ngủ hai phòng khách. Nội thất hoàn thiện đồng bộ từ chủ đầu tư, trông rất mới nhưng lại trống trải, chỉ có vài món đồ gia dụng.
Chung Vân Đồng chắp tay sau lưng, đi một vòng quanh nhà, thầm nghĩ: Cung điện này cũng thật đơn sơ. Ba mình thật thảm.
Chung Cẩn ngồi trên sofa suy nghĩ một lát, gọi đứa bé chân trần đến: “Con tên là gì?”
“Chung Vân Đồng.”
“Ba của con tên là gì?”

Chương 3

DTV-EBOOK

“Chung Cẩn.”
“…… Mẹ cháu tên là gì?”
“Phu nhân.”
Chung Cẩn, “…… Biết nhà cháu ở đâu không?”
“Ma Thần cung.”
Chung Cẩn xòe lòng bàn tay ra vẫy vẫy, “Đi chơi đi nhóc.”
Chung Vân Đồng lại chắp hai tay sau lưng, chân trần đi tới đi lui, nàng thăm dò bước vào bếp nhìn thoáng qua, không có gì cả, cảm thấy không vui lắm, lại đi vào phòng ngủ nhìn nhìn, xoay người hỏi,
“Cháu có thể ngủ không?”
Chung Cẩn yếu ớt nhìn nàng một cái, “Không thể, phải tắm trước.”
Chung Vân Đồng nghiêng đầu, nghiêm túc nói, “Cháu không tắm đâu.”
Chung Cẩn ngơ ngác nhìn nàng, thở dài, sự tình có chút mất khống chế, không hiểu sao lại đem đứa bé xui xẻo này dẫn về, thật là tự mình chuốc lấy phiền phức.
Đứa bé xui xẻo căn bản không quan tâm sống chết của cha nó, lại nói, “Con đói bụng.” Bé ở trong nhà này không ngửi thấy mùi thức ăn, điều này khiến Chung Vân Đồng có chút bất an, lo lắng cha đã nghèo đến không có cơm ăn.
Chung Cẩn nhìn chằm chằm bé vài giây, đứng dậy, đi vào phòng ngủ, “bang” một tiếng đóng cửa lại.
Chung Vân Đồng lộc cộc chạy chậm tới, duỗi tay đẩy, cửa bị khóa trái, đẩy không ra. Bé lại ghé vào cạnh cửa, từ khe cửa ngửi thấy mùi của cha, vì thế cũng không hoảng loạn, an tĩnh ghé vào cửa chờ.
Thay thường phục xong, Chung Cẩn dẫn Chung Vân Đồng ra cửa.

Ở quán ăn nhỏ đầu ngõ gọi mấy món cơm nhà, Chung Vân Đồng vùi đầu ăn. Động tác ăn cơm của đứa bé này cũng có chút kỳ lạ, trước dùng mũi ngửi ngửi, nếu là thịt thì dùng thìa xúc đưa vào miệng, nếu là rau xanh thì xúc lên rồi vứt sang một bên.
Chung Cẩn không rảnh sửa thói quen kén ăn của bé, dù sao cũng chỉ nuôi hai ngày, chờ đối chiếu mẫu xong thì đưa đi, hoặc có lẽ hai ngày cũng không cần, có lẽ ngày mai sẽ có người báo án tìm trẻ con.
Bất quá chuyện này cũng thật kỳ lạ, dáng vẻ trang điểm của đứa bé này, vừa nhìn đã biết là nhà có tiền, theo lý thuyết sẽ rất coi trọng con cái, sao đến giờ này rồi mà một cuộc điện thoại báo án cũng không có, có chút bất thường.
Ăn cơm xong, Chung Cẩn lại dẫn Chung Vân Đồng đi bộ đến một nhà tắm công cộng cách đó không xa, bản thân hắn không thể tắm cho cô bé, chỉ có thể đưa đến nhà tắm để tắm rửa.
Nhà tắm công cộng có dịch vụ tắm kỳ chuyên nghiệp, Chung Cẩn trả tiền, thuê một bác gái tắm cho Chung Vân Đồng, “Không cần chà mạnh, chuẩn bị xà phòng rửa sạch là được.” Chung Cẩn cố ý dặn dò.
Chuyện bác gái nhà tắm trước đó chà kỳ cho khách, chà đến da khách bị rách, khách và bác gái đánh nhau, sau đó còn báo cảnh sát, Chung Cẩn vẫn còn nhớ rõ.
Chung Cẩn khoanh tay ngồi trên chiếc ghế ở cửa nhà tắm, nghe thấy trong nhà tắm truyền ra vài tiếng khóc thét của Chung Vân Đồng, nghĩ thầm, da thịt của con bé Chung Vân Đồng non mịn như vậy, lần này thật sự là chịu tội rồi.
Vừa nghĩ đến đây, bác gái từ nhà tắm nữ chạy ra gọi người, “Lại thêm một người nữa, giúp tôi giữ người, con bé này sức trâu bò, còn muốn cắn người.”
Dù sao thân thể hiện tại chỉ là một đứa bé ba tuổi, Chung Vân Đồng lại sức trâu bò, cũng không đánh lại hai bác gái tắm kỳ thân cường thể tráng.
Chung Cẩn ở bên ngoài đợi chưa đến một tiếng, Chung Vân Đồng trắng nõn sạch sẽ bị bác gái đưa ra, mái tóc dài ẩm ướt búi cao trên đỉnh đầu thành một búi tròn, hai má bị hơi nóng ửng hồng nhạt, càng giống một cái bánh bao bột.

Ra khỏi nhà tắm, Chung Cẩn lại dẫn Chung Vân Đồng đi bộ dọc theo phố một lát, nhìn thấy một cửa hàng thời trang trẻ em, liền xách cổ áo đứa bé đang nhìn đông nhìn tây xông lên phía trước, kéo vào trong.
Bên tay phải cửa hàng thời trang trẻ em treo một dãy quần áo giảm giá đặc biệt, trên móc dán nhãn, dãy này giảm 50%, bán giá đặc biệt.
Chung Cẩn tùy tiện chọn một bộ áo thun quần đùi trong dãy quần áo giảm giá, trên áo in hình quả bơ hoạt hình.
Lúc tính tiền, nhìn thấy phía sau quầy thu ngân treo một dãy quần lót nhỏ, Chung Cẩn chỉ vào một chiếc quần lót hình thỏ trắng hồng nhạt, "Cái kia cho tôi một cái."
Chung Vân Đồng hoàn toàn không hứng thú với bộ quần áo mới Chung Cẩn chọn, hay nói đúng hơn là nàng coi thường quần áo trong cửa hàng này, quần áo nàng mặc trước kia đều là chất liệu sáng lấp lánh, trên đó còn đính những đường thêu hoa và đá quý tuyệt đẹp, ngay cả nha hoàn hầu hạ nàng trước kia cũng mặc quần áo lộng lẫy hơn những thứ này.
Chung Cẩn trả tiền, đưa túi giấy cho Chung Vân Đồng, "Tự cầm đi."
Đứa bé không nhận, chìa tay về phía hắn, "Muốn ôm."
"Tự đi." Chung Cẩn không quen nuông chiều trẻ con.
Chung Vân Đồng nhào tới, ôm chặt lấy ống quần Chung Cẩn, tiến tới khóa chặt bắp chân rắn chắc của hắn, giống như một con bạch tuộc bám chặt vào người hắn.
Chung Cẩn bước chân về phía trước, đứa bé đã bị kéo lê về phía trước. Đi trên đường phố với tư thế này quá kỳ quái. Chung Cẩn đành phải nhấc bổng nàng lên, ôm vào lòng đi về nhà.
Đứa bé vòng tay ôm cổ Chung Cẩn, dụi đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại, lắc lư ngủ thiếp đi. Hô hấp của nàng dần dần nặng trĩu, nhưng cánh tay vẫn theo bản năng ôm chặt cổ Chung Cẩn.
Chung Cẩn trước kia cũng từng ôm trẻ con, từng gặp phải những vụ buôn bán trẻ em, lúc đó giải cứu được mười mấy đứa bé, chính bọn họ, mấy cảnh sát thực hiện nhiệm vụ, đã ôm chúng về, vụ án xuyên tỉnh, một đường ôm mấy ngàn ki-lô-mét.
Nhưng bây giờ ôm Chung Vân Đồng, cảm giác có chút khác với

lúc trước ôm những đứa trẻ kia, trong lòng luôn cảm thấy kỳ lạ, có một loại cảm giác nóng ran.
Vào thang máy, Chung Cẩn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình và đứa bé trong tấm gương ở bốn phía buồng thang máy, vai hắn đã bị nước miếng của đứa bé làm ướt một mảng.
……
Chung Cẩn nhắm mắt thở dài một hơi, hắn thật sự muốn biết, ba mẹ của đứa bé xui xẻo này rốt cuộc là ai, có thể sinh ra một đứa trẻ như Chung Vân Đồng, phỏng chừng cũng là những người tài giỏi.
Về đến nhà, Chung Cẩn đặt Chung Vân Đồng lên sô pha, rồi kéo tấm thảm bên cạnh, tùy tiện đắp lên cho bé, bản thân hắn đi tắm trước.
Lúc tắm, quần áo thay ra liền cùng quần áo mới của đứa bé ném vào máy giặt, giặt xong lại lấy ra phơi khô.
Tắm xong, Chung Cẩn mặc chiếc áo thun đen bằng vải bông, bên dưới là chiếc quần rộng thùng thình bằng vải bông mặc ở nhà, cao cao gầy gầy, trong căn phòng thiếu sáng như một vệt cắt ánh sáng. Hắn dùng khăn bông lau mái tóc ngắn ẩm ướt, đi đến bên sô pha, chuẩn bị gọi Chung Vân Đồng dậy thay đồ ngủ.
Trên sô pha trống trơn, tấm thảm bị vò thành một cục vẫn còn ở một bên, đứa bé không biết đã đi đâu mất rồi.
Chung Cẩn nhìn quanh phòng khách, phát hiện cửa phòng ngủ mở ra, bình thường hắn ra vào cửa đều có thói quen tiện tay đóng lại.
Bước vào phòng ngủ, quả nhiên Chung Vân Đồng đang nằm sấp trên giường, má áp sát vào chăn, khuôn mặt mũm mĩm bị ép biến dạng, hai cánh tay và hai chân dang rộng thành hình chữ đại, tóc cũng xõa tung, mái tóc dài còn hơi ẩm ướt rối tung trên giường, làm ướt một mảng nhỏ trên nệm chăn.
Trẻ con thật là một loài sinh vật phiền phức.
Chung Cẩn tiến lên, lay Chung Vân Đồng dậy, xách theo đứa bé loạng choạng đi vào phòng vệ sinh, dùng máy sấy giúp nàng sấy khô tóc.
Đầu của đứa bé xui xẻo nhỏ nhắn, cố tình mái tóc đen lại dày lại dài, sấy hơn nửa ngày mới khô được.

Chung Vân Đồng nhắm mắt lại, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, chuẩn bị trở về ngủ tiếp. Chung Cẩn lại xách nàng lên, từ máy sấy cầm quần áo ra bắt nàng thay, "Con có thể tự mặc quần áo không?"
Đứa bé nhắm mắt ngủ, cái đầu tròn vo gật gà gật gù, người mềm oặt như sợi mì.
Chung Cẩn có chút cạn lời, thôi vậy, đưa vào phòng ngủ, cứ để như vậy ngủ đi, chờ đưa bé đi rồi lại dọn dẹp giường nệm.
Vừa đặt lên giường, Chung Vân Đồng cuộn tròn như con sâu kén ôm chăn dụi dụi hai cái, rồi chìm vào giấc ngủ sâu.
Chung Cẩn trở lại bên sô pha, ngửa đầu nằm xuống, giơ tay che mắt. Hắn bị chứng mất ngủ, hôm nay không biết có phải bị đứa bé xui xẻo làm cho lăn lộn hay không, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.
Sáu giờ rưỡi sáng, Chung Cẩn đúng giờ tỉnh dậy, hắn vẫn luôn duy trì thói quen từ khi còn học ở trường công an, khi không có nhiệm vụ sẽ dậy chạy bộ lúc sáu giờ rưỡi.
Vừa tỉnh dậy, Chung Cẩn cảm thấy trên trán như có vật gì đè lên, ngồi dậy nhìn, Chung Vân Đồng không biết từ lúc nào đã ngủ trên gối đầu của hắn, giống như một chú cún con, nằm sấp trên gối ngủ khò khò, Chung Cẩn bị nàng ép trượt xuống gối, đầu mắc kẹt vào khe hở bên cạnh gối, ngủ đến cổ vừa cứng vừa đau.
Chung Cẩn xoa xoa gáy, cũng kỳ lạ, đứa bé ngủ trên gối, động tĩnh lớn như vậy mà hắn lại không tỉnh.
Trong nhà có thêm Chung Vân Đồng, Chung Cẩn cũng không yên tâm để bé ở nhà một mình, vì thế thói quen chạy bộ gần mười năm của hắn liền bị phá vỡ. Bất quá hắn vẫn ra ngoài một chuyến, chỉ là xuống siêu thị dưới lầu mua bàn chải đánh răng, kem đánh răng và khăn mặt trẻ em.
Hơn tám giờ sáng, Chung Cẩn ngồi ở bàn ăn dùng laptop làm việc, nhìn thấy Chung Vân Đồng đột nhiên xoay người ngồi dậy, mái tóc rối bù, hai mắt thất thần nhìn về phía trước.
Chung Cẩn đang định gọi nàng, Chung Vân Đồng mơ màng lẩm bẩm nói, "Muốn đi vệ sinh."
Chung Cẩn ném máy tính xuống, một bước dài xông tới, bế đứa bé vào phòng vệ sinh.

Ngủ một đêm, bộ áo ngắn bằng tơ lụa trên người Chung Vân Đồng bị vò nhăn nhúm. Chung Cẩn lấy bộ quần áo đã giặt tối qua đưa cho nàng, “Con có thể tự thay quần áo không?”
“Con có thể.” Chung Vân Đồng rất tự tin.
Vì thế Chung Cẩn ở bên ngoài đợi một lát, Chung Vân Đồng mặc chiếc áo thun hoạt hình, chiếc quần đùi ngang gối lệch lạc buộc trên người, chân trần đi ra.
Bé ngẩng mặt lên, đắc ý nhìn Chung Cẩn.
Chung Cẩn mặt không biểu cảm giúp bé kéo thẳng cạp quần.
Biết mặc quần áo nhưng Chung Vân Đồng lại không biết dùng bàn chải đánh răng, Chung Cẩn đành phải thử giúp bé đánh răng, trong phòng tắm không ngừng vang lên giọng nói bực bội của Chung Cẩn,
“Không được cắn răng chải.”
“Kem đánh răng không được nuốt xuống, nhổ ra.”
Đánh răng xong, Chung Cẩn lại vắt chiếc khăn mặt ấm lau mặt cho bé, đứa bé có chút đỏng đảnh, Chung Cẩn còn chưa dùng sức mấy, nàng đã cố ý kêu oai oái.
Đến lúc chuẩn bị ra cửa, Chung Cẩn mới chú ý đến đôi giày đứa bé đi, một đôi giày thêu hình đầu hổ nhỏ, vứt lung tung ở chỗ huyền quan. Chỗ huyền quan không có cửa sổ, ánh sáng tương đối tối, có thể thấy thứ gì đó trên đầu hổ giày đang phát sáng.
Chung Cẩn ngồi xổm xuống, nhặt một chiếc giày lên xem.
Thân giày làm bằng tơ lụa rất bóng, hoa văn trên tơ lụa có thể thấy là thêu tay vô cùng tinh xảo, giữa trán con hổ nhỏ còn đính một viên hạt châu cực lớn. Vừa rồi chính là viên hạt châu này phát sáng, phát ra một loại ánh huỳnh quang màu tím lam.
Kiến thức của Chung Cẩn trong việc phá án rất rộng, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra viên hạt châu kia là huỳnh thạch, nguyên nhân phát sáng là do khoáng thạch chứa nguyên tố đất hiếm. Thứ này ở hiện đại không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng vì thông tin thời cổ lạc hậu, người ta thường gọi huỳnh thạch là dạ minh châu hoặc minh nguyệt châu, là loại đá quý rất có giá trị.
Ngoài viên dạ minh châu ở giữa trán con hổ nhỏ, hai bên má mỗi con hổ còn đính mấy chuỗi tua rua bằng trân châu nhỏ,

như là râu của nó.
Đôi giày đầu hổ nhỏ này từ chất liệu đến công thêu đều vô cùng tinh xảo, không giống như giày bình thường, loại công nghệ này, mang đi điều tra một chút sẽ biết xuất xứ từ nhãn hiệu hoặc thợ thủ công nào, rồi theo đó điều tra tiếp, không khó tìm ra người mua.
Chung Cẩn tìm một túi đựng vật chứng bọc đôi giày đầu hổ nhỏ lại. Bế Chung Vân Đồng chân trần xuống lầu, khi đi ngang qua phố mua sắm, hắn tùy tiện mua cho nàng một đôi dép xăng đan nhựa để đi tạm.
* Phó sở trưởng đồn công an Hòa An khu, Mao Phỉ Tuyết, sáng sớm hôm nay đã đến sở. Vừa đến cửa đồn, đồng đội của cô, cảnh sát nhân dân Nhiêu Thi Thi, đi xe máy điện tới.
Nhiêu Thi Thi từ xa đã chào hỏi, “Mao tỷ.”
Mao Phỉ Tuyết mỉm cười với cô, đứng dưới bậc thang chờ Nhiêu Thi Thi đến, hai người cùng nhau đi vào sở,
“Đúng rồi, tình hình đứa bé hôm qua các cậu nhặt được thế nào?” Mao Phỉ Tuyết thuận miệng hỏi một câu.
Trên mặt Nhiêu Thi Thi lập tức bùng lên ngọn lửa nhỏ bát quái, cô tiến đến gần Mao Phỉ Tuyết, hạ giọng nói, “Đứa bé vừa nhìn thấy Chung sở đã gọi cha, sống chết bám lấy Chung sở không chịu xuống, sau đó bị Chung sở mang về rồi.”
Mao Phỉ Tuyết nhíu đôi lông mày thanh tú, “Cái gì lung tung rối loạn?”
“Thật đó.” Nhiêu Thi Thi hôm nay kẻ viền mắt, trông đôi mắt đặc biệt sáng, “Đứa bé cũng họ Chung, cùng họ với Chung sở, lớn lên xinh xắn đặc biệt, ăn mặc cũng tinh xảo đặc biệt, như một nàng công chúa nhỏ vậy, vừa nhìn đã biết không thể nào bị bỏ rơi. Tôi và Tiểu Vương đều đoán, có lẽ nào là con gái của Chung sở không? Bên trong có lẽ có ẩn tình gì đó.”
“Đừng nói bậy.”
Nhiêu Thi Thi còn muốn bát quái thêm vài câu, bị Mao Phỉ Tuyết liếc mắt ngăn lại. Sau khi đuổi Nhiêu Thi Thi đi, Mao Phỉ Tuyết cũng không để những lời cô nói trong lòng. Chuyện của Chung Cẩn ở Kinh Thị, trong sở chỉ có Mao Phỉ Tuyết biết, chỉ riêng vụ án ở Kinh Thị kia thôi, Chung Cẩn cũng không thể nào

có con gái được.
Hôm nay sự vụ thật sự quá nhiều, Mao Phỉ Tuyết quay đầu liền quên béng chuyện này. Mãi đến khi nhìn thấy Chung Cẩn ôm một đứa bé đi vào văn phòng của cô, cô lập tức ngơ ngác, “Đứa bé từ đâu ra vậy?”
Chung Cẩn đặt cô bé xuống đất, “Trẻ lạc. Cô biết buộc tóc không? Giúp nó làm cho gọn.”
Mao Phỉ Tuyết nhìn đứa bé trước mắt, mặc một chiếc áo thun cổ tròn cũ kỹ nhăn nhúm, chân đi đôi dép xăng đan nhựa không vừa chân, trên đầu thì như một quả bom vừa phát nổ.
Không phải, nghe Nhiêu Thi Thi nói đứa bé trang điểm tinh xảo đặc biệt, như một nàng công chúa nhỏ. Sao chỉ sau một đêm Chung Cẩn chăm sóc, mà từ công chúa biến thành dân tị nạn thế này?
Mao Phỉ Tuyết bản thân cũng có một cậu con trai năm tuổi, về phương diện chăm sóc trẻ con đương nhiên là giỏi hơn Chung Cẩn không biết bao nhiêu lần.

Chương 4

DTV-EBOOK

Cô để Chung Cẩn đi ra trước, khóa trái cửa văn phòng lại.
Trước hết cởi quần áo của cô bé ra, phát hiện chiếc quần lót bị mặc ngược, Mao Phỉ Tuyết liền thay lại cho bé.
Dùng bàn ủi hơi nước ủi phẳng chiếc áo thun và quần đùi rồi mặc vào cho bé, đôi giày xăng đan không rộng không chật vừa chân, điều chỉnh lại dây giày một chút, đi vào thấy thoải mái hơn nhiều.
Mao Phỉ Tuyết tóc ngắn, không tìm được thứ gì để buộc tóc cho đứa bé, liền dẫn bé đi tìm Nhiêu Thi Thi.
Bây giờ còn khoảng mười phút nữa mới đến giờ làm việc chính thức, Nhiêu Thi Thi đang trốn sau chỗ ngồi ăn sáng, vừa mới ăn được mấy miếng, thấy Mao Phỉ Tuyết dẫn theo một đứa bé đi tới, cô ấy cũng nhìn kỹ hai mắt mới nhận ra Chung Vân Đồng.
"Ôi, sao con ra nông nỗi này?"
Hôm qua vẫn còn là một tiểu công chúa cổ phong cao quý, hôm nay ăn mặc bình thường không có gì đặc biệt, cũng may nhan sắc vẫn xinh xắn, nếu không thì chẳng khác gì mấy đứa trẻ đang chơi cầu trượt dưới lầu.
Mao Phỉ Tuyết giải thích vài câu, Nhiêu Thi Thi liền lấy ra từ trong ngăn kéo một chiếc lược và dây buộc tóc, cô ấy rất khéo tay, chia mái tóc dài của đứa bé từ giữa thành hai nửa, buộc thành hai búi tròn ngay ngắn, rồi lại lấy ra một chiếc kẹp tóc nơ bướm lụa màu hồng nhạt, cài lên một bên búi tóc.
"Tóc của cô bé này đẹp thật." Mao Phỉ Tuyết đứng bên cạnh xem, không khỏi cảm thán.
Nhiêu Thi Thi khoa trương thở dài một hơi, "Còn nhiều hơn tóc của tôi, thật là bất công."
Chải tóc xong, cô bé trông thuận mắt hơn nhiều. Nhiêu Thi Thi lại lấy ra một chiếc túi xách nhỏ đựng sữa chua mua được, điều chỉnh móc treo cẩn thận, đeo lên người cô bé, rồi nhét vào túi

xách của bé một nắm đậu phộng có mùi lạ.
Ăn mặc chỉnh tề, Chung Vân Đồng đeo chiếc túi xách nhỏ, đi đôi giày xăng đan nhựa kêu lạch cạch, nghe theo mùi vị tìm đến văn phòng của cha.
Cô bé đẩy cửa ra, Chung Cẩn ngước mắt nhìn cô bé từ phía sau màn hình máy tính, giọng điệu có chút thiếu kiên nhẫn, "Con lại đến đây làm gì?"
Chung Vân Đồng giơ tay sờ sờ chiếc nơ bướm trên đầu, "Cho ba xem."
Chung Cẩn nói qua loa, "Không tệ, đẹp."
Chung Vân Đồng được nước lấn tới, bước thêm vài bước về phía trước, rồi bò đến bên chân Chung Cẩn, ngồi lên đùi anh, lấy từ trong túi xách ra một hạt đậu phộng, tự ăn một hạt, rồi đưa một hạt vào miệng Chung Cẩn.
"Không cần, con tự ăn đi." Chung Cẩn chưa nói hết câu, lại bị nhét thêm một hạt đậu phộng.
"Ba không ăn."
Lại thêm một hạt nữa.
Tùy con vậy.
Lúc Mao Phỉ Tuyết gõ cửa bước vào, vừa vặn nhìn thấy vị trưởng phòng cao ngạo lạnh lùng thường ngày của mình đang ôm một cục bông nhỏ trong lòng, vừa đánh máy tính, vừa nhai đậu phộng lách tách. Cô đứng ở cửa, có chút không biết nên tiến hay lùi.
Chung Cẩn cũng cảm thấy hơi không tự nhiên, để giữ thể diện, anh bất đắc dĩ lạnh mặt, "Có chuyện gì?"
"Chung sở, bộ phận tuyên truyền thành phố xuống quay phim tuyên truyền pháp luật, anh có muốn ra ngoài chào hỏi một tiếng không?"
Chung Cẩn thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình, "Tôi không đi, có chuyện gì cô liên hệ với họ."
Mao Phỉ Tuyết biết Chung Cẩn không thích giao tiếp với người khác, gật gật đầu, rồi nói, "Vậy tôi dẫn Tiểu Đồng ra ngoài nhé, để con bé lộ mặt trên chương trình, vạn nhất có người quen biết con bé xem được trực tiếp thì sao."
Chung Cẩn lập tức bế Chung Vân Đồng từ trên người mình

xuống, hai tay nâng bé đưa cho Mao Phỉ Tuyết, “Mau đưa đi đi.”
Mao Phỉ Tuyết cười nhận lấy ôm vào lòng, “Tiểu Đồng của chúng ta đáng yêu quá, đi chơi với dì nhé?”
Chung Cẩn nhìn Mao Phỉ Tuyết cười đến nỗi mắt híp lại, tò mò hỏi, “Đáng yêu đến vậy sao?”
“Anh chưa nuôi con nít bao giờ, anh không biết con gái tốt thế nào đâu, thơm tho mềm mại, là chiếc áo bông nhỏ ấm áp của ba mẹ. Lúc trước tôi đã muốn sinh một đứa con gái, không may lại sinh ra thằng nhóc ranh.”
Chung Cẩn nhìn Mao Phỉ Tuyết, trong khoảnh khắc im lặng.
Mao Phỉ Tuyết tự giác thấy những lời vừa rồi của mình trước mặt Chung Cẩn có chút không thích hợp, nói những điều này trước mặt một người vừa mới mất đi người thân, dù là vô tình, nhưng cũng là một sự tàn nhẫn.
Chung Cẩn vẻ mặt tự nhiên cầm lấy túi đựng vật chứng trên bàn đưa cho Mao Phỉ Tuyết, “Đây là giày của con bé, cô bảo Tiểu Vương đi điều tra xem có tìm được người mua không. Chuẩn bị hai hướng, vạn nhất so sánh gen bên kia không có kết quả, bên này vẫn có thể có thêm một manh mối.”
Mao Phỉ Tuyết nhận lấy chiếc giày hổ đầu nhỏ trong túi đựng vật chứng, nhìn vài lần, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, đứa bé này rốt cuộc là con nhà ai, đi một đôi giày bình thường thôi mà cũng lịch sự tao nhã đẹp đẽ quý giá như vậy.
* Bộ phận tuyên truyền thành phố đang làm công tác tuyên truyền pháp luật, gần đây thành lập đội công tác, lần lượt đến thăm các đồn công an trực thuộc trong phạm vi quản lý, thông qua hình thức phát sóng trực tiếp giới thiệu tình hình các đồn công an cho người dân, cuối cùng sẽ biên tập thành một tập hợp tuyên truyền, hôm nay vừa vặn quay đến đồn công an Hòa An.
Hình ảnh hiện ra cổng đồn công an Hòa An, theo ống kính tiến vào, bên trong sảnh làm việc của đồn công an, các chiến sĩ công an nhân dân đang bận rộn công việc một cách trật tự.
Khu bình luận của phòng phát sóng trực tiếp khá yên ắng, thỉnh thoảng xuất hiện vài bình luận lẻ tẻ.
【Đây là phòng phát sóng trực tiếp gì vậy? Sao không có ai nói gì hết.】

【Cục Công An Thành Phố làm phim tuyên truyền pháp luật, phát sóng trực tiếp tình hình phá án của các đồn công an, hôm nay chiếu đến đồn công an Hòa An của chúng ta, đồn công an này ở ngay đối diện nhà tôi.】
【Loại phát sóng trực tiếp này chán quá.】
【Vậy thì đừng xem.】
Phòng phát sóng trực tiếp lại không ai nói gì, ống kính vững vàng tiến vào.
Đột nhiên, màn hình xuất hiện một đứa bé gái buộc hai búi tóc tròn, đứa bé đeo một chiếc túi nhỏ bằng vải bố, trên túi còn in hình quả mâm xôi, tay bé cầm một hạt đậu phộng có mùi lạ đưa cho máy quay, "Ăn không?"
Máy quay lắc lư trái phải, ý bảo không ăn.
Đứa bé ném hạt đậu phộng vào miệng, nhai giòn tan, đôi mắt to lặng lẽ nhìn chằm chằm vào máy quay, "Ông là quái vật gì vậy?"
Máy quay, "..."
Nhiêu Thi Thi chạy vội vào khung hình, một tay bế xốc Chung Vân Đồng kẹp vào nách, "Xin lỗi, đây là một đứa bé bị lạc, hiện tại chúng tôi đang tìm người nhà cho bé. Cũng mong mọi người xem qua, nếu ai nhận ra bé, xin liên hệ với đồn công an Hòa An, thành phố Hải Sơn."
Chung Vân Đồng bị ôm ngang nách, hai tay bé bám vào eo Nhiêu Thi Thi để giữ thăng bằng, cố gắng ngẩng đầu lên, lớn tiếng kêu, "Không cần liên hệ."
【Ha ha ha, em gái nhỏ đáng yêu quá, sao lại chạy lạc thế này? Bố mẹ chắc lo lắm đấy?】
【Vậy tôi có thể nhận nuôi đứa bé này không? Bây giờ nhà nước chẳng phải đang khuyến khích sinh con sao? Tôi muốn bé này.】
【Ha ha ha, đừng đùa nữa, mọi người chụp ảnh chia sẻ đi, mau chóng tìm được người nhà cho bé thôi.】
Nhiêu Thi Thi bế Chung Vân Đồng đi, điện thoại báo nguy vang lên, cô lại đi qua nghe máy. Vì đang phát sóng trực tiếp, điện thoại được bật loa ngoài, nhưng giọng đối phương đã được xử lý thay đổi.
Vừa nhấc máy, bên kia truyền đến giọng một người đàn ông,

“Đồng chí cảnh sát, con tôi bị lạc rồi.”
Nhiêu Thi Thi theo bản năng liếc nhìn Chung Vân Đồng, trùng hợp vậy sao? Chương trình vừa mới phát sóng, người nhà của bé đã gọi điện thoại đến?
“Lạc khi nào? Cụ thể lạc như thế nào? Miêu tả đặc điểm của đứa bé đi.”
“Cũng không biết chạy ra ngoài thế nào, vừa mới phát hiện không có ở nhà. Là một bé gái, mặc áo thun xanh lá cây, quần đùi cùng màu, trên người đeo một chiếc túi xách nhỏ, da rất trắng, tóc đen nhánh, buộc hai bím tóc nhỏ.”
Vừa nghe miêu tả này, Nhiêu Thi Thi suýt bật cười, kẻ lừa đảo gọi điện thoại đến đồn công an, gan thật là lớn. Chỉ là tên lừa đảo này cũng quá ngu ngốc, hắn không biết bộ đồ Chung Vân Đồng đang mặc là do Nhiêu Thi Thi và đồng nghiệp tạm thời tìm cho bé, câu đầu tiên đã lộ tẩy.
“Trong đồn vừa vặn có một đứa trẻ bị lạc phù hợp với miêu tả của anh, anh đến đồn một chuyến đi.” Nhiêu Thi Thi nói.
Có lẽ vì mọi chuyện quá thuận lợi, kẻ lừa đảo ngược lại chột dạ, hoặc là căn bản không dám đến đồn công an, bên kia im lặng một lát rồi đột ngột cúp máy.
Nhiêu Thi Thi lắc lắc chiếc điện thoại trong tay về phía Tiểu Vương, “Tiểu Vương, tra số điện thoại này đi.”
“Vâng.” Tiểu Vương nhớ đến tên lừa đảo ngớ ngẩn kia, cũng bật cười.
Lúc này điện thoại di động trên bàn Nhiêu Thi Thi vang lên, cô cầm lên nhìn thoáng qua, là tin nhắn Chung Cẩn gửi đến,
【Không cần để lộ tên thật và các thông tin khác của Đồng Đồng trên sóng trực tiếp.】
Chung Cẩn làm việc từ trước đến nay cẩn thận, dù là gửi tin nhắn, anh cũng chỉ nói là【Đồng Đồng】, không gửi tên đầy đủ của Chung Vân Đồng, là sợ máy quay quét đến màn hình điện thoại.
Nhiêu Thi Thi đặt Chung Vân Đồng ngồi xuống ghế ở sảnh lớn, rồi mượn của đồng nghiệp một chiếc máy tính bảng cho bé xem phim hoạt hình, dặn bé không được chạy lung tung. Sắp xếp xong cho Đồng Đồng, cô lại vội vã cùng đồng nghiệp ra hiện

trường.
Đồng Đồng quả thật rất ngoan, một mình ôm khư khư chiếc máy tính bảng xem phim hoạt hình, thỉnh thoảng lại ném vài hạt đậu phộng vào miệng. Xem phim hoạt hình say sưa, đầu bé nghiêng về phía trước, mắt gần như dán vào màn hình.
Chung Cẩn đứng ở cửa nói chuyện với người khác, vô tình nhìn thấy bên này, anh chào hỏi người bên cạnh, bước đến trước mặt Chung Vân Đồng, đưa tay nắm lấy gáy áo bé, kéo đầu đứa bé ra xa màn hình.
“Không được nhìn, mắt sẽ hỏng.” Chung Cẩn tịch thu chiếc máy tính bảng của bé.
Bị lấy đi chiếc máy tính bảng, Chung Vân Đồng cảm thấy hơi chán, liền trượt xuống khỏi ghế, đeo chiếc túi xách nhỏ, nhai đậu phộng, đi loanh quanh nhìn ngó.
Một chiến sĩ công an nhân dân mà bé không quen biết đang hòa giải một vụ tranh cãi gia đình, vợ chồng đánh nhau, bà mẹ chồng chẳng những không can ngăn, còn giúp con trai đưa dao, nhà gái trực tiếp báo cảnh sát. Hiện tại cả nhà đều ở đồn công an. Người lớn cãi nhau, đứa bé chưa đầy một tuổi bên cạnh gào khóc.
Tiểu Đồng lấy từ trong túi xách ra một hạt đậu phộng định nhét vào miệng đứa bé, nữ cảnh sát nhanh tay lẹ mắt dùng tay ngăn lại, “Bé không được ăn đậu phộng đâu nhé.”
Chung Vân Đồng lại bỏ hạt đậu phộng vào miệng mình, nhai nhai, “Vậy bé muốn ăn gì?”
“Bé chỉ được uống sữa thôi.”
Chung Vân Đồng xoay người chạy đi, băng qua hành lang, trực tiếp đẩy cửa văn phòng trưởng phòng, thò vào một bên búi tóc, “Xin hỏi, ba, ba có sữa không? Con có chút việc cần.”
“…Không có, đi ra ngoài.”
“Vâng vâng.”
Chung Vân Đồng lại chạy về hiện trường cãi vã, xòe tay ra, “Không có cách nào, con cũng không làm ra sữa được.”
Đồng Đồng đứng xem vợ chồng người ta cãi nhau, tuy rằng không biết họ đang cãi cái gì, nhưng bé nhón chân, rướn cổ, xem đến đặc biệt nghiêm túc, dòng máu hóng hớt ăn dưa trong gen

đã thức tỉnh.
Tiểu Vương tìm thấy bé giữa đám người lộn xộn, một tay túm lấy, bế thẳng ra ngoài.
Đồng Đồng đạp chân ngắn ngủn, “Thả con xuống.”
Tiểu Vương ôm bé đi về phía trước, “Tìm con có việc.”
Bế đứa bé đến trước mặt một người đàn ông trung niên, Tiểu Vương chỉ vào Chung Vân Đồng hỏi ông ta, “Đây là con anh sao?”
Người đàn ông thành thật lắc đầu, “Không phải.”
“Vậy anh gọi điện thoại lung tung làm gì? Anh có biết hành động này của anh là gây rối cho công an phá án không? Nếu gây ra ảnh hưởng xấu, anh sẽ bị phạt hành chính đấy, hiểu không?”
Người đàn ông cúi đầu, thái độ nhận lỗi rất tốt, “Thực xin lỗi đồng chí công an nhân dân, lúc đó tôi thấy bé này xinh xắn quá, tôi nghĩ, nếu không ai nhận nuôi, tôi sẽ nhận.”
Tiểu Vương, “…” Không thể tin được, lịch sự hỏi một câu, “Anh có tiền sử bệnh tâm thần không?”
“Không có, đồng chí công an nhân dân, sao vậy?”
Tiểu Vương, “Đôi khi đến tôi còn muốn báo nguy anh đấy, anh biết không?”
Buổi phát sóng trực tiếp tuyên truyền pháp luật vừa vặn quay được cảnh này, phòng phát sóng trực tiếp cười nghiêng ngả,
【Ha ha ha ha, tôi không bao giờ chơi trừu tượng, người thật thà sẽ biến trò đùa thành thật.】
【Không phải, đại ca, nhà nước bảo muốn có con, không phải anh muốn theo kiểu này.】
【Trên lầu, muốn thế nào cơ? Nói rõ ràng xem nào.】
【Nghiêm túc chút đi, đây là tuyên truyền pháp luật đấy, các người làm gì vậy?】
Máy quay di chuyển giữa các vụ án kỳ lạ khác nhau trong sảnh làm việc, có nhà nuôi chó cái bị chó đực nhà hàng xóm giao phối, chủ nhân đòi bồi thường phí dinh dưỡng. Có người nói nhà mình có ma, bảo cảnh sát đi bắt ma, cảnh sát nhân dân gân cổ lên kêu, “Tôi có phải đạo sĩ đâu!” Còn có người nói có ai đó ị bậy trước cửa nhà mình, nhất định đòi cảnh sát đi điều tra là ai.
Cuộc sống hàng ngày ở đồn công an cơ sở đúng là một mớ hỗn

độn, các cư dân mạng cười đến rụng cả hàm, tràn ngập bình luận【ngọa tào】,【ha ha ha ha】,【quá đáng hết sức】, còn có không ít người kêu gọi nhanh chóng mở một chuyên mục phát sóng trực tiếp, có thể xem như phim hài.
* 7 giờ tối hơn, buổi phát sóng trực tiếp tuyên truyền pháp luật kết thúc, các chiến sĩ công an nhân dân làm ca ngày cũng cuối cùng được tan làm.
Nhiêu Thi Thi thay đồ thường phục trong phòng thay đồ, đeo chiếc túi xách đen lớn, cúi đầu nhắn tin trên điện thoại di động, rồi giả vờ ho khan hai tiếng về phía Tiểu Vương, ý bảo Tiểu Vương xem điện thoại.
Tiểu Vương cầm chiếc điện thoại trên bàn lên nhìn hai mắt, rồi cúi đầu gõ chữ trả lời một câu.

Chương 5

DTV-EBOOK

Cô để Chung Cẩn đi ra trước, khóa trái cửa văn phòng lại.
Trước hết cởi quần áo của cô bé ra, phát hiện chiếc quần lót bị mặc ngược, Mao Phỉ Tuyết liền thay lại cho bé.
Dùng bàn ủi hơi nước ủi phẳng chiếc áo thun và quần đùi rồi mặc vào cho bé, đôi giày xăng đan không rộng không chật vừa chân, điều chỉnh lại dây giày một chút, đi vào thấy thoải mái hơn nhiều.
Mao Phỉ Tuyết tóc ngắn, không tìm được thứ gì để buộc tóc cho đứa bé, liền dẫn bé đi tìm Nhiêu Thi Thi.
Bây giờ còn khoảng mười phút nữa mới đến giờ làm việc chính thức, Nhiêu Thi Thi đang trốn sau chỗ ngồi ăn sáng, vừa mới ăn được mấy miếng, thấy Mao Phỉ Tuyết dẫn theo một đứa bé đi tới, cô ấy cũng nhìn kỹ hai mắt mới nhận ra Chung Vân Đồng.
"Ôi, sao con ra nông nỗi này?"
Hôm qua vẫn còn là một tiểu công chúa cổ phong cao quý, hôm nay ăn mặc bình thường không có gì đặc biệt, cũng may nhan sắc vẫn xinh xắn, nếu không thì chẳng khác gì mấy đứa trẻ đang chơi cầu trượt dưới lầu.
Mao Phỉ Tuyết giải thích vài câu, Nhiêu Thi Thi liền lấy ra từ trong ngăn kéo một chiếc lược và dây buộc tóc, cô ấy rất khéo tay, chia mái tóc dài của đứa bé từ giữa thành hai nửa, buộc thành hai búi tròn ngay ngắn, rồi lại lấy ra một chiếc kẹp tóc nơ bướm lụa màu hồng nhạt, cài lên một bên búi tóc.
"Tóc của cô bé này đẹp thật." Mao Phỉ Tuyết đứng bên cạnh xem, không khỏi cảm thán.
Nhiêu Thi Thi khoa trương thở dài một hơi, "Còn nhiều hơn tóc của tôi, thật là bất công."
Chải tóc xong, cô bé trông thuận mắt hơn nhiều. Nhiêu Thi Thi lại lấy ra một chiếc túi xách nhỏ đựng sữa chua mua được, điều chỉnh móc treo cẩn thận, đeo lên người cô bé, rồi nhét vào túi

xách của bé một nắm đậu phộng có mùi lạ.
Ăn mặc chỉnh tề, Chung Vân Đồng đeo chiếc túi xách nhỏ, đi đôi giày xăng đan nhựa kêu lạch cạch, nghe theo mùi vị tìm đến văn phòng của cha.
Cô bé đẩy cửa ra, Chung Cẩn ngước mắt nhìn cô bé từ phía sau màn hình máy tính, giọng điệu có chút thiếu kiên nhẫn, "Con lại đến đây làm gì?"
Chung Vân Đồng giơ tay sờ sờ chiếc nơ bướm trên đầu, "Cho ba xem."
Chung Cẩn nói qua loa, "Không tệ, đẹp."
Chung Vân Đồng được nước lấn tới, bước thêm vài bước về phía trước, rồi bò đến bên chân Chung Cẩn, ngồi lên đùi anh, lấy từ trong túi xách ra một hạt đậu phộng, tự ăn một hạt, rồi đưa một hạt vào miệng Chung Cẩn.
"Không cần, con tự ăn đi." Chung Cẩn chưa nói hết câu, lại bị nhét thêm một hạt đậu phộng.
"Ba không ăn."
Lại thêm một hạt nữa.
Tùy con vậy.
Lúc Mao Phỉ Tuyết gõ cửa bước vào, vừa vặn nhìn thấy vị trưởng phòng cao ngạo lạnh lùng thường ngày của mình đang ôm một cục bông nhỏ trong lòng, vừa đánh máy tính, vừa nhai đậu phộng lách tách. Cô đứng ở cửa, có chút không biết nên tiến hay lùi.
Chung Cẩn cũng cảm thấy hơi không tự nhiên, để giữ thể diện, anh bất đắc dĩ lạnh mặt, "Có chuyện gì?"
"Chung sở, bộ phận tuyên truyền thành phố xuống quay phim tuyên truyền pháp luật, anh có muốn ra ngoài chào hỏi một tiếng không?"
Chung Cẩn thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình, "Tôi không đi, có chuyện gì cô liên hệ với họ."
Mao Phỉ Tuyết biết Chung Cẩn không thích giao tiếp với người khác, gật gật đầu, rồi nói, "Vậy tôi dẫn Tiểu Đồng ra ngoài nhé, để con bé lộ mặt trên chương trình, vạn nhất có người quen biết con bé xem được trực tiếp thì sao."
Chung Cẩn lập tức bế Chung Vân Đồng từ trên người mình

xuống, hai tay nâng bé đưa cho Mao Phỉ Tuyết, “Mau đưa đi đi.”
Mao Phỉ Tuyết cười nhận lấy ôm vào lòng, “Tiểu Đồng của chúng ta đáng yêu quá, đi chơi với dì nhé?”
Chung Cẩn nhìn Mao Phỉ Tuyết cười đến nỗi mắt híp lại, tò mò hỏi, “Đáng yêu đến vậy sao?”
“Anh chưa nuôi con nít bao giờ, anh không biết con gái tốt thế nào đâu, thơm tho mềm mại, là chiếc áo bông nhỏ ấm áp của ba mẹ. Lúc trước tôi đã muốn sinh một đứa con gái, không may lại sinh ra thằng nhóc ranh.”
Chung Cẩn nhìn Mao Phỉ Tuyết, trong khoảnh khắc im lặng.
Mao Phỉ Tuyết tự giác thấy những lời vừa rồi của mình trước mặt Chung Cẩn có chút không thích hợp, nói những điều này trước mặt một người vừa mới mất đi người thân, dù là vô tình, nhưng cũng là một sự tàn nhẫn.
Chung Cẩn vẻ mặt tự nhiên cầm lấy túi đựng vật chứng trên bàn đưa cho Mao Phỉ Tuyết, “Đây là giày của con bé, cô bảo Tiểu Vương đi điều tra xem có tìm được người mua không. Chuẩn bị hai hướng, vạn nhất so sánh gen bên kia không có kết quả, bên này vẫn có thể có thêm một manh mối.”
Mao Phỉ Tuyết nhận lấy chiếc giày hổ đầu nhỏ trong túi đựng vật chứng, nhìn vài lần, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, đứa bé này rốt cuộc là con nhà ai, đi một đôi giày bình thường thôi mà cũng lịch sự tao nhã đẹp đẽ quý giá như vậy.
* Bộ phận tuyên truyền thành phố đang làm công tác tuyên truyền pháp luật, gần đây thành lập đội công tác, lần lượt đến thăm các đồn công an trực thuộc trong phạm vi quản lý, thông qua hình thức phát sóng trực tiếp giới thiệu tình hình các đồn công an cho người dân, cuối cùng sẽ biên tập thành một tập hợp tuyên truyền, hôm nay vừa vặn quay đến đồn công an Hòa An.
Hình ảnh hiện ra cổng đồn công an Hòa An, theo ống kính tiến vào, bên trong sảnh làm việc của đồn công an, các chiến sĩ công an nhân dân đang bận rộn công việc một cách trật tự.
Khu bình luận của phòng phát sóng trực tiếp khá yên ắng, thỉnh thoảng xuất hiện vài bình luận lẻ tẻ.
【Đây là phòng phát sóng trực tiếp gì vậy? Sao không có ai nói gì hết.】

【Cục Công An Thành Phố làm phim tuyên truyền pháp luật, phát sóng trực tiếp tình hình phá án của các đồn công an, hôm nay chiếu đến đồn công an Hòa An của chúng ta, đồn công an này ở ngay đối diện nhà tôi.】
【Loại phát sóng trực tiếp này chán quá.】
【Vậy thì đừng xem.】
Phòng phát sóng trực tiếp lại không ai nói gì, ống kính vững vàng tiến vào.
Đột nhiên, màn hình xuất hiện một đứa bé gái buộc hai búi tóc tròn, đứa bé đeo một chiếc túi nhỏ bằng vải bố, trên túi còn in hình quả mâm xôi, tay bé cầm một hạt đậu phộng có mùi lạ đưa cho máy quay, "Ăn không?"
Máy quay lắc lư trái phải, ý bảo không ăn.
Đứa bé ném hạt đậu phộng vào miệng, nhai giòn tan, đôi mắt to lặng lẽ nhìn chằm chằm vào máy quay, "Ông là quái vật gì vậy?"
Máy quay, "..."
Nhiêu Thi Thi chạy vội vào khung hình, một tay bế xốc Chung Vân Đồng kẹp vào nách, "Xin lỗi, đây là một đứa bé bị lạc, hiện tại chúng tôi đang tìm người nhà cho bé. Cũng mong mọi người xem qua, nếu ai nhận ra bé, xin liên hệ với đồn công an Hòa An, thành phố Hải Sơn."
Chung Vân Đồng bị ôm ngang nách, hai tay bé bám vào eo Nhiêu Thi Thi để giữ thăng bằng, cố gắng ngẩng đầu lên, lớn tiếng kêu, "Không cần liên hệ."
【Ha ha ha, em gái nhỏ đáng yêu quá, sao lại chạy lạc thế này? Bố mẹ chắc lo lắm đấy?】
【Vậy tôi có thể nhận nuôi đứa bé này không? Bây giờ nhà nước chẳng phải đang khuyến khích sinh con sao? Tôi muốn bé này.】
【Ha ha ha, đừng đùa nữa, mọi người chụp ảnh chia sẻ đi, mau chóng tìm được người nhà cho bé thôi.】
Nhiêu Thi Thi bế Chung Vân Đồng đi, điện thoại báo nguy vang lên, cô lại đi qua nghe máy. Vì đang phát sóng trực tiếp, điện thoại được bật loa ngoài, nhưng giọng đối phương đã được xử lý thay đổi.
Vừa nhấc máy, bên kia truyền đến giọng một người đàn ông,

“Đồng chí cảnh sát, con tôi bị lạc rồi.”
Nhiêu Thi Thi theo bản năng liếc nhìn Chung Vân Đồng, trùng hợp vậy sao? Chương trình vừa mới phát sóng, người nhà của bé đã gọi điện thoại đến?
“Lạc khi nào? Cụ thể lạc như thế nào? Miêu tả đặc điểm của đứa bé đi.”
“Cũng không biết chạy ra ngoài thế nào, vừa mới phát hiện không có ở nhà. Là một bé gái, mặc áo thun xanh lá cây, quần đùi cùng màu, trên người đeo một chiếc túi xách nhỏ, da rất trắng, tóc đen nhánh, buộc hai bím tóc nhỏ.”
Vừa nghe miêu tả này, Nhiêu Thi Thi suýt bật cười, kẻ lừa đảo gọi điện thoại đến đồn công an, gan thật là lớn. Chỉ là tên lừa đảo này cũng quá ngu ngốc, hắn không biết bộ đồ Chung Vân Đồng đang mặc là do Nhiêu Thi Thi và đồng nghiệp tạm thời tìm cho bé, câu đầu tiên đã lộ tẩy.
“Trong đồn vừa vặn có một đứa trẻ bị lạc phù hợp với miêu tả của anh, anh đến đồn một chuyến đi.” Nhiêu Thi Thi nói.
Có lẽ vì mọi chuyện quá thuận lợi, kẻ lừa đảo ngược lại chột dạ, hoặc là căn bản không dám đến đồn công an, bên kia im lặng một lát rồi đột ngột cúp máy.
Nhiêu Thi Thi lắc lắc chiếc điện thoại trong tay về phía Tiểu Vương, “Tiểu Vương, tra số điện thoại này đi.”
“Vâng.” Tiểu Vương nhớ đến tên lừa đảo ngớ ngẩn kia, cũng bật cười.
Lúc này điện thoại di động trên bàn Nhiêu Thi Thi vang lên, cô cầm lên nhìn thoáng qua, là tin nhắn Chung Cẩn gửi đến,
【Không cần để lộ tên thật và các thông tin khác của Đồng Đồng trên sóng trực tiếp.】
Chung Cẩn làm việc từ trước đến nay cẩn thận, dù là gửi tin nhắn, anh cũng chỉ nói là【Đồng Đồng】, không gửi tên đầy đủ của Chung Vân Đồng, là sợ máy quay quét đến màn hình điện thoại.
Nhiêu Thi Thi đặt Chung Vân Đồng ngồi xuống ghế ở sảnh lớn, rồi mượn của đồng nghiệp một chiếc máy tính bảng cho bé xem phim hoạt hình, dặn bé không được chạy lung tung. Sắp xếp xong cho Đồng Đồng, cô lại vội vã cùng đồng nghiệp ra hiện

trường.
Đồng Đồng quả thật rất ngoan, một mình ôm khư khư chiếc máy tính bảng xem phim hoạt hình, thỉnh thoảng lại ném vài hạt đậu phộng vào miệng. Xem phim hoạt hình say sưa, đầu bé nghiêng về phía trước, mắt gần như dán vào màn hình.
Chung Cẩn đứng ở cửa nói chuyện với người khác, vô tình nhìn thấy bên này, anh chào hỏi người bên cạnh, bước đến trước mặt Chung Vân Đồng, đưa tay nắm lấy gáy áo bé, kéo đầu đứa bé ra xa màn hình.
“Không được nhìn, mắt sẽ hỏng.” Chung Cẩn tịch thu chiếc máy tính bảng của bé.
Bị lấy đi chiếc máy tính bảng, Chung Vân Đồng cảm thấy hơi chán, liền trượt xuống khỏi ghế, đeo chiếc túi xách nhỏ, nhai đậu phộng, đi loanh quanh nhìn ngó.
Một chiến sĩ công an nhân dân mà bé không quen biết đang hòa giải một vụ tranh cãi gia đình, vợ chồng đánh nhau, bà mẹ chồng chẳng những không can ngăn, còn giúp con trai đưa dao, nhà gái trực tiếp báo cảnh sát. Hiện tại cả nhà đều ở đồn công an. Người lớn cãi nhau, đứa bé chưa đầy một tuổi bên cạnh gào khóc.
Tiểu Đồng lấy từ trong túi xách ra một hạt đậu phộng định nhét vào miệng đứa bé, nữ cảnh sát nhanh tay lẹ mắt dùng tay ngăn lại, “Bé không được ăn đậu phộng đâu nhé.”
Chung Vân Đồng lại bỏ hạt đậu phộng vào miệng mình, nhai nhai, “Vậy bé muốn ăn gì?”
“Bé chỉ được uống sữa thôi.”
Chung Vân Đồng xoay người chạy đi, băng qua hành lang, trực tiếp đẩy cửa văn phòng trưởng phòng, thò vào một bên búi tóc, “Xin hỏi, ba, ba có sữa không? Con có chút việc cần.”
“…Không có, đi ra ngoài.”
“Vâng vâng.”
Chung Vân Đồng lại chạy về hiện trường cãi vã, xòe tay ra, “Không có cách nào, con cũng không làm ra sữa được.”
Đồng Đồng đứng xem vợ chồng người ta cãi nhau, tuy rằng không biết họ đang cãi cái gì, nhưng bé nhón chân, rướn cổ, xem đến đặc biệt nghiêm túc, dòng máu hóng hớt ăn dưa trong gen

đã thức tỉnh.
Tiểu Vương tìm thấy bé giữa đám người lộn xộn, một tay túm lấy, bế thẳng ra ngoài.
Đồng Đồng đạp chân ngắn ngủn, “Thả con xuống.”
Tiểu Vương ôm bé đi về phía trước, “Tìm con có việc.”
Bế đứa bé đến trước mặt một người đàn ông trung niên, Tiểu Vương chỉ vào Chung Vân Đồng hỏi ông ta, “Đây là con anh sao?”
Người đàn ông thành thật lắc đầu, “Không phải.”
“Vậy anh gọi điện thoại lung tung làm gì? Anh có biết hành động này của anh là gây rối cho công an phá án không? Nếu gây ra ảnh hưởng xấu, anh sẽ bị phạt hành chính đấy, hiểu không?”
Người đàn ông cúi đầu, thái độ nhận lỗi rất tốt, “Thực xin lỗi đồng chí công an nhân dân, lúc đó tôi thấy bé này xinh xắn quá, tôi nghĩ, nếu không ai nhận nuôi, tôi sẽ nhận.”
Tiểu Vương, “…” Không thể tin được, lịch sự hỏi một câu, “Anh có tiền sử bệnh tâm thần không?”
“Không có, đồng chí công an nhân dân, sao vậy?”
Tiểu Vương, “Đôi khi đến tôi còn muốn báo nguy anh đấy, anh biết không?”
Buổi phát sóng trực tiếp tuyên truyền pháp luật vừa vặn quay được cảnh này, phòng phát sóng trực tiếp cười nghiêng ngả,
【Ha ha ha ha, tôi không bao giờ chơi trừu tượng, người thật thà sẽ biến trò đùa thành thật.】
【Không phải, đại ca, nhà nước bảo muốn có con, không phải anh muốn theo kiểu này.】
【Trên lầu, muốn thế nào cơ? Nói rõ ràng xem nào.】
【Nghiêm túc chút đi, đây là tuyên truyền pháp luật đấy, các người làm gì vậy?】
Máy quay di chuyển giữa các vụ án kỳ lạ khác nhau trong sảnh làm việc, có nhà nuôi chó cái bị chó đực nhà hàng xóm giao phối, chủ nhân đòi bồi thường phí dinh dưỡng. Có người nói nhà mình có ma, bảo cảnh sát đi bắt ma, cảnh sát nhân dân gân cổ lên kêu, “Tôi có phải đạo sĩ đâu!” Còn có người nói có ai đó ị bậy trước cửa nhà mình, nhất định đòi cảnh sát đi điều tra là ai.
Cuộc sống hàng ngày ở đồn công an cơ sở đúng là một mớ hỗn

độn, các cư dân mạng cười đến rụng cả hàm, tràn ngập bình luận【ngọa tào】,【ha ha ha ha】,【quá đáng hết sức】, còn có không ít người kêu gọi nhanh chóng mở một chuyên mục phát sóng trực tiếp, có thể xem như phim hài.
* 7 giờ tối hơn, buổi phát sóng trực tiếp tuyên truyền pháp luật kết thúc, các chiến sĩ công an nhân dân làm ca ngày cũng cuối cùng được tan làm.
Nhiêu Thi Thi thay đồ thường phục trong phòng thay đồ, đeo chiếc túi xách đen lớn, cúi đầu nhắn tin trên điện thoại di động, rồi giả vờ ho khan hai tiếng về phía Tiểu Vương, ý bảo Tiểu Vương xem điện thoại.
Tiểu Vương cầm chiếc điện thoại trên bàn lên nhìn hai mắt, rồi cúi đầu gõ chữ trả lời một câu.

Chương 6

DTV-EBOOK

Ánh mắt nàng dừng trên đỉnh đầu cô bé, lại thở dài,

“Cái này của con rốt cuộc là tóc hay là ổ gà?”

Khi Mao Phỉ Tuyết đến sở, tóc Tiểu Đồng đã được chải gọn, hôm nay tết thành hai bím nhỏ, trên bím tóc còn buộc hai quả cầu lông màu xanh lục.

“Đồng Đồng, xem cô mang gì cho con này!” Mao Phỉ Tuyết vẫy vẫy chiếc túi giấy trong tay.

Tiểu Đồng lon ton chạy tới, “Đây là cái gì ạ?”

Mao Phỉ Tuyết lấy ra một chiếc hộp từ trong túi giấy, mở ra, bên trong là một đôi giày thể thao màu hồng nhạt, “Đây là giày chạy bộ, con đi vào sau này, chạy nhảy khắp nơi cũng không bị đau chân.”

“Ơ, Đồng Đồng, hôm nay con cũng đi giày mới à?” Lúc này Mao Phỉ Tuyết mới chú ý đến hôm nay cô bé cũng đi một đôi giày da mũi tròn mới.

Tiểu Đồng lập tức khoe đôi giày mới của mình với Mao Phỉ Tuyết, bé ngồi xổm xuống, tay nhỏ xoa xoa bông hoa trên giày, “cô xem này, có hoa nhỏ này.”

“Thật đó, đẹp quá, là sở trưởng Chung mua cho con à?” Mao Phỉ Tuyết bỏ đôi giày thể thao vào lại túi giấy, “Vậy hai đôi thay nhau đi vừa vặn.”

Tiểu Đồng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, trịnh trọng đẩy túi giấy ra, “Con vẫn là thôi đi.”

“Vì sao?”

Tiểu Đồng rối rắm đến nỗi hai hàng lông mày nhỏ đều nhíu lại, “Bởi vì đi giày chạy bộ là phải chạy bộ suốt, con mệt lắm.”

Mao Phỉ Tuyết và Nhiêu Thi Thi nhìn nhau, cả hai cùng cười ha ha, những đồng nghiệp cảnh sát bên cạnh nghe thấy cũng cười theo, buổi sáng sớm, đồn công an khu Hòa An tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Nhiêu Thi Thi xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh của Tiểu Đồng, “Đồ nhóc con, con đi rồi cô sẽ nhớ con.”

Tiểu Vương từ trung tâm giám định lấy kết quả so sánh DNA, tại chỗ mở túi hồ sơ, lấy kết quả ra, khi nhìn thấy thông tin một bên khớp với mẫu máu của Chung Vân Đồng, Tiểu Vương đột nhiên trợn to mắt.

“Số liệu này sẽ không có sai sót gì chứ?” Tiểu Vương cảm thấy không thể tin được, lại xác nhận một lần với thầy ở trung tâm giám định.

Đối phương đeo khẩu trang, ánh mắt từ sau cặp kính nhìn anh dò xét, “Trong tình huống bình thường sẽ không sai sót, cơ sở dữ liệu lớn vốn có chức năng đối chiếu tự động, chúng tôi lại tiến hành thêm một lần kiểm tra thủ công. Nếu cảm thấy có nghi vấn, có thể lấy lại mẫu máu của hai bên đến đây làm một lần đối chiếu cuối cùng.”

Tiểu Vương đi ra khỏi trung tâm giám định, đón ánh mặt trời chói chang chiếu xuống mặt đất trắng bệch, cảm thấy đầu óc choáng váng, thật sự không thể tin được kết quả giám định mình vừa nhìn thấy.

Ba của Chung Vân Đồng thật sự là sở trưởng Chung?

Vậy tại sao sở trưởng Chung lại không biết?

Rốt cuộc là ai đã đặt Chung Vân Đồng ở đồn công an?

Tại sao kiểm tra tất cả camera giám sát cũng không thấy người đó?

Anh đi đến ngồi xuống bên bồn hoa trước cửa cục, chính là nơi hôm trước anh và Tiểu Đồng trốn tránh ăn xúc xích nướng, rõ ràng chỉ mới qua hai ngày, lại có cảm giác hư ảo như đã qua mấy đời.

Chung Cẩn xách theo túi hồ sơ trong tay, từ cầu thang trước cửa cục nhanh chóng bước xuống, anh nhìn thấy Tiểu Vương ngồi trên bồn hoa, liền đi về phía anh,

“Kết quả có rồi?”

Tiểu Vương ngơ ngác đưa báo cáo qua, “Có rồi.”

Chung Cẩn nhận lấy, mở ra, nhìn vào mắt. Hiếm khi nào trên mặt anh có biểu cảm khoa trương, lúc này đối diện với kết quả giám định quỷ dị như vậy, cũng chỉ là hơi căng thẳng khóe môi, biểu cảm không có biến hóa quá lớn.

Anh “bang” một tiếng gấp báo cáo lại, “Về trước đi.”

Tiểu Vương vội vàng đứng dậy đi theo sau anh, “sở trưởng Chung, để tôi lái xe đi.” Tình huống hiện tại, anh thật sợ sở trưởng Chung lái xe xuống mương.

Chung Cẩn ném chìa khóa xe cho anh.

Trên đường lái xe về Hòa An, Tiểu Vương cũng lo lắng bất an, anh thường xuyên nghiêng đầu nhìn Chung Cẩn, Chung Cẩn khuỷu tay chống trên khung cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiểu Vương nhìn anh thêm hai lần, ánh mắt Chung Cẩn liền lơ đãng đảo qua, “Lái xe cẩn thận.”

Trở lại sở, Chung Cẩn thần sắc như thường mà đi làm, xử lý công việc, thậm chí còn đi ra ngoài làm một vụ án, bắt về một đám người nhảy nhót tập thể.

Thật ra Tiểu Vương trước ngồi không yên, anh làm việc ở vị trí của mình, thường xuyên nhìn chằm chằm Chung Vân Đồng đang ngồi yên lặng xem hoạt hình trên ghế dài, không biết có phải do tâm lý tác động hay không, Tiểu Vương phát hiện khi Chung Vân Đồng mím môi, khóe miệng và cằm có vài phần tương tự với Chung Cẩn.

Cuối cùng đợi đến khi Mao Phỉ Tuyết công tác bên ngoài trở về, Tiểu Vương lập tức xông vào văn phòng của Mao Phỉ Tuyết, “Chị Mao, xảy ra chuyện rồi.”

Mao Phỉ Tuyết còn tưởng rằng có vụ án quan trọng, sắc mặt lập tức nghiêm túc.

Lại nghe Tiểu Vương nói, “Tiểu Đồng thật sự là con gái của sở trưởng Chung.”

Mao Phỉ Tuyết, “……?”

Phản ứng của Mao Phỉ Tuyết không khác Tiểu Vương là bao, ngẩn người một hồi lâu, mới không chắc chắn lắm mà hỏi lại một lần, “Cậu vừa nói gì?”

Tiểu Vương kể lại từ đầu đến cuối sự việc về báo cáo giám định

cho Mao Phỉ Tuyết, ngay cả phản ứng của Chung Cẩn cũng được anh miêu tả khách quan, “Lúc đó trưởng phòng Chung trông rất bình tĩnh.”

Mao Phỉ Tuyết tuy nói rất kinh ngạc, nhưng Tiểu Vương không có khả năng lấy chuyện này ra đùa, hiện tại chỉ có một khả năng, “Có lẽ là bên trung tâm giám định nhầm lẫn?”

“Cũng có khả năng này, nhân viên ở trung tâm giám định nói, nếu không yên tâm thì có thể thu thập mẫu máu của hai cha con rồi đi giám định lại một lần nữa.”

Nói xong lời này, sắc mặt Tiểu Vương có chút mờ mịt,

“Chị Mao… Chuyện này, có thể liên quan đến vấn đề tác phong cá nhân không?”

Lúc này Mao Phỉ Tuyết đã nhanh chóng bình tĩnh lại, hạ thấp giọng,

“Không nhất định là cậu nghĩ vậy, Chung Cẩn trước đây từng có một đoạn hôn nhân, tuổi đứa bé này cũng xấp xỉ thời gian anh ấy kết hôn, có thể có ẩn tình gì khác… Tóm lại trước khi sự việc có manh mối rõ ràng, không được nói chuyện này với bất kỳ ai, chuyện này có thể phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng. Bao gồm cả Nhiêu Thi Thi, cũng không được nói.”

Mao Phỉ Tuyết biết Tiểu Vương và Nhiêu Thi Thi có quan hệ rất tốt, cố ý nhấn mạnh.

“Chị Mao, em không nói, chị yên tâm.”

Mới nói đến đây, bên ngoài truyền đến vài tiếng gõ cửa, ngay sau đó là giọng của Chung Cẩn, “Phó trưởng phòng Mao, cô đâu?”

Mao Phỉ Tuyết lên tiếng, “Có.” Bước nhanh đến cạnh cửa, mở

khóa chốt cửa.

Mặt Tiểu Vương lập tức đỏ bừng, giống như mình sau lưng nói xấu người ta bị đương sự bắt gặp, hơn nữa đương sự này còn là cấp trên của mình, xấu hổ chết đi được.

Tiểu Vương xấu hổ vội vàng chào Chung Cẩn, rồi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Chung Cẩn bình tĩnh nhìn Tiểu Vương rời đi, rồi quay đầu lại nhìn Mao Phỉ Tuyết, "Chuyện cô đều đã biết rồi chứ?"

"Đã biết."

Chung Cẩn gật gật đầu, "Ừ, ngày mai là cuối tuần, tôi muốn đưa con bé về Kinh Thị một chuyến, thứ hai sẽ trở về, trong sở có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Mao Phỉ Tuyết hiểu rõ, Chung Cẩn là năm ngoái mới đến Hải Sơn, trước đó anh ấy luôn sống ở Kinh Thị, cho nên đứa bé này chỉ có thể sinh ra ở Kinh Thị. Hiện tại muốn điều tra ra chân tướng sự việc, đương nhiên cũng phải về Kinh Thị.

Chung Cẩn khi mua vé máy bay mới nhớ ra, Chung Vân Đồng không có chứng minh thư, hộ khẩu và giấy khai sinh đều không có, căn bản không thể đi máy bay hoặc tàu cao tốc. Anh lại liên hệ với Mao Phỉ Tuyết, nhờ sở cấp cho một giấy chứng minh nhân thân tạm thời, lúc này mới thuận lợi qua cửa kiểm soát an ninh sân bay.

Chung Vân Đồng đứng trước cửa sổ đại sảnh chờ máy bay, đôi mắt to trừng lớn, ngoài cửa sổ là đường băng máy bay, một chiếc máy bay trước mắt bé từ từ trượt bánh cất cánh, bé hưng phấn nhìn về phía Chung Cẩn,

"Chúng ta lát nữa sẽ cưỡi chim lớn bay đi sao?"

“Ừ, cái đó gọi là máy bay.” Ánh mắt Chung Cẩn theo hướng ngón tay Chung Vân Đồng nhìn ra, ánh hoàng hôn uốn lượn của Hải Sơn dừng lại trên cánh máy bay, đôi cánh nặng nề về thị giác cũng trở nên uyển chuyển nhẹ nhàng.

Bề ngoài Chung Cẩn hiện tại trông rất bình tĩnh, kỳ thật nội tâm đã sớm rối như tơ vò. Sau khi anh mất đi toàn bộ người thân, khi anh cho rằng cả đời này mình sẽ sống một mình, một đứa trẻ có quan hệ huyết thống với anh đột ngột xuất hiện. Chung Cẩn không biết đây là phúc hay họa.

Anh co chân ngồi một bên, hơi khom người, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Mà niềm vui nỗi buồn của con người không thông nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chung Vân Đồng đỏ bừng, một lòng chỉ nghĩ nhanh chóng được cưỡi chim bay lượn.

Bé lại chạy đến đứng trước mặt Chung Cẩn, đỡ lấy đầu gối anh, ngẩng mặt hỏi, “Ba ơi, chúng ta muốn bay đi đâu? Bay đến một thế giới khác sao?”

Một đôi vợ chồng già ngồi đối diện họ mặt thoáng chốc đen lại.

Chung Cẩn giải thích, “Không phải một thế giới khác, chúng ta muốn bay đến Kinh Thị.”

Anh liếc nhìn đôi vợ chồng già mặt đen kia, “Từ giờ trở đi, con nói chuyện nhỏ tiếng thôi, không được làm ồn người khác, không được nói to, cũng không được khóc to, nếu có nhu cầu gì, con phải nhỏ giọng nói với ba, hiểu chưa?”

Chung Vân Đồng nhón chân, ghé vào tai Chung Cẩn nhỏ giọng nói, “Vâng vâng.” Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng ba nói phải nhỏ giọng, vậy chắc chắn có lý do của ba.

Lên máy bay, ngồi vào chỗ, Chung Vân Đồng lần đầu tiên đi máy

bay hưng phấn không được lâu lắm, liền cảm thấy có chút không thoải mái.

Bé kéo tay áo sơ mi của Chung Cẩn, che tai nhỏ giọng nói, “Tai con đau quá.”

Chung Cẩn bảo bé thử ngáp xem có giảm bớt không, Tiểu Đồng liền che tai, há to miệng cố gắng ngáp. Tai đau đến bé muốn khóc, nhưng nhớ ba nói không được khóc, vì thế bé vừa ngáp, vừa nhỏ giọng an ủi mình,

“Không được khóc nha, ngàn vạn lần đừng khóc, Tiểu Đồng kiên cường.”

Nhưng tai vẫn càng ngày càng đau.

Bé bĩu môi nhỏ giọng nói, “Thực xin lỗi, ba, con có lẽ muốn khóc.”

Chung Cẩn giúp bé nhẹ nhàng ấn tai, hỏi, “Không thể cố gắng thêm một chút sao?”

Tiếp viên hàng không chú ý đến tình huống bên này, đưa cho Tiểu Đồng một hộp sữa bò, nửa ngồi xổm xuống thân mật nói với bé, “Để ba ba đút sữa bò cho con uống có thể giảm bớt đau tai đó nha.”

Chung Cẩn mở hộp sữa bò ra, Tiểu Đồng liền ôm hộp sữa bò ùng ục ùng ục uống, động tác nuốt quả nhiên giảm bớt đáng kể cơn đau tai.

Uống no sữa bò, Tiểu Đồng duỗi thẳng chân dựa vào ghế, hai tay nhỏ xoa xoa bụng, đánh một cái ợ. Lại quay đầu xem mây ngoài cửa sổ, từng đám mây lớn, giống như kẹo bông gòn Nhiêu Thi Thi mời bé ăn. Tiểu Đồng há miệng, cắn một miếng không khí, nhai nhai, làm bộ mình đã ăn được kẹo bông gòn ngọt ngào.

Chung Cẩn có nhà ở Kinh Thị, nhưng anh không về, đặt phòng ở một khách sạn nhanh, để hành lý đơn giản xuống đất, Chung Cẩn liền ra ban công gọi điện thoại.

Chờ anh nói chuyện điện thoại xong trở lại phòng, nhìn thấy Chung Vân Đồng tứ chi duỗi thẳng, ngay ngắn quỳ rạp trên mặt đất, động tác rất kỳ quái, giống như con vịt muối. Trước đây Chung Cẩn chưa từng thấy đứa trẻ nào bò như thế này, nhưng thật ra có chút giống con chó phơi nắng ở cửa đồn công an. Nhiêu Thi Thi hay nói con chó đó bò như vịt muối, Chung Vân Đồng như là con vịt muối cỡ lớn.

Tiểu Đồng cằm đặt trên sàn nhà, ngước mắt lên, nhỏ giọng nói yếu ớt, “Ba ơi, con đói lắm rồi.”

Lúc này Chung Cẩn tuy rằng mờ mịt, lại cũng bị bé chọc cười.

Dưới lầu khách sạn có một cửa hàng McDonald's, Chung Cẩn dẫn đứa bé ra ngoài kiếm ăn, gọi hai suất, một suất người lớn, một suất trẻ em.

Suất trẻ em có nước trái cây, hamburger, khoai tây nghiền và một đôi đồ trang sức hình giày hoạt hình mini, Tiểu Đồng thật sự đói bụng, Chung Cẩn dùng khăn ướt lau tay cho bé, bé mắt nhìn chằm chằm vào hamburger, siêu nhỏ giọng thúc giục, “Ba nhanh lên đi.”

Lau khô tay xong, Chung Cẩn nói, “Ăn được rồi.”

Tiểu Đồng lập tức cầm lấy hamburger, cắn một miếng lớn, hai má phồng lên hai cục nhỏ.

Chung Cẩn dùng khăn giấy giúp bé lau khóe miệng dính tương salad, “Ăn từ từ thôi.” Lại cắm ống hút vào bình nước trái cây, đưa đến bên miệng bé, bảo bé uống một ngụm.

Tiểu Đồng ăn hai miếng hamburger, liền cúi đầu hút một ngụm nước trái cây, những sợi lông tơ nhỏ trên mặt bé lay động theo động tác của bé. Ăn ăn, bé lại thường xuyên nhìn về phía sau Chung Cẩn.

Chung Cẩn nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thấy ngồi phía sau họ là một gia đình ba người, họ gọi rất nhiều đồ, gần như muốn chất đầy bàn.

Một bé gái trạc tuổi Tiểu Đồng ngồi giữa ba mẹ, lim dim mắt chờ mẹ đút ăn. Bé gái trang điểm thật xinh xắn, mặc váy công chúa lấp lánh và giày da nhỏ, trên đầu còn đội vương miện đính đá quý sáng lấp lánh.

Chung Cẩn nhìn hai mắt, quay đầu lại, ánh mắt Tiểu Đồng vẫn dừng lại trên người bé gái mặc váy công chúa, con ngươi đen láy phản chiếu ánh sáng từ vương miện.

Có phải bé ngưỡng mộ váy công chúa và vương miện của người khác không?

Chắc là sẽ ngưỡng mộ nhỉ?

Tiểu Đồng mặc bộ áo thun và quần đùi đã nhàu nhĩ, sau khi xuống máy bay càng trở nên nhăn nhúm, Chung Cẩn bây giờ đã biết, có lẽ cũng vì quá dễ nhăn nên mới nhàu như vậy. Bé ngủ trên máy bay, bím tóc cũng hơi xõa ra.

Rõ ràng có khuôn mặt xinh xắn tinh xảo như búp bê sứ, mấy ngày nay lại sống cuộc sống lang thang quá tùy tiện, nhưng lại rất ngoan, trừ lần đầu tiên nhìn thấy Chung Cẩn đã khóc, sau đó chưa bao giờ khóc, là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Trong khoảnh khắc này, Chung Cẩn quên mất tình cảnh tồi tệ

của mình, anh thậm chí có chút đau lòng cho đứa trẻ nhỏ bé trước mặt.

Chương 7

DTV-EBOOK

“Con đang xem gì vậy?” Chung Cẩn hỏi. Mặc kệ Tiểu Đồng nói váy công chúa hay vương miện lấp lánh, anh đều quyết định mua cho bé.

Tiểu Đồng chớp đôi mắt to nhìn qua, hàng mi vừa dài vừa dày chớp hai cái, che miệng, siêu nhỏ giọng nói, “Đùi gà.” Bởi vì cố tình nói nhỏ, động tác của bé trông lén lút.

Chung Cẩn, “Cái gì? Con nói lớn tiếng chút.”

Tiểu Đồng vẫn rất nhỏ tiếng, “Bây giờ con có thể nói lớn tiếng không ạ?”

Lúc này Chung Cẩn mới nhớ ra trước khi lên máy bay, sợ bé làm ồn người khác, anh dặn bé không được nói lớn tiếng, bé thật sự rất nghe lời, vẫn nhớ đến bây giờ.

“Có thể nói chuyện bình thường, nhưng cũng không cần quá lớn tiếng.”

“Dạ.” Tiểu Đồng lập tức chỉ vào bàn phía sau, ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, “Cái bạn nhỏ kia sao lại được ăn gà rán giòn tan vậy ạ?”

Chung Cẩn, “……”

Tiểu Đồng thỏa nguyện gặm miếng da gà giòn tan, hai tay ôm gặm, gặm đến cả mặt dính đầy dầu. Chung Cẩn ăn xong rồi, liền ở bên cạnh giúp bé lau tay lau mặt, tránh cho dầu dính ra quần áo.

Khi ra khỏi quán ăn, bên ngoài đã tối, những tòa nhà CBD phía sau vẫn sáng rực đèn, những chiếc ô tô nối đuôi nhau thành một hàng dài không thấy cuối, những anh chàng giao cơm hộp đi xe điện len lỏi giữa dòng xe cộ tắc nghẽn. Rõ ràng là cảnh tượng quen thuộc, nhưng khi một năm sau trở về, thêm một đứa trẻ, tâm trạng khác biệt, cảm giác mọi thứ đều rất xa lạ.

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng băng qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, đi về phía trung tâm thương mại đối diện.

Tiểu Đồng thấy không phải đường về khách sạn, liền đá đá chân, kháng nghị, “Con muốn đi ngủ.”

“Đi mua quần áo trước.”

Tiểu Đồng trực tiếp dùng trán lay vai Chung Cẩn, “Không mua, ngủ.”

Chung Cẩn không để ý đến bé.

Tiểu Đồng, “A a a a a, mắt con muốn nhắm lại rồi.”

Chung Cẩn, “Vậy nhắm mắt một lát.”

Bạn nhỏ vừa nói mắt mình muốn nhắm lại, vừa vào trung tâm thương mại đã bị chiếc xe lửa nhỏ chạy trên sàn nhà thu hút, nhất quyết kéo Chung Cẩn ngồi hai vòng. Bé còn muốn ngồi đầu tàu, hai tay nắm lấy tay lái, nhắc nhở người cha phía sau, “Sắp quẹo rồi, ba vịn chắc vào.”

Chung Cẩn co hai chân dài không biết để đâu, ngồi trên chiếc xe lửa nhỏ hoạt hình đủ màu sắc, là người đàn ông duy nhất trên xe lửa, nhan sắc lại rất cao, sự tồn tại của anh thật sự quá mạnh mẽ. Chung Cẩn đành phải dùng vẻ mặt không mấy vui vẻ để che giấu sự xấu hổ lúc này.

Cuối cùng kết thúc chuyến đi xe lửa nhỏ, Tiểu Đồng nhét một món đồ nhỏ vào tay Chung Cẩn, “Ba treo giúp con lên.”

Trong lòng bàn tay Chung Cẩn là món đồ trang sức hình giày hoạt hình trong suất ăn trẻ em của McDonald's, Tiểu Đồng nhìn thấy một chị gái treo thú bông trên túi xách, liền muốn treo món đồ chơi mới của mình lên túi xách.

Bé còn đeo chiếc túi xách nhỏ thêu móc là quà tặng kèm sữa chua Nhiêu Thi Thi cho bé, túi thêu móc dễ biến dạng, bây giờ đã bị kéo đến mức không còn nhận ra hình dạng ban đầu.

Ánh mắt Chung Cẩn dừng lại một chút trên chữ “sữa chua mâm xôi” trên túi, không treo món đồ trang sức lên, mà bế đứa bé đi vào một cửa hàng bán bánh bao cách đó không xa.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình tiếp đón họ, ân cần khen bé con xinh xắn, cũng tiếc nuối nói, “Thưa tiên sinh, bên chúng tôi không có túi đeo cho trẻ con nhỏ như vậy, xin lỗi.”

Chung Cẩn ôm Chung Vân Đồng đi ra khỏi cửa hàng bánh bao, nhìn xung quanh một vòng, rồi lại quay trở lại, “Xin hỏi ở đâu có bán túi đeo cho bé nhà tôi?”

Theo chỉ dẫn của nhân viên cửa hàng, tìm được một cửa hàng thời trang trẻ em quy mô rất lớn, trong tiệm có đủ quần áo, giày dép, túi xách cho trẻ em. Chung Cẩn thở phào nhẹ nhõm, không cần phải đi dạo lung tung nữa, ở đây là có thể mua sắm đầy đủ.

Nhân viên cửa hàng dẫn họ đến khu vực túi xách, rồi lấy ra mấy chiếc túi rất đáng yêu để Chung Cẩn chọn, Chung Cẩn thấy những chiếc túi đó đều không khác nhau lắm, không chọn được, liền bảo Chung Vân Đồng tự xem thích cái nào.

Chung Vân Đồng chỉ vào một chiếc cặp sách treo trên tường, “Đó

là heo Peppa, con muốn cái đó." Hai ngày nay ở đồn công an bé xem hoạt hình bằng máy tính bảng, đã biết con heo Peppa.

Chung Cẩn nhìn chiếc cặp sách hình con heo hồng nhạt béo ú, thật sự không thấy chỗ nào đáng yêu, đeo lên người còn vướng víu, bởi vì con heo là hình nổi, bên trong nhét không ít bông, phồng lên một đống.

Trong lúc anh nghi ngờ thẩm mỹ của đứa bé, Tiểu Đồng đã được nhân viên cửa hàng giúp đeo chiếc cặp sách Peppa màu hồng nhạt lên, lúc này Chung Cẩn nhìn lại, lại cảm thấy cũng được. Chiếc cặp sách không đáng yêu đeo trên người bé con đáng yêu, thì ngay cả chiếc cặp sách cũng trở nên đáng yêu.

Chung Vân Đồng vẫn nhớ món đồ trang sức hình giày hoạt hình, đeo chiếc cặp sách nhỏ lắc lư chạy tới, bảo Chung Cẩn giúp bé treo món đồ trang sức lên.

Một lát sau, Chung Vân Đồng lại chạy tới, vẻ mặt hoảng hốt, như phát hiện ra chuyện gì đó không ổn, "Ba mau tới đây, con phát hiện một thứ này."

Chung Cẩn bị bé kéo tay đi giữa các kệ hàng, Chung Vân Đồng dẫn anh đến khu vực bán giày, chỉ vào một đôi giày trên kệ nói, "Ba xem này, ba mẹ của nó vốn ở đây."

Phía trước họ là một bức tường dép lê, trên tường treo rất nhiều đôi giày hoạt hình kích cỡ bình thường, Tiểu Đồng cho rằng mình đã phát hiện ra ba mẹ của món đồ trang sức hình giày hoạt hình, cho nên đặc biệt hưng phấn.

Chung Cẩn cũng theo lời bé nói, "Vậy có muốn mang cả ba mẹ của nó về nhà không?"

"Vâng vâng. Còn những cái bên cạnh nữa, là anh chị em của nó, mang hết về nhà đi."

Chung Cẩn, "…… Chỉ có thể mang đi một cái."

Tiểu Đồng chớp chớp mắt to, "Dạ." Vẻ mặt có chút thất vọng.

Chung Cẩn, "…… Nhiều nhất là hai cái."

Đi dạo vài vòng trong cửa hàng thời trang trẻ em, năng lượng của Tiểu Đồng cuối cùng cũng sắp cạn kiệt, bé ôm Chung Cẩn ngủ gà ngủ gật. Chung Cẩn theo lời giới thiệu của nhân viên cửa hàng tùy tiện mua mấy bộ quần áo, một tay dắt đứa bé, tay kia xách mấy túi mua hàng đi ra khỏi trung tâm thương mại.

Vừa về đến khách sạn, điện thoại Chung Cẩn vang lên, anh nhấc máy nói vài câu với đối phương, rồi nhìn Chung Vân Đồng đang nằm ngửa trên giường, nói với bên kia, "Có thể phiền cô lên đây một chuyến không?"

Hơn mười phút sau, cửa vang lên tiếng gõ, Chung Cẩn đi qua mở cửa.

Ngoài cửa đứng một cô gái trẻ, khoảng hai mươi tuổi, mặc áo thun quần jean đơn giản, dáng người cao ráo, đôi mắt sáng ngời, trông đặc biệt mạnh mẽ.

Cô gái nhìn thấy Chung Cẩn, cười gọi một tiếng, "Đội trưởng Chung." Trước đây khi Chung Cẩn ở Kinh Thị, chức vụ là đội trưởng đội hình sự Cục Công an thành phố, cho nên người ở Kinh Thị gặp mặt vẫn quen gọi anh là "đội trưởng Chung."

"Bác sĩ Đỗ, lâu rồi không gặp."

Chung Cẩn xoay người vào phòng, lấy ra từ vali túi đựng vật chứng hai chiếc bàn chải đánh răng, đi đến cửa, đưa cho người tới, "Chuyện tôi nói với cô trong điện thoại, phiền cô giúp tôi xét nghiệm nhanh hai mẫu DNA này."

“Được, trước giữa trưa mai tôi sẽ gửi cho anh.” Đỗ Hinh biết nghề nghiệp đặc thù của Chung Cẩn, cũng không hỏi nhiều.

“Chi phí giám định cô gửi cho tôi, tôi chuyển khoản cho cô qua điện thoại.”

Đỗ Hinh lại cười một chút, “Được, sao anh không tìm sư phụ tôi? Trước đây mẫu của anh đều do sư phụ tôi nghiệm.”

“Lần này là việc riêng, nên không tìm trung tâm giám định vật chứng, phiền cô.” Chung Cẩn lại lần nữa nói lời cảm ơn.

“Phiền hà gì chứ, tôi cũng là nhận tiền làm việc cho người ta thôi.” Đỗ Hinh vẫy vẫy túi đựng vật chứng trong tay, “Đội trưởng Chung, không có việc gì khác thì tôi đi trước.”

“Được, tạm biệt.”

Buổi sáng, Chung Cẩn bị một hồi chuông điện thoại đòi mạng đánh thức, đẩy Chung Vân Đồng đang ngủ say như heo trên ngực anh ra, anh sờ mó chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, liếc nhìn số điện thoại, nhấc máy,

“Vu Phi Dương.”

Tiếng thở dốc bên kia điện thoại có chút lớn, giọng nói cũng xóc nảy, chắc là đang chạy bộ, “Cậu về Kinh Thị sao không liên lạc với tôi?”

Chung Cẩn nhắm mắt lại, ngáp một cái nhạt nhẽo, “Ừ.”

“Lần này cậu về ở bao lâu?”

“Hai ngày, trước thứ hai đi.”

“Gặp mặt đi, gặp tôi một lần rồi cậu đi, đừng có không đủ lịch sự nha Chung Cẩn, cậu ở đâu? Tôi đến tìm cậu.”

Chung Cẩn ngồi dậy trên giường, xỏ dép lê đi vào phòng vệ sinh, “Đỗ Hinh không nói cho cậu tôi ở đâu à?”

“Không, quy tắc đều hiểu, cô ấy chỉ nói với tôi cậu đã trở về, khác chưa nói.”

Chung Cẩn một tay bóp kem đánh răng, “Được, tôi gửi địa chỉ cho cậu.”

Vu Phi Dương là bạn thân từ nhỏ của Chung Cẩn, hai người cùng nhau học tiểu học, trung học, rồi cùng nhau thi vào đại học cảnh sát, Chung Cẩn học điều tra, Vu Phi Dương học pháp y, tốt nghiệp xong lại cùng nhau thi vào cục. Hai người chẳng những có chung sở thích, mà quỹ đạo cuộc đời cũng gần như giống nhau.

Ngay cả sau này trong vụ án của Chung Cẩn, chỉ cần liên quan đến giám định pháp y, đều do Vu Phi Dương phụ trách. Tối qua đến lấy bàn chải đánh răng Đỗ Hinh chính là học trò của Vu Phi Dương, thời gian thực tập Vu Phi Dương từng dẫn dắt cô ấy, chẳng qua Đỗ Hinh hiện tại vẫn chưa thi được vào trung tâm giám định vật chứng, hiện đang làm bác sĩ khoa giám định ở một bệnh viện tư nhân cao cấp.

Khi Vu Phi Dương đến khách sạn, Tiểu Đồng đã tỉnh, đang ngậm bàn chải đánh răng với mái tóc rối bù như vừa bị sét đánh.

Bé đứng trên ghế, đối diện với gương, bàn chải đánh răng mân mê trong miệng. Chung Cẩn đứng ở cửa phòng tắm chỉ đạo,

“Chải lên xuống song song.”

Tiểu Đồng ngậm bọt kem đánh răng trong miệng, giọng nói

hàm hồ, “Cái gì gọi là song song ạ?”

Vu Phi Dương nhíu mày đứng một bên nhìn một lúc, xem đến thật lo lắng, anh trực tiếp bước vào phòng tắm, tự mình cầm bàn chải đánh răng, giúp Tiểu Đồng đánh răng.

Đánh răng xong, Vu Phi Dương dùng tay véo cằm đứa bé, “Há miệng ra, chú xem nào.”

Tiểu Đồng nghe lời há to miệng, “A.”

Vu Phi Dương nghiêm túc nhìn nhìn, “Ngô, căn cứ vào răng cửa giữa, răng cửa bên, răng nanh, răng hàm nhỏ thứ nhất thứ hai và tình hình phát triển răng, xem ra tuổi khoảng 3-4 tuổi.”

Chung Cẩn đang thu dọn giường nệm, tiện tay vớ lấy một cái gối đầu ném mạnh về phía Vu Phi Dương, “Cút.”

Bởi vì tính chất đặc thù của công việc, biết thông tin về vụ án là bí mật. Về việc Chung Cẩn bên cạnh có thêm một đứa trẻ xa lạ, Chung Cẩn không đề cập, Vu Phi Dương một chữ cũng không hỏi. Giống như bạn cũ lâu ngày gặp lại, Vu Phi Dương lái xe chở Chung Cẩn và Tiểu Đồng len lỏi qua những con phố lớn ngõ nhỏ quen thuộc, đến một quán mì tương tạp mà trước đây họ thường ăn.

Quán mì rất nhỏ, nằm sâu trong một con hẻm cũ, không phải người địa phương thì căn bản rất khó tìm thấy.

Chung Cẩn và Vu Phi Dương trò chuyện vài câu vu vơ, Tiểu Đồng vẫn luôn rất cố gắng chiến đấu với chiếc bát mì to hơn cả đầu bé. Chiếc bát thật sự quá lớn, căn bản không dễ khống chế, mấu chốt là bát còn đặc biệt dài, Tiểu Đồng vất vả lắm mới gắp được một sợi mì dài, há miệng cắn đứt ở giữa, miệng còn chưa kịp nếm được vị, sợi mì trơn tuột đã rơi ra ngoài.

Vu Phi Dương liếc nhìn, nói với bé, “Con ăn từ đầu sợi mì, đừng ăn từ giữa, ăn từ đầu là ăn được đó.”

Nói xong, anh lại quay đầu hỏi Chung Cẩn, “Cậu còn nhớ Khâu Dung hồi cấp ba không? Người chơi thể thao giỏi đặc biệt ấy. Tháng trước tự tử vì tình, nhảy hồ, vẫn là tôi làm giám định.”

Chung Cẩn ngẩn người một lúc lâu, Khâu Dung anh có ấn tượng, hồi cấp ba Khâu Dung và vợ cũ của anh, Thu Sanh, quan hệ rất tốt, hai cô gái thường rủ nhau đi vệ sinh. Lúc đó Chung Cẩn còn bày tỏ nghi hoặc về chuyện các cô gái cùng nhau đi vệ sinh, xấu hổ biết bao?

“Thế sự khó lường, ai có thể ngờ được, chúng ta đều tuổi này rồi, gần ba mươi, mà vẫn có bạn học tự tử vì tình?” Vu Phi Dương thở dài một hơi, dư quang liếc nhìn Chung Vân Đồng một cái, giọng nói đột nhiên cao lên,

“Ê, tôi nói cậu nhóc xui xẻo kia, cậu làm gì đấy?”

Chung Vân Đồng đang dùng tay túm hai sợi mì phóng lên đầu, nước sốt thịt băm bóng nhẫy dính đầy đầu đầy mặt bé.

“Chung Vân Đồng, con đang làm gì vậy?” Chung Cẩn cầm khăn giấy lau mì trên đầu bé, giọng điệu có chút hung dữ.

Tiểu Đồng chớp chớp mắt, tay nhỏ kiên định chỉ về phía Vu Phi Dương, lớn tiếng cáo trạng, “Chú ấy bảo con ăn từ đầu sợi mì.”

Vu Phi Dương, “……”

Chung Cẩn, “……”

Tiểu Đồng khó hiểu vỗ vỗ đầu mình, “Ôi, rốt cuộc ăn thế nào mới đúng ạ?”

Chung Cẩn nhận được tin nhắn Đỗ Hinh gửi đến, là một bản báo cáo giám định điện tử, anh mở hình ảnh ra, kéo thẳng xuống cuối xem kết quả. Kết quả giống như dự đoán, anh chuyển phí giám định cho Đỗ Hinh, rồi tắt điện thoại.

Ăn xong mì, Chung Cẩn nói với Vu Phi Dương, “Hôm nay cậu có công việc không?”

“Không, cuối tuần, khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày.”

“Được, vậy cậu giúp tôi trông con bé một lát, tôi ra ngoài giải quyết chút việc.” Chung Cẩn bế Chung Vân Đồng lên, nhét vào lòng Vu Phi Dương.

Vu Phi Dương nhìn Chung Vân Đồng, rồi gọi Chung Cẩn, “Cậu đi đâu? Tôi đưa cậu đi.”

Chung Cẩn vẫy vẫy tay với anh, giơ tay vẫy một chiếc taxi bên đường, trước khi lên xe, Chung Cẩn nói với Vu Phi Dương, “Cậu đưa con bé đi gội đầu đi.”

Vu Phi Dương ước lượng đứa bé béo trong lòng, “Được rồi, vậy tôi đưa con bé đi cắt tóc.”

Chương 8

DTV-EBOOK

Ngay trong một tiệm cắt tóc nhỏ ở con hẻm, tiệm cắt tóc trang trí theo phong cách rất xưa cũ, có chút giống thời điểm những năm 80-90, còn dùng kẹp than nung nóng để uốn tóc theo kiểu đó. Thợ cắt tóc tuổi cũng đã rất cao, tóc có chút hoa râm.

Vu Phi Dương cứ thế ôm Chung Vân Đồng đến ghế cắt tóc, "Ông Vương, cắt tóc cho đứa bé này."

Ông Vương-Tony-Gia gia lấy kính lão ra đeo, tiến đến cẩn thận xem xét tóc Chung Vân Đồng, quay đầu hỏi, "Cắt ngắn bao nhiêu?"

Vu Phi Dương co chân ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ lướt điện thoại, "Ừ, cứ tùy tiện tỉa tót một chút, chỉ cần đừng giống bây giờ, như bị sét đánh là được."

"Đến đây nào."

Nửa tiếng sau, Vu Phi Dương nghe thấy một tiếng khóc thét kinh thiên động địa, ngẩng đầu nhìn, đối diện trong gương, Chung Vân Đồng đã biến thành một đứa bé đầu nắp vung.

Mái tóc đen bóng mượt mà dán trên trán, hai bên được tỉa tót đặc biệt chỉnh tề, như là úp bát lớn cắt ra, cũng như đội một chiếc vỏ dưa đen bóng trên đầu.

Vu Phi Dương, "…… Trời ơi, tình huống thế nào đây?"

Ông Vương mang phong thái tự tin thường thấy của các thầy

Tony, “Tóc đứa bé này tốt thật đấy chứ, đen nhánh bóng mượt, cậu xem, cắt ra trông tinh thần hơn nhiều.”

Vu Phi Dương người đã tê rần, chưa nói đến lát nữa ăn nói thế nào với Chung Cẩn, chỉ riêng đứa bé đang khóc nháo không ngừng vì mất tóc này, anh cũng không biết dỗ dành thế nào.

Ôm Chung Vân Đồng trở lại xe, Vu Phi Dương an ủi nói,

“Con à, chú nói thế này nhé, thợ cắt tóc mười tệ một đầu, ông ấy thường rất khó hiểu ngôn ngữ loài người, con xui xẻo là vì chú ham rẻ. Nhưng chú nguyện ý bồi thường cho con, chú định dùng số tiền tiết kiệm được từ việc cắt tóc mua cho con một cái mũ, con thấy điều kiện bồi thường này con chấp nhận được không?”

Chung Vân Đồng bây giờ một chữ cũng không nghe lọt, chỉ khóc.

Mái tóc của bé quý giá biết bao, mỗi ngày đều phải dùng nước hoa tươi ngâm để gội, còn phải dùng tinh dầu ép từ trái cây để bôi, dưỡng đến bóng mượt như nhung. Mẹ sẽ trang điểm đủ loại đá quý lên mái tóc bé, khi bé chạy nhảy dưới ánh mặt trời, cả người mái tóc đều sáng rực.

Bây giờ tất cả đều hỏng hết, bé bây giờ trông giống như một cây nấm.

“A ~~~” Chung Vân Đồng càng nghĩ càng thương tâm, vừa rồi không nên ngủ khi cắt tóc.

Vu Phi Dương xoa xoa tóc, “Hay là thế này đi, chú mua cho con cái mũ đẹp nhất, cộng thêm một cây kem, được không?”

Đôi mắt to của Tiểu Đồng ngấn đầy nước mắt, bé khóc nấc lên, “Không được, không cần, con muốn gà rán giòn cơ.”

Gà rán giòn là ai? Vu Phi Dương không biết, nhưng tình huống hiện tại không cho phép anh đưa ra bất kỳ nghi vấn nào.

Vì thế Vu Phi Dương bất chấp tất cả trước tiên đồng ý, "Được, cứ làm như vậy, đi thôi, đi tìm gà rán giòn nào."

Trong lúc Vu Phi Dương dẫn đứa bé khắp phố tìm gà rán giòn, Chung Cẩn đến một quán cà phê, rồi lên thẳng phòng trên lầu hai.

Phòng trang trí rất lịch sự tao nhã, cách âm và tính riêng tư cũng rất tốt, Chung Cẩn gọi một ly cà phê đá kiểu Mỹ, ngồi một lát, rồi một người đẩy cửa bước vào.

Người phụ nữ mặc áo thun đen bó sát người, quần jean rộng thùng thình, cao gầy nhanh nhẹn, dáng người rất đẹp, nhưng mặt lại che kín mít, mũ, kính râm, khẩu trang bịt kín.

Vào phòng, người phụ nữ mới hạ kính râm và khẩu trang xuống, lộ ra ngũ quan xinh đẹp.

Cô ta liếc nhìn Chung Cẩn, lạnh mặt đi đến ngồi đối diện anh.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau ly hôn, ai cũng không nói gì, không khí có chút ngượng ngùng.

Chung Cẩn sờ sờ mũi, "Em uống gì?" Cùng lúc đó, Thu Sanh lạnh lùng như tảng băng cũng đồng thời nói, "Tìm tôi có chuyện gì?"

Lại một hồi im lặng, Thu Sanh nói, "Không uống, nói thẳng đi."

Chung Cẩn vuốt vuốt mái tóc trên trán, dường như có điều gì khó mở lời, vẻ tuấn lãng trên mặt phủ một tầng sương mù mờ mịt.

Trước đây Thu Sanh rất mê mẩn vẻ tuấn tú pha chút u buồn của anh, hiện giờ Chung Cẩn gần 30 tuổi đã không còn vẻ ngây ngô của thiếu niên, khí chất đàn ông trưởng thành điềm đạm càng thêm quyến rũ.

Nhưng sau ly hôn, cảm giác của Thu Sanh về anh cũng thay đổi, Chung Cẩn vẫn đẹp trai như cũ, nhưng Thu Sanh nhìn anh cũng không còn vẻ mặt đỏ tim đập mê luyến năm xưa.

Cô ta không nói gì, nhích người về phía sau ghế sofa, đôi mắt hoa đào xinh đẹp lặng lẽ nhìn chằm chằm anh, cũng tò mò rốt cuộc anh tìm mình có chuyện gì.

Chung Cẩn bưng ly cà phê lên uống một ngụm lớn, rồi đặt lại chiếc ly thủy tinh lạnh lẽo sương mù lên bàn trà, giọng khàn khàn mở lời, “Thu Sanh, tôi có một đứa con gái.”

Đại não Thu Sanh trống rỗng một chút, ngay sau đó cảm thấy khó chịu như bị người ta dùng chùy lớn đập vào tim. Nước mắt cô cứ thế không hề báo trước mà rơi xuống, một giọt nước mắt lớn tràn mi ra, chảy từ má xuống cằm.

Chung Cẩn cầm chiếc khăn giấy trên bàn đưa cho Thu Sanh, tiếp tục nói,

“Đột nhiên có một đứa trẻ đến tìm tôi, nói là con gái tôi, kết quả giám định gen cũng có rồi, xác thực là vậy. Tôi hẹn em ra đây, chính là muốn hỏi em một chút, em có biết sự tồn tại của đứa bé này không. Rốt cuộc……”

Giọng anh càng khàn, “Rốt cuộc tôi cũng chỉ từng qua lại với em.”

Thu Sanh cắn chặt môi dưới, hồi lâu mới lên tiếng, “Chúng ta ở bên nhau 10 năm, kết hôn 4 năm, tôi có con hay không anh không biết sao? Chung Cẩn anh có phải bị bệnh không? Hẹn tôi

ra đây chỉ để khoe khoang anh có một đứa con sao? Thật không ngờ anh lại là người như vậy, tôi lúc trước mù mắt rồi, sao anh lại trơ trẽn không biết xấu hổ như thế?"

Mắng vài câu, nước mắt Thu Sanh lại rơi xuống.

Chung Cẩn vươn tay, dừng lại một chút, rồi lại rụt về, "Em đừng như vậy, chuyện này rất ly kỳ, đứa bé đột nhiên xuất hiện, tôi cũng rất bất ngờ, cho nên mới muốn tìm em hỏi cho rõ ràng."

Thu Sanh cầm lấy khăn giấy ấn vào khóe mắt, nghiến răng nói, "Tôi không tin anh nói không làm gì, đứa bé đó có thể từ trên trời rơi xuống sao?"

"Đứa bé thật sự là từ trên trời rơi xuống." Lời vừa ra khỏi miệng, Chung Cẩn lập tức nói.

Thu Sanh không khóc, đôi mắt màu nâu nhạt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Chung Cẩn, "Chung Cẩn, anh xem tôi có giống đồ ngốc không?"

Thu Sanh nói xong, trực tiếp đứng dậy.

Khi cô đưa tay định cầm ly cà phê, Chung Cẩn đã nhắm mắt lại trước, cũng nghiêng mặt về phía trước, tránh cho lát nữa cà phê văng ra làm bẩn áo sơ mi.

Nước cà phê lạnh băng chảy dọc theo lông mày anh xuống, ngực áo sơ mi trắng vẫn còn thấm ướt một mảng màu nâu cà phê.

Sau khi Thu Sanh đi rồi, Chung Cẩn một mình ngồi trong quán cà phê rất lâu, đứa bé không phải con của Thu Sanh, anh không thể nghĩ ra khả năng nào khác, anh thật sự chưa từng làm chuyện như vậy với người khác. Chuyện này như một mớ bòng bong càng gỡ càng rối, anh cảm thấy một nỗi mờ mịt chưa từng có, tất cả kỹ năng điều tra đều vô dụng ở đây.

Cho đến khi điện thoại vang lên vài tiếng, Chung Cẩn nhấc máy, là Vu Phi Dương gọi lại, hỏi anh mọi chuyện xong chưa.

Chung Cẩn gửi địa chỉ quán cà phê cho Vu Phi Dương.

Vu Phi Dương và Chung Vân Đồng đang ở một quán KFC cách đó không xa, họ ăn xong gà rán, Chung Vân Đồng lại nhất quyết gói cho Chung Cẩn một phần, Vu Phi Dương lái xe chở bé về phía quán cà phê.

Tiểu Đồng đội chiếc mũ ngư dân màu sô cô la trên đầu, chiếc mũ che khuất cái đầu nắp vung của bé, sau lưng đeo chiếc cặp sách nhỏ Peppa, từ ghế sau ô tô bé lạch bạch bò xuống.

Bé đứng ở cửa xe, ánh mắt dừng lại trên cửa sổ một chiếc xe cách đó không xa, cửa sổ xe hé mở lộ ra khuôn mặt nghiêng của một người phụ nữ.

Tiểu Đồng chớp chớp mắt, “Ơ, mẹ?”

Người phụ nữ lái xe đi, Tiểu Đồng dẩu môi cố gắng ngửi ngửi, dường như lại không phải mùi của mẹ.

Vu Phi Dương từ ghế lái xuống xe, hỏi bé, “Con nhìn gì đấy?”

Tiểu Đồng chỉ vào vị trí chiếc ô tô vừa đậu, “Mẹ.”

Vu Phi Dương nhìn theo hướng ngón tay bé, chỉ thấy một con chó vàng lớn đang nằm dưới bóng cây tránh nắng.

“Đó là chó, không phải mẹ con.” Vu Phi Dương bế Tiểu Đồng lên vai, cõng bé đi tìm Chung Cẩn.

“Ơ, áo sơ mi của cậu sao lại thế này?” Vừa vào phòng thuê, Vu Phi Dương liếc mắt một cái đã thấy vết cà phê trên áo Chung

Cẩn.

“Không sao, không cẩn thận làm đổ cà phê.” Chung Cẩn đánh trống lảng, “Hai người đi đâu về đấy?”

Vu Phi Dương, “Tôi dẫn cái nhóc con này đi tìm gà rán giòn cả buổi.”

Chung Cẩn, “Gà rán da giòn.”

Vu Phi Dương nhìn vẻ mặt hả hê của Chung Cẩn, lườm anh một cái, “Bây giờ biết nói hả? Lúc tôi nhắn tin hỏi cậu thì cậu giả chết.”

Chung Cẩn cầm điện thoại lên, mở khóa, trên ứng dụng mạng xã hội quả nhiên có mấy tin nhắn Vu Phi Dương gửi,

【Anh bạn thân mến, gà rán giòn là cái gì vậy?】

【Là đồ chơi à?】

【Cậu trả lời đi chứ, lòng bàn chân tôi sắp tóe lửa rồi đây này.】

【Đứa bé này trông không lớn lắm, sao bế mệt thế?】

“Ngại quá, không thấy tin nhắn.” Chung Cẩn úp điện thoại xuống bàn trà.

Tiểu Đồng đưa chiếc túi hộp KFC đang xách trong tay cho Chung Cẩn, “Gà rán giòn, ba cũng có này.”

Chung Cẩn nhận lấy túi, “Cảm ơn con.” Nhìn thấy chiếc mũ nhỏ trên đầu đứa bé, “Trời nóng thế này, sao lại đội mũ?”

Chung Vân Đồng lập tức giơ hai tay nhỏ che chặt chiếc mũ ngư dân trên đầu, “Không có gì không có gì.” Nhưng vừa nhìn vẻ

hoảng loạn của bé là biết có chuyện.

“Tình huống thế nào?” Chung Cẩn ngước mắt nhìn Vu Phi Dương.

“Ừm, thì là thế này. Lúc nãy chúng ta tách ra, không phải cậu bảo tôi đưa con bé đi cắt tóc sao? Tôi liền đưa con bé đến cái tiệm mà hồi chúng ta đi học hay đến ấy, chính là cái tiệm của ông Vương, cậu còn nhớ không?”

Chung Cẩn, “Nói trọng điểm.”

Vu Phi Dương nhắm mắt lại, vươn tay kéo chiếc mũ của đứa bé xuống, “Sau đó thì thành ra thế này.”

Chung Cẩn nhìn chằm chằm đứa bé đầu dưa hấu trước mặt ngẩn người một lát, có chút mộng bức, không phải, buổi sáng đưa đi vẫn là một bé con xinh xắn, sao trở về lại thành một đứa trông không được thông minh lắm thế này?

“Ai bảo cậu cắt?” Chung Cẩn hỏi.

Vu Phi Dương tự biết đuối lý, cười nịnh nọt, “Không phải cậu bảo sao? Đưa con bé đi cắt tóc.”

“Tôi nói là đưa con bé đi gội đầu, gội đầu cũng là vì cậu dạy con bé ăn từ đầu sợi mì.”

“À? Thì ra là thế à. Ôi, xem cái chuyện này thành ra thế này.”

Chung Cẩn bật dậy, nhào tới đánh Vu Phi Dương tới tấp, “Cậu cắt còn chưa tính, cậu còn dám dẫn đến chỗ ông Vương? Ông Vương chỉ biết cắt tóc con trai cậu không phải không biết, cậu có phải bị bệnh không hả cậu?”

Vu Phi Dương ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Phòng nhỏ quán cà phê loạn thành một nồi cháo, Tiểu Đồng đứng bên bàn trà, lấy gà rán từ túi hộp ra, ôm con gà giòn gặm gặm, thỉnh thoảng lại vang dội hô một tiếng,

“Đáng đánh!”

Náo loạn một hồi, Vu Phi Dương cười ngã vật ra ghế sofa, “Tối đi ăn xiên nướng ở cổng nam khu nhà không? Tôi gọi vài người, Chu Thiên bọn họ.”

“Không được, mai tôi còn có việc, mang theo con bé cũng không tiện.” Chung Cẩn từ chối.

Tiểu Đồng bên cạnh vểnh tai nghe, lập tức hỏi, “Xiên nướng là cái gì ạ?”

Vu Phi Dương lại chuyển sang dụ dỗ đứa bé, “Xiên nướng chính là thịt nướng đó con, thịt bò thịt dê thịt ba chỉ tôm to đùi gà đều đặt lên than hoa nướng, nướng đến xèo xèo chảy mỡ, lại rắc thêm thì là ngũ vị hương và bột ớt, cái hương vị tuyệt vời chú nói cho con biết.”

Đôi mắt đứa bé trợn tròn, “Còn ngon hơn lẩu ạ?” Từ khi đến thế giới này, món ngon nhất bé từng ăn là lẩu, còn có gà rán giòn, nhưng gà rán giòn hôm nay đã ăn rồi.
Vu Phi Dương khinh thường nói, “Lẩu thì có là gì? Nướng BBQ ngon chết đi được.”
Chung Vân Đồng lập tức quyết định, “Đi, ba không đi con đi.”
Chung Cẩn, “……”
Vu Phi Dương, “Ha ha ha ha ha.”

Chương 9

DTV-EBOOK

Chung Cẩn đành phải thỏa hiệp, “Đừng gọi người, chỉ mình chúng ta đi thôi, tôi thật sự có chút việc, không có tâm trạng tụ tập. Chờ xong việc bận rồi, lần sau về sẽ hẹn mọi người.”

“Được, nghe đội trưởng Chung.” Vu Phi Dương vác đứa bé lên vai, tiếp tục dụ dỗ, “Lát nữa cậu nhất định phải ăn thịt dê xiên và mỡ bò xiên nhỏ, hai món đó là phải gọi.”

Chung Cẩn một tay cầm chiếc mũ nhỏ, một tay xách theo chiếc cặp sách hình con heo hồng nhạt đi theo sau, anh nhìn phần gà rán ăn dở trên bàn trà, có chút ngoài ý muốn, cô bé này là heo sao? Sao lại ăn được như vậy?

Chung Cẩn về khách sạn thay một chiếc áo sơ mi, sau đó xuống lầu, cùng Vu Phi Dương đến quán nướng mà anh ta nói. Trời vừa nhá nhem tối, những chiếc bàn vuông nhỏ trước cửa tiệm đã kín người, quán nướng bày ngay bên đường dưới tán cây, từ xa đã thấy khói lửa mịt mù.

Vu Phi Dương sắp xếp cho Chung Cẩn, “Cậu ra trước chiếm chỗ đi.” Rồi ôm Tiểu Đồng đến trước tủ lạnh chọn xiên.

Chung Vân Đồng ăn mì trộn tương không ngon, ăn nướng BBQ cũng rất lạ lẫm, tay cầm xiên thịt dê, không biết nên ăn thế nào.

Vu Phi Dương bảo bé cắn thịt dê, một tay giữ xiên tre, tay kia ấn nhẹ vào mặt bé đẩy xuống, thịt dê liền trượt xuống.

Tiểu Đồng há to miệng nhai thịt, giơ ngón tay cái lên, “Ngon chết đi được.”

Ăn xong miếng thịt trong miệng, bé lại cho một chiếc xúc xích nhỏ vào miệng, thúc giục Vu Phi Dương, “Mau đẩy mặt con.”

Vu Phi Dương mừng rỡ, “Ôi trời, là ai phát minh ra bảo bối thế này, Coca giết tôi rồi.”

Đôi mắt Tiểu Đồng sáng ngời, “Coca? Ở đâu có Coca ạ?”

Vu Phi Dương, “……” Ngay sau đó bật ra một tràng cười ha ha ha ha ha.

Chung Vân Đồng ăn nướng BBQ được một nửa thì mí mắt đã díp lại, Chung Cẩn vừa định bảo buồn ngủ thì đừng ăn nữa, liền thấy đầu đứa bé xui xẻo nghiêng một cái, trán gõ vào chiếc bàn nhỏ, một giây sau đã ngủ.

Lại khiến Vu Phi Dương cười lớn, nói chưa từng thấy đứa trẻ nào buồn cười như vậy.

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng về khách sạn, cầm đứa bé đặt trên vai anh, nước dãi chảy ra làm ướt vai anh, còn Chung Cẩn từ lúc đầu ghét bỏ, dần thành quen.

Anh đặt Tiểu Đồng lên giường, vắt khăn nóng lau mặt tay chân cho bé, đôi bàn tay nhỏ bé và đôi chân mũm mĩm của đứa bé, nắm trong tay có cảm giác mềm mại đàn hồi. Lại tìm quần áo sạch sẽ thay cho bé, Tiểu Đồng lầm bầm vài câu trong giấc mơ, trở mình, vùi đầu vào gối, ngủ ngon lành.

Chung Cẩn gấp gọn quần áo bẩn của đứa bé bỏ vào túi ni lông kín, chuẩn bị mang về Hòa An giặt. Khi bỏ túi ni lông vào vali, Chung Cẩn nhìn thấy một túi đựng vật chứng quần áo, hơi thất thần.

Cái túi đựng vật chứng này chính là quần áo mà Tiểu Đồng mặc

ngày đầu tiên xuất hiện, một chiếc áo ngắn the hương vân, quần ống rộng chín phân, và một đôi giày vải đầu hổ.

Giày đầu hổ Tiểu Vương đã tra rồi, không tra được nhãn hiệu nào sản xuất loại giày như vậy, ngay cả một số xưởng thêu thủ công chuyên nghiệp cũng tra rồi, đều không có.

Chung Cẩn mang theo mấy thứ này bên mình, chính là chuẩn bị nộp đồ vật lên Cục Công an Kinh Thị, nhờ họ giúp đỡ điều tra lai lịch Tiểu Đồng.

Chỉ là ngày mai báo cáo chuyện này lên, Chung Cẩn không biết sẽ đối mặt với kết quả như thế nào. Kết quả xét nghiệm ADN cho thấy Tiểu Đồng là con ruột của anh, họ chắc sẽ không mang Tiểu Đồng đi. Nhưng anh có muốn nuôi đứa bé này không, và có thể nuôi được không, đều là những vấn đề cần suy nghĩ rõ ràng trước tiên.

Chung Cẩn bỏ túi đựng vật chứng vào lại vali, đứng dậy đi tắm trong phòng tắm.

Chung Vân Đồng thay đổi tư thế ngủ, từ nằm sấp ngủ mông vểnh, chuyển sang nằm ngửa lên trời, tay chân nhỏ xíu dang ra, ngủ thành hình chữ Đại (大). Chung Cẩn mang theo chăn đi qua, vén áo thun của bé xuống, kéo chăn đắp lại cái bụng tròn xoe của bé.

Đêm đó Chung Cẩn không ngủ được nhiều, anh ngồi nửa đêm trên chiếc sofa hình cung bên cửa sổ, gần sáng anh đứng dậy, vào phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh, thay áo sơ mi quần tây, rồi đánh thức đứa bé đang ngủ say.

Chung Vân Đồng xoay người ngồi dậy, mắt mơ màng, lẩm bẩm một câu, “Còn muốn ngủ.” Thân mình nghiêng một cái lại ngã vào ổ chăn.

Chung Cẩn bế bé từ trong ổ chăn lên, ôm vào phòng tắm rửa mặt.

Bị ba ba cưỡng ép khởi động máy, Tiểu Đồng lại ngáp mấy cái, nhắm mắt lại, cầm chiếc bàn chải đánh răng ba ba đưa cho nhét vào miệng, lộc cộc lộc cộc lung tung chải vài cái.

Tư thế ngủ của bé thật sự quá tệ, Chung Cẩn đêm qua không ngủ, trơ mắt nhìn bé cả đêm biến hóa mười mấy tư thế ngủ. Sáng nay tỉnh dậy, mái tóc ngắn đầu nắp vung bị bé dụi đến rối tung xù xì trên đầu, cái này không giống sét đánh, mà như trên đầu mọc ra mấy cây cột thu lôi.

Chung Cẩn dùng khăn nóng che lên tóc bé, muốn làm mềm những sợi tóc ngốc nghếch kia cho ngoan ngoãn, nhưng thử rất nhiều lần, sau gáy vẫn còn một sợi tóc kiên cường dựng ngược. Chung Cẩn cũng hết kiên nhẫn, xoay người tìm chiếc mũ nhỏ đội lên đầu bé.

Rửa mặt xong, thay quần áo cho Tiểu Đồng, đeo chiếc cặp sách nhỏ hình heo Peppa lên lưng bé.

Một phen lăn lộn, Tiểu Đồng đã hoàn toàn tỉnh táo, bé trừng đôi mắt to sáng ngời hỏi, “Ba ơi, hôm nay đi đâu chơi ạ?”

Chung Cẩn đặt chiếc vali đã thu dọn xong ra cửa, quay lưng về phía Tiểu Đồng, im lặng một hồi, anh lại xoay người, bước chân dài đi trở lại.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Đồng, mắt ngang tầm mắt đứa bé, vẻ mặt phức tạp nhìn bé, một lúc sau, con ngươi anh lại khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày, ánh mắt yên lặng như vực sâu.

“Tiểu Đồng, ba muốn nói với con một chuyện, bây giờ con nghe ba nói cẩn thận nhé…… Con đừng có cười cợt.”

Nụ cười của Tiểu Đồng vẫn còn trên mặt, bé che miệng gật gật đầu, “Vâng vâng.”

Chung Cẩn lại nói, “Sau này công việc của ba sẽ có chút nguy hiểm, con ở bên cạnh ba không an toàn, cho nên ba muốn giao con cho nhà nước, sẽ có người điều tra thân thế của con, cũng sẽ có người chăm sóc con thật tốt nuôi con lớn lên. Con có hiểu ý ba không?”

Tiểu Đồng mím môi, nhìn chằm chằm anh, “Không biết.”

Chung Cẩn lại đổi cách nói trực tiếp hơn, “Ba không thể nuôi con, sẽ có người thích hợp hơn ba đến chăm sóc con.”

Tiểu Đồng vươn tay nắm chặt ống quần Chung Cẩn, lớn tiếng kêu lên, “Không cần.”

Chung Cẩn khẽ thở dài,

“Ba không biết con có nghe hiểu ba nói không, nhưng con nhớ kỹ, ba không thể nuôi con, không phải vì con, mà là vì ba không thể. Bởi vì công việc của ba rất nguy hiểm, người nhà của ba cũng từng vì ba mà mất mạng, cho nên ba không thể giữ con bên cạnh. Sau này dù con ở đâu, ba cũng sẽ âm thầm dõi theo con lớn lên thật tốt.”

Tiểu Đồng nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ nghĩ, bé không thể hiểu hết những lời Chung Cẩn nói, nhưng đã hiểu một phần, vì nguy hiểm, nên không thể giữ bé lại.

“Không sao đâu, lúc nguy hiểm, con sẽ chạy trốn.” Bé trừng đôi mắt đen láy, nghiêm túc giải thích.

Chung Cẩn sờ sờ cái đầu tròn xoe dưới mũ của bé, “Chân con ngắn như vậy, chạy không kịp người khác đâu.”

Tiểu Đồng buông ống quần Chung Cẩn ra, chớp chớp mắt với anh, rồi từ từ biến mất ngay trước mặt anh.

Trong tình huống cực kỳ kinh hãi, đại não trống rỗng. Chung Cẩn nhìn khoảng không trước mắt, đồng tử co rút lại, nếu không phải trên ống quần vẫn còn vết nhăn do bé nắm, anh đã nghi ngờ vừa rồi mình có phải đang mơ không.

Dần dần hoàn hồn, Chung Cẩn lại nghi ngờ tinh thần mình có vấn đề, một đứa trẻ trơ mắt biến mất trước mặt anh, trừ ảo thuật, Chung Cẩn chưa từng gặp trường hợp như vậy.

Anh hướng về phía căn phòng không một bóng người gọi hai tiếng, "Tiểu Đồng? Chung Vân Đồng?" Giọng anh hơi run run.

Bóng dáng Chung Vân Đồng lại từ từ xuất hiện ở phía cửa phòng, bé lon ton chạy về phía Chung Cẩn, ôm cổ anh rúc vào lòng, vui vẻ nói, "Con chạy mất rồi."

"Con đi đâu?" Chung Cẩn cố gắng trấn tĩnh cơn chấn động trong lòng, dùng hết sức bình tĩnh hỏi.

"Đi ma cung." Chung Vân Đồng véo tai anh, đặt cằm lên vai anh, "Ở đó không có ai nữa."

Trước đây khi Chung Vân Đồng nói những lời về ma cung, họ đều cho rằng bé xem hoạt hình nhiều quá, bây giờ xem ra, chưa chắc là hoạt hình, có lẽ thật sự có dị thế giới tồn tại.

Chung Cẩn nhìn đứa trẻ ngây thơ vô tội trong lòng, cảm thấy đầu óc mình càng rối loạn. Anh từ trước đến nay không tin huyền học, rất nhiều lần gặp những vụ án kỳ quặc, người khác đều nói là ma quỷ thần thánh quấy phá, nhưng Chung Cẩn luôn có thể dùng bộ logic duy vật của mình để phá án.

Sống 28 năm, Chung Cẩn lần đầu tiên vấp ngã.

Chuyện của Chung Vân Đồng, lý lẽ nhận thức trước đây của anh không thể giải thích được.

Sau khi Chung Cẩn miễn cưỡng chấp nhận thân phận khách đến từ thế giới khác của Chung Vân Đồng, anh hỏi, “Tôi ở thế giới của con, làm gì?”

Chung Vân Đồng húp sữa chua, lớn tiếng trả lời, “Ma Tôn.”

“Ma Tôn là gì? Là người tốt sao?”

Chung Vân Đồng lắc đầu, “Là kẻ xấu xa.”

Chung Cẩn, “……”

Chung Vân Đồng dựa vào đệm sofa, khụt khịt húp nốt chút sữa chua cuối cùng trong ly, đưa chiếc ly sữa chua đã uống hết cho Chung Cẩn, “Con có thể ở lại không?”

Chung Cẩn ném chiếc ly nhựa rỗng vào thùng rác.

Không ở lại thì còn làm sao bây giờ? Anh chẳng lẽ lại dẫn Chung Vân Đồng đến trước mặt lãnh đạo cục, nói đứa bé này có thể qua lại xuyên qua giữa hai thế giới? Hay là nói bé sẽ biểu diễn thuật biến mất không cần đạo cụ?

Đến lúc đó không phải anh bị đưa vào bệnh viện tâm thần, thì Chung Vân Đồng cũng bị đưa vào viện nghiên cứu.

“Tạm thời ở lại đi.” Chung Cẩn nói.

Chung Vân Đồng lắc lắc chiếc mũ nhỏ trên đầu, “Ba phải nói là ở lại mãi mãi cơ.”

Chuyến đi Kinh Thị lần này của Chung Cẩn, kế hoạch ban đầu không thành một việc, lại mang Chung Vân Đồng nguyên vẹn trở về Hòa An, à, cũng không phải nguyên vẹn, bây giờ là Tiểu Đồng đầu nắp vung.

Về đến nhà đã hơn 9 giờ tối, hai cha con ăn tối ở một quán ăn nhỏ dưới khu dân cư, Chung Vân Đồng vẫn kén ăn như trước, đẩy rau sang một bên, chỉ chọn thịt ăn.

“Chung Vân Đồng, không được kén ăn, rau xanh cũng phải ăn.” Chung Cẩn giáo huấn bé vài câu.

Đứa bé chọn lọc bỏ ngoài tai, nhắm mắt lại nhét thịt bò kho vào miệng, rau xanh thì không ăn một chút nào.

Chung Cẩn bưng hết đồ ăn về phía mình, cầm một cái đĩa, chia cho bé một chút rau xanh, một đống cơm nhỏ.

Chia xong đặt đĩa xuống trước mặt đứa bé xui xẻo, “Ăn hết chỗ này, ba sẽ thưởng cho con một miếng thịt bò.”

“Không muốn không muốn.” Tiểu Đồng trượt xuống khỏi ghế, lê đến bên Chung Cẩn giật lấy miếng thịt.

Chung Cẩn một tay kéo bé lên, đặt lại lên ghế, “Con không ăn cơm, thịt cũng không được ăn.”

Tiểu Đồng trừng mắt nhìn đĩa rau trước mặt, vỗ vỗ đầu, thở dài thườn thượt, “Ăn đi ăn đi.”

Thầm nghĩ, ông bố này có phải nghèo quá không? Trước kia bé toàn được cung cấp thịt cá sơn hào hải vị không giới hạn, bây giờ ăn chút thịt rẻ tiền cũng không đủ no, còn phải dùng rau và cơm để no bụng.

Tiểu Đồng lười biếng nhai rau, cơm cũng đếm hạt nhét vào

miệng, thừa lúc Chung Cẩn không chú ý, bé liền nhét mấy cọng rau vào yếm quần, hoặc nhanh tay nhét một nắm cơm vào đó.

“Ăn xong rồi, cho con thịt.” Tiểu Đồng khoe chiếc đĩa trống không với Chung Cẩn.

Chung Cẩn không chú ý đến những động tác nhỏ của bé, giữ đúng lời hứa, chia cho bé một miếng thịt bò.

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm đôi đũa của Chung Cẩn, “Cho con miếng to nhất kia.”

Chung Cẩn vừa định từ chối.

Tiểu Đồng lại xoa xoa tay nhỏ, trừng đôi mắt to vô tội cầu khẩn nói, “Cảm ơn ba, con muốn miếng to nhất kia.”

Chung Cẩn cúi đầu, nghiêm túc tìm kiếm trong đĩa, xem miếng thịt bò nào to nhất.

Về đến nhà, Chung Cẩn xả nửa bồn nước, hỏi Chung Vân Đồng, “Con tự tắm được không?”

“Con được ạ.” Đứa bé lớn tiếng đảm bảo.

Chung Cẩn bảo bé vào phòng tắm, vẫn không yên tâm lắm, sợ bé bị chết đuối, liền hỏi bé, “Con biết hát không?”

“Biết ạ.” Đứa bé lớn tiếng trả lời.

“Vậy con phải hát to trong phòng tắm, đừng có ngừng, phải để ba nghe thấy tiếng con.”

“Vâng vâng.” Đứa bé thích nghịch nước, nóng lòng đẩy bố ra khỏi phòng tắm.

Tiểu Đồng trong phòng tắm lớn tiếng hát những bài hát kỳ quái, vốc nước từ bồn tắm tưới lên đầu, làm ướt tóc, rồi lấy xà phòng thơm, xoa xoa một hồi trên đầu, tạo ra rất nhiều bọt.

Chung Cẩn nghe vài lần, từ giọng hát biến đổi của bé phân biệt ra lời bài hát,

“Bọt bọt bọt bọt, nhiều bọt quá, ba, ba, ba con là quỷ nghèo, thịt thịt thịt thịt hết rồi, bé bé bé, đáng thương Tiểu Đồng, a a a a ~, ba con là quỷ nghèo.”

Chung Cẩn nhắm mắt, thầm niệm trong lòng, con ruột.

Anh cầm giỏ đồ bẩn nhặt quần áo đứa bé ném trên sàn nhà, rồi mang quần áo từ khách sạn về cùng nhau ra ban công giặt máy.

Chung Cẩn có thói quen lục túi quần áo trước khi giặt, trước đây Thu Sanh luôn thích nhét vào túi mấy thứ linh tinh, nào là phấn trang điểm, son môi, gói khăn giấy nhỏ. Sau này chia tay Thu Sanh, thói quen này vẫn không thay đổi, bất quá cũng không còn móc ra được thứ gì kỳ lạ từ trong túi nữa.

“……” Anh nhìn mớ rau và cơm vừa móc ra trong tay, rơi vào trầm tư.

Chương 10

DTV-EBOOK

“Chung Vân Đồng, ba phát hiện con giấu rau trong túi.” Chung Cẩn gõ cửa phòng tắm, lớn tiếng gọi vào trong.

Tiếng hát của đứa bé lập tức ngừng lại, sau đó lại vui vẻ vang lên, “Xong rồi, con xong đời rồi.”

Chung Vân Đồng xuất hiện quá đột ngột, rất nhiều chuyện Chung Cẩn không kịp sắp xếp, ví dụ như khi anh đi làm, nên để Chung Vân Đồng ở đâu, đây là một vấn đề khó giải quyết.

Anh gửi tin nhắn cho Mao Phỉ Tuyết, 【Khi chị đi làm, con trai chị gửi ở đâu?】

Mao Phỉ Tuyết, 【Con trai tôi đi nhà trẻ ạ.】

Chung Cẩn, 【Khi nó không đi nhà trẻ thì sao?】

【Ở nhà có bà nội giúp trông.】

Chung Cẩn, 【Nếu không có bà nội thì sao?】

Mao Phỉ Tuyết trực tiếp gọi điện thoại lại,

“Chung sở, anh muốn hỏi Tiểu Đồng gửi ở đâu thì thích hợp đúng không? Ừm, bây giờ đang nghỉ hè, không đưa được nhà trẻ, nhưng có thể đưa nhà giữ trẻ, anh có thể đến nhà giữ trẻ Tiểu Thái Dương hỏi thử xem, nhà giữ trẻ đó danh tiếng khá tốt. Hoặc là anh cứ đưa Tiểu Đồng tạm thời đến sở đi, lát nữa giữa trưa nghỉ ngơi em cùng anh đưa bé qua đó, em quen hiệu trưởng của họ.”

Tiểu Đồng mặc chiếc áo hoodie rộng thùng thình, đội mái tóc hình vỏ dưa mới nhất, hùng dũng oai vệ bước vào đồn công an, xem cái khí thế kia, giống như áo gấm về làng khoe mẽ.

Nhiêu Thi Thi từ phòng pha trà đi ra, ánh mắt đầu tiên không nhận ra Tiểu Đồng, gọi lại bé, "Bạn nhỏ, con tìm ai?"

Tiểu Đồng ngẩng đầu, toe toét cười với cô, "Là Tiểu Đồng ạ."

Nhiêu Thi Thi, "……" Ngay sau đó bật ra một tiếng thét chói tai, "A, Đồng Đồng bé bỏng, không phải con tìm được người nhà về nhà rồi sao? A a a, sao con lại trở lại? Ôi, cô nhớ con bé con hư này quá."

Nhiêu Thi Thi đặt ly nước xuống quầy tiếp tân, bế Tiểu Đồng lên xem xét từ trên xuống dưới, tức giận nói, "Cái tên điên nào cắt tóc con thành thế này? Ô ô, tóc Đồng Đồng của chúng ta rõ ràng đẹp như vậy."

Chung Cẩn xách theo một chiếc cặp sách nhỏ hình heo Peppa bước vào, đưa cặp sách cho Tiểu Đồng, "Tự cầm lấy."

Tiểu Đồng vươn tay về phía anh, Chung Cẩn tự giác đeo quai cặp vào tay bé, giúp bé đeo cặp lên lưng.

"Không được chạy lung tung, không được ra khỏi cổng đồn công an." Chung Cẩn dặn dò.

"Vâng vâng." Tiểu Đồng vui vẻ gật đầu, có ba ở đây, bé sẽ không đi đâu hết.

Chung Cẩn đi về phía văn phòng sở trưởng hai bước, rồi lại lùi về, nói với Nhiêu Thi Thi, "Không được cho bé ăn đồ ăn vặt, bé bây giờ kén ăn rất nghiêm trọng."

Nhiêu Thi Thi nhìn Chung Cẩn, rồi lại nhìn Tiểu Đồng, vẻ mặt chết lặng, không hiểu đây là tình huống gì.

Cô lại hỏi Tiểu Đồng, “Sao con lại ở cùng sở trưởng Chung?”

Tiểu Đồng lớn tiếng trả lời, “Bởi vì ba là ba con.”

Nhiêu Thi Thi ngẩng đầu nhìn lại Chung Cẩn, Chung Cẩn không phản bác, thậm chí còn gật đầu với cô, sau đó đi vào văn phòng.

Tiểu Vương vừa đến sở, đã bị Nhiêu Thi Thi túm lấy một bên ép hỏi, cuối cùng ép ra kết quả báo cáo giám định, Chung Cẩn và Chung Vân Đồng xác thật là quan hệ cha con.

“Vậy mẹ bé là ai?” Nhiêu Thi Thi nổi lên ngọn lửa nhỏ bát quái.

Tiểu Vương trả lời đúng sự thật, “Trong kho dữ liệu không có mẫu của mẹ bé, cho nên tạm thời không biết là ai, bất quá, bản thân Chung sở chắc là rõ ràng chứ? Nếu không chị đi hỏi anh ấy?”

“Cảnh sát Vương, miệng anh cũng kín thật đấy.” Nhiêu Thi Thi lại không dám thật sự đi tìm Chung Cẩn bát quái, đành phải phun tào vài câu với Tiểu Vương.

Sau một thoáng kinh ngạc, Nhiêu Thi Thi lại vui vẻ trở lại, Tiểu Đồng là con gái sở trưởng, có nghĩa là chỉ cần sở trưởng không bị điều đi, cô sẽ luôn được nhìn thấy Đồng Đồng đáng yêu, quả thực là quá hời.

Nhiêu Thi Thi sờ sờ cái đầu vỏ dưa nhẵn nhụi của đứa bé, có chút tiếc nuối, “Ai, nếu tóc con vẫn còn thì tốt, cô sẽ tết tóc cho con mỗi ngày nha. Cô có rất nhiều quà tặng…… Rất nhiều bờm tóc xinh đẹp.”

Cô như nhớ ra điều gì, vẻ mặt ngẩn ra, nhỏ giọng nói, “Nói nhỏ

cho cô biết, ai cắt tóc cho con thế? Không phải là ba con đấy chứ?" Giống như chuyện mà sở trưởng của họ có thể làm ra.

Tiểu Đồng vươn tay tự sờ sờ tóc mình, "Là Phi Phi cắt." Vu Phi Dương, bé chỉ nhớ được chữ "Phi".

Trong mắt to của Nhiêu Thi Thi lóe lên ánh sáng bát quái, "Phỉ Phỉ? Là mẹ con sao? Hai ba con đến Kinh Thị là để gặp mẹ con sao?"

Tiểu Đồng không trả lời, vươn tay về phía cô, "Con muốn xem hoạt hình."

Nhiêu Thi Thi tìm cho bé một chiếc máy tính bảng, rồi nhét vào cặp sách nhỏ của bé một chút đồ ăn, Chung Cẩn nói không được cho đồ ăn vặt, vậy sữa chua chắc được chứ? Sữa chua là đồ uống chứ không phải đồ ăn vặt. Váng sữa đậu nành cũng có thể ăn được chứ? Những thứ này không phải đồ ăn vặt, ở quê cô đều là món chính.

Vì thế chiếc cặp sách nhỏ của Tiểu Đồng lại căng phồng nhét đầy các loại "món chính".

Tiểu Đồng ngồi trên ghế dài ở sảnh xem hoạt hình, trong miệng nhai thứ váng đậu nành vừa thơm vừa tanh. Xem chưa được nửa tiếng, máy tính bảng lại bị Chung Cẩn thu đi.

"Con đang ăn gì trong miệng đấy?"

Tiểu Đồng lấy từ trong túi ra, đưa cho anh một cái, "Váng đậu nành, ba muốn không?"

Chung Cẩn, "…… Con ăn ít thôi, trưa còn phải ăn cơm."

Tiểu Đồng chạy đến chỗ làm việc tìm Nhiêu Thi Thi, bàn tay nhỏ bám vào mép bàn cô, lộ ra cái đầu tròn xoe hỏi, "Cô nói xem,

con ăn váng đậu nành thì liên quan gì đến việc con ăn cơm trưa ạ?"

"Đúng đấy, Chung sở thật là phiền phức." Ánh mắt Nhiêu Thi Thi liếc thấy Chung Cẩn đi ra, lập tức sửa lời, "Ba con cũng là quan tâm con thôi."

Tiểu Đồng bị thu mất máy tính bảng, buồn chán, liền đeo cặp sách nhỏ đi bộ qua lại trong đồn công an.

Đẩy cửa một phòng thẩm vấn, nhìn thấy một chị gái trẻ đang ngồi khóc ở bên kia, người ướt sũng, trên vai còn quấn khăn lông.

Tiểu Đồng đi vào, hỏi, "Chị sao vậy?"

Chị gái ngẩng đôi mắt đỏ hoe lên liếc nhìn bé một cái, cũng không biết là con nhà ai, cô không có tâm trạng để ý tới, khoát tay, bảo bé tránh ra.

Tiểu Đồng lại tiến đến, nghiêng đầu, trừng đôi mắt đen láy, "Chị không muốn tắm rửa nên bị mắng sao?"

Chị gái nhìn chiếc khăn lông trên người, vốn dĩ tâm trạng rất tệ, nhưng bị đứa bé không đâu vào đâu này làm gián đoạn, ngược lại có chút muốn cười.

Tiểu Đồng cầm chiếc cặp sách nhỏ của mình ra, từ bên trong lấy ra một viên váng đậu nành đưa cho chị gái.

"Tôi không cần." Chị gái buồn bã muốn chết đẩy món ăn vặt ra, tỏ vẻ mình không muốn ăn uống gì.

Tiểu Đồng lại đưa về phía trước, "Chị giúp em mở ra."

Chị gái, "……" Nhận lấy, xé gói, trả lại cho bé.

Tiểu Đồng mím môi nhai nhai, bò đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chị gái, vừa nhai vừa nói mơ hồ, “Con cũng rất buồn khi tắm, bà mỗi lần đều chà mạnh con.”

“Bà?” Chị gái quay đầu nhìn bé.

Tiểu Đồng đau khổ gật gật đầu, “Bà tắm ở nhà tắm.”

“Sao con lại tắm ở nhà tắm? Bố mẹ con không tắm cho con sao?”

Tiểu Đồng, “Đúng thế đấy ạ, rất kỳ lạ.”

Vì chủ đề tắm rửa mà mở ra câu chuyện, lúc này tâm trạng chị gái cũng bình tĩnh hơn một chút, cô chủ động kể cho Tiểu Đồng, “Thật ra tôi định nhảy xuống biển, có người tốt bụng báo cảnh sát, cảnh sát nhân dân đưa tôi về đây.”

“Ừ ừ.” Tiểu Đồng hiểu rõ gật gật đầu, “Vì sao ạ?”

Chị gái nhắc đến chuyện buồn, nước mắt lại trào ra từ hốc mắt, “Tôi thật sự rất ghét đi học, tôi học không vào, đặc biệt là toán học, quả thực là thiên thư. Bố mẹ mắng tôi không biết cố gắng, nói tôi làm họ mất mặt, mắng tôi là đồ ăn hại, bảo tôi đi chết đi, tôi thật sự tủi thân lắm.”

Tiểu Đồng nghe như lọt vào sương mù, bé không biết đi học có ý nghĩa gì, cũng không biết toán học là cái gì, càng không hiểu vì sao phải ăn cơm trắng, ăn chút thịt chẳng phải thơm hơn sao?

Nhưng tuy rằng không hiểu, gen khuyển an ủi trong cơ thể bé vẫn thức tỉnh, bé giơ bàn tay nhỏ xíu lên, sờ sờ tóc chị gái, giọng nói non nớt dỗ dành,

“Đừng khóc nữa mà, em dẫn chị đi xem náo nhiệt.”

Chị gái sụt sịt mũi sửa lại, “Là tủi thân, không phải khóc nữa. Hơn nữa bây giờ tôi không có tâm trạng xem náo nhiệt.”

Tiểu Đồng, “Cách vách đánh nhau rồi, nữ mắng nam là đồ lừa đảo.”

Chị gái, “…… Đánh nhau dữ không?”

Tiểu Đồng dẫn chị gái, nghênh ngang đi ra khỏi phòng thẩm vấn, rồi lách vào phòng bên cạnh, Nhiêu Thi Thi đang ở trong đó hòa giải, liếc nhìn về phía họ, ý bảo họ đừng nói chuyện. Bé liền cùng chị gái đứng ở cửa, duỗi dài cổ nhìn vào trong.

Bên này quả nhiên là một đôi nam nữ trẻ tuổi đang cãi nhau, người phụ nữ hét vào mặt người đàn ông, “Lúc theo đuổi tôi thì nói thế nào? Nhà có mỏ, con một, điều kiện tốt đủ đường. Nếu không phải tối qua anh say rượu lái xe bị cảnh sát giao thông chặn lại, tôi cũng không biết xe anh là thuê, còn không có bằng lái.”

Người đàn ông cũng gân cổ lên cãi, “Mẹ nó tôi có bằng lái.”

Người phụ nữ, “À, bằng lái xe máy cũng coi là bằng lái.”

Nhiêu Thi Thi từ giữa khuyên giải, “Anh lừa cô ấy là không đúng, nhưng cô cũng không thể đánh người ta chứ, cô lấy chảo đáy bằng gõ vào gáy anh ta, may mà bệnh viện kiểm tra không sao, muốn gõ anh ta có vấn đề, cô muốn ăn cơm tù cô biết không?”

Nói xong câu này, Nhiêu Thi Thi lại cảm thấy chỗ nào không ổn lắm, cô chỉ vào người đàn ông hỏi, “Anh không có bằng lái, công ty cho thuê xe làm sao lại cho anh thuê xe?”

Người đàn ông, “…… Ông chủ công ty cho thuê xe là bạn tôi.”

Nhiêu Thi Thi, “Đến đây, bạn anh cũng có liên quan trách nhiệm, đưa điện thoại bạn anh cho tôi.”

Người đàn ông, “…… Thật ra bạn tôi làm thuê ở công ty đó, ông chủ anh ta không biết chuyện này, chị cảnh sát, chị xem chuyện này có thể châm chước một chút không? Để lộ ra ngoài bạn tôi chắc chắn mất việc.”

Người phụ nữ hét lớn, “A ~~~! Mẹ nó anh có thể nói một câu thật được không?”

Tiểu Đồng và chị gái ngồi xổm xuống, hai người nhai kẹo sữa, vểnh tai nghe, ăn dưa khiến người tươi tắn, chị gái tạm thời quên đi chuyện buồn của mình, hai mắt sáng lên, ăn ngon lành.

Cho đến khi Tiểu Vương tìm thấy hai người, một câu kéo chị gái vào hiện thực tàn khốc,

“Vạn Hủy Đan, bố mẹ em đến rồi.”

Giây trước còn vui vẻ gấp bội, giây sau chị gái trực tiếp mặt như đưa đám, theo Tiểu Vương trở lại phòng thẩm vấn trước đó.

Tiểu Đồng cũng từ trên mặt đất bò dậy, lon ton chạy theo vào.

Trong phòng thẩm vấn ngồi một đôi vợ chồng trung niên, họ vừa vào phòng, người đàn ông vẻ mặt kích động xông tới, giơ tay về phía chị gái, Tiểu Vương nhanh tay lẹ mắt chặn lại.

“Đây là đồn công an, không được đánh người, đánh người tôi sẽ còng tay anh trước.” Tiểu Vương ngày thường trông rất thành thật, nhưng khi phá án vẫn rất uy nghiêm.

Anh vừa nói vậy, người đàn ông trung niên cũng không dám tiếp tục động tay, bất quá vẫn chỉ vào con gái lớn tiếng quát,

“Mày thi cuối kỳ xếp hạng cuối lớp, thầy cô gọi điện khuyên mấy mày ở lại lớp, cái mặt già này của tao không biết để vào đâu, mày còn mặt mũi nhảy xuống biển? Tao mới là muốn nhảy xuống biển được không?”

Vạn Hủy Đan cảm xúc cũng rất kích động, cãi lại bố, “Con chính là học không vào, học không được một chút nào, nếu không bố giết con đi, giết con rồi bố mẹ sinh lại một đứa khác được chưa? Con cầu xin bố mẹ tha cho con được chưa?”

Tiểu Vương gõ gõ bàn, “Yên tĩnh, tất cả trật tự.”

Tiểu Đồng bò đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Vạn Hủy Đan, cố gắng vươn tay, dùng tay áo mình lau nước mắt cho chị, “Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Vạn Hủy Đan nghĩ đến một người bạn nhỏ xa lạ còn quan tâm mình, mà bố mẹ thì vĩnh viễn lạnh lùng, dường như giá trị tồn tại của cô chỉ là để học tập, học giỏi thì có sắc mặt tốt để nhìn, học không giỏi thì chỉ có lời lẽ lạnh nhạt, thậm chí là mắng nhiếc, cô thật sự càng nghĩ càng thương tâm.

Chờ cảm xúc của mọi người bình tĩnh hơn một chút, Tiểu Vương hỏi Vạn Hủy Đan, “Nguyên nhân gì khiến em muốn tự tử?”

Vạn Hủy Đan sụt sịt, “Em vừa nói với anh rồi đấy.”

“Làm trước mặt bố mẹ em lặp lại lần nữa.”

“Thành tích của em không tốt, thi xếp hạng cuối lớp, hôm qua chủ nhiệm lớp gọi điện thoại khuyên em ở lại lớp, bố mẹ mắng em mất mặt, bảo em đi chết đi, em liền đi chết.”

“Mày thà chết chứ không chịu học hành cho tốt, mày chính là không cố gắng, tao không tin cố gắng mà vẫn học không giỏi.”

Bố Vạn giận dữ trách mắng cô.

Tiểu Vương gật gật đầu, rồi hỏi bố Vạn, “Anh là bố của em ấy đúng không? Anh bằng cấp gì?”

Chương 11

DTV-EBOOK

“Này, chuyện bằng cấp của tôi thì liên quan gì?”
Tiểu Vương lại gõ gõ bàn, “Cảnh sát nhân dân phá án, hỏi anh điều gì thì anh cứ trả lời đúng sự thật.”
Giọng bố Vạn nhỏ hẳn đi, không còn vẻ kiêu ngạo như trước, “Tôi học…… Học cấp hai chưa xong.”
“Vậy là trình độ tiểu học.”
Bố Vạn, “……”
Rồi quay đầu hỏi mẹ Vạn, “Còn chị, chị học đến đâu?”
Mẹ Vạn không biết đang nghĩ gì, giống như bừng tỉnh từ trong mơ, vội trả lời, “Tôi học cấp hai thì xong.”
“Không học cấp ba.”
“Vâng, không học.”
Tiểu Vương lại nhìn về phía Vạn Hủy Đan, “Còn em, em học đến đâu?”
“Em đang học lớp 10.”
Ánh mắt Tiểu Vương quét một vòng trên mặt bố mẹ Vạn, im lặng một lát rồi hỏi, “Nói cách khác, hai người học dốt, muốn bồi dưỡng ra một đứa con học giỏi, đúng không?”
Mẹ Vạn im lặng không nói, cúi đầu, có chút xấu hổ.
Bố Vạn tiếp tục biện bạch, “…… Chính là vì chúng tôi học vấn không cao, ra xã hội mới biết thiệt thòi thế nào, cho nên mới hy vọng con bé có thể học hành cho tốt.”
“Vâng, tuy rằng bản thân rất bình thường, nhưng không hề chậm trễ việc anh chị mong con thành phượng.”
Tiểu Vương nửa đùa nửa thật nói,
“Em ấy đã là người có bằng cấp cao nhất trong nhà anh chị rồi, cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện của anh chị.”
Bố Vạn lau mồ hôi trên trán, “Đồng chí cảnh sát nhân dân, anh đừng có đùa, những lời này để con bé nghe được, nó càng không chịu học hành chăm chỉ. Tôi hy vọng nó học thẳng lên thạc sĩ

tiến sĩ, sau này làm người được người kính trọng, như giáo sư, bác sĩ, hoặc luật sư giỏi."
Vạn Hủy Đan lạnh lùng nói, "Đó là mơ ước của ông, không phải của tôi."
Tiểu Vương lại hỏi, "Vậy Vạn Hủy Đan, em có ước mơ gì?"
"Em muốn vẽ tranh, sau này làm họa sĩ truyện tranh."
Lời cô vừa dứt, bố cô lập tức huyết áp tăng vọt, giọng cao lên mấy quãng, "Vẽ tranh đó là chuyện người đứng đắn làm sao? Tao thấy mày chỉ muốn chơi, dùng vẽ tranh để trốn tránh học tập."
"Bố mẹ sinh con ra là để kiểm soát con sao? Nếu con là một người độc lập, ngay cả sở thích và lý tưởng của bản thân cũng không thể có, vậy con thà chết đi còn hơn."
Vạn Hủy Đan nói rồi lại bắt đầu khóc nức nở,
"Chú cảnh sát, chú đừng khuyên nữa, chú không biết sự tồn tại của con ngột ngạt đến thế nào đâu. Con cảm thấy con là người có máu có thịt, nhưng họ lại cho rằng con là một cái máy móc, phải vận hành theo quỹ đạo đã định sẵn. Nếu đã như vậy, con trả lại cái mạng này cho họ, sau này mọi người đều nhẹ nhàng."
Đến, khuyên nửa ngày, lại trở về điểm ban đầu.
Tiểu Vương đổi ý, nói với Vạn Hủy Đan, "Nếu em muốn làm họa sĩ, thì không thể nói suông được, anh hỏi em, em có năng khiếu hội họa không? Hoặc là để thực hiện lý tưởng của mình, em đã nỗ lực gì chưa?"
Bố Vạn hừ một tiếng, khoanh tay dựa lưng vào ghế, "Nó có cái rắm ấy, cả ngày không phải lướt điện thoại thì chơi máy tính, nói trắng ra là chính là không muốn học."
Vạn Hủy Đan móc điện thoại ra, cúi đầu tìm kiếm gì đó trên điện thoại.
"Cảnh sát anh xem, hễ không vui là biết lướt điện thoại, nói chuyện với nó như không nghe thấy ấy, vô giáo dục."
Bố Vạn nói xong, thấy không ai để ý đến mình, ông lại chĩa mũi nhọn vào mẹ Vạn,
"Cũng không biết cô dạy con thế nào, tôi ở ngoài kiếm tiền, một ngày làm thêm ca cũng không để cô làm, chỉ vì cô có thể chăm sóc tốt con gái, bồi dưỡng nó trở nên xuất sắc. Cô xem cô dạy ra

cái thứ gì."
"Ông bớt cãi đi, còn trước mặt cảnh sát nữa chứ." Mẹ Vạn thở dài, quay mặt đi, nhìn thấy cô bé ngồi bên cạnh Vạn Hủy Đan, thân thiện mỉm cười với bé.
Tiểu Đồng cũng nhanh chóng cười với dì một cái, lập tức lấy ra một viên kẹo sữa từ trong túi, "Dì ăn không?"
Mẹ Vạn xua tay với bé, "Dì không ăn, con tự ăn đi."
Bà nhỏ giọng lẩm bẩm, "Đan Đan hồi bằng tuổi con bé, rõ ràng chúng ta chỉ hy vọng con bé khỏe mạnh lớn lên, sao nuôi dưỡng mà ước nguyện ban đầu lại thay đổi thế này?"
Giọng bà không lớn không nhỏ, như lầm bầm, nhưng lại vừa vặn lọt vào tai tất cả mọi người trong phòng thẩm vấn.
Trong chốc lát, căn phòng rơi vào im lặng.
Rất lâu sau, bố Vạn lên tiếng phá vỡ sự im lặng, "Nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn nó ngày ngày sống qua loa, quản nó cũng là vì tốt cho nó."
Vạn Hủy Đan ném điện thoại lên bàn, "Đây đều là tranh minh họa của con, con đăng chúng lên mạng, còn có một nhãn hiệu làm tại nhà tìm con đặt vẽ, bảo con vẽ một bộ tranh tay nguyên bản, họ trả con 8 vạn tệ, chờ số tiền này đến tay, con có thể đi đăng ký lớp vẽ."
Tiểu Vương cầm điện thoại lên xem, trên đó là một bộ sưu tập tranh manga anime. Tiểu Vương không hiểu vẽ tranh, nhưng những bức tranh này màu sắc tươi tắn xinh đẹp, nhân vật vẽ cũng rất sinh động, trông rất chữa lành.
Anh đẩy điện thoại về phía bố Vạn, "Hai bác xem đi."
Đối với việc đồ Vạn Hủy Đan vẽ mà lại có người nguyện ý bỏ ra 8 vạn tệ mua, bố Vạn trong lòng âm thầm kinh ngạc, số tiền này gần bằng thu nhập một năm của ông. Nhưng uy nghiêm và tự tôn của người chủ gia đình không cho phép ông cúi đầu.
Ông hờ hững liếc mắt một cái, "Hừ, trẻ con. Muốn vẽ thì vẽ thủy mặc, tranh bút lông, đó mới gọi là đại sư, con vẽ cái này nhiều nhất tính là phim hoạt hình."
Tiểu Đồng duỗi dài cổ xem màn hình điện thoại, ngắm được một chút hình ảnh, bé rụt đầu lại, mắt đầy ngưỡng mộ, "Oa, chị biết vẽ phim hoạt hình."

Vạn Hủy Đan khẽ ừ một tiếng.
Lúc này tâm trạng cô rất phức tạp, vừa có chút đắc ý nhỏ nhoi vì đã làm bố mẹ phải ngạc nhiên, lại có chút mất mát. Bởi vì cô biết, dù cô vẽ có đẹp đến đâu, trong mắt bố mẹ vẫn là không làm việc đàng hoàng, họ vĩnh viễn chỉ biết kìm kẹp cô.
“Vậy chị ơi, chị có biết vẽ heo Peppa không?” Tiểu Đồng chống cằm, ngửa đầu nhìn Vạn Hủy Đan, mắt to sáng ngời.
Vạn Hủy Đan nhìn bố mẹ im lặng, giận dỗi lớn tiếng trả lời, “Đương nhiên là biết.”
Tiểu Đồng giơ hai ngón tay cái về phía Vạn Hủy Đan, “Chị siêu cấp vô địch lợi hại, chị là chị gái 100 điểm.”
Mẹ Vạn thấy cảnh này, cuối cùng không nhịn được đỏ hoe mắt, “Con hồi lớp 5 nói muốn học vẽ tranh, mẹ còn đưa con đến Cung Thiếu Nhi đăng ký, ba con biết xong mắng lãng phí tiền, bắt mẹ đưa con đi rút tiền. Mẹ tưởng con đã sớm từ bỏ vẽ tranh rồi, không ngờ con lại kiên trì đến bây giờ, con giỏi quá, mẹ tự hào về con.”
Vốn dĩ nghĩ rằng lại phải bị chế giễu kìm kẹp, Vạn Hủy Đan đã dựng lên một lớp phòng bị, lần này lại hoàn toàn không phải vậy.
Mẹ đi tới ôm Vạn Hủy Đan, “Sau này mẹ sẽ ủng hộ con vẽ tranh, nếu ba con không ủng hộ, mẹ sẽ đi làm kiếm tiền, mẹ tự mình ủng hộ con. Nếu ba con vẫn can thiệp, mẹ sẽ ly hôn với ông ấy.”
Nghe vậy bố Vạn từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt có chút xấu hổ, “Tôi cũng đâu có nói tôi phản đối, nếu con bé có năng khiếu như vậy, học hành cũng tốt mà.”
Vạn Hủy Đan vừa khóc vừa cười, “Bố mẹ hứa trước mặt cảnh sát rồi, sau này không được đổi ý đâu.”
Bố Vạn, “Chỉ là thi xếp hạng nhất từ dưới lên vẫn không được, tôi nghe nói học mỹ thuật điểm văn hóa cũng có yêu cầu.”
“Con vì hoàn thành bản thảo đặt vẽ kia mới lỡ dở việc học, sau này con sẽ bù lại.”
Thấy một nhà họ hòa hảo, Tiểu Vương cũng thở phào nhẹ nhõm,
“Người một nhà có gì thì ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng, thuyết phục nhau là tốt rồi. Vạn Hủy Đan sau này không

được làm chuyện cực đoan nữa, em còn trẻ, sau này còn vô vàn khả năng. Sau này gặp phải chuyện gì, phải nhờ cảnh sát giúp đỡ, đến đồn công an tìm chúng tôi tâm sự cũng được, thật sự không muốn, em còn có thể trò chuyện với Tiểu Đồng. Đừng tự mình ôm hết mọi chuyện vào lòng biết chưa?"
Bố Vạn phụ họa, "Đúng đấy, chú cảnh sát nói đúng lắm, con nghe lời đi."
Tiểu Vương nhìn về phía bố Vạn, giọng điệu đổi, "Chuyện này, vấn đề của hai bác còn lớn hơn của con bé. Vì sao con bé không muốn giao tiếp với hai bác? Có phải ngày thường hai bác quá nghiêm khắc quá độc đoán không? Hai bác là lần đầu làm cha mẹ, nhưng trước đây cũng từng làm con cái, hai bác có hy vọng gặp được những người cha mẹ như chính mình không?"
Mẹ Vạn im lặng không nói, người khéo léo hơn là bố Vạn thì liên tục gật đầu đồng tình.
"Con bé có năng khiếu vẽ tranh như vậy, lại đạt được thành tựu lớn như vậy khi không có sự ủng hộ của hai bác, đó là một chuyện rất đáng nể, về nhà hãy chúc mừng con bé cho tốt."
Nhìn theo cả nhà ba người họ Vạn rời đi, Tiểu Đồng ngẩng đầu, mắt to trừng mắt Tiểu Vương, "Chú Tiểu Vương, hôm nay chú có chút đẹp trai."
"Hả?" Tiểu Vương gãi gãi đầu, khiêm tốn nói, "Ha ha, trước đây chưa ai khen tôi đẹp trai cả."
Đứa bé thành thật gật đầu, ừ ừ, trước đây đích xác bình thường.
Tiểu Đồng hiện tại không có giấy tờ tùy thân chính thức, nhưng có giấy chứng minh tạm thời do đồn công an cấp, cho nên thủ tục nhập học nhà trẻ diễn ra khá thuận lợi, chỉ là Tiểu Đồng dường như không mấy muốn đến đây, một mực che đầu phản đối,
"Không cần ở đây."
"Con muốn đi đồn công an."
"Con phải về nhà."
Phản đối vài câu, phát hiện bố bé cũng không giữ bé lại, mà lại ôm bé đi, Tiểu Đồng trừng mắt to, "Ơ?" Không hiểu tình huống.
Rồi bé nghe thấy bố nói với cô giáo, "Thứ hai tôi lại đưa bé đến."
"Vâng ạ." Cô Trang giáo viên tiếp đón họ cười tủm tỉm xoa xoa

đầu Tiểu Đồng, “Nhớ chuẩn bị cốc uống nước, nhãn dán tên, hai bộ quần áo để thay, cùng với giấy chứng nhận sức khỏe. Lát nữa tôi sẽ thêm anh vào nhóm phụ huynh, anh có thể chú ý thông báo của nhóm.”
Tiểu Đồng bám chặt cổ Chung Cẩn, quay đầu lại hét lớn, “Không cần chú ý, thứ hai không đến, tạm biệt.”
Cô Trang vẫn cười tủm tỉm, lộ ra một vẻ siêu nhiên đã sớm thành thói quen, “Chào tạm biệt bé Chung Vân Đồng, thứ hai gặp lại nhé.”
Tiểu Đồng nói không lay chuyển được cô giáo, liền ôm mặt Chung Cẩn, ghé vào tai anh nói, “Con vẫn là đừng đến đây, con thấy cô giáo đánh bạn nhỏ ngất xỉu, rồi đặt lên giường nhỏ.”
Chung Cẩn ôm Chung Vân Đồng đi về phía bãi đỗ xe, mặt không biểu cảm sửa lời, “Đó là dỗ ngủ.”
Mao Phỉ Tuyết đi trước họ vài bước, nghe vậy, cô quay đầu lại, nhìn Tiểu Đồng với vẻ đồng cảm vô hạn, nói với đứa bé xui xẻo đang giận đến phồng má,
“Đồng Đồng à, lần sau trước khi nói linh tinh, con nghĩ xem nghề của bố con là gì, anh ấy tốt nghiệp ngành điều tra đấy.”
Tiểu Đồng cũng không biết điều tra học là gì, bé bị đặt vào ghế trẻ em ở phía sau, cái đầu nhỏ nhanh chóng suy nghĩ đối sách.
“Nếu ba ép con đi học, vậy con sẽ nhảy xuống biển đó nha, con vẽ tranh rất giỏi.”
Đứa bé xui xẻo tự động thêm vào chuyện của chị Vạn Hủy Đan buổi sáng, chỉ cần nói mình sẽ nhảy xuống biển, hơn nữa vẽ tranh rất giỏi, thì có thể không cần đi học.
Thật là lung tung.
Chung Cẩn không để ý đến bé, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, nghiêng đầu hỏi Mao Phỉ Tuyết, “Hôm nay làm phiền chị rồi, trưa cùng nhau ăn cơm nhé?”
“Không cần đâu, anh cứ thả em ở khu nhà em là được, em đã hứa với con trai em là về nhà ăn cơm với nó rồi.”
Tiểu Đồng thấy không ai để ý đến mình, lại lớn tiếng lặp lại, “Con nhất định sẽ nhảy xuống biển đó nha.”
Chung Cẩn, “Được thôi, vậy con nhảy xuống biển trước đi, có muốn ăn một con gà rán giòn không?”

“Muốn ạ.” Tiểu Đồng thành công bị đánh lạc hướng.
Chung Cẩn lại quay đầu nói với Mao Phỉ Tuyết, “Đón cả con trai chị đi cùng, tôi mời.”
Con trai Mao Phỉ Tuyết tên Hướng Tử Mặc, năm nay 5 tuổi, đã học lớp lớn ở nhà trẻ. Rõ ràng chỉ hơn Tiểu Đồng hai tuổi, nhưng trông trầm ổn hơn nhiều.
Hướng Tử Mặc da rất trắng, đồng tử và màu tóc đều là màu nâu sẫm rất dịu dàng, ngũ quan cũng rất tinh xảo, giống như một hoàng tử nhỏ ôn hòa lễ phép.
Mao Phỉ Tuyết trước tiên đã giới thiệu qua với con trai, nói hôm nay muốn gặp mặt đồng nghiệp của mẹ, chú Chung, và em gái Tiểu Đồng con gái chú Chung, cho nên sau khi ngồi xuống McDonald's, Hướng Tử Mặc lập tức rất lễ phép chào hỏi.
“Chào chú Chung, chào em.”
“Chào con.” Đối diện với đứa trẻ, Chung Cẩn khẽ cười, cố gắng tỏ ra hiền lành.
Mà Tiểu Đồng vẫn còn đắm chìm trong nỗi bi thương sắp phải đến nhà trẻ, buồn bã, thở phì phò. Thậm chí còn không để ý đến việc Hướng Tử Mặc đang chào hỏi mình.
Gà rán hamburger và Coca được mang lên, trên khuôn mặt thanh tú của Hướng Tử Mặc thoáng hiện một tia kinh hỉ, sau đó lại rất cẩn thận hỏi, “Mẹ ơi, hôm nay là chúc mừng gì ạ?”

Chương 12

DTV-EBOOK

“Ừm, chúc mừng em gái sắp đi nhà trẻ nhé.”

Mao Phỉ Tuyết vừa trả lời con trai vừa giải thích với Chung Cẩn:

“Ông bà nội của bọn trẻ đều làm trong ngành giáo dục, người lớn tuổi thường nghiêm khắc với con trẻ, ngày thường không cho chúng ăn mấy thứ này, chỉ những dịp đặc biệt mới được ăn một lần thôi.”

Chung Cẩn nhìn cậu con trai nhà người ta hiểu chuyện ngoan ngoãn, rồi quay sang nhìn con gái mình, hai tay đang nắm chặt chiếc đùi gà rán giòn rụm, gặm đến nỗi mặt mũi dính đầy dầu mỡ.

"Con gái mình ăn uống tốt mà," Chung Cẩn tự nhủ để an ủi bản thân.

Hướng Tử Mặc đeo bao tay dùng một lần, gắp miếng gà rán đặt vào đĩa, cẩn thận xé thịt ra rồi mới từ tốn đưa từng miếng nhỏ vào miệng ăn.

"Mẹ ơi, con chưa bao giờ đi nhà trẻ cả," Hướng Tử Mặc đột nhiên nói.

Tiểu Đồng đang cúi rạp trên bàn húp Coca liền dừng lại, “Tại sao?”

Đây là lần đầu tiên cô em gái xinh xắn này nói chuyện với mình, Hướng Tử Mặc có chút căng thẳng nhưng vẫn giải thích rõ ràng: “Bởi vì trước khi đi học mẫu giáo, anh được bà nội chăm sóc, nên

anh không cần phải đi nhà trẻ.”

Tiểu Đồng hỏi: “Vậy anh làm bà nội của em được không?”

Hướng Tử Mặc kinh ngạc đến lắp bắp: “Không... Không... Không hay đâu? Tại... Tại vì, anh là con trai mà.”

Mao Phỉ Tuyết lấy khăn giấy trên bàn che miệng lại, cười đến vai run rẩy.

Chung Cẩn đỡ trán thở dài, rốt cuộc con bé là ngốc hay là khôn lanh đây? Lúc đi khám sức khỏe ở nhà trẻ có nên tiện thể kiểm tra chỉ số thông minh cho con bé không nhỉ?

"Anh lớn không thể làm bà nội của con được, ngoan ngoãn đi nhà trẻ cho bố," Chung Cẩn nói.

Tiểu Đồng ôm chặt đùi gà trong tay, dùng trán dụi vào cánh tay Chung Cẩn: “Vậy bố sinh cho con một bà nội đi.”

Chung Cẩn xách chiếc mũ trùm đầu của con bé lên, kéo con bé ra một chút: “Con đúng là ngang ngược hết phần thiên hạ.”

Mao Phỉ Tuyết dùng khăn giấy lau khóe mắt ứa ra nước mắt: “Trẻ con nói vô tư mà, trẻ con nói vô tư, ha ha ha.”

Những lần kiểm tra sức khỏe sau đó diễn ra rất thuận lợi. Điều khiến Chung Cẩn vui mừng là con gái mình tuy hơi nghịch ngợm nhưng rất khỏe mạnh, dinh dưỡng cân đối, chiều cao và cân nặng đều nằm trong phạm vi tiêu chuẩn. Con cái khỏe mạnh, tinh thần tốt, đó là niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống hỗn loạn sắp tới của Chung Cẩn.

Sáng thứ hai, Chung Vân Đồng đeo chiếc cặp sách nhỏ trên lưng, vắt ngang người chiếc bình nước nhỏ, hai tay ôm chặt lấy song sắt cổng nhà trẻ không chịu buông, nghẹn giọng gào to: “Con

không đi nhà trẻ đâu!"

Chung Cẩn cau mặt, muốn mạnh mẽ gỡ con bé ra khỏi song sắt nhưng lại sợ con bé bị thương, chỉ có thể dỗ dành: "Con buông tay ra trước đã nào."

Chung Vân Đồng càng ôm chặt hơn.

Mấy phụ huynh tò mò vây quanh xem náo nhiệt, một đám người chỉ trỏ bàn tán, Chung Cẩn chỉ cảm thấy da đầu căng thẳng, quản con nít còn khó hơn quản tội phạm nhiều.

Mao Phỉ Tuyết đi làm không đi ngang qua nhà trẻ Mặt Trời Nhỏ, hôm nay cố ý đi vòng một đoạn đường, muốn đến xem ngày đầu tiên tiểu Đồng đi nhà trẻ có thuận lợi không, từ xa đã nhìn thấy đứa trẻ tội nghiệp đang bám víu trên song sắt và vẻ mặt bất lực của Chung Cẩn.

Xem ra không mấy suôn sẻ rồi.

Mao Phỉ Tuyết tìm chỗ đỗ xe, đi đến chỗ họ, khoanh tay đứng nhìn một lát rồi bĩu môi với Chung Cẩn: "Hay là thôi đi, con bé không muốn đi thì đừng ép nữa, trẻ con không đi nhà trẻ cũng không sao mà."

Chung Cẩn ngạc nhiên nhìn Mao Phỉ Tuyết, người kia nháy mắt kính với anh.

Chung Cẩn hiểu ý: "Nếu em đã nói vậy thì thôi, con không cần đi nữa."

Anh vẫy tay với Chung Vân Đồng: "Xuống đây con, không đi nhà trẻ nữa."

Tiểu Đồng nửa tin nửa ngờ buông tay ra, nhưng không rời khỏi song sắt quá xa, nếu họ đến bắt cô bé, cô bé sẽ lập tức ôm chặt

lấy. Đợi một lát thấy không ai bắt mình, cô bé mới yên tâm mạnh dạn làm động tác chuẩn bị, nhắm mắt nhảy xuống từ bậc thềm.

Chung Cẩn một bước dài xông lên, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy con bé, một tay đỡ mông, một tay ôm ngang lưng, nhanh nhẹn vọt vào nhà trẻ, đôi chân dài nghịch thiên gần như kéo thành vệt mờ.

Đến khi Tiểu Đồng kịp phản ứng lại thì đã nằm gọn trong vòng tay cô Trang.

Người cha lừa đảo của cô bé đứng bên ngoài hàng rào vẫy tay với cô bé: "Nghe lời cô giáo nhé, bố tan làm sẽ đón con."

Chung Cẩn lái xe về sở, vốn tưởng rằng giải quyết xong chuyện con bé sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng trong lòng lại có một nỗi buồn bã khó tả.

Anh nắm chặt vô lăng, khóe môi hơi căng thẳng, trong đầu có chút rối bời. Vô thức nghĩ đến lai lịch của Tiểu Đồng, con bé nhỏ như vậy, để tìm được anh không biết đã trải qua bao nhiêu hoảng sợ và bất lực. Nhưng bây giờ chính anh lại đẩy con bé ra xa, để con bé một mình đối mặt với môi trường xa lạ, người lạ và mùi vị xa lạ.

Nghĩ đến đây, Chung Cẩn cảm thấy mình thật tệ. Anh thậm chí có một khoảnh khắc muốn quay đầu xe, đến nhà trẻ đón Tiểu Đồng về. Nhưng đón về rồi thì sao chứ? Chẳng lẽ mỗi ngày mang con bé đi làm sao? Giống cái gì chứ?

Vừa vào sở, Nhiêu Thi Thi ngẩng đầu chào anh, theo thói quen nhìn ra phía sau Chung Cẩn, không thấy đứa bé đội chiếc mũ nhỏ quen thuộc đâu.

Thấy vẻ mặt thất vọng rõ ràng của Nhiêu Thi Thi, Chung Cẩn

không nói gì, nhanh chân bước qua sảnh làm việc.

Nhiêu Thi Thi nhớ đến lời Mao Phỉ Tuyết nói, hôm nay Tiểu Đồng sẽ được đưa đến nhà trẻ. Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng bên chiếc ghế dài không có đứa trẻ ôm khư khư chiếc điện thoại xem hoạt hình, cũng không có đứa trẻ vừa nhai đồ ăn vặt vừa đi tới đi lui, hay đứa trẻ nhoài người xem náo nhiệt ở các khu vực hòa giải nữa, vẫn thấy trống vắng quá.

Ngay cả lúc yêu đương Nhiêu Thi Thi cũng chưa từng canh cánh trong lòng như vậy.

Chung Cẩn cảm thấy không khí trong sở hôm nay có chút kỳ lạ, ánh mắt mọi người nhìn anh đều có chút ai oán, điều này khiến Chung sở cảm thấy áp lực quá lớn, vì vậy buổi sáng có một vụ án không lớn không nhỏ, anh lập tức quyết định đích thân ra hiện trường.

Cô Trang vốn dĩ cho rằng Chung Cẩn đi rồi Tiểu Đồng sẽ khóc, nhưng cô bé không khóc cũng không quấy.

Đỉnh đầu có một sợi tóc con dựng đứng lên, cô bé bò trên sàn nhà, hai tay thu lại đặt dưới bụng, mông nhếch lên, cằm cũng dán xuống sàn, dùng tư thế kỳ lạ này nằm im ở cửa, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm về phía cổng.

Tư thế kỳ lạ của Tiểu Đồng thu hút một đám bạn nhỏ, mọi người đều học theo cô bé, cùng nhau quỳ rạp xuống đất, rất nhanh trên sàn nhà đã có mười mấy đứa trẻ bò song song thẳng hàng.

Hôm nay trời nóng, sàn gỗ trong phòng học cũng không lạnh lắm, cô Trang liền kệ, để cho bọn trẻ tự nằm bò chơi.

Nhưng bò được một lúc không lâu, có đứa trẻ cảm thấy chán liền tự bò dậy đi chơi chỗ khác, cũng có đứa nằm bò một hồi rồi

ngủ thiếp đi, cô giáo bèn bế lên giường nhỏ.

Người xung quanh đi tới đi lui, cuối cùng chỉ còn lại một mình Tiểu Đồng, vẫn là tư thế đó, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm về phía cổng.

Cô Trang ngồi xổm xuống bên cạnh cô bé, dịu dàng hỏi: "Đồng Đồng, con có muốn chơi đồ chơi với các bạn không?"

Tiểu Đồng không nói gì, cũng không động đậy, cửa lớn khóa rồi, cô bé không thể ra ngoài tìm cha, cũng nhớ rõ lời ba dặn, trừ phi gặp nguy hiểm đến tính mạng, nếu không không được tùy tiện sử dụng kỹ năng hồi ma cung. Vì vậy, cô bé chỉ có thể ở nơi xa lạ này, lặng lẽ chờ đợi ba xuất hiện.

Mẹ của cô Trang là hiệu trưởng nhà trẻ Mặt Trời Nhỏ, bản thân cô cũng là một đứa trẻ lớn lên ở đây, cô đã chứng kiến rất nhiều lần chia ly đầu tiên, dù là đối với phụ huynh hay trẻ nhỏ, đều là một quá trình rất khó khăn.

Vì vậy, đối với những biểu hiện của trẻ ở nhà trẻ, cô Trang thường chỉ nói những điều tốt đẹp, tránh nói những điều không hay, để phụ huynh bớt lo lắng.

Nhưng hiện tại nhận được tin nhắn Chung Cẩn gửi đến, hỏi thăm tình hình của Tiểu Đồng ở nhà trẻ, cô Trang không còn cách nào khác, chỉ có thể nói những điều tốt đẹp, nhưng thực tế Tiểu Đồng chẳng có gì đáng để báo tin vui cả. Chỉ có thể báo cáo sự thật:

【Tiểu Đồng cả buổi sáng vẫn luôn bò trên đất với tư thế này.】

Kèm theo đó là một bức ảnh chụp tại chỗ.

Chung Cẩn hiện đang ở hiện trường phá án một vụ xâm nhập nhà dân trái phép. Vụ án không phức tạp, chủ nhà thiếu tiền thi

công nội thất, công ty nội thất đã tự ý xông vào nhà dân, hơn nữa còn phá hoại đồ đạc trang trí.

Vụ án này thực ra rất dễ giải quyết, việc nào ra việc đó, trước hết phán công ty nội thất tội xâm nhập nhà dân và phá hoại tài sản, sau đó hòa giải chuyện chủ nhà nợ tiền là xong. Nhưng những cảnh sát cùng đi làm nhiệm vụ đều cảm thấy kỳ lạ, sao một vụ án như thế mà trưởng sở lại đích thân đến hiện trường? Nhưng không ai dám hỏi nhiều, nhỡ đâu là công tác giám sát thì sao, chỉ có thể cẩn thận phá án hơn.

Chung Cẩn đứng bên cửa sổ sát đất của căn phòng mới, mở điện thoại, nhìn tin nhắn cô giáo gửi đến, rồi lại nhìn hình ảnh Đồng Đồng giống như một chú cún con, hai tay chống xuống đất, mông nhếch lên, quỳ rạp trên sàn, ngoan ngoãn đến đau lòng.

Anh thà con bé nghịch ngợm một chút, khóc lóc om sòm một trận, còn hơn nhìn thấy con bé như thế này.

Một cảnh sát thấy sắc mặt Chung Cẩn không ổn, đáy mắt phủ một tầng u ám, còn tưởng là vụ án có vấn đề gì, đang định lên tiếng hỏi thăm thì nghe Chung Cẩn nói: “Cậu đưa người về sở trước đi, cứ theo quy trình bình thường, tôi có việc phải ra ngoài một lát.”

Rời khỏi hiện trường, Chung Cẩn lái xe thẳng đến nhà trẻ Mặt Trời Nhỏ, cách đó không xa, mười mấy phút là tới.

Anh vừa đến cổng sắt của nhà trẻ, liền nghe thấy một tiếng "Cha" quen thuộc, sau đó đứa trẻ như một viên đạn nhỏ lao ra từ trong phòng học, cách hàng rào cười với anh, đung đưa chân, lắc mông đắc ý, vui vẻ vô cùng.

Cô Trang vội vã chạy ra, nói chuyện với Chung Cẩn qua hàng rào: “Bố của Đồng Đồng, sao anh lại đến đây?”

Chung Cẩn nghiến răng, cố tỏ ra lạnh lùng để che giấu sự mất bình tĩnh nhất thời của mình: “Tôi đến đón con bé về.”

Cô Trang liếc mắt nhìn thấu tâm tư của anh:

“Bố của Đồng Đồng, anh bình tĩnh một chút, lần đầu tiên trẻ con xa bố mẹ chắc chắn sẽ không quen ngay được, vả lại Đồng Đồng không khóc cũng không quấy, cứ để con bé làm quen dần thì tốt hơn.”

Từ khi vào ngành đến giờ, Chung Cẩn luôn là người khuyên người khác bình tĩnh, đây là lần đầu tiên anh bị người khác khuyên như vậy. Thật lòng mà nói, anh lại có chút dao động, quá nuông chiều con cái quả thật không tốt.

Tiểu Đồng hai tay nắm chặt hàng rào, đôi mắt ướt át nhìn chằm chằm anh, đáng thương vô cùng nói: “Không cần quen đâu, con muốn ở bên bố.”

Chung Cẩn đối diện với ánh mắt ướt nhòe của con bé, tựa như trúng phải bùa mê, miệng nhanh hơn não một bước: “Được, bố đưa con về nhà.”

Ngày đầu tiên Chung Vân Đồng đi nhà trẻ đã kết thúc một cách dở dang như vậy, buổi chiều cô bé lại trở về đồn công an. Chiếc cặp sách nhỏ lại nhét đầy đủ thứ ăn uống, đôi chân ngắn ngủn chạy lon ton qua các khu vực hòa giải, gặp vụ án nào cảm thấy hứng thú liền nhón chân rướn cổ xem một lát. Thế giới của người lớn quá mức khó hiểu, cô bé thường xuyên phải ăn một chút đồ ăn vặt để trấn kinh.

Khó khăn lắm hôm nay trong sở không tăng ca, đến giờ tan làm, Mao Phỉ Tuyết nhận được tin nhắn thoại của con trai Hướng Tử Mặc: 【Mẹ ơi, mẹ tan làm chưa?】

Mao Phỉ Tuyết tươi cười rạng rỡ trả lời một tin nhắn thoại: 【Bảo

bối, mẹ tan làm rồi, đang chuẩn bị về nhà đây.】

Điện thoại lại nhận được một tin nhắn thoại nữa: 【Vậy tối nay mẹ có thể nấu thịt kho tàu cho con ăn không?】

【Đương nhiên là được.】

Giọng nói trong trẻo của Hướng Tử Mặc lại vang lên: 【À đúng rồi mẹ, hôm nay em Tiểu Đồng đi nhà trẻ có thuận lợi không ạ?】

Mao Phỉ Tuyết vừa trò chuyện với con trai vừa xách túi đi về phía cửa lớn, nhìn thấy Tiểu Đồng đang dựa vào cửa kính đứng ở cạnh cửa, liền mỉm cười với cô bé: "Tiểu Đồng, có muốn đến nhà cô ăn thịt kho tàu không?"

Tiểu Đồng ngậm chiếc kẹo mút trong miệng, nghe thấy Mao Phỉ Tuyết nói chuyện với mình, liền đưa tay lấy kẹo ra, nghe thấy thịt kho tàu mắt sáng rực lên một chút, nuốt nước miếng, nghĩ nghĩ rồi vẫn lắc đầu:

"Không đi đâu, con phải đợi ba tan làm cơ."

Mao Phỉ Tuyết xoa xoa cái đầu nhỏ với sợi tóc dựng đứng của cô bé, xoa mãi cũng không xuôi, đành lại xoa thêm vài cái nữa rồi cười đi ra cửa.

Cô trả lời tin nhắn thoại cho con trai: 【Hôm nay em Tiểu Đồng không được thuận lợi lắm con ạ, em ấy chỉ học nửa ngày đã được ba đón về rồi.】

Tiểu Đồng đứng sau cửa kính, nhìn thấy Mao Phỉ Tuyết lên ô tô, cô bé nhấc đôi chân ngắn ngủn, lộc cộc chạy vào văn phòng của Chung Cẩn.

Bàn tay nhỏ bé bám vào mép bàn, vì dùng sức mà những ngón

tay mũm mĩm nổi lên một loạt nếp gấp nhỏ, cô bé cố gắng rướn cổ lên: “Ba ơi, nhà dì Mao tối nay ăn thịt kho tàu đó ạ.”

Chung Cẩn đang xem xét một đoạn video giám sát do bộ phận an ninh mạng gửi đến, nghe vậy tùy ý đáp một tiếng: “Ừ.”

Tiểu Đồng chớp chớp mắt: “Con cũng muốn ăn.”

Chung Cẩn: “Được, lát nữa ba gọi cho con một phần thịt kho tàu.”

“Nhưng ba có biết làm không?”

Ánh mắt Chung Cẩn cuối cùng cũng rời khỏi màn hình: “Cái gì?”

Tiểu Đồng trừng mắt lặp lại một lần nữa: “Dì Mao còn biết làm thịt kho tàu, ba không biết sao?”

Chung Cẩn bị khơi dậy lòng hiếu thắng kỳ lạ: “Ba không chỉ biết làm, mà còn làm siêu ngon nữa cơ.”

Đẩy chiếc xe mua sắm chở đứa trẻ nhỏ đi qua các kệ hàng trong siêu thị, Chung Cẩn có chút hối hận, rõ ràng chỉ cần gọi một phần cơm hộp là xong chuyện, bây giờ lại trở nên phức tạp vô cùng. Không phải món thịt kho tàu tự nó phức tạp, mà là Chung Cẩn quên mất một chuyện - trong nhà anh đến gia vị cơ bản nhất cũng không có.

Để làm một phần thịt kho tàu, anh phải mua cả một loạt gia vị, dầu muối tương đường, gừng tươi hành tây, hoa hồi quế chi... Đúng là vì một đĩa giấm mà phải gói cả nồi sủi cảo.

Tiểu Đồng không hiểu nỗi phiền não của ông bố già, cô bé ngồi trong xe mua sắm, ngậm que kẹo mút nhỏ trong miệng, vẻ mặt bình tĩnh chỉ huy bố: “Đẩy con qua bên kia đi, con muốn một hộp sữa chua.”

Chung Cẩn thấy không quen với vẻ tự tại này của con bé, đưa tay giật chiếc que nhỏ ra khỏi miệng con bé: “Ăn xong kẹo rồi không được ngậm que nữa.”

Tiểu Đồng che đầu phản đối: “Trả lại cho con!”

Chung Cẩn nghiêm trang bịa chuyện: “Trước kia bố từng làm một vụ án, một đứa trẻ giống như con vậy ngậm que, kết quả bị ngã, que từ trong miệng đâm vào xuyên qua đầu, rồi lại chọc ra từ sau gáy.”

Anh chỉ vào bóng của Tiểu Đồng trên mặt đất dưới ánh đèn, sợi tóc con dựng đứng trên đỉnh đầu cô bé trông giống như một chiếc que nhỏ cắm vào đầu, “Giống như thế này này.”

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm vào cái bóng trên mặt đất, hít một hơi thật sâu, “Mau vứt đi!”

"Sau này con còn ngậm que nữa không?" Chung Cẩn ném chiếc que gỗ vào thùng rác, mặt không đổi sắc hỏi.

Chương 13

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng vội lắc đầu: “Không được, không được!”

Khi đẩy xe mua sắm đến khu thực phẩm tươi sống, Tiểu Đồng lại hỏi: “Vậy cậu ấy chết rồi sao?”

“Hả?”

“Cái bạn nhỏ bị chọc thủng đầu ấy, cuối cùng chết rồi sao?”

“Không đâu, bác sĩ khâu lại là khỏi thôi.”

Nghe bạn nhỏ không chết, Tiểu Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Mua xong đồ đạc ra ngoài, Chung Cẩn một tay ôm con, một tay xách một túi mua hàng rất lớn, trong túi thậm chí còn nhét thêm một chiếc nồi áp suất.

Về đến nhà, để Tiểu Đồng tự đi rửa tay, Chung Cẩn quay người chui vào bếp.

Căn hộ này là anh mua sau khi đến Hòa An công tác. Lúc đó anh mua căn hộ đã hoàn thiện, nhận chìa khóa xong liền tiện tay mua vài món đồ gia dụng rồi chuyển vào ở. Trước đây anh sống một mình cũng không xuống bếp bao giờ, hôm nay coi như căn bếp này lần đầu tiên được sử dụng. Chung Cẩn loay hoay trong bếp cả buổi, chỗ nào cũng lạ lẫm như thể vào nhà người khác vậy.

Tiểu Đồng rửa tay xong liền lẽo đẽo theo vào bếp, lập tức đi đến tủ chén, bám vào tủ nhón chân nhìn xem bố đang bận gì.

“Ba, đây là cái gì vậy?”

Chung Cẩn đang thái thịt ba chỉ, thuận miệng trả lời: “Đây là hàng rời Peppa.”

Tiểu Đồng: “...”

Chung Cẩn dừng dao trên thớt, có chút hối hận sao lại đùa kiểu này với con bé. Peppa là bạn của con bé, trẻ con suy nghĩ đơn giản, chắc chắn sẽ để ý, câu này nói thật không đúng chút nào.

Anh đang định nói thêm vài câu thì nghe Tiểu Đồng nói: “Peppa là phim hoạt hình, không phải thật đâu, ba hơi ngốc.”

Chung Cẩn: “... Con ra ngoài chơi đi.”

Tiểu Đồng cứ như một cái đuôi nhỏ, cứ quấn quanh Chung Cẩn, mấy lần suýt giẫm phải con bé, lại sợ dầu nóng bắn vào con bé, đuổi con bé ra ngoài, cách vài phút con bé lại tự chạy vào.

Chung Cẩn đành phải ra ngoài tìm một sợi dây buộc rèm cửa, một đầu buộc vào eo con bé, một đầu buộc vào tay nắm cửa lùa bếp, giữ con bé ở khoảng cách hơn hai mét so với bếp.

Tiểu Đồng túm dây thừng vẫn cố nhoài người qua, giống như một con nghé con, cúi đầu dùng sức kéo.

Chung Cẩn dạy con bé: “Không được kéo mạnh!”

"Kéo mạnh" là từ mà trước đây trong đội huấn luyện chó nghiệp vụ thường dùng, Chung Cẩn cảm thấy dùng cho đứa trẻ nghịch ngợm này đặc biệt phù hợp.

Có nồi áp suất nên thịt kho tàu lên bàn cũng không quá muộn. Chung Cẩn nấu ăn rất ngon, ba món một canh, thịt kho tàu,

trứng xào cà chua, rau cải luộc, có thịt có rau, chỉ nhìn qua thôi đã thấy rất hấp dẫn.

Tiểu Đồng người quá thấp, không ngồi được ghế ăn của người lớn, Chung Cẩn đành phải ôm con bé, để con bé ngồi trên đầu gối mình.

Hai ngày này Chung Cẩn lên mạng tìm hiểu một số phương pháp trị tật xấu kén ăn của trẻ con, hôm nay vừa vặn thử nghiệm một chút. Anh múc non nửa muỗng cơm vào bát nhỏ, rồi thêm một ít rau xanh và thịt, sau đó là một màn "hoắc hoắc", dùng thìa nghiền nát đồ ăn trong bát, trộn lẫn tất cả vào nhau.

Nhìn bát đồ ăn nhão nhoét, Chung Cẩn rơi vào trầm tư.

Anh lấy điện thoại ra, tìm kiếm giáo trình đã lưu, xác nhận nhãn trên giáo trình là "# kế hoạch ẩm thực cho trẻ sơ sinh #", chứ không phải mấy thứ linh tinh như "đồ ăn tự chế cho thú cưng".

Nhưng đồ ăn ngon lành bị nghiền nát trông như thức ăn cho chó, nhìn thật sự rất mất thẩm mỹ, Chung Cẩn vẫn còn đang rối rắm không biết làm sao nuốt nổi thứ này.

Tiểu Đồng bên kia đã đợi đến sốt ruột, cô bé kéo tay áo Chung Cẩn: “Con ăn được chưa?”

Chung Cẩn đẩy bát "cơm chó" đến trước mặt con bé: “Ăn đi.”

Tiểu Đồng dùng thìa silicon múc một muỗng lớn "cơm chó"... ừm, thứ không rõ hình thù chất chứa tình yêu của bố, "a ô" một tiếng đưa cả vào miệng, dùng tay nhỏ che miệng nghiêm túc nhai.

Chung Cẩn tò mò hỏi: “Ngon không con?”

Tiểu Đồng giơ thẳng hai ngón tay cái lên, cho mức độ khẳng định cao nhất: “Siêu cấp 100 điểm ngon!”

Chung Cẩn: "... Ba nếm thử một miếng." Sau khi nếm xong: "Hương vị thật ra cũng được." Trừ bỏ cái vẻ ngoài hơi tệ.

Đang ăn cơm thì nhà đột nhiên mất điện, nhìn ra cửa sổ, các tòa nhà đối diện cũng tối om. Chung Cẩn lấy điện thoại ra xem nhóm cư dân, ban quản lý vừa thông báo trong nhóm, khu dân cư bị nhảy cầu dao tổng, đã lập tức cử người đến sửa chữa gấp.

Đột nhiên mất điện, đứa trẻ cũng không sợ, vẫn say sưa ăn cơm khô. Chung Cẩn xách chiếc áo khoác có mũ của con bé lên, kéo con bé lên một chút, tránh cho mặt con bé rơi vào bát.

Đêm nay trăng rất đẹp, không có đèn điện, trong nhà cũng không quá tối, ngoài cửa sổ sát đất ánh trăng sáng vằng vặc, cả phòng tràn ngập ánh trăng dịu nhẹ.

Cuộc đời thật đúng là vô thường, nửa tháng trước, Chung Cẩn còn kiên định cho rằng cả đời này mình sẽ không còn người thân nữa. Hôm nay, anh lại ôm đứa con gái ruột thịt ăn bữa cơm nhà bình dị, cứ như một giấc mơ vậy.

Tiểu Đồng rất nhanh đã ăn xong bát cơm nhỏ, đến cả lớp cơm dính thịt bám trên thành bát cũng ăn sạch.

Chung Cẩn hỏi: “Còn muốn nữa không con?”

Tiểu Đồng đưa tay sờ sờ cái bụng nhỏ tròn xoe: “No rồi ạ.”

Chung Cẩn đặt con bé xuống đất: “Vậy con ra kia chơi trước đi, lát nữa nếu có điện lại, ba đưa con đi tắm.”

Tiểu Đồng đi về phía ghế sô pha được hai bước, nghe thấy sắp được đi tắm, lại đột nhiên chạy về, vẫy tay với ba: “Con muốn

nói một câu bí mật.”

Chung Cẩn cúi người xuống, Tiểu Đồng áp lại gần, đôi tay ngắn mũm mĩm bám vào sau cổ anh, ghé vào tai anh nhỏ giọng nói: “Con rất yêu ba.”

Vừa dứt lời, các thiết bị điện trong nhà phát ra vài tiếng "tít tít" khởi động, phòng khách, phòng bếp, hành lang nhỏ, từ chiếc đèn này đến chiếc đèn khác, lần lượt sáng lên.

Chung Cẩn hơi ngẩn người trong căn phòng đột nhiên sáng bừng này.

Tiểu Đồng ghé vào vành tai anh hỏi: “Vậy con có thể không tắm không?”

“Không được, dù con yêu ba, con vẫn phải tắm.”

Sáu giờ rưỡi sáng, Chung Cẩn thay bộ đồ thể thao màu đen, xỏ giày chạy bộ, vào phòng đánh thức Tiểu Đồng: “Con muốn cùng ba đi chạy bộ hay ở nhà ngủ?”

Tiểu Đồng vốn còn đang ngủ mơ màng, vừa nghe nói sắp được ra ngoài, như thể được bật công tắc, lộn một vòng từ trên giường bò dậy, đầu tóc rối bù: “Muốn đi ra ngoài.”

Cô bé bò đến mép giường, mông hướng ra ngoài bám vào mép giường, đôi chân ngắn ngủn khua khoắng trong không trung vài cái, rồi trượt từ mép giường xuống đất, loạng choạng chạy vào phòng vệ sinh.

Chung Cẩn đứng ở cửa phòng ngủ thấy cảnh tượng này, lặng lẽ cầm điện thoại lên, đặt mua một chiếc thang dây nhỏ cho mép giường.

Tiểu Đồng tự đánh răng, thay quần áo xong, lại tự đi đến tủ giày

tìm kiếm, lôi ra đôi giày thể thao màu hồng nhạt mà Mao Phỉ Tuyết mua cho cô bé, bò đến ghế thay giày ngồi xuống xỏ giày. Vì ghế quá cao, cô bé ngồi trên đó chân không chạm đất, chỉ có thể cầm cả giày lên ghế xỏ, cong lưng, hự hự mặc rất vất vả.

Chung Cẩn đứng ở hành lang thấy cảnh tượng này, lại lần nữa cầm điện thoại lên, đặt mua một chiếc ghế đẩu nhỏ cho trẻ em.

Trước khi đặt điện thoại xuống, anh nhớ đến việc Tiểu Đồng ăn cơm không với tới bàn, liền tiện tay chọn mua một chiếc ghế ăn cho bé.

Tiểu Đồng hiện tại rửa mặt phải đứng trên một chiếc ghế tạm thời đặt trước bồn rửa mặt, cảm thấy không an toàn lắm, dễ bị trượt chân, vì thế lại mua một chiếc ghế rửa mặt trẻ em có bậc thang.

Còn có bồn cầu vòng chuyên dụng cho trẻ em và bệ chân nhỏ? Mua luôn.

Trẻ em có cần sữa tắm riêng không nhỉ?

Chung Cẩn nhớ đến việc Tiểu Đồng lâu nay vẫn dùng một bánh xà phòng tắm toàn thân, ít nhiều có chút áy náy, vì thế đặt mua bộ sữa tắm gội đắt nhất trên trang web, còn được tặng kèm bình tạo bọt hình vịt con màu hồng nhạt.

Chung Cẩn lướt điện thoại rồi ngồi xuống ghế sô pha, đồ chơi? Ngôi nhà trống trải của anh, Tiểu Đồng dường như vẫn chưa có đồ chơi.

Vì thế lại mua một vài món đồ chơi có doanh số cao như xe trượt scooter trẻ em, trò chơi ghép hình, xếp gỗ…

Tiểu Đồng cuối cùng cũng xỏ xong giày, lon ton chạy tới, ôm lấy đầu gối Chung Cẩn, gọi to với người cha đang mải mê mua sắm:

“Xuất phát thôi!”

Chung Cẩn liếc qua giao diện thanh toán, tổng cộng hết 4896.7 tệ.

Không nhớ rõ đã đọc ở đâu một câu ví von trẻ con là "con thú nuốt vàng", bây giờ anh đã biết, miêu tả thật chính xác.

"Đi thôi." Chung Cẩn đứng dậy, thật ra vẫn còn rất nhiều thứ chưa mua, sau này sẽ từ từ bổ sung.

Tiểu Đồng với đôi chân ngắn ngủn lao về phía trước, người quá thấp, nhón chân cũng không ấn được nút thang máy, cô bé lại lon ton chạy về phía Chung Cẩn, chạy qua chạy lại trên hành lang.

"Không được chạy lung tung trên hành lang," Chung Cẩn gọi con bé lại.

"Nhưng con đang đi giày chạy bộ mà," cô bé với đôi chân ngắn ngủn chạy vụt qua bên cạnh Chung Cẩn, “Con không dừng lại được.”

"Giày chạy bộ là để chạy bộ ở bên ngoài, trong nhà không được chạy," Chung Cẩn bước tới ấn nút thang máy.

Tiểu Đồng trở lại bên cạnh bố, dang hai tay ra: “Sao ba không nói sớm? Con chạy mệt rồi, ôm con đi.”

Chung Cẩn: "..." Anh thuần thục cúi người bế con bé lên, đôi chân dài ẩn dưới chiếc quần thể thao đen sải một bước dài, bước vào thang máy.

Anh ước lượng đứa trẻ trong lòng, sao cảm giác như lại nặng thêm một chút rồi nhỉ? Giống như một bao cát thật thà.

Đến lúc phải tăng cường rèn luyện thôi.

Cách khu Phúc Đỉnh khoảng 500 mét là lối vào đường bộ ven biển. Con đường nhựa rộng rãi sạch sẽ, ở giữa được sơn vạch phân cách màu đỏ nổi bật, một bên là bức tường cao phủ đầy cây leo xanh mướt, bên còn lại là biển rộng xanh thẳm tĩnh lặng, phong cảnh và không khí đều rất tốt.

Trên đường bộ đã có không ít người tập thể dục buổi sáng, Tiểu Đồng mặc bộ đồ thể thao màu xanh da trời vẽ nguệch ngoạc, đội chiếc mũ lưỡi trai cùng màu, trông vừa đáng yêu vừa cá tính, mấy người tập thể dục buổi sáng còn đặc biệt chạy đến chào cô bé.

Tiểu Đồng đứng trước lan can, học dáng vẻ của ba duỗi tay duỗi chân làm nóng cơ thể.

Chung Cẩn dạy con bé các động tác khởi động, rồi làm mẫu một số động tác chạy bộ cơ bản, ví dụ như cách vung tay, cách nhấc chân, bước chân tiếp đất như thế nào…

Cô bé lúc duỗi tay lúc duỗi chân, cái mũi nhỏ nhăn lại cố gắng theo. Cô bé nỗ lực muốn làm chuẩn các động tác bố dạy, nhưng đôi tay và cẳng chân nhỏ bé như thể mới quen nhau, chẳng ai chịu nhường ai, tứ chi suýt chút nữa va vào nhau. Chủ yếu là động tác nào cũng không bỏ sót, nhưng động tác nào cũng không đúng.

Chung Cẩn thầm nghĩ con bé lần đầu làm, được như vậy đã rất tốt rồi, ít nhất thái độ rất nghiêm túc. Nhưng nhìn dáng vẻ lúng túng của con bé, anh suýt chút nữa không nhịn được cười, đúng cái lúc con bé loạng choạng một chút, Chung Cẩn đột nhiên quay người đối diện biển rộng, vai run rẩy, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của con bé, cố gắng không dám bật ra tiếng cười.

Xong xuôi màn khởi động, Chung Cẩn dẫn Tiểu Đồng chính

thức bắt đầu chạy bộ buổi sáng.

Những người chạy bộ buổi sáng hôm đó gần cầu vượt biển đường bộ ven biển đều có ấn tượng với họ. Người dẫn đầu chạy phía trước vẻ ngoài tuấn tú, đôi chân dài nghịch thiên, cơ bắp săn chắc theo động tác phập phồng co rút, như một con báo nhanh nhẹn.

Còn đứa trẻ xinh xắn phía sau anh thì như một chú vịt con lạch bạch, phồng má xị mặt, vung vẩy đôi chân ngắn ngủn nghiêm túc chạy theo, đôi mắt to đen láy luôn dõi theo bố.

Người bố chân dài chạy được một đoạn đường lại quay người chạy về, vòng quanh con gái một vòng, rồi lại chạy về phía trước, giữ khoảng cách không xa không gần bảo vệ con gái.

Đứa trẻ chạy được một đoạn liền không chạy nổi nữa, người bố cõng con bé trên lưng tiếp tục chạy, đợi con bé nghỉ ngơi xong lại thả xuống.

Chung Cẩn buổi sáng thường chạy 45 phút, hôm nay dẫn Tiểu Đồng nên thời gian chậm hơn một chút, ra ngoài đã một tiếng.

Lúc về Tiểu Đồng mệt mỏi không muốn đi, Chung Cẩn cõng con bé tiếp tục duy trì tốc độ chạy chậm về nhà.

Trên đường gặp một trạm xe buýt, phía sau nhà chờ là một dãy quán ăn sáng, Tiểu Đồng dùng trán dụi vào vai bố côm cốp: “Con đói bụng.”

Chung Cẩn thả con bé xuống đất: “Mua đồ mang về ăn.”

Tiểu Đồng chỉ vào một quán bán bánh trứng gà nướng: "Con muốn cái đó." Cô bé nhìn thấy xiên nướng trên sạp, vẫn còn nhớ cái món mà trước đây cô bé đã ăn, rất ngon.

Chung Cẩn bảo con bé ra xếp hàng trước quán bánh, để tiết kiệm thời gian, anh tự đi mua sữa đậu nành mang về.

Đợi Chung Cẩn xách sữa đậu nành quay lại, Tiểu Đồng đã mua được bánh trứng gà nướng, cô bé mua hai cái, đều thêm xúc xích, còn nhờ ông chủ giúp cô bé buộc thêm dải ruy băng trang trí bên ngoài bánh.

Tiểu Đồng đeo hai chiếc bánh trứng gà nướng trên người, đi ngang qua quán bánh cuốn, cô bé lại đòi bố mua cho một phần, vẫn cứ đeo lên quần áo.

Chiếc áo khoác của cô bé có vài chỗ trang trí ruy băng, có thể treo rất nhiều đồ ăn sáng.

Chung Cẩn cũng mặc kệ con bé, tùy ý con bé treo bánh trứng, bánh cuốn, bánh mì chà bông... lên người, giống như một chú chuột hamster nhỏ cố gắng tích trữ đồ ăn.

Tiểu Đồng đeo đầy người đồ ăn, lượn lờ ở các quán ăn sáng, các ông bà chủ thấy cô bé đáng yêu, chủ động mời chào: “Cháu ơi, chú tặng cháu một quả trứng luộc trà nhé?”

"Thôi ạ," Tiểu Đồng xua tay, đi xuống một quán khác.

Ven đường có một ông cụ dùng sọt cõng những chiếc bánh bao tự làm đến bán, sọt lót vải trắng, những chiếc bánh bao trắng trẻo mập mạp, trông rất sạch sẽ.

Chương 14

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng chưa từng thấy bánh bao màn thầu bao giờ, vừa đi vừa hỏi: “Ông ơi, mấy cái cục nhỏ này là ai vậy?”

Ông cụ bán bánh bao màn thầu ngượng ngùng cười, lộ ra chiếc răng cửa bị mất, nói giọng địa phương: “Cháu gái, đây là bánh bao.”

“A, bánh bao, cháu muốn mua một cái bánh bao cục nhỏ.”

Không tìm được chỗ treo bánh bao, Tiểu Đồng liền đưa cho bố, bảo bố cầm trong tay. Chung Cẩn nói với cô bé: “Cái này cũng gọi là màn thầu.”

“Vậy cái cục nhỏ này có hai tên sao?”

Chung Cẩn: “Ừ, vừa gọi là màn thầu, vừa gọi là bánh bao, nhưng chúng ta thường gọi nó là màn thầu.”

Tiểu Đồng đung đưa chân đắc ý đi phía trước: “Vừa gọi là màn thầu cục nhỏ, vừa gọi là bánh bao cục nhỏ.”

Chung Cẩn đoán, cái xưng hô "cục nhỏ" này chắc lại học được từ bộ phim hoạt hình nào đó.

Dậy sớm có cái lợi là, buổi sáng làm được rất nhiều việc mà thời gian vẫn còn sớm. Tiểu Đồng ăn xong bữa sáng, thay chiếc váy xòe chấm bi đen trắng, đeo chiếc túi xách nhỏ cùng kiểu, được đưa đến nhà trẻ khi mới hơn 8 giờ.

Hôm nay Tiểu Đồng không còn kháng cự việc đi học nữa, giống

như chứng lo âu chia ly của cún con vậy, cô bé chỉ cần hiểu rằng bố sẽ không bỏ rơi mình, lát nữa sẽ đến đón, thì việc chấp nhận chia ly trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Chung Cẩn đứng ở cửa trường, đeo chiếc bình nước hoạt hình trên người Đồng Đồng. So với Tiểu Đồng bình tĩnh, thì ngược lại anh có chút không nỡ rời, lặp đi lặp lại dặn dò: “Không được bò trên đất, chơi với các bạn, biết chưa?”

"Vâng vâng... anh ơi." Ánh mắt Tiểu Đồng nhìn về phía sau Chung Cẩn, vui vẻ vẫy tay nhỏ.

Con trai Mao Phỉ Tuyết, Hướng Tử Mặc, nhảy xuống xe, rất lễ phép chào hỏi: “Chú Chung chào chú, em Tiểu Đồng chào em.”

Chung Cẩn nhướng mày, khó hiểu nhìn Mao Phỉ Tuyết.

Mao Phỉ Tuyết cười giải thích: “Ông bà nội Tử Mặc đăng ký đoàn du lịch người cao tuổi, muốn đi du lịch một tuần, trong nhà không ai chăm sóc Tử Mặc, nên tạm thời đưa đến nhà trẻ ở vài ngày.”

Khi Mao Phỉ Tuyết nói những lời này, Tử Mặc vẫn luôn căng thẳng nhìn chằm chằm mẹ, xác nhận mẹ không lỡ lời, cậu bé mới hơi yên tâm.

Thật ra không phải ông bà nội muốn đi du lịch nên gửi cậu bé đến nhà trẻ. Mà là cậu bé biết em Tiểu Đồng ở nhà trẻ không quen, nên đã cầu xin mẹ đưa mình đến nhà trẻ để bầu bạn với em.

Chỉ là cậu nhóc vẫn còn hơi ngại ngùng, nên đã nhờ mẹ giúp mình giấu chuyện này.

Tiểu Đồng trừng đôi mắt to tròn trong veo, giơ tay hô to: “Chào anh!”

Chung Cẩn, một cáo già điều tra, liếc mắt một cái đã nhìn thấu tất cả, nhưng anh không vạch trần tâm tư nhỏ bé của bọn trẻ, mà cố gắng dùng giọng điệu hiền lành nói: “Vậy phiền Tử Mặc bầu bạn với em nhiều nhé, đừng để em bò trên đất.”

Tuy Chung Cẩn đã cố gắng tỏ ra hiền lành, nhưng Tử Mặc vẫn cảm thấy anh rất nghiêm túc, rất dữ, cậu bé được giao trọng trách căng thẳng đến lắp bắp:

“Vâng... vâng... chú.”

Nhìn theo hai đứa trẻ nắm tay nhau đi vào nhà trẻ, Chung Cẩn và Mao Phỉ Tuyết quay người, mỗi người lên xe rời đi.

Hướng Tử Mặc quay đầu lại nhìn thoáng qua chiếc ô tô vừa rời đi ngoài cổng sắt, nhún vai, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi: “Em Tiểu Đồng, ba em có hơi dữ không?”

Tiểu Đồng lập tức kiên định lắc đầu: “Không dữ đâu, ba tốt lắm.”

Hướng Tử Mặc không tin: “Thật vậy sao?”

"Thật mà, lúc con bị thương, ba ôm em khóc, nước mũi còn quệt lên tóc em, ba siêu yêu em luôn." Tiểu Đồng không nói dối, cô bé đang nói chuyện kiếp trước.

Hướng Tử Mặc rất đỗi kinh ngạc: “Sao người lớn còn chảy nước mũi hả?”

Vào phòng học, Tiểu Đồng lại đi đến chỗ cũ, bò xuống đất hướng về phía cửa phòng học, đôi mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cổng sắt, lại bắt đầu chờ đợi hành động của ba.

Hướng Tử Mặc đã nhận lời ủy thác của chú Chung, phải bầu bạn với em gái, không để em bò trên đất. Hiện tại nhìn thấy Tiểu

Đồng bò xuống sàn, cậu bé liền lập tức đưa tay giữ chặt tay Tiểu Đồng, muốn kéo cô bé lên khỏi mặt đất.

Nhưng Tiểu Đồng trông nhỏ xíu vậy thôi, mà sức lực lại rất lớn, Hướng Tử Mặc kéo cô bé, chẳng những không kéo được cô bé lên, mà chính mình cũng ngã lăn ra sàn nhà.

Nhìn thấy Hướng Tử Mặc ngã hình chữ X, Tiểu Đồng dùng tay che miệng, phát ra tiếng cười ha ha ha.

Hướng Tử Mặc phát hiện em gái thích xem mình ngã, liền cố ý giả vờ ngã, phát ra đủ loại tiếng kêu khoa trương, Tiểu Đồng càng cười khoái chí hơn.

Cô Trang phát hiện Hướng Tử Mặc cứ ngã tới ngã lui ở bên này, vội vàng lên tiếng ngăn lại: "Hướng Tử Mặc, không được như vậy nhé, có thể bị thương đấy."

Hướng Tử Mặc ngày thường vốn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, cô giáo vừa lên tiếng, cậu bé liền lập tức dừng động tác ngã.

Thấy Tiểu Đồng lại bò về chỗ cũ trên sàn nhà, Hướng Tử Mặc lại vắt óc nghĩ cách thu hút sự chú ý của cô bé.

Cậu bé ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Đồng, chỉ ra ngoài đám bạn nhỏ đang xếp hàng chơi xích đu trên bãi cỏ, nói: "Tiểu Đồng, em có muốn chơi xích đu không? Anh đi xếp hàng, lát nữa đến lượt anh gọi em nhé?"

Tiểu Đồng thu hai tay nhỏ vào bụng, nhếch mông bò trên đất, cái đầu tròn tròn lắc lư trái phải: "Không cần."

Hướng Tử Mặc lại đến góc đồ chơi lấy một vài món đồ chơi xếp hình đặt bên cạnh Tiểu Đồng: "Tiểu Đồng, chúng ta cùng nhau chơi đồ chơi đi."

"Không cần." Ba không ở bên cạnh, Tiểu Đồng mất hết hứng thú với mọi thứ.

Hướng Tử Mặc ngồi xổm trên đất, rướn cổ nhìn đông nhìn tây, nhìn thấy ở một góc phòng học có một bé gái buộc tóc đuôi ngựa, cô bé an tĩnh ngồi ở đó, rụt rè sợ sệt nhìn về phía bên này, chạm phải ánh mắt Hướng Tử Mặc, cô bé liền cúi đầu xuống không nhìn nữa.

Hướng Tử Mặc nhìn thấy chiếc xe lăn màu đen dưới thân cô bé, lập tức quay đầu đi, không hiểu vì sao tim cậu bé đập rất nhanh, như thể vừa phát hiện ra bí mật của người khác.

"Tiểu Đồng, cô bé kia ngồi xe lăn," Hướng Tử Mặc cũng bò xuống đất, ghé sát tai Tiểu Đồng nhỏ giọng nói.

Tiểu Đồng lập tức muốn quay đầu lại nhìn, Hướng Tử Mặc vội ấn mạnh gáy cô bé xuống: “Em không cần nhìn người ta, người ta sẽ giận đấy.”

Tiểu Đồng thoát khỏi tay cậu bé, chẳng những quay đầu lại nhìn, còn thoải mái hào phóng chào hỏi cô bé trông rất rụt rè kia:

“Chào bạn, mình tên là Chung Vân Đồng, bạn tên gì?”

Cô bé ngồi xe lăn mím chặt môi, không biết làm sao nhìn cô bé, đáy mắt trong veo ngập nước.

Sự chú ý của Tiểu Đồng thành công bị chuyển hướng, cô bé bò dậy khỏi mặt đất, lon ton chạy đến bên cạnh cô bé kia, đặt bàn tay nhỏ mũm mĩm lên chiếc xe lăn, hỏi:

“Sao bạn lại ngồi cái này?”

Cô bé càng thêm không biết nên trả lời thế nào, đành phải cầu cứu nhìn về phía Hướng Tử Mặc.

Hướng Tử Mặc vội vàng chạy tới, ôm ngang Tiểu Đồng, trực tiếp kéo đi.

Tiểu Đồng đá chân ngắn ngủn: “Thả em xuống, em còn có việc.”

Hướng Tử Mặc chưa từng thấy đứa trẻ nào ngang ngược như vậy, lại không tiện giải thích chuyện khuyết tật của người khác, cắn răng ôm chặt Tiểu Đồng lôi ra khỏi phòng học.

Ra khỏi phòng học, Hướng Tử Mặc đặt Tiểu Đồng xuống bãi cỏ, đưa tay che miệng cô bé, tay kia đặt lên môi ra hiệu "suỵt", “Em gái, em nói nhỏ thôi, có thể bạn ấy bị thương nên mới phải ngồi xe lăn.”

"Bị thương sao lại không cho em nói?" Tiểu Đồng khó hiểu hỏi.

Hướng Tử Mặc dù hiểu chuyện cũng chỉ là một đứa trẻ 5 tuổi, cậu bé không giải thích được nguyên nhân, chỉ là theo những gì được dạy, trực giác cảm thấy không nên bàn luận trước mặt người khác, người khác sẽ không vui.

Hướng Tử Mặc không nói được nguyên nhân, nhưng một cậu bé mập mạp đang chơi cầu trượt gần đó nghe thấy họ nói, chạy tới, giọng khàn khàn the thé: “Các cậu đang nói Miêu Thanh Nguyệt hả?”

Cậu bé mập mạp chỉ tay qua cửa sổ về phía cô bé ngồi trên xe lăn: “Các cậu đừng chơi với bạn ấy, mẹ tớ bảo bạn ấy không có chân, bị va chạm, nhà bạn ấy muốn bắt người đấy.”

Không có chân sao?

Tiểu Đồng có chút tò mò, cô bé chưa từng thấy người không có

chân trông như thế nào, cô bé cố gắng nhón chân, rướn cổ nhìn qua cửa sổ, đầu gối cô bé kia phủ một chiếc khăn hoa, không nhìn thấy chân.

Thấy Miêu Thanh Nguyệt cũng đang nhìn mình, Tiểu Đồng lập tức toe toét miệng cười tươi rói, sảng khoái hỏi: “Chào bạn, bạn không có chân sao?”

Hướng Tử Mặc: “...”

Cậu bé mập mạp: "Các cậu đừng nói là tớ bảo nhé, lát nữa bạn ấy khóc đấy." Nói xong liền chạy mất.

Tiểu Đồng lại lẻn vào phòng học, mục tiêu rõ ràng đi đến bên cạnh Miêu Thanh Nguyệt, tự mình tháo chiếc bình nước nhỏ và túi xách trên người xuống, treo lên tay vịn xe lăn.

"Cái xe này của bạn đẹp quá," Tiểu Đồng vô cùng ngưỡng mộ sờ tay vịn xe lăn, “Không có chân mới được ngồi hả?”

Miêu Thanh Nguyệt toàn thân cứng đờ, dùng giọng nhỏ hơn tiếng muỗi kêu khẽ nói: "Chắc là... có lẽ là thế." Dù sao cô bé chưa từng thấy ai có chân mà lại muốn ngồi xe lăn.

Tiểu Đồng lại quay người, nói với Hướng Tử Mặc vẻ mặt kỳ lạ: “Em cũng không cần chân của em nữa, em muốn ngồi xe.”

Hướng Tử Mặc: “Nhưng... có lẽ... không được, bởi vì, không ai giúp em chặt chân của em đâu.”

Cô Trang đứng ở cách đó không xa, âm thầm quan sát các bạn nhỏ giao tiếp, chỉ cần không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng, cô Trang thường sẽ không can thiệp.

Điện thoại trong túi rung lên một tiếng, là tin nhắn của bố Chung Vân Đồng gửi đến: 【Cô giáo ơi, xin hỏi hôm nay Chung

Vân Đồng thế nào? Còn bò ở cửa không ạ?】

Cô Trang nhanh tay chụp một bức ảnh, gửi cho Chung Cẩn, rồi trả lời: 【Hôm nay Tiểu Đồng biểu hiện rất tốt, hòa đồng với các bạn lắm ạ.】

Chung Cẩn vừa thẩm vấn xong một vụ trộm cướp, từ phòng hỏi cung đi ra, đứng bên máy lọc nước gửi tin nhắn cho cô giáo.

Anh mở bức ảnh cô Trang gửi, trong ảnh Tiểu Đồng và Hướng Tử Mặc đang vây quanh một cô bé ngồi xe lăn, nói chuyện rất rôm rả, Tiểu Đồng cười rất vui vẻ, ngược lại Hướng Tử Mặc, người luôn lễ phép, lại có vẻ mặt hơi kỳ lạ.

Chung Cẩn tự động suy diễn, trong nhà trẻ có một đứa trẻ chân tay không tiện, Tiểu Đồng lễ phép nhiệt tình chơi với bạn, còn Hướng Tử Mặc thì vì đôi chân của cô bé mà có chút không tự nhiên.

Chung Cẩn kiêu ngạo nhắn lại: 【Cảm ơn cô giáo, Chung Vân Đồng nhà chúng tôi luôn rất nhiệt tình thân thiện.】

Buổi trưa ở nhà trẻ ăn cơm tại phòng ăn nhỏ trong nhà ăn, đối diện chính diện phòng học, muốn đến phòng ăn phải băng qua sân thể dục lớn.

Chuông báo giờ ăn cơm vang lên, cô Trang đi tới đẩy xe lăn của Miêu Thanh Nguyệt, tiện thể gọi các bạn nhỏ khác: “Các con không chơi nữa, mau đi xếp hàng rửa tay ăn cơm nào.”

Tiểu Đồng và Hướng Tử Mặc giống như hai vị hộ pháp trái phải, một người một bên đỡ tay vịn xe lăn, kẹp chiếc xe lăn của Miêu Thanh Nguyệt ở giữa, đi theo cô giáo ra ngoài.

Ngày thường các bạn nhỏ đều tránh né Miêu Thanh Nguyệt, đây là lần đầu tiên cô bé nhận được sự đối đãi long trọng như vậy,

sống lưng cô bé cứng đờ, hai lòng bàn tay cuộn tròn đặt trên đùi hơi đổ mồ hôi, cả người đều không thoải mái.

Chỗ ngồi ăn cơm ở bàn ăn nhỏ là cố định, rửa tay xong các bạn nhỏ tự giác ngồi vào chỗ của mình. Chung Vân Đồng và Hướng Tử Mặc là người mới đến, không có chỗ ngồi, cô Trang thấy hai đứa trẻ đỡ xe lăn, dứt khoát xếp cho hai đứa ngồi hai bên trái phải Miêu Thanh Nguyệt.

Miêu Thanh Nguyệt không quen ở chung với các bạn nhỏ khác, chớp mắt với cô giáo, rồi lại lắc đầu, xin cô giáo đừng làm vậy, cô Trang coi như không thấy:

“Các con ngồi vào chỗ hết chưa? Cô phát khay cơm đây.”

Cô nuôi dưỡng đẩy chiếc xe đẩy nhỏ đi ra, đặt khay và bộ đồ ăn trước mặt mỗi bạn nhỏ, rồi một cô giáo khác đẩy chiếc xe đẩy thứ hai đi ra, dùng muỗng lớn múc thức ăn vào khay của mỗi bạn, cô giáo chia thức ăn tùy theo người, trẻ lớn được nhiều hơn, trẻ nhỏ thì ít hơn.

Với những đứa trẻ cỡ vừa vừa như Tiểu Đồng ở nhà trẻ, cô bé được chia 4 viên thịt kho tàu, một muỗng cơm nhỏ, một bát canh bí đỏ nhỏ, một chút rau xanh và nửa quả táo.

Chia cơm xong, các bạn nhỏ tạm thời không được lộn xộn.

Phải đợi cô Trang nói: "Các con ơi, ăn cơm được rồi." Mọi người mới lục tục cầm bộ đồ ăn lên, bắt đầu ăn bữa trưa.

Đa số các bạn nhỏ ăn cơm rất ngoan, tự xúc đồ ăn trong khay của mình, sẽ không ăn vương vãi, cũng không quấy phá người khác. Nhưng trước sau vẫn có vài đứa trẻ không ngoan, cô Trang mắt tinh như sao luôn để ý.

Tiểu Đồng chính là một trong những đứa trẻ ăn cơm không

ngoan đó, cô bé gắp một viên thịt kho tàu của mình bỏ vào bát của Miêu Thanh Nguyệt bên cạnh, rồi trộn lẫn rau xanh và cơm còn lại ăn ngon lành.

Ăn được một lát cơm trộn, Tiểu Đồng quay đầu nhìn, thấy Miêu Thanh Nguyệt đang ngoan ngoãn ăn từng miếng thịt viên nhỏ, Tiểu Đồng lại gắp một viên của mình, "bang" một tiếng bỏ vào bát bạn.

Cô Trang lần thứ hai nhìn thấy Tiểu Đồng gắp đồ ăn của mình cho bạn bên cạnh, phê bình: “Chung Vân Đồng, cơm của mình thì tự mình ăn, không được như vậy nhé.”

Tiểu Đồng thái độ nhận lỗi rất tốt: "Vâng vâng." Nhưng khi cô Trang đi kiểm tra các bạn khác, cô bé lại ném một viên thịt vào bát Miêu Thanh Nguyệt.

Cô Trang quay đầu lại, thấy trong bát Miêu Thanh Nguyệt có thêm một viên thịt, không nói gì, nhưng sau đó liền nhìn chằm chằm vào Chung Vân Đồng, cho đến khi cô bé ăn hết viên thịt cuối cùng còn lại.

Ngủ trưa dậy, xem thêm một lát phim hoạt hình, không lâu sau trời tối.

Trừ những bạn ở lại cả ngày, các bạn khác đều về nhà, Tiểu Đồng và Hướng Tử Mặc mỗi người ngồi trên một chiếc xích đu, nắm tay nhau cùng nhìn về phía cổng sắt bên ngoài.

Chương 15

DTV-EBOOK

"Ba của em!" Tiểu Đồng đột nhiên hô to một tiếng, đôi mắt to chớp chớp phát ra ánh sáng, long lanh nhìn về phía cổng sắt.
Hướng Tử Mặc rướn cổ ra ngoài xem, chẳng thấy gì: "Không có mà."
Tiểu Đồng nhảy xuống khỏi xích đu, đôi chân ngắn ngủn lon ton chạy đến bên cổng sắt, cùng lúc đó, bóng dáng cao lớn của Chung Cẩn cũng xuất hiện trong tầm mắt các bạn nhỏ.
Hướng Tử Mặc há hốc miệng, kinh ngạc thốt lên: "Wow, sao em cảm nhận được hay vậy?"
"Ba ơi!" Tiểu Đồng lay cánh cổng sắt kêu loảng xoảng.
Chung Cẩn đón hai đứa trẻ, giải thích với Hướng Tử Mặc rằng mẹ cậu bé vẫn đang tăng ca, sẽ đưa cậu bé về sở tìm mẹ trước. Sau đó anh ôm Tiểu Đồng trong lòng, tay nắm tay Hướng Tử Mặc, đứng ở cửa nói chuyện với cô Trang.
Nghe cô Trang nói Tiểu Đồng hôm nay nhìn chung rất ngoan, nhưng lúc ăn cơm hơi kén ăn, còn bỏ đồ ăn của mình vào bát của bạn khác. Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng đi về phía bãi đỗ xe, vừa đi vừa phê bình hành vi không đúng của cô bé hôm nay.
"Không muốn ăn thì có thể nói với cô giáo trước, sao lại bỏ đồ ăn vào bát của bạn được?" Chung Cẩn vừa dạy dỗ con gái vừa nói, nhưng giọng điệu không tính là nghiêm khắc.
Tiểu Đồng khoanh tay nhỏ rụt vào lòng bố, cố gắng giải thích: "Tại... tại vì, Miêu Nguyệt Nguyệt muốn nhanh mọc ra một cái chân mà."
Cái gì lung tung rối loạn vậy?
Chung Cẩn không hiểu, đặt Tiểu Đồng vào ghế trẻ em: "Con không được ngắt lời. Ba đang nói chuyện kén ăn của con, con bỏ rau vào bát bạn là không đúng, hiểu chưa?"
Tiểu Đồng giải thích không rõ ràng lắm, sốt ruột vỗ vỗ trán: "Ôi giời, con đang giúp bạn ấy mà!"

Hướng Tử Mặc dường như hiểu ra điều gì, cậu bé giúp giải thích: "Chú ơi, có lẽ em ấy nghĩ ăn nhiều thịt thì chân sẽ mọc ra, nên em ấy mới cho bạn Miêu Thanh Nguyệt thịt viên của mình."
Cậu bé hiểu chuyện Hướng Tử Mặc lại quay đầu kiên nhẫn nói với Tiểu Đồng: "Tiểu Đồng ơi, dù ăn nhiều thịt đến mấy thì chân bạn ấy cũng không mọc ra đâu, con người một khi mất chân rồi thì sẽ mất vĩnh viễn."
Chung Cẩn ngồi ở ghế lái, anh không khởi động xe, hai tay nắm vô lăng lắng nghe cuộc trò chuyện của hai đứa trẻ phía sau, nghe đến đó, anh quay đầu lại hỏi:
"Tiểu Đồng, hôm nay con cho bạn thịt viên đúng không?"
Tiểu Đồng ngồi thẳng trong ghế trẻ em, đôi mắt to trong ánh sáng lúc sáng lúc tối phát ra vẻ u uẩn: "Dạ, ba ơi, chân người thật sự không mọc ra được sao?"
Cô bé sờ sờ tóc mình, kỳ lạ, tóc cô bé cũng bị cắt, nhưng Nhiêu Thi Thi nói rất nhanh sẽ mọc lại, cô bé còn tưởng chân cũng nhanh mọc lại được.
Chung Cẩn một tay giữ vô lăng, quay người lại, đầu ngón tay hơi lạnh cọ cọ vào đỉnh đầu Tiểu Đồng: "Ừ, không mọc ra được, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đâu, sau này các con cứ chơi với bạn bình thường là được."

Hôm nay là cuối tuần, Chung Cẩn không phải đến đồn công an, sau khi tập thể dục buổi sáng về thì ở nhà dọn dẹp. Anh không thích có người khác trong nhà, ngày thường việc vệ sinh đều do anh tự làm. Hơn nữa anh có chút sạch sẽ quá mức, không yên tâm người khác quét dọn, thế nào cũng phải tự mình làm một lần mới yên tâm.
Tháo vỏ chăn đem bỏ vào máy giặt, chuông cửa vang lên vài tiếng, Tiểu Đồng lái chiếc xe trượt scooter mới của mình, một chiếc xe có bánh xe tĩnh âm, đến ban công tìm ba:
"Có người đến, có thể là một chú mặc áo vàng."
Cô bé nói chú mặc áo vàng là nhân viên giao hàng nhanh, Chung Cẩn trong khoảng thời gian này mê mẩn mua đồ cho con gái trên mạng, hầu như ngày nào cũng có chuyển phát nhanh đến nhà.

Trong mắt Tiểu Đồng, chú mặc áo vàng thật sự là người tốt, lần nào cũng mang đến rất nhiều thứ hay ho. Cô bé nghĩ là vì mình ngoan nên người ta mới mang đồ đến cho mình, hoàn toàn không nghĩ đến những thứ đó đều là tiền giấy của ba đổi lại.
Hôm nay quả nhiên lại có rất nhiều đồ được giao đến, Chung Cẩn giúp cô bé mở gói, cô bé thì ngồi trên chiếc ghế nhỏ thay giày ở chỗ huyền quan xem xét quà mới.
Lát sau, Tiểu Đồng lái xe trượt scooter tìm đến Chung Cẩn đang ở ban công chải giày cho cô bé: "Ba ơi, đây là cái gì?"
Tiểu Đồng duỗi tay dài, ném một chú vịt con màu hồng phấn xuống ao.
Chung Cẩn nhìn con vịt nhựa rất trừu tượng kia, sống chết không nhớ ra đây là cái gì, gần đây mua hàng online nhiều quá, chính anh cũng ngơ ngác.
Anh đưa tay ra vòi nước rửa bớt bọt biển, tiện tay cầm chiếc khăn lông lau khô tay, rồi theo Tiểu Đồng vào chỗ huyền quan.
Hai ba con ngồi xổm trên sàn huyền quan nghiên cứu nửa ngày, Chung Cẩn mới đọc được từ bản hướng dẫn:
"Đây là máy tạo bọt chạy bằng điện, là quà tặng khi mua bộ sữa tắm."
"Con muốn chơi!" Tiểu Đồng căn bản không biết máy tạo bọt chạy bằng điện là cái gì, nhưng chỉ cần là đồ chơi thì cô bé nhất định phải chơi thử.
"Ừm, đừng nghịch, ba nghiên cứu một chút đã."
Chung Cẩn làm theo hướng dẫn, trước tiên vặn đầu vịt ra, đổ một ít sữa tắm vào bên trong, rồi vào phòng tắm, thêm một ít nước vào máy tạo bọt.
Bật công tắc, bọt dày đặc từ cái mông nhỏ của chú vịt vàng phun ra không ngừng.
Chung Cẩn: "..." Sao cảm giác có hơi kỳ lạ nhỉ?
Tiểu Đồng ra sức kéo vạt áo thun của anh: "Cho con chơi!"
Trong lúc Chung Cẩn ngơ ngác, bồn rửa mặt đã phủ đầy bọt hồng nhạt, anh vội vàng tắt máy tạo bọt, chuẩn bị dùng nước dội hết bọt biển đi.
Tiểu Đồng đợi mãi không được chơi, bèn kéo chiếc ghế đánh răng nhỏ đến, trèo lên, vốc một nắm bọt xoa lên đầu, đến khi

Chung Cẩn phát hiện thì tóc cô bé đã ướt hết vì bọt, trên trán còn dính một nắm bọt chưa tan.
Chung Cẩn nghi ngờ cô bé cố ý, chỉ là muốn chơi máy tạo bọt. Tóc đã ướt rồi, cũng chỉ có thể đồng ý cho cô bé tắm luôn. Chung Cẩn ra khỏi phòng tắm, bảo Chung Vân Đồng tắm rửa cho kỹ, anh vào phòng ngủ lấy quần áo tắm cho cô bé.
Cầm quần áo trở về, Chung Cẩn gõ cửa phòng tắm: "Tiểu Đồng, quần áo ba để ở ghế ngoài kia cho con nhé."
Lúc này Chung Vân Đồng đang cầm máy tạo bọt, điên cuồng phun bọt lên vách kính phòng tắm, chơi quá say sưa đến nỗi căn bản không nghe thấy bố nói gì.
Chung Cẩn lại lớn tiếng nói một lần nữa: "Quần áo tắm ở ghế ngoài kia!"
Tiếng này gần như là hét, đứa trẻ nghịch ngợm trong phòng tắm cuối cùng cũng có phản ứng: "Vâng vâng!" Rồi tiếp tục phun bọt lên kính.
Hai mươi phút sau, Chung Cẩn lại đến gõ cửa: "Chung Vân Đồng, con tắm xong chưa? Con có phải đang chơi bọt không?"
Lúc này Chung Vân Đồng đang quỳ trước bồn cầu, đổ bọt thơm thơm vào dòng nước xả, nhìn bọt nổi lềnh bềnh không trôi, cô bé còn thúc giục bồn cầu: "Cậu mau nuốt đi!"
"Chung Vân Đồng, con có nghe bố nói không? Con có phải đang chơi bọt không?" Chung Cẩn lại gõ cửa.
"Con không có chơi, con đang chơi bọt mà."
"... Con tắm nhanh lên, không được chơi!"
"Vâng vâng." Vì bồn cầu nuốt quá chậm, bọt tràn ra ngoài, Tiểu Đồng đành bỏ cuộc với "anh bạn" bồn cầu, cầm máy tạo bọt xịt loạn xạ lên đầu mình:
"A!" Một tiếng thét chói tai.
"Sao vậy, có phải con bị trượt chân không?" Chung Cẩn đẩy cửa xông vào.
Cả phòng tắm đều là bọt biển màu hồng nhạt, Chung Cẩn vớt vội trong bọt một lúc mới lôi được đứa trẻ cũng biến thành "người bọt" ra ngoài.
Ngày hôm đó Chung Cẩn cứ liên tục xịt nước, xịt xong người rồi xịt bồn cầu, xịt xong bồn cầu rồi xịt tường, xịt xong tường rồi xịt

sàn nhà, tóm lại là vì dùng nước quá nhiều một cách bất thường, có lẽ tháng sau sẽ bị cảnh sát nghi ngờ mức độ tàn phá.
"Lát nữa ba tịch thu súng bong bóng của con," Chung Cẩn nhíu mày, tức giận đến muốn cho con bé một tuổi thơ trọn vẹn.
Tiểu Đồng với mái tóc ngắn ướt dầm dề rối bù, ôm chặt khẩu súng bong bóng hình vịt đã được rửa sạch trong lòng, quay người bỏ chạy.
Cô bé chạy vào phòng ngủ nhìn đông nhìn tây, muốn tìm một chỗ giấu khẩu súng bong bóng đi. Vất vả lắm mới mở được cánh tủ quần áo, thò đầu vào nhìn ngó, Tiểu Đồng cảm thấy chỗ này không ổn, nếu giấu ở đây, ba lấy quần áo sẽ phát hiện.
Cô bé lại kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, nhón chân nhìn vào bên trong, bên trong trống rỗng, xem ra ngày thường không ai dùng đến cái ngăn kéo này.
Giấu ở đây được.
Cô bé vác khẩu súng bong bóng lên ném vào ngăn kéo, nhưng khẩu súng hơi cao, bỏ vào rồi ngăn kéo không đóng lại được, cô bé lại nhón chân dùng sức đẩy khẩu súng vào trong, đẩy được một đoạn thì không đẩy được nữa, như thể phía sau có vật gì đó chặn lại.
Cô bé hự hự kéo chiếc thang dây nhỏ dùng cho giường tầng của mình đến, trèo lên thang, duỗi tay dài vào trong đào, cuối cùng sờ được một vật, đứa trẻ mạnh mẽ túm mạnh vật đó ra.
Là một khung ảnh, ảnh chụp mọi người đều mặc quần áo rất đẹp, có hai người lớn tuổi ngồi, phía sau đứng hai người, một người là bố, người kia là một người dì trẻ tuổi.
Trong bức ảnh này cô bé chỉ nhận ra ba, những người khác đều không quen biết, tại sao ba lại ở cùng những người này?
Tiểu Đồng ôm khung ảnh chạy đến phòng bếp tìm ba, kéo vạt áo thun của anh: "Ba ơi, con tìm được một thứ này!"
"Ừ, cái gì?" Chung Cẩn đeo tạp dề đang thái rau, không quay đầu lại.
Tiểu Đồng "bang" một tiếng ném khung ảnh lên tủ chén: "Cái này!"
Chung Cẩn nhìn thấy khung ảnh đột nhiên xuất hiện, dừng động tác thái rau, người trong ảnh mỉm cười nhìn anh, giọng

nói và nụ cười vẫn còn như trước mắt.
Bàn tay cầm dao khẽ run, Chung Cẩn sợ làm con bé sợ, dùng tay trái siết chặt cổ tay phải, làm bàn tay run rẩy bình tĩnh lại, nhẹ nhàng đặt con dao xuống thớt.
"Đây là ai?" Tiểu Đồng ra sức kéo kéo quần áo Chung Cẩn: "Sao ba lại ở cùng họ?"
"Ừm." Chung Cẩn không quay đầu lại, vẫn giữ tư thế hơi khom lưng. Giọng anh có chút nghẹn: "Con không quen họ, họ là ông bà nội và cô của con."
"Con muốn đi tìm họ chơi."
"Không được, vì họ đi rất xa rồi."
Tiểu Đồng ôm chân bố, ngẩng mặt nhìn anh: "Họ đi hết rồi, không mang bố theo sao?"
"Ừ, họ đi hết rồi, để ba ở lại đây." Chung Cẩn nói rất nhẹ, đứa trẻ ba tuổi không hiểu nhiều, nhưng cô bé vẫn mơ hồ cảm nhận được nỗi buồn của ba.
Tiểu Đồng cọ cọ mặt vào chân Chung Cẩn qua lớp quần ngủ, an ủi: "Vậy con sẽ mãi mãi ở bên ba."
Giữ nguyên tư thế đó một lát, Chung Cẩn đẩy cô bé ra: "Con ra ngoài chơi đi, thái hành tây sẽ cay mắt."
Từ khi có xe trượt scooter, Tiểu Đồng buổi sáng không đi chạy bộ cùng ba nữa, bố chạy phía trước, cô bé lái xe trượt scooter đuổi theo sau, cô bé cảm thấy mình rất giỏi, có khi còn vượt cả ba, chỉ là khi lên dốc thì cô bé không lái được nữa, chỉ có thể để ba xách cả người và xe lên.
Có xe thật là tiện, mua đồ ăn sáng cũng có thể treo lên tay lái, cuối cùng không cần lỉnh kỉnh treo trên quần áo nữa.
Lái xe trượt scooter đi ngang qua ông cụ bán bánh bao màn thầu, Tiểu Đồng dừng lại: "Ông ơi, cháu muốn một cái bánh bao."
Ông cụ chọn cho cô bé một chiếc bánh bao to nhất, xốp nhất, gói vào túi ni lông rồi treo lên tay lái xe của cô bé.
Đợi Chung Cẩn trả tiền xong, Tiểu Đồng liền leo lên chiếc xe trượt scooter treo đầy đồ ăn, vẫy tay với ông cụ: "Tạm biệt ông, chúc ông khỏe mạnh!"
Chung Cẩn cảm thấy thú vị, cầm điện thoại chụp lại bức ảnh

này, ánh nắng sớm dừng trên khuôn mặt hai người, một già một trẻ, một người tập tễnh một người ngây thơ, ông cụ cười ha hả, lộ ra hai chiếc răng cửa bị mất, cả hai đều là những người đáng yêu.
Chụp ảnh xong, Chung Cẩn muốn tìm ai đó chia sẻ, nhưng lướt qua lướt lại trên ứng dụng mạng xã hội, rồi lại không tìm được người thích hợp, ngay cả người bạn thân nhất là Vu Phi Dương cũng không biết mối quan hệ giữa Tiểu Đồng và anh.
Cuối cùng anh chỉ đăng bức ảnh này lên trang cá nhân, chế độ hiển thị chỉ mình anh xem được, bên trong toàn là những kỷ niệm.
Tiểu Đồng đi nhà trẻ cũng muốn mang theo chiếc xe trượt scooter của mình, Chung Cẩn liền bỏ xe của cô bé vào cốp ô tô, cùng nhau chở đến trường.
"Xe to ôm xe nhỏ, giống như ba ôm con," Tiểu Đồng ngồi trong ghế trẻ em, che miệng cười trộm.
Chung Cẩn ngồi vào ghế lái, cười theo con bé, rồi lại nghiêm mặt: "Ba nói trước cho con nghe, xe đưa đến nhà trẻ, nếu cô giáo không đồng ý cho con lái vào thì phải để ở cốp xe, con không được làm ầm ĩ, nghe rõ chưa?"
"Cô giáo sẽ đồng ý," đứa trẻ trả lời rất chắc chắn, "Miêu Nguyệt Nguyệt cũng lái xe vào mà."
Chung Cẩn: "... Xe của Miêu Nguyệt Nguyệt không giống xe của con."
"Bố mua cho con cái giống của Miêu Nguyệt Nguyệt đi."
Chung Cẩn lại lần nữa im lặng: "... Không mua được, với lại con đừng cứ nhắc đến chân của bạn Miêu Nguyệt Nguyệt trước mặt bạn ấy."
"Tại sao?"
"Người ta có thể sẽ không vui."
Đến nhà trẻ, xe trượt scooter của Tiểu Đồng quả nhiên không được phép lái vào trường, nhưng cô Trang nói nhà trẻ có khu vực đỗ xe chuyên dụng cho xe của trẻ em, có thể tạm thời đỗ ở đó.
Chung Cẩn lại cùng con bé đi đỗ xe, ở ngay cạnh bãi đỗ xe của người lớn, được sơn vạch trắng chia ra một khu vực đỗ xe cho

trẻ em, có mái che hình cầu vồng, bên trong đỗ đầy những chiếc xe trẻ em rực rỡ sắc màu.

Chương 16

DTV-EBOOK

"Trường học có nhiều trẻ con mang xe đến vậy sao?" Chung Cẩn nghi hoặc, anh còn tưởng chỉ có con gái mình lập dị, không ngờ tất cả các bạn nhỏ đều cùng một kiểu suy nghĩ.

Chú bảo vệ trông coi bãi đỗ xe treo biển số xe lên chiếc xe của Tiểu Đồng, đánh dấu tên Chung Vân Đồng, “Có một đứa trẻ có mấy chiếc xe đấy, thay nhau cưỡi.”

Chung Cẩn nhìn chiếc xe con màu xanh lục hiệu Chung Vân Đồng được treo biển số, rồi lại nhìn những chiếc xe con khác, lặng lẽ ghi nhớ kiểu dáng xe mà trẻ con thích.

Ở bãi đỗ xe, Tiểu Đồng gặp ba Miêu Thanh Nguyệt lái xe đưa cô bé đến trường, anh lấy xe lăn từ cốp sau ra, bế Miêu Thanh Nguyệt đặt vào xe, rồi đắp tấm thảm nhỏ lên đầu gối cô bé, đẩy về phía cổng trường.

"Miêu Nguyệt Nguyệt!" Tiểu Đồng gọi một tiếng về phía đó, vội vàng bước những bước chân ngắn ngủn chạy tới, một tay đỡ tay vịn xe lăn, nhìn Miêu Thanh Nguyệt với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ:

“Xe của tớ không được vào trường.”

Cô bạn nhỏ Miêu Thanh Nguyệt mím môi rũ mắt nhìn chằm chằm xuống đất, không để ý đến đứa trẻ kỳ lạ lúc nào cũng mơ ước chiếc xe lăn của mình, nhưng cô bé cũng không ghét đứa trẻ này đi theo bên cạnh, cứ thế cùng nhau đi vào.

Chung Cẩn đứng phía sau gọi: “Tiểu Đồng, chào tạm biệt ba đi

con.”

Tiểu Đồng không nghe thấy tiếng ba gọi, mà lại rướn cổ nhìn một đứa trẻ bên cạnh đang khóc nháo không ngừng. Cô bé dừng bước, đứng bên cạnh nhìn một lát, mặc kệ ba đứa trẻ đã bị tiếng khóc đến suy sụp, tò mò hỏi:

“Ba ơi, sao bạn này khóc vậy ạ?”

Chung Cẩn lại lần nữa gọi: “Bớt xem náo nhiệt đi, mau vào trong, nhớ kỹ đừng nằm sấp xuống sàn nhà.”

Trẻ con ở nhà trẻ không cần học tập, chúng mỗi ngày đến đây chỉ là ăn uống và chơi đùa qua ngày. Buổi sáng ánh mặt trời đẹp, thời tiết cũng không nóng, các bạn nhỏ đều chạy ra ngoài chơi, trên xích đu, bên cầu trượt, trong hố cát đâu đâu cũng đầy trẻ con.

Miêu Thanh Nguyệt vẫn trước sau như một ngồi ở một góc phòng học, có đôi khi sẽ nhìn qua cửa sổ ngắm những đứa trẻ đang chạy nhảy tùy ý bên ngoài, nhưng phần lớn thời gian cô bé đều làm việc của mình, chơi xếp hình, hoặc dùng tay cạy một chỗ da bị trầy trên xe lăn.

Chỉ là hôm nay cô bé không một mình, có hai đứa trẻ vây quanh bên cạnh.

Một cô bé hơi mũm mĩm, tóc mái ngố, tên là Chung Vân Đồng, nói rất nhiều lại thích xem náo nhiệt, cả ngày nói không hết chuyện.

Một cậu bé mảnh khảnh cao ráo như cây bạch dương non, tên là Hướng Tử Mặc. Cậu bé không nói nhiều như Chung Vân Đồng, phần lớn thời gian cậu bé chỉ im lặng lắng nghe Chung Vân Đồng nói chuyện, thỉnh thoảng phụ họa vài câu.

Miêu Thanh Nguyệt đôi khi thật ra cũng muốn tham gia vào câu chuyện của họ, nhưng trước đây chưa bao giờ chơi cùng bạn bè, có chút ngại ngùng, lại sợ mình nói không hay sẽ dọa họ bỏ chạy, nên cô bé vẫn im lặng.

Tiểu Đồng chống cằm, ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài, chán đến thở dài: "Chúng ta cũng ra ngoài chơi đi."

Hướng Tử Mặc phụ họa: "Ừ."

Tiểu Đồng quay người nhìn Miêu Thanh Nguyệt: "Mang cả bạn ấy ra ngoài nữa."

Miêu Thanh Nguyệt người căng thẳng, nhỏ giọng nói: "Tớ không muốn ra ngoài."

Hướng Tử Mặc: "Vậy tớ đẩy xe lăn cho bạn."

Tiểu Đồng nhảy xuống từ bệ cửa sổ thấp lè tè, tháo chiếc bình nước nhỏ của mình nhét vào lòng Miêu Thanh Nguyệt, nghiêng đầu: "Có người hỗ trợ cầm đồ nhé."

Miêu Thanh Nguyệt ôm chiếc bình nước hoạt hình không hiểu từ đâu ra, nhỏ giọng phản đối: "Nhưng tớ không muốn ra ngoài."

Hiển nhiên sự phản đối của cô bé không có tác dụng, Hướng Tử Mặc cũng đưa chiếc bình nước của mình cho Miêu Thanh Nguyệt: "Hai cái bình nước, em cầm có nổi không?"

"Cầm... cầm nổi."

Thế là Miêu Thanh Nguyệt cứ như vậy ôm hai chiếc bình nước hoạt hình nhỏ, được hai người bạn mới đẩy ra sân thể dục. Hướng Tử Mặc người còn chưa cao bằng xe lăn, đứng phía sau đẩy xe không nhìn thấy đường phía trước, Tiểu Đồng đỡ tay vịn,

phụ trách dẫn đường phía trước, đi rất vững chắc.

Cô Trang đứng dưới mái hiên nhìn, không quản họ.

Miêu Thanh Nguyệt năm nay ba tuổi rưỡi, cô bé đã đến nhà trẻ nội trú một năm, một năm này cô bé thật ra rất cô đơn. Các bạn khác không muốn chơi cùng cô bé, có lẽ bản thân họ cũng có chút sợ hãi, phụ huynh cũng dặn dò, bảo họ đừng đến gần những đứa trẻ khuyết tật, sợ va chạm rồi nói không rõ.

Đối với những chuyện này, cô Trang cũng không dám nói gì, những đứa trẻ khác không chơi với Miêu Thanh Nguyệt, cô không thể ép buộc, hiện tại có bạn nhỏ chủ động chơi với cô bé, dưới tiền đề đảm bảo an toàn, cô rất vui mừng.

Tiểu Đồng và Hướng Tử Mặc đẩy Miêu Thanh Nguyệt qua sân thể dục, chuẩn bị đến chơi ở chỗ cây đại thụ, nhưng sắp đến gần cây thì gặp phải chướng ngại vật.

Một cậu bé đen đen mập mập dẫn theo mấy cậu bé khác chặn họ lại, dùng giọng khàn khàn the thé ra lệnh: “Các cậu không được chơi với Miêu Thanh Nguyệt.”

Tiểu Đồng buông tay vịn xe lăn ra, bước lên phía trước hai bước, nói với cậu bé đen mập: “Chơi cùng nhau đi.”

Cậu bé đen mập nhìn thấy cô bé xinh xắn, lập tức lắp bắp: “... Tớ... tớ tên là La Gia Hạo, tên thường gọi là Bánh Bao, cậu nhỏ hơn tớ, cậu phải gọi tớ là anh Bánh Bao.”

Tiểu Đồng: “Được, Bánh Bao, tớ tên là Chung Vân Đồng, muốn chơi không?”

“Nhưng... tớ không phải tên Bánh Bao.”

Tiểu Đồng nghiêm túc phổ cập kiến thức: “Màn thầu chính là

bánh bao, bánh bao chính là màn thầu mà.”

"Tớ muốn đi mách cô giáo!" Cậu bé đen mập còn tưởng Tiểu Đồng đang chế nhạo mình, hậm hừ bỏ đi.

Tiểu Đồng quay người, đưa tay đỡ tay vịn xe lăn: “Chúng ta đi thôi.”

Dưới cây đại thụ có một hàng ghế đẩu nhỏ sơn màu cầu vồng, hai đứa trẻ đẩy xe lăn của Miêu Thanh Nguyệt đến, xếp song song với ghế đẩu, ba đứa trẻ ngồi song song bên đó, ôm cốc hút nước ùng ục ùng ục uống.

Tiểu Đồng dũng cảm uống hết nửa cốc nước, đặt cốc xuống ghế, chống tay lên đầu gối đứng dậy.

Cô bé đi đến trước mặt Miêu Thanh Nguyệt, hai tay đỡ lên đùi Miêu Thanh Nguyệt: “Miêu Nguyệt Nguyệt, tớ chơi xe lăn của bạn một chút được không?”

"Sao... sao mà chơi?" Miêu Thanh Nguyệt cảm thấy không ổn.

Tiểu Đồng đỡ chân Miêu Thanh Nguyệt đặt lên bàn đạp xe lăn, quay đầu ra lệnh cho Hướng Tử Mặc: “Cậu đẩy đi.”

Cậu bé ngoan Hướng Tử Mặc không dám hành động thiếu suy nghĩ, cậu bé nhìn về phía cô Trang trước, thấy cô Trang không phản đối, cậu bé lại hỏi ý kiến Miêu Thanh Nguyệt: “Xin hỏi có được không?”

Miêu Thanh Nguyệt vẫn rụt rè mím môi, Tiểu Đồng với đôi mắt to long lanh ở ngay trước mặt cô bé, cô bé do dự một lát, nhẹ nhàng gật đầu.

Hướng Tử Mặc cẩn thận đẩy xe lăn ra ngoài, còn ân cần dặn dò: “Nếu đau thì em phải nói nhé.”

Miêu Thanh Nguyệt mím môi lắc đầu: “Không đau đâu.”

Hướng Tử Mặc đẩy xe lăn phía sau, vì người quá thấp không nhìn thấy đường phía trước, không chú ý có một hòn đá nhỏ, bánh xe vướng vào đá lệch đi một chút.

Tiểu Đồng đang đứng trên xe lăn mất thăng bằng, theo bản năng đưa tay ôm cổ Miêu Thanh Nguyệt.

Tư thế của hai đứa trẻ trở nên rất thân mật, chẳng những ôm nhau, mặt cũng gần sát mặt, Miêu Thanh Nguyệt có thể ngửi thấy mùi sữa tắm dâu tây thơm ngọt trên người Tiểu Đồng, còn cảm nhận được hơi ấm dễ chịu trên người cô bé.

Tiểu Đồng cười hì hì nhìn Miêu Thanh Nguyệt, chu môi ghé lại gần, "bẹp" một tiếng hôn lên má cô bé.

Mặt Miêu Thanh Nguyệt lập tức đỏ bừng như đít khỉ.

Cô Trang đứng dưới mái hiên giơ điện thoại lên, chụp lại cảnh này, gửi vào nhóm phụ huynh.

Bố Miêu và vợ ở bờ biển mở một khu du lịch sinh thái, lúc này vừa tiếp đãi xong một đoàn khách từ thành phố lớn đến. Hôm nay các vị khách rất khó tính, thái độ không tốt lắm, nhưng vì làm ăn, bố Miêu và mẹ Miêu vẫn luôn tươi cười nịnh nọt, vất vả lắm mới thu xếp ổn thỏa cho khách, anh cũng nghẹn một bụng ấm ức.

Khi nhìn thấy bức ảnh con gái ôm bạn nhỏ, bao nhiêu cảm xúc tiêu cực dồn nén cả ngày của bố Miêu tan thành mây khói. Anh ôm điện thoại chạy vào bếp, đưa ảnh cho mẹ Miêu đang nhặt rau xem.

Hai vợ chồng nhìn nhau, mẹ Miêu vui vẻ hỏi: “Nguyệt Nguyệt có

bạn rồi à?”

Còn Chung Cẩn bên kia thì đang trả lời tin nhắn trong nhóm: 【Cô giáo ơi, phiền cô bế Chung Vân Đồng xuống giúp, bé nặng lắm ạ.】

Bố Miêu vội vàng nhắn lại: 【Không sao đâu, không sao đâu, xin đừng làm phiền các cháu, cứ để các cháu chơi đi ạ.】

Chiếc xe lăn lượn hai vòng trên sân thể dục, các bạn nhỏ khác đứng từ xa tò mò nhìn, nhưng không ai dám tiến lại gần. Tiểu Đồng và Hướng Tử Mặc chơi mệt, lại đẩy Miêu Thanh Nguyệt về phòng học.

Ba đứa trẻ ghé vào bàn thủ công chơi xếp hình, cả buổi trưa ghép được một bức tranh con chó ngọc quế. Cô Trang giúp chúng treo bức tranh ngay ngắn lên tường phía sau phòng học.

Hôm nay ở đồn công an có khá nhiều vụ án, sáng sớm đã tiếp nhận một vụ say rượu đánh người gây thương tích, người bị thương bị vỡ gan và lá lách, nguy hiểm đến tính mạng, tài xế gây tai nạn say rượu vừa tỉnh, đang chuẩn bị chấp nhận lời khai của cảnh sát nhân dân.

Vụ án này hiện tại do Mao Phỉ Tuyết phụ trách thẩm vấn, Chung Cẩn gặp cô ở hành lang, hỏi cô một số thông tin về vụ án, hai người đứng ở hành lang nói chuyện.

Điện thoại của Mao Phỉ Tuyết vang lên một tiếng, Chung Cẩn ra hiệu bảo cô xem trước.

Cô cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, trên mặt nở nụ cười: “Là Tử Mặc gửi ảnh đến. Anh xem này.”

Mao Phỉ Tuyết đưa bức ảnh vừa nhận được cho Chung Cẩn xem, đó là bức tranh xếp hình con chó ngọc quế.

Đứa trẻ lại gửi một đoạn ghi âm: 【Mẹ ơi, đây là con với Tiểu Đồng, còn có Miêu Thanh Nguyệt cùng nhau ghép đó, cô giáo giúp chúng con treo lên rồi.】

"Con trai cô gửi cho cô à? Sao nó gửi được?" Chung Cẩn hỏi.

Mao Phỉ Tuyết cúi đầu nhắn tin trả lời con trai: 【Tử Mặc giỏi quá, con nhớ chăm sóc các em nhé, mọi người chú ý an toàn.】 Ngẩng đầu lên, cô cười nói với Chung Cẩn: “Đồng hồ trẻ em ấy mà, bây giờ trẻ con đứa nào cũng có.”

Chung Cẩn như đang suy nghĩ điều gì, thầm nghĩ, có cần mua cho Tiểu Đồng một chiếc đồng hồ không nhỉ? Trẻ con nhỏ quá liệu có biết dùng không?

Mao Phỉ Tuyết bên kia lại nhận được tin nhắn của Hướng Tử Mặc: 【Mẹ ơi con yêu mẹ.】

Chung Cẩn quyết định, tối nay sẽ đưa Tiểu Đồng đi mua đồng hồ. Không phải vì muốn Tiểu Đồng cũng gửi cho anh tin nhắn 【con yêu ba】, chỉ đơn giản là cảm thấy liên lạc với con sẽ tiện hơn.

“Con ấn vào chỗ này, là để gọi điện thoại cho ba. Lại ấn vào đây, là có thể nói chuyện với ba, ba nhận được sẽ trả lời con. Ê, con nghe cho kỹ, đừng có nhìn ngang ngó dọc.”

Mua đồng hồ trẻ em xong, Chung Cẩn liền dẫn con bé ngồi ở ghế dài trước cửa hàng điện thoại, dạy con bé cách sử dụng đồng hồ.

Tiểu Đồng hoàn toàn không hứng thú với chiếc đồng hồ, cô bé ngồi trên ghế đung đưa chân, ngón tay nhỏ chỉ về phía quán xiên nướng: “Con muốn ăn cái đó.”

"... Được thôi." Chung Cẩn tạm cất chiếc đồng hồ trẻ em đi, quả

nhiên anh đã hơi vội vàng, thứ này đối với một đứa trẻ ba tuổi vẫn còn quá phức tạp, con bé nhìn một cái đã chẳng còn hứng thú.

Phía trước quán xiên nướng đã có vài người xếp hàng, Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng xếp ở cuối hàng. Phía trước họ là một đôi mẹ con, cậu bé trông như học sinh tiểu học.

Vì khoảng cách quá gần, cuộc trò chuyện của hai mẹ con có thể nghe rõ ràng đến bên họ.

Cậu bé nói với mẹ: “Hôm nay thầy giáo dạy thêm hỏi chúng con có ước mơ gì, Triệu Nhạc Viên nói bạn ấy muốn làm nhạc sĩ, Đồng Thừa Trạch nói bạn ấy muốn làm nhà khoa học.”

"Vậy còn con?" Mẹ cậu bé hỏi.

Cậu bé nói: “Con chẳng cần công việc gì hết, ước mơ của con là trở thành một người lớn giàu có, có thể mua thật nhiều kem, gà rán, xiên nướng và que cay là con mãn nguyện rồi.”

Mẹ cậu bé cười khổ hai tiếng: “Con trai à, con vẫn còn quá lạc quan... Nhưng có ước mơ vẫn tốt hơn.”

Chung Cẩn thấy Tiểu Đồng vểnh tai nghe người ta nói chuyện, liền ước lượng đứa bé mập mạp trong lòng: “Con có ước mơ gì không?”

Một đứa trẻ ba tuổi thì có thể có ước mơ gì? Chung Cẩn chỉ thuận miệng hỏi một câu.

Tiểu Đồng đặt bàn tay nhỏ lên ngực, đôi mắt to trong đêm tối phát ra ánh sáng sâu thẳm, vẻ mặt trịnh trọng trả lời: “Con ước mơ làm một người nướng xiên, muốn ăn nhập nhiều xiên nướng có thể ăn bấy nhiêu.”

Chung Cẩn: “... Được thôi, có ước mơ vẫn tốt hơn.”

Các bạn nhỏ thân thiết với nhau rất nhanh, mới quen nhau hai ngày, Tiểu Đồng, Hướng Tử Mặc và Miêu Thanh Nguyệt đã trở thành bạn tốt.

Hôm nay Tiểu Đồng lại phát hiện ra cách chơi mới với xe lăn.

Phía sau cây đại thụ có một cánh cửa nhỏ, cánh cửa này ngày thường đều khóa lại, chỉ khi nhà ăn nhỏ cần vận chuyển nguyên liệu nấu ăn mới mở ra.

Tiểu Đồng nhìn thấy các cô ở nhà ăn dùng tay chuyển đồ ăn, liền vẫy vẫy tay nhỏ gọi Hướng Tử Mặc đến, một tay kéo vai Hướng Tử Mặc, tay kia kéo vai Miêu Thanh Nguyệt, hai người cao hơn cô bé đều phải cúi người xuống nghe cô bé nói chuyện.

"Chúng ta dùng xe lăn đi vận chuyển bí đỏ được không?" Tiểu Đồng lén lút nhỏ giọng bày mưu tính kế.

Hướng Tử Mặc lập tức lắc đầu phản đối: “Thôi bỏ đi, cô giáo sẽ mắng.”

Chương 17

DTV-EBOOK

Miêu Thanh Nguyệt mím môi, nhỏ giọng hỏi: “Vận chuyển thế nào?”

"Bạn có thể bế bí đỏ lên được không?" Tiểu Đồng che miệng, đôi mắt to láo liên.

Hướng Tử Mặc: “Anh thấy không hay lắm, bí đỏ nặng quá.”

Miêu Thanh Nguyệt: “Em có thể thử xem.”

Tiểu Đồng: “Vậy tớ đi hỏi cô giáo nhé.”

Cô bé đi hỏi cô Trang trước, sau đó cô Trang lại dẫn cô bé đi tìm cô nuôi dạy ở bếp sau, cô nuôi dạy và cô Trang thương lượng một chút, quyết định chia một ít nguyên liệu nấu ăn cho các bạn nhỏ vận chuyển.

Sau đó đội vận chuyển xe lăn của Tiểu Đồng thuận lợi nhận được đơn hàng đầu tiên, vận chuyển một quả bí đỏ nhỏ, một nắm nấm hương khô, một hộp đậu nành và một hộp ngô non.

Vì Miêu Thanh Nguyệt chỉ ôm được số lượng có hạn, họ quyết định chia đồ làm ba lần vận chuyển. Khi vận chuyển ngô non, Tiểu Đồng đề nghị: “Tớ không thích ăn cái này, chúng ta ném xuống mương đi.”

Cậu bé đáng tin cậy Hướng Tử Mặc lại lần nữa phản đối: "Không được, chúng ta không thể lãng phí đồ ăn." Thấy Tiểu Đồng vẫn có vẻ nóng lòng muốn thử, Hướng Tử Mặc giở chiêu cuối: “Anh sẽ nói với cô giáo.”

Tiểu Đồng đỡ tay vịn xe lăn: “Được được, không ném không ném, anh đừng mách em.”

Vận chuyển toàn bộ nguyên liệu nấu ăn đến nhà ăn, coi như tiền công cho đội vận chuyển, cô nuôi dạy cho mỗi người một chiếc kem đậu xanh mini tự làm.

Ba bạn nhỏ cầm que kem nhỏ, ngồi song song trên ghế dài dưới gốc cây đại thụ mút kem ăn, đồ ăn do chính sức lao động mình làm ra, cảm giác đặc biệt thơm ngon.

Tiểu Đồng giơ cổ tay đeo đồng hồ trẻ em lên, đưa đến trước mặt Hướng Tử Mặc: “Em muốn gửi ảnh que kem cho ba, anh giúp em với.”

Hướng Tử Mặc trượt xuống khỏi ghế dài, đi đến trước mặt Tiểu Đồng, đưa que kem cho Miêu Thanh Nguyệt bên cạnh cầm giúp, kiên nhẫn dạy Tiểu Đồng cách dùng đồng hồ trẻ em chụp ảnh và gửi tin nhắn thoại.

Miêu Thanh Nguyệt cầm que kem sắp chảy nước, thấy nước kem sắp chảy xuống tay cầm, trong tình thế cấp bách cô bé trực tiếp nhét que kem vào miệng Hướng Tử Mặc. Hướng Tử Mặc ngơ ngác, sau đó liền ăn luôn cả tay Miêu Thanh Nguyệt.

Ba đứa trẻ một đứa dạy một đứa học, một đứa phụ trách đút kem, tạo thành một vòng tròn khép kín hài hòa.

Chung Cẩn khi nhận được tin nhắn đầu tiên của Tiểu Đồng, đang ngồi trong phòng thẩm vấn thẩm vấn nghi phạm.

Không khí phòng thẩm vấn rất căng thẳng, tài xế say rượu gây tai nạn hôm qua đang được thẩm vấn lần cuối ở đồn công an, sau khi làm xong biên bản sẽ bị đưa đến trại tạm giam.

Hôm nay tài xế đã hoàn toàn tỉnh rượu, bị còng tay, nhìn thấy hai cảnh sát mặc đồng phục đối diện, sợ đến chân tay bủn rủn.

Trước khi thẩm vấn chính thức bắt đầu, điện thoại của Chung Cẩn vang lên một tiếng.

Anh cầm chiếc điện thoại đặt trên bàn lên nhìn thoáng qua, hơi ngạc nhiên, hóa ra là tin nhắn thoại của Tiểu Đồng gửi đến. Mở tin nhắn thoại, điện thoại phát ra giọng nói trẻ con: 【Hôm nay chúng con giúp chuyển đồ ăn, được thưởng que kem ạ.】

Chung Cẩn lại nhấp mở bức ảnh Tiểu Đồng gửi, trong ảnh, bàn tay nhỏ mũm mĩm giơ một chiếc que kem mini, ảnh hơi nghiêng, ánh mặt trời phía sau giống như lá vàng chiếu xuống bãi cỏ.

Nhìn thấy bức ảnh này, lòng anh đột nhiên mềm mại như bãi cỏ kia.

Tiểu Vương cũng mấy ngày chưa gặp Tiểu Đồng, nghe thấy tin nhắn thoại của Tiểu Đồng gửi đến, đầu cũng tự giác nghiêng về phía Chung Cẩn, rướn cổ nhìn về phía màn hình.

Chung Cẩn chú ý đến ánh mắt của Tiểu Vương, liền đưa màn hình điện thoại qua: “Hôm qua mua đồng hồ trẻ em, vốn tưởng rằng trẻ ba tuổi sẽ không dùng được.”

Một câu nói tưởng như tùy ý, kỳ thực lại là lời lẽ khoe khoang kín đáo. Ý ngầm là, con gái Chung Cẩn anh, mới ba tuổi đã biết dùng đồng hồ trẻ em chụp ảnh, đã biết gửi tin nhắn thoại cho anh, quả nhiên không hổ là con gái Chung Cẩn anh.

Tiểu Vương nhìn hai mắt, nở một nụ cười chân thật: “Tiểu Đồng thông minh quá.”

Chung Cẩn đưa điện thoại lên miệng, dịu dàng dỗ dành: 【Thấy

rồi, ba đang làm việc, tạm biệt con.】

Tiểu Vương tay đang vội vàng chuẩn bị tài liệu thẩm vấn, âm thầm kinh ngạc, lần đầu tiên nghe thấy Chung Cẩn dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện.

Tiểu Đồng lại gửi một tin nhắn thoại, vang vọng một tiếng:
【Chào ba ạ!】

Thấy cảnh tượng như vậy, nghi phạm đang ngồi trên ghế thẩm vấn đột nhiên gào lên một tiếng, phát ra một tiếng rên rỉ giống như tiếng thú dữ, hắn khóc đến nước mắt và nước mũi giàn giụa:

“Nếu tôi phải đi tù, con gái tôi sẽ xong đời, nhà tôi cũng xong đời!”

Vẻ mặt Chung Cẩn lạnh xuống, giọng nói lạnh lẽo lộ ra vẻ uy nghiêm, vang vọng trong phòng thẩm vấn trống trải:

“Bây giờ anh mới biết khóc? Lúc anh uống rượu anh không nghĩ đến con sao? Nếu anh nghĩ cho cô bé một chút, anh cũng không đến mức say rượu lái xe. Anh có biết không, người bị anh đâm vào phòng cấp cứu kia, anh ta cũng vì con mình, nửa đêm còn ở ngoài đường giao cơm hộp. Anh làm chuyện này, trực tiếp hủy hoại hai gia đình!”

Tiểu Vương cũng nói theo: “Bây giờ không phải ngồi tù là xong, anh còn phải đối mặt với khoản bồi thường khổng lồ, vợ anh ở ngoài kia khóc ngất mấy lần rồi, anh có nghĩ đến sau này cô ấy sẽ ra sao không? Thay vì khóc lóc, anh không bằng nghĩ cách giúp vợ con tính toán cho tốt đi.”

Hôm nay Chung Cẩn và Mao Phỉ Tuyết đều phải tăng ca, Chung Cẩn vốn định gọi điện thoại cho cô giáo, tối nay để Tiểu Đồng ở lại nhà trẻ, nhưng ba của Hướng Tử Mặc, Hướng Duệ Thành,

hôm nay vừa vặn ở nhà, Mao Phỉ Tuyết bảo anh ta đi đón hai đứa trẻ trước.

Hướng Duệ Thành là một người làm ăn, kinh doanh bán buôn đồ dùng khách sạn, không chỉ công việc bận rộn mà giao tiếp cũng nhiều, lúc bận rộn thì vài ngày không gặp mặt Mao Phỉ Tuyết là chuyện thường.

Nghe Mao Phỉ Tuyết bảo mình đi đón con gái đồng nghiệp, Hướng Duệ Thành oán trách vài câu: "Khó khăn lắm mới được nghỉ, em toàn tìm việc cho anh làm."

Giọng điệu Mao Phỉ Tuyết lập tức không tốt: "Hướng Duệ Thành anh cứ nói anh đón hay không đón là xong rồi, đừng có luyên thuyên."

"Đón đón đón, xe anh sắp chạy đến nhà trẻ rồi."

Hướng Duệ Thành đối với Mao Phỉ Tuyết vừa kính vừa sợ, anh ta đã chứng kiến Mao Phỉ Tuyết phá án lúc sấm rền gió cuốn, anh tuấn sảng khoái, tay không dám đối đầu với kẻ bắt cóc cao một mét tám mấy còn cầm dao. Hướng Duệ Thành cũng biết công việc của Mao Phỉ Tuyết vất vả lại nguy hiểm, nên chuyện trong nhà anh ta trước nay không cãi cọ với Mao Phỉ Tuyết, vợ nói một anh ta tuyệt đối không nói hai, chuyện nhà không thể để cô ấy phải bận tâm thêm chút nào.

Cho nên tuy rằng không mấy tình nguyện đi quản một đứa trẻ không quen biết khác, nhưng anh ta vẫn quyết định nể mặt Mao Phỉ Tuyết mà qua loa cho xong.

Trẻ con rất dễ đối phó, mang đi làm chút đồ ăn lấp đầy bụng, rồi ném vào khu vui chơi trẻ em ở trung tâm thương mại là xong việc.

Hướng Tử Mặc và Tiểu Đồng ngồi trên xích đu đợi người lớn đến

đón, trừ những bạn ở lại cả ngày, hai "người nhà" của đồn công an này thường là về muộn nhất.

Ngoài cổng sắt xuất hiện một chú mặc vest, Hướng Tử Mặc gọi bố rồi chạy qua, Tiểu Đồng cũng nhảy xuống khỏi xích đu đi theo ra ngoài, cô bé biết hôm nay bố không thể đến đón mình, cô bé sẽ đi cùng bố của Hướng Tử Mặc.

Lên chiếc xe BMW dừng ở ven đường, Hướng Duệ Thành nói kế hoạch của mình với hai đứa trẻ: “Trước tiên đưa các con đi ăn McDonald's, rồi đi chơi nhà bóng và bạt nhún, thế nào?”

Hướng Tử Mặc giơ tay hoan hô: “Ba muôn năm!”

Tiểu Đồng lại có chút thiếu hứng thú, cô bé hơi nhớ ba, trẻ con không có khái niệm thời gian từ sáng đến tối, cô bé chỉ cảm thấy đã rất lâu rất lâu rồi chưa gặp ba.

Cô bé không trả lời Hướng Duệ Thành, mà giơ đồng hồ lên, ấn nút, ghé vào miệng nhỏ giọng gửi tin nhắn thoại cho ba.

Tiểu Đồng đi theo ba con nhà họ Hướng đi ăn McDonald's, rồi đi chơi công viên giải trí trẻ em mà cô bé chưa từng chơi, bên trong có cầu trượt cao, còn có nhà bóng, bạt nhún, leo núi, xe karting. Hướng Tử Mặc rất chiếu cố Tiểu Đồng, luôn chơi với cô bé những trò mà một đứa trẻ ba tuổi có thể chơi.

Sau đó chơi mệt, Tiểu Đồng liền gục đầu vào vai Hướng Duệ Thành ngủ thiếp đi.

Đêm nay đồn công an đặc biệt bận rộn, vụ án lớn nhỏ hết vụ này đến vụ khác, đối với các cảnh sát nhân dân, đồn công an chính là ngôi nhà thứ hai, ngủ lại trong sở là chuyện thường. Mọi người thay nhau ăn cơm hộp, rửa mặt bằng nước lạnh, rồi lại tiếp tục lao vào công việc.

Mao Phỉ Tuyết nói với Chung Cẩn, Tiểu Đồng tối nay sẽ ở nhà cô, còn cố ý nhấn mạnh: “Bà nội Hướng Tử Mặc sẽ chăm sóc con bé, anh yên tâm.”

Chung Cẩn gật đầu, quay người vào phòng hòa giải. Vẫn là vụ án say rượu kia, nạn nhân đã tử vong, hiện tại hung thủ và người nhà nạn nhân đều ở trong sở, luật sư của cả hai bên cũng có mặt, muốn tiến hành thông báo về quy trình tiếp theo.

Quá trình không mấy thuận lợi, dù sao cũng là án mạng, người thân vẫn còn đang đau buồn, cảm xúc tương đối kích động, rất khó đối thoại lý trí, cuối cùng bên mất người thân một lần suy sụp đến mức không thể tiếp tục, chỉ có thể tạm dừng hòa giải, hai bên hẹn lại thời gian.

Từ phòng hòa giải ra, Chung Cẩn lấy điện thoại ra xem giờ, đã hơn 1 giờ sáng. Bất ngờ phát hiện trên điện thoại có mười mấy tin nhắn thoại của Tiểu Đồng gửi đến.

【Con bây giờ muốn đi ăn gà rán mặc quần áo giòn giòn ạ.】

【Con thích một cái váy hoa nhỏ, ba mua cho con đi.】

【Ở đây có nhiều bóng lắm, con muốn cùng ba đến đây.】

【Con đang thổi gió lạnh, mát lắm ạ.】

【Ba ơi, con hơi nhớ ba.】

【Mắt con muốn nhắm lại rồi.】

【Chào ba ạ!】

Hơn một giờ sau, Tiểu Đồng gửi tin nhắn thoại cuối cùng, giọng mơ màng: 【Ba ơi, con yêu ba nhiều lắm ạ.】

Chung Cẩn vừa nghe tin nhắn thoại của Tiểu Đồng vừa đi đến bãi đỗ xe của đồn công an, anh đứng trong gió đêm một lát, rồi quay người bước trở lại đồn công an.

Anh tìm Mao Phỉ Tuyết: “Ngại quá, tôi muốn đi đón Tiểu Đồng một chút, cô có thể giúp tôi liên lạc được không?”

Mao Phỉ Tuyết: “... Bây giờ?”

Chung Cẩn rất ít khi làm phiền người khác, anh cũng biết bây giờ đã hơn 1 giờ sáng, thời gian thực sự không thích hợp. Nhưng anh không thể nghĩ nhiều như vậy, trong lòng anh như thiếu một thứ gì đó, cần thiết phải nhìn thấy con gái ngay lập tức.

"Ừ, xin lỗi, tôi bây giờ muốn đi đón Tiểu Đồng," Chung Cẩn lại lặp lại một lần.

Mao Phỉ Tuyết hiểu ý cười cười: “Nhớ con rồi đúng không?”

Chung Cẩn trước mặt người ngoài luôn là hình tượng người đàn ông cứng rắn, hiện tại bị Mao Phỉ Tuyết chọc trúng mặt yếu mềm trong lòng, anh thật sự có chút ngượng ngùng, nhưng không phải người khéo léo, không biết nói đùa hay pha trò. Chỉ có thể máy móc lặp lại một lần:

“Ngại quá, làm phiền người nhà của cô.”

"Không sao đâu, chồng tôi giờ này chắc chắn đang xem bóng đá," Mao Phỉ Tuyết xua tay, “Tôi gọi cho anh ấy một tiếng trước, địa chỉ nhà và số điện thoại của anh ấy tôi gửi cho anh, anh cứ qua đó đi.”

Nhìn bóng dáng Chung Cẩn vội vã rời đi, vị phó sở trưởng họ Mao đã từng biết Chung Cẩn cảm khái, đứa bé kia xuất hiện, như thể trong sương mù đã thắp cho anh một ngọn đèn nhỏ.

Nói là anh chăm sóc đứa bé kia, không bằng nói sự xuất hiện của đứa trẻ đã cho anh sức mạnh để bước tiếp.

Chung Cẩn mua một ít sữa bò, trái cây và đồ ăn vặt ở một siêu thị mở cửa 24 giờ, rồi lái xe đến khu nhà của Mao Phỉ Tuyết, chỗ đỗ xe trong khu dân cư rất khan hiếm, xe của Chung Cẩn chỉ có thể đỗ ở chỗ đỗ xe bên đường ngoài khu.

Gọi điện thoại xong, đợi một lát dưới lầu, Hướng Duệ Thành đi dép lê ôm Tiểu Đồng đang ngủ say xuống lầu, nhỏ giọng nói: "Anh Chung đến rồi ạ? Muộn vậy còn phải đi một chuyến, để con bé ngủ ở đây cũng được mà, đứa bé này ngoan lắm."

Chung Cẩn bước tới nhận lấy đứa bé ôm vào lòng, đầu Tiểu Đồng nghiêng một cái, dựa vào vai anh tiếp tục ngủ.

Anh đưa tay kia cầm đồ qua: "Hôm nay làm phiền anh rồi, tôi mua chút đồ ăn vặt cho Tử Mặc."

"Ôi, không cần không cần, anh khách sáo quá."

Hai người từ chối vài câu, Hướng Duệ Thành nhận lấy đồ, lại nói: "Hôm nào đến nhà ăn cơm nhé, tôi thật sự thích con bé Tiểu Đồng này, im thin thít, ăn cơm chơi đùa đều không cần người lớn quản, thật là đứa trẻ ngoan ngoãn đỡ lo."

Chung Cẩn ôm con quay người đi ra ngoài, đêm nay trăng rất sáng, chiếu lên người đứa trẻ, phủ đầy ánh trăng dịu nhẹ. Anh ôm đứa trẻ nặng trĩu đi trong bóng cây, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, anh lại cảm thấy một sự an tâm chưa từng có.

Hai năm trước vào mùa đông, bố mẹ và em gái Chung Cẩn gặp tai nạn xe cộ tử vong, anh trong một đêm mất đi toàn bộ người thân ruột thịt. Từ đó về sau, anh mắc chứng chai sạn cảm xúc, biểu hiện là lạnh nhạt với tất cả mọi người và mọi việc, không còn hứng thú với bất cứ điều gì. Bác sĩ tâm lý nói, đây là một

biểu hiện của di chứng tổn thương, điều trị một thời gian dài nhưng không thấy chuyển biến tốt.

Sau đó, Chung Cẩn chủ động đề nghị ly hôn, Thu Sanh không níu kéo, hai người bình tĩnh giải quyết thủ tục ly hôn.

Đến lúc này, trên thế giới này anh không còn người thân.

Chứng chai sạn cảm xúc không làm chậm trễ việc phá án, Chung Cẩn so với trước kia càng thêm tàn nhẫn, mang theo quyết tâm sống chết, lang thang trong bóng tối tàn khốc nguy hiểm, dù sao cũng đã ở trong vực sâu, ai còn quan tâm đến sống chết hay chỉ là trầy da.

Sự việc thay đổi vào một ngày, Chung Cẩn phát hiện mình không thể nắm chắc, tay cầm súng sẽ run rẩy, thậm chí không có sức lực bóp cò.

Rồi sau đó, Chung Cẩn chủ động xin điều đến Hòa An, một nơi xa Kinh Thị, tính toán điều chỉnh lại trạng thái rồi về lại cục cảnh sát Kinh Thị.

Lại sau nữa, Tiểu Đồng xuất hiện.

Đôi khi Chung Cẩn sẽ nghĩ, có lẽ sự mất mát người thân không thể gặp lại đã khiến ông trời thương xót anh, nên đã sắp xếp Tiểu Đồng đến bầu bạn với anh, nhưng sau đó anh lại phủ nhận ý nghĩ này, một đứa trẻ sống động như vậy, cô bé không phải là sự sắp xếp cố ý của ai đó, cô bé chỉ có thể là chính mình.

Bất kể đứa trẻ này có lai lịch như thế nào, không thể phủ nhận rằng, cô bé đã từ bỏ cuộc sống ưu việt đầy ắp những điều quý giá, giống như một đứa trẻ ăn xin tay trắng đến bên cạnh anh, tình yêu nhỏ bé của cô bé đã khiến Chung Cẩn lúc này một lần nữa cảm nhận được hương vị của sự ràng buộc.

Kéo cửa xe ra, Chung Cẩn mới phát hiện Tiểu Đồng không biết tỉnh từ lúc nào, đang mở to đôi mắt đen láy nhìn anh.

Nhìn vẻ ngoan ngoãn của cô bé, lòng Chung Cẩn ấm áp: “Con tỉnh khi nào vậy?”

Tiểu Đồng chớp chớp mắt: “Con muốn đi tè.”

Chung Cẩn: “…”

Chương 18

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng: “Con không nhịn được.”

“Con phải cố gắng nhịn lại, ba lập tức đưa con đi tìm nhà vệ sinh.”

Sau đó, buổi sáng hôm đó, vẻ dịu dàng hiếm hoi trong lòng Chung Cẩn tan biến trong nháy mắt, anh ôm con chạy như điên trên con phố vắng tanh, tìm kiếm nhà vệ sinh khắp nơi, cuối cùng vẫn là sự cứu viện kịp thời của McDonald's đã giải thoát anh khỏi tình cảnh bất lực.

Sau đó, Tiểu Đồng đi vệ sinh xong, lại tiện thể ăn một phần ăn trẻ em, nhận được một món đồ chơi voi con làm quà tặng, tại chỗ bảo ba treo lên cặp sách nhỏ, rồi hài lòng ra về.

Cuối cùng cũng đợi đến thứ sáu, Tiểu Đồng buổi sáng đã xác nhận kỹ với ba, hôm nay là ngày cuối cùng ở nhà trẻ, ngày mai có thể ở bên ba rồi.

Sáng sớm, Tiểu Đồng nhai kẹo cầu vồng trong miệng, ngồi dưới bóng cây đại thụ, cùng Hướng Tử Mặc và các bạn chia sẻ tin này:

“Hôm nay là một ngày ngôi sao năm cánh nha, ngày mai không đến 'kéo ngỗng sở' nữa.”

Hướng Tử Mặc phát âm rõ ràng sửa lại: “Tiểu Đồng, là 'kéo nhi sở', nhi.”

“Kéo ngỗng sở.”

“Nhi.”

“Ngỗng.”

Hướng Tử Mặc: “Thôi vậy, đợi lớn lên em sẽ nói được. Nếu ngày mai em không đến, thì anh cũng không đến, ngày mai anh với bà nội ở nhà làm sủi cảo ăn.”

Tiểu Đồng nhét một viên kẹo cầu vồng vào miệng Hướng Tử Mặc, rồi quay đầu nhét một viên kẹo vào miệng Miêu Thanh Nguyệt, cười hì hì đá chân ngắn nhỏ, ngày ngôi sao năm cánh thật tốt quá, cô bé thích nhất ngày ngôi sao năm cánh.

Cô Trang không biết từ lúc nào đã đến trước mặt họ, chắp tay sau lưng, nghiêng đầu: “Để cô xem bạn nhỏ nào mang đồ ăn vặt đến trường vậy nhỉ?”

Tiểu Đồng lập tức không còn cười hì hì nữa, kéo khuôn mặt nhỏ xị xuống, thành thật trả lời: “Là bạn Chung Vân Đồng.”

Cô Trang đưa tay về phía cô bé: “Ừm, đưa đồ ăn vặt cho cô, lát nữa cô sẽ trả lại cho ba mẹ con, còn sẽ hỏi rõ nguyên nhân, tại sao lại cho phép con mang đồ ăn vặt đến trường, có phải ba mẹ không quản lý tốt không.”

Tiểu Đồng vội vàng xua tay: “Không cần nói cho ba đâu, con cho cô ăn nè.”

Cô Trang không nhịn được cười, mắt cong cong, vẻ mặt rõ ràng chột dạ này, vừa nhìn đã biết là lén lút giấu ba mẹ mang vào.

“Sau này không được trộm mang đồ ăn vặt đến trường nữa nhé, lần sau cô sẽ phạt đấy.”

Phê bình vài câu, thấy đứa trẻ cúi đầu vặn vẹo ngón tay nhỏ, vẻ mặt ủy khuất, cô Trang lại mềm lòng:

“Ai da, cô quên nói với các con, đội vận chuyển của các con còn làm ăn không? Cô nuôi dạy nói không có các con giúp dọn đồ, họ vất vả lắm đó.”

Ba đứa trẻ lập tức hưng phấn, đồng thời giơ tay nhỏ lên: “Chúng con muốn giúp!”

"Được, đi tìm cô nuôi dạy đi, hôm nay có thể sẽ có phần thưởng mới đó," cô Trang cố ý dùng giọng thì thầm nói, “Bánh kem nhỏ.”

Thật ra những đồ ăn vặt này đều là nhà bếp làm muốn phát cho bọn trẻ ăn, chỉ là nói thành phần thưởng cho việc giúp vận chuyển đồ ăn, bọn chúng liền cảm thấy kiếm được, làm việc cũng nhiệt tình hẳn lên, cũng có thể tiêu hao bớt chút năng lượng dồi dào của trẻ con.

Ba bạn nhỏ đẩy một xe ớt đến cửa bếp, cô nhà bếp giúp lấy đồ ăn, khen chúng là những đứa trẻ ngoan, ba đứa vô cùng vui vẻ quay người, đẩy xe lăn tiếp tục đi vận chuyển đồ ăn.

Tiểu Màn Thầu La Gia Hạo đứng ở góc tường, cố ý phát ra âm thanh: “Tít... tít tít.”

Những "công nhân" đội vận chuyển xe lăn dừng bước, ba đứa trẻ cùng nhau quay đầu nhìn về phía đó.

La Gia Hạo vẫy tay với chúng, nhỏ giọng nói: “Hướng Tử Mặc, Chung Vân Đồng, các cậu lại đây, tớ có thứ hay cho các cậu xem.”

Chúng định đẩy xe lăn cùng nhau qua đó, La Gia Hạo vội vàng xua tay: “Hai cậu đến là được.”

Hướng Tử Mặc nhìn Miêu Thanh Nguyệt, đứng bên cạnh xe lăn, lắc đầu với La Gia Hạo: “Tớ không đi, cậu có chuyện gì thì nói ở

đây, không nói thì thôi."

Tiểu Đồng thì hai mắt sáng rực, lớn tiếng hỏi: "Có náo nhiệt để xem hả?" Sau đó cô bé lại nói với Miêu Thanh Nguyệt: "Miêu Nguyệt Nguyệt, tớ đi xem náo nhiệt một chút, bạn đợi tớ nhé!" Rồi không quay đầu lại chạy về phía La Gia Hạo.

Hướng Tử Mặc: "..." Đành phải nói với Miêu Thanh Nguyệt: "Em ở đây đợi một chút nhé? Bọn anh lập tức quay lại."

Trước khi đi, Hướng Tử Mặc còn cố ý đảm bảo: "Em yên tâm, bọn anh sẽ không phản bội em đâu."

La Gia Hạo ôm bụng, áo khoác phồng lên như giấu thứ gì, đồ trong bụng quá nặng, hắn đi đường xiêu vẹo như một con ếch xanh lớn. Hắn dẫn chúng đến tận bức tường rào phía sau, mới lén lút móc ra hai chai đồ uống, một lon Coca, một chai nước tăng lực.

"Tớ coi các cậu là bạn, nên mọi người cùng nhau chia sẻ nhé?" La Gia Hạo có thể nói là lấy ra mười phần thành ý.

Bất quá hắn cũng có điều kiện: "Các cậu không được chơi với Miêu Thanh Nguyệt, chỉ được chơi với tớ, vì mẹ tớ không cho tớ chơi với Miêu Thanh Nguyệt."

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm hai chai đồ uống trên mặt đất nuốt nước miếng, không chút do dự lập tức đồng ý: "Được, Bánh Bao, sau này tớ chỉ chơi với cậu."

La Gia Hạo: "Còn nữa, cậu có thể gọi tớ là La Gia Hạo, hoặc Màn Thầu, hoặc anh, nhưng cậu không được gọi tớ là Bánh Bao."

"Được được, Bánh Bao tớ muốn uống cái Coca kia."

La Gia Hạo: "... Thôi vậy, tớ mở ra bây giờ."

Hướng Tử Mặc kéo Tiểu Đồng trở lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với cô bé: “Tiểu Đồng, chúng ta không thể phản bội bạn.”

Tiểu Đồng: "Em chỉ uống một ngụm thôi, em không thèm đâu." Cô bé không nói được chữ "phản bội", cũng không hiểu phản bội có ý gì, thậm chí Tiểu Đồng còn chưa hiểu ý của La Gia Hạo, cô bé chỉ một lòng một dạ muốn uống Coca.

Hướng Tử Mặc bế ngang Tiểu Đồng lên, vừa kéo vừa ôm cô bé đi, còn gọi với La Gia Hạo: “Chúng tớ không cần đồ của cậu, chúng tớ và Miêu Thanh Nguyệt mãi mãi là bạn tốt.”

Tiểu Đồng giãy giụa trong lòng Hướng Tử Mặc: “Anh ấy không cần, tớ muốn.”

Hướng Tử Mặc trực tiếp bịt miệng cô bé lại: “Không, em cũng không cần.”

Ba đứa trẻ lại ngồi xuống dưới gốc cây đại thụ, Tiểu Đồng nhìn chằm chằm bên kia tường rào, thấy không ngừng có bạn nhỏ chạy vào uống đồ uống, thèm thuồng đến liếm môi.

Miêu Thanh Nguyệt trong lòng không thoải mái, nhưng lại cố ý tỏ vẻ không để ý: “Hay là các cậu cũng đi uống nước đi, không cần để ý đến tớ.”

Tiểu Đồng lập tức nhảy xuống khỏi ghế dài: “Được được, tạm biệt.”

Hướng Tử Mặc túm lấy mũ áo của cô bé, kịp thời kéo lại một Tiểu Đồng: “Tiểu Đồng ngoan, chẳng phải chỉ là một lon Coca thôi sao, đợi tan học anh mua cho em.”

"Anh có tiền không?" Tiểu Đồng hỏi một câu hỏi chí mạng.

Hướng Tử Mặc: "... Bố anh có, bố anh thương anh lắm, bố anh chắc chắn sẽ đồng ý."

"Được thôi."

Tuy rằng tạm thời khống chế được Tiểu Đồng, nhưng ba đứa trẻ ngồi bên nhau, trước sau cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, Tiểu Đồng mong chờ nhìn chằm chằm La Gia Hạo và các bạn bên kia, Miêu Thanh Nguyệt cúi đầu mân mê bông hoa nhỏ trên quần áo, không ai nói gì.

Đội vận chuyển lần đầu tiên nảy sinh khoảng cách, tuy rằng bọn trẻ không hiểu khoảng cách có ý gì, nhưng Miêu Thanh Nguyệt mơ hồ không muốn chơi với Tiểu Đồng nữa, cô bé cảm thấy Tiểu Đồng không coi mình là bạn thân nhất.

Hướng Tử Mặc để giảm bớt sự lúng túng, chủ động đề nghị: "Hay là chúng ta tiếp tục đi giao đồ ăn đi, hoàn thành nhiệm vụ sẽ có bánh kem nhỏ để ăn."

Tiểu Đồng nghĩ nghĩ, không có Coca có bánh kem cũng được, thế là nhảy xuống ghế, đỡ tay vịn xe lăn, hô to một tiếng: "Xuất phát thôi!"

Miêu Thanh Nguyệt ôm một túi thạch lựu lớn rối rắm nửa ngày, môi mím chặt đến trắng bệch, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Tiểu Đồng, sau này bạn còn chơi với tớ không?"

Tiểu Đồng đỡ xe lăn bước những bước chân ngắn đi về phía trước, mái tóc ướt mồ hôi dính bết trên trán, càng làm nổi bật đôi mắt to tròn long lanh, cô bé khẳng định gật đầu: "Muốn chơi."

"Vậy bạn không uống được Coca, bạn không trách tớ sao?"

Tiểu Đồng quay đầu lại, cười hì hì nhìn Miêu Thanh Nguyệt nói:

“Bọt Biển ơi, bạn là bạn thân nhất của tớ.”

Miêu Thanh Nguyệt cũng cười: “Tớ không phải Bọt Biển.”

Nhìn thấy hai người làm hòa, Hướng Tử Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm: “Ôi chao, đây là lời thoại của Patrick Sao Biển mà. Tiểu Đồng bạn phải nói là, Miêu Thanh Nguyệt, bạn là bạn thân nhất của tớ.”

Tiểu Đồng hi hi ha ha đi phía trước, hát nghêu ngao bài hát vừa mới chế: “Miêu Nguyệt Nguyệt và Hướng Tử Mặc là bạn thân nhất của Chung Vân Đồng, chúng ta là bạn tốt nhất thế giới.”

Ba người bạn thân nhất cầm bánh kem ngồi dưới gốc cây đại thụ chia sẻ, các bạn nhỏ khác cũng rải rác trên sân thể dục từng nhóm ba nhóm năm chơi cùng nhau, nhà trẻ lại khôi phục vẻ bình yên ngày thường.

Đột nhiên có một bạn nhỏ bắt đầu nôn mửa lớn tiếng, vừa nôn vừa khóc lớn không ngừng, trông rất khó chịu.

Như thể kích hoạt một cơ quan nào đó, đứa trẻ thứ hai nói mình đau đầu quá, sau đó không ngừng có trẻ con bắt đầu kêu mình khó chịu, đợi cô Trang và mấy cô giáo khác chạy ra sân thể dục thì La Gia Hạo đã ngã quỵ xuống hố cát.

Đồn công an khu Hòa An nhận được điện thoại báo nguy đầu tiên, nhà trẻ Tiểu Thái Dương thuộc khu vực đã xảy ra vụ ngộ độc tập thể, số lượng trẻ có triệu chứng ngộ độc đã lên đến 12 người, hiện tại đã được đưa toàn bộ đến Bệnh viện Phụ sản và Nhi khoa để điều trị.

Đồn công an chia làm hai hướng, Nhiêu Thi Thi dẫn đội đến nhà trẻ trước, niêm phong những vật chứng có khả năng gây ngộ độc, Chung Cẩn đích thân đến bệnh viện tìm hiểu tình hình.

Nhà trẻ đã thông báo cho phụ huynh các bé, hiện tại bệnh viện cũng loạn thành một nồi cháo, phụ huynh người thì ôm con khóc, người thì túm lấy hiệu trưởng đòi bồi thường.

Chung Cẩn và Tiểu Vương mặc đồng phục xuất hiện ở cuối hành lang, có người hô một tiếng: "Cảnh sát đến!" Các phụ huynh đang ồn ào cãi vã lập tức vây quanh họ.

“Đồng chí cảnh sát, con chúng tôi bị ngộ độc ở nhà trẻ!”

“Các anh nhanh chóng điều tra đi!”

“Trật tự trị an bây giờ loạn quá, sao lại có người dám đầu độc nhà trẻ chứ?”

“...”

Chung Cẩn và đồng nghiệp lập tức bị đám đông vây quanh.

Nếu là trước kia, anh nhiều nhất sẽ xử lý công việc theo quy định rồi lướt qua, thường sẽ không lãng phí thời gian và sức lực vào những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này.

Nhưng bây giờ không biết có phải vì con gái hay không, Chung Cẩn đối với sự lo lắng của những phụ huynh này cũng có thêm một phần đồng cảm như thể chính mình cũng bị vậy, anh kiên nhẫn giải thích quy trình phá án cho mọi người, thấy mấy phụ huynh khóc lóc thảm thiết, thậm chí còn an ủi vài câu.

"Hiện tại tôi cần đi gặp bác sĩ để tìm hiểu tình hình," Chung Cẩn nói.

Các phụ huynh chủ động nép sát vào tường, nhường đường cho họ đi vào trong.

Chung Cẩn đi về phía trước vài bước, ở phía sau đám đông nhìn

thấy cô Trang, sắc mặt cô Trang có chút tái mét, nhưng thần sắc vẫn còn bình tĩnh.

Cô chào Chung Cẩn: "Tiểu Đồng không sao, hiện tại vẫn ở nhà trẻ, các cô giáo khác sẽ chăm sóc con bé, anh yên tâm."

Chung Cẩn gật đầu, nhấc chân đi về phía văn phòng bác sĩ ở cuối hành lang.

Trước đó cô Trang đã nói với anh qua điện thoại rằng Tiểu Đồng không sao, nếu không Chung Cẩn không chắc có thể giữ được bình tĩnh như bây giờ. Nếu biết con gái mình bị ngộ độc, anh có lẽ còn suy sụp hơn những phụ huynh đang mất bình tĩnh kia.

Những đứa trẻ còn lại ở trường phần lớn đều có chút bất an, khóc lóc đòi ba mẹ, cô giáo liền tập trung chúng ở phòng ngủ trưa, kéo rèm lại, rồi bật đèn ngủ hình trăng, cho các bé ngồi trên những chiếc giường nhỏ mềm mại, tăng thêm cảm giác an toàn cho chúng.

Ngày thường khi ngủ trưa, cô Trang sẽ đặc biệt chú ý đến chân của Miêu Thanh Nguyệt, cô sẽ dùng chăn quấn nửa thân dưới của cô bé lại, rồi bế lên giường nhỏ. Giống như một nàng tiên cá nhỏ, để người khác không nhìn thấy chân cô bé.

Nhưng hôm nay quá hỗn loạn, cô giáo tạm thời chăm sóc bọn trẻ không cẩn thận như cô Trang, trực tiếp bế Miêu Thanh Nguyệt từ dưới chăn lên, kéo hai ống quần trống rỗng, đặt cô bé lên giường nhỏ.

Tiểu Đồng chu mông nằm sấp trên giường nhỏ của mình, như một con nhộng nhỏ, xoay đầu đổi hướng, cằm đặt lên mép giường, đầu hướng về phía Miêu Thanh Nguyệt.

Ánh mắt cô bé dừng lại một lát trên chiếc quần trống rỗng của Miêu Thanh Nguyệt, rồi nhanh nhẹn bò sang giường Miêu

Thanh Nguyệt, kéo hai ống quần của bạn, vụng về buộc lại thành một chiếc nơ con bướm xấu xí, rồi không nói một lời bò trở lại giường mình, nghiêng người nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Miêu Thanh Nguyệt nhìn chằm chằm chiếc quần lộn xộn trước mặt, miễn cưỡng có thể nhận ra hình dạng chiếc nơ con bướm, vẻ mặt ngơ ngác.

Hướng Tử Mặc thấy toàn bộ quá trình không hiểu Chung Vân Đồng bị làm sao, lại sợ kích động đến Miêu Thanh Nguyệt nên không dám nói gì, há hốc miệng ngơ ngác đứng bên cạnh.

Tiểu Đồng khiến hai người bạn nhỏ ngơ ngác thì lại chu mông ngủ rất ngon lành.

Tiểu Đồng vừa ngủ chưa bao lâu đã bị cô giáo lay tỉnh, trong cơn mơ màng, nghe cô giáo nói là chú cảnh sát và cô cảnh sát đến, muốn hỏi các bé một chút chuyện.

Tiểu Đồng bò dậy, ngồi trong chăn, đôi mắt lờ đờ nhìn cô giáo, phía sau cô giáo đứng hai người mặc cảnh phục, vì quá buồn ngủ nên cô bé không nhìn rõ mặt, nhưng nhìn thấy bộ quần áo này liền cảm thấy rất thân thiết. Cô bé hiện tại vẫn còn buồn ngủ, đầu óc không tỉnh táo, nửa khép mắt, người cũng lắc lư, cảm giác như mình vẫn đang nằm mơ.

Nhiêu Thi Thi nhìn thấy đứa trẻ ngủ gà ngủ gật muốn bật cười, cô gọi một tiếng: “Tiểu Đồng.”

Đứa trẻ miễn cưỡng mở mắt ra, lười biếng nhìn cô một cái, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp, trông dáng vẻ thật sự buồn ngủ lắm rồi.

Chương 19

DTV-EBOOK

Nhiêu Thi Thi cố ý nói lớn: “Các bạn nhỏ ơi, ai muốn ăn kẹo nào?”

Tiểu Đồng lập tức mở to mắt, giơ cao hai tay: “Con muốn ăn kẹo ạ!”

Nhiêu Thi Thi vẻ mặt đắc ý "Cô trị được con rồi", sau khi được cô giáo đồng ý, cô lấy từ trong túi ra một ít kẹo sữa chia cho các bạn nhỏ, rồi ngồi xếp bằng trên sàn gỗ, giọng nói dịu dàng hỏi:

“Các bạn nhỏ, cô có vài câu hỏi muốn hỏi các con, các con có muốn trả lời thật không?”

Một bạn nhỏ lập tức nghiêm chỉnh giơ tay lên: “Xin hỏi cô cảnh sát, thế nào là trả lời thật ạ?”

Nhiêu Thi Thi: “... Cô là cảnh sát. Bây giờ cô hỏi các con, hôm nay ở trường các con đã ăn những gì?”

Bọn trẻ nhao nhao trả lời, bỏ qua những câu trả lời rõ ràng là nói linh tinh, ví dụ như ăn đĩa bay, ăn ba ba, ăn một quả ớt cay to hơn cả đầu... Nghe qua đều biết là trả lời vớ vẩn.

Những câu trả lời tương đối đáng tin cậy còn lại thì không khác gì lời cô giáo nói.

Thời điểm xảy ra sự việc hôm nay còn chưa đến giờ ăn trưa, buổi sáng các bạn nhỏ chỉ ăn bánh bông lan tự làm của trường. Trong số đó, có hai bạn nhỏ tự mang đồ ăn vặt đến, một là Chung Vân Đồng, mang theo kẹo cầu vồng, và một là Hồ La La mang theo

bánh táo gai.

Hiện tại, túi đựng vật chứng đã lấy mẫu bánh bông lan, kẹo cầu vồng và bánh táo gai. Mặt khác, mẫu nước uống của các bạn nhỏ hôm nay cũng đã được lấy để đưa đi kiểm tra.

Bánh bông lan và nước là thứ tất cả các bạn nhỏ đều đã ăn, nhưng chỉ có một số bé bị ngộ độc, vậy nên vấn đề có lẽ không nằm ở hai thứ này. Nhiêu Thi Thi nghĩ, liệu có phải đồ ăn vặt có vấn đề?

Cô hỏi Chung Vân Đồng trước: “Nhóc con... bạn Chung Vân Đồng, con có chia kẹo cầu vồng cho các bạn nhỏ này ăn không?”

Tiểu Đồng khoanh chân ngồi trên giường nhỏ của mình, mắt nghiêm túc trả lời: “Con cho Hướng Tử Mặc và Miêu Nguyệt Nguyệt ạ.”

“Chỉ có con, Hướng Tử Mặc và Miêu Nguyệt Nguyệt ăn kẹo cầu vồng đúng không?”

Miêu Thanh Nguyệt trùm chăn, lặng lẽ giơ tay lên: “Cô cảnh sát ơi, con tên là Miêu Thanh Nguyệt ạ.”

Nhiêu Thi Thi: “Được rồi, cô biết rồi, bạn Miêu Thanh Nguyệt. Vậy có nghĩa là chỉ có ba con ăn kẹo cầu vồng đúng không?”

"Vâng ạ." Ba bạn nhỏ lần lượt gật đầu, Tiểu Đồng còn mách: “Cô giáo tịch thu kẹo của con rồi.”

Ôi chao, kẹo cầu vồng của cục cưng nhà mình bị cô giáo tịch thu rồi, cục cưng tủi thân quá. Nếu không phải đang phá án, lại trước mặt bao nhiêu cô giáo và bạn học, cần phải giữ hình tượng cảnh sát nhân dân, Nhiêu Thi Thi thật muốn ôm cô bé vào lòng dỗ dành, rồi đền cho một túi đồ ăn vặt thật to.

Nhưng trước mặt người ngoài, Nhiêu Thi Thi rất sĩ diện chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng tình, rồi đi hỏi Hồ La La.

Hồ La La còn keo kiệt hơn Chung Vân Đồng, mang bánh táo gai đến không chia cho ai, chỉ tự mình ăn.

Xem ra vấn đề không phải ở đồ ăn vặt. Nhiêu Thi Thi và đồng nghiệp Cốc Nhạc liếc nhau, hai người bàn bạc rồi quyết định trước tiên đưa mẫu vật trong tay đi xét nghiệm, mặt khác mang tất cả dữ liệu camera giám sát về sở phân tích.

Ngay lúc họ chuẩn bị rời đi, Hướng Tử Mặc đột nhiên giơ tay lên: “Chị Thi Thi ơi, còn một chuyện nữa. Có một bạn tên là Bánh Bao mang hai chai nước đến trường, hơn nữa còn chia cho rất nhiều bạn uống.”

Nhiêu Thi Thi: “... Bánh Bao?”

"À." Hướng Tử Mặc ngượng ngùng gãi đầu: “Chắc là Màn Thầu ạ? Em không nhớ tên thật của bạn ấy.”

Cô giáo bên cạnh giải thích: “Tên thật của Màn Thầu là La Gia Hạo, năm nay 4 tuổi, bạn ấy là học sinh lớp bán trú hè. Chúng tôi không phát hiện bạn ấy mang nước đến trường.”

Hướng Tử Mặc khẳng định trả lời: “Bạn ấy mang theo, hai chai, một chai sữa, một lon Coca, còn chia cho các bạn khác uống. Theo em quan sát, danh sách các bạn uống nước và danh sách các bạn bị ngộ độc cơ bản trùng nhau. Các chị có thể hỏi Chung Vân Đồng và Miêu Thanh Nguyệt, các bạn ấy cũng có thể làm chứng.”

Hướng Tử Mặc từ nhỏ đã ngưỡng mộ nhất mẹ mình, cũng thường cố tình bắt chước giọng điệu và thần thái nói chuyện của mẹ. Bây giờ nói chuyện, cậu bé trình bày rõ ràng, có căn cứ, thật sự có vài phần phong thái của phó sở trưởng Mao.

Vừa được nhắc nhở, Tiểu Đồng lại nhớ ra chuyện còn tủi thân hơn, lập tức mách: “Một ngụm Coca cũng không cho con uống.”

Nhiêu Thi Thi lập tức liên lạc với Tiểu Vương hiện vẫn đang ở bệnh viện: “Tình hình bên anh thế nào rồi? Bên em nghe nói có một bạn nhỏ tên La Gia Hạo mang hai chai nước đến trường, những đứa trẻ bị ngộ độc cơ bản đều uống nước đó.”

Tiểu Vương: “Bệnh viện chẩn đoán ban đầu là ngộ độc muối axit nitric, nhưng kết quả xác định vẫn phải đợi xét nghiệm. Có mấy đứa trẻ tỉnh lại và có khả năng diễn đạt thật sự nói đã uống nước. Các cô ở gần đó tìm xem có tìm được chai nước mang về xét nghiệm không.”

Hiện tại, dưới sự làm chứng đồng lòng của Hướng Tử Mặc, Tiểu Đồng và Miêu Thanh Nguyệt, quả nhiên ở phía sau một bức tường rào trong bếp phát hiện hai chai nước rỗng vứt ở chân tường, một chai Coca 2 lít và một chai nước tăng lực 1.5 lít.

Nhiêu Thi Thi đeo găng tay vào, nhặt hai chai rỗng này bỏ vào túi đựng vật chứng niêm phong cẩn thận.

Cảnh sát nghi ngờ có người cố ý đầu độc, nhà trẻ cũng lập tức tạm dừng hoạt động, tất cả giáo viên và nhân viên công tác đều phải hợp tác điều tra. Những đứa trẻ không bị ngộ độc còn lại cũng được phụ huynh lần lượt đón về nhà.

Bà nội Hướng Tử Mặc đến đón cháu, hỏi Tiểu Đồng có muốn về nhà với bà không. Tình hình bên Chung Cẩn bà cũng nghe Mao Phỉ Tuyết kể rồi, một cảnh sát bận tối mắt tối mũi lại còn phải trông một đứa trẻ, có thể tưởng tượng bất tiện đến mức nào. Bà nội tốt bụng cũng cảm thấy nếu có thể giúp được gì thì giúp một chút.

Tiểu Đồng níu lấy vạt áo Nhiêu Thi Thi: “Con phải về đồn công

an.”

"Ừ." Nhiêu Thi Thi ôm đứa trẻ vào lòng: “Về nhà với cô, mọi người đều nhớ con.”

Nhiêu Thi Thi luôn ôm Tiểu Đồng, không nỡ đặt cô bé xuống để tự mình ngồi xe, giống như con mình bị ấm ức ở bên ngoài, đợi người nhà đến chống lưng chắc chắn sẽ được cưng chiều gấp bội.

Chuyện không uống được Coca đứa trẻ thật ra đã quên gần hết, nhưng vừa thấy các người lớn đau lòng cho mình như vậy, cô bé lại càng không sợ hãi, ôm mặt Nhiêu Thi Thi nhỏ giọng lẩm bẩm: “Một ngụm Coca cũng không cho con uống.”

Nhiêu Thi Thi luôn ôm dỗ dành: “Đợi về sở cô lấy đồ ăn vặt cho con, dùng máy tính bảng xem hoạt hình. Hôm nay ba con không ở đây, con muốn xem bao lâu thì xem bấy lâu.”

Đi ngang qua một siêu thị, Cốc Nhạc vốn im lặng như tờ đột nhiên dừng xe, lặng lẽ tắt máy, rồi lại lặng lẽ mua một túi lớn đồ ăn vặt trở về, trong đó có một chai Coca siêu to.

Tiểu Đồng ở nhà trẻ một thời gian, đồn công an lại không thay đổi chút nào, vẫn náo nhiệt vô cùng, các cảnh sát nhân dân bận đến đi đường cũng phải chạy.

Tiểu Đồng ôm máy tính bảng ngồi trên ghế dài ở sảnh xem hoạt hình, nghe nói ở nhà trẻ xảy ra chuyện, mấy cảnh sát nhân dân đều đến an ủi cô bé.

Có người đến, Tiểu Đồng liền trợn tròn mắt, bĩu môi, vẻ mặt tủi thân: “Một ngụm Coca cũng không cho con uống.”

Sau đó không có gì bất ngờ xảy ra, cô bé lại có thêm một phần đồ ăn vặt siêu cấp.

Đợi Chung Cẩn và Tiểu Vương giải quyết xong chuyện ở bệnh viện trở về sở, ở góc sảnh làm việc bên chiếc ghế dài các loại đồ ăn vặt đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Mà ở giữa ngọn núi đồ ăn vặt này, con gái anh giống như một vị hôn quân nhỏ nằm dài ngồi thẳng, một tay ôm một chai Coca lớn, một tay từ trong túi khoai tây chiên bốc ra một nắm nhét vào miệng.

Thiết bị giải trí cũng được nâng cấp, không biết ai còn mang đến một cái giá đỡ lười biếng để đặt máy tính bảng, giúp cô bé rảnh tay ăn đồ ăn vặt.

“Chung sở, kết quả xét nghiệm các bạn nhỏ cho thấy chất gây ngộ độc là muối axit nitric. Chất lỏng còn sót lại trong chai nước tìm thấy ở chân tường bếp nhà trẻ cũng cho kết quả xét nghiệm tương tự, cơ bản có thể xác định các bé bị ngộ độc là do uống phải loại nước này. Nồng độ muối axit nitric trong nước uống không cao, mỗi 100g nước uống chứa khoảng 0.3g. Căn cứ vào lượng hấp thụ, phía bệnh viện phán đoán sẽ không gây ra hậu quả quá nghiêm trọng cho cơ thể các bé.”

“Mặt khác, trong số 12 bé bị ngộ độc, có 11 bé có triệu chứng tương đối nhẹ, sau khi điều trị đã ổn. Bé uống nhiều nhất là một bé tên La Gia Hạo, hiện tại vẫn đang hôn mê. Theo lời kể của các bạn nhỏ, chính La Gia Hạo là người đã chia nước cho các bạn.”

"Ừm, đã tìm ra nguồn gốc của loại nước đó chưa?" Chung Cẩn hỏi.

Tiểu Vương lắc đầu: “Hôm qua Cốc Nhạc đã kiểm tra toàn bộ camera giám sát của nhà trẻ ngày hôm đó và mấy ngày trước, không phát hiện La Gia Hạo mang hai chai nước vào trường. Hơn nữa hai chai nước lớn như vậy, cậu bé hẳn là cũng không thể lén lút mang vào dưới mắt các cô giáo.”

Chung Cẩn: “Chắc không phải do đứa trẻ tự mang vào. Có người đặt ở đó, hoặc ném từ ngoài hàng rào vào có khả năng lớn hơn.”

Hôm qua sau khi từ bệnh viện trở về, Chung Cẩn lại đến nhà trẻ một chuyến, xem xét hiện trường tìm thấy hai chai nước. Chỗ đó vừa vặn là góc khuất của camera giám sát nhà trẻ, lại rất gần hàng rào.

Các cô giáo trong nhà trẻ đều đã bị thẩm tra từng người, cơ bản loại trừ khả năng nhân viên trong trường gây án. Hiện tại phỏng đoán, nước có lẽ đã bị ném từ bên ngoài hàng rào vào, rồi vừa vặn bị một bạn nhỏ nhặt được mang đi uống hết có khả năng lớn hơn.

Chung Cẩn tìm Cốc Nhạc ở bộ phận kỹ thuật đến để tìm hiểu tình hình camera giám sát xung quanh.

Cốc Nhạc là người trong sở chuyên phụ trách việc trích xuất và điều tra camera giám sát, điều tra hiện trường, có 8 năm kinh nghiệm làm cảnh sát, nghiệp vụ rất giỏi, chỉ là người không thích nói chuyện, hơi cục mịch. Dân kỹ thuật phần lớn đều có tính cách này, trầm mặc ít lời, dân kỹ thuật khô khan.

Sau khi trở về hôm qua, Cốc Nhạc đã kiểm tra hết camera giám sát xung quanh. Camera gần nhất khu vực này ở giao lộ, giao lộ này lưu lượng người rất lớn, hơn nữa nghi phạm cũng không thể ngang nhiên xách hai chai nước đi trên đường, nên dựa vào camera giám sát để xác định nghi phạm rất khó khăn.

Chung Cẩn đang nói chuyện với Cốc Nhạc thì Nhiêu Thi Thi chạy tới: “Chung sở, cậu bé tên Bánh Bao tỉnh rồi.”

“... Bánh Bao?”

Nhiêu Thi Thi xấu hổ, cả ngày nghĩ chuyện Tiểu Đồng gọi người

ta là Bánh Bao buồn cười, còn kể cho các đồng nghiệp khác trong sở nghe, cái này hay rồi, trước mặt sở trưởng lại lỡ miệng nói ra.

“Tên thường gọi là Màn Thầu, tên thật là La Gia Hạo, chính là cậu bé đã uống phải muối axit nitric đó ạ.”

"Chung Vân Đồng đặt tên cho người ta đấy à?" Chung Cẩn vẻ mặt hiểu rõ, nhanh chóng bước ra ngoài: “Nhiêu Thi Thi cô đi với tôi đến bệnh viện một chuyến.”

Nhiêu Thi Thi nhanh chóng đuổi theo.

Tiểu Đồng buổi sáng xem nửa tiếng phim hoạt hình, máy tính bảng đã bị ba tịch thu, hiện tại cô bé đang vui vẻ trượt scooter nhỏ, trên tay lái treo đủ loại đồ ăn vặt rực rỡ, nhanh chóng chạy đến các hiện trường "hóng hớt".

Chung Cẩn đi đến cổng đồn công an, nhìn thấy đứa trẻ đang đứng ở cửa phòng hòa giải thò đầu ra thò đầu vào, gọi cô bé vài tiếng, cô bé mới quay đầu lại:

"Tạm biệt ba." Đứa trẻ thấy anh muốn ra ngoài, qua loa xua tay, rồi lập tức quay đầu đi xem náo nhiệt.

Hôm nay trong sở có vài vụ tranh cãi tình cảm, đủ các loại yêu sớm, ngoại tình trong hôn nhân, tự sát vì tình. Chung Cẩn không muốn cho đứa trẻ tiếp xúc với những chuyện này quá sớm, liền vẫy tay với cô bé:

“Đi thôi, ba đưa con ra ngoài chơi.”

Tiểu Đồng tiếc nuối cốt truyện hấp dẫn đang xem trong phòng hòa giải, rối rắm nửa ngày, cuối cùng tình yêu với ba vẫn chiến thắng sự ham hóng hớt, cô bé nhanh chóng túm một nắm đồ ăn vặt từ tay lái nhét vào cặp sách nhỏ, lon ton chạy theo anh.

Bệnh viện Phụ sản và Nhi khoa, mười hai đứa trẻ được đưa đến hôm qua đã được chuyển hết vào khu nội trú, bác sĩ Tào, trưởng khoa nhi cùng họ đi thăm hỏi.

Chung Cẩn ôm con trong lòng, cùng bác sĩ Tào đi về phía khu nội trú: “Hiện tại các bé thế nào rồi?”

Bác sĩ Tào: “Không sao đâu, liều lượng chất độc không lớn, không tổn thương đến nội tạng. Các bé nôn một trận rồi chóng mặt một lúc là ổn thôi, không giống người lớn da dẻ mỏng manh, bị va chạm là đau mấy tháng. Trẻ bốn năm tuổi đúng là thời điểm sức sống tràn trề, hồi phục rất nhanh.”

Sắp đến phòng bệnh, bác sĩ Tào lấy từ trong túi ra một chiếc mặt nạ Tôn Ngộ Không đeo lên, cười giải thích với Chung Cẩn:

“Dỗ trẻ con mà, bọn nhỏ vừa thấy Tôn Ngộ Không đến cứu mình, đều rất hợp tác.”

"Ví dụ như thế này." Ông học giọng Tôn Ngộ Không nói với đứa trẻ trong lòng Chung Cẩn: “Tiểu bằng hữu, để lão Tôn ta xem con chỗ nào không thoải mái.”

Tiểu Đồng rụt cổ lại, vội vàng xua tay: “Không cần xem đâu ạ, con rất thoải mái.”

Chung Cẩn nhìn con gái: “Vậy con có tin chú ấy là Tôn Ngộ Không không?”

Tiểu Đồng lại xua tay: “Không tin đâu ạ, Tôn Hành Giả bận đi đánh yêu quái, không có nhàn như chú ấy đâu.”

Chung Cẩn cười xoa đầu con, nói với bác sĩ Tào: "Đây là con gái tôi." Trong giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo, ý ngầm: con gái tôi thông minh lắm!

Bác sĩ Tào đeo mặt nạ Tôn Ngộ Không thật cạn lời, vẻ mặt khoe con của các bậc phụ huynh này ông thật sự thấy đủ rồi, hận không thể kéo cả chuyện con ị cũng phải khen hai câu.

Vừa nói chuyện mọi người cùng nhau đi vào khu nội trú nhi khoa. Hiện tại khoa nhi khác với khoa nhi thời của Chung Cẩn, không phải những bức tường trắng toát lạnh lẽo, cách bố trí thật sự rất nhân tính. Trên hành lang vẽ đủ loại động vật hoạt hình đủ màu sắc, thậm chí còn đỗ mấy chiếc ô tô con dành cho trẻ em, thoạt nhìn cứ tưởng là nhà trẻ. À đúng rồi, còn có một vị trưởng khoa bác sĩ đeo mặt nạ hoạt hình nữa.

Bác sĩ Tào đẩy cửa ra, đoàn người đi vào phòng bệnh.

La Gia Hạo vừa mới tỉnh dậy không lâu, vẫn còn rất yếu, nhắm mắt dựa vào lòng mẹ. Nghe thấy có người vào, cậu bé mở to mắt nhìn thoáng qua.

Một cái liếc mắt này khiến La Gia Hạo sợ hãi không ít, chú cảnh sát và Tôn Đại Thánh cùng nhau đến bắt cậu.

La Gia Hạo lập tức khóc lớn không ngừng, giãy giụa bò dậy quỳ xuống lạy: “Chú cảnh sát ơi, Tôn Đại Thánh ơi, con sai rồi, cầu xin hai người tha cho con!”

Các người lớn ở đó đều ngơ ngác. Vẫn là trưởng khoa Tào có kinh nghiệm phong phú, vội tiến lên đỡ tay cậu bé, tránh cho động tác của đứa trẻ làm ảnh hưởng đến kim truyền dịch trên tay.

"Tiểu bằng hữu đừng căng thẳng, chú đến hỏi con vài chuyện thôi, không phải đến bắt con." Sợ dọa đứa trẻ, Chung Cẩn cũng cố gắng hạ giọng.

La Gia Hạo vẫn không thể yên tâm: “Vậy Tôn Đại Thánh sao cũng tới? Có phải là muốn dùng gậy Như Ý đánh chết con không?”

Trưởng khoa Tào kéo phịch chiếc mặt nạ xuống, cười gượng hai tiếng: “Ha ha, thật ra bác là bác sĩ, bác sĩ trêu con thôi.”

Mãi một lúc sau tâm trạng La Gia Hạo mới bình tĩnh lại một chút. Tiểu Đồng lấy từ trong túi áo hoodie ra một viên kẹo đậu nành sữa chua đưa qua: “Bánh Bao, cận ăn không?”

La Gia Hạo kéo giọng nhỏ xíu: “Chú cảnh sát ơi, bắt bạn ấy đi, bạn ấy cứ đặt biệt danh cho con.”

Về chuyện đặt biệt danh, Chung Cẩn nghiêm túc phê bình Tiểu Đồng, đồng thời đe dọa: “Chung Vân Đồng, sau này con còn đặt biệt danh cho bạn khác, ba sẽ bắt con về đồn công an.”

Tiểu Đồng không hề sợ hãi, còn lộ ra một nụ cười đắc ý: “Con vốn dĩ đã thích đến đồn công an rồi, hắc hắc.”

Chung Cẩn: "... Tóm lại, không được gọi bậy tên các bạn. Nếu không ba sẽ..." Chung Cẩn định nói sẽ tịch thu đồ ăn vặt, nhưng lại cảm thấy tịch thu đồ ăn vặt là hình phạt quá nghiêm trọng, ngẩn người một hồi: “Tóm lại là không được.”

Tiểu Đồng nghe đến phát chán: “Thôi thôi, ba đừng nói nữa.”

Chung Cẩn: "..." Cảm giác quen thuộc này, giống hệt giọng điệu khi anh nói chuyện với bố hồi còn nổi loạn tuổi teen.

Chương 20

DTV-EBOOK

Một bên La Gia Hạo xem thấy ngay cả chú cảnh sát cũng không quản được Chung Vân Đồng, càng thêm tuyệt vọng.

Chung Cẩn lại quay đầu nhìn về phía La Gia Hạo: “Chuyện Chung Vân Đồng đặt biệt danh cho con, chú xin lỗi con. Về nhà nhất định chú sẽ nghiêm khắc phê bình bạn ấy. Hiện tại chú có việc muốn hỏi con, con phải trả lời thật, được không?”

La Gia Hạo ngây thơ hỏi: “Chú cảnh sát ơi, thế nào là trả lời thật ạ?”

Lịch sử luôn lặp lại một cách đáng kinh ngạc, Nhiêu Thi Thi vừa trải qua cảnh này hôm qua, thở dài một tiếng: “Chính là trả lời nghiêm túc, không được nói dối.”

"À à, được ạ." La Gia Hạo đã hiểu.

"Con lấy hai chai nước đó ở đâu?" Chung Cẩn hỏi.

Khuôn mặt nhỏ tái nhợt của La Gia Hạo tràn đầy vẻ nghiêm túc: “Con nhặt được ạ, nhặt được ở góc phía sau bếp ấy ạ.”

“Vậy con có thấy ai đặt chai nước ở đó không?”

“Không ạ.”

Hỏi thêm mấy câu nữa, kết quả hỏi ra cũng không khác gì suy đoán của Chung Cẩn và mọi người: “Loại nước này có thể là người xấu đặt ở đó, mục đích là dụ dỗ các bạn nhỏ. Lần sau con không được làm như vậy nữa, nhặt được đồ vật và người lạ cho

đồ vật đều không được ăn, biết chưa?"

La Gia Hạo cúi đầu: "Con xin lỗi chú cảnh sát, lần sau con sẽ không thế nữa."

"Ừ, con nghỉ ngơi cho khỏe nhé. Chuyện bắt người xấu cứ để các chú lo. Nhớ kỹ sau này không được ăn bậy đồ không rõ nguồn gốc... Con có hiểu không rõ nguồn gốc là có ý gì không?"

"Không rõ ạ."

Chung Cẩn xua tay: "... Bố mẹ con về rồi sẽ giải thích kỹ hơn."

Tiểu Đồng hai tay đút trong túi áo hoodie, đứng trước giường bệnh, học dáng vẻ của ba dạy La Gia Hạo: "Nhặt được đồ vật phải chia sẻ."

Chung Cẩn đau đầu muốn chết, giọng cũng không tự giác lớn hơn vài phần, gần như là quát: "Nhặt được đồ vật phải giao cho cô giáo hoặc bố mẹ, ai bảo con nhặt được đồ vật là phải chia sẻ hả? Có phải con cố ý gây rối không?"

Trưởng khoa Tào vỗ vỗ vai Chung Cẩn, cười đến vai run rẩy: "Bố mẹ con về rồi sẽ giải thích kỹ hơn."

Cũng lo lắng Chung Vân Đồng lại nói ra điều gì dạy hư trẻ con, sau khi hỏi xong, Chung Cẩn trực tiếp bế con gái đi.

Đợi bọn họ đi hết, trong phòng bệnh lại trở về yên tĩnh. Mẹ La Gia Hạo đặt cậu bé nằm lại xuống giường, rồi kéo chăn chỉnh tề cho con.

Cô không nhắc đến chuyện ngộ độc nước, những việc này có thể xử lý sau. Hiện tại đối với cô mà nói, quan trọng nhất là con trai mau chóng khỏe lại.

"Mẹ ơi, các bạn khác cũng bị ngộ độc ạ?" La Gia Hạo hỏi.

“Ừ, nhưng bác sĩ đã chữa khỏi cho các bạn rồi. Con uống nhiều nhất nên cũng là trường hợp nặng nhất. Con đừng nghĩ nhiều, yên tâm dưỡng bệnh nhé.”

La Gia Hạo gật đầu, nhắm mắt lại.

Một lát sau, cậu bé lại mở to mắt.

"Sao vậy con?" Mẹ hỏi.

Tay La Gia Hạo từ trong chăn vươn ra, nắm chặt mấy que phô mai: “Trong chăn có cái gì ấy mẹ.”

Mẹ La Gia Hạo vén chăn lên, thấy bên dưới chăn giấu không ít đồ ăn vặt.

"Chắc chắn là Chung Vân Đồng đặt ở đây." La Gia Hạo nhớ lại, vừa nãy khi người lớn nói chuyện, Chung Vân Đồng cứ đứng ở chỗ này.

Mẹ La Gia Hạo thu dọn đồ ăn vặt rồi để lên tủ đầu giường: “Con đang ốm không ăn được, đợi con khỏe rồi mẹ cho con ăn.”

“Vừa nãy cô bé xinh xắn kia là bạn học của con à? Con bé còn lén giấu đồ ăn vặt cho con nữa, quan hệ của các con chắc tốt lắm nhỉ? Bố bạn ấy là sở trưởng đấy, con nên chơi với bạn ấy nhiều vào, giữ mối quan hệ bạn bè tốt, biết chưa?”

La Gia Hạo chớp chớp mắt, cậu bé muốn nói với mẹ rằng mình và Chung Vân Đồng không phải bạn tốt, nhưng nếu nói vậy chắc chắn sẽ kéo theo nhiều chuyện hơn, cuối cùng cậu bé chỉ nhắm mắt lại không nói gì.

Nhà trẻ đột nhiên đóng cửa, Tiểu Đồng lại tiếp tục trở về đồn

công an làm "trùm", cô bé lái xe trượt scooter lượn qua lượn lại trong sảnh lớn. Đi ngang qua chỗ làm việc của Nhiêu Thi Thi, cô bé được nhét cho một miếng kẹo dẻo to.

“Tiểu Đồng.”

Nghe thấy có người gọi tên mình, Tiểu Đồng vừa quay đầu lại, thấy một chị gái lạ mặt đứng ở ngoài cửa kính đồn công an vẫy tay với cô bé.

"Cô là ai?" Tiểu Đồng lái xe trượt scooter đến trước mặt chị, ngẩng khuôn mặt nhỏ hỏi.

Chị gái ngẩn người một chút: “Chị là Vạn Hủy Đan đây mà, em không nhớ chị sao?”

"À à." Tiểu Đồng gật gật đầu: “Không nhớ ạ.”

Vạn Hủy Đan có chút thất vọng, làm bộ buồn rầu muốn chết: “... Sao em có thể quên chị chứ? Chị là chị họa sĩ vẽ tranh đó!”

Vừa nghe thấy "vẽ tranh", cuối cùng Tiểu Đồng cũng nhớ ra: “À, là chị. Chào chị ạ.”

Đối diện với lời chào bất ngờ mà lại trịnh trọng, Vạn Hủy Đan dở khóc dở cười: “Chị đến đồn công an mấy lần rồi mà không gặp được em, em chạy đi đâu vậy?”

Tiểu Đồng nhảy xuống khỏi xe trượt scooter, kéo tay Vạn Hủy Đan đi vào, đi thẳng đến chiếc ghế dài ven tường. Cô bé ra hiệu cho Vạn Hủy Đan: “Ngồi xuống nói chuyện từ từ ạ.”

Vạn Hủy Đan có cảm giác như được chủ nhà chiêu đãi rất tốt.

Cô đặt chiếc bảng vẽ sau lưng dựa vào tường: "Chị định đến phòng vẽ tranh, tiện đường ghé qua xem có gặp được em

không." Vừa nói, vừa quay đầu lại đã không thấy đứa trẻ đâu.

Vạn Hủy Đan tìm một vòng, thấy Tiểu Đồng đã quay lại cưỡi chiếc xe trượt scooter của mình, cô bé lái chiếc xe nhỏ vào một góc, nơi có một khung hình chữ nhật dán bằng băng dính màu xanh lá cây. Xem ra đây là chỗ đỗ xe riêng của Tiểu Đồng.

Đỗ xe xong, Tiểu Đồng mới lò dò đôi chân ngắn chạy về: “Ba con bảo đỗ xe không cẩn thận là ba vứt đi đấy.”

Chiếc xe trượt scooter nhỏ màu vàng lam họa tiết hoạt hình, đỗ ngay ngắn trong chỗ đỗ xe nhỏ xíu, không hề lấn ra ngoài một chút nào. Vạn Hủy Đan ôm mặt, thật sự muốn tan chảy vì đáng yêu.

Tiểu Đồng thuần thục leo lên yên xe ngồi, lúc này mới chậm rì rì giải thích với Vạn Hủy Đan: “Dạo trước em đi học ở 'thác ngỗng sở' ạ.”

“À, ra là đi nhà trẻ. Khó trách chị đến mấy lần đều không gặp được em. Hôm nay sao em không đi học?”

Tiểu Đồng chống hai tay lên má, vẻ mặt trầm ngâm: “'Thác ngỗng sở' xảy ra chuyện rồi, các bạn bị ngộ độc hết, em 'tốt nghiệp' rồi.”

Vạn Hủy Đan bật cười thành tiếng, không biết ai đã nói với cô bé là "tốt nghiệp": “Em học ở nhà trẻ Tiểu Thái Dương đúng không?”

Nhà trẻ này cách nhà Vạn Hủy Đan không xa, mấy ngày trước cô thấy xung quanh đều giăng dây cảnh báo, nghe các bác gái ngoài đường nói đã xảy ra vụ ngộ độc tập thể ở trẻ em.

“Vậy em không sao chứ?”

Vạn Hủy Đan vừa hỏi xong lại cảm thấy mình hỏi thừa, nhìn đứa bé trắng trẻo mũm mĩm mặt mày hồng hào thế này, sao có thể bị ngộ độc được. Cái thân hình gầy gò xanh xao của cô đứng trước mặt em mới giống như người bị ngộ độc ấy.

“Vâng ạ.”

Vạn Hủy Đan lấy từ trong chiếc cặp chéo vai ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Tiểu Đồng:

“Đây là quà cho em. Chị đến mấy lần không gặp được em, nên cứ mang theo mãi. May mà hôm nay cuối cùng cũng gặp được em rồi.”

Tiểu Đồng cầm lấy chiếc hộp giấy có hình ngôi sao nhỏ ở trên, loay hoay mãi vẫn chưa mở được. Cô bé định đưa thẳng vào miệng cắn. Vạn Hủy Đan vội ngăn hành động lỗ mãng của cô bé lại, tự mình giúp cô bé mở hộp.

Trong hộp là một khung ảnh thủy tinh nhỏ, bên trong là một bức tranh vẽ tay nhỏ.

Bức tranh vẽ một đứa trẻ đáng yêu mặc áo hoodie, cắt tóc hình nắp nồi. Tuy là nhân vật truyện tranh giả tưởng, nhưng liếc mắt một cái là có thể nhận ra là Tiểu Đồng, giống hệt kiểu tóc, giống hệt áo hoodie, ngay cả đôi mắt to tròn lấp lánh cũng giống y như đúc.

"Oa, là em!" Tiểu Đồng vui vẻ cầm khung ảnh lên, ngắm nghía trái phải: "Bạn ấy có cánh!" Trong tranh, phía sau đứa trẻ có một đôi cánh lớn rực rỡ như cầu vồng.

"Đúng rồi," Vạn Hủy Đan xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô bé: “Trong ngày u ám nhất của cuộc đời chị, Tiểu Đồng đã xuất hiện như một thiên thần nhỏ, khen chị vẽ phim hoạt hình rất giỏi, là chị gái 100 điểm.”

Tiểu Đồng trân trọng cất khung ảnh, cẩn thận ôm vào lòng: “em muốn đưa cho ba em ạ.”

Vạn Hủy Đan vẻ mặt phức tạp sờ sờ mái tóc bóng mượt của cô bé, ngưỡng mộ nói: “Tình cảm của em với ba tốt thật.”

"Em yêu ba em nhất, ba em cũng yêu em nhất trên đời!" Khoe khoang xong chuyện mình và ba là tuyệt nhất, Tiểu Đồng lại hỏi cô: “Còn chị thì sao? Sống có ổn không ạ?”

Vạn Hủy Đan bĩu môi:

“Thật ra cũng không khác trước là mấy. Bố chị trước mặt cảnh sát thì hứa hẹn ngon ngọt, nhưng về nhà rồi vẫn chứng nào tật nấy, cứ cằn nhằn chị không chịu học hành, lại luôn nói chị vẽ tranh tốn tiền. Mẹ chị thì thái độ có thay đổi một chút, nhưng cũng luôn bị bố chị ảnh hưởng, đôi khi cũng nhắc đi nhắc lại chị.”

Nói một hồi, Vạn Hủy Đan xoay người lấy chiếc bảng vẽ sau lưng ra, chỉ vào dòng chữ 【Phòng vẽ Bay Lượn】 trên bảng cho Tiểu Đồng xem:

“Em xem này, đây là tên phòng vẽ tranh của chị. Tiền nhuận bút của chị vẫn chưa nhận được, đây là tiền đăng ký mẹ chị cho. Dù thế nào, chỉ cần chị có thể vào phòng vẽ tranh, là đã tiến gần đến ước mơ một bước rồi.”

Tiểu Đồng ôm quà, cười ha hả gật đầu lia lịa. Tuy không hiểu hết những gì Vạn Hủy Đan nói, nhưng tóm lại chắc là chuyện tốt.

Vạn Hủy Đan lại véo véo má phúng phính của cô bé: “Chị đi trước nhé, còn phải đến phòng vẽ tranh, lần sau chị lại đến thăm em.”

Tiểu Đồng xua tay với cô: “Tạm biệt chị ạ!”

Tiễn Vạn Hủy Đan đi, Tiểu Đồng nhảy xuống khỏi ghế, ôm quà đi tìm ba. Bởi vì có hệ thống định vị mùi hương tự động, Tiểu Đồng luôn có thể định vị chính xác vị trí của ba.

Tiểu Đồng ngửi thấy mùi của ba đi đến cửa phòng họp. Cánh cửa khép hờ, cô bé ôm quà không tiện đẩy cửa, liền xoay người, dùng mông giữ cửa đẩy ra, lùi lại đi vào phòng họp.

Tiếng họp bên trong đột nhiên im bặt, mọi người đều nhìn về phía này, một cái mông nhỏ tròn xoe linh hoạt tiến vào phòng họp.

Đợi cô bé xoay người, Chung Cẩn chỉ vào cô bé, ngón tay dài rõ khớp đặt lên môi, làm động tác "Suỵt".

Tiểu Đồng hiểu ý ba là bảo cô bé không được lên tiếng. Cô bé một tay ôm đồ chơi, tay kia che miệng lại, nhón chân, rón rén đi đến bên cạnh Nhiêu Thi Thi.

Nhiêu Thi Thi bế cô bé lên, đặt lên ghế ngồi.

Cốc Nhạc đưa tay qua, véo má Tiểu Đồng một cái, sau đó dứt khoát cầm lấy laptop của mình, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Đồng.

Chung Cẩn làm bộ không thấy động tác nhỏ của họ, tiếp tục chủ đề trước đó:

“Vụ ngộ độc tập thể ở nhà trẻ Tiểu Thái Dương, vì địa điểm xảy ra nằm trong khu vực mù của camera giám sát, hiện tại không thể xác định nghi phạm. Bên phía hiệu trưởng Trang chúng ta cũng đã tìm hiểu, cơ bản loại trừ tình huống tư thù cá nhân cố ý hãm hại. Hiện tại tôi có một ý tưởng, liệu có phải là cạnh tranh thương mại ác ý không?”

"Nhưng nếu là cạnh tranh thương mại ác ý thì chúng ta điều tra thế nào?" Nhiêu Thi Thi hỏi: “Dù sao cũng liên quan đến quá nhiều cơ sở kinh doanh dịch vụ trông trẻ, chẳng lẽ chúng ta lại đi hỏi từng nơi một sao? Hơn nữa không có chứng cứ, cũng chẳng ai ngốc đến mức chủ động thừa nhận.”

Chung Cẩn: “Phương pháp loại trừ. Đầu tiên, nhà trẻ Tiểu Thái Dương là một cơ sở trông trẻ có quy mô tương đối lớn, hơn nữa thu phí không thấp. Vậy những xưởng gia đình hoặc nhà trẻ nhỏ giá rẻ không thể cạnh tranh với Tiểu Thái Dương. Tiếp theo, nhà trẻ khác với trường học, không đề cập đến chất lượng giáo dục, phụ huynh vì tiện lợi thường sẽ chọn nhà trẻ gần nhà, khoảng cách quá xa cũng không thể cạnh tranh. Sau khi loại trừ từng cái, mục tiêu của chúng ta sẽ là những nhà trẻ lớn có quy mô nhất định trong vòng 20km.”

Cốc Nhạc nhanh chóng tra thông tin theo lời Chung Cẩn trên máy tính, đẩy đẩy gọng kính trên mũi, trả lời:

“Tổng cộng chỉ có hai nhà trẻ phù hợp điều kiện này, một nhà là lớp mầm non của khu dân cư, nhà còn lại tên là lớp mầm non trực thuộc nhà trẻ quốc tế Kim Thái Dương, là nhà trẻ tư nhân mới thành lập năm ngoái.”

Cốc Nhạc từ máy tính gửi thông tin cơ bản về nhà trẻ Kim Thái Dương đến điện thoại của mọi người.

Nhà trẻ mới bắt đầu hoạt động năm ngoái, quy mô và cơ sở vật chất đều thuộc hàng nhất lưu, phí trông trẻ cũng không hề thấp, còn đắt hơn nhà trẻ Tiểu Thái Dương một chút.

Người ta tên là Tiểu Thái Dương, hoạt động hơn hai mươi năm rồi, còn bên này tên là Kim Thái Dương, mới khai trương năm ngoái, rõ ràng là có ý cố tình dựa hơi danh tiếng.

Nhiêu Thi Thi bĩu môi: “Xem ra cái Kim Thái Dương này có vấn đề lớn đấy, có muốn bắt người phụ trách về hỏi một chút không?”

Cốc Nhạc không tán thành: “Hiện tại chúng ta không có bất kỳ chứng cứ nào, tùy tiện bắt người chỉ sợ sẽ động đến dây nhợ.”

Chung Cẩn gật đầu đồng ý, rồi sắp xếp công việc:

“Nhiêu Thi Thi, cô đến Bệnh viện Phụ sản và Nhi khoa một chuyến, nhờ trưởng khoa nhi Tào phối hợp, để La Gia Hạo ở lại viện thêm vài ngày. Cảnh sát cũng cử người theo dõi bệnh viện, một khi bắt đầu điều tra rõ ràng, nghi phạm có khả năng lén đến tìm gia đình La, việc theo dõi trong phạm vi nhất định sẽ thuận tiện hơn. Cốc Nhạc, cậu dùng Thiên Nhãn tra quỹ đạo hành động của nhân viên bên Kim Thái Dương vào ngày xảy ra vụ ngộ độc, đồng thời theo dõi điện thoại của người phụ trách chính, luôn chú ý đến thông tin và động thái của họ, có tình huống bất thường lập tức báo cáo. Mặt khác, Hồ Đắc, cậu dẫn một đội người, tiến hành điều tra theo lệ thường tất cả các cơ sở kinh doanh dịch vụ trông trẻ trong khu vực.”

"Vâng." Cốc Nhạc nói.

Nhiêu Thi Thi cũng gật đầu đáp: “Tôi đi bệnh viện ngay.”

Đợi mọi người họp xong, Chung Cẩn mới nhìn về phía Tiểu Đồng: “Con có chuyện gì sao, nhóc con?”

Tiểu Đồng ngồi trên ghế nghe người lớn họp, nghe đến mệt rã rời, lúc này đã trong trạng thái nửa ngủ, gà gật hết bên này đến bên kia.

Chương 21

DTV-EBOOK

Bị ba gọi một tiếng, cô bé lại mơ mơ màng màng mở to mắt. Chỉ là mí mắt trên dưới khó phân biệt, giãy dụa vài cái, cuối cùng lại khép lại, gáy tựa vào lưng ghế, cũng may ghế dựa mềm mại, mới không bị đau.

Chung Cẩn đi tới ôm cô bé, "Mệt rồi à? Lên sofa ngủ."

Văn phòng Chung Cẩn có một chiếc sofa da màu nâu, ban đầu là Tiểu Đồng đôi khi mệt mỏi sẽ lấy áo khoác của anh trải lên ngủ một lát. Sau này Chung Cẩn mang từ nhà đến một chiếc thảm nhỏ mềm mại trải lên sofa, lại mang thêm một chiếc gối đầu hình trái tim và một chiếc chăn nhỏ.

Vốn dĩ những thảm và gối này ngày thường đều cất trong tủ, khi cô bé ngủ mới lấy ra trải lên. Nhưng đôi khi Chung Cẩn không ở văn phòng, Tiểu Đồng mệt mỏi cũng tự mình vào ngủ, sợ cô bé không tự trải chăn, vì thế chiếc thảm nhỏ luôn được trải ngay ngắn trên sofa.

Cho nên trong văn phòng phong cách cứng rắn, gần như không có đồ trang trí cá nhân của Chung Cẩn, xuất hiện một chiếc sofa nhỏ không hợp tông, trên sofa trải thảm hoạt hình. Nếu có người đến văn phòng tìm Chung Cẩn, cần ngồi xuống nói chuyện, đều chỉ có thể ngồi trên chiếc ghế bành cứng đờ đối diện bàn làm việc. Nếu có thêm hai người vào, Chung Cẩn sẽ bảo người đó tự ra ngoài kê ghế ngồi.

Chung Cẩn nhẹ nhàng đặt Tiểu Đồng lên sofa, nửa ngồi xổm xuống bên cạnh giúp cô bé cởi giày, rồi bế con lên ôm vào lòng, lấy ra chiếc hộp cô bé ôm chặt trong ngực, lại giúp cô bé cởi áo

khoác, mới đặt cô bé đang ngủ say như bông xuống, kéo chăn đắp cẩn thận cho cô bé.

Sắp xếp xong cho con, ánh mắt Chung Cẩn dừng lại trên chiếc hộp mà cô bé vẫn ôm trước đó.

Trên hộp in hình ngôi sao nhỏ xinh xắn, khá đẹp, Chung Cẩn trước đây chưa từng thấy, cũng không biết bên trong là gì, có chút tò mò, nhưng anh không mở ra, đặt chiếc hộp cùng áo khoác của cô bé lên chiếc ghế bên cạnh sofa.

Khi Tiểu Đồng nằm trên chiếc sofa mềm mại chìm vào giấc ngủ say, Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương đã đến Bệnh viện Phụ sản và Nhi khoa.

Nói với chủ nhiệm Tào ý của cảnh sát, chủ nhiệm Tào tỏ vẻ: "Cũng may các anh đến sớm, muộn thêm hai tiếng nữa là đứa bé phải làm thủ tục xuất viện rồi."

Bệnh viện rất phối hợp, còn cố ý sắp xếp chuyển La Gia Hạo vào phòng bệnh một người, tránh cho những ồn ào quá mức từ bệnh nhân và người nhà ở phòng bệnh tập thể.

Nói chuyện với bệnh viện xong, nhóm Nhiêu Thi Thi lại đi thông báo cho nhà họ La.

Bố mẹ và bà nội La Gia Hạo đều ở bệnh viện, vốn dĩ nói đứa bé có thể xuất viện, người nhà đều đến chuẩn bị đón cậu bé về, lúc này đồ đạc đã thu dọn xong.

Nhiêu Thi Thi đưa đứa bé ra hành lang chơi ô tô nhỏ, nói với người nhà về sự sắp xếp của cảnh sát, còn phải phiền họ ở lại viện thêm vài ngày, đối với bên ngoài cố gắng không tiết lộ thông tin, trong thời gian đó nếu có ai lén tìm họ, nhất định phải thông báo cho cảnh sát trước tiên.

Bà nội La Gia Hạo vừa nghe liền không vui: “Đứa bé khỏe mạnh còn nằm viện, đây chẳng phải lãng phí tiền sao? Bệnh viện còn có vi khuẩn virus, lỡ nhiễm bệnh thì sao? Lại nói bắt tội phạm là trách nhiệm của cảnh sát các anh, sao còn muốn phiền chúng tôi?”

Nhiêu Thi Thi tức đến muốn trợn trắng mắt: “Vậy các người là không phối hợp đúng không? Được, chủ nhiệm Tào, phiền ông làm thủ tục xuất viện cho họ đi.”

Rồi lớn tiếng nói với người nhà họ La: “Quay lại chuyện bồi thường cho mười một đứa trẻ kia, sẽ thông báo các người đến đồn công an giải quyết.”

“Chưa nghe nói còn phải bồi thường đấy.” Mẹ La Gia Hạo chen vào một câu.

Bố La cũng nói: “Trẻ con còn nhỏ, không hiểu chuyện, lại nói cũng không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, sao lại còn phải bồi thường?”

“Vậy đồ uống là con nhà các người cho người khác uống đúng không? Con nhà người ta đều nằm viện, các người cho là cứ thế là xong? Trẻ con chưa thành niên, chẳng lẽ bố mẹ các người cũng chưa thành niên sao? Chó đụng vào người chủ còn phải bồi tiền đấy, huống chi là chuyện lớn như vậy.”

Bị Nhiêu Thi Thi mắng cho vài câu, cả nhà họ La thành thật, ngoan ngoãn chuyển vào phòng bệnh một người. Điều quan trọng nhất thực ra là sợ phải bồi thường tiền.

Cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa chuyện ở bệnh viện, Nhiêu Thi Thi tức đến nổ phổi, ra cửa vẫn còn lẩm bẩm: “Cái nhà này đúng là đủ kiểu, con mình gây ra chuyện lớn như vậy, họ cứ như người không liên quan, tôi cũng chịu thua.”

Tiểu Vương tâm lý so với cô tốt hơn nhiều:

“Cho nên nói, làm nghề của chúng ta kỵ nhất là lẫn lộn tình cảm cá nhân, cô không thể yêu cầu tất cả những người cô giúp đỡ đều là người tốt. Cho nên lời thề của chúng ta là phục vụ nhân dân, chấp pháp công chính, kỷ luật nghiêm minh, nhưng chưa nói là muốn cứu độ chúng sinh. Điểm này phải học tập trưởng phòng Chung của chúng ta, anh ấy trước nay đều theo quy trình phá án, xong việc rút lui, đúng là một cỗ máy phá án không có cảm xúc.”

“Ha, một người vô vị như trưởng phòng Chung, anh ấy chưa bao giờ tham gia hoạt động ngoại khóa, nhìn dáng vẻ cũng không có sở thích gì, cảm giác anh ấy ngay cả cười cũng không biết, tôi thật sự rất ít khi thấy anh ấy cười, anh nói cuộc đời anh ấy còn có gì đáng vui vẻ sao?”

Hai người ngồi vào xe công vụ, Tiểu Vương khởi động xe: “Ừ, tôi đã thấy anh ấy cười, khi ở cùng Tiểu Đồng.”

“Cho nên Đồng bảo là thiên sứ đến cứu vớt ba cô bé, may mắn có Đồng bảo.”

Tiểu Vương: “...Cô có phải hơi quá nuông chiều Tiểu Đồng không? Cưng chiều trẻ con không tốt lắm.”

Nhiêu Thi Thi ngồi vào ghế sau, vỗ vỗ vai Tiểu Vương: “Ai, phía trước có một quán khoai lang tiên đặc biệt ngon, chúng ta đi ăn đi.”

“Cô ăn nhiều đồ ngọt thế không sợ béo à? Tôi không đi.” Tiểu Vương không thích ăn đồ ngọt, quán mà Nhiêu Thi Thi nói anh biết, đoạn đường đó rất dễ tắc xe, anh không muốn đi.

Nhiêu Thi Thi: “Đi mà, tiện đường gói cho tiểu Đồng một phần.”

“Được.” Lần này Tiểu Vương đồng ý thật sảng khoái, sảng khoái lái xe đi.

Tiểu Đồng tỉnh giấc, bò dậy từ trên sofa, ba không có trong văn phòng, cô bé nhăn mũi hít hít, mùi hương của ba ở đồn công an đã nhạt đi nhiều, xem ra ba không ở đồn công an.

Cô bé rất quen với việc chờ đợi này.

Tự mình bò dậy, xoay người lại, đôi chân ngắn nhỏ đạp vài cái, bò xuống sofa, nhét chân vào đôi giày da mũi to, cong lưng, hự hự xỏ giày, tay nhỏ giữ chặt phía sau giày cố gắng kéo, kéo vài cái vẫn không nhét hết chân vào được.

Tiểu Đồng lẩm bẩm: “Chân con béo quá.”

Thế là cô bé đạp gót giày da xuống dưới lòng bàn chân, xoay người bế món quà của mình lên, lạch bạch đi ra khỏi văn phòng.

Trên hành lang đối diện gặp Cốc Nhạc, Cốc Nhạc lập tức chạy tới, véo một cái vào khuôn mặt mềm mại của Tiểu Đồng.

Gần đây Cốc Nhạc dường như có một thói quen kỳ lạ, chỉ cần nhìn thấy Tiểu Đồng là muốn xoa bóp mặt cô bé, cảm giác mềm mại, mịn màng đặc biệt thoải mái, đột nhiên anh hiểu được những người trẻ tuổi nghiện xoa bóp.

Cốc Nhạc nhìn thấy Tiểu Đồng dẫm gót giày da, liền ngồi xổm xuống, bế Tiểu Đồng lên đặt lên đầu gối, giúp cô bé đổi lại đôi giày xỏ ngược. Lần này giày đã xỏ vào, nhưng cảm giác hơi chật.

“Chân có đau không?” Cốc Nhạc ấn ấn vào vị trí ngón cái, ngón cái đã chạm đến mũi giày.

“Không đau.”

Tiểu Đồng đưa chiếc hộp quà trong tay cho Cốc Nhạc: “Đây là của em.”

“A? Cái gì vậy? Anh xem nào.”

Cốc Nhạc mở hộp ra, lấy khung ảnh bên trong: “Thật là Tiểu Đồng, còn có cánh nữa, đáng yêu quá, có thể tặng anh không?”

Tiểu Đồng lấy lại khung ảnh ôm vào lòng, nhảy xuống khỏi đầu gối Cốc Nhạc, không quay đầu lại mà đi mất.

Cô bé thò đầu vào văn phòng Mao Phỉ Tuyết, Mao Phỉ Tuyết cười vẫy tay với cô bé: “Tiểu Đồng, vào đi.”

Tiểu Đồng nghênh ngang bước vào, ném khung ảnh lên bàn Mao Phỉ Tuyết: “Đây là của con.”

“Ôi chao, thật đẹp.” Mao Phỉ Tuyết khen: “Ai vẽ cho con thế?”

“Là chị vẽ tranh.” Tiểu Đồng lấy lại khung ảnh, khoe xong liền đi.

Hôm đó, các cảnh sát trực ban ở đồn công an đều đã thấy món quà của Tiểu Đồng, tổng cộng khoe ba lượt đi về, đợi Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương mang đồ ngọt về, lại bị cô bé khoe thêm một lần nữa.

Mấy cảnh sát trêu cô bé thích khoe, Tiểu Đồng nhai viên khoai lang ngọt ngào, giơ một ngón tay út lên, hỏi anh ta một câu đầy triết lý:

“Vậy chú có một cái không?”

Hơn 6 giờ chiều, Chung Cẩn đã trở về, Tiểu Đồng đang cùng các cảnh sát trực ban ăn cơm hộp, hộp cơm đầy ắp các loại thịt, nhìn sang mấy cảnh sát bên cạnh, trong bát chỉ còn lại ít cơm trắng

và rau.

Tiểu Vương phát hiện Chung Cẩn đứng bên cạnh nhìn, còn tưởng Tiểu Đồng sắp bị mắng, chột dạ giải thích một câu: "Trưởng phòng, chúng em tự nguyện cho ạ."

Kết quả Chung Cẩn mắng cho cả bọn một trận: "Cho trẻ con ăn nhiều thịt như vậy sẽ biếng ăn, lần sau không được cho."

Rồi anh xoa đầu Tiểu Đồng mấy cái, không nói gì thêm.

Trong sở ngày hôm qua đã bắt đầu điều tra kỹ lưỡng các địa điểm kinh doanh ủy thác thuộc khu vực quản lý, phía nhà trẻ Kim Thái Dương tạm thời vẫn chưa có động tĩnh gì, Cốc Nhạc rất kiên nhẫn theo dõi camera giám sát, ngay cả ăn cơm cũng bưng đến trước màn hình, sợ bỏ lỡ thông tin quan trọng nào đó.

Ăn một miếng thịt bò băm với cơm, Cốc Nhạc vừa nhai vừa nhìn chằm chằm vào màn hình, sắc mặt anh thay đổi một chút, đột nhiên buông hộp cơm, đứng dậy chạy ra ngoài.

Anh trực tiếp đẩy cửa văn phòng Chung Cẩn ra.

"Sao thế? Bên Kim Thái Dương có tình huống gì à?" Chung Cẩn hỏi.

Cốc Nhạc ngơ ngác đứng ở cửa một lúc, mới nói: "Không phải, em chỉ muốn nói hôm qua thấy giày da của Tiểu Đồng hình như hơi nhỏ, anh nhớ mua cho cô bé một đôi mới nhé. Em vốn định mua cho cô bé, nhưng quên mất không đo chiều dài chân cô bé."

Chung Cẩn: "...Ừ."

Cốc Nhạc ngày thường là một người ít nói, ngại giao tiếp, một người đàn ông thẳng thắn kiểu kỹ sư, nói chuyện cũng rất trực tiếp, không hề vòng vo, Chung Cẩn vừa đồng ý, anh lại hỏi thêm

một câu: “Hôm nay anh có thể mua không?”

Chung Cẩn: “...Anh tan làm sẽ đi.”

“Cảm ơn.”

Chung Cẩn: “...Không có gì.”

Cốc Nhạc đi rồi một lúc lâu, Chung Cẩn vẫn còn ngơ ngác, đây là cuộc đối thoại thần tiên gì vậy? Anh vừa bị cấp dưới ép mua giày cho con gái sao? Cẩn thận nhớ lại, anh lại cảm thấy có chút buồn cười. Bất quá cũng hợp lý thôi, dù sao con gái anh đáng yêu như vậy, có nhiều người yêu quý cũng rất bình thường.

Sau đó Chung Cẩn xem xét giày của Tiểu Đồng, quả nhiên là hơi nhỏ, không những ngón chân cái chạm đến mũi giày, mà chỗ cổ giày, đôi chân mũm mĩm của cô bé còn bị thít lại thành một vết hằn.

“Sao giày nhỏ cũng không nói?” Chung Cẩn cảm thấy mình làm bố thật không xứng, giày con nhỏ mà phải người khác nhắc nhở.

Tiểu Đồng ngồi xổm xuống, tay nhỏ chọc tới chọc lui, muốn đẩy phần thịt thừa ra ở miệng giày vào trong, lẩm bẩm: “Chân con béo quá.”

Trẻ con lớn nhanh thật, đôi giày da mũi to này vẫn là khi cô bé vừa đến, Chung Cẩn mua cho, lúc đó anh còn chưa biết Tiểu Đồng là con gái mình.

Chung Cẩn nhớ rõ, lúc đó tổng cộng đã mua hai đôi giày, một đôi dép nhựa mua ở vỉa hè mua lớn, ngón chân tròn xoe của đứa bé cứ bị trượt ra ngoài, đi đường đế giày kêu xoạch xoạch.

Đôi giày da mũi to này là lần thứ hai mua, nhờ nhân viên cửa hàng chọn giày cho cô bé, rất vừa chân, Tiểu Đồng cũng thích đi

nhất, bởi vì Tiểu Đồng nói cô bé thích giày có hoa, một đứa trẻ nhỏ như vậy cũng có gu thẩm mỹ riêng.

Đỗ xe ở bãi đỗ ngầm trung tâm thương mại, so với lần đầu Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng đến trung tâm thương mại ở Kinh Thị với vẻ lạ lẫm và lúng túng, hiện tại anh đã tỏ ra thành thạo hơn nhiều. Ôm Tiểu Đồng, theo bảng chỉ dẫn, anh quen đường đi đến khu đồ dùng trẻ em ở tầng 3.

Rõ ràng chỉ qua hơn một tháng, nhưng lại cảm giác như đã qua rất lâu, Chung Cẩn cảm thấy mình trong khoản chăm sóc con cái đã lên một trình độ mới. Hiện tại mọi người thường kết hôn muộn, hoặc không kết hôn, hoặc kết hôn không cần con, trong vòng bạn bè của Chung Cẩn, anh dường như vẫn là người đầu tiên làm bố. Giống như Vu Phi Dương, cả ngày chỉ biết cười ha ha, anh ấy đã có con rồi.

Nghĩ đến đây, Chung Cẩn nảy sinh một cảm giác ưu việt khó hiểu, một đứa trẻ đáng yêu như vậy, người khác đều không có, chỉ có anh có, cảm giác này thực sự rất sảng khoái.

Tiểu Đồng ở một cửa hàng nhìn trúng một đôi giày da mềm đế màu cam và xanh lá cây phối hợp, cô bé chỉ vào tủ kính đựng giày nhỏ, nói với bố:

“Con muốn cái này, cà rốt và củ cải trắng.”

Trí tưởng tượng của trẻ con thật phong phú, đôi giày này phối màu thật sự là màu cam và xanh lục bảo, nhìn rất giống cà rốt và củ cải non, dây giày còn trang trí một con thỏ con ba chiều, hơn nữa giống đôi giày cô bé đang đi, cũng là giày mũi tròn, giày da mũi to, rất đáng yêu.

Chung Cẩn nhờ nhân viên cửa hàng lấy giày ra, cầm trên tay thử độ mềm, lại hỏi: “Có thoáng khí không? Con bé thích chạy lung tung.”

“Đôi giày này chất liệu là da dê lớp đầu, rất thoáng khí và mềm nhẹ, xin hỏi bé đi cỡ bao nhiêu? Tôi có thể tìm cỡ phù hợp cho bé thử.”

“Phiền cô đo chiều dài chân con bé.” Chung Cẩn biết chiều dài chân Tiểu Đồng trước đây là 16 centimet, đi giày trẻ em cỡ 22, nhưng hiện tại chân cô bé đã dài ra một chút, nên anh muốn đo lại.

Nhân viên cửa hàng đo lại chiều dài chân Tiểu Đồng, nói với bố: “Chân bé hiện tại dài 16.5 centimet, có thể đi giày cỡ 23 hoặc 24, cỡ 23 thì vừa chân hơn, nhưng bên tôi kiến nghị anh lấy cỡ 24, trẻ con lớn nhanh, cỡ 24 có thể đi được lâu hơn.”

“Lấy hai đôi, 23 và 24 mỗi cỡ một đôi.”

Chung Cẩn không thể chấp nhận việc Tiểu Đồng đi giày không vừa chân, cũng không thể chấp nhận việc Tiểu Đồng đi giày chật mũi. Cho nên anh quyết định sau này mua giày đều mua hai cỡ, đợi cỡ 23 bắt đầu chật thì chuyển sang đi cỡ 24, rồi lại mua giày mới, cứ như vậy luân phiên, hoàn hảo thực hiện vòng lặp kín.

Nhân viên cửa hàng cười rất hòa nhã: “Bố thật cẩn thận, thường thì những người cẩn thận như vậy đều là mẹ.”

Tiểu Đồng đi đôi giày mới chạy tới chạy lui ở quảng trường phun nước trước cửa trung tâm thương mại, không hề luyến tiếc ném đôi giày cũ có hoa mà trước đây cô bé rất thích vào thùng rác, rồi phát hiện trên mặt đất một cái lỗ nhỏ, cong lưng nhìn chằm chằm vào cái lỗ nhỏ đó.

“Đó là lỗ phun nước, mau quay lại đây, lát nữa ướt hết người đấy.” Chung Cẩn đút tay vào túi quần, đứng bên ngoài hồ phun nước gọi cô bé.

Trẻ con gặp chuyện thú vị thường sẽ chọn cách giả vờ điếc, hiện tại cô bé rất muốn chơi cái lỗ nhỏ này, vì thế tự động bỏ qua tiếng bố.

Nhìn chằm chằm vào cái lỗ một lúc, Tiểu Đồng ngồi xổm xuống, dùng tay mò vào cái lỗ phun nước: “Không có nước mà.”

Chung Cẩn bước vào bể phun nước, cũng khom lưng nhìn theo: “Hỏng rồi à?”

Vừa dứt lời, từ miệng lỗ phun nước bất ngờ phụt ra một dòng nước mạnh, xối thẳng vào mặt Chung Cẩn, bọt nước theo mái tóc đen chảy xuống, ướt đẫm cả một mảng áo sơ mi trước ngực.

Tiểu Đồng ngồi xổm bên cạnh cười khúc khích: “Oa oa, ba thảm quá!”

Chương 22

DTV-EBOOK

“Ba, con muốn chơi cái kia.” Tiểu Đồng kéo tay Chung Cẩn, chỉ vào lâu đài hơi phồng ở đằng xa, “Nhiều bạn nhỏ đang nhảy nhót bên trong lắm ba.”

Chung Cẩn vốn định về nhà thay quần áo, nước ở đài phun nước lại bẩn, là một người có thói quen sạch sẽ, anh ít nhiều có chút không thể chấp nhận việc mặt và đầu mình dính đầy nước bẩn.

Nhưng nghĩ đến mình ngày thường công việc bận rộn, rất ít có cơ hội vào giờ này đưa Tiểu Đồng ra ngoài chơi, anh dứt khoát đồng ý: “Được, đi chơi.”

Tiểu Đồng há miệng vừa a a a vừa tận hưởng gió, vừa vui sướng chạy về phía trước.

Ở những nơi không có xe cộ qua lại như thế này, Chung Cẩn thường sẽ không ngăn cản con bé chạy nhanh, trẻ con chính là phải hiếu động mới có sức sống, ngã cũng không sao, ngã vài lần sẽ ngoan ngoãn thôi.

Bên lâu đài hơi có người thu phí, trả tiền mới được vào chơi, Tiểu Đồng đứng ở cửa gọi Chung Cẩn: “Ba nhanh lên, con muốn chơi lắm rồi.”

Gấp đến độ đã bắt đầu dậm chân, có thể thấy là thật sự muốn chơi.

Chung Cẩn bảo chủ quán cho con bé vào trước, anh ở phía sau mua vé sau. Quét mã chuyển khoản 20 tệ, điện thoại Chung Cẩn lại vang lên.

Là Cốc Nhạc gọi lại: “Trưởng phòng Chung, bên Kim Thái Dương có động tĩnh, bất quá tình hình có chút phức tạp, anh có muốn về sở một chuyến không?”

Chung Cẩn nhìn đứa con vừa cởi giày bước vào lâu đài hơi phồng, bên trong ngã trái ngã phải, nhưng vẻ mặt lại vô cùng vui sướng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, miệng cười toe toét. Nếu không có hai cái tai nhỏ che lại, chắc khóe miệng đã muốn kéo dài đến tận gáy rồi.

Nếu bây giờ gọi con bé đi, con bé sẽ thất vọng biết bao?

Chung Cẩn thu hồi ánh mắt, nói với Cốc Nhạc ở đầu dây bên kia một tiếng: “Được, tôi đợi lần sau vậy.”

Cúp điện thoại, anh mở danh bạ điện thoại, gọi cho bố của Hướng Tử Mặc, Hướng Duệ Thành: “Anh có rảnh không? Ở nhà không?”

Hướng Duệ Thành và Chung Cẩn không thân, chỉ là lần trước Chung Cẩn đón Tiểu Đồng có nói vài câu, Chung Cẩn vừa gọi đã hỏi dồn dập, trực tiếp khiến Hướng Duệ Thành ngơ ngác:

“Tôi ở nhà, có... có rảnh, trưởng phòng Chung có việc gì sao?”

“Tôi đang ở quảng trường đài phun nước gần nhà anh, anh có thể qua đây một chuyến không? Có chút việc gấp.”

Một trưởng đồn công an, dùng giọng điệu này nói chuyện với người ta, giọng Hướng Duệ Thành cũng bị anh dọa cho trong trẻo: “Được, tôi qua ngay.”

Chung Cẩn: “Mang cả con trai anh theo.”

Cúp điện thoại, Chung Cẩn lại chuyển khoản hai mươi tệ cho

chủ lâu đài hơi phồng, nói với ông ta lát nữa còn có một đứa trẻ muốn đến chơi.

Khoảng mười phút sau, Hướng Duệ Thành kẹp một đứa trẻ dưới nách, đi đôi dép lê, chạy như bay trên quảng trường đài phun nước với ánh đèn đan xen, nếu không phải vẫn duy trì thói quen rèn luyện, tuổi hơn 30 của Hướng Duệ Thành, chạy mấy bước này chắc đã gần đứt hơi.

“Trưởng phòng Chung, tình hình thế nào?” Hướng Duệ Thành chống đầu gối, thở hổn hển.

Chung Cẩn chỉ vào lâu đài hơi phồng: “Tôi mời Tử Mặc chơi cái này.” Rồi nói với cậu bé tóc tai rối bời, vẻ mặt ngơ ngác mặc áo phông: “Tử Mặc, em gái con đang chơi bên trong, con cũng vào đi.”

Tử Mặc vừa nghe nói em gái cũng ở đó, liền hoàn toàn mặc kệ bố mình sống chết, cởi dép lê đặt gọn ở cửa, rồi nhanh chóng bò vào lâu đài tìm em gái.

“Tôi có chút việc phải về sở một chuyến, phiền anh trông bọn trẻ trước. Đúng rồi, lát nữa tôi đến đón Tiểu Đồng.”

Mãi đến khi bóng dáng cao lớn của Chung Cẩn biến mất khỏi tầm mắt, Hướng Duệ Thành mới dần dần hoàn hồn, anh hướng về phía người đàn ông đã khuất bóng mà lớn tiếng nói:

“Không phải, bảo tôi đến trông con anh thì nói sớm một tiếng chứ, suýt nữa anh dọa mất hồn tôi rồi.”

“Chú Hướng, ba con đâu?” Tiểu Đồng với mái tóc đen rối bù vì chơi đùa, ghé vào tường bao lâu đài hơi phồng nhìn ra ngoài, chỉ thấy chú Hướng, không thấy ba đâu.

Hướng Duệ Thành lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười hiền từ

thân thiện, giả giọng dỗ dành: “Đồng Đồng, ba con có chút việc gấp, chú ở đây, không sợ nhé, mau đi chơi đi, chơi mệt rồi chú mua đồ ăn cho, muốn ăn gì cũng được.”

“Ăn gà rán, còn có băng băng.” Tiểu Đồng đã không nói “gà mặc quần áo xiên giòn giòn” nữa, con bé bây giờ đã biết cách nói chính xác “gà rán”, nhưng kem vẫn nói chưa sõi.

“Được, không thành vấn đề, đi chơi đi, vui vẻ nhé.”

Bên đồn công an, Cốc Nhạc nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát, vừa thấy Chung Cẩn trở về, lập tức phóng to hình ảnh giám sát, chỉ vào người trong ảnh nói với anh:

“Trưởng phòng Chung, người đàn ông trung niên mặc đồ đen này tên là Quách Thất, là bảo vệ của trung tâm ủy thác Kim Thái Dương. Hai tiếng trước, tôi phát hiện hắn gọi điện thoại cho mẹ của La Gia Hạo là Khổng Ánh Thu, nội dung cuộc gọi là muốn cùng Khổng Ánh Thu trò chuyện một chút, Khổng Ánh Thu do dự một hồi, cho hắn địa chỉ một công viên gần bệnh viện, Nhiêu Thi Thi bọn họ hiện tại đã qua đó, mục tiêu cách quá xa, không nghe được nội dung bọn họ nói chuyện, hiện tại có bắt người không?”

“Khổng Ánh Thu nhận được điện thoại này không báo cảnh sát sao?” Chung Cẩn hỏi.

“Không có, hơn nữa cô ta phỏng chừng cũng không biết điện thoại của mình đã bị chúng ta nghe lén. Tôi đoán có khả năng cô ta cố ý không muốn cho cảnh sát biết, do đó lợi dụng chuyện này tống tiền.”

Chung Cẩn có gần 8 năm kinh nghiệm điều tra, anh trực giác tên bảo vệ này hẳn chỉ là con tốt thí. Nếu Khổng Ánh Thu phối hợp, phỏng chừng còn có thể moi ra người đứng sau Quách Thất, nhưng với tình hình hiện tại, Khổng Ánh Thu lại đang

ngấm ngầm quấy đục nước, e rằng sẽ ngày càng mất kiểm soát.

“Bắt người về trước.” Chung Cẩn nói.

Nửa tiếng sau, Nhiêu Thi Thi và mấy cảnh sát đã áp giải hai người trở về.

Không sai lệch với phán đoán của Cốc Nhạc, Quách Thất chính là người ném đồ uống, cảnh sát điều tra đến nhà trẻ Kim Thái Dương, dọa hắn sợ chết khiếp, trốn trong nhà một ngày, cuối cùng không kìm được gọi điện thoại cho Khổng Ánh Thu, tính giải quyết riêng chuyện này. Chỉ là còn chưa kịp nói gì đã bị cảnh sát bắt.

“Đồ uống là anh ném vào trung tâm ủy thác Tiểu Thái Dương?” Chung Cẩn hỏi.

Quách Thất trừng đôi mắt hơi đục ngầu, gật gật đầu.

“Nói rõ là có hay không.”

“Vâng.”

Chung Cẩn: “Ném từ vị trí nào?”

“Từ ngã tư đèn xanh đèn đỏ thứ ba đường Sưởng Phổ rẽ trái vào, đi đến hàng rào đầu tiên của trung tâm ủy thác Tiểu Thái Dương, tôi ném hai chai đồ uống vào bên trong, một lon Coca, một chai nước tăng lực.”

“Ném vào thời gian nào?”

“Ngày 26 tháng 7, thứ sáu, khoảng 8-9 giờ sáng.”

Cốc Nhạc cũng vừa lúc mở đoạn video giám sát đó trên máy tính, khớp với những thông tin cơ bản mà Quách Thất nói, vào

lúc 8 giờ 36 phút sáng ngày 26 tháng 7, camera giám sát đã ghi lại hình ảnh Quách Thất đi xe điện ngang qua đèn xanh đèn đỏ đường Sưởng Phổ, rồi rẽ vào con hẻm phía sau trung tâm ủy thác Tiểu Thái Dương.

Chung Cẩn tiếp tục hỏi: “Anh đã thêm gì vào đồ uống?”

“Thật ra tôi không biết đó là thứ gì, vợ tôi bán thịt kho ở chợ, để màu đẹp sẽ thêm một ít phụ gia trong phạm vi cho phép, tôi tùy tiện lấy phụ gia ở quán thịt kho. Ý tôi là cảm thấy, dù sao cũng là đồ người ăn, chắc không có vấn đề gì lớn, tôi chỉ muốn làm bọn trẻ đau bụng vài ngày.”

Rất nhiều cửa hàng thịt kho sẽ thêm một lượng muối nitrit theo quy định vào thịt kho, có tác dụng làm màu đẹp, điểm này quả thật khớp với lời Quách Thất nói.

Quách Thất ngước mắt đánh giá sắc mặt mấy cảnh sát trước mặt, trên khuôn mặt đen vàng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng: “Cảnh sát, mấy đứa trẻ đó sẽ không thật sự nghiêm trọng chứ? Anh xem, đây đều là đồ người ăn, lại còn được nhà nước cho phép, sao lại có thể xảy ra chuyện lớn như vậy?”

Nhiêu Thi Thi đẩy một tập tài liệu giấy đến trước mặt hắn: “Muối nitrit hít vào 0.2-0.5g sẽ gây ngộ độc, nghiêm trọng có thể dẫn đến sốc thậm chí tử vong, đây là tài liệu, tự anh xem đi.”

“Tôi không biết chữ.” Quách Thất nghe thấy sẽ chết người, vẻ mặt rõ ràng có chút khẩn trương.

“Vì sao anh muốn bỏ muối nitrit vào Coca và nước tăng lực rồi ném vào trung tâm ủy thác?”

Lúc này Quách Thất tuy nói có chút khẩn trương, nhưng cảm xúc vẫn tính ổn định, trả lời trôi chảy:

“Tôi làm bảo vệ ở nhà trẻ Kim Thái Dương, bên đó trả lương không thấp, một tháng có 4800 tệ. Sau này nhà trẻ làm ăn không tốt, đuổi việc một số người, tôi sợ đến lượt mình. Tôi liền nghĩ, nếu trung tâm ủy thác Tiểu Thái Dương gần chúng tôi nhất xảy ra chuyện, những phụ huynh đó chắc chắn sẽ không đưa con đến đó nữa, như vậy chúng tôi sẽ có khách, tôi cũng sẽ không bị cắt giảm biên chế.”

Nói xong, Quách Thất lại bổ sung một câu: “Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, tôi nguyện ý chi trả tiền thuốc men và bồi thường cho các cháu.”

“Ừ,” Chung Cẩn trầm mặt, gật đầu, “Hiện tại không chỉ đơn giản là bồi thường tiền thuốc men, hành vi của anh đã phạm tội thả chất nguy hiểm, hơn nữa người bị hại lại là trẻ nhỏ được bảo vệ đặc biệt, không chỉ liên quan đến bồi thường kinh tế, việc phán án đã là chuyện chắc chắn.”

Anh nhìn thẳng vào mắt Quách Thất, nghiến từng chữ hỏi: “Cho nên, Quách Thất, nói đi rốt cuộc là ai sai khiến anh? Tòng phạm và chủ mưu có mức hình phạt khác nhau.”

Trong đáy mắt Quách Thất vẫn luôn bình tĩnh thoáng hiện vài tia hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ không chịu khai: “Cảnh sát, chuyện này thật sự là do tôi làm.”

Chung Cẩn đan mười ngón tay đặt dưới cằm, trầm ngâm một lát, rồi lại nói với Quách Thất:

“Anh có biết những lời anh nói toàn là sơ hở không?”

“Thứ nhất, anh là một người ngay cả chữ cũng không biết, nhưng trả lời lại quá trôi chảy và cẩn trọng, mọi thông tin đều kín kẽ, như đã trải qua rất nhiều lần diễn tập.”

“Tiếp theo, anh có thể vì mức lương 4800 tệ một tháng mà mạo

hiểm đầu độc, chứng tỏ anh là một người vô cùng coi trọng tiền bạc. Nhưng khi nói đến việc bồi thường tiền thuốc men và bồi thường cho người bị hại, anh lại hứa hẹn quá dễ dàng, giống như có người sẽ thay anh trả số tiền đó vậy."

"Thứ ba, anh gọi điện thoại cho Khổng Ánh Thu, ai đã cho anh số điện thoại của cô ta?"

Quách Thất rũ đầu, lặp đi lặp lại một câu: "Là tôi làm, không ai sai khiến tôi."

"Được thôi, cứ giam lại từ từ mà hỏi."

Chung Cẩn ném chiếc bút trong tay xuống bàn, một tiếng "cạch" giòn tan, nghe thấy tiếng động nhỏ này, Quách Thất đột nhiên giật mình.

Trên điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là Hướng Duệ Thành gọi lại, Chung Cẩn gọi lại cho anh ta, bên kia nói vài câu gì đó, sắc mặt Chung Cẩn khẽ biến: "Được, tôi qua ngay, ở bệnh viện nào?"

Cúp điện thoại, Chung Cẩn vội vã bước ra ngoài, Nhiêu Thi Thi đuổi theo: "Trưởng phòng Chung, bên Khổng Ánh Thu thì sao?"

Cái cô Khổng Ánh Thu này cũng đủ phiền phức.

"Phê bình giáo dục, ngày mai bảo cô ta quay lại, cô xử lý là được, tôi có chút việc gấp, có gì gọi điện cho tôi."

Nhiêu Thi Thi còn định nói gì đó, Chung Cẩn đã nhanh chóng bước vào bóng đêm dày đặc, cô há miệng thở dốc, mệt mỏi ngáp một cái, xoay người đi vào một phòng hỏi han dựa vào hành lang.

Đêm khuya, thành phố ồn ào náo nhiệt cả ngày dần dần im lặng,

trừ những khu tập trung quán ăn đêm, hộp đêm, quán bar và karaoke, trên đường phố đã sớm không còn người đi bộ, chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc xe chạy ngang qua.

Chiếc xe việt dã màu đen của Chung Cẩn chạy rất nhanh, gần như đạp sát vạch giới hạn tốc độ một đường chạy đến Bệnh viện Phụ sản và Nhi khoa thành phố.

Hướng Duệ Thành trong điện thoại nói Tiểu Đồng nôn mửa phát sốt, đã kịp thời đưa đến bệnh viện, cụ thể chưa nói nhiều, chỉ nói không có gì lớn, bảo anh lái xe chậm một chút.

Không biết có phải vì không ăn cơm tối không, Chung Cẩn cảm thấy tay chân rã rời, đầu hơi choáng, tim đập rất nhanh.

Tìm thấy Hướng Duệ Thành ở sảnh truyền dịch, Chung Cẩn bước đến: “Lão Hướng.”

Lão? Hướng?

Vừa qua tuổi 30, Hướng Duệ Thành có chút cạn lời, nhưng vừa thấy vẻ mặt rõ ràng đang khẩn trương vì con của Chung Cẩn, anh cũng không so đo những chuyện đó.

Anh đứng dậy: “Không sao đâu, cậu đừng hoảng hốt. Chỉ là bỏ ăn, lúc nãy nôn rồi, bác sĩ cũng tiêm hạ sốt rồi, qua đêm nay chắc sẽ ổn thôi.”

Chung Cẩn bước lên trước, nhìn thấy đứa bé rúc trong chăn, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, cánh mũi khép mở, có lẽ khó chịu nên hơi thở có chút nặng nề.

Hướng Duệ Thành lại nói: “Cũng tại tôi, tối qua tôi dẫn bọn trẻ đi ăn gà rán và kem, chắc là ăn tạp rồi.”

Chung Cẩn tuy đau lòng nhưng cũng biết đây không phải lỗi của

Hướng Duệ Thành, ngược lại an ủi anh: “Con bé này vốn tham ăn, chiều còn cùng mấy người không đáng tin cậy ở đồn công an ăn rất nhiều thịt, để con bé ốm một lần rồi sau này sẽ ngoan thôi.”

Thấy Hướng Duệ Thành vẫn đứng ở bên kia, Chung Cẩn liền thúc giục anh: “Thời gian không còn sớm nữa, anh về nghỉ ngơi đi, tôi ở đây trông, hôm nay phiền anh Hướng rồi.”

Lão Hướng: “...Ừ, hai thằng đàn ông chúng ta ở đây cũng không cần thiết, cậu có việc gì cứ gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào, tôi chắc lớn hơn cậu hai ba tuổi, cứ gọi anh là được.”

“Ừ, anh Hướng, anh lái xe chậm một chút.”

Lão Hướng: “...Ừ, tiểu Chung.”

Chung Cẩn ngồi trên chiếc ghế bành cạnh giường, cẩn thận tránh ống truyền dịch trên mu bàn tay, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đặt bên ngoài chăn. Đầu ngón tay anh luôn có chút lạnh, bàn tay nóng hổi của đứa bé đặt trong lòng bàn tay anh, nóng đến giật mình.

Tiểu Đồng đang sốt, cả người nóng ran khó chịu, bàn tay nhỏ bé được một bàn tay lạnh lẽo ấm áp nắm lấy, có lẽ cảm thấy rất thoải mái, bàn tay nhỏ kia cũng mở ra, vươn đến áp lên mu bàn tay Chung Cẩn.

Hướng Duệ Thành xỏ dép lê đi ra sảnh truyền dịch, lát sau lại quay trở lại, trên tay xách một hộp hoành thánh nhỏ.

Anh đặt hộp hoành thánh nhỏ lên bàn cạnh Chung Cẩn: “Chưa ăn tối à? Cái nghề của các cậu, một khi bận là đến nửa đêm, cơm cũng quên ăn, cẩn thận mà bị đau dạ dày đấy.”

Chung Cẩn ngượng ngùng cười: “Cảm ơn anh, thật sự có hơi đói bụng.”

Chương 23

DTV-EBOOK

"Ăn đi, tôi đi thật đây, có việc thì điện thoại liên lạc." Hướng Duệ Thành xua tay, xoay người rời đi.

Tay phải Chung Cẩn bị Tiểu Đồng nắm chặt, anh liền dùng tay trái mở hơn nửa nắp hộp, dùng miệng cắn rách bao nilon đựng đôi đũa dùng một lần, tay và miệng cùng phối hợp bẻ đôi đũa, tư thế vụng về gắp một miếng hoành thánh, cứ vậy tạm chấp nhận ăn.

Anh thật sự đói bụng, húp sột soạt, cảm thấy chén hoành thánh hôm nay đặc biệt thơm, thêm chút giấm nữa thì càng hoàn hảo.

Chung Cẩn cúi đầu ăn hoành thánh, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói nhỏ hơi khàn khàn: "Ba ăn gì đấy?"

Chung Cẩn quay đầu lại, quả nhiên là con bé đã tỉnh, đang trừng đôi mắt to đen láy nhìn chằm chằm anh.

Anh bị sặc, ho khan hai tiếng: "Con không được ăn, con đang ốm, hôm nay không được ăn gì nữa."

Tiểu Đồng chép chép miệng: "Vậy con uống một ngụm canh."

"Không được." Chung Cẩn lạnh lùng từ chối.

Vì tốt cho con, anh thật sự không cho con bé ăn một miếng nào, chẳng qua dưới ánh mắt tha thiết, thành khẩn mà lại đầy khát vọng của con bé, mỗi khi Chung Cẩn ăn một miếng anh đều có chút áy náy.

Rõ ràng anh là người chưa ăn tối, đói đến suýt tụt huyết áp, rõ ràng con bé là người ăn quá nhiều bị khó tiêu phải vào viện, nhưng vì sao anh lại có cảm giác tội lỗi mạnh mẽ như vậy?

Ăn vội vàng nốt chỗ hoành thánh còn lại, Chung Cẩn ngay cả canh cũng không dám uống, trực tiếp đậy nắp lại, đứng dậy đi ra hành lang, bỏ hộp đã gói kỹ vào thùng rác.

Tiểu Đồng lúc này không ngủ được, kéo tay ba, muốn anh kể chuyện.

Chung Cẩn cúi đầu tra điện thoại, xem có câu chuyện nào thích hợp để đọc cho con bé nghe không.

“Ba không biết kể, vậy cho con xem hoạt hình đi.” Tiểu Đồng có vẻ tốt bụng đưa ra một ý kiến mang tính xây dựng.

“Ba biết kể.” Xem hoạt hình hại mắt, Chung Cẩn nhất định không cho con bé xem hoạt hình, tiếp tục tra tìm trên điện thoại: “Ba kể cho con nghe câu chuyện về vị vua bụng to này.”

Câu chuyện còn chưa bắt đầu kể đã bị người khác cắt ngang, một người đàn ông lặng lẽ không tiếng động đi đến bên này, khẽ gọi một tiếng: “Trưởng phòng Chung phải không?”

Chung Cẩn ngẩng đầu, liếc mắt một cái nhận ra người đàn ông là bố của La Gia Hạo, trước đó ở bệnh viện đã gặp một lần, tuy rằng anh ta không nói gì, nhưng Chung Cẩn gần như có tài nhớ mặt người chỉ cần nhìn qua.

Đối phương xoa xoa tay lúng túng đứng một bên: “Trưởng phòng Chung, tôi vừa ở hành lang thấy anh vứt rác, tôi liền tìm đến đây. Vợ tôi cô ấy không phạm chuyện gì, các anh sao lại bắt người ta đi? Con tôi lúc này đang khóc đòi mẹ, anh xem, có thể châm chước một chút, cho cô ấy về trước được không? Anh cũng là người có con, châm chước châm chước.”

Chung Cẩn không lộ vẻ gì tránh ánh mắt anh ta: “Anh có nghi vấn gì thì trực tiếp đến đồn công an hỏi. Bây giờ là giờ tan làm của tôi, con gái tôi bị bệnh, tôi cần thời gian ở bên con bé, xin anh ra ngoài được không?”

Người đàn ông còn muốn nói thêm vài câu, đối diện với ánh mắt lạnh băng sắc bén của Chung Cẩn nhìn sang, cảm giác áp bức mười phần: “Xin anh ra ngoài.”

Người đàn ông không dám nói gì nữa, ngượng ngùng rời đi.

Tiểu Đồng học theo dáng vẻ vừa rồi của cha, phồng má, trừng mắt, giọng non nớt nhưng ra vẻ hung dữ lặp lại: “Xin anh ra ngoài.”

Chung Cẩn không nhịn được bật cười: “Ba có hung dữ vậy sao?”

Tiểu Đồng cười ha ha ha : “Siêu hung, con cũng siêu hung.”

Chung Cẩn ở bệnh viện một đêm, sau nửa đêm liền khom lưng gục bên mép giường ngủ thiếp đi một lát, ánh nắng sớm xuyên qua cửa chớp chiếu lên người anh, vòng ra sau cổ đến vai tạo thành một đường cong tao nhã.

Tiểu Đồng cũng vẫn còn ngủ, cơn sốt cao đã hạ, khuôn mặt lại trở về vẻ trắng trẻo ngày xưa, con bé nhắm mắt ngủ ngon lành, hàng mi dài và rậm rũ xuống gò má tạo thành một vầng sáng như bóng mờ.

Y tá đi vào, thấy cảnh tượng như vậy có chút ngây người, rất giống một bức tranh, một bức tranh sơn dầu duy mỹ được chiếu sáng dịu dàng. Cô vốn định vào thông báo họ có thể về, nhìn thấy cảnh tượng đẹp đến nao lòng này, y tá lại có chút không nỡ đánh thức họ.

Trong sảnh truyền dịch có người gọi một tiếng: “Bác sĩ, phiền bên này xem một chút, con tôi nói muốn nôn.”

Chung Cẩn bị đánh thức, cau mày mở mắt, khuôn mặt lơ đãng mang theo chút mệt mỏi của người vừa tỉnh giấc, vô tình nhìn qua, đối diện với ánh mắt ngẩn ngơ nhìn anh của y tá.

“Có việc gì sao?” Giọng Chung Cẩn khàn khàn, nghe lên lại có một vẻ gợi cảm hờ hững.

Y tá lập tức cảm thấy hai má nóng lên: “Cái đó, bé không sao rồi, hai người có thể về, nhớ mấy ngày này ăn thanh đạm một chút, đừng ăn quá no.”

“Ừ.” Chung Cẩn xoa xoa giữa mày, lại gọi y tá đang định xoay người rời đi: “Xin hỏi có thể cho con bé ở lại viện thêm một ngày nữa không? Tôi sẽ thuê người chăm sóc giúp.”

Y tá có chút không hiểu, lặp lại một lần: “Bé không cần nằm viện, có thể về được.”

Hôm nay thứ sáu, Chung Cẩn vốn định cho Tiểu Đồng ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm một ngày, anh ngày mai có thể đón con bé về nhà nghỉ ngơi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bệnh viện không phải nhà trẻ, nếu không có việc gì thì đừng chiếm dụng tài nguyên.

Vì thế anh chỉ gật đầu với y tá: “Được, vất vả các cô rồi.”

Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng về nhà một chuyến, rửa mặt thay quần áo, lúc này mới lại đưa con bé ra ngoài.

Ở tiệm bánh bao quen thuộc dưới lầu khu dân cư, Chung Cẩn hôm nay chỉ gọi màn thầu và cháo kê, đồ ăn quá thanh đạm bưng lên, Tiểu Đồng trong mắt không vui.

“Không ăn thịt con sẽ chết.” Tiểu Đồng rũ đôi vai nhỏ, yếu ớt

phản kháng.

Chung Cẩn đưa nửa chén cháo kê và nửa cái màn thầu đặt trước mặt con bé, vỗ vỗ vai con: “Đừng nói linh tinh, ba ăn cùng con, đợi khỏi bệnh rồi lại ăn thịt.”

Trẻ con ốm nhanh khỏi cũng nhanh, Tiểu Đồng kỳ thật cảm thấy mình đã không khó chịu chút nào, nhưng buổi sáng không được ăn thịt, đến đồn công an người cũng ỉu xìu, không có chút sức sống nào như ngày xưa.

“Ôi, tiểu Đồng nhà ta làm sao vậy? Ốm à?” Gặp Mao Phỉ Tuyết ở đại sảnh làm việc, cô liếc mắt một cái đã nhận ra Tiểu Đồng không ổn.

Tiểu Đồng diễn lại trò cũ, đáng thương vô cùng ôm chân Mao Phỉ Tuyết: “Không cho con ăn một miếng thịt nào.”

Mao Phỉ Tuyết bế con bé lên ôm vào lòng: “Sao vậy? Sao lại không cho ăn thịt? Muốn ăn thịt gì nào? Dì mua cho.” Hôm qua cô về nhà không gặp Hướng Duệ Thành, cũng không biết chuyện Tiểu Đồng ốm.

Chung Cẩn không mắc mưu: “Con bé tối qua bị ốm, hai ngày nay không được ăn thịt, đồ ăn vặt càng không được.”

“Ôi chao, ốm thì thật không được ăn.”

Tiểu Đồng bĩu môi nhỏ, hậm hừ trừng mắt cha kế: “Xin ba ra ngoài.”

Chung Cẩn: “...Đây là chỗ làm việc của ba, con mới là người phải ra ngoài.”

Nhìn hai ba con cãi nhau, Mao Phỉ Tuyết cười ha ha, rồi dỗ dành con bé: “Nếu không được ăn thịt, vậy chúng ta xem hoạt hình

được không?”

Chung Cẩn vốn đang đi về phía văn phòng, nghe thấy xem hoạt hình lại dừng bước, bất mãn nói: “Xem nữa mắt muốn mù.”

“Con bé không phải đang ốm sao? Cho xem một lát thôi.” Mao Phỉ Tuyết trực tiếp bỏ qua lời Chung Cẩn, ôm Tiểu Đồng đi lấy máy tính bảng.

Khi Chung Cẩn lần thứ hai từ văn phòng ra, nhìn thấy Tiểu Đồng ngồi trên chiếc ghế dài quen thuộc của cô bé, ôm máy tính, cong cổ xem hoạt hình, thấy chỗ vui còn hắc hắc cười theo.

Anh đi về phía cô bé, Tiểu Đồng lập tức ngoan ngoãn đưa máy tính cho anh. Mỗi lần xem khoảng nửa tiếng, Chung Cẩn đều sẽ kiên quyết thu lại, cho nên Tiểu Đồng đã hình thành phản xạ có điều kiện, khi thấy ba đến, cô bé sẽ chủ động nộp máy tính.

Chung Cẩn không nhận lấy máy tính, mà khom lưng bế cô bé lên, ôm thẳng vào văn phòng.

Đặt cô bé nằm xuống sofa đã trải thảm nhỏ, rồi lấy áo khoác và gối của mình lót sau lưng cô bé, để bé nửa nằm trên sofa với tư thế thoải mái.

Trong văn phòng bật điều hòa đủ lạnh, Chung Cẩn lấy chiếc chăn nhỏ của bé đắp lên người: “Nằm đây xem hoạt hình, mắt nhìn xa một chút biết chưa?”

Tiểu Đồng nằm trong chăn mềm mại, vui vẻ đến rung đùi đắc ý: “Tuân lệnh ba ạ.”

Tiểu Đồng ôm máy tính bảng nằm trên sofa xem 《Hàng xóm Totoro của tôi》, Chung Cẩn ở bàn làm việc xem xét một số văn kiện do cục gửi đến, Cốc Nhạc gõ cửa bước vào.

Nhìn thấy Tiểu Đồng cũng ở trong văn phòng, Cốc Nhạc đi trước đến chỗ con bé, véo má bé một cái, rồi mới trở lại bàn làm việc báo cáo công việc với Chung Cẩn.

“Trưởng phòng Chung, tình hình cơ bản của Quách Thất đã điều tra xong, cơ bản khớp với những gì hắn nói hôm qua. Còn một tình tiết nữa, Quách Thất là người địa phương, hiện tại cả nhà sống trong một căn nhà cũ nát do đời trước để lại, con trai hắn gần đây quen bạn gái, nhà gái có thai, yêu cầu nhà hắn mua nhà mới mới chịu kết hôn, chuyện này ầm ĩ một thời gian, hàng xóm xung quanh đều biết.”

“Tình hình bên Quách Thất thế nào?”

Cốc Nhạc nói: “Một mực khẳng định là hắn làm, miệng kín như bưng.”

Chung Cẩn gật đầu: “Gọi ông chủ Kim Thái Dương đến chưa?”

“Đã đến, Tiểu Vương và đội trưởng Hồ đang thẩm vấn.”

“Đi, đi xem.” Chung Cẩn đứng dậy khỏi bàn làm việc.

Hai người trước sau bước ra khỏi văn phòng, đi ngang qua sofa, Cốc Nhạc lại lần nữa đưa tay về phía khuôn mặt bánh bao thịt của Tiểu Đồng. Chung Cẩn quay đầu lại liếc anh ta một cái, cảm nhận được sát khí trong mắt trưởng phòng, Cốc Nhạc hậm hực rụt tay lại, không dám chống đối.

“Cảnh sát, tôi thật sự không biết chuyện này, đây hoàn toàn là hành vi cá nhân của Quách Thất, hơn nữa Quách Thất làm bảo vệ ở nhà trẻ chúng tôi chỉ là nhân viên tạm thời. Đương nhiên, các cháu đã bị tổn thương là không thể nghi ngờ, tôi là ông chủ nhà trẻ Kim Thái Dương, có thể xuất phát từ lòng nhân đạo tiến hành bồi thường thích đáng.”

Liêu Hoằng Cực nghiêng người dựa vào tay vịn ghế, bộ dạng bất cần đời.

Liêu Hoằng Cực, 46 tuổi, ông chủ nhà trẻ quốc tế Kim Thái Dương. Thời trẻ làm trong ngành khai thác quặng chì kẽm phát tài, sau này ngành quặng kẽm kinh tế đình trệ, hắn lại đầu tư vào rất nhiều ngành khác, y tế, giáo dục, xây dựng, thậm chí còn mở cửa hàng đêm, bất quá phần lớn đều không kiếm được nhiều tiền, nhưng dựa vào cơ nghiệp tích lũy từ quặng kẽm, Liêu Hoằng Cực vẫn sống rất thoải mái.

Hắn có hai tiền án, một lần là bị vợ cũ tố cáo bạo hành gia đình, sau đó bồi thường một khoản tiền là xong, hiện tại Liêu Hoằng Cực đã cưới vợ mới, là một giáo viên dạy múa trẻ hơn hắn 24 tuổi.

Lần thứ hai là đánh nhau gây rối, Liêu Hoằng Cực ở quán bar trêu ghẹo một nam sinh viên đang làm thêm kỳ nghỉ hè, bị đối phương đá vào hạ bộ, Liêu Hoằng Cực dùng chai rượu đập vào đầu sinh viên đó, hai bên xô xát đánh nhau. Chuyện này tuy rằng do Liêu Hoằng Cực gây ra, nhưng cả hai bên đều động tay, cuối cùng Liêu Hoằng Cực cũng bồi thường tiền để giải quyết riêng.

Một kẻ giàu mới nổi lấc cấc, không có đạo đức, không có điểm mấu chốt như vậy, cư nhiên lại là ông chủ một nhà trẻ, thật là một chuyện đáng sợ.

Mà đối mặt với thẩm vấn của cảnh sát, Liêu Hoằng Cực cũng thể hiện sự trơ tráo của một tên côn đồ xã hội, trước sau giữ vững một nguyên tắc, những câu có trả lời, mọi chuyện không biết, nhìn như mỗi câu hỏi đều trả lời nghiêm túc, kỳ thật thông tin mấu chốt một chữ cũng không tiết lộ.

Chung Cẩn đứng bên cạnh nghe vài câu, trực tiếp cắt ngang màn diễn Thái Cực của Liêu Hoằng Cực:

“Anh sai khiến Quách Thất bỏ chất độc vào đồ uống rồi ném vào sân trung tâm ủy thác Tiểu Thái Dương, sau khi sự việc bị điều tra ra, anh biết chuyện này sẽ phải ngồi tù, liền đẩy Quách Thất ra làm bia đỡ đạn, sau khi xong việc sẽ bồi thường cho con trai Quách Thất một căn nhà mới, có phải như vậy không?”

Nghe thấy Quách Thất đã khai báo, vẻ mặt luôn thả lỏng của Liêu Hoằng Cực xuất hiện một thoáng ngưng trệ rất nhỏ, nhưng rất nhanh lại khôi phục trấn tĩnh:

“Cảnh sát, anh đùa gì vậy? Những chuyện anh nói tôi còn chưa từng nghe thấy.”

Chung Cẩn khoanh tay đứng trước mặt hắn, giọng không lớn nhưng rất có uy hiếp: “Quách Thất đã khai rồi, anh còn giãy giụa làm gì?”

Liêu Hoằng Cực ngẩn người một lát, đột nhiên nổi giận, hắn dùng khớp ngón tay gõ mạnh xuống mặt bàn: “Tôi muốn gọi luật sư, đây là vu khống. Trước khi luật sư đến, tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu nào của các anh nữa.”

Thấy phản ứng này của Liêu Hoằng Cực, Chung Cẩn cảm thấy mình đã đoán đúng.

Tâm lý của Quách Thất kém xa Liêu Hoằng Cực, có con bài mua nhà hối lộ này, không tra hỏi vài câu đã khai hết.

Còn lại là tập trung hỏa lực nhắm vào Liêu Hoằng Cực, nhất định phải chứng minh tội của hắn, loại án liên quan đến an toàn thân thể trẻ em như hắn phải phán nặng. Nếu không Liêu Hoằng Cực có tiền, có quan hệ xã hội, lại là một tên cáo già. Giống như một con cá chạch toàn thân dính đầy nhớt, chỉ cần hơi lơi lỏng là hắn lại trượt mất.

Ngày thường Tiểu Đồng ở trong sở đều ăn cơm chung nồi với mọi người ở nhà ăn, con bé chỉ cần có thịt là được, không kén chọn, miễn là không cay đều ăn được.

Hôm nay Tiểu Đồng ốm, Chung Cẩn sợ đồ ăn ở nhà ăn nhiều dầu mỡ, chuẩn bị ra ngoài mua cháo cho con bé.

Vừa đi đến cửa đã bị dì Lộ ở nhà ăn gọi lại: "Trưởng phòng Chung, tôi nấu cho Tiểu Đồng một ít cháo khoai mài với canh gà, lại xào một đĩa cải thìa chỉ cho ít dầu thôi, anh xem được không?"

Chung Cẩn không ngờ chuyện Tiểu Đồng ốm đã lan đến nhà ăn, hơn nữa dì còn cẩn thận như vậy, đặc biệt chuẩn bị cơm cho người bệnh: "Được, lần sau đừng phiền phức vậy, tôi ra ngoài mua cho con bé chút đồ ăn là được."

Dì Lộ liên tục xua tay: "Đồng Đồng chính là bảo bối ở đồn công an, phiền phức gì chứ, tiện tay làm thôi."

Buổi trưa đến giờ ăn cơm, Tiểu Đồng nhìn bát canh suông và hoa quả trước mặt lại ỉu xìu, cái miệng nhỏ lẩm bẩm: "Không cho con một miếng thịt nào."

Chẳng qua lần này tính chất không giống với chuyện Coca lần trước, lần này thật đúng là không ai chiều con bé, mọi người đều khuyên con bé ngoan ngoãn ăn cơm, khỏi bệnh rồi lại tiếp tục ăn thịt.

Tiểu Đồng một tay chống đầu, tay kia cầm thìa xúc một muỗng cháo, tự dỗ dành mình: "Đây là thịt thịt, mau ăn đi."

A ô một ngụm ăn xong.

Tự thôi miên: "Thịt thịt thơm quá."

Nhiêu Thi Thi và mấy người kia nhìn thấy thương con bé đến muốn chết, Tiểu Vương đánh bạo đề nghị: “Trưởng phòng, hay là chúng ta cho con bé một miếng thịt đi, không ăn, chỉ cần cho con bé liếm một chút, nếm vị thịt thôi.”

Chung Cẩn liếc anh ta một cái lạnh nhạt.

Tiểu Vương không dám đưa ra ý kiến nữa, thương cảm nhìn Tiểu Đồng cười một cái: “Chú chỉ có thể giúp cháu đến đây thôi.”

Chương 24

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng chống đầu thở ngắn than dài, múc một cọng rau xanh: “Đây là lẩu thịt bò, ăn đi ăn đi.” A ô, lại một ngụm.

Chung Cẩn vẻ mặt bất đắc dĩ: “Con mau ăn đi, đầu với bụng đang tính sổ sách lung tung cả ngày đấy.”

Buổi chiều Chung Cẩn và mấy người thay phiên thẩm vấn Liêu Hoằng Cực, kẻ này thật không phải dạng vừa, tra hỏi mãi, vẫn không hề nao núng, cứ qua lại đánh Thái Cực với cảnh sát.

Mọi người đều biết rõ, càng kéo dài thời gian, người nhà và luật sư của Liêu Hoằng Cực ở bên ngoài càng có nhiều không gian hoạt động, đối với cảnh sát mà nói, hiện tại mỗi phút đều quý giá. Một bên không nói, một bên muốn hỏi, hai bên lâm vào giằng co cực độ.

Người lớn bận việc của mình, Tiểu Đồng liền lái xe trượt scooter đi khắp nơi xem náo nhiệt.

Xe trượt chạy đến văn phòng Cốc Nhạc, lúc này Cốc Nhạc không có ở đó, Tiểu Đồng liền ở bên trong nghịch ngợm.

Đột nhiên nhìn thấy trên bàn có một thứ quen thuộc.

“Ơ, đó là con.”

Tiểu Đồng từ xe trượt scooter nhảy xuống, nhón chân bò lên ghế dựa, rồi từ ghế dựa bò lên bàn, cầm lấy khung ảnh thủy tinh trên bàn nhìn nhìn, xác nhận, đây là quà của con bé.

Về việc vì sao quà lại ở đây, phải kể từ ngày Tiểu Đồng nhận được quà rồi khoe khoang khắp nơi, khoe một hồi, Chung Cẩn muốn đưa con bé đi mua giày mới, thế là con bé vứt lung tung rồi quên bức tranh nhỏ ở đồn công an.

Vừa hay bức tranh nhỏ này lại bị Cốc Nhạc nhặt được.

Cốc Nhạc, một cảnh sát kỳ cựu 8 năm, không hề có ý thức tự giác nhặt được của rơi trả lại, còn trắng trợn táo bạo bày bức tranh nhỏ trên bàn mình, trơ tráo nhất là, hắn còn tuyên bố với bên ngoài bức tranh này là Tiểu Đồng tặng cho hắn. Hành vi xấu hổ này còn khiến những người không rõ chân tướng như Nhiêu Thi Thi rất ghen tị.

Tiểu Đồng một lần nữa lấy lại bức tranh, lái xe trượt về văn phòng cha, giơ tay lên, ném mạnh bức tranh nhỏ lên bàn làm việc của cha.

Liêu Hoằng Cực bị thẩm vấn cả buổi trưa, hắn nói năng trơn tru, thái độ rất hợp tác, nhưng hễ nói đến thông tin mấu chốt, liền vẻ mặt vô tội nói mình không biết gì cả.

Mấy cảnh sát từ phòng thẩm vấn đi ra.

“Buổi tối tiếp tục.” Sắc mặt Chung Cẩn không tốt, ném lại những lời này rồi xoay người vào văn phòng.

Một lát sau, Chung Cẩn lại từ trong văn phòng đi ra, trên tay cầm bức tranh nhỏ kia: “Ai thấy Chung Vân Đồng đâu? Đây là con bé phải không?”

Dì vệ sinh đang lau sàn đáp: “Tiểu Đồng Đồng đi cùng phó sở trưởng Mao đến khu dân cư rồi. Đúng là của con bé, khoe khoang một hồi, hận không thể gặp con chó nào cũng đưa cho người ta xem một cái.”

Đội trưởng Hồ Đắc thò đầu qua nhìn thoáng qua: “Bức tranh này không phải Tiểu Đồng tặng cho Cốc Nhạc sao? Sao lại ở trên tay anh?”

“Hả? Cốc Nhạc? Hắn mơ tưởng hão huyền.” Chung Cẩn xoay người vào văn phòng, đặt bức tranh nhỏ ngay ngắn bên cạnh máy tính của mình.

Chung Cẩn vừa xem xét tài liệu thẩm vấn trên máy tính, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn bức tranh đứa bé đáng yêu, cuối cùng không nhịn được, lấy điện thoại ra chụp liên tiếp mấy bức ảnh, vui vẻ lưu vào vòng bạn bè của mình.

Buổi tối việc thẩm vấn Liêu Hoằng Cực vẫn tiếp tục.

Đêm khuya là thời điểm con người yếu đuối nhất, Liêu Hoằng Cực bị thẩm vấn cả ngày, lúc này thần kinh đã căng thẳng, người cũng không còn vẻ mặt bất cần đời như ban ngày.

Liêu Hoằng Cực trừng đôi mắt cá chết, dạng chân, uể oải dựa lưng vào ghế: “Cảnh sát, các anh đây là thẩm vấn mệt mỏi, tôi muốn gặp luật sư.”

“Còn biết thẩm vấn mệt mỏi cơ đấy? Ý thức phản trinh sát không tệ.” Chung Cẩn đặt bình giữ nhiệt lên bàn, ngồi xuống đối diện Liêu Hoằng Cực: “Không phải đã cho anh nghỉ ngơi rồi sao?”

“Tôi yêu cầu nghỉ ngơi đủ 8 tiếng đồng hồ.”

“Biết nhiều thật đấy. Trong vòng một ngày nghỉ ngơi đủ 8 tiếng đồng hồ, không nhất thiết là dùng một lần nghỉ đủ 8 tiếng. Nào, bắt đầu thôi.”

Liêu Hoằng Cực đã hiểu, đây đúng là chim ưng đói mồi.

Tiểu Đồng đây vẫn là lần đầu tiên muộn như vậy còn đi dạo ở đồn công an, hưng phấn đến đôi mắt sáng long lanh, chẳng thấy mệt mỏi gì, buổi tối ở đồn công an còn vui hơn ban ngày nhiều.

Con bé lái xe trượt scooter xuất hiện trước mặt một thanh niên say rượu, anh ta đang khoác lác: "Tao nói cho mày biết, bố tao là người giàu nhất Hải Sơn."

Tiểu Đồng cười không nói gì lái xe trượt qua trước mặt anh ta.

Người đàn ông say khướt chỉ vào gáy con bé: "Thằng nhóc con, mày cười ai đấy? Tao nói cho mày biết, bố tao là người giàu nhất Hải Sơn."

Một cảnh sát lập tức lớn tiếng quát: "Ai bảo là thằng nhóc con hả? Im miệng đi!"

Khí thế khoác lác của người đàn ông lập tức bị dập tắt tám chín phần.

Tiểu Đồng ha hả cười: "Bò ơi là bò."

Tiếp tục chạy đến hiện trường hài hước tiếp theo.

Một người đàn ông say rượu khác đang ôm thùng rác trong sở khóc lóc: "Yến Nhi, đừng bỏ anh, anh không thể sống thiếu em mà."

Tiểu Đồng lái xe trượt đến trước mặt anh ta, tốt bụng khuyên: "Chú đừng nôn lên người bạn gái chú nhé, nếu không dì lao công sẽ lau chú đấy."

Đến rạng sáng, Liêu Hoằng Cực cuối cùng cũng khai.

Nguyên nhân phạm tội của hắn cũng khiến người ta cạn lời, có lẽ cũng có chút liên quan đến cạnh tranh trong ngành, nhưng

phần lớn là do hiệu trưởng trường Tiểu Thái Dương, trong tình huống bản thân không hề hay biết, đã đắc tội Liêu Hoằng Cực.

Chính là trong một lần hội nghị giao lưu ngành do cục giáo dục tổ chức, Liêu Hoằng Cực chào hỏi hiệu trưởng Trang, không biết vì lý do gì, hoặc là căn bản là không nghe thấy, hiệu trưởng Trang không phản ứng lại hắn.

Lúc đó có không ít ông lớn ở đó, Liêu Hoằng Cực cảm thấy đặc biệt mất mặt, cảm thấy hiệu trưởng Trang không tôn trọng hắn, lúc đó liền quyết định muốn tìm cơ hội dạy dỗ hiệu trưởng Trang một bài học.

Mà trong cuộc thẩm vấn hiệu trưởng Trang trước đó, cảnh sát hỏi cô gần đây có đắc tội ai không, hiệu trưởng Trang căn bản không nhớ ra chuyện này.

Chỉ một chuyện nhỏ mà mọi người kỳ thật cũng không để ý, lại có thể khiến kẻ tự ti phù phiếm như Liêu Hoằng Cực thù hận đến vậy. Điều này cũng giải thích vì sao làm giáo dục rõ ràng không kiếm được tiền bằng các ngành khác, Liêu Hoằng Cực lại nhất quyết phải chen chân vào, chỉ để nói ra có vẻ có văn hóa, có mặt mũi.

Quả nhiên là đúng với câu nói, kẻ quá coi trọng sĩ diện, áo lót bên trong phần lớn rách nát.

Chung Cẩn tận mắt nhìn thấy hắn ký tên vào biên bản. Xác nhận không có vấn đề gì sau đó, mới giao công việc tiếp theo cho Mao Phỉ Tuyết, còn mình thì dẫn Tiểu Đồng về nhà ngủ bù.

Bên ngoài trời mới tờ mờ sáng, Tiểu Đồng đêm qua cũng gần như không ngủ, con bé chỉ xem mấy người say rượu gây cười đến nửa đêm, thật sự buồn ngủ không chịu nổi, mới ngã trái ngã phải bò lên sofa ngủ một lát.

Chung Cẩn đặt con bé vào ghế trẻ em trên ô tô, Tiểu Đồng lại tỉnh, dụi dụi mắt: “Đi chạy bộ ạ?”

“Hôm nay không chạy bộ.” Chung Cẩn vỗ vỗ đầu con bé: “Con ngủ tiếp một lát đi.”

Đến chỗ thường ăn sáng, Chung Cẩn chuẩn bị xuống xe mua chút đồ ăn, đợi lát nữa về ăn nóng hổi, tắm rửa một cái, ngủ một giấc thật ngon.

Tiểu Đồng ngủ không sâu, cảm giác được xe dừng lại, con bé lại mở to mắt: “Con cũng muốn đi.”

Người không ngủ đủ giấc tinh thần sẽ kém đi, Tiểu Đồng hôm nay cũng không giống như mọi khi vô cùng náo nhiệt chạy quanh các sạp hàng ăn sáng, con bé buồn bã ỉu xìu đi đến chỗ ông cụ bán màn thầu, tay nhỏ chống vào chiếc sọt tre phủ tấm vải bông bên cạnh, lảm nhảm như đang nói chuyện với ông cụ cả buổi.

Ông cụ nghe nói con bé bỏ bữa, tặng con bé một chiếc màn thầu lớn, dặn dò: “Về bảo mẹ nướng tiêu cho con ăn, ăn vào sẽ khỏi bệnh.”

Tiểu Đồng ôm màn thầu đi tìm Chung Cẩn, thỉnh thoảng cúi đầu cắn một miếng màn thầu thơm mềm, đợi khi tìm được Chung Cẩn, chiếc màn thầu lớn đã bị con bé gặm mất một nửa.

“Con đi lấy màn thầu ở chỗ ông cụ à? Lát nữa ba qua trả tiền.” Chung Cẩn nhận lấy bát canh gà hoành thánh mà chủ quán đưa cho.

“Ông cụ cho con, bảo ăn tiêu sẽ khỏi bệnh.”

Chung Cẩn không hiểu ý Tiểu Đồng, nhưng đoán có lẽ ông cụ bán màn thầu biết Tiểu Đồng bị ốm, bảo con bé lấy màn thầu về

làm thức ăn.

Anh lại đi đến sạp màn thầu, hỏi rõ cách làm cụ thể, rồi lại mua một chiếc màn thầu, quét mã thanh toán tiền hai chiếc bánh bao.

Về đến nhà, Chung Cẩn tra trên điện thoại, y học cổ truyền quả thật có nói tiêu có vị cay ấm, sau khi đốt cháy đồ ăn dễ tiêu hóa, dưỡng tỳ vị, không sai khác gì lời ông cụ bán màn thầu nói.

Anh đem chiếc màn thầu mua về cắt thành miếng nhỏ, đặt vào nồi chiên không dầu, không cho dầu, chiên đến khi hai mặt màn thầu vàng ruộm rồi vớt ra bày lên đĩa.

Đi ra phòng bếp chuẩn bị gọi Tiểu Đồng ăn cơm, con bé đã gục trên sofa ngủ rồi, khuôn mặt nhỏ hướng về phía phòng bếp, có lẽ là đợi anh nấu cơm, kết quả quá mệt nên ngủ quên mất.

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng lên, khẽ lay vai con bé: “Tiểu Đồng, ăn chút gì rồi ngủ tiếp nào.”

Con bé đã ngủ mơ màng, nghe thấy có đồ ăn, vẫn miễn cưỡng mở mắt: “Có thịt không ba?”

Chung Cẩn bế con bé đặt vào ghế ăn trẻ em, múc cho con bé mấy chiếc hoành thánh, cũng không dám cho con bé ăn nhiều, ba chiếc hoành thánh nhỏ, hai miếng màn thầu nướng, cùng nửa chén cháo kê dưỡng vị mà bác sĩ chỉ định.

Tiểu Đồng cố gắng dùng tay nhỏ giữ cho đôi mắt đang muốn khép lại mở ra, khi nhìn thấy đĩa màn thầu nướng, mắt sáng rực lên:

“Bò bít tết!”

Những miếng màn thầu nướng vàng ruộm trông thật có chút

giống bò bít tết, Chung Cẩn bật cười: “Con ăn thử xem.”

Con bé cầm lấy một miếng cắn, nhai nhai, lẩm bẩm: “Bánh quy nhỏ, giòn.” Rồi giơ tay vỗ trán: “Con còn tưởng là bò bít tết chứ.”

Một bữa sáng khiến Tiểu Đồng tỉnh hẳn cơn buồn ngủ, vừa lúc Chung Cẩn cũng sợ con bé ăn xong lại ngủ không tiêu hóa, anh liền bảo con bé đi tắm, để con bé vận động nhiều hơn, anh hứa sẽ cho con bé chơi súng bong bóng một lát.

Đợi Chung Cẩn dọn dẹp xong phòng bếp, phòng tắm cũng bị con bé nghịch đến không còn ra gì. Bình sữa tắm trẻ em hơn 300 tệ của Chung Cẩn hoàn toàn không cánh mà bay.

Bồn cầu, vòi sen, bồn tắm trong nhà đều đã được dùng đến loại sữa tắm đắt tiền này.

Trong lúc dùng vòi sen rửa phòng tắm, Chung Cẩn đột nhiên ngộ ra, cuối cùng cũng biết vì sao thương gia lại tặng khẩu súng bong bóng kia, vốn dĩ một chai sữa tắm có thể dùng nửa năm, có thêm súng bong bóng, một tuần là hết veo, tăng doanh số sữa tắm lên đáng kể.

Rửa sạch phòng tắm xong, Chung Cẩn cũng tắm rửa, phòng tắm tràn ngập bọt xà phòng thơm phức, trên người Chung Cẩn cũng toàn mùi sữa tắm dâu tây.

Trong phòng ngủ, Tiểu Đồng mặc bộ đồ ngủ hình gấu dâu tây nằm sấp trên gối ngủ say sưa, má áp sát gối, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm như cục bột bị ép dẹp, tay nhỏ nắm lại đặt trên gối, trông giống một chú gấu nhỏ đang ngủ say.

Quả nhiên chỉ khi ngủ mới giống một thiên thần nhỏ, Chung Cẩn thầm nghĩ.

Kéo rèm che sáng trong phòng ngủ lại, Chung Cẩn cũng vén

chăn nằm lên giường, vừa tắm xong, anh hiện tại không buồn ngủ chút nào. Nửa dựa vào đầu giường, cầm điện thoại lên, chuẩn bị đặt mua thêm một chai sữa tắm trẻ em.

Loại sữa tắm này tổng cộng có ba mùi, dâu tây, đào trắng và dưa hấu, Chung Cẩn trực tiếp mua cả ba mùi, mua ba bộ, tổng cộng chín chai. Dù sao đều là đồ dùng hao phí nhanh.

Sau khi thanh toán, anh ném điện thoại lên tủ đầu giường, nằm xuống, đầu tựa vào gối, nhắm mắt lại, rồi lại ngồi dậy, cầm điện thoại lên lần nữa, bắt đầu tìm kiếm các cơ sở trông trẻ ở khu Hải Sơn.

Là để thuê một người giữ trẻ.

Dù Chung Cẩn vô cùng không thích có người lạ trong nhà, anh vẫn phải thuê một người giữ trẻ về chăm sóc bé.

Tiểu Đồng không thể cứ ở mãi trong đồn công an, đám người kia sớm muộn cũng vỗ béo bé thành một con heo nhỏ, rồi chiều hư thành một cô bé vô pháp vô thiên. Trung tâm ủy thác kia vì không giống như họ quảng cáo là giám sát toàn diện, hiện tại đã ngừng kinh doanh để chỉnh đốn. Nhà trẻ thì còn gần một tháng nữa mới khai giảng.

Quan trọng hơn là, Tiểu Đồng không thể lại giống như hôm nay, bị ốm cũng không được chăm sóc tốt, bị ốm rồi vẫn phải ăn ngoài, thậm chí còn thức khuya theo anh.

Chung Cẩn gọi điện cho dịch vụ khách hàng của công ty giúp việc, báo cho họ tình hình của mình, cần người chăm sóc một bé ba tuổi, bé khỏe mạnh, tính cách rất tốt, ngoan ngoãn nghe lời.

Trong kỳ nghỉ hè phụ trách chăm sóc bé ba bữa một ngày, tắm rửa, giặt quần áo cho bé và một số việc vặt khác, sau khi anh về dì giúp việc có thể rời đi, nhưng khi anh không ở nhà thì dì phải

ở lại nhà với bé.

Yêu cầu dì giúp việc cần có kinh nghiệm trông trẻ phong phú, nguyên tắc là cuối tuần nghỉ, nếu có tăng ca sẽ tính lương gấp ba theo ngày.

Lương thỏa thuận.

Bên khách hàng trả lời gần đây không có người giúp việc nào phù hợp yêu cầu, sẽ giúp anh đăng ký trước, nếu có người thích hợp sẽ thông báo cho anh ngay.

Chung Cẩn liên tiếp hỏi ba công ty giúp việc, đều nhận được câu trả lời tương tự. Trước đây Chung Cẩn đã nghe nói rất khó thuê được người giúp việc phù hợp, bây giờ mới bắt đầu đã cảm thấy gian nan rồi.

Trên mạng thì có một số người nhận làm giúp việc tư nhân, loại này anh không xem xét, sợ thuê phải người không đáng tin cậy. Nghĩ đi nghĩ lại, có công ty trực thuộc cũng chưa chắc đáng tin cậy, nếu xảy ra chuyện họ nhiều nhất chỉ bồi thường tổn thất kinh tế, nhưng anh tuyệt đối không thể chấp nhận Tiểu Đồng phải chịu một chút tổn thương nào.

Chung Cẩn càng nghĩ càng lo lắng, hai ngày không ngủ ngon, mắt anh khô khốc đau nhức, đầu óc lại đặc biệt tỉnh táo, thế nào cũng không ngủ được.

Ngược lại, Tiểu Đồng đang ngủ say lại luyên thuyên nói một tràng mơ, không biết mơ thấy chuyện gì vui, cái miệng nhỏ há ra, không tiếng động cười hai tiếng.

Chung Cẩn không nhớ rõ mình ngủ từ lúc nào, lúc tỉnh dậy trong phòng ngủ tối đen như mực, còn tưởng rằng ngủ một giấc đến tối, mơ mơ màng màng vươn tay sang bên cạnh sờ, chỗ bé ngủ trống không, Chung Cẩn lập tức bị dọa tỉnh.

Bước ra khỏi phòng ngủ, anh mới phát hiện trời vẫn còn sáng, ngoài cửa sổ sát đất phòng khách, giữa những tòa nhà cao tầng còn vương vài vệt ánh hoàng hôn. Trong phòng ngủ tối là do trước đó anh đã kéo rèm che sáng.

Tiểu Đồng quay lưng về phía Chung Cẩn ngồi trên thảm phòng khách không biết nghịch gì, con bé mặc bộ đồ ngủ chất liệu cotton mềm mại, ôm sát người, nhìn từ phía sau giống một chú gấu bông có độ đàn hồi rất tốt.

“Tiểu Đồng, đói bụng hả con?” Chung Cẩn duỗi người, đi về phía con bé.

Tiểu Đồng lại không giống như bình thường lập tức quay người lại, mà vẫn quay lưng về phía Chung Cẩn, im lặng làm việc gì đó.

Chương 25

DTV-EBOOK

Chung Cẩn có trực giác, con bé lại giở trò.

Anh bước nhanh đến, trước tiên nhìn xuống đất, trên mặt đất chỉ có một quyển vở vẽ, một cây bút marker, và mấy gói bánh mì nhỏ rơi vãi, không có gì bất thường.

Chung Cẩn lại vòng ra phía trước nhìn Chung Vân Đồng vẫn luôn cúi đầu... trực tiếp bật cười thành tiếng.

Khuôn mặt đứa bé bị bút marker vẽ loạn xạ, hốc mắt xung quanh toàn bộ màu đen, chóp mũi cũng đen một mảng, giống một con gấu trúc lem luốc. Cũng giống như một nhân viên văn phòng say xỉn, ngày hôm sau bị tiếng chuông báo thức 8 giờ sáng đánh thức với vẻ mặt ngơ ngác.

Chung Cẩn đưa tay lên che miệng nhưng vẫn không ngăn được tiếng cười bật ra: “Con tự vẽ hả? Ha ha ha ha.”

Tiểu Đồng hung dữ trừng mắt anh: “Không được cười con.”

“Ha ha ha ha ha.”

Tiểu Đồng nhào tới ôm chặt chân Chung Cẩn, mặt cọ loạn xạ vào quần ngủ của anh: “Rửa không sạch, a a a a.”

Chung Cẩn: “Ha ha ha ha.”

Đợi Chung Cẩn cười đủ rồi, anh bế Tiểu Đồng vào phòng vệ sinh, chuẩn bị xem làm thế nào giúp đứa bé đáng thương tẩy sạch lớp trang điểm gấu trúc lem luốc trên mặt.

Khi nhìn thấy trong gương mặt mình cũng có cùng kiểu trang điểm gấu trúc, Chung Cẩn không cười nổi nữa.

Đứa bé đáng ghét này vẽ mặt anh thành cái dạng quỷ quái này từ khi nào, anh lại không hề cảm giác gì.

Lúc này Chung Cẩn mới hoảng, vội vàng chạy vào phòng ngủ tìm một lọ nước hoa của Tiểu Đồng, dùng nước hoa lau những vết bút marker dầu trên mặt.

Lau khô mặt, Chung Cẩn lại lấy kem dưỡng ẩm trẻ em từ trong tủ bôi lên mặt con bé, móng tay được cắt tỉa sạch sẽ khéo léo thoa đều kem dưỡng ẩm lên má con bé, nhẹ nhàng dạy dỗ:

“Sau này không được vẽ lên mặt nữa, da con non lắm, sẽ làm trầy mặt đấy.”

Khuôn mặt trắng trẻo của đứa bé lại bắt đầu nhún nhảy: “Vậy con vẽ ba.”

“Khuôn mặt đẹp trai của ba, con nỡ lòng nào ra tay?”

Tiểu Đồng vươn tay chỉ vào mũi Chung Cẩn: “Đồ xấu xa.”

Chung Cẩn: “...Con mới là đồ xấu xa nhỏ.”

“Đồ xấu xa to ơi là to.”

“Con là đồ xấu xa to ơi là to bé bỏng.”

Tiểu Đồng cười đến ngã nghiêng: “Ha ha ha ha, ba buồn cười quá.”

Buổi tối Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng ra ngoài kiếm ăn.

Sức khỏe của Tiểu Đồng tuy nhìn đã hoàn toàn bình phục, nhưng Chung Cẩn vẫn rất cẩn thận, những món ngày thường con bé thích ăn như gà rán, hamburger, pizza, kem chắc chắn là không được.

Anh tra trên điện thoại thấy ở quảng trường nhạc nước có một cửa hàng bán lẩu niêu cháo hải sản, danh tiếng cũng không tệ, hải sản đều được giết mổ tại chỗ, nguyên liệu nấu ăn cũng yên tâm.

Thế là Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng xuống lầu.

Hôm nay anh không lái xe, mà từ góc để xe lôi ra một chiếc xe đạp màu đen tuyền, phía trước xe còn lắp thêm ghế trẻ em.

Chung Cẩn lấy mũ bảo hiểm nhỏ từ cốp xe đội cho Tiểu Đồng, bế bé lên ghế ngồi xong, anh cũng đội mũ bảo hiểm, chân dài bước qua xe đạp, đạp xe ra ngoài.

Chiếc xe này là khoảng thời gian trước Chung Cẩn mê mua sắm trên mạng đã mua, sau khi mua xe đạp, anh liền đặt mua ghế trẻ em và mũ bảo hiểm nhỏ.

Lúc đó anh tính là, lái xe đưa Tiểu Đồng đi ăn các món ngon, lúc nghỉ ngơi còn có thể đưa bé đi đạp xe ở đường ven biển, hoặc là đi công viên gần đó ăn cơm dã ngoại.

Chung Cẩn đến Hải Sơn đã một năm, ngoài đồn công an và những lần ra ngoài làm nhiệm vụ, anh chưa bao giờ có thời gian thảnh thơi khám phá thành phố này, bây giờ có con, liền nảy sinh rất nhiều hứng thú mà trước đây chưa từng có.

Tiểu Đồng ngồi trên ghế trẻ em, đầu đội chiếc mũ bảo hiểm Mickey Mouse do ba tỉ mỉ chọn, trên đỉnh mũ có hai chiếc tai chuột, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị kính chắn gió của mũ che mất một nửa, dáng vẻ mím môi trông giống hệt ba, rất ngầu.

Phía trước là một con đường đi bộ, có làn đường riêng cho xe đạp, Chung Cẩn tăng tốc, Tiểu Đồng vui vẻ há to miệng đón gió, miệng kêu: “Nhanh nữa, nhanh nữa!”

Chung Cẩn gõ nhẹ vào mũ bảo hiểm của bé: “Còn bé tí mà đã bắt đầu thích cảm giác mạnh rồi hả?”

Ăn tối ở cửa hàng hải sản xong, hai cha con nắm tay nhau đi bộ tiêu hóa trên quảng trường, Chung Cẩn chỉ vào lâu đài hơi ở đằng xa:

“Còn muốn chơi cái kia không?”

Tiểu Đồng lắc đầu: “Không cần.”

“Sao thế, chơi chán rồi à?”

Tiểu Đồng lại lắc đầu, dùng giày da đá mấy cọng cỏ ven đường: “Con chơi cái đó ba sẽ đi.”

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng đặt lên bồn hoa ven đường, hai tay đỡ vai con bé, nhìn vào mắt con bé, nghiêm túc giải thích:

“Hôm đó ba đi là vì có công việc gấp, không phải vì con chơi cái đó mà ba đi.”

Tiểu Đồng vịn tay anh, rồi nhảy xuống khỏi bồn hoa, thản nhiên vẫy vẫy cái mũ nồi của mình: “Con dù sao cũng không cần chơi.”

Đi bộ trên quảng trường một lát, Tiểu Đồng chỉ vào một lều trò chơi bắn súng phía trước: “Con muốn chơi cái kia.”

Đây là loại lều trò chơi đơn giản thường thấy ở nhiều công viên giải trí, một đầu lều để mấy khẩu súng đồ chơi, đầu kia bày các mục tiêu bắn súng, bắn trúng mục tiêu sẽ nhận được phần

thưởng tương ứng, phần thưởng càng cao, mục tiêu càng nhỏ và xa, độ khó bắn càng lớn.

Chung Cẩn nắm tay Tiểu Đồng đi qua, bị ông chủ khéo léo từ chối: "Trẻ con bé thế này cò súng còn bóp không nổi, chơi không được đâu."

Tiểu Đồng có chút thất vọng, nhưng cũng không làm ầm ĩ, chỉ "À" một tiếng, xoay người muốn đi.

Chung Cẩn gọi con bé lại: "Con muốn món đồ chơi nào? Ba bắn cho con."

Tiểu Đồng lập tức chỉ vào một món đồ chơi nhồi bông to nhất, cao nhất, lấp lánh nhất trên quầy trưng bày: "Con muốn con thỏ đáng yêu kia."

Chung Cẩn nhìn con thỏ đứng lên còn cao hơn anh, đây là thỏ á? Quan trọng là cái thứ này chỗ nào đáng yêu? To như một đống thế kia, nhìn lâu chắc phải mắc chứng sợ đồ vật khổng lồ mất.

Tiểu Đồng kiên quyết chỉ vào con thỏ to lớn im lặng ít lời kia: "Nhất định phải cái đó."

Chung Cẩn đi hỏi ông chủ, bắn trúng mục tiêu nào thì được con thỏ lớn kia, ông chủ chỉ vào một tấm bảng tròn nhỏ ở xa nhất, trên bảng có số【001】: "Bắn trúng cái đó, con thỏ là của hai bố con."

"Được, tính tiền thế nào?"

"Một viên đạn một tệ, 10 viên 8 tệ, 100 viên 68 tệ, anh muốn bắn con thỏ kia, ít nhất phải mua 100 viên, cứ luyện tập trước, nhưng tôi nói trước nhé, không nhất định bắn trúng đâu, dù sao tôi cũng không phải dân chuyên nghiệp, cái đó khó lắm. Bắn không trúng cũng không sao, con thỏ này tôi có thể bán giá gốc

cho hai bố con, 1800 tệ, mua cho con bé vui vẻ cũng lời, anh nói đúng không?"

Ông chủ lải nhải một hồi, Chung Cẩn bình tĩnh nhìn hắn: "Ừ, cho tôi một viên đạn."

"Cái gì?"

"Một viên."

Ông chủ ngẩn người: "Đùa gì vậy, một viên đạn tôi không lấy tiền, tặng anh luôn." Trong giọng nói mang theo chút chế giễu, ngụ ý, tiếc tiền thì đừng chơi, ăn mặc bảnh bao thế kia mà lại keo kiệt vậy.

Chung Cẩn đứng sau vạch phấn trên mặt đất, dáng vẻ rất thoải mái, một tay đút túi, một tay nâng súng đồ chơi, đôi mắt đen sâu thẳm hơi nheo lại, nhắm chuẩn, bắn, tấm bảng tròn nhỏ số 【001】 kêu lên rồi đổ xuống.

Viên đạn nhựa không lệch một ly, trúng ngay chính giữa tâm bảng.

Ông chủ trợn mắt há hốc mồm: "...Anh làm sao mà vừa chơi đã bắn trúng rồi? Không phải, anh bạn, anh là dân chuyên nghiệp à?"

Khách hàng bình thường đến chơi chỉ riêng bước nhắm chuẩn này đã mất nửa ngày, lúc thì đứng tấn, lúc thì nhắm một mắt, lúc lại ngại súng không đúng, phần lớn đều chuẩn bị nửa ngày, cuối cùng bắn ra lại trượt tám chín đường.

Mà Chung Cẩn không có bất kỳ động tác thừa nào, anh thậm chí còn một tay đút túi quần.

Ngay cả ông chủ cũng không thể không nói một câu, thật bị anh

chàng này làm cho bất ngờ.

Ông chủ cũng coi như giữ lời hứa, tuy có chút tiếc của, nhưng vẫn không nói gì, trèo lên thang chữ A, cố sức lôi con thỏ lớn kia xuống đưa cho Chung Cẩn:

“Cầm về giặt rồi cho con bé chơi, bày ở ngoài lâu rồi, bụi bẩn lắm.” Con thỏ lớn khoa trương này kỳ thật cũng chỉ là để thu hút khách hàng, bày hơn nửa năm vẫn luôn không ai bắn trúng.

Chung Cẩn ôm con thỏ to lớn suýt bằng chiều cao của anh, còn béo hơn anh, lấy điện thoại ra quét mã chuyển tiền, một tay ôm thỏ, một tay nắm tay con bé, xoay người rời đi.

Ông chủ nhìn số tiền 1800 tệ vừa nhận được trên điện thoại, có chút ngơ ngác, chuyện hôm nay thật quá kỳ diệu.

Chung Cẩn cũng không phải kẻ ngốc nhiều tiền, người ta bày quán cũng là để kiếm sống, anh không thể dùng mười mấy năm chuyên nghiệp của mình để bắt nạt người ta.

Ôm con thỏ lớn không lái xe được, Chung Cẩn nghĩ nghĩ, dứt khoát vác con thỏ lên lưng, dùng tai thỏ buộc cố định quanh cổ, rồi kéo hai chân thỏ vòng ra trước buộc vào eo, cứ vậy đạp xe ra về.

Tuy rằng Chung Cẩn không có gánh nặng thần tượng, bất quá một người đàn ông gần 30 tuổi, vác một con thỏ lớn như vậy đi dạo trên phố, trông thật sự có chút buồn cười, để không ai nhìn rõ mặt mình, anh cúi đầu kéo khóa áo khoác lên che nửa mặt.

Ngồi ở ghế trẻ em phía trước, con bé lại càng vênh váo, hễ có ai nhìn bọn họ, con bé liền hét lớn: “Xem con thỏ của tôi này, có muốn chụp ảnh không?”

Chung Cẩn chỉ có thể vùi mặt xuống sâu hơn.

Đi ngang qua một quán nướng ven đường, Tiểu Đồng la hét đòi ăn xiên, Chung Cẩn ấn đầu con bé vào lòng: “Không được.” Để anh vác con thỏ này đi ăn đồ nướng là tuyệt đối không thể, hơn nữa chỗ này gần đồn công an quá, nếu gặp đồng nghiệp sẽ rất xấu hổ.

Chung Cẩn vừa nghĩ như vậy, liền nghe thấy đứa bé đáng ghét vui vẻ hô một tiếng: “Chị Thi Thi, các chị đang ăn xiên hả?”

Chung Cẩn lập tức hóa đá tại chỗ.

Gần đây vì vụ án đầu độc ở trung tâm ủy thác, mấy ngày nay mọi người trong sở đều có chút áp lực, hiện tại Liêu Hoằng Cực và Quách Thất đã bị bắt giam, công việc ở đồn công an tạm thời hạ màn. Mấy người trẻ tuổi trong sở liền rủ nhau đi ăn đồ nướng uống chút bia giải tỏa.

Không ngờ đồ ăn vừa mới lên, đã gặp trưởng phòng.

Kỳ thật gặp thì cũng gặp thôi, tuy gặp Chung Cẩn có chút ngại, nhưng cùng bé Tiểu Đồng ăn xiên mọi người vẫn rất vui vẻ, nhưng cố tình Chung Cẩn còn vác trên lưng một con thỏ nhồi bông to tướng.

Phải biết rằng Chung Cẩn ngày thường chính là người ít nói ít cười, lạnh lùng đúng chuẩn hình tượng trưởng phòng.

Bốn mắt nhìn nhau với con thỏ ngốc nghếch kia, mọi người đều xấu hổ. Mấy người trẻ tuổi có chút muốn cười nhưng lại không dám cười, họ mím môi cúi đầu, thậm chí không dám nhìn nhau, bởi vì chỉ cần liếc mắt một cái, chắc chắn sẽ bật cười thành tiếng.

Chung Cẩn có chút muốn bỏ chạy, nhưng cô nhóc háu ăn ngồi phía trước đã mắt long lanh hỏi: “Các anh chị có gọi xiên mỡ bò

không?”

Sau đó Chung Cẩn liền khụy gối ngồi xuống chiếc ghế băng nhỏ ở góc quán nướng, phía sau anh trên một chiếc ghế băng nhỏ khác đặt con thỏ oan gia kia, con thỏ quá lớn, ghế nhỏ không để vừa, thường xuyên đổ nghiêng dựa vào Chung Cẩn, anh còn phải dùng tay đỡ cho nó đứng thẳng.

Hoàn toàn trái ngược với vẻ câu nệ của Chung Cẩn, cô nhóc háu ăn tạo ra tất cả chuyện này quả thực như cá gặp nước, ngồi ở vị trí trung tâm bàn nướng, mọi việc đều thuận lợi, còn mời mọi người giúp mình quạt, rồi dùng cốc bia đựng một cốc Coca, vui vẻ cụng ly với mọi người, uống “rượu” ừng ực.

Chung Cẩn thầm nghĩ, còn nhỏ tuổi mà cái văn hóa tiệc tùng thuận lợi mọi bề này đã bị con bé học thuộc lòng rồi.

Đợi Chung Vân Đồng ăn no, Chung Cẩn liền lập tức đưa con bé đi, đám thanh niên hai mươi tuổi đầu trong sở hiếm khi được thư giãn, chính anh cũng biết anh ở đó mọi người không dám bung xõa.

Tuy rằng biết sau khi mình đi, đám người kia nhất định sẽ cười nhạo anh khắp nơi, bất quá cười thì cười thôi, cùng lắm thì tuần sau anh sẽ giao cho bọn họ thêm chút việc vất vả.

Chủ nhật Chung Cẩn vốn định đưa Tiểu Đồng đi công viên trẻ em chơi, nhưng buổi sáng chạy bộ về đột nhiên mưa to, lúc đó Chung Cẩn cõng Tiểu Đồng vừa chạy đến cổng khu dân cư, hai cha con đều bị ướt như chuột lột.

Vội vàng chạy về nhà, tắm nước ấm thay quần áo thoải mái ở nhà, Tiểu Đồng bò trên sàn xem hoạt hình. Chung Cẩn lấy điện thoại ra, ở một siêu thị lớn gần đó chọn mua một ít nguyên liệu lẩu, thời tiết mưa to thế này, thích hợp nhất là ở nhà ăn chút đồ ấm áp.

Nguyên liệu rất nhanh được giao đến, Chung Cẩn dặn dò Tiểu Đồng vài câu, bảo con bé xem ít hoạt hình thôi, rồi đứng dậy đi vào bếp rửa nguyên liệu.

Hơn mười phút sau, Chung Cẩn nghiêng người nhìn về phía phòng khách, phát hiện Tiểu Đồng vẫn đang xem hoạt hình, nửa thân trên dựa vào gối ôm, hai chân ngắn nhỏ duỗi thẳng lên, đung đưa qua lại.

Thật nhàn nhã.

Chung Cẩn bưng một chậu giá đỗ ra, đặt lên ghế ăn, nói với Tiểu Đồng: “Chậu giá này ba để tạm ở đây, con ngàn vạn lần đừng động vào nhé, càng không được bóc cái lớp vỏ vàng bên ngoài cọng giá ra đâu đấy.”

Tiểu Đồng quay đầu nhìn anh một cái, đáp ứng rất sảng khoái: “Tuân lệnh.”

Đợi Chung Cẩn vừa vào bếp, Tiểu Đồng liền bò dậy từ dưới sàn, chạy đến phòng ăn, đứng trước ghế, nghiêng đầu nghiên cứu giá đỗ.

Con bé vươn tay nhỏ chọc chọc vào đầu cọng giá, hai ngón tay ngắn mập véo lại, bóc lớp vỏ lỏng lẻo bên ngoài cọng giá xuống.

Chương 26

DTV-EBOOK

"Con muốn lén lút chiếm đoạt hết tất cả." Bé con nghịch ngợm thì thầm âm mưu.

Thứ hai, đồn công an lại bắt đầu một vòng bận rộn mới. Tiểu Đồng mặc đôi giày da nhỏ xinh, đứng trên chiếc xe trượt scooter, rướn cổ nhìn vào phòng thẩm vấn xem náo nhiệt thì bị ai đó véo tai từ phía sau.

Tiểu Đồng quay đầu lại, thấy cô Trang cười hiền, sợ đến nỗi bé lùi lại liên tục, "thác ngỗng sở con không đi đâu, tạm biệt!"

Nói rồi bé định bỏ chạy.

Cô giáo túm lấy mũ áo của bé, xách bé trở lại, "Không đi nhà trẻ, cô đến tìm ba của con, ba con ở văn phòng phải không?"

Tiểu Đồng cưỡi chiếc xe trượt scooter dẫn cô giáo đến cửa văn phòng ba, dùng tay lái xe trượt scooter đẩy mạnh cửa, "Ở bên trong ạ."

Chung Cẩn ngước mắt lên, đang định dạy dỗ Chung Vân Đồng mấy câu, đã bảo bao nhiêu lần không được dùng xe tông cửa, đứa bé này cứ cố tình làm ngơ. Nhìn thấy cô Trang, anh vội nuốt lại lời trách mắng, đứng dậy khỏi ghế,

"Cô Trang, có việc gì sao?"

"Vâng, không làm phiền anh chứ?"

"Không đâu, mời cô vào."

Cô Trang bước vào văn phòng, nhìn thấy chiếc sô pha trải thảm hoạt hình nhỏ, cô mỉm cười, đi đến bên chiếc ghế, ngẫm nghĩ rồi lại không ngồi xuống, mà đỡ lấy lưng ghế, có vẻ hơi e dè đứng một bên.

Chung Cẩn ngồi xuống ghế xoay, "Có chuyện gì, cô cứ ngồi xuống nói."

"Không cần đâu, tôi chỉ nói vài câu rồi đi ngay. Hôm qua ba của Miêu Thanh Nguyệt liên lạc với tôi, muốn xin số điện thoại của anh, nói thứ tư này Miêu Thanh Nguyệt tròn bốn tuổi, muốn mời anh và bé Đồng đến dự tiệc. Hôm nay tôi vừa hay phải đến đồn để làm hồ sơ hệ thống giám sát mới, nên tiện đường ghé qua báo với anh một tiếng."

"Vâng, vậy cô cho tôi xin số điện thoại của ba Miêu Thanh Nguyệt, lúc đó tôi sẽ liên lạc với anh ấy, nếu rảnh chắc chắn sẽ đến."

Chung Cẩn lấy điện thoại ra, ghi lại số điện thoại của ba Miêu Thanh Nguyệt, Miêu Sùng.

Sau khi báo xong chuyện, cô Trang vẫn chưa vội đi, cô mím môi do dự một lát, ngón tay mân mê lưng ghế, như có điều muốn nói nhưng lại khó mở lời. Cuối cùng như hạ quyết tâm, cô chào Chung Cẩn, rồi vẫy tay với tiểu Đồng, "Chung Vân Đồng, tạm biệt con."

Đợi cô Trang đi rồi, tiểu Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, bé vừa nãy thật sự sợ chết khiếp, còn tưởng cô giáo đến bắt bé đi trại giáo dưỡng.

Chung Cẩn thực ra biết mục đích cô Trang cố ý đến tìm anh. Một khi nhà trẻ bị đình chỉ hoạt động để chỉnh đốn, có lẽ phải một thời gian dài mới có thể mở cửa trở lại.

Cô ấy hẳn là đã lấy hết can đảm, nghĩ đến việc tìm kiếm mối quan hệ, xem có thể khôi phục hoạt động trước thời hạn hay không.

Nhưng Chung Cẩn cũng nhận ra, cô Trang có vẻ như lần đầu tiên làm chuyện tìm người quen biết này, da mặt cô quá mỏng, do dự mãi, cuối cùng vẫn không thể mở lời. Thật là một người trong sạch, khó trách nhà trẻ Tiểu Thái Dương lại có tiếng tốt như vậy trong khu vực này.

Tuy nhiên, Chung Cẩn không định giúp cô ấy. Nhà trẻ Tiểu Thái Dương đã hoạt động hơn 20 năm, không thể tránh khỏi việc trang thiết bị cũ kỹ và xuống cấp. Lần này, đồn công an, phòng cháy chữa cháy và quản lý thị trường phối hợp kiểm tra và chỉnh đốn, đối với họ chưa chắc đã là chuyện xấu. Giải quyết triệt để những nguy cơ tiềm ẩn về an toàn mới có thể làm lại từ đầu một cách tốt nhất.

"Chung Vân Đồng, con đi đâu đấy, quay lại!" Chung Cẩn gọi bé con đang lái xe đồ chơi chạy ra cửa.

Tiểu Đồng giữ tay lái xe trượt scooter, một chân đặt trên ván trượt, quay đầu lại, “Gì ạ?”

Chung Cẩn vẫy tay, “Con quay lại đây, ba có chuyện muốn nói với con.”

Tiểu Đồng dùng chân đang đặt trên đất đẩy nhẹ, chiếc xe trượt scooter rẽ một vòng, lướt nhẹ đến trước bàn làm việc của Chung Cẩn.

Cô bé ranh ma này lái xe giỏi thật, Chung Cẩn thầm nghĩ.

“Con không phải có một người bạn tên là Miêu Thanh Nguyệt sao, con còn nhớ không?”

"Nhớ ạ, Miêu Nguyệt Nguyệt!" Tiểu Đồng lớn tiếng trả lời.

“Ừ, Miêu Nguyệt Nguyệt sắp sinh nhật, ba của bạn mời con đến dự tiệc sinh nhật, con có muốn đi không?”

“Muốn ạ!”

"Tốt, vậy con suy nghĩ xem nên tặng bạn món quà gì nhé, nghĩ xong tối tan làm chúng ta sẽ đi mua." Chung Cẩn không biết các bé gái thích gì, dứt khoát giao vấn đề trực tiếp cho Chung Vân Đồng, dù sao đó cũng là bạn của bé.

Tiểu Đồng giơ bàn tay mũm mĩm ngắn ngủn, chỉ vào đôi giày da đầu to mà bé đang đạp lên xe trượt scooter, vung tay nhỏ xíu, “Tặng bạn một chiếc giày ạ!”

Nhìn đôi mắt nhỏ kiên định của bé, thật có khí thế "thiên hạ đại sự một chén rượu".

Chung Cẩn, “… Cái này thật không tặng được, con nghĩ lại xem, món gì có thể mua được ở trung tâm thương mại ấy, nghĩ xong thì nói cho ba nhé.”

"Vâng ạ, sếp Chung." Bé con lại trượt xe đi.

Sau đó, đứa bé này hoàn toàn không quay lại nữa, Chung Cẩn đoán chắc là bé đã quên mất chuyện quà sinh nhật. Quả nhiên là không thể tin được một đứa bé ba tuổi, Chung Cẩn cũng không trông mong gì bé, định bụng tối về sẽ lên mạng tìm xem các bé gái ba bốn tuổi thích gì, rồi mua một món chuyển phát nhanh đến vào ngày mai.

Đến khi Chung Cẩn tan làm, anh dẫn tiểu Đồng đến cửa hàng giặt ủi ở khu dân cư để lấy con thỏ bông của bé. Con thỏ to lớn dính đầy bụi, mang về nhà liền bị ném thẳng vào tiệm giặt.

Chung Cẩn kẹp con thỏ dưới cánh tay đi về nhà, đôi tai dài rũ xuống lắc lư qua lại. Tiểu Đồng vươn tay nắm lấy một bên tai lông xù to, đột nhiên nói,

“Con muốn tặng thỏ cho Miêu Nguyệt Nguyệt.”

Chung Cẩn nhìn bé một cái, “Con không phải rất thích con thỏ này sao?”

"Con thích, Miêu Nguyệt Nguyệt chắc chắn cũng sẽ thích." Tiểu Đồng trịnh trọng trả lời.

Đây là một đứa bé dũng cảm hy sinh, bé có một tâm hồn thuần khiết. Niềm tự hào của Chung Cẩn chưa kéo dài quá ba giây thì tiểu Đồng lại nói, “Vậy ba mua cho con một con khác nhé.”

Được thôi, đây là một đứa bé dũng cảm "hố" ba.

Miêu Sùng và Chung Cẩn kết bạn WeChat. Miêu Sùng gửi rất nhiều lời cảm ơn vì họ đã đến dự sinh nhật Miêu Thanh Nguyệt, sau đó gửi địa chỉ【Biệt thự nhỏ ven biển Nguyệt Nguyệt】, rồi nói thêm vài câu khách sáo cảm ơn.

Chung Cẩn dù chỉ nhìn qua màn hình cũng cảm nhận được sự giản dị và nhiệt tình của Miêu Sùng, có lẽ bạn của con đến nhà lần đầu, phụ huynh cũng có chút hồi hộp và bối rối.

Thương thay tấm lòng cha mẹ.

Đến ngày sinh nhật, Chung Cẩn thay cho bé Đồng một chiếc váy liền thân xòe bồng hơi trang trọng, rồi dùng máy sấy và lô cuốn để ép thẳng phần tóc con luôn dựng ngược của bé.

Để có vẻ trang trọng hơn, Chung Cẩn còn mang con thỏ bông lớn xuống cửa hàng quà tặng cao cấp dưới nhà, muốn nhân viên

cửa hàng gói lại, sau đó không tìm được hộp gói nào đủ lớn, chỉ có thể dùng dải ruy băng sặc sỡ buộc một chiếc nơ bướm quanh cổ con thỏ.

Tiểu Đồng từ trên kệ hàng quà tặng lấy một lọ sơn móng tay, "cạch" một tiếng đặt trước mặt Chung Cẩn, “Con muốn cái này.”

Vừa lúc điện thoại Chung Cẩn reo, anh gật đầu với tiểu Đồng, rồi chỉ vào quầy thu ngân, ý bảo bé cầm qua đó tính tiền, rồi nghe điện thoại.

Điện thoại là của Hướng Duệ Thành, “Hai người cũng đi dự sinh nhật Miêu Thanh Nguyệt à? Khi nào xuất phát?”

“Đang chuẩn bị đi.”

“Vậy anh đừng lái xe, tôi lái xe qua đón hai người, chúng ta đi chung một xe nhé.”

Là bạn thân của Miêu Thanh Nguyệt, Hướng Tử Mặc đương nhiên cũng nhận được thiệp mời sinh nhật, chỉ là hôm nay Mao Phỉ Tuyết không có thời gian, nên ba Hướng Duệ Thành đưa cậu bé đi cùng.

Hôm nay Hướng Tử Mặc cũng được trang điểm, mặc áo sơ mi trắng và quần short tây trang đến đầu gối, mái tóc nâu mềm mại rủ xuống trán, trông như một cậu bé đẹp trai thanh tú, giống như nam chính trong truyện ngôn tình vườn trường hồi bé.

"Hôm nay tiểu Đồng cũng mặc váy à?" Hướng Tử Mặc ngượng ngùng cười, “Đẹp quá!”

Tiểu Đồng chỉ ngón tay vào chiếc váy thêu hoa nhỏ trên người mình, rồi lại chỉ ngón tay vào chiếc áo sơ mi trắng của Hướng Tử Mặc, khúc khích cười, “Chúng ta sắp kết hôn rồi!”

Chung Cẩn ngồi ở ghế phụ, vốn đang nói chuyện với Hướng Duệ Thành, nghe vậy liền quay đầu lại, giọng nghiêm nghị, “Tiểu Đồng, không được nói bậy, các con là bạn tốt.”

Lúc này tiểu Đồng đã cúi đầu nghịch lọ sơn móng tay mới mua.

Nhưng Hướng Tử Mặc đột nhiên nghiêm túc, “Con và tiểu Đồng không thể kết hôn sao? Con nói là sau này lớn lên ấy.”

Chung Cẩn, “Không thể.”

Hướng Duệ Thành, “Đương nhiên là có thể.”

Hai người đàn ông nhìn nhau, Chung Cẩn lại một lần nữa lặp lại, "Không thể, các con chỉ là bạn tốt, đừng nghĩ những chuyện lung tung đó." Rồi anh nghiêm túc nói với Hướng Duệ Thành, “Đừng có dẫn dắt con trẻ như thế.”

Hướng Duệ Thành thờ ơ nhún vai, “Có gì mà không thể? Hai đứa nó đâu phải anh em ruột thất lạc nhiều năm.”

“Bởi vì anh sinh con trai nên anh mới không sao cả. Anh thử sinh con gái xem, người khác nói những lời như vậy anh có vui không.”

Về sau, hai đứa trẻ ngả đầu vào ghế trẻ em ngủ thiếp đi, hai người đàn ông vẫn còn tranh cãi không ngừng về vấn đề có thể kết hôn hay không.

Đến khu du lịch nông thôn ven biển, thấy họ ăn mặc trang trọng như vậy, Miêu Sùng hơi ngạc nhiên, “Ôi, hai người ăn mặc thế này, không xuống biển chơi à?”

Chung Cẩn và Hướng Duệ Thành nhìn nhau, cũng không ai nói với họ là sẽ xuống biển chơi cả.

Mẹ của Miêu Thanh Nguyệt, Tôn Tú Văn, vội vã chạy từ trong nhà ra, trách Miêu Sùng không nói rõ ràng, rồi bảo Miêu Sùng dẫn mọi người đi cửa hàng chọn đồ bơi.

Khu du lịch của họ có một cửa hàng nhỏ, bán đồ uống, đồ ăn vặt, vì gần bãi biển nên cũng bán một số đồ bơi, phao cứu sinh và các thiết bị bơi lội khác.

Trong khi các bậc phụ huynh khách sáo trò chuyện, tiểu Đồng đã bò lên xe lăn của Miêu Thanh Nguyệt, bám vào đùi bạn đứng vững, chỉ huy Hướng Tử Mặc, “Anh đẩy em đi!”

Sau khi chọn xong đồ bơi ở quầy hàng, mọi người lại vào phòng thay đồ thay quần áo rồi đi ra.

Hướng Duệ Thành là một người thích tập thể hình, cơ bắp cuồn cuộn, mặc quần áo không rõ lắm, cởi áo ra, những khối cơ bắp rắn chắc đặc biệt nổi bật, dường như cố ý muốn khoe cơ bắp của mình, Hướng Duệ Thành cố tình không mặc áo ngoài đi ra.

Chung Cẩn nhíu mày ném cho anh một chiếc áo thun, “Mặc vào đi, có trẻ con ở đây.”

Hướng Duệ Thành mặc áo thun vào, còn cố tình ưỡn ngực khoe hai múi cơ bụng.

"Hừ." Chung Cẩn khẽ hừ một tiếng.

Chung Cẩn tuy học cảnh sát, có yêu cầu bắt buộc về thể lực, nhưng anh không cố tình tập để tăng cơ. Dáng người anh thon dài, săn chắc, đôi chân dài nghịch thiên, tỷ lệ đầu thân rất ưu việt, trông như người mẫu nam lạnh lùng trên sàn catwalk.

Hai người đàn ông đứng cạnh nhau, không thể không nói, vóc dáng đều rất "chiến", chỉ là Hướng Duệ Thành kém Chung Cẩn

về nhan sắc, khuôn mặt từng là nam thần trường cảnh sát của Chung Cẩn, đẹp trai đến mức quá sắc sảo.

Hướng Duệ Thành nhìn thấy lưới bóng chuyền dựng ở bên bờ cát, liền hếch cằm với Chung Cẩn, “Biết chơi bóng chuyền không?”

Lòng hiếu thắng của đàn ông dễ bùng nổ, Chung Cẩn buông lời tàn nhẫn, “Lát nữa đừng có khóc nhé.”

Tôn Tú Văn giúp tiểu Đồng thay đồ bơi, một bộ liền thân màu hồng nhạt chấm bi, còn có một chiếc váy nhỏ đáng yêu và bộ nơ cài tóc đồng bộ, bé con trắng trẻo mũm mĩm, cái bụng tròn nhỏ xíu, dễ thương đến tan chảy cả tim.

Chung Vân Đồng và Hướng Tử Mặc lao ra bờ cát, rất nhanh đã chiếm được một chỗ nước nông trên bãi biển.

Tôn Tú Văn đẩy xe lăn của Miêu Thanh Nguyệt đi phía sau, nhẹ nhàng hỏi, “Nguyệt Nguyệt, con xuống nước chơi với các bạn được không?”

Miêu Thanh Nguyệt vẫn còn do dự, trẻ con vốn ham chơi, nhưng xuống nước thì không thể mặc quần, như vậy chân của con sẽ hoàn toàn lộ ra trước mặt các bạn.

Tuy hôm nay mới tròn 4 tuổi, nhưng vì cơ thể đặc biệt, con bé cũng đã trải qua một vài ánh mắt không tốt, khiến con nhạy cảm hơn những bạn nhỏ khác.

“Không muốn chơi cũng không sao, mẹ ngồi đây với con.”

Tôn Tú Văn men theo bờ cát tương đối cứng, đẩy xe lăn đến một chỗ đất bằng, cô đỡ xe lăn rồi ngồi xuống một tảng đá lớn bên cạnh,

“Khi nào con muốn chơi thì bảo mẹ, mẹ sẽ bế con qua.”

Miêu Thanh Nguyệt mắc hội chứng dải chằng nhau thai bẩm sinh, cẳng chân phải bị cụt trong tử cung, đến ngày thứ năm sau khi sinh, lại phải phẫu thuật cắt cụt cẳng chân trái. Từ khi sinh ra đến một tuổi, Nguyệt Nguyệt đã trải qua hàng chục cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, không dám tưởng tượng một đứa bé như con, một mình nằm trên bàn mổ sẽ sợ hãi đến nhường nào.

Mẹ con bé không phải là không từng suy sụp tuyệt vọng, sau đó lại không thể không gắng gượng cùng cả nhà đối mặt.

Hiện giờ Tôn Tú Văn và Miêu Sùng cũng không ngại nhắc đến chân của con gái trước mặt người quen, họ biết, sau này con gái họ dù sao cũng phải đối mặt với xã hội. Thay vì nhốt con bé trong lồng kính bảo vệ, chi bằng rèn cho con một trái tim mạnh mẽ. Chỉ khi nội tâm đủ mạnh mẽ, con bé mới có dũng khí đối mặt với cuộc đời gập ghềnh sau này.

Tôn Tú Văn cùng con gái nhìn xa xăm, hoàng hôn từ từ buông xuống trên mặt biển, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu sáng tận cùng thế giới.

Thời khắc khó khăn nhất dường như đã qua, sau sinh nhật này, Nguyệt Nguyệt sẽ đi đặt làm chân giả, sau này đeo chân sắt "ngầu" thì con bé vẫn có thể chạy nhảy như thường.

Đột nhiên từ phía hoàng hôn lao tới một đứa bé béo mặt mày tươi rói, bé cười khanh khách, hét lớn, “A! Đừng chôn tớ, đừng chôn tớ!”

Đứa bé cứ chạy thẳng về phía họ, hai tay bám vào đùi Miêu Thanh Nguyệt, kêu lên với những người đang đuổi theo mình, “Các cậu chôn Miêu Nguyệt Nguyệt đi, bạn ấy không có chân, bạn ấy chạy không thoát đâu!”

Chương 27

DTV-EBOOK

Buổi tối ăn bánh kem, các người lớn nhắc đến sinh nhật của mấy đứa trẻ. Hướng Tử Mặc sinh vào tháng 12, Hướng Duệ Thành nhớ lại, mùa đông con trai chào đời, Hải Sơn lạnh bất thường.

Anh còn khoe, “Tên Hướng Tử Mặc là tôi đặt đấy. 'Mặc', giống như đêm đông lạnh giá, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.”

Tôn Tú Văn lại hỏi Chung Cẩn, “Sinh nhật tiểu Đồng là khi nào?”

Chung Cẩn nhất thời không trả lời được, anh thật sự chưa nghĩ đến vấn đề này. Vì thế Chung Cẩn hỏi tiểu Đồng, “Con có nhớ sinh nhật con là ngày nào không?”

Tiểu Đồng đang dùng nĩa xiên một đống bơ thật lớn nhét vào miệng, miệng bị nghẹn đầy, đôi mắt đen láy chớp chớp lắc đầu.

"Trẻ con nhỏ như vậy không nhớ ngày đâu." Tôn Tú Văn nói.

Chung Cẩn nghĩ ngợi, “Sinh nhật bé là mùng 1 tháng 7.”

Tiểu Đồng xuất hiện ở đồn công an vào ngày 1 tháng 7, Chung Cẩn nghĩ, có lẽ bé cũng chào đời vào ngày đó. Theo logic này, nói là sinh nhật cũng không sai.

Sau khi trở về từ biệt thự nhỏ ven biển, Chung Cẩn định bụng lên mạng mua cho tiểu Đồng một con thỏ khác, nhưng tìm khắp mạng cũng không thấy con nào giống hệt. Anh tìm một con gần giống rồi hỏi tiểu Đồng, “Con này được không?”

Tiểu Đồng giơ ngón tay ngắn mập sơn móng tay đỏ, lắc lư trái phải, “Hơi xấu.”

"..." Chung Cẩn lại tiếp tục tìm con thỏ khác.

Liên tiếp tìm vài con gần giống, bé con đều nói không được, không cần. Sau đó có một ngày đi làm nhiệm vụ, đi ngang qua sạp đồ chơi bắn thưởng, Chung Cẩn liền hỏi ông chủ, con thỏ kia lấy ở đâu.

Ông chủ thấy Chung Cẩn mặc cảnh phục, lúc ấy liền ngây người, còn tưởng mình phạm chuyện gì.

Sau khi Chung Cẩn giải thích xong, ông chủ kết bạn WeChat với anh, gửi cho anh một đường link trang web 1688, nói mình lấy hàng sỉ ở cửa hàng này. Có lẽ vì áp lực của cảnh phục, ông còn chủ động chuyển lại cho Chung Cẩn 1300 tệ, thành thật thừa nhận giá nhập hàng của con thỏ kia thực ra là 500 tệ.

Sau đó Chung Cẩn cầm 1300 tệ ông chủ trả lại, lên trang web 1688 mua sỉ mười mấy món đồ chơi nhồi bông ở cửa hàng đó, trong đó có cả con thỏ kia.

Tiểu Đồng nhìn thấy con thỏ lớn và nhiều đồ chơi như vậy, vui đến nỗi lắc lư đầu, đuổi theo Chung Cẩn thổi "cầu vồng rắm" nửa ngày.

Mà xét từ một góc độ nào đó, những đồ chơi này Chung Cẩn thực ra cũng coi như không tốn tiền.

Mọi người đều vui vẻ.

Còn một chuyện nữa, trước đó Chung Cẩn đã liên hệ với mấy công ty giúp việc, gần đây vừa hay có một người giúp việc ở nhà không làm nữa.

Chung Cẩn sơ bộ phỏng vấn người giúp việc này, họ Lương, 52 tuổi, có 15 năm kinh nghiệm làm giúp việc, còn tự học dinh dưỡng, bề ngoài trông cũng sạch sẽ nhanh nhẹn, các mặt đều rất phù hợp yêu cầu. Chỉ là tiền lương hơi cao, một tháng muốn 9000 tệ.

Nếu không phải điều kiện nhà Chung Cẩn tốt, bản thân anh lại có chút tích lũy, chỉ dựa vào đồng lương trưởng đồn, muốn nuôi một "con sâu tiền" nhỏ thật sự có chút vất vả.

Sau khi xác nhận với dì Lương ngày hôm sau đến thử việc, Chung Cẩn lại gọi tiểu Đồng đang mân mê "đồ trang điểm" của mình trong phòng ra.

Từ sau khi mua lọ sơn móng tay ở cửa hàng cao cấp dưới nhà, tiểu Đồng đột nhiên bắt đầu thích làm đẹp, đòi đi mua son môi ở cửa hàng cao cấp. Cuối cùng Chung Cẩn tìm được trên mạng đồ chơi trang điểm chuyên dụng cho trẻ em, đồ trang điểm bên trong đều dùng chất tạo màu chiết xuất từ thực vật tự nhiên, trẻ con bôi lên mặt cũng không lo vấn đề an toàn.

"Gì ạ?" Tiểu Đồng đang chơi say sưa, nghe thấy ba cứ gọi mình, nhăn mặt nhỏ đi ra từ trong phòng, không kiên nhẫn giục, “Con đang chơi mà.”

Chung Cẩn nhìn chằm chằm khuôn mặt đủ mọi màu sắc của con gái mình.

Lông mày là hai đường đen thô kệch, trên má mỗi bên một vệt má hồng, miệng tô trông giống hệt cái miệng xúc xích kinh điển trong phim hài cũ, nhăn nhó đứng đó, giống như một con quái vật nhỏ.

Anh lập tức móc điện thoại ra, “Vẽ đẹp thật đấy, lại đây, tạo dáng chữ V, ba chụp cho con một bức ảnh.”

Tiểu Đồng lập tức giơ hai bàn tay nhỏ lên, đặt bên tai tạo dáng chữ V, còn nhe răng, làm ra một nụ cười hơi gượng gạo.

Thật sự quá buồn cười.

Nếu lần trước bé con dùng bút marker vẽ mình thành gấu trúc, độ buồn cười là 10, thì lần này vẽ mình thành miệng xúc xích độ buồn cười là 100, miệng xúc xích lại thêm nụ cười gượng gạo kia, độ buồn cười trực tiếp tăng lên 1000.

Chung Cẩn chụp vài bức ảnh, rồi che miệng cười nghẹn, cười đến vai run rẩy, khóe mắt ứa ra nước mắt sinh lý, bụng cũng đau vì cười.

Tiểu Đồng không biết ba cười vì sao, cũng ha ha ha cười lớn theo, vừa cười vừa chạy tới ôm cổ Chung Cẩn, cùng anh cười thành một đoàn.

Náo loạn một lát, Chung Cẩn bình tĩnh lại, anh đã lâu lắm không cười như vậy, cơ mặt như mất đi độ đàn hồi, bây giờ cảm thấy mặt đặc biệt mỏi.

Tiểu Đồng khoanh chân ngồi trên bụng Chung Cẩn, nâng khuôn mặt nhỏ "xấu xí", “Ba xem con, xinh đẹp không?”

Chung Cẩn lại run rẩy, thầm nghĩ, con không phải xinh đẹp, con buồn cười.

Sau đó Chung Cẩn bế Chung Vân Đồng lên, xoay người bé lại, để gáy bé đối diện mặt mình, lúc này mới ngừng cười được.

Anh hắng giọng, cuối cùng bắt đầu nói chuyện chính, “Ba nói này, ngày mai có dì Lương muốn đến nhà chúng ta, dì sẽ ở đây vài ngày, tạm thời dì sẽ chăm sóc con, nếu trong quá trình ở chung con cảm thấy không thoải mái thì phải nói ngay với ba. Nếu ở chung rất tốt, sau này dì sẽ chăm sóc con.”

"Không cần, con muốn ba." Tiểu Đồng lập tức quay đầu lại, hai cánh tay nhỏ ôm chặt cổ Chung Cẩn không buông.

Chung Cẩn kiên nhẫn giải thích với bé, “Ba phải đi làm, con ở nhà với dì, ba tan làm sẽ về chơi với con.”

Tiểu Đồng bĩu môi, vùi cằm vào cổ Chung Cẩn giận dỗi, nhỏ giọng kháng nghị, “Con muốn đi đồn công an với ba.”

“Đồn công an là nơi làm việc, con là bạn nhỏ, con cần ăn đồ ăn có dinh dưỡng, cần nghỉ ngơi đầy đủ, con không thể cứ ở mãi trong đồn công an.”

Tiểu Đồng xoay người xuống khỏi bụng Chung Cẩn, nắm chặt tay nhỏ, hét lớn với Chung Cẩn, “Ba luôn muốn bỏ rơi con!”

Sau đó bé quay người lại, túm lấy ống quần Chung Cẩn trượt xuống thảm, mạnh mẽ túm lấy con thỏ lớn của mình, kéo hai tai thỏ, hậm hực đi về phía phòng, trông có vẻ giận đến muốn "ly dị".

Đi được vài bước, con thỏ quá nặng, đi không nổi, bé liền ném hai tai thỏ xuống đất, quay đầu lại hét với Chung Cẩn, “Thỏ trả lại cho ba, con không chơi với ba nữa!”

Lúc chạy vào phòng, cái miệng nhỏ luyên thuyên lẩm bẩm, "*%$##**&……" Không biết nói gì, tóm lại là giận đến rối loạn chức năng ngôn ngữ.

Chung Cẩn lần đầu tiên thấy tiểu Đồng nổi giận lớn như vậy, thật sự bị sốc. Đồng thời anh cũng hiểu ra một điều, trên thế giới này, điều tiểu Đồng khó chấp nhận nhất chính là phải xa ba.

Một lát sau, Chung Cẩn đứng dậy đi vào phòng xem, tiểu Đồng nghiêng mặt nằm trên giường, cái gáy tròn vo hướng về phía

cửa phòng ngủ.

Nhìn tư thế của bé, có lẽ "đồ trang điểm" trên mặt đều đã dính hết vào gối. Nhưng lúc này Chung Cẩn không dám nói thêm một lời nào.

Anh gõ cửa, hỏi, “Có muốn ra ngoài ăn gì không? Gà rán và kem?”

Tiểu Đồng không lay chuyển, để lại cho anh một cái gáy buồn bã.

Chung Cẩn thầm nghĩ, gà rán cũng không có tác dụng, lần này thật sự chọc phải rắc rối lớn rồi. Anh vuốt vuốt mái tóc trên trán, có chút buồn bực.

Trước kia Chung Cẩn sợ nhất vợ cũ Thư Sanh giận dỗi, chỉ cần hơi hờn dỗi một chút, Chung Cẩn liền phải dỗ dành, vừa mở mắt ra đã phải dỗ, dỗ cả ngày, vừa ăn uống vui chơi vừa mua sắm túi xách, có thời gian còn phải đưa đi du lịch mới dỗ dành được.

Bây giờ vợ đi rồi, lại có con gái, cảm giác quen thuộc lại ùa về.

Nước mắt chua xót của đàn ông chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

"Tiểu Đồng à, đừng giận nữa." Chung Cẩn đi tới, ngồi xuống mép giường, đẩy nhẹ cánh tay mũm mĩm của bé, chủ động nhượng bộ trước, “Chuyện này ba đang bàn với con mà, con dậy đi, nói chuyện với ba đàng hoàng suy nghĩ của con, chúng ta có thể thương lượng.”

Bé con nửa mặt vùi vào gối, không để ý đến anh.

Chung Cẩn nhìn chằm chằm cái gáy tròn tròn một lát, đột nhiên giơ tay ôm vai bé xoay người bé lại. Quả nhiên... ngủ rồi!!!

Chung Vân Đồng, anh đây thật là tin lời con nói, Chung Cẩn tức giận thầm mắng trong lòng. Anh đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh vắt một chiếc khăn nóng trở ra, dùng mu bàn tay thử độ ấm trên khăn, không nóng, mới nhẹ nhàng lau đi màu sắc trên mặt bé.

Tiểu Đồng ngủ mãi đến chiều mới tỉnh dậy, bé dường như đã quên chuyện giận dỗi trước đó, tỉnh dậy liền chủ động đi ra phòng khách tìm Chung Cẩn, nói mình đói bụng.

Chung Cẩn đang đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám, ánh mắt rời khỏi trang sách, nhìn bé con mắt to tròn ngơ ngác nhìn mình.

Chung Cẩn thông minh không nhắc đến chuyện cãi nhau, chỉ hỏi, “Ăn gà rán nhé?”

Bé con bĩu môi, nở một nụ cười rạng rỡ, giơ tay hô to, “Vâng ạ!”

Chung Cẩn chớp mắt, đứa bé này thuộc loài cá à? Bé thật sự đã quên chuyện cãi nhau hai tiếng trước rồi.

Ăn McDonald's ở trung tâm thương mại, bé Đồng thấy trên bàn khác có đồ chơi vịt Donald, liền cũng muốn cái đó. Chung Cẩn đi hỏi, đồ chơi vịt Donald tổng cộng có 6 mẫu, mỗi khi mua một suất "vui vẻ nhạc viên", sẽ ngẫu nhiên nhận được một mẫu đồ chơi hộp mù.

Vì thế anh mua hai suất "vui vẻ nhạc viên", chỉ vì muốn cho con thêm một món đồ chơi, anh cũng ăn suất trẻ em.

Hai suất ăn mở ra hai món đồ chơi, Chung Cẩn giúp bé xem giới thiệu, “Cái này là lâu đài cổ nhà thám hiểm, cái này là ở phố mì khổng lồ, còn 4 món đồ chơi nữa, lần sau chúng ta đến ăn rồi sưu tập tiếp nhé.”

Tiểu Đồng nhét hai món đồ chơi vào cặp sách nhỏ, chỉ vào quầy gọi món bên kia, “Mua nữa!”

Chung Cẩn, “… Chỉ có thể mua thêm một cái thôi.”

Tiểu Đồng che miệng cười trộm, "Ba không có tiền hả? Chúng ta xin chú Hướng." Tiểu Đồng vẫn nhớ, Hướng Tử Mặc nói ba cậu bé rất giàu.

Chung Cẩn trán đầy vạch đen, “Ba không muốn ăn. Ai bảo ba không có tiền? Ba giàu hơn chú ấy nhiều.”

Lần này vận may không tốt, mở ra một món đồ chơi trùng với cái trước, tiểu Đồng cầm lên nhìn nhìn, "cạch" một tiếng ném xuống trước mặt Chung Cẩn, vẻ mặt đại tỷ ban thưởng cho đàn em dũng cảm, “Tặng ba.”

"Ba thật sự cảm ơn con." Chung Cẩn mặt không biểu cảm hút sữa bò trong suất trẻ em, bên cạnh còn một gói táo lát chưa bóc.

Tiểu Đồng lại chỉ vào quầy bên kia, “Mua nữa!”

Cuối cùng Chung Cẩn để chuyển hướng sự chú ý của bé, chủ động nhắc đến, “Có một lần ba Hướng Tử Mặc đưa con đến trung tâm thương mại, con nhắn tin cho ba nói thích một chiếc váy hoa nhỏ, con còn nhớ không? Hôm nay chúng ta đi mua nhé.”

Bé con quả nhiên quên mất đồ chơi, nhíu hai hàng lông mày nhỏ xíu, nghiêm túc hồi tưởng chuyện váy, nghĩ ngợi nửa ngày, lắc đầu, “Không nhớ rõ.”

Cái trí nhớ ba giây này của bé, Chung Cẩn cũng không trông mong bé thật nhớ, anh cũng chỉ là muốn chuyển hướng sự chú ý khỏi đồ chơi, ngoài mặt còn phải giả bộ tiếc nuối nói,

“Vậy à, vậy lần sau con nhớ ra thì chúng ta đi mua nhé.”

Ăn no bụng, cũng không vội về nhà, bé Đồng nắm lấy một ngón tay của Chung Cẩn, kéo anh đi tới đi lui trong trung tâm thương mại, thấy quầy trang điểm không xa, Chung Cẩn không lộ vẻ gì dẫn bé rẽ một vòng.

Đi ngang qua hiệu sách, Chung Cẩn hỏi bé Đồng có muốn vào mua chút sách tập tô không, bé Đồng gật đầu, “Muốn ạ.”

Vì thế đi vào chọn mấy quyển sách tập tô.

Chung Cẩn xách túi sách của hiệu sách đi sau con gái, bé con bước chân ngắn ngủn không biết mệt mỏi mà đi hết chỗ này đến chỗ khác xem, gặp quần áo hoặc túi xách thích, liền sẽ trực tiếp đi vào, thuần thục nói với nhân viên cửa hàng, “Cô ơi, cháu muốn cái kia.”

Sau đó Chung Cẩn giống như một cái máy ATM vô cảm, quét mã trả tiền, xách theo mấy túi mua hàng đi theo sau đôi chân ngắn.

Đi nhanh đến chỗ cửa ra của trung tâm thương mại, Chung Cẩn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Tiểu Đồng lại đột nhiên dừng lại, chỉ vào tủ kính phía trước, quay đầu nói với Chung Cẩn, “Có váy hoa!”

Chung Cẩn ngước mắt nhìn, hôn, váy cưới?

"Cái đó con mặc không được." Chung Cẩn kiên quyết từ chối.

Anh đặt mấy túi mua hàng đầy ắp xuống đất, nhấc bé lên cưỡi trên vai, rồi xách theo bao lớn bao nhỏ, nhanh chân rời khỏi trung tâm thương mại.

Hơn nữa quyết định,

Sau này đến trung tâm thương mại này sẽ đi đường vòng.

Sáng sớm chạy bộ về, Chung Cẩn mặc bộ đồ thể thao đen, một tay ôm con, một tay xách chiếc xe đạp trẻ em kiểu mới nhất, đi ngang qua trạm xe buýt, tiêu Đồng chỉ vào sạp ăn sáng phía sau nhà chờ xe,

“Mua bữa sáng!”

Chung Cẩn từ chối, “Hôm nay dì Lương đến nhà chuẩn bị bữa sáng cho chúng ta rồi, không cần mua.”

Tiểu Đồng lại chỉ vào ông cụ bán bánh bao bên kia, “Mua bánh bao đi!”

"Được thôi." Chung Cẩn ôm bé đi qua, “Mua bánh bao.”

Chương 28

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng xách theo chiếc bánh bao lớn nóng hổi, lại nói, “Ba ơi, ăn chiên.”

"Ừ, ăn chiên." Chung Cẩn đồng ý.

Từ lần trước bị bệnh ăn bánh bao chiên giòn, bé đã thích món này. Chung Cẩn thấy nó tốt hơn nhiều so với những đồ ăn vặt linh tinh bé hay ăn, nên thường chiên cho bé một ít, để vào lọ bánh kẹo mang đến đồn cho bé ăn.

Không biết bé lan truyền kiểu gì ở đồn, sau này có một ngày, Chung Cẩn phát hiện nhà ăn cư nhiên có bánh bao chiên, từ đó về sau gần như ngày nào cũng có một đĩa bánh bao chiên.

Nhưng có lẽ bánh bao không giống nhau, Chung Cẩn thấy bánh bao chiên ở nhà ăn không ngon bằng, Tiểu Đồng cũng thấy vậy, ăn được hai lần bé không thích ăn bánh bao chiên ở căng tin nữa, sau đó món bánh bao chiên đột nhiên biến mất khỏi thực đơn nhà ăn.

Xách bánh bao về nhà, quẹt thẻ vào cổng khu dân cư, Chung Cẩn nói với bé, “Hôm nay con ở nhà với dì Lương, ngoan nhé, ba sẽ xem con qua camera, có chuyện gì con gọi điện thoại cho ba, được không?”

"Vâng ạ." Tiểu Đồng ôm bánh bao trong lòng, nhỏ giọng đáp ứng.

Đứa bé này bình thường nhìn nghịch ngợm vậy thôi, thực ra cũng không hay quấy phá vô cớ, tuy mới ba tuổi, nhưng Chung

Cẩn nói chuyện có lý, bé cũng nghe hiểu.

Chung Cẩn vỗ vỗ đầu bé, “Con ngoan.”

Đến dưới lầu nhà, Tiểu Đồng đột nhiên ôm cổ Chung Cẩn, tựa cằm lên vai anh, lặng lẽ dùng mu bàn tay lau lau nước mắt.

Chung Cẩn biết bé khóc, lòng anh cũng nghẹn lại.

Nhưng đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, rồi sẽ có lúc chia ly. Sau này bé sẽ đi nhà trẻ, tiểu học, đại học, sẽ đi học và làm việc ở thành phố khác thậm chí quốc gia khác. Mối liên kết giữa cha mẹ và con cái sẽ ngày càng ít đi. Cả hai đều cần phải thích ứng với mỗi lần tạm biệt.

Có bảo mẫu rồi, vào nhà liền cảm thấy khác hẳn, buổi sáng hai cha con thay đồ ngủ đã được giặt sạch sẽ, phơi trên ban công. Trong nhà thoang thoảng mùi thịt thơm.

Dì Lương xoa tay từ trong bếp đi ra, cúi người, thân thiết hỏi, “Con là Tiểu Đồng phải không? Dì là dì Lương.”

Tiểu Đồng đứng ở cạnh cửa ngoan ngoãn chào, “Chào dì ạ, con là một Chung Vân Đồng.”

Chung Cẩn đang thay giày, nghe vậy, dừng lại động tác cởi dây giày, “Ai dạy con nói như vậy? Nói con là Chung Vân Đồng là được rồi, không cần 'một'.”

"Nhưng chú hề cũng nói như vậy mà." Tiểu Đồng nghiêm túc giải thích.

Chung Cẩn hỏi, “Sao con lại quen chú hề? Chú ấy dạy không đúng đâu.”

Dì Lương cười hiền hỏi, "Tiểu Đồng nói là bài hát thiếu nhi phải

không?" Nói rồi còn hát theo, “Tôi là một chú hề, tài bôi phấn rất tài.”

Tiểu Đồng cũng giọng điệu kỳ quái hát theo, “Tôi muốn sơn ngôi nhà mới, sơn thật là xinh đẹp.”

Chung Cẩn nhìn hai người đột nhiên hát lên, trong lòng bội phục vô cùng, không hổ là dì có 15 năm kinh nghiệm trông trẻ, kiến thức phong phú thật, cái gì cũng tiếp lời được.

Đợi Chung Cẩn chiên bánh bao xong mang ra, trên bàn ăn đã bày xong bữa sáng thịnh soạn, một nồi canh sườn khoai mài thơm nức mũi, ngô non luộc, bí đỏ và canh trứng, còn có cải thìa luộc.

Một đứa bé mỗi ngày lang thang ở các quán ăn nhanh buổi sáng, chưa từng ăn một bữa sáng tử tế, phát ra một tiếng kinh ngạc đầy cảm xúc, “Oa!”

Tiểu Đồng ngồi trên ghế trẻ em, ăn món cơm trộn yêu thích nhất của mình, trộn sườn khoai mài ngô bí đỏ vào nhau, ăn rất ngon miệng, dì Lương thường xuyên gắp thêm rau xanh cho bé, bé cũng ăn, thỉnh thoảng làm rơi ra bàn, dì Lương cũng lập tức dọn dẹp.

Chung Cẩn không cần lo cho con, cũng ăn một bữa cơm thoải mái nhất từ trước đến nay.

Vừa ra đến cửa, Chung Cẩn sợ bé lại khóc, chuẩn bị thừa lúc bé ở trong phòng lặng lẽ ra ngoài, bị dì Lương gọi lại,

“Chung tiên sinh, anh ra cửa tốt nhất vẫn nên chào bé một tiếng, tuy ban đầu không quen, nhưng sau này sẽ quen thôi. Nếu lần nào cũng lén lút đi khi bé không chú ý, sau này bé sẽ càng thiếu cảm giác an toàn, nhìn anh cũng sẽ càng chặt chẽ hơn.”

Chung Cẩn nhớ lại hồi nhỏ, bố mẹ anh mới bắt đầu sự nghiệp, mẹ là chủ, bố là kế toán, trời chưa sáng đã phải rời nhà, sau này Chung Cẩn và em gái sợ bố mẹ lại đi, thậm chí còn đặt đồng hồ báo thức 5 giờ sáng, chuyên môn dậy sớm ngồi canh bố mẹ.

Khi đó anh cũng hy vọng, bố mẹ dù có đi trước cũng có thể nói với anh một tiếng tạm biệt là tốt rồi.

Chung Cẩn cảm thấy lời dì Lương nói rất có lý.

Anh đi vào phòng chào tạm biệt Tiểu Đồng, bé đang bôi "son môi" lên miệng, bé quay đầu lại, xua tay với Chung Cẩn, chu cái miệng nhỏ đỏ chót, “Tạm biệt ba, con cũng phải đi làm.”

Bé cầm chiếc túi da nhỏ đeo lên cánh tay, làm ra vẻ chuẩn bị đi làm.

Chung Cẩn rất phối hợp, “Ừ, vậy con lái xe cẩn thận nhé.”

Vào đồn công an, Chung Cẩn đi thẳng đến văn phòng Cốc Nhạc. Cốc Nhạc đang ăn bún xì xụp, thấy Chung Cẩn bước vào, bị sặc một chút, ớt sa tế sặc lên cổ họng, nước mắt cũng ho ra.

Chung Cẩn tự mình rót một cốc nước đưa cho anh ta, “Uống nước đi.”

"Cảm, cảm ơn." Cốc Nhạc nhận lấy nước, uống nửa cốc, lúc này mới cảm thấy cổ họng hơi dễ chịu hơn.

"Trưởng đồn có việc gì sao?" Cốc Nhạc hỏi.

Chung Cẩn nhìn mười mấy màn hình theo dõi Thiên Nhãn trước mặt Cốc Nhạc, từ phía sau lấy ra một cái máy tính bảng và sạc đưa cho anh ta.

Cốc Nhạc không hiểu ra sao, “Cái gì đây?”

Chung Cẩn, “Đây là hình ảnh theo dõi nhà tôi, anh để nó bên cạnh, rảnh thì liếc mắt nhìn một cái. Dù sao cả ngày anh cũng xem theo dõi, cũng không kém cái này. Đúng rồi, Tiểu Đồng từ hôm nay tạm thời không đến đồn công an, bé ở nhà với bảo mẫu, anh muốn nhìn bé có thể xem qua camera.”

Cốc Nhạc, “...”

Cốc Nhạc, “...”

Đúng là anh xứng đáng làm trưởng đồn.

Chiêu này anh cũng nghĩ ra được.

Mà Tiểu Đồng hoàn toàn không biết gì về việc mình bị theo dõi, dì Lương đang phơi quần áo nhỏ của bé trên ban công, bé liền bám vào cửa lùa ban công, mắt to tò mò nhìn ra ngoài.

Dì Lương cười hiền nhìn qua, “Ôi, đây là bạn nhỏ nhà ai thế?”

“Là con, một Tiểu Đồng.”

Dì Lương lại hỏi, “Tiểu Đồng Đồng, con có muốn thử giặt quần áo không?”

Tiểu Đồng gật đầu lia lịa, giặt hay không giặt không quan trọng, bé chủ yếu muốn nghịch nước.

Dì Lương kê ghế rửa mặt của Tiểu Đồng lại đây, bảo bé đứng lên ghế, kiên nhẫn dạy bé, làm thế nào xoa xà phòng lên quần áo, dùng hai bàn tay nhỏ nắm quần áo xoa qua xoa lại, quần áo sẽ sạch.

Tiểu Đồng xoa đầy tay bọt, hỏi, “Sao không cần giặt máy ạ?”

Dì Lương vừa giặt đôi giày nhỏ của bé vừa nói, “Con nói máy giặt hả? Nhà mình không có nhiều đồ, dì giặt tay cho con, xà phòng xoa quần áo sạch nhất, mặc cũng thoải mái nhất.”

Giặt xong quần áo phơi trên ban công, dưới ánh mặt trời một hàng váy nhỏ áo thun đủ màu sắc. Tiểu Đồng xoay người vào phòng ngủ, lôi ra một chiếc áo khoác thể thao của ba, "bang" một tiếng ném xuống trước mặt dì Lương, “Còn muốn giặt!”

Dì Lương cười ha hả nhét áo khoác của Chung Cẩn vào máy giặt, “Quần áo của ba dùng máy giặt giặt thì tốt hơn.”

Giặt xong quần áo, dì Lương phải đi chuẩn bị bữa trưa, bảo Tiểu Đồng ngồi trên thảm, dựa vào con thỏ lớn xem phim hoạt hình.

Chung Cẩn đã dặn, mỗi ngày chỉ cho bé xem nửa tiếng phim hoạt hình, dì Lương đặt đồng hồ đếm ngược một tiếng rưỡi trên tủ lạnh.

Dì Lương từ bếp đi ra, bưng gần nửa chậu cherry lại, đặt lên chiếc bàn tròn nhỏ trước mặt Tiểu Đồng,

“Đồng Đồng, tự con ăn hoa quả nhé.”

Dì đưa cho Tiểu Đồng một cái bát nhỏ, “Hạt quả không được nuốt đâu, nhả vào cái bát này nhé.”

Tiểu Đồng mắt dán vào TV, duỗi tay lấy một quả cherry bỏ vào miệng, nhai nhai, mắt vẫn nhìn chằm chằm TV, nhai xong thịt quả liền nhả hạt vào bát nhỏ. Động tác rất thành thạo, từ đầu đến cuối mắt cũng không rời khỏi màn hình TV.

Thấy bé biết tự nhả hạt, dì Lương lúc này mới quay người vào bếp.

Các đồng chí cảnh sát ở đồn rất nhanh đã biết Tiểu Đồng và bảo mẫu ở nhà, giao cho Cốc Nhạc xem camera, liền không ngừng có người vào văn phòng xem.

Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương vừa đi làm nhiệm vụ về, còn mang nho cho Tiểu Đồng, lát nữa về đồn sẽ biết tin sét đánh ngang trời này, Tiểu Đồng lại lại lại không đến đồn công an.

Hai người họ không cam lòng chạy vào văn phòng Cốc Nhạc, “Có tìm được bằng chứng bảo mẫu bắt nạt Tiểu Đồng không?”

Cốc Nhạc chỉ vào cái máy tính bảng cắm điện dựng cứng đờ một bên, “Khá tốt, giống như một cậu ấm ăn chơi trác táng.”

Trên màn hình, bé con dựa vào người con thỏ lớn, đôi chân ngắn nhỏ bắt chéo, trong tầm tay bày những quả cherry to ít nhất 3J trở lên, thậm chí còn có bát nhỏ chuyên đựng hạt.

Nhị đại của đồn họ, bây giờ cũng sống cuộc sống thần tiên rồi. Nhiêu Thi Thi lấy nho ổn định giá mình mang về ra, rửa sạch chia cho mọi người ăn.

Mọi người vừa ăn nho vừa xem camera vừa tán gẫu, đột nhiên camera vang lên tiếng đồng hồ đếm ngược, dì từ bếp chạy ra, nói với Tiểu Đồng hết giờ rồi, không được xem phim hoạt hình nữa. Rồi tắt TV.

Tiểu Đồng nằm trên người con thỏ lớn một lát, thấy chán, đá đá chân ngắn ngồi dậy.

Bé ngồi trên thảm, ngẩn người một lúc.

Rồi lại bò dậy khỏi thảm, chạy đến cửa sổ sát đất, quỳ gối trước cửa sổ, tay nhỏ chống cửa sổ, cô đơn nhìn ra ngoài.

"Nhớ ba rồi." Nhiêu Thi Thi nói.

Tiểu Vương nói, “Chắc xem một lát không thấy ba thì cũng về thôi.”

Nhưng mãi đến khi họ ăn hết một chậu nho, Tiểu Đồng vẫn quỳ gối trước cửa kính sát đất, cái đầu nhỏ bé, cô độc quỳ trước cửa sổ lớn, trông đặc biệt cô đơn.

"Ôi, tôi không được rồi, tôi phải gọi Chung sở đến xem, con bé đáng thương quá." Nhiêu Thi Thi ngoài miệng nói vậy, nhưng không nhúc nhích, cô tạm thời vẫn chưa có gan đi tìm Chung Cẩn.

Nhưng Cốc Nhạc lặng lẽ đi ra ngoài, một lát sau, Chung Cẩn và anh ta trước sau đi vào.

"Thật đáng thương." Cốc Nhạc chỉ vào camera cho Chung Cẩn xem, “Buổi chiều anh đón bé về đi, dù muốn để bé ở nhà một mình, cũng cần một quá trình thích ứng.”

Để đánh thức lương tâm Chung Cẩn, Tiểu Vương nhanh chóng thêm một câu, “Quỳ ở đây nửa ngày rồi, vẫn không nhúc nhích.”

Chung Cẩn bình tĩnh nhìn camera, đôi mắt đen sâu thẳm không lộ cảm xúc, rất lâu sau, anh giơ ngón tay chỉ vào một chỗ trên kính, “Chỗ này, phóng to.”

Cốc Nhạc làm theo lời Chung Cẩn, khóa vào điểm đó, liên tục phóng to hình ảnh, cho đến khi hình ảnh ban đầu mờ ảo thành một điểm hiện rõ trước mắt mọi người.

"Đây là cái gì?" Tiểu Vương hỏi.

Cốc Nhạc đỡ kính, “Bọt Biển Tinh Nghịch, ừ, phim hoạt hình.”

Nhiêu Thi Thi, "Đây là TV nhà đối diện mà." Cô cười gượng hai

tiếng, “Đứa bé này, ha ha. Hóa ra là đang xem phim hoạt hình. Ha ha.”

Chung Cẩn khoanh tay, mặt không biểu cảm hỏi, “Hôm nay các người có phải rất rảnh không?”

Các đồng chí cảnh sát nhanh chóng chuồn đi, cô bé ranh ma này, ai ngờ nó quỳ ở đó là để lén xem TV nhà hàng xóm chứ, thật là bị nó "hố" không nhẹ.

Mà cô bé ranh ma hoàn toàn không biết gì về điều này, khi nhìn thấy Bọt Biển Tinh Nghịch và Patrick Star thổi ra hai quả bong bóng xà phòng hình mỡ lợn, đã che miệng ha ha ha cười thành tiếng.

Trong khu Phúc Đỉnh có một trung tâm trò chơi trẻ em rất lớn, Chung Cẩn không đưa Tiểu Đồng đến đó. Mấy lần đi ngang qua, nhìn thấy trẻ con chơi ở khu vui chơi, các phụ huynh ngồi trên ghế dài bên cạnh tán gẫu.

Anh không muốn tụ tập ở đó tán gẫu, một mình đứng chờ thì lại càng kỳ lạ. Cũng may Tiểu Đồng chưa đòi đi chơi, nên hai cha con đều bỏ qua trung tâm trò chơi này, thà đi chơi ở trung tâm thương mại xa hơn một chút.

Nhưng dì Lương rất thích chỗ này, chiều nào dì cũng đưa Tiểu Đồng đến đây chơi.

Trước khi đến, dì đều nhắn tin báo cho Chung Cẩn một tiếng, 【Chung tiên sinh, tôi đưa Tiểu Đồng xuống lầu chơi.】 Đôi khi còn chụp mấy tấm ảnh và quay video Tiểu Đồng chơi gửi cho anh.

Tiểu Đồng thoát khỏi khu vực camera theo dõi, Chung Cẩn vẫn không yên tâm, anh lén hỏi Tiểu Đồng, lúc chơi bên ngoài có bị ai bắt nạt gì không, Tiểu Đồng đều nói không có, còn bảo Chung

Cẩn mua cho bé xô nhỏ và xẻng, bé muốn đào cát.

Vốn dĩ không thể ở bên con, Chung Cẩn rất áy náy, bây giờ đối với yêu cầu mua đồ chơi của Tiểu Đồng đều là có cầu tất ứng.

Tiểu Đồng muốn mua xô đào cát, Chung Cẩn trực tiếp "đầu tư lớn" mua cho bé cả bộ đồ chơi nấu ăn ở hố cát, trừ xô và xẻng nhỏ, còn có nồi niêu xoong chảo, gáo múc, bếp lò nhỏ, thậm chí cả tủ lạnh và lò nướng. Thủ công cũng đặc biệt hoàn hảo, chỉ riêng cái tủ lạnh thôi, thiết kế chi tiết chính là bản thu nhỏ một phần mười của tủ lạnh thật, chia ngăn lạnh đông, mở cửa tủ lạnh đèn nhỏ còn sáng, các vách ngăn và ngăn kéo bên trong đều có thể lấy ra riêng.

Bộ đồ chơi này kích thước rất lớn, hôm nay dì Lương kéo một bao đồ chơi lớn ra cửa, gặp mấy người hàng xóm đã quen, còn hỏi dì có phải muốn chuyển nhà không.

Dì Lương giúp Tiểu Đồng lấy từng món đồ chơi ra bày biện xong, ở một góc hố cát khoanh một khu nhỏ làm bếp nhỏ của bé, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi để Tiểu Đồng tự chơi ở đó, dì Lương ngồi trên ghế bên cạnh, cùng một bà mẹ khác trò chuyện về kinh nghiệm nuôi dạy con.

Chương 29

DTV-EBOOK

Bộ đồ chơi xa hoa của Tiểu Đồng rất nhanh đã thu hút các bạn nhỏ xung quanh, mọi người xôn xao tụ lại.

Một bạn nhỏ vươn tay sờ chiếc tủ lạnh nhỏ quá tinh xảo kia, ngưỡng mộ hỏi, “Tớ chơi được không?”

Tiểu Đồng đang dùng khuôn ép cát thành những chiếc bánh trung thu hình cánh hoa, ngẩng đầu liếc nhìn bạn nhỏ một cái, “Bạn muốn ăn bánh bánh không?”

Bạn nhỏ nhìn những chiếc bánh trung thu bằng cát kia, lắc đầu, “Cái này là cát, không ăn được đâu, tớ chơi đồ chơi của bạn được không?”

Tiểu Đồng cúi người, từ đống nồi niêu xoong chảo lộn xộn của mình lấy ra một chiếc đồng hồ đếm ngược.

Dì Lương thấy vậy, cũng không biết đứa bé này lấy đồng hồ đếm ngược ở bếp ra từ lúc nào, nhưng không nói gì, lại tiếp tục trò chuyện với bà mẹ bên cạnh.

Tiểu Đồng vặn chiếc đồng hồ đếm ngược đến mười lăm phút, vừa đúng 15 phút, bé nói với bạn nhỏ, “Chúng ta mỗi người chơi một lượt đồng hồ đếm ngược nhé, bây giờ đến tớ, tớ bây giờ là dì bán bánh bánh, bạn muốn ăn một chiếc bánh bánh không?”

Câu "chúng ta mỗi người chơi một lượt đồng hồ đếm ngược" người lớn có lẽ không hiểu, nhưng đối với các bạn nhỏ thì lại rất dễ hiểu, bạn nhỏ kia lập tức hiểu ý Tiểu Đồng, hơn nữa vui vẻ đồng ý.

Thế là bạn nhỏ kia kiên nhẫn đóng vai khách hàng nhỏ, đợi đồng hồ đếm ngược kêu một tiếng, Tiểu Đồng liền từ "bếp" đi ra, nhường chỗ cho bạn, “Đến bạn chơi rồi.”

Bạn nhỏ lần đầu tiên thấy đồ chơi đẹp như vậy, vẻ mặt phấn khích, “Tớ là mẹ, vậy bạn làm con gái tớ nhé?”

Tiểu Đồng gật đầu, “Vâng ạ, mẹ ơi, con muốn ăn mì sợi.”

Bạn nhỏ khó xử nhìn đống cát trước mặt, “Nhưng cái này làm sao làm thành mì sợi được, bạn nói bạn muốn ăn viên bạch tuộc nhỏ được không?”

Tiểu Đồng khép hai chân ngồi xuống đất nhựa bên cạnh hố cát, rất phối hợp lặp lại, “Mẹ ơi, con muốn ăn viên bạch tuộc nhỏ.”

Sau đó lại có mấy bạn nhỏ khác gia nhập, mọi người đều tuân thủ quy tắc Tiểu Đồng đặt ra, mỗi bạn nhỏ làm đầu bếp 15 phút, các bạn khác sẽ phối hợp với "đầu bếp" đóng các vai khác nhau. Khung cảnh rất hài hòa, không hề có chuyện trẻ con tranh giành đồ chơi hay quấy khóc.

Bà mẹ bế con bên cạnh nói với dì Lương, “Con nhà chị ngoan và thông minh thật.”

Dì Lương cũng cảm thán, “Tôi trông tổng cộng 6 đứa trẻ rồi, đứa bé này là đỡ lo và thông minh nhất. Không biết bố mẹ bé kiếp trước làm bao nhiêu việc tốt, kiếp này mới sinh được đứa con ngoan như vậy.”

Bà mẹ khẽ lay đứa bé trong lòng, “Bé nhà mình mau lớn lên nhé, chơi với chị, sau này thông minh như chị nhé?”

Đứa bé như hiểu, cái miệng không răng bẹp dí nở một nụ cười xấu xí.

"Không, tớ muốn chơi tiếp!" Một tiếng hét the thé của bé trai phá vỡ sự hài hòa.

Dì Lương ngừng trò chuyện, ngước mắt nhìn qua, là cậu bé sau đó gia nhập nhóm của Tiểu Đồng, đồng hồ đếm ngược của cậu bé đã kêu, nhưng cậu bé lại không muốn nhường đồ chơi, còn muốn chơi thêm một lát.

Dì Lương tạm thời không lên tiếng, chỉ im lặng quan sát trước.

Trẻ con chơi với nhau có chút mâu thuẫn nhỏ là bình thường, người lớn không cần can thiệp quá nhiều, cứ để chúng tự giải quyết trước, nếu giải quyết không xong thì người lớn mới ra tay, như vậy trẻ con mới có thể trưởng thành trong nhiều tình huống khác nhau.

Tiểu Đồng chống tay lên đầu gối, đứng dậy khỏi nền nhựa, bé bước những bước chân ngắn đến trước mặt cậu bé không tuân thủ quy tắc kia, nhìn thẳng vào mắt đối phương, học dáng vẻ hung dữ của ba nói, “Mời bạn đi ra ngoài.”

Cậu bé đột nhiên giơ tay đẩy Tiểu Đồng một cái, sau đó tự mình giả vờ ngã vào bên cạnh hố cát, gân cổ lên la hét, “Bạn ấy đẩy tớ, bạn ấy đánh tớ, a a a, ông ơi, cháu bị người đánh!”

Tiểu Đồng bị cậu bé đẩy ngã xuống cát, ngơ ngác một chút, rồi nhanh chóng bò dậy, hung dữ trừng mắt to, khí thế rất mạnh, cảm giác bé giây tiếp theo sẽ xông lên đánh người. Dì Lương đã chuẩn bị sẵn sàng lao ra can ngăn, cậu bé kia cao hơn Tiểu Đồng, sợ nếu đánh nhau thật thì Tiểu Đồng sẽ thiệt.

Tiểu Đồng đột nhiên giơ hai bàn tay nhỏ, kéo sụp mí mắt, làm một cái mặt quỷ to tướng với cậu bé, “Lêu lêu lêu…!”

Dì Lương đang chuẩn bị ra tay, "..." Một tràng hành động mạnh

mẽ như hổ, kết quả lại là thế này???

Lúc này ông nội cậu bé đang chơi cờ tướng ở đằng xa cũng lật đật chạy tới, từ xa đã hô to, “Sao vậy? Sao vậy?”

Cậu bé thấy có người chống lưng, khóc la càng lớn tiếng hơn, “Ông ơi, bạn ấy đẩy cháu, bạn ấy đánh đầu cháu!”

Đứa bé này nói có vẻ rất thật, nếu không có nhiều người xung quanh nhìn thấy, thật đúng là tưởng nó bị bắt nạt.

Bà mẹ bế em bé giúp đỡ nói, “Không ai đánh nó cả, là nó muốn chơi đồ chơi của người ta, người ta không cho chơi, nó còn đẩy con gái người ta.”

Ông của thằng bé ranh ma này lại biết nắm trọng điểm, cháu mình đẩy người ta ông không nghe thấy, nhưng lại nghe được cháu mình muốn chơi đồ chơi mà không được chơi, lập tức nổi giận, giọng như chuông lớn quát, “Đồ chơi gì? Muốn chơi cái gì?”

Mấy đứa trẻ đang cùng nhau chơi đồ chơi đều bị ông già hung dữ này dọa sợ, có đứa quay người bỏ chạy, có đứa ngơ ngác đứng bên cạnh, trông nhỏ bé và đáng thương.

Thằng cháu ranh ma chỉ vào bếp nhỏ ở hố cát, “Ông ơi, cháu muốn chơi cái đó.”

"Đi chơi đi, hôm nay ông ở đây canh, xem ai dám bắt nạt cháu." Ông già hai tay ôm trước ngực, đứng vững chắc trước bếp nhỏ, ngăn cản các bạn nhỏ khác tiếp cận đồ chơi.

Thằng bé ranh ma chạy vào bếp nhỏ, vẻ mặt đắc ý.

Đến lúc này, dì Lương mới cười hiền đứng dậy, “Ôi chao, không chơi nữa, dì phải về nấu cơm rồi, Đồng Đồng, cái hộp đâu? Chúng ta thu dọn đồ chơi về nhà.”

Cậu bé cầm lấy một cái chảo rán, dì Lương cười hiền giật lại, “Không chơi nữa, chúng ta phải về nhà.”

Cậu bé lại cầm lấy một cái khuôn bánh trung thu, dì Lương đưa cái hộp qua, "Cảm ơn con giúp chúng ta thu dọn đồ chơi, nào, bỏ vào đây." Cậu bé níu lấy đồ chơi không chịu buông tay, dì Lương liền giật lấy bỏ vào hộp.

Cậu bé lại gân cổ lên khóc.

Ông già chỉ vào dì Lương quát, “Đưa đồ cho tôi để vào đó, cháu tôi chơi một chút thì sao? Chơi cũng không hỏng được.”

Tiểu Đồng thật sự tức điên, nắm chặt tay nhỏ lớn tiếng kêu, “Đây là đồ chơi của con, con không muốn cho bạn ấy chơi!”

Ông già quay ngoắt lại, xị mặt quát mắng bé, “Mày kêu cái gì? Còn nhỏ tuổi, không biết chia sẻ, không biết tôn trọng người lớn!”

Dì Lương vẫn luôn tỏ ra rất hòa khí kéo Tiểu Đồng ra sau lưng che chở, cuối cùng nổi giận, “Ông quát con nhà tôi làm gì? Hả? Ông dựa vào cái gì quát con nhà tôi? Nhà tôi bỏ tiền ra mua, cho các người chơi là tình cảm, không cho chơi là lẽ đương nhiên, ông dám quát thêm một tiếng nữa thử xem tôi có tát ông không. Lão già chết tiệt!”

Ông già bị dì Lương quát một tiếng liền nổi khùng, giống như một kẻ côn đồ, nhấc cái tủ lạnh nhỏ kia đập ra ngoài, rồi ném hết mấy thứ đồ chơi bên cạnh xuống đất vỡ tan tành, “Cháu tao không chơi được, thì tất cả đừng chơi!”

Dì Lương vươn tay ngăn cản, ông ta liền trở tay túm lấy tóc dì Lương.

Dì Lương thuận thế ngã xuống đất, ôm đầu, “Ái da, đầu tôi, đầu tôi đụng vào rồi, đau quá, đau quá! Ai giúp tôi gọi cấp cứu với, ái da, tôi không chịu được!”

Dì đau đến loạn cào loạn đá, vững chắc đá ông già mấy cước.

Ông già quen thói bá đạo, bây giờ bị dì Lương vừa mắng vừa đá, vừa xấu hổ vừa tức giận, tóc dựng cả lên, nhấc chân định đá dì Lương, bị dì Lương đá một cước vào đầu gối, đau đến kêu "ái ái" hai tiếng.

Đừng nhìn ông già này trông khỏe mạnh vạm vỡ, chắc cũng chỉ quen thói làm ông tướng ở nhà, đánh nhau thật, ông ta thật sự không phải đối thủ của dì Lương thường xuyên làm việc, gân cốt linh hoạt.

Dì Lương chiếm thế thượng phong tuyệt đối, đạp ông ta vài cước, lực không hề nhẹ, đánh giá cũng xấp xỉ rồi, không dám đá nữa, thật xảy ra chuyện gì, dì cũng phải chịu trách nhiệm.

Lúc này Chung Cẩn mới từ bãi đỗ xe của khu dân cư đi ra, trên tay xách theo một con vịt quay, biết dì Lương đưa Tiểu Đồng xuống lầu chơi, liền đi thẳng về phía này.

Anh đi đến bên hố cát, nghe tin báo an ninh bất động sản cũng vừa kịp tới, mọi người ba chân bốn cẳng kéo hai ông bà đang vật lộn ra.

"Sao vậy?" Chung Cẩn hỏi.

Dì Lương hất tay bảo an ra, vuốt lại mái tóc bị túm rối, thấy Chung Cẩn dì cũng không hề xấu hổ, thần sắc trấn định nói, “Trẻ con chơi đồ chơi xảy ra chút xung đột, không có gì đâu.”

Chung Cẩn ngồi xổm xuống, dang tay về phía Tiểu Đồng, bé con mập mạp tăng tốc lao tới, giống như một quả đạn pháo nhỏ

trung thành lao vào lòng Chung Cẩn.

"Không bị dọa sợ chứ?" Chung Cẩn véo véo má bé.

Tiểu Đồng trước đó còn hậm hực, giống như một chiến sĩ nhỏ dũng cảm, chẳng qua sức chiến đấu bằng không, chỉ biết dùng ánh mắt tấn công đối phương mà thôi.

Lúc này người chống lưng cho bé cũng đến, bé lại ủy khuất, chỉ vào dì Lương, "Bạn ấy giật tóc dì con." Lại chỉ vào đống đồ chơi vỡ nát trên đất, mếu máo, “Đồ chơi cũng bị ném hỏng rồi.”

Sau đó bé quay người nhìn về phía ông già bị bảo an kéo lại, xoa xoa eo, cố lấy vẻ mặt lớn tiếng quát giận, “Ông quá đáng lắm rồi!”

Ông già bị dì Lương đạp mấy cước, vừa đau vừa tức, cả khuôn mặt nhăn nhúm lại, cái biểu tình y như bí ngô trong trò Plants vs. Zombies. Cũng không muốn chịu thiệt mấy cước này, ở bên kia lớn tiếng ồn ào,

“Tôi muốn báo cảnh sát, nhà nó đánh người, trẻ con đánh cháu tôi, già đánh tôi, chuyện này không xong đâu. Tôi muốn báo cảnh sát!”

Chung Cẩn ôm con đứng dậy, thần sắc tự nhiên đi đến trước mặt ông già, “Ông muốn báo cảnh sát sao?”

Ông già còn tưởng anh sợ, cố ý nói lớn tiếng, “Tôi không đồng ý giải quyết riêng, tôi nhất định phải báo cảnh sát, truy cứu đến cùng!”

Chung Cẩn móc thẻ cảnh sát ra lắc lắc trước mặt ông ta, “Đồn công an Hòa An, Chung Cẩn. Ông báo cảnh sát tôi thụ lý.”

"Ủa, Chung sở vừa mới không phải về rồi sao? Sao lại quay lại

rồi?" Nhiêu Thi Thi vừa từ khu dân cư về, nhìn thấy bóng dáng Chung Cẩn thoáng qua trên hành lang, chạy đến hỏi Tiểu Vương ở quầy lễ tân.

Tiểu Vương ngồi thẳng, rướn cổ nhìn về phía văn phòng, thấy Chung Cẩn vào văn phòng đóng cửa lại, mới nói với Nhiêu Thi Thi: “Anh ấy về nhà trên đường gặp vụ gây rối, mang về hai người đánh nhau.”

"À à." Nhiêu Thi Thi gật gật đầu, cầm lấy túi xách, chuẩn bị đi phòng thay đồ thay quần áo tan làm.

Tiểu Vương lại gọi cô lại,

“Là dì trông Tiểu Đồng đánh nhau với người khác, đối phương bắt nạt Tiểu Đồng, ném hỏng hết đồ chơi của bé.”

"Hả?" Nhiêu Thi Thi lập tức dừng bước chân, “Người ở đâu? Tiểu Đồng cũng đến sao?”

Tiểu Vương chỉ về phía phòng hòa giải ở hành lang, “Tiểu Đồng cũng ở trong đó, Chung sở tránh mặt, đội trưởng Hồ đang thẩm vấn.”

Nhiêu Thi Thi lập tức tháo túi xách trên người xuống, tiện tay cầm lấy một quyển sổ ghi chép, giả bộ ôm vào ngực, đẩy cửa đi vào phòng hòa giải.

Cô bình tĩnh đi đến bên cạnh Tiểu Đồng ngồi xuống, nháy mắt với bé con.

Tiểu Đồng trề môi, ủy khuất mách, “Cô ơi, đồ chơi của con bị ném hỏng hết rồi!”

"Cô mua cho con cái mới." Nhiêu Thi Thi xoa đầu bé.

Lúc này con trai và con dâu của ông già bí ngô đều đã đến, Hồ Đắc đang phê bình giáo dục họ,

“Đây là lần thứ ba các anh chị báo cảnh sát vì chuyện của con cái gây xung đột với người khác rồi đấy. Con nhà người ta đều ngoan ngoãn, chỉ có con nhà anh chị ba ngày hai bữa đánh nhau với người ta, đôi khi làm cha mẹ cũng phải tự xem xét lại, có phải phương pháp giáo dục của mình có vấn đề không?”

Hồ Đắc lật xem hồ sơ cũ, “Anh chị xem, còn có một lần cửa hàng cao cấp báo cảnh sát, nói con nhà anh chị trộm một con thú nhồi bông trong cửa hàng. Rốt cuộc ngày thường anh chị giáo dục con cái thế nào vậy?”

Mẹ của đứa bé xấu hổ đến muốn chui xuống gầm bàn, cô ta nhỏ giọng giải thích, “Chúng tôi đi làm không có thời gian, con cái ngày thường đều do ông bà trông.”

“Tôi cho các anh chị một lời khuyên, không có thời gian giáo dục thì đừng sinh, sinh ra phải giáo dục cho tốt. Bây giờ xảy ra vấn đề, lại đổ hết trách nhiệm lên đầu người già, tự anh chị nghe xem đây có phải là lời người trưởng thành nói ra không?”

Còn một câu, trước mặt trẻ con Hồ Đắc chưa nói, loại người chỉ biết "cởi quần sướng cha mẹ" như họ, có cái rắm tư cách làm phụ mẫu.

Hồ Đắc tính tình nóng nảy, phá án chủ yếu dựa vào dám nói dám mắng. Anh ta bắt đầu hói đầu từ ngoài 30 tuổi, bây giờ ngoài 40, tóc đã rụng hết, cái vẻ côn đồ của anh ta, lại thêm cái đầu trọc lóc, nếu không mặc cảnh phục, nhìn bề ngoài thật sự không khác gì dân xã hội đen. Mắng người lên thật ít ai dám cãi lại.

Mắng bố mẹ cậu bé một trận, Hồ Đắc lại bắt đầu xem xét camera do bên bất động sản gửi lại.

Nhìn thấy cậu bé đẩy Tiểu Đồng một cái, Nhiêu Thi Thi lập tức lớn tiếng chỉ ra, “Còn nói là bé gái đánh cháu ông ta, nhìn xem ai động tay trước? Người lớn toàn nói dối, trẻ con làm sao giáo dục tốt được?”

Khi camera chiếu đến cảnh Tiểu Đồng bò dậy từ mặt đất, hùng hổ làm mặt quỷ với cậu bé, Nhiêu Thi Thi và Hồ Đắc đều im lặng.

Đây là trẻ con của đồn công an họ sao?

Tính công kích này cũng yếu quá.

Đồn công an họ tuy không gây chuyện, nhưng cũng không đến nỗi phải để người khác bắt nạt chứ.

Cuối cùng, cái đầu trọc lóc của Hồ Đắc với vẻ mặt khó chịu, mạnh mẽ bênh vực, “Các người xem, con nhà người ta giáo dục tốt thật, người ta không hề động tay.”

Cả nhà ông già bí ngô bị mắng đến mặt xám mày tro, cảnh sát mắng xong, ông già bí ngô mới lên tiếng, “Con đàn bà kia đá tôi mấy cước, anh xem đầu gối tôi bầm tím hết rồi này, phải bắt con đàn bà đó bồi thường cho tôi đi bệnh viện kiểm tra.”

Ánh mắt lạnh lùng của Hồ Đắc lướt qua mặt ông ta, khí thế của ông già bí ngô liền xẹp đi vài phần. Lúc trước ở khu dân cư, chỉ nhìn bề ngoài ông già bí ngô thấy ông ta hung dữ lắm, bây giờ so với Hồ Đắc trông khó chịu thật sự, ngoan ngoãn như học sinh tiểu học vậy.

Hồ Đắc hắng giọng,

“Hai người đánh nhau, nhiều nhất định là hành vi gây rối trật tự công cộng, chưa gây thương tích nhẹ, hơn nữa xem camera ở

khu dân cư, vẫn là bên nhà các anh động tay trước, tuy ông bị đá mấy cước, nhưng các anh cũng không có lý. Mặt khác, Doãn Đại Cường, ông ném hỏng đồ chơi của con nhà người ta, hủy hoại tài sản là chuyện đã rồi, số tiền hơn 5000 tệ, cái này có thể cấu thành tội hình sự ông biết chứ?"

Ông già bí ngô tên Doãn Đại Cường, kẻ ngang ngược lộng hành trong khu dân cư, ra vào đồn công an như cơm bữa, là một tên tái phạm có tiếng.

Vốn tưởng rằng lần này cũng sẽ như những lần trước, dù không vớt vát được lợi lộc gì, cùng lắm cũng chỉ bị phê bình vài câu rồi lại được thả về. Thế nhưng, lúc này trên khuôn mặt bí đỏ của hắn lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

"Nhiều... ít? 5000? Ai mà nói xạo vậy? Nhà ai trẻ con lại cầm 5000 đồng tiền đồ chơi ném xuống hố chơi hả? Đồng chí cảnh sát, chuyện này tuyệt đối là bịa đặt!"

Chương 30

DTV-EBOOK

"Đúng vậy, ba của thằng bé đó cũng là một bọn với các người, chẳng phải các người muốn nói bao nhiêu thì nói bấy nhiêu sao?" Con trai Doãn Đại Cường cũng tỏ vẻ không tin, vội vàng biện bạch theo.
Hồ Đắc xòe đôi bàn tay to, không chút hoang mang đẩy chiếc máy tính bảng đến trước mặt họ,
"Tôi nói tổng giá trị hơn 5000, chứ không nói món đồ chơi đó là 5000. Nghiêm túc mà nói, bộ đồ chơi này giá mua thực tế là 7000 tám, đây là bằng chứng mua hàng và hóa đơn điện tử, nếu các người nghi ngờ tính xác thực, có thể yêu cầu giám định, đương nhiên, chi phí giám định các người tự chịu."
Ông già bí ngô lập tức choáng váng, phải biết rằng bộ đồ chơi đó đắt giá như vậy, quăng ngã cháu trai hắn thì hắn cũng không thể quăng ngã món đồ chơi đó được. Hôm nay hắn đánh cờ tướng thua liên tục, tâm trạng vốn đã bực bội, nhìn thấy mấy món đồ chơi kia thì bốc hỏa, không ngờ nhất thời xúc động lại gây ra chuyện lớn như vậy.
Nói trắng ra là đánh chết hắn cũng không thể ngờ được, bộ đồ chơi kia lại đáng giá mấy ngàn tệ.
Nhiêu Thi Thi nghe đến đó, lặng lẽ thu lại những lời vừa rồi mình lỡ lời, cô vỗ vỗ đầu Tiểu Đồng, sửa lại lời nói, "Bé ngoan, đợi bọn họ bồi thường tiền, chúng ta cầm tiền đó đi mua đồ chơi mới nhé."
Món đồ chơi này, cô thật sự mua không nổi.
Hồ Đắc lại phê bình giáo dục gã bí đỏ đại gia và cả nhà hắn một trận, bắt họ xin lỗi, viết giấy cam đoan, cưỡng chế ông già bí ngô dùng tiền tiết kiệm hưu trí để bồi thường tiền đồ chơi.
Ông già bí ngô mất một khoản tiền lớn, càng nghĩ càng đau lòng, vừa ra khỏi đồn công an liền đánh cho thằng cháu đích tôn một trận, đánh đến nỗi thằng bé khóc thét lên, bố mẹ nó cũng ở

bên cạnh mắng đáng đời, cả hai đều đáng đời. Sau đó gã ông già bí ngô lại cãi nhau với con trai và con dâu, mắng to hai người là đồ vong ơn bội nghĩa. Sau này sẽ không bao giờ trông nom con cho họ nữa. Cả nhà họ cãi nhau nửa ngày ở cửa đồn công an, cuối cùng vẫn là trưởng đồn Hồ lại phải ra ngoài mắng vài câu mới đuổi được họ đi.
Tuy rằng có động tay động chân, nhưng dì Lương không bị thương, món đồ chơi bị hỏng cũng được bồi thường, gã ông già bí ngô còn bị ăn mấy cú đá, bên phía Tiểu Đồng coi như không thiệt hại gì.
Bất quá, bởi vì vụ đồ chơi trẻ em giá trên trời này, thân phận phú nhị đại của Chung Cẩn cuối cùng cũng không thể giấu giếm được nữa.
Gia cảnh Chung Cẩn ở Kinh Thị rất tốt, khi anh học mẫu giáo thì công việc kinh doanh của bố mẹ đã rất lớn, nhà họ có một xưởng đồ gỗ gụ rất lớn, hiện tại trên thị trường rất nhiều đồ gỗ gụ cao cấp đều mang nhãn hiệu logo của nhà anh.
Chung Cẩn từ nhỏ chưa từng thiếu tiền, khi học tiểu học đã có Rolls-Royce đưa đón, bất quá anh không thích phô trương, về vật chất luôn rất kín đáo.
Quần áo chỉ cần cắt may đẹp, chất lượng tốt là được, không chọn nhãn hiệu, càng không mặc những loại hàng xa xỉ có logo lòe loẹt. Ăn ở cũng không có yêu cầu gì, bình thường đều ăn ở căng tin, chỗ ở chỉ cần sạch sẽ ngăn nắp là được. Tài sản duy nhất có giá trị một chút bên ngoài của anh chính là chiếc xe địa hình Land Rover anh thường lái, trị giá hơn 50 vạn tệ. Bất quá có người hỏi, Chung Cẩn cũng chỉ nói là mua trả góp.
Bản thân Chung Cẩn không có yêu cầu gì về vật chất, trong việc nuôi dưỡng Tiểu Đồng cũng cố gắng kín đáo, sẽ mua cho con những đồ dùng chất lượng tốt một chút, nhưng sẽ không quá xa xỉ. Bộ đồ chơi này thực ra cũng là để bù đắp sự áy náy vì không thể ở bên con, nên mới mua đắt như vậy, chứ không phải lần nào cũng xa xỉ như thế, anh thậm chí còn từng mua sỉ đồ chơi cho Tiểu Đồng ở chợ 1688.
Nhưng dù nghĩ thế nào, bộ đồ chơi này vẫn rất không tương xứng với mức lương hiện tại của anh.

Đợi Chung Cẩn và những người khác vừa rời khỏi đồn công an, Nhiêu Thi Thi, chủ nhiệm trung tâm tin tức bát quái của đồn công an Hòa An dẫn đầu, mấy cảnh sát nhân dân tụm lại bắt đầu tám chuyện, "Xem ra tin đồn trước đây về việc Chung sở là phú nhị đại ở Kinh Thị là thật rồi."
"Chậc, Đồng Đồng thật biết chọn bố."
"Vừa đẹp trai vừa có tiền."
"Chung sở bây giờ có con gái rồi, còn thiếu một đứa con trai, hay là tôi đi thử xem sao, cao thấp gì cũng cho anh ấy đủ một chữ 'hảo'."
"Trưởng đồn Hồ, tuổi của anh còn lớn hơn Chung sở, hay là tôi vẫn nên nghĩ đường khác đi."
Từ đồn công an trở về nhà, người của công ty bất động sản đã thu dọn phần đồ chơi không bị hỏng, đóng gói cẩn thận vào thùng, đặt ở cửa nhà. Tuy rằng bị hỏng mất mấy thứ, nhưng số lượng còn lại vẫn rất đáng kể, chất đống ở hành lang như một ngọn núi đồ chơi nhỏ.
Chung Cẩn vốn định mua cho Tiểu Đồng một bộ đồ chơi mới, Tiểu Đồng tự mình xua tay, "Thôi bỏ đi, vẫn còn đủ chơi."
Cô bé bảo Chung Cẩn mang đồ chơi vào phòng tắm, tự mình bưng chiếc ghế nhỏ đến ngồi, xắn ống quần lên, chân trần đạp xuống nước, lấy từng cái nồi niêu xoong chảo ra vòi nước rửa sạch sẽ.
Chung Cẩn đứng ở cửa phòng tắm nhìn cô bé rửa đồ chơi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, vẻ mặt nghiêm túc, ngoan ngoãn vô cùng. Anh khoanh tay dựa vào khung cửa, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười dịu dàng.
Dì Lương ở bên bếp gọi Chung Cẩn, "Chung tiên sinh, cái cánh vịt này làm mặn tiêu hay là nấu canh ạ?"
"Để tôi làm cho, tôi làm cánh vịt sốt chua ngọt." Chung Cẩn xắn tay áo lên đi về phía bếp, liếc thấy khẩu súng bong bóng hình vịt con trên sàn phòng tắm, tiện miệng dặn dò một câu, "Tiểu Đồng, không được dùng súng bong bóng bắn vào đồ chơi nhé."
Nói xong cũng không nghĩ nhiều, lập tức vào bếp.
Chung Cẩn làm cánh vịt sốt chua ngọt, dì Lương thì rửa rau xanh bên cạnh, tính lát nữa làm rau xào tỏi.

Đề cập đến chuyện hôm nay, dì Lương nói, "Chung tiên sinh, ban đầu tôi không muốn gây rắc rối, nhưng cũng không thể để đứa trẻ bị thiệt thòi."
Chung Cẩn gật đầu, "Tôi xem camera giám sát thấy rồi, cô luôn bảo vệ Tiểu Đồng."
Bản thân Chung Cẩn là người được bảo mẫu nuôi lớn, cũng từng trải qua một vài vụ bảo mẫu ngược đãi trẻ em. Thật lòng mà nói, trước giờ anh vẫn có chút thành kiến với bảo mẫu. Cho nên mới lắp rất nhiều camera giám sát có chức năng ghi âm chất lượng cao trong nhà, lại còn thường xuyên trò chuyện với Tiểu Đồng, thậm chí vận dụng kỹ năng điều tra lời nói để hỏi vòng vo xem dì có đối xử không tốt với con bé hay không.
Chuyện hôm nay, bảo mẫu bình thường nhiều nhất cũng chỉ hòa giải qua loa, hoặc bảo con mình chia sẻ đồ chơi với bạn cùng chơi, tóm lại sẽ không dễ dàng đắc tội với người khác. Dù sao cũng không phải con mình, kết thúc trách nhiệm bề ngoài là xong.
Đây cũng là lý do tại sao rất nhiều bảo mẫu trông trẻ, hoặc là quá hiền lành, hoặc là quá nhút nhát, chứ không được tận tâm dẫn dắt.
Nhưng camera giám sát cho thấy, khi cậu bé kia giật đồ chơi, dì Lương lập tức đứng ra ngăn cản. Khi đối phương quát mắng Tiểu Đồng, dì đã kéo Tiểu Đồng ra sau lưng che chở, lớn tiếng mắng trả. Cuối cùng đối phương động tay trước, dì cũng không sợ, nên ra tay liền ra tay.
Thật lòng mà nói, cho dù là người thân của đứa trẻ, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được chu đáo như vậy.
Chung Cẩn thái nhỏ cánh vịt, bỏ vào nồi nước màu đang sôi để xào cho lên màu, hỏi, "Đúng rồi, dì thật sự không bị thương chứ? Nếu có vấn đề gì có thể lại tìm Doãn Đại Cường, dì không cần giấu giếm."
Dì Lương tươi cười hớn hở, "Không có chuyện gì đâu ạ, nhiều nhất chỉ bị giật mất mấy sợi tóc thôi."
"Tay nghề của dì cũng khá đấy, đùi của ông già kia bầm tím một mảng lớn." Xem camera giám sát, tay dì Lương ra đòn tuy rằng không bằng người chuyên nghiệp, nhưng ở tuổi của dì thì đã là

rất nhanh nhẹn rồi.
Dì Lương được anh khen thì có chút đắc ý, thuận miệng nói, "Ôi dào, có gì đâu, đây đều là do bị chồng tôi đánh mà ra cả."
Chung Cẩn, "..."
Dì Lương thoáng chốc có chút chột dạ, "Tình huống này, tôi nói ra không sao chứ? Có tính là bạo hành gia đình không?"
Chung Cẩn đổ giấm vào nồi, đảo đều cánh vịt trong nồi, một lúc sau mới nói, "Tốt nhất là đừng đánh, nếu thật sự tức quá, không được thì dì kiếm cái roi mây nhỏ, quất vào mông tương đối ổn thỏa."
Dì Lương bật cười thành tiếng.
"Đánh vào chỗ đó tổn thương không lớn, tính vũ nhục cực cao, dì hả giận rồi, ông ấy còn ngại không dám đi ra ngoài nói."
Giọng Chung Cẩn đột nhiên dừng lại, anh quay đầu hỏi dì Lương, "Dì có ngửi thấy mùi dưa hấu không?"
"Có một mùi dưa hấu rất thơm, kỳ lạ, trong nhà không mua dưa hấu mà."
Chung Cẩn ném chiếc sạn cho dì Lương, "Dì múc cánh vịt ra đi."
Anh nhanh chóng chạy vọt tới phòng tắm, quả nhiên, đứa trẻ chân trần mập mạp xắn tay áo lên cao, đang cầm khẩu súng bong bóng, bắn bọt xà phòng điên cuồng vào những món đồ chơi trên sàn, chai sữa tắm hương dưa hấu đổ nghiêng ngả một bên, chất lỏng bên trong chảy lênh láng trên sàn, nhìn ra là đã hết sạch.
Chung Cẩn nhớ rõ chai sữa tắm này mới mở được 2 ngày trước.
Từ sau vụ đánh nhau với gã bí đỏ lần trước, Chung Cẩn yên tâm hơn nhiều về việc dì Lương chăm sóc con. Dì Lương cũng cố gắng, chăm sóc đứa trẻ thật tốt, cả ngày con bé cười ngây ngô, hoạt bát vui vẻ, mắt thường cũng thấy béo lên một chút.
Chuyện này Chung Cẩn còn đặc biệt nói với dì Lương, bảo dì kiểm soát chế độ ăn uống một chút, Chung Vân Đồng không thể béo thêm nữa.
Cuối tháng 8, dự báo thời tiết thông báo sẽ có bão cấp 11 trở lên đổ bộ vào Hải Sơn, đã liên tục hai ngày phát tín hiệu cảnh báo bão màu cam, yêu cầu mọi người chuẩn bị phòng chống bão trước.

Tan làm về, Chung Cẩn xách về mấy cuộn băng dính, dán hình chữ "mễ" lên tất cả các cửa kính lớn nhỏ trong nhà.
Dì Lương mang bữa tối ra đặt lên bàn ăn, vẻ mặt có chút lo lắng, "Chung tiên sinh, anh nói bão này có thật sự thổi vỡ kính không? Tôi sống ở Hải Sơn mười mấy năm rồi, còn chưa từng gặp bão lớn thật sự, lo quá."
"Trước khi bão đến thì ai cũng không nói trước được." Chung Cẩn thấy Tiểu Đồng ở bên cạnh nóng lòng muốn thử, liền ném cho con bé một cuộn băng dính, bảo con tự chơi ở bên cạnh.
Sau khi có cảnh báo bão, cục Hải Sơn đã gửi thông báo xuống sở, tất cả cảnh sát nhân dân đều phải trực chiến bão, ngày bão đến Chung Cẩn chắc chắn không về nhà được. Anh đã bàn với dì Lương, để dì ở nhà với Tiểu Đồng, có tình huống gì thì gọi điện thoại cho anh. Nếu bão làm đứt đường truyền thông tin, trong nhà có chuyện gì thì dì Lương trực tiếp đưa Tiểu Đồng đến đồn công an.
Dù vậy Chung Cẩn vẫn không yên tâm, hôm nay tan làm còn vòng qua mua băng dính cảnh báo về, dán hình chữ "mễ" lên tất cả cửa kính trong nhà. Về "mễ tự đại pháp", trên mạng có nhiều ý kiến trái chiều, có người nói hữu dụng, có người nói vô dụng, hôm nay Chung Cẩn đi ngang qua cục khí tượng thấy họ đều dán, liền nhanh chóng quyết định cũng đi mua băng dính.
Dán xong cửa sổ, anh lại vào phòng ôm mấy chiếc chăn ra, chuẩn bị trải ở một góc hành lang xa cửa sổ.
Dì Lương đứng ở chỗ huyền quan mặc áo khoác, nói với Chung Cẩn, "Tôi về nhà một chuyến, báo với người nhà một tiếng, tiện thể kiểm tra cửa sổ, sáng mai tôi sẽ quay lại."
"Vâng." Chung Cẩn gật đầu đồng ý.
Ngay cả Tiểu Đồng cũng cảm thấy sự căng thẳng trước khi bão đến, con bé tự bưng bát nhỏ ăn cơm, tò mò hỏi bố, "Bão là gì ạ?"
Chung Cẩn chỉ về phía cửa sổ sát đất, "Là bên ngoài sẽ có gió rất lớn gõ cửa sổ."
Tiểu Đồng lập tức căng thẳng, giơ một ngón tay mập mạp lên hỏi, "Vậy cái cậu bão sẽ xông vào ạ?"
"Nếu gió thổi vỡ cửa sổ thì sẽ xông vào."
"A, cứu mạng." Tiểu Đồng hai tay vỗ trán, "Làm sao bây giờ? Cậu

ấy có đánh con không?"
Chung Cẩn cười véo má con bé, "Trên đời này cũng có thứ con sợ hãi hả?"
Ăn cơm xong, Chung Cẩn nghiêm túc phổ cập khoa học cho Tiểu Đồng về kiến thức phòng chống bão, bế con bé đến chỗ hành lang đã trải chăn, dùng đồ chơi nhung quây xung quanh thành một bức tường, giống như một cái ổ chó lớn.
"Khi bão đến, con cứ ở đây với dì Lương, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, con cũng không được ra ngoài, càng không được đến gần cửa sổ, như vậy mới an toàn, biết chưa?"
Tiểu Đồng ngây thơ gật gật đầu, "Vâng vâng."
Chung Cẩn nhớ đến chuyện đậu giá và súng bong bóng mấy ngày trước, sợ con bé lại tái phạm, mặt mày nghiêm lại lặp đi lặp lại mấy lần, "Lần này bố không đùa với con đâu, nhất định không được đến gần cửa sổ, con làm được không?"
"Con làm được." Đứa trẻ nhìn ra vẻ nghiêm túc giữa lông mày của bố, nghiêm túc gật đầu.
Chung Cẩn mang một thùng nước và bình sữa lớn đến đặt ở hành lang, lại lấy một ít bánh mì, bánh quy và đồ ăn nhanh đặt bên cạnh, túi cứu thương, đèn pin khẩn cấp và quạt nhỏ cũng lấy ra chuẩn bị sẵn. Những việc có thể nghĩ đến để chuẩn bị đều đã làm, trong lòng anh vẫn có chút bất an.
Nhỡ đâu con bé chán quá, bắt đầu chạy lung tung, dì Lương không trông được thì sao?
Chiếc máy tính bảng trong nhà đã đưa đến sở để làm màn hình giám sát, Chung Cẩn dẫn Tiểu Đồng ra ngoài một chuyến, chuẩn bị đi mua một chiếc máy tính bảng khác.
Siêu thị ở tầng dưới trung tâm thương mại chật ních những người dân tích trữ hàng hóa, mọi người đều tranh nhau mua đồ ăn nhanh và nước đóng thùng, may mà dì Lương đã mua sắm từ trước, trong bếp đồ ăn thức uống đều rất đầy đủ.
Chung Cẩn nhớ lại lần đầu anh đến Hải Sơn, cũng từng gặp một trận bão, ngày trước bão đến cũng có cảnh tượng y hệt như vậy, siêu thị chật cứng, vì tranh giành đồ ăn mà còn xảy ra một vụ ẩu đả.
Lần đó cảnh báo bão còn cao hơn lần này một chút, nhưng

Chung Cẩn lúc đó không có cảm giác gì, đóng cửa sổ nhà lại, trực tiếp đến đồn công an.
Bất quá trận bão đó cuối cùng không đổ bộ trực diện vào Hải Sơn, mà đi sượt qua, không gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng nào, cuộc sống của mọi người rất nhanh đã trở lại bình thường.
Năm nay trong nhà có thêm Tiểu Đồng, Chung Cẩn liền trở nên lo lắng giống như những người dân tích trữ kia, cố gắng chuẩn bị nhiều vật tư nhất có thể, chuẩn bị càng đầy đủ, anh sẽ bớt lo lắng hơn một chút.
Mua máy tính bảng xong, Chung Cẩn còn mua thêm 10 cục sạc dự phòng dung lượng lớn, để phòng bão gây cúp điện, cục sạc dự phòng còn có thể dùng tạm khẩn cấp.
Xách đồ đạc ra khỏi trung tâm thương mại, Chung Cẩn đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc, ngay cả Tiểu Đồng trong lòng anh cũng phát ra một tiếng "oa" kinh ngạc thán phục.
Vị trí hiện tại của họ là ở một quảng trường bên ngoài trung tâm thương mại, phía tây quảng trường có thể nhìn thấy một góc biển, hoàng hôn tráng lệ đang dần buông xuống từ đó.
Hoàng hôn ở Hải Sơn vốn dĩ đã rất đẹp, nhưng đẹp đến nhường này thì Chung Cẩn quả thật lần đầu tiên được chiêm ngưỡng.

Trên đường chân trời, tựa như có một con phượng hoàng bảy màu khổng lồ kiêu hãnh xòe rộng đôi cánh. Những vệt ráng màu tím hồng xuyên qua tầng mây, bao phủ cả không gian, rải xuống mặt biển một lớp lấp lánh như đá quý. Hai bên những tòa nhà cao tầng, tường kính cũng nhuộm một màu hồng nhạt đậm nhạt khác nhau, cả đất trời như một bức tranh sơn dầu khổng lồ đang được giăng ra.

Năm trước, khi có bão lớn, Chung Cẩn từng nghe Mao Phỉ Tuyết nói rằng, trời càng đẹp thì bão càng dữ dội. Lúc đó anh không có cảm giác gì, nhưng bây giờ nhìn cảnh này, trong lòng anh bỗng dâng lên một nỗi bất an khó tả.

Anh ôm chặt đứa con trong lòng hơn một chút.

Tiểu Đồng chỉ tay lên trời nói, “Trời có vị dâu tây.”

Rồi lại quay sang ôm mặt Chung Cẩn, “Con muốn ăn kem dâu tây mát lạnh.”

Chung Cẩn nhận ra, con bé này đặc biệt giỏi liên tưởng. Nhìn thấy màu hồng nhạt liền nghĩ đến dâu tây, nhìn thấy màu vàng liền nghĩ đến quả xoài, nhìn thấy đám mây liền nghĩ đến kẹo bông gòn, thậm chí nhìn thấy một cục phân chó, con bé cũng có thể nghĩ đến viên sô cô la, hơn nữa nghĩ đến cái gì là đòi ăn cái đó ngay.

Có một lần, con bé nhìn thấy một ông cụ dắt chó đi dạo trong khu dân cư. Đó là một con chó Teddy màu nâu nhạt, toàn thân lông xoăn tít. Ông cụ thấy con bé nhìn chằm chằm, tưởng nó thích chó nhỏ, liền hỏi nó có muốn sờ thử không.

Tiểu Đồng lại lay lay tay Chung Cẩn, “Con muốn ăn gà rán.”

Chung Cẩn cẩn thận nhìn con Teddy kia, hình dáng và màu sắc của nó quả thật rất giống một miếng gà rán giòn da, thật khó tin là con bé có thể liên tưởng đến như vậy.

Lúc đó, Chung Cẩn đã nghĩ rằng, sau này con gái anh chắc chắn sẽ viết văn rất hay.

Đến sáng ngày hôm sau, dì Lương quả nhiên đã đến nhà rất sớm, chuẩn bị xong bữa sáng. Chung Cẩn ăn xong liền mặc áo khoác đi làm.

Chương 31

DTV-EBOOK

Trước khi đi, anh lại dặn dò thêm lần nữa, “Nhất định phải đóng cửa sổ cẩn thận. Trên bàn trà có một vạn tệ tiền mặt, nếu điện thoại không dùng được, số tiền này dì cầm dùng khẩn cấp.”

Dì Lương gật đầu đáp ứng từng việc, “Cậu yên tâm, tôi sẽ trông nom Đồng Đồng cẩn thận.”

“Được.”

Chung Cẩn nhìn vào trong phòng mấy lần, Tiểu Đồng lúc này đang ở cái ổ chó mới dựng ở hành lang xem phim hoạt hình, ôm chặt con thỏ bông lớn vào lòng, xem đến mê mẩn, hận không thể đôi mắt dán chặt vào màn hình.

"Hôm nay đừng hạn chế thời gian xem phim hoạt hình của con bé." Chung Cẩn nói, “Cố gắng để con bé luôn ở khu vực an toàn bên hành lang.”

Chung Cẩn nhìn sâu vào trong phòng một thoáng, mang theo vài phần lo lắng đóng sầm cửa chính lại.

Dì Lương xoay người, thu dọn bát đũa ở bàn ăn mang vào bếp, bỏ vào máy rửa bát. Nghĩ ngợi một chút, dì lại sợ máy rửa bát đang chạy thì bão lớn đột ngột đến, rồi lại cúp điện. Vì thế dì lấy bát đũa ra, tự tay rửa sạch sẽ, đặt lên giá úp bát.

Dì đổ đầy nước vào tất cả các vật chứa lớn trong nhà, tránh cho bão đi qua sẽ bị mất nước. Lại đi tìm trong tủ quần áo mấy bộ quần áo nhỏ không mặc đến của Tiểu Đồng, nhét kín tất cả các khe hở cửa sổ.

Sau đó dì Lương đứng giữa phòng khách nhìn quanh, cảm thấy như vậy chắc là ổn rồi. Dì trở lại hành lang, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Đồng.

Nhìn Tiểu Đồng ôm con thỏ bông cười nghiêng ngả đến đáng yêu, dì Lương cũng bắt đầu lo lắng. Chung Cẩn giao Tiểu Đồng cho dì, chẳng khác nào giao con ngươi trong mắt anh cho dì giữ, dì không thể để Tiểu Đồng xảy ra một chút sơ suất nào.

Vì thế dì Lương nghiến răng một cái, một mình dùng tay đẩy mạnh chiếc sô pha vừa to vừa nặng trong phòng khách đến trước cửa sổ sát đất, chắn hơn nửa tấm kính.

Chung sở vừa đến sở không lâu thì tiểu Vương đã gõ cửa phòng làm việc của anh, “Chung sở, nhận được tin báo, có người tụ tập hút ma túy.”

“Khu vực nào?”

“Khu nhà cũ của công ty điện lực Cửu Khê Nhai.”

Chung Cẩn lập tức đứng dậy, “Nữ cảnh sát ở lại sở, tôi và cậu đi, gọi Hồ Đắc đi cùng.”

Hồ Đắc vừa nghe nói đến chuyện này, hùng hổ chạy ra, "Bão tố cuốn bay hết lũ rùa con này đi, cái lúc mấu chốt này còn hút cả đầu bố chúng nó nữa chứ." Anh ta chui vào xe, vỗ vỗ lưng ghế lái phụ, “Tiểu Vương, lái xe, nhưng đừng để bố chúng nó gặp phải bão trên đường đấy nhé.”

Cửu Khê Nhai cách đồn công an không xa, nhưng ngày thường vào giờ này rất dễ tắc đường, hôm nay chắc là do bão nên trên đường không có mấy xe, hơn nửa tiếng đã chạy đến Cửu Khê Nhai.

Cũng may không ứng nghiệm cái miệng quạ của Hồ Đắc, trên đường không gặp phải bão lớn.

Xe dừng dưới lầu khu nhà, ba bóng người mặc cảnh phục từ trên xe bước xuống, nhanh chóng xông vào hành lang tối tăm của khu nhà cũ.

Không biết từ khi nào, không khí bên ngoài dường như ngưng trệ, lá cây không lay động, trên đường không thấy một chiếc ô tô, một người đi bộ, cả thế giới như rơi vào một kết giới, trong trời đất một mảnh tĩnh mịch.

Thời tiết khác thường này khiến Tiểu Đồng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Con bé buông máy tính bảng, ôm lấy cánh tay dì Lương, áp mặt vào cánh tay dì, cảm thán nói, “Yên tĩnh quá nha.”

Dì Lương vỗ lưng con bé an ủi, "Đừng sợ nhé, dì ở đây." Sau đó dứt khoát xoay người ôm Tiểu Đồng vào lòng, cố ý nói chuyện với con bé để đánh lạc hướng sự chú ý.

"Tiểu Đồng có phải thích nhất trang điểm không?" Dì Lương cố ý chọn một chủ đề mà con bé thích thú để nói.

Tiểu Đồng quả nhiên bị thu hút sự chú ý, khẳng định gật đầu, “Vâng ạ.”

“Có phải vì trang điểm xong sẽ xinh đẹp hơn không?”

Tiểu Đồng ôm hai bàn tay nhỏ đặt trước ngực, nhăn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc giải thích, “Bởi vì con trang điểm, bố con sẽ vui vẻ cười.”

Con bé xoay người, ôm mặt dì Lương, “Bố con đi làm vất vả lắm, con hy vọng bố vui vẻ.”

Dì Lương từ ái vuốt mái tóc bóng mượt của con bé, thầm nghĩ con biết bố con vất vả, vậy mà lúc tiêu tiền của bố con thì chẳng hề nương tay.

Chiếc điện thoại di động đặt trên sàn nhà đột ngột vang lên, trong không khí tĩnh lặng đến cực độ này, tiếng chuông đột nhiên khiến người ta giật mình.

Tim dì Lương lập tức đập thình thịch dữ dội, luôn cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Điện thoại là của chồng dì Lương, là cuộc gọi video. Tay dì run rẩy, bấm mãi mới nghe máy được.

Điện thoại vừa kết nối, bên kia truyền đến một tràng âm thanh hoảng loạn, “Lương Xảo, xảy ra chuyện lớn rồi, em mau về đi, mẹ hình như không ổn.”

Nghe thấy đầu dây bên kia nói vậy, tim dì Lương như rớt xuống vực sâu, tay chân bủn rủn như không phải của mình, một trận lạnh lẽo đến kinh hãi, một trận tê dại như không tồn tại.

"Sao đột nhiên lại không ổn? Sáng em ra cửa mẹ vẫn còn khỏe mà." Dì hoảng loạn vơ tay vào không trung, muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng vô ích, chẳng nắm được gì.

“Vừa mới trượt chân ngã trong nhà vệ sinh, anh đỡ bà lên sô pha thì người đã không còn động đậy.”

"Anh gọi 120 chưa?" Dì Lương cố gắng trấn tĩnh.

“Gọi rồi gọi rồi, 120 nói sẽ đến, nhưng gặp bão lớn nên có thể sẽ chậm trễ một chút. Em mau về đi Lương Xảo, anh sợ em về muộn, lỡ không gặp được mặt cuối của mẹ thì sao?”

Đầu óc dì Lương hoàn toàn trống rỗng, lẩm bẩm lặp lại, “Em bây

giờ không thể đi được, em không thể về, anh cho em nhìn mẹ một chút đã.”

Màn hình chuyển đến chiếc sô pha bọc vải hoa nhỏ trên tấm khăn trải sô pha, người mẹ già tóc bạc trắng, gầy gò, hai mắt nhắm nghiền nằm bất động. Bà như đang ngủ, dì Lương gọi mấy tiếng vào màn hình, nhưng bà không hề có phản ứng.

Đột nhiên nghe thấy tin dữ này, dì hoàn toàn choáng váng, liên tục kêu "Mẹ", hoàn toàn quên mất mẹ mình thực ra là người câm điếc, căn bản không nghe thấy tiếng dì gọi.

Dì Lương cúp điện thoại, rồi lập tức gọi cho Chung Cẩn.

Dì nóng lòng chờ đợi điện thoại kết nối, nhưng điện thoại của Chung Cẩn lại kẹt trong khe ghế phụ ô tô, ở bãi đất trống dưới lầu khu nhà cũ, rung lên vô ích hết lần này đến lần khác.

Dì Lương gọi liên tục ba lần, điện thoại đều không kết nối được.

Dì cúp điện thoại, thần sắc chết lặng nhìn ra bên ngoài. Bầu trời trước đó còn tĩnh mịch, không biết từ khi nào đã xuất hiện một mảng mây lớn chồng chất kéo đến, chân trời mây đen trông rất thấp, như thể đưa tay ra là có thể chạm tới.

Tiểu Đồng trừng mắt to âm thầm quan sát tất cả, nhìn thấy dì Lương sắp khóc đến nơi, mặt mày nhăn nhó, con bé hỏi, “Dì làm sao vậy?”

Lúc này lòng dì Lương rối như tơ vò, dì không còn tâm trí nào để lo cho con bé.

"Có phải mẹ của dì không khỏe không? Dì về nhà xem đi." Tiểu Đồng đẩy đẩy cánh tay dì Lương, “Về đi dì, nha?”

Dì Lương cuối cùng cũng hoàn hồn, thần sắc ngơ ngác mờ mịt,

“Tiểu Đồng, con ở nhà một mình tạm được không? Dì về xem một chút, lập tức quay lại ngay.”

Tiểu Đồng nhảy xuống khỏi lòng dì, bò đến góc trong cùng của ổ chó ngồi xuống, lấy con thú bông cà tím ôm chặt vào lòng, “Con sẽ luôn ngoan ngoãn ở đây.”

Dì Lương bò đến xoa đầu con bé, “Bé ngoan, dì đi một lát thôi, lát nữa dì về chơi với con.”

Tiểu Đồng ôm chặt con cà tím trong lòng, trừng đôi mắt to tròn long lanh nhìn theo dì rời đi, nghe thấy tiếng "cạch" cửa đóng lại. Con bé nhìn con cà tím cũng đang trừng mắt to trong lòng, giọng non nớt dạy dỗ, “Nhìn gì mà nhìn? Ngươi muốn ra ngoài hả, không được!”

Đứa trẻ gom những món đồ chơi yêu thích nhất lại một chỗ, ngồi giữa đám đồ chơi, mở máy tính bảng iPad ra bắt đầu xem phim hoạt hình.

Mắt nhìn phim hoạt hình, miệng không quên nhắc nhở bản thân, “Tiểu Đồng, con không được ra ngoài đâu nhé.”

“Con nhất định phải nghe lời đó.”

“Tiểu Đồng, lần này không phải là nói đùa đâu.”

Khi dì Lương lái xe điện ra khỏi khu dân cư, trời đã bắt đầu mưa, gió cũng đột nhiên lớn lên, chiếc xe điện gần như sắp không đi nổi, trên đường gặp cảnh sát giao thông đang duy trì trật tự, lớn tiếng thúc giục người đi đường nhanh chóng về nhà.

Nhìn thấy cảnh sát giao thông, dì Lương mới đột nhiên nhớ ra, gọi điện thoại cho Chung Cẩn không được, lẽ ra phải gọi 110 báo nguy. Lúc nãy đầu óc dì hoàn toàn trống rỗng, không thể nghĩ được gì, bây giờ hơi tỉnh táo lại một chút, mới nhớ ra có thể gọi

110, còn có thể nhờ bất động sản giúp đỡ.

Dì nhanh chóng dừng xe điện bên đường, quay lưng về phía mưa gió, đầu tiên gọi điện thoại cho bất động sản, điện thoại của bất động sản cũng không ai nghe máy. Lúc dì ra khỏi nhà mơ hồ nhìn thấy rất nhiều người mặc áo mưa đi về phía bãi đỗ xe ngầm, phỏng chừng những người đó chính là người của bất động sản, đang tạm thời sửa chữa gì đó khẩn cấp.

Dì Lương lại gọi 110 báo nguy, lần này điện thoại rất nhanh đã kết nối được.

Giọng nữ cảnh sát trầm ổn vang lên qua ống nghe, “Chào bạn, 110 Hải Sơn, xin mời.”

Đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng có người có thể giúp đỡ dì, lòng dì Lương lập tức an ổn hơn nhiều, vất vả lắm mới có thể trong tiếng mưa gió dữ dội, trong lúc cảm xúc gần như suy sụp, miêu tả rõ ràng tình huống của Tiểu Đồng.

Khu Phúc Đỉnh, tòa B9, phòng 2030, có một đứa trẻ 3 tuổi đang ở nhà một mình.

“Tốt, chúng tôi sẽ lập tức điều động đồn công an khu vực đến, xin bạn giữ máy thông suốt, mặt khác bão đang đến, xin bạn lập tức di chuyển đến nơi an toàn, đảm bảo an toàn cho bản thân.”

Lúc này mưa gió đã rất lớn, trước cửa đồn công an Hòa An, một hàng cây cọ lá đều bị gió lớn thổi rụng mất vài tàu lá lớn.

Nhiêu Thi Thi nhận được một cuộc điện thoại, vẻ mặt có chút hoảng loạn, cô vọt vào văn phòng của Mao Phỉ Tuyết, “Chị, vừa nhận được điện thoại từ tổng đài 110, khu Phúc Đỉnh có một đứa trẻ 3 tuổi hiện đang ở nhà một mình, điện thoại của bất động sản không liên lạc được.”

“Khu Phúc Đỉnh? Đó chẳng phải là khu nhà Chung sở ở sao?”

Nhiêu Thi Thi có chút ngơ ngác, “Hả? Đứa trẻ 3 tuổi? Không lẽ là Tiểu Đồng nhà mình?”

Mao Phỉ Tuyết lắc đầu, "Chắc không phải đâu, Chung sở nói đã sắp xếp dì ở nhà trông Tiểu Đồng rồi." Cô trực tiếp đứng dậy khỏi ghế, “Tôi lái xe qua đó một chuyến.”

Lúc này trong sở, các nam cảnh gần như đều ở bên ngoài, khu phố điều tạm hai người qua, đội giao thông cũng điều tạm một ít người, Chung Cẩn dẫn mấy người đi bắt vụ tụ tập hút ma túy không rõ thực hư, còn mấy người đi viện dưỡng lão khu vực.

Trong sở hiện tại chỉ còn lại mấy nữ cảnh trẻ tuổi, lại thêm thời tiết quỷ quái thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tình huống đột xuất, Nhiêu Thi Thi giữ chặt cánh tay Mao Phỉ Tuyết, “Để em đi, chị ở lại sở trấn giữ.”

Mao Phỉ Tuyết nghĩ ngợi cũng đúng, nếu ngay cả cô ấy cũng rời đi, có tình huống khẩn cấp thì bên này không có người quyết định.

Cô đưa chìa khóa xe cho Nhiêu Thi Thi, “Lái xe cẩn thận, gọi Loan Vân đi cùng em.”

Nhiêu Thi Thi nắm chặt vô lăng, bên tai toàn là tiếng gió rít chói tai, vì ảnh hưởng của mưa gió, tầm nhìn phía trước rất thấp, không phân biệt được trời và đất, cả Hải Sơn như chìm trong một xoáy nước trắng xóa khổng lồ, cảnh vật xung quanh đều đang bị nuốt chửng nhanh chóng.

Nhiêu Thi Thi lớn lên ở đất liền lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, trái tim như bị một bàn tay to bóp nghẹt, sợ hãi khiến chân tay cô bủn rủn, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Miệng cô mắng, “Không biết là cái nhà quỷ nào, cư nhiên lại để một đứa trẻ ba tuổi ở nhà một mình trong cái thời tiết này, đợi chuyện qua đi, trước hết tóm cổ cái tên gia trưởng đó vào dạy dỗ một trận.”

"Cũng quá vô trách nhiệm rồi, tôi nghe được mà còn thấy không thể tin được. Chắc là mẹ kế cha ghẻ đây mà." Loan Vân phụ họa.

Phía trước truyền ra một tiếng động lớn, Nhiêu Thi Thi dụi dụi mắt, xuyên qua màn mưa bụi trắng xóa nhìn ra, phát hiện là một cây khá to đổ xuống, cơn gió xoáy hình xoắn ốc ngay lập tức cuốn lên một trận lá cây tung bay trên không trung.

Nhiêu Thi Thi mắng một câu, “Trời ơi, cứ như tận thế ấy.”

Trong lúc Nhiêu Thi Thi và Loan Vân kinh hồn bạt vía chạy đến khu Phúc Đỉnh, Tiểu Đồng đang an ổn ở trong ổ chó của mình, nằm sấp trên người con thỏ bông lớn, cẳng chân nhàn nhã đung đưa trước sau, đang say sưa xem phim hoạt hình trên máy tính. Tiếng gió rít gào ngoài cửa sổ như muốn xé nát cả thế giới không hề ảnh hưởng đến bé, dù sao tốt xấu gì bé cũng từng là Thiên Vân Ma Khuyển, ít nhiều cũng đã từng trải qua chút việc đời. Tiếng đùa giỡn của đám ma tướng ngày thường còn lớn hơn thế này nhiều.

Cho đến khi không biết nhà ai cục nóng điều hòa rơi xuống, "phanh" một tiếng nện vào cửa sổ, như tiếng sấm sét, phát ra một tiếng vang lớn.

Mặt kính bị va đập ngay lập tức vỡ một lỗ lớn, gió lớn cuốn theo mưa to tàn phá quét vào nhà. Cũng may dì Lương đã đẩy chiếc sô pha lớn đến chắn một phần mưa gió, sức gió bị cản bớt, lực phá hoại giảm đi rất nhiều. Cũng may vị trí hành lang của Tiểu Đồng hoàn toàn tránh gió, không có gió thổi đến chỗ cô bé.

Nghe thấy tiếng động lớn, cô bé xui xẻo cuối cùng cũng buông

máy tính, bò về phía trước hai bước, duỗi dài cổ nhìn ra bên ngoài.

Nhìn một lát, con bé lại rụt cổ về, nói với đám đồ chơi của mình, “Chị nói cho mấy embiết nhé, cái cậu bão cuối cùng cũng đến rồi.”

Sau đó cô bé bình tĩnh cầm ống hút mạnh mẽ cắm vào hộp sữa chua, uống trước hai ngụm sữa chua để trấn tĩnh. Trấn tĩnh xong cái sự kinh hãi không hề tồn tại kia, bé lại bình tĩnh xem máy tính tiếp.

Mặc cho mưa gió gào thét, lòng bé vẫn bình thản xem phim hoạt hình.

Vừa xem phim hoạt hình vừa rung đùi một lúc, Tiểu Đồng đột nhiên cảm thấy dưới thân lạnh lạnh, con bé đưa tay sờ xuống tấm nệm, sờ thấy một tay nước lạnh.

Đứa trẻ ngây dại, sau đó khuôn mặt trắng nõn mũm mĩm ửng hồng, ngay cả vành tai cũng hơi đỏ lên, vẻ mặt không thể tin được lẩm bẩm, “Mình tè dầm.”

Cô bé xấu hổ chưa được ba giây, sau đó liền phát hiện trong phòng toàn là nước mưa, ổ chó trở nên ướt sũng, ngay cả quần của cô bé cũng ướt, trông như thể cô bé vừa tè ra quần vậy.

Bão lớn không dọa được cô bé xui xẻo, nhưng cái chuyện tè dầm không rõ thực hư lại khiến cô bé xui xẻo đứng ngồi không yên, sợ ai đó lúc này đột nhiên bước vào, rồi cho rằng con bé tè ra quần.

Cô bé ngồi trên tấm nệm ướt sũng một lúc, đau khổ nói với đám đồ chơi cũng ướt sũng, “Chị vẫn nên về Ma Thần cung trước, đợi quần khô chị lại quay lại nhé.”

Trong lúc thân ảnh Tiểu Đồng đã trở nên nửa trong suốt, ngoài cửa lớn vang lên tiếng "tít tít" khi có người nhập mật mã.

Vốn dĩ Tiểu Đồng đang chuẩn bị rời đi, nghe thấy tiếng động ở cửa, bé nghĩ có lẽ bố đã về rồi, nếu bố về thì mình sẽ được cứu.

Thế là bé lại quay trở lại, trừng mắt to nhìn chằm chằm về phía huyền quan.

Lúc này trong phòng mưa gió đã nhỏ hơn nhiều, cửa chính "bang bang" rung lên, giống như có người đang đẩy cửa, có một giọng nói vang lên, “Cửa chặt quá, chắc là kính trong phòng vỡ rồi, gió lùa vào chống cửa.”

Chương 32

DTV-EBOOK

Cái giọng nói kia không phải giọng của ba, Tiểu Đồng hoảng loạn tỉnh lại, vẫn quyết định cứ đi trước thì hơn, bị người phát hiện tè dầm thì thảm.

Khi bóng dáng bé lại sắp trở nên nửa trong suốt, cửa bị hé ra một khe, giọng Nhiêu Thi Thi vọng vào, “Bây giờ vào được chưa? Có bị gió cuốn đi không?”

Đứa bé đang nhấp nháy nghe thấy giọng quen thuộc, lại lóe về chỗ cũ, hai bàn tay nhỏ bé bối rối nắm chặt vào nhau, có nên cho cô Thi Thi biết mình tè dầm không? Cô Thi Thi đối với bé rất tốt, hay là cứ nói cho cô ấy vậy.

"Bên ngoài yên tĩnh rồi, chắc là vào mắt bão rồi." Có người hô một tiếng, “Vào đi.”

Cánh cửa lớn lập tức được mở ra, mấy người xông vào, trong đó có Nhiêu Thi Thi và Loan Vân mặc cảnh phục, còn có nhân viên bất động sản mà họ liên lạc được sau đó. Thang máy đã ngừng hoạt động, họ phải leo bộ hai mươi tầng lầu lên đây.

"Đứa bé ở bên kia." Có người phát hiện Tiểu Đồng đang ngồi dưới đất.

Ngay sau đó, Nhiêu Thi Thi hét lên liên tiếp, “Tiểu Đồng, sao lại là con, tiểu Đồng? A, dì chăm sóc con đâu?”

Nhiêu Thi Thi xông tới muốn bế Tiểu Đồng lên, nhưng bé lặng lẽ quay người, né tránh vào bên trong.

"Sợ hãi hả con? Là cô đây, cô Thi Thi đến rồi." Nhiêu Thi Thi ngồi xổm xuống, vươn tay về phía Tiểu Đồng, “Đến với cô nào, chúng ta phải đưa con rời khỏi đây ngay.”

Tiểu Đồng nhìn Nhiêu Thi Thi, rồi nhìn mấy người phía sau cô ấy, đôi mắt to ngấn một tầng nước mắt đáng thương vô cùng, a, làm sao bây giờ? Nhiều người như vậy sẽ phát hiện bé tè dầm mất.

“Cô bé sợ hãi là phải, mưa gió lớn như vậy, kính còn vỡ, người lớn phỏng chừng còn phát điên, đừng nói là cô bé nhỏ như vậy.”

“Bé con, không bị thương chứ? Đừng sợ, chúng ta đưa con đến nơi an toàn.”

"Nhóc con, lại đây, cô đưa con về đồn công an." Nhiêu Thi Thi vươn tay kéo tay Tiểu Đồng.

Cô bé mắt rưng rưng chỉ vào quần mình, lớn tiếng mách lẻo, “Là thằng nhóc bão táp xông vào nhà con, nó còn tè vào quần con nữa.”

Khi mắt bão đi qua khu Hòa An này, mặt đất đón nhận sự yên tĩnh ngắn ngủi, nhưng những người từng trải qua bão táp đều biết, yên tĩnh chỉ là tạm thời, khi mắt bão qua đi, sẽ đón nhận mưa gió dữ dội hơn.

Cũng may trước đó đến đây đã có chút kinh nghiệm lái xe trong mưa gió lớn, Nhiêu Thi Thi bây giờ trấn tĩnh hơn nhiều, vả lại càng gần đến nơi càng quen thuộc, cuối cùng cũng kịp về đến đồn công an trước khi mưa gió lớn hơn ập đến.

Lúc này mọi người đều biết đứa bé ba tuổi bị mắc kẹt ở nhà là Tiểu Đồng, các dì trong sở xót xa không để đâu cho hết, có người vội vàng tìm quần áo khô ráo cho bé thay, có người chạy đến nhà ăn đun nước ấm, tính lau người ướt sũng của bé bằng nước ấm

trước, có người ôm Tiểu Đồng vào lòng an ủi, mắng mỏ người bảo mẫu rốt cuộc là thế nào, lần trước vì vụ ẩu đả đến sở mọi người rõ ràng vẫn còn ấn tượng khá tốt về cô ta.

Tiểu Đồng lo lắng chuyện tè dầm bị mọi người biết hoàn toàn không xảy ra, tình hình thực tế là căn bản không ai quan tâm bé có tè dầm hay không.

Bé được đưa đến văn phòng Chung Cẩn, Mao Phỉ Tuyết cởi hết quần áo ướt sũng của bé ra, dùng nước ấm lau người cho bé một lượt, rồi bế bé lên đặt vào chiếc chăn nhỏ trên ghế sofa.

Trong sở không có quần áo trẻ con, Nhiêu Thi Thi tìm một chiếc áo sơ mi của mình mặc cho bé, áo sơ mi rất dài, vạt áo kéo lê trên đất.

Trong sở cũng không có quần lót nhỏ cho bé mặc, Mao Phỉ Tuyết nhớ ra bên trung tâm hỗ trợ dân có tã giấy, liền đi tìm một chiếc tã giấy cỡ XXXL về, tính tạm thời cho bé mặc vào.

Tiểu Đồng thấy Mao Phỉ Tuyết cầm tã giấy lại, bám chặt chiếc áo sơ mi lớn trên người, toàn thân kháng cự, “Con vẫn không cần mặc cái này đâu.”

Bé thấy mấy em bé trong khu phố mặc cái này rồi, mông bị bao đến giống mông vịt Donald, quá xấu hổ.

Mao Phỉ Tuyết dỗ bé, “Con gái không thể không mặc quần lót chạy lung tung được, bây giờ tạm thời không có quần lót, chúng ta mặc cái này trước, đợi bên ngoài mưa gió ngừng, cô lập tức đưa con đi mua đồ mới được không?”

Tiểu Đồng là đứa bé nghe lời, nghe đến đó liền buông tay ra, “Vậy không được cho người khác biết nha.”

“Tốt, chúng ta dùng quần áo che lên thì người khác sẽ không

thấy.”

Tiểu Đồng vừa rồi được Nhiêu Thi Thi và mọi người bế về, giày cũng chưa kịp xỏ, Mao Phỉ Tuyết nhớ ra trước đây Hướng Tử Mặc có một đôi ủng đi mưa nhỏ hình như để ở văn phòng cô ấy, đó là lúc Hướng Tử Mặc hơn 4 tuổi đi, không biết có vừa chân Tiểu Đồng không.

Mao Phỉ Tuyết đi tìm đôi ủng đi mưa về, Tiểu Đồng nhét chân vào thử, giày vừa vặn, đi rất tốt.

"Con mới ba tuổi, sao chân lại to bằng chân anh con lúc bốn tuổi vậy?" Mao Phỉ Tuyết véo véo ngón chân mũm mĩm dưới mũi giày, vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu Đồng giơ một ngón tay lên, trừng đôi mắt đen láy nghiêm túc giải thích, “Ba con nói, chân to thì đi đường vững chắc.”

Mao Phỉ Tuyết sờ sờ mái tóc đen của bé còn hơi ẩm ướt, “Nói cũng đúng, lại không phải cái kiểu bó chân nhỏ của xã hội cũ, tiểu Đồng nhà ta đi đường vững chắc không ngã mới tốt.”

Nhiêu Thi Thi bưng một bát bánh trôi nóng hổi vào, “Nhóc con, lại đây ăn chút nóng hổi nào, cô tìm thấy trong tủ lạnh nhà bếp, bánh trôi mè đen đấy.”

Tiểu Đồng liền xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ, kéo chiếc áo sơ mi dài thượt, bò lên ghế làm việc của ba, người bé nhỏ không với tới bát bánh trôi trên bàn, Nhiêu Thi Thi liền bưng bát bánh trôi đút cho bé ăn từng miếng một.

Dường như muốn nuốt chửng thành phố này, cơn cuồng phong dần yếu đi, thay vào đó là mưa lớn hơn, Tiểu Vương áp giải mấy người bị còng tay từ trong mưa gió xông vào đồn công an.

Đưa người vào phòng tạm giam xong, Tiểu Vương dùng khăn

lông lau mái tóc ướt, tính đi phòng thay đồ đổi bộ quần áo khô ráo.

Đi ngang qua văn phòng Chung Cẩn, thấy cửa mở, liền nhìn vào bên trong.

"Tiểu Đồng? Sao con lại ở đây?" Tiểu Vương vắt khăn lông lên cổ, bước vào văn phòng.

Nhiêu Thi Thi đang cùng Tiểu Đồng xem phim hoạt hình trên ghế sofa, kể lại chuyện Tiểu Đồng bị bảo mẫu bỏ lại một mình ở nhà, rồi cô ấy lái xe tìm cách cứu Tiểu Đồng như thế nào, đương nhiên không quên nhấn mạnh tinh thần dũng cảm không sợ hãi của mình, cùng những chiến tích quả thực có thể nói là nữ hiệp mẫu mực.

Tiểu Vương tự động bỏ qua những lời lẽ thổi phồng cá nhân của cô ấy, trực tiếp nắm bắt trọng điểm, “Khi bão táp đến, Tiểu Đồng ở nhà một mình?”

“Đúng vậy, cửa sổ trong nhà đều vỡ hết, nhưng bé con nhà chúng ta rất dũng cảm.”

Tiểu Vương, “..... Trời ơi, tiểu Đồng, con có bị dọa tè ra quần không?”

Từ khóa bị kích hoạt.

Cô bé mũm mĩm đang mê mẩn xem phim hoạt hình khẽ run người, chột dạ không nói gì, mà thông minh hỏi lại, “Chú bắt được người xấu nào không?”

Tiểu Vương quả nhiên bị bé đánh lạc hướng, tự hào giơ ba ngón tay, “Không chỉ một đâu, chú bắt được ba người cơ.”

Mao Phỉ Tuyết từ bên ngoài đi vào, “Tiểu Vương về rồi à? Tình

hình thế nào?”

Tiểu Vương thu lại vẻ hi hi ha ha vừa nãy, nghiêm mặt nói,

“Là ba sinh viên đại học Hải Sơn, trường cho nghỉ vì bão, ba thằng nhóc tụ tập ở một phòng ký túc xá trong khu nhà của công ty điện lực cũ hút khí cười, lúc chúng tôi đến vừa vặn gặp người giao hàng cũng ở đó. Bắt tại trận luôn. Đợi gió bớt chút, anh Chung và anh Hồ dẫn người giao hàng kia đi bắt kẻ chủ mưu ở trên nhà, không chậm trễ một chút nào, sợ đi chậm bên kia nghe thấy động tĩnh bỏ trốn.”

"Tốt." Mao Phỉ Tuyết gật đầu, “Anh Chung có biết chuyện Tiểu Đồng ở đây không?”

Tiểu Vương, “Chắc là không biết, lúc chúng tôi ở cùng nhau không thấy anh ấy có gì khác thường, nếu không anh Chung mà biết Tiểu Đồng ở nhà một mình, chắc chắn sẽ lo lắng lắm.”

"Trước đừng nói cho anh ấy, dù sao Tiểu Đồng cũng an toàn rồi, đợi anh ấy về rồi nói." Mao Phỉ Tuyết nhìn Tiểu Vương người ướt sũng, “Mau đi thay quần áo đi, dì nấu nước đường rồi, ra nhà ăn uống bát nóng hổi.”

Bão táp đổ bộ được sáu tiếng đồng hồ, nhiều khu vực ở thành phố Hải Sơn bị cúp điện, Hòa An cũng nằm trong số đó. Máy tính bảng của Tiểu Đồng hết pin, bé liền bật đèn pin, kéo chiếc áo sơ mi trắng dài thượt, xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ đi tới đi lui trong đồn công an tối đen như mực.

Gặp người, Tiểu Đồng liền dùng đèn pin chiếu vào mặt mình, làm một cái mặt quỷ thật to.

Mọi người đều rất phối hợp giả vờ bị bé dọa sợ, bé liền lộ ra nụ cười đắc chí của ác quỷ nhỏ, xỏ đôi ủng đi mưa bẹp bẹp đi tìm mục tiêu tiếp theo, chơi không biết mệt suốt nửa ngày.

Tiểu Đồng phát hiện ở phía cửa lớn đồn công an có vài người đi vào, liền giơ đèn pin, khom lưng lén la lén lút đi qua, khi đám người vừa đến gần, bé lập tức dùng đèn pin chiếu vào mặt mình, lè lưỡi ra, miệng phát ra tiếng kêu "khủng bố" ngao ô ngao ô của dã thú.

Sau đó bé bị một bóng người cao lớn nhấc bổng lên, ôm chặt vào lòng.

Tiểu Đồng bị siết đến khó chịu, dùng đèn pin loảng xoảng gõ vào đầu người đó, “Á, ba, thả con xuống.”

Chung Cẩn ôm chặt con gái, ngửi mùi hương ấm áp dễ chịu thơm thơm ngọt ngọt trên người bé, cảm nhận được sức nặng của con heo nhỏ đang đè trên tay, trái tim treo lơ lửng suốt nửa ngày cuối cùng cũng trở về vị trí cũ.

Anh biết tin Tiểu Đồng bị kẹt ở nhà khi mắt bão vừa đi qua, lúc đó anh và Hồ Đắc vừa áp giải tên giao hàng đi bắt kẻ chủ mưu ở trên nhà, điện thoại di động rơi dưới ghế rung lên, anh nhặt điện thoại lên mới phát hiện dì Lương đang gọi điện thoại cho anh liên tục.

Dì Lương không giấu giếm tình hình thực tế.

Vì thế anh biết mẹ dì Lương đột nhiên ngất xỉu, dì ấy vì lo lắng chạy về, nên đã để Tiểu Đồng ở nhà một mình. Bất quá dì Lương cũng đã liên lạc được với đồn công an, Tiểu Đồng trước mắt đã được các đồng chí công an bình an đưa về đồn.

Chung Cẩn biết con gái an toàn, cũng không nói gì, chỉ bảo dì Lương cứ chăm sóc bà cụ cho tốt rồi cúp điện thoại.

Giọng anh bình tĩnh đến nỗi Hồ Đắc ngồi cùng xe cũng không nhận ra điều gì khác thường, nghe anh nói cứ chăm sóc bà cụ

cho tốt, còn tưởng là mẹ của bạn bè bị ốm vặt gì đó. Lúc đó Hồ Đắc còn nói một câu, “Trời bão ma quái này mà còn bị bệnh, thật là khổ sở.”

Lúc này Hồ Đắc và Chung Cẩn trở lại sở, mới biết được là chuyện như vậy, dùng bàn tay to dày cộm vỗ vỗ lưng Tiểu Đồng, thở dài nói, “Khổ thân bé con nhà ta, vạn hạnh không xảy ra chuyện gì.”

Hồ Đắc lại hỏi bé, “tiểu Đồng, có sợ không?”

Tiểu Đồng dụi vào lòng Chung Cẩn, giơ một ngón tay mũm mĩm về phía Hồ Đắc, “Bão táp còn không đáng sợ bằng chú đâu.”

Hồ Đắc, “……”

Hồ Đắc sờ sờ cái đầu trọc lóc vì rụng tóc của mình, rơi vào tự nghi ngờ, “Tôi luôn cảm thấy mình rất thân thiện, sao bọn trẻ con đều sợ tôi thế nhỉ?”

Chung Cẩn liếc anh ta một cái, “Anh có lẽ hơi hiểu lầm về từ thân thiện đấy.”

Chung Cẩn ôm con gái vào văn phòng, bật một chiếc đèn khẩn cấp, lúc này mới chú ý đến bé đang mặc một chiếc áo sơ mi người lớn, nghĩ cũng biết chắc chắn là trên đường đi quần áo bị ướt, bên này có người tạm thời tìm cho bé thay.

Tiểu Đồng mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ, ôm chặt lấy ba đòi xem phim hoạt hình, “Không xem được phim hoạt hình.”

Chung Cẩn nhận lấy nhìn, “Ừ, hết pin rồi.”

"Con muốn xem phim hoạt hình." Đứa bé lay cánh tay Chung Cẩn, kéo kéo tay anh ném tới ném lui, rầm rì.

Nếu là ngày thường Tiểu Đồng vô cớ gây rối, Chung Cẩn chắc chắn sẽ dạy dỗ bé một trận, nhưng hôm nay anh thật sự không đành lòng để con gái chịu thêm ấm ức.

"Con ở lại đồn công an, ba về nhà lấy sạc pin. Lại lấy cho con hai bộ quần áo nữa." Chung Cẩn nói.

Tiểu Đồng lập tức ôm chặt chân anh, “Con cũng muốn đi.”

"Được." Hôm nay Chung Cẩn cái gì cũng đồng ý con gái, “Thang máy chắc chắn không có điện, lát nữa phải leo bộ hai mươi tầng lầu, con có chịu được không?”

Tiểu Đồng nhớ lại ban ngày xuống lầu, chị Nhiêu Thi Thi và chú bất động sản thay phiên cõng bé, mới cõng bé xuống được cầu thang dài như vậy.

Bé lập tức buông ống quần Chung Cẩn ra, nói một tiếng rõ to, “Bai bai.”

Chung Cẩn bật cười, “Con chỉ biết ăn thôi, chẳng chịu rèn luyện gì cả, con sớm muộn gì cũng thành heo mập ú.”

Tiểu Đồng bò lên ghế sofa, nằm yên trong ổ nhỏ của mình, cẳng chân co lên, hai bàn chân bắt chéo, hoàn toàn là tư thế nằm thẳng cẳng buông xuôi.

Chung Cẩn ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh sofa, nhìn xuống đứa bé mập mặc kệ tất cả, “Sao con vẫn mặc tã giấy thế? Con tè ra quần hả?”

Cô bé đang thảnh thơi lập tức xấu hổ hét lên, từ trên sofa bò dậy, nắm chặt tay vung về phía anh.

Chung Cẩn nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang tức muốn hộc máu của bé, “Không phải chứ, con thật sự tè ra quần hả?”

Tiểu Đồng chân trần đứng trên sofa, túm lấy tai Chung Cẩn, ghé vào tai anh nhỏ giọng nói, “Là một thằng nhóc bão táp tè vào quần con.”

Chung Cẩn không tin, “Nói linh tinh, bão táp dù vô ý thức cũng không thể tè vào quần con được.”

Tiểu ma đầu che đầu hét lên, “A a a a, ba làm con tức giận.”

Vừa nói mình tức giận, giây tiếp theo đã hi hi ha ha nhào vào lòng Chung Cẩn, dặn ba lát nữa nhớ mang sữa chua và Ngưu Ngưu về cho bé.

Chung Cẩn cùng con gái náo loạn một hồi, cơn giận vẫn luôn tích tụ trong lòng cuối cùng cũng tiêu tan đi một chút. Anh chào hỏi vài người trong đồn công an, Mao Phỉ Tuyết, Nhiêu Thi Thi, Hồ Đắc, Cốc Nhạc, Tiểu Vương bọn họ, nói mình về nhà lấy chút đồ, nhờ họ giúp đỡ trông Tiểu Đồng một lát.

Mấy người đều vui vẻ đồng ý, Tiểu Đồng đứa bé này không khó chăm sóc, bé ở đồn công an rất ngoan, chưa bao giờ tự ý đi ra ngoài, chơi với ai cũng được, có một lần Tiểu Vương hái cho bé một cây cỏ đuôi chó, bé liền vui vẻ chơi cả buổi trưa. Đứa bé như vậy đặt ở đâu cũng được mọi người yêu thích.

Thành phố ngày thường xe cộ tấp nập, vì cúp điện, rơi vào một màn đêm đen vô tận, phía trước chỉ có mấy ngọn đèn dầu lúc sáng lúc tối như đom đóm.

Chung Cẩn một mình lái xe trên đường. Bên ngoài mưa gió vẫn rất lớn, nước mưa trên đường không kịp thoát đi, có những vũng nước lớn đến nỗi bánh xe suýt không qua nổi, xe chạy qua, bắn lên một mảng bọt nước ào ào.

Khi lái xe qua trạm bảo vệ khu phố, người bên trong ra chào

Chung Cẩn, “Anh Chung về rồi ạ? Cô bé không sao chứ?”

Hiện tại toàn bộ khu dân cư đều biết chuyện Tiểu Đồng bị bỏ lại một mình ở nhà, mấy người bên bất động sản vừa nãy còn nói, may mắn là không có chuyện gì xảy ra, nếu không bên bất động sản sẽ phải chịu trách nhiệm.

Âm thanh kia không phải giọng của ba, Tiểu Đồng hoảng loạn tỉnh lại, vẫn quyết định rời đi trước thì hơn, bị người phát hiện tè dầm thì thật xấu hổ.

Khi bóng dáng cô bé lại mờ đi, cửa bị hé ra một khe nhỏ, giọng cô Nhiêu Thi Thi vọng vào, “Bây giờ vào được chưa? Có bị gió cuốn đi không?”

Cô bé chớp mắt nghe thấy giọng quen thuộc, lại hiện hình trở lại, bàn tay nhỏ bé bối rối nắm chặt vào nhau, có nên cho chị Thi Thi biết chuyện mình tè dầm không? Chị Thi Thi đối với mình rất tốt, hay là cứ nói thật vậy.

“Bên ngoài yên tĩnh rồi, chắc là vào mắt bão.” Có người hô lên, “Vào đi.”

Cánh cửa lớn lập tức mở toang, vài người xông vào, trong đó có cô Nhiêu Thi Thi và Loan Vân mặc đồng phục, còn có nhân viên bất động sản mà họ liên lạc sau đó. Thang máy đã ngừng hoạt động, họ phải leo bộ lên tận tầng 20.

“Trẻ con ở bên kia.” Có người phát hiện Tiểu Đồng đang ngồi dưới đất.

Ngay sau đó, cô Nhiêu Thi Thi hét lên liên tiếp, “Đồng bảo, sao lại là con Đồng bảo? A, dì chăm sóc con đâu?”

Cô Nhiêu Thi Thi vội vã xông tới muốn bế Tiểu Đồng lên, nhưng con bé lặng lẽ quay người, né tránh vào bên trong.

“Sợ hãi hả con? Là chị đây, chị Thi Thi tới rồi.” Cô Nhiêu Thi Thi ngồi xổm xuống, vươn tay về phía Tiểu Đồng, “Lại đây với chị, chúng ta phải đưa con rời khỏi đây ngay.”

Tiểu Đồng nhìn cô Nhiêu Thi Thi, rồi nhìn những người phía sau cô, đôi mắt to ngấn một tầng nước mắt đáng thương vô cùng, a, làm sao bây giờ? Nhiều người như vậy sẽ phát hiện con bé tè dầm mất.

“Trẻ con sợ hãi là phải, mưa gió lớn như vậy, kính còn vỡ nữa là, người lớn chắc cũng phát hoảng, đừng nói trẻ con bé như vậy.”

“Bảo bối, có bị thương không con? Đừng sợ, chúng ta đưa con đến nơi an toàn.”

“Nhóc con, lại đây, chị đưa con về đồn công an.” Cô Nhiêu Thi Thi vươn tay kéo tay Tiểu Đồng.

Đôi mắt con bé ướt lệ chỉ vào quần mình, lớn tiếng tố cáo, “Là thằng nhóc bão táp xông vào nhà con, nó còn tè vào quần con nữa!”

Chương 37

Khi mắt bão đi qua khu Hòa An, mặt đất đón nhận sự yên tĩnh ngắn ngủi, nhưng những người từng trải qua bão táp đều biết, yên tĩnh chỉ là tạm thời, mắt bão qua đi sẽ là mưa gió dữ dội hơn.

May mắn là trước đó đã có chút kinh nghiệm lái xe trong mưa to gió lớn, cô Nhiêu Thi Thi bây giờ đã trấn tĩnh hơn nhiều, hơn nữa càng gần đồn công an càng quen thuộc tình hình giao

thông, cuối cùng cũng về đến nơi trước khi mưa gió lớn hơn ập đến.

Lúc này mọi người đều biết đứa bé ba tuổi bị kẹt ở nhà là Tiểu Đồng, các dì trong sở xót xa không để đâu cho hết, có người vội vàng tìm quần áo khô ráo cho con bé thay, có người chạy đến nhà bếp đun nước ấm, định dùng nước ấm lau người cho đứa bé ướt sũng trước, có người ôm Tiểu Đồng vào lòng an ủi, trách mắng người bảo mẫu rốt cuộc là chuyện thế nào, lần trước vì chuyện đánh nhau đến sở, mọi người rõ ràng vẫn có ấn tượng khá tốt về cô ta.

Tiểu Đồng lo lắng chuyện tè dầm bị mọi người biết hoàn toàn không xảy ra, tình hình thực tế là căn bản không ai quan tâm con bé có tè dầm hay không.

Con bé được đưa đến văn phòng ba Chung Cẩn, cô Mao Phỉ Tuyết cởi hết quần áo ướt sũng của con bé ra, dùng nước ấm lau người cho con một lượt, rồi bế con bé lên đặt vào chiếc chăn nhỏ trên sofa đắp lại.

Trong sở không có quần áo trẻ con, cô Nhiêu Thi Thi tìm một chiếc áo sơ mi của mình mặc cho con bé, áo sơ mi rất dài, vạt áo kéo lê trên đất.

Trong sở cũng không có quần đùi nhỏ cho con bé mặc, cô Mao Phỉ Tuyết nhớ ra bên trung tâm hỗ trợ dân có tã giấy, liền đi tìm một chiếc tã giấy cỡ XXXL về, định tạm thời cho con bé mặc vào.

Tiểu Đồng nhìn thấy cô Mao Phỉ Tuyết cầm tã giấy lại đây, ghì chặt chiếc áo sơ mi rộng thùng thình trên người, toàn thân kháng cự, “Con vẫn không cần mặc cái này đâu.”

Con bé đã nhìn thấy những em bé mặc cái này trong khu dân cư rồi, mông bị bó giống mông vịt Donald, xấu hổ lắm.

Cô Mao Phỉ Tuyết dỗ dành con bé, “Bé gái không thể không mặc quần lót chạy lung tung được, bây giờ tạm thời không có quần lót, chúng ta mặc cái này trước, đợi bên ngoài mưa gió tạnh, dì lập tức đưa con đi mua đồ mới được không?”

Tiểu Đồng là một đứa bé hiểu chuyện, nghe đến đó liền buông tay ra, “Vậy không được cho người khác biết đâu nha.”

“Ừ, chúng ta dùng quần áo che lên thì người khác sẽ không thấy.”

Tiểu Đồng vừa rồi được cô Nhiêu Thi Thi và mọi người bế về, giày cũng chưa kịp xỏ, cô Mao Phỉ Tuyết nhớ ra trước đây chú Hướng Tử Mặc có một đôi ủng đi mưa nhỏ hình như để ở văn phòng cô, đó là lúc chú ấy hơn 4 tuổi đi, không biết có vừa chân Tiểu Đồng không.

Cô Mao Phỉ Tuyết đi tìm đôi ủng đi mưa về, Tiểu Đồng xỏ chân vào thử, giày vừa vặn.

“Con mới ba tuổi, sao chân đã to bằng chân anh con hồi 4 tuổi rồi?” Cô Mao Phỉ Tuyết véo véo ngón chân mũm mĩm dưới mũi giày, vẻ mặt ngạc nhiên.

Tiểu Đồng giơ một ngón tay lên, trừng đôi mắt đen láy nghiêm túc giải thích, “Ba con nói, chân to thì đi đường vững chắc.”

Cô Mao Phỉ Tuyết sờ sờ mái tóc đen còn hơi ẩm của con bé, “Nói đúng đấy, lại không phải cái xã hội cũ bó chân nhỏ, con Đồng bảo của chúng ta đi đường vững vàng không bị ngã mới tốt.”

Cô Nhiêu Thi Thi bưng một bát bánh trôi nóng hổi đi vào, “Nhóc con, lại đây ăn chút nóng hổi này, chị tìm thấy trong tủ lạnh bếp, bánh trôi mè đen đấy.”

Tiểu Đồng liền xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ, kéo chiếc áo sơ mi dài thượt, bò lên chiếc ghế ba hay ngồi làm việc, người bé tí không với tới bát bánh trôi trên bàn, cô Nhiêu Thi Thi liền bưng bát bánh trôi đút cho con bé từng thìa một.

Cơn cuồng phong dường như muốn nuốt chửng thành phố dần yếu đi, thay vào đó là mưa lớn hơn, chú Tiểu Vương áp giải mấy người bị còng tay từ trong mưa gió xông vào đồn công an.

Đưa người vào phòng tạm giữ trước, chú Tiểu Vương dùng khăn bông lau mái tóc ướt sũng, định đi phòng thay đồ đổi bộ quần áo khô ráo.

Đi ngang qua văn phòng ba Chung Cẩn, thấy cửa mở, liền liếc nhìn vào trong.

“Tiểu Đồng? Sao con lại ở đây?” Chú Tiểu Vương treo khăn bông lên cổ, bước vào văn phòng.

Cô Nhiêu Thi Thi đang cùng Tiểu Đồng xem phim hoạt hình trên sofa, kể lại chuyện Tiểu Đồng bị người bảo mẫu bỏ lại một mình ở nhà, rồi cô ấy đã lái xe nghĩ cách cứu Tiểu Đồng như thế nào, đương nhiên không quên nhấn mạnh tinh thần dũng cảm không sợ hãi của mình, cùng những chiến tích có thể nói là mẫu mực nữ hiệp.

Chú Tiểu Vương tự động bỏ qua những lời lẽ thổi phồng cá nhân của cô ấy, trực tiếp nắm lấy trọng điểm, “Lúc bão lớn Tiểu Đồng ở nhà một mình sao?”

Âm

Chú Tiểu Vương, “… Trời ơi, Đồng, con có bị dọa tè ra quần không?”

Kích hoạt từ khóa.

Đứa bé mũm mĩm đang say sưa xem phim hoạt hình giật mình, chột dạ không nói gì, mà thông minh hỏi lại, “Chú bắt được người xấu nào không?”

Chú Tiểu Vương quả nhiên bị con bé đánh lạc hướng, tự hào giơ ba ngón tay, “Không chỉ một đâu, chú bắt được ba người cơ.”

Cô Mao Phỉ Tuyết từ bên ngoài đi vào, “Tiểu Vương về rồi à? Tình hình thế nào?”

Chú Tiểu Vương thu lại vẻ mặt cười đùa vừa rồi, nghiêm mặt nói,

“Là ba sinh viên đại học Hải Sơn, trường cho nghỉ vì bão, ba thằng nhóc tụ tập ở một phòng ký túc xá trong khu tập thể công ty điện lực cũ hút bóng cười, lúc chúng ta đến vừa vặn gặp cả người giao hàng cũng ở đó. Tại chỗ tóm gọn luôn. Đợi gió bớt một chút, ba Chung và trưởng phòng Hồ dẫn theo tên giao hàng đó đi bắt thằng trùm ở trên, không dám chậm trễ chút nào, sợ đi muộn bên kia nghe thấy động tĩnh lại bỏ trốn.”

“Tốt.” Cô Mao Phỉ Tuyết gật đầu, “Ba Chung có biết chuyện Tiểu Đồng ở đây không?”

Chú Tiểu Vương, “Chắc là chưa biết, lúc nãy ở cùng nhau không thấy anh ấy có gì khác thường, nếu không ba Chung mà biết Tiểu Đồng ở nhà một mình thì chắc chắn đã cuống lên như gà mắc tóc rồi.”

“Đừng nói cho anh ấy vội, dù sao Tiểu Đồng cũng an toàn rồi, đợi anh ấy về rồi nói.” Cô Mao Phỉ Tuyết nhìn Tiểu Vương ướt sũng, “Mau đi thay quần áo đi, các dì nấu nước gừng rồi, ra nhà bếp ăn bát nóng hổi.”

Bão đổ bộ được 6 tiếng, rất nhiều khu vực ở thành phố Hải Sơn bị cúp điện, Hòa An cũng nằm trong số đó. Máy tính bảng của Tiểu Đồng hết pin, con bé liền bật đèn pin, kéo chiếc sơ mi

trắng dài thượt, xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ đi đi lại lại trong đồn công an tối om.

Gặp ai, Tiểu Đồng liền dùng đèn pin chiếu vào mặt mình, lè lưỡi trêu chọc.

Mọi người đều rất phối hợp giả vờ sợ hãi, con bé liền lộ ra nụ cười tinh nghịch đắc ý, xỏ đôi ủng đi mưa bẹp bẹp đi tìm mục tiêu tiếp theo, chơi không biết mệt nửa ngày.

Tiểu Đồng phát hiện có vài người đi vào cổng đồn công an, liền giơ đèn pin lên, khom lưng lén lút đi qua, khi đám người vừa đến gần, con bé lập tức chiếu đèn pin vào mặt mình, lè lưỡi, miệng phát ra tiếng kêu "khủng bố" của thú dữ "gào ô gào ô".

Sau đó con bé bị một bóng người cao lớn nhấc bổng lên, ôm chặt vào lòng.

Tiểu Đồng bị nghẹn khó chịu, dùng đèn pin gõ loạn xạ vào đầu người đó, "A, ba, thả con xuống."

Ba Chung ôm chặt con bé, ngửi thấy mùi hương ấm áp dễ chịu thơm thơm ngọt ngọt trên người con, cảm nhận được sức nặng thật thà của con heo nhỏ trong tay, trái tim treo lơ lửng suốt nãy giờ cuối cùng cũng trở về vị trí cũ.

Anh ấy biết tin Tiểu Đồng bị kẹt ở nhà khi mắt bão đi qua khu vực Hòa An, lúc đó anh ấy và Hồ Đắc vừa áp giải tên giao hàng đi bắt trùm ở trên, chiếc điện thoại di động để dưới ghế xe rung lên, anh ấy lấy điện thoại ra mới phát hiện dì Lương đang gọi liên tục.

Dì Lương không giấu giếm tình hình thực tế.

Vì thế anh ấy biết bà ngoại dì Lương đột ngột ngất xỉu, dì ấy vì lo lắng chạy về nên đã để Tiểu Đồng ở nhà một mình. Bất quá

dì Lương cũng đã liên lạc với đồn công an bên kia, Tiểu Đồng hiện tại đã được các chú công an đưa về đồn an toàn.

Ba Chung biết Tiểu Đồng an toàn, cũng không nói gì, chỉ bảo dì Lương cứ chăm sóc bà cụ trước rồi cúp điện thoại.

Giọng anh ấy bình tĩnh đến nỗi Hồ Đắc ngồi cùng xe cũng không nhận ra điều gì khác thường, nghe anh ấy nói cứ chăm sóc bà cụ trước, còn tưởng là mẹ của bạn anh ấy bị ốm vặt. Lúc đó Hồ Đắc còn nói một câu, "Trời gió ma quái này mà ốm thì khổ thân thật."

Lúc này Hồ Đắc và ba Chung trở lại sở, mới biết chuyện là như vậy, dùng bàn tay to dày vỗ vỗ lưng Tiểu Đồng, thở dài nói, "Khổ thân con bé nhà mình, may mà không sao."

Hồ Đắc lại hỏi con bé, "Bảo Nhi, có sợ không con?"

Tiểu Đồng dụi đầu vào lòng ba Chung, giơ một ngón tay mũm mĩm về phía Hồ Đắc, "Bão táp còn không đáng sợ bằng chú đâu."

Hồ Đắc, "...."

Hồ Đắc sờ sờ cái đầu hói do rụng tóc của mình, rơi vào tự nghi ngờ, "Tôi cứ cảm thấy mình rất thân thiện, sao trẻ con đứa nào cũng sợ tôi thế nhỉ?"

Ba Chung liếc anh ta một cái, "Anh có lẽ hơi hiểu sai về từ thân thiện rồi đấy."

Ba Chung ôm Tiểu Đồng vào văn phòng, bật một chiếc đèn khẩn cấp, lúc này mới chú ý đến con bé đang mặc một chiếc áo sơ mi người lớn, nghĩ cũng biết chắc chắn là trên đường đi bị ướt quần áo, ở đây có người tạm thời tìm cho con bé thay.

Tiểu Đồng mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ, ôm chặt lấy ba đòi xem phim hoạt hình, “Không xem được phim hoạt hình.”

Ba Chung nhận lấy nhìn, “Ừ, hết pin rồi.”

“Con muốn xem phim hoạt hình.” Đứa bé lay lay cánh tay ba Chung, kéo tay anh hết bên này sang bên kia, lầm bầm.

Nếu là ngày thường Tiểu Đồng vô cớ gây rối, ba Chung chắc chắn sẽ phải dạy dỗ con bé vài câu, nhưng hôm nay anh thật sự không nỡ để con bé phải chịu thêm tủi thân.

nữa.” Ba Chung nói.

Tiểu Đồng lập tức ôm chặt lấy chân anh, “Con cũng muốn đi.”

“Được.” Hôm nay ba Chung cái gì cũng đồng ý con bé, “Thang máy chắc chắn không có điện, lát nữa phải leo 20 tầng thang bộ, con có đi được không?”

Tiểu Đồng nhớ lại ban ngày xuống lầu, cô Nhiêu Thi Thi và chú bất động sản thay phiên nhau cõng con bé xuống hết cầu thang dài.

Con bé lập tức buông ống quần ba Chung ra, nói một tiếng rõ to, “Bye bye.”

Ba Chung bật cười, “Con chỉ biết ăn thôi, không chịu rèn luyện gì cả, con sớm muộn gì cũng thành heo ú đấy.”

Tiểu Đồng bò lên sofa, nằm yên trong cái ổ nhỏ của mình, cẳng chân co lên vắt chéo, hoàn toàn là dáng vẻ nằm ườn ra lười biếng.

Ba Chung ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh sofa, nhìn xuống đứa bé mũm mĩm bất chấp tất cả, “Sao con vẫn mặc tã giấy thế?

Con tè ra quần à?”

Đứa bé đang thoải mái lập tức xấu hổ hét lên, từ trên sofa bò dậy, nắm chặt tay vung về phía anh.

Ba Chung nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang tức muốn khóc của con bé, “Không phải chứ, con thật sự tè ra quần à?”

Tiểu Đồng chân trần đứng trên sofa, túm lấy tai ba Chung, ghé vào tai anh nói nhỏ, “Là một thằng nhóc bão táp tè vào quần con.”

Ba Chung không tin, “Nói linh tinh, bão táp dù không có ý thức cũng không thể tè vào quần con được.”

Tiểu ma đầu che đầu hét lên, “A a a a, ba chọc tức con.”

Vừa nói mình sắp bị chọc tức đến phát khóc, giây tiếp theo con bé lại cười hì hì nhào vào lòng ba Chung, dặn ba lát nữa nhớ mang sữa chua và Ngưu Ngưu về cho con.

Chương 38

Ba Chung cùng con bé náo loạn một lát, cơn giận vẫn luôn tích tụ trong lòng cuối cùng cũng tan đi một chút. Anh chào hỏi vài người ở đồn công an, cô Mao Phỉ Tuyết, cô Nhiêu Thi Thi, chú Hồ Đắc, Cốc Nhạc, chú Tiểu Vương, nói mình về nhà lấy chút đồ, nhờ họ giúp trông Tiểu Đồng một lát.

Mọi người đều vui vẻ đồng ý, Tiểu Đồng đứa bé này rất dễ chăm sóc, con bé ở đồn công an rất ngoan, chưa bao giờ tự ý đi ra ngoài, chơi với ai cũng được, có một lần chú Tiểu Vương hái cho con bé một cây cỏ đuôi chó, con bé liền vui vẻ chơi cả buổi trưa. Đứa trẻ như vậy đi đâu cũng được mọi người yêu thích.

Thành phố ngày thường xe cộ tấp nập, vì cúp điện mà chìm vào một màn đêm đen vô tận, phía trước chỉ có vài đốm sáng leo

lét như đom đóm của đèn dầu.

Ba Chung một mình lái xe trên đường. Bên ngoài mưa gió vẫn rất lớn, nước mưa trên đường không kịp thoát đi

Chương 33

DTV-EBOOK

Chung Cẩn từ cửa sổ xe khẽ gật đầu với anh ta, “Không sao đâu.”

Bảo vệ lại lải nhải nói, “Tôi nghe nói là dì giúp việc chăm sóc bé đúng không? Mấy dì này cũng quá vô trách nhiệm, sao có thể làm ra chuyện thất đức như vậy chứ?”

"Người không sao là được." Chung Cẩn cắt ngang lời anh ta, trực tiếp lái xe vào trong.

Hành lang cũng tối om, Chung Cẩn bật đèn pin leo lên, leo một hồi, dùng đèn pin chiếu vào bảng chỉ dẫn tầng lầu treo trên tường, mới đến tầng 8, lại tiếp tục leo lên.

Cuối cùng cũng leo đến tầng 20, nhập mật mã vào phòng.

Tuy rằng đã biết trước kính trong nhà bị cục nóng điều hòa đập vỡ, nhưng ánh đèn pin chiếu vào căn nhà tan hoang, trong lòng vẫn có một nỗi buồn bực khó tả.

Chung Cẩn bật đèn pin đi vào trong, có lẽ sợ nước mưa thấm xuống tầng dưới, bên bất động sản đã cử người đến lau dọn nước trong phòng, chỉ là nước bọt làm ướt sàn gỗ, giẫm lên kêu cọt kẹt cọt kẹt.

Hành lang bên kia, vì tấm nệm nhỏ và đám đồ chơi nhung đều hút đầy nước mưa, bị bên bất động sản tạm thời rửa sạch nhét vào bồn tắm trong nhà vệ sinh.

Chiếc máy tính bảng mới mua bị ngấm nước hỏng rồi, bị tùy

tiện ném xuống đất. Nhưng mười cái cục sạc thì được đặt trên kệ, tránh được số phận bị nước làm hỏng.

Chung Cẩn đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, để tránh nước mưa lại tạt vào, cửa sổ vỡ đã được dùng một tấm ván gỗ chắn lại.

Sáng sớm ra cửa nhà còn ấm áp sạch sẽ, một trận bão táp đi qua, trực tiếp thổi thành nửa cái phế tích. Đồ đạc hỏng Chung Cẩn không đau lòng, nhưng anh đau lòng đứa con gái bé bỏng của mình, một mình ở trong bão gần một tiếng đồng hồ.

Nhớ đến những điều này, chóp mũi anh có chút cay xè.

Chung Cẩn đi đến bên kia phòng ăn, mở một cái tủ cạnh bàn ăn, từ trong ngăn kéo lấy ra thuốc lá và bật lửa.

Anh không nghiện thuốc lá, nhưng khi tâm trạng không tốt sẽ hút một điếu, từ khi có Tiểu Đồng, Chung Cẩn chưa từng hút thuốc, thứ nhất không muốn con ngửi thấy mùi thuốc, thứ hai cũng không có cơ hội hút, anh vừa mới tâm trạng không tốt, giây tiếp theo con bé sẽ bày ra một cục diện rối rắm mới, khiến anh vừa tâm trạng không tốt, vừa phải gắng gượng tinh thần thu dọn.

Anh đẩy một cánh cửa sổ sát đất ra, đứng bên cửa sổ hút xong một điếu thuốc. Thu xếp xong tâm trạng, xoay người tìm một cái túi du lịch, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Quần áo giày vớ của con bé, bình giữ nhiệt nhỏ, đồ ăn vặt đồ uống, còn cả mười cái cục sạc đều nhét chung vào túi.

Xách theo chiếc túi du lịch căng phồng đến chỗ huyền quan, nhìn thấy mấy gói chuyển phát nhanh đặt trên mặt đất, Chung Cẩn nhớ ra, trong đó có một gói chắc là áo mưa và ủng đi mưa của Tiểu Đồng, trước khi có cảnh báo bão anh đã mua, nghĩ bụng bão qua đi sẽ có mưa tiếp, chắc là dùng được. Vì thế lại

nhét cả áo mưa và ủng đi mưa vào túi.

Trở lại sở, mấy cảnh sát trực ban đang vây quanh bếp di động nấu lẩu ăn ở nhà ăn, nhà ăn không có nước cốt lẩu, Hồ Đắc chở Tiểu Vương bằng xe điện đi trên đường nhặt mấy quả dừa về, nấu lẩu gà nước dừa.

Chung Cẩn ngửi thấy mùi thức ăn, mới phát hiện mình thật sự đói bụng, cả ngày chưa ăn một miếng cơm nóng.

Bên này không có ghế trẻ em, Tiểu Đồng ngồi trên đầu gối Cốc Nhạc, Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương ngồi hai bên trái phải không ngừng gắp thịt cho bé.

Nếu là ngày thường, Chung Cẩn đã sớm mắng người, Chung Vân Đồng béo như một cái bao cát, còn gắp cho nó ăn nữa?

Nhưng hôm nay Chung Vân Đồng ở chỗ ba mình có đặc quyền tuyệt đối, cho nên bé vẫn luôn ăn thịt, một miếng rau xanh không ăn cũng không bị mắng.

Nhưng Hồ Đắc không nói một lời mà gắp hết thịt trong bát của Tiểu Đồng sang bát mình.

Mọi người trên bàn khó hiểu nhìn Hồ Đắc, Hồ Đắc hung dữ dạy dỗ bọn họ, “Đừng cho trẻ con ăn nhiều thịt như vậy.”

Nhiêu Thi Thi gắp cho Tiểu Đồng một miếng thịt gà, "Chúng tôi cứ ăn." Còn cố ý nói to, “Chứ có phải ngày nào cũng ăn đâu, hôm nay ăn nhiều một chút làm sao? Hôm nay bé con bị ủy khuất mọi người không biết sao?”

Thật ra cơn giận vô cớ của Nhiêu Thi Thi có chút nhằm vào Chung Cẩn.

Chung Cẩn rất ít khi nổi giận, thậm chí phần lớn thời gian còn

rất lịch sự, khi nói chuyện với Nhiêu Thi Thi và mấy người kia, cũng thường xuyên nói, "Phiền mọi người." "Vất vả rồi." Những lời tương tự.

Nhưng Nhiêu Thi Thi lại có chút sợ anh, cảm thấy trên người Chung Cẩn có một loại cảm giác lạnh lùng xa cách, người sống chớ lại gần, trái ngược với Hồ Đắc lớn tiếng lại nóng nảy, Nhiêu Thi Thi lại không sợ, thường xuyên cãi nhau với Hồ Đắc, cãi xong một lát là lại huề.

Hôm nay Tiểu Đồng bị bỏ lại một mình ở nhà, Nhiêu Thi Thi lại đội mưa gió lớn như vậy đi đón con bé, trong lòng một cơn giận vô cớ không tìm được chỗ phát tiết, cô muốn mắng to Chung Cẩn vài câu, giống như cô đã nói trên đường, bắt cha mẹ đứa bé về mắng một trận. Nhưng Chung Cẩn đi làm nhiệm vụ cô biết, chuyện này cũng không thể trách Chung Cẩn, huống hồ cô cũng không dám thật sự đi mắng trưởng phòng. Vừa vặn Hồ Đắc bây giờ đâm đầu vào họng súng, Nhiêu Thi Thi liền cãi nhau với anh ta.

Hồ Đắc căn bản không để ý Nhiêu Thi Thi giận, lại miệng tiện hề hề nói, “Ăn nhiều thịt nữa là béo thành heo con đấy.”

Nhiêu Thi Thi bênh vực trẻ con tức giận trừng mắt nhìn Hồ Đắc mấy cái.

Tiểu Đồng lại không để ý, nhanh chóng vét sạch bát cơm nhỏ, từ đầu gối Cốc Nhạc nhảy xuống, chạy đến bên Chung Cẩn, đỡ đầu gối anh hỏi, “Con có thể xem phim hoạt hình không?”

Cục sạc Chung Cẩn mang về đã tự động sạc điện cho máy tính, anh để ở trong văn phòng, vừa mới sạc được không lâu.

Chung Cẩn nói với con bé, “Con chơi thêm một lát nữa, sạc đầy pin rồi xem.”

Tiểu Đồng gật đầu, “Vâng vâng, vậy con hóa trang ma được không?”

“Được, đi đi.”

Tiểu Đồng bật đèn pin, vui vẻ bước những bước chân ngắn nhỏ đi rồi.

Hồ Đắc liếc nhìn hướng con bé rời đi, đột nhiên nói, “Anh Chung, anh không thấy Tiểu Đồng không bao giờ giận sao?”

Hồ Đắc vừa nói như vậy, mọi người trên bàn đều rất đồng tình, chưa từng thấy Tiểu Đồng thật sự giận bao giờ. Đôi khi họ cố ý trêu chọc con bé, thấy con bé sắp khóc ré lên, giây tiếp theo lại vui vẻ nhào vào chơi cùng họ.

Mọi người trước đây không để ý lắm chuyện này, chỉ cảm thấy con bé tính tình tốt, rộng lượng, vui vẻ hòa đồng.

Nhưng vừa rồi Hồ Đắc rõ ràng là cố tình chọc giận con bé, vừa gắp mất thịt của con bé, vừa cố ý nói con bé béo, con bé vẫn hoàn toàn không để ý, lúc này đã cười hì hì hóa trang ma đi rồi.

Chung Cẩn thì đã từng thấy Tiểu Đồng nổi giận, lần để con bé ở nhà với dì Lương, con bé đã nổi giận rất lớn, còn nói không cần làm bạn với ba nữa, nhưng quay đầu đã quên ngay, lúc đó Chung Cẩn còn chê cười con bé là đồ cá, trí nhớ bảy giây.

Hồ Đắc nói, “Phỏng chừng con bé này lớn lên trong môi trường tốt quá, mọi người đều tốt với nó, không ai bắt nạt nó bao giờ, mới lớn lên vô tư lự như vậy. Tính cách nó tốt là chuyện tốt, nhưng chưa chắc đã hoàn toàn là chuyện tốt. Chưa nói đến chuyện ra xã hội, vài ngày nữa bắt đầu đi nhà trẻ, nó phải một mình đối mặt với đủ loại trẻ con lộn xộn, đến lúc đó làm sao bây giờ? Thành bao cát nhỏ à?”

"Vậy không được." Chung Cẩn nói, “Chỉ bị người khác bắt nạt sao được?”

"Tôi chính là ý này." Hồ Đắc vỗ đùi, “Chúng ta nhắc trước diễn tập một chút, tìm một người đóng vai người xấu, bắt chước các tình huống con bé sau này sẽ gặp phải, dạy con bé cách xử lý đúng đắn khi bị người khác trêu chọc.”

Cốc Nhạc gật đầu đồng tình, “Biện pháp này có thể.”

Hồ Đắc gõ gõ bàn, “Vậy thì, ai đóng vai người xấu?”

Mọi người im lặng nhìn anh ta.

Hồ Đắc, “..... Tôi? Tôi giống người xấu sao?”

Mọi người nhất trí gật đầu, người xấu thật sự còn không giống được như anh ta.

Chung Cẩn vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai Hồ Đắc hai cái, “Vất vả anh rồi, lão Hồ.”

Hồ Đắc vuốt đầu trọc của mình, hậu tri hậu giác gọi với theo bóng lưng Chung Cẩn vội vã rời đi, “Ê, Tiểu Đồng không ghét tôi chứ?”

Đêm đầu tiên sau khi bão táp đi qua, toàn thành phố đều náo loạn, bất cứ lúc nào cũng có tình huống khẩn cấp cần xử lý. Trừ những nhà có tình huống đặc biệt, tuyệt đại đa số cảnh sát đều không về nhà, mệt mỏi thì ghép mấy chiếc ghế làm việc lại ngủ một lát.

Hơn 9 giờ tối, Chung Cẩn dùng bình gas mini đun một chậu nước ấm trong bếp, để Tiểu Đồng rửa chân rồi đi ngủ.

Tiểu Đồng ngồi trên sofa, nhúng chân vào làn nước nóng hầm

hập, cố gắng gập người lại, dùng tay xoa xoa đôi chân mũm mĩm. Vì sofa quá cao, đứa bé đáng thương suýt nữa gập thành hình chữ chi.

"Ba giúp con rửa." Chung Cẩn xắn ống quần lên, ngồi xổm xuống.

Đứa bé lại lắc đầu, "Dì Lương nói, việc nào ra việc nấy." Sau đó lại nghiêm túc xoa chân mình, khanh khách cười rộ lên, “Chân con béo quá.”

Chung Cẩn, “Con còn không biết xấu hổ cười? Chẳng phải chính con ăn từng miếng từng miếng mà ra đấy sao.”

Đứa bé tự rửa chân xong, dùng khăn lông lau khô nước trên chân, lại tự mình mang chiếc áo ngủ hình Bọt Biển mà Chung Cẩn mang về cho mình, ngoan ngoãn nằm vào sofa, kéo chăn đắp bụng, rồi ngẩng đầu hỏi, “Con có thể xem phim hoạt hình không?”

Chung Cẩn đưa máy tính cho con bé, “Xem nửa tiếng thôi nhé, mắt nhìn xa ra một chút.”

"Tuân lệnh, sếp Chung." Tiểu Đồng ôm máy tính bảng, dựa vào gối bắt đầu xem phim hoạt hình.

Trong khoảng thời gian này đều là dì Lương chăm sóc con bé, trong lúc vô tình, con bé đã học được tự rửa chân, tự thay quần áo.

Dì Lương tối đó lại gọi điện thoại đến, nói tình hình bà ngoại hiện tại đã ổn định, vì bà ngoại bị bệnh tim, lại là người câm điếc, ngày thường sức khỏe đã rất kém, cho nên dì ấy luôn rất nhạy cảm với tình trạng của bà, sợ bà một ngày nào đó lặng lẽ ra đi.

Việc để Tiểu Đồng ở nhà một mình, dì Lương cũng đặc biệt áy náy, đề nghị nếu Chung Cẩn đồng ý, dì ấy có thể miễn phí giúp đỡ chăm sóc Tiểu Đồng, cho đến khi con bé đi nhà trẻ.

Chung Cẩn từ chối.

Không phải vì anh giận dì Lương, nên không cho dì ấy tiếp tục chăm sóc con bé. Thật lòng mà nói, trước ngày hôm nay, Chung Cẩn đều cảm thấy dì Lương là người bảo mẫu nghiêm túc và có trách nhiệm nhất mà anh từng gặp, dì ấy không chỉ chăm sóc Tiểu Đồng, còn cố tình bồi dưỡng thói quen tốt cho con bé. Nhưng chính một người tốt như vậy, khi người thân gặp nguy hiểm, trong khoảnh khắc mất lý trí, lựa chọn bản năng của dì ấy cũng sẽ nghiêng về người thân.

Chung Cẩn không thể yêu cầu một người tháng trả 9000 tệ, lại có thể bỏ mặc cả mẹ ruột. Hơn nữa dì Lương tuy rằng lúc sự việc xảy ra hoảng loạn, nhưng sau đó cũng cố gắng bù đắp, mới không dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn. Cho nên chuyện này anh không có quá nhiều oán trách.

Chỉ là anh không thể đánh cược nữa, nếu gặp phải chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Đồng là người đầu tiên anh sẽ bảo vệ, là lựa chọn hàng đầu của anh bất cứ lúc nào. Anh không dám giao con gái cho người mà con bé chỉ xếp thứ hai, thứ ba trong lựa chọn của họ.

Chung Cẩn đang suy nghĩ nên làm thế nào để Tiểu Đồng dần quen với việc đi nhà trẻ trong khoảng thời gian này, thì có người gõ cửa văn phòng.

Anh thu lại suy nghĩ, “Vào đi.”

Hồ Đắc đẩy cửa bước vào, cũng không nhìn Chung Cẩn, cái mặt vốn đã dữ tợn dưới ánh đèn khẩn cấp trắng bệch càng thêm đáng sợ, lập tức đi đến chỗ Tiểu Đồng, nhẹ nhàng gõ gõ đầu con

bé, “Tiểu Đồng, cho chú mượn máy tính một chút.”

Đứa bé vốn đang mê mẩn xem phim hoạt hình, nghe anh ta nói, lập tức ngoan ngoãn đưa máy tính cho anh ta.

Hồ Đắc trực tiếp cầm máy tính của Tiểu Đồng đi, đến một tiếng cảm ơn cũng không nói, vô lễ hết sức. Diễn thật giống như gặp phải mấy đứa trẻ hư đốn hay đá chó ngoài đường.

Chung Cẩn nhìn đứa bé đáng thương có chút buồn bã mất mát sau khi máy tính bị lấy đi, cố ý gợi chuyện, “Máy tính bị cầm đi rồi à?”

"Vâng." Đứa bé gật đầu, kéo chiếc chăn nhỏ đắp lên người, “Đi ngủ thôi.”

Chung Cẩn nhìn thời gian, “Ba đã hứa cho con xem nửa tiếng, bây giờ mới có 15 phút, hay là con đi đòi máy tính về, xem thêm 15 phút nữa?”

Tiểu Đồng nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, rồi lại mở to mắt, “Nhưng bác Hồ có lẽ cũng muốn xem phim hoạt hình.”

“Không cần nghĩ cho người khác, đó là máy tính của con, con muốn xem thì ba đi lấy về, con không muốn xem thì ngủ.”

Tiểu Đồng lại nghĩ nghĩ, xoay người ngồi dậy, “Con muốn xem phim hoạt hình, ba đi lấy về với con được không?”

Chung Cẩn xỏ cho con bé đôi dép lê nhỏ, hai cha con cùng nhau ra khỏi văn phòng, Chung Cẩn dạy con bé, “Nếu chú ấy không cho, con cứ hung dữ một chút.”

Đôi mắt đứa bé kiên định như muốn vào Đảng, “Con siêu hung.”

Tiểu Đồng mặc chiếc áo ngủ Bọt Biển rộng thùng thình đi phía

trước, vì áo ngủ quá rộng, bóng của đầu con bé trên mặt đất biến thành một hình vuông không mấy quy tắc, trông thật sự có chút giống nhân vật Bọt Biển trong phim hoạt hình.

Đứa bé hình vuông tìm thấy Hồ Đắc đang trò chuyện với Nhiêu Thi Thi và mọi người, vươn tay kéo ống quần Hồ Đắc.

Hồ Đắc cúi đầu, “Sao thế Tiểu Đồng?”

“Con muốn máy tính xem phim hoạt hình.”

"Không được, lát nữa chú muốn xem phim điện ảnh." Hồ Đắc lại lần nữa từ chối.

Mọi người cũng ngừng trò chuyện, đều đang chờ xem phản ứng của Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng quả nhiên giống như Chung Cẩn đã dạy, cố tình cau mặt, trừng mắt, chống nạnh hét lớn, “Được, bai bai.”

Sau đó giậm chân ngắn nhỏ đầy giận dữ đi về phía văn phòng trưởng phòng.

Máy tính đương nhiên cuối cùng cũng không lấy về được, Tiểu Đồng nhàn nhã dựa vào gối, dùng ánh đèn pin chiếu lên trần nhà lúc ẩn lúc hiện chơi.

Chung Cẩn kê ghế dựa cạnh sofa, gáy gối lên cánh tay, một chân co lên đặt trên ghế, chân kia đạp trên mặt đất, nhắm mắt lim dim một lát. Tư thế này cũng không tính thoải mái, nhưng làm cảnh sát nhiều năm như vậy, anh đã sớm quen với việc ngủ ở đủ loại địa điểm kỳ quái. Có một lần làm nhiệm vụ, anh thậm chí còn ngủ trên nóc bể nước trên sân thượng.

Tiểu Đồng rọi đèn pin vào mặt Chung Cẩn, nhỏ giọng nói, “Bác Hồ lấy mất máy tính của con rồi.”

“Ừ.”

“Con không xem được phim hoạt hình.”

“Ừ.”

Chương 34

DTV-EBOOK

“Ba sẽ không mua cho con cái mới đâu, con muốn xem phim hoạt hình thì tự đi lấy máy tính về mà xem.”

“A, làm trẻ con thật là khó, không có một cái máy tính, không ai hiểu cho con.”

Đứa bé lẩm bẩm hát những câu hát tự chế kỳ quái, giống một con sâu róm lớn đang quằn quại trên sofa, quằn quại một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Chung Cẩn vươn tay rút chiếc đèn pin trong ngực con bé ra, tắt nguồn, rồi cũng nhắm mắt ngủ một lát.

Buổi sáng Tiểu Đồng tỉnh dậy không thấy Chung Cẩn trong văn phòng, bé tự mình thay bộ quần áo Chung Cẩn đã để sẵn bên cạnh trên ghế, cúi đầu nhìn xuống, bên cạnh sofa đặt một đôi ủng đi mưa mới, màu vàng vịt con, mũi giày tròn xoe, đẹp hơn đôi cũ hôm qua.

Bé xỏ đôi chân mũm mĩm vào đôi ủng đi mưa mới, rồi cong lưng dùng tay kéo gót giày lên, xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ của mình ra khỏi văn phòng.

"Nhóc con dậy rồi à? Ba con ở trong bếp đấy." Nhiêu Thi Thi ôm một tập hồ sơ, ngáp dài đi ngang qua bé.

Tiểu Đồng đi đến chỗ xe của cô bé đỗ, dắt chiếc xe trượt scooter nhỏ đỗ ở đó ra ngoài, chiếc scooter màu xanh lam phối vàng, rất hợp với đôi ủng đi mưa vịt con màu vàng hôm nay của bé.

Cô bé lái xe vào bếp, Chung Cẩn mặc áo sơ mi quần tây, đeo một chiếc tạp dề hoa nhỏ không hợp chút nào, rất thành thạo đang gói sủi cảo.

Mấy dì ngoài miệng không nói gì, mắt đều lén nhìn về phía anh, dù sao đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trưởng phòng tự mình xuống bếp, đừng nói, động tác vừa nhìn đã biết là thường xuyên làm. Trưởng phòng ngày thường trông lạnh lùng, nhưng thật ra là một người giỏi việc nhà.

Ánh mắt Chung Cẩn liếc thấy chiếc scooter nhỏ đi vào, tay vẫn không ngừng động tác, “Có đói bụng không? Sắp được ăn rồi.”

Tiểu Đồng nhảy xuống xe, hai tay bám vào cạnh bàn, nhón chân dặn dò, “Ba không được cho hành vào đâu nha.”

“Không cho, con ra ngoài chờ đi.”

Tiểu Đồng ghét nhất nhân thịt có hành gừng, mỗi lần ăn phải hành gừng đều sẽ nhè ra cả buổi, Chung Cẩn thấy sáng nay dì làm nhân thịt cho hành gừng, liền tự mình cắt một miếng thịt nhỏ, gói riêng một phần cho con bé.

Ăn sáng xong, Chung Cẩn lấy nước ấm rửa mặt qua loa cho con bé, rồi nói, “Ba có vụ án phải thẩm tra, con tự chơi bên ngoài, không được...”

"Không được ra cửa, ba lần nào cũng nói, con nhớ rồi." Đứa bé mất kiên nhẫn vẫy vẫy tay, tự mình dắt xe đi mất.

Hồ Đắc và Chung Cẩn đang thẩm tra vụ án buôn bán khí cười bất hợp pháp hôm qua, Tiểu Đồng liền dắt xe con đi khắp nơi xem xét, đi ngang qua bàn làm việc của Hồ Đắc, nhìn thấy máy tính của mình đặt ngay trên bàn, vì thế bò lên ghế, cầm lấy máy tính bảng, chuẩn bị ném xuống.

Đột nhiên nhớ tới lời dì Lương nói, không được ném máy tính bảng, sẽ làm hỏng. Vì thế liền vén áo lên, nhét máy tính bảng vào bụng, nhét vào lưng quần, rồi từ từ bò xuống bàn.

Lấy được máy tính bảng rồi, bé liền về văn phòng, bò lên chiếc sofa nhỏ của mình xem phim hoạt hình.

Trong sở hiện tại vẫn chưa có điện, điện thoại di động của Nhiêu Thi Thi hết pin, cục sạc mang theo cũng không có điện, cô đột nhiên có chút lo lắng.

Người trẻ tuổi, mạng sống có thể không cần, nhưng điện thoại di động nhất định phải có điện.

Vì thế Nhiêu Thi Thi giống như con thoi, bắt đầu tìm cục sạc khắp nơi.

Tìm đến chỗ Tiểu Đồng, Nhiêu Thi Thi vốn dĩ không ôm hy vọng gì, lại đột nhiên nhìn thấy bên cạnh sofa để một cục sạc, cô nhanh chóng chạy vào, ngồi xổm bên sofa, “Nhóc con, cho cô mượn cục sạc một chút được không?”

Tiểu Đồng hào phóng gật đầu, “Con còn nhiều lắm.”

"Thật không?" Mắt Nhiêu Thi Thi sáng lên một chút, “Còn bao nhiêu?”

Tiểu Đồng ném máy tính bảng sang một bên, xoay người bò xuống sofa, kéo chiếc túi hành lý đặt bên cạnh ra, mở túi, “Xem này.”

Nhiêu Thi Thi, "..... Wow, quá trâu bò." Dùng tay chỉ từng cái đếm, cộng thêm cái trong tay cô, “Mười cái?”

Cô lại nhìn về phía đứa bé, trong mắt toàn là ngưỡng mộ, “Em gái nuôi, chị có thể lấy thêm một cái nữa không?”

Đứa bé hào phóng lấy từ trong túi ra một cái, “Cho chị.”

Sau đó đứa bé liền phát hiện ra một trò chơi còn thú vị hơn xem phim hoạt hình, bé lấy hết những cục sạc còn lại ra, bỏ vào cặp sách nhỏ của mình, đeo một chiếc cặp nặng trĩu cục sạc, xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ đi tới đi lui trong đại sảnh.

Nhìn thấy Cốc Nhạc đang dựa vào tường ngủ gà ngủ gật, bé liền đi qua, vỗ vỗ vai Cốc Nhạc, “Con có một thứ tốt này.”

“Cái gì?”

Đứa bé liền nhảy xuống khỏi chiếc scooter, đặt chiếc cặp nhỏ xuống đất, kéo khóa ra, khoe với người ta cục sạc của mình.

Đôi mắt buồn ngủ mơ màng của Cốc Nhạc liền sáng lên giống như Nhiêu Thi Thi, “Tiểu Đồng đại vương, cầu xin ngài ban cho chú một cái, chú thực sự cần.”

Sau đó Tiểu Đồng vui vẻ thưởng cho một người một cục sạc rồi đi.

Cô bé đáng thương không biết cục sạc dùng để làm gì, nhưng mọi người dường như đều rất thích thứ này, người nhận được cục sạc đều đặc biệt vui vẻ, còn vui hơn cả khi bé chia đồ ăn vặt cho mọi người.

Thậm chí mấy người dân đến sở làm việc cũng được chia cục sạc, có người còn ra ngoài khắp nơi nói, đồn công an đang phát cục sạc miễn phí.

Rất nhiều bác trai bác gái đều chạy đến đồn công an, ồn ào hỏi ở đâu có thể nhận cục sạc miễn phí, Tiểu Đồng ôm chiếc cặp sách rỗng tuếch, nhìn thấy ngày càng nhiều người, xoay người bỏ chạy.

Bé trốn về văn phòng, lại tiếp tục xem phim hoạt hình.

Buổi sáng thẩm vấn kết thúc, Chung Cẩn từ phòng thẩm vấn đi ra, việc đầu tiên là đi tìm con gái, thấy Tiểu Đồng vẫn còn nằm chơi trên sofa, anh mới yên tâm.

"Sao không xem phim hoạt hình?" Chung Cẩn đi qua véo véo má con bé, “À, đúng rồi, máy tính bảng của con bị Hồ Đắc cầm đi rồi.”

Đứa bé xoay người lấy máy tính lại, “Máy tính bảng con tìm thấy rồi, nhưng không xem được.”

Chung Cẩn giúp con bé kiểm tra một chút, "Hết pin rồi, dùng cục sạc sạc điện vào là dùng tiếp được." Chung Cẩn ngồi xổm xuống lấy túi du lịch, tính tìm một cục sạc ra.

Lục lọi nửa ngày, một đống cục sạc như vậy, không có cái nào dùng được.

“Cục sạc đâu?”

Tiểu Đồng nằm sấp trên sofa, cái đầu tròn xoe gục trên túi du lịch, “Cục sạc à, con tặng mọi người rồi.”

Cả người Chung Cẩn ngây ra, “Tại sao?”

"Mọi người nhận được quà đều rất vui." Cô bé mập nứt miệng cười tươi rói, căn bản không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Mãi đến khi Chung Cẩn nói, “Không có cục sạc, máy tính của con không dùng được đâu.”

Nụ cười mới từ từ biến mất trên khuôn mặt béo tròn của đứa bé,

bé ôm đầu hét lên, “A, làm sao bây giờ?”

Nhìn cô bé đáng thương dần dần suy sụp, Chung Cẩn cảm thấy có chút buồn cười, con người là vậy, thấy người khác xui xẻo chịu thiệt, mình cũng sẽ vô thức bật cười. Chỉ là cười cười, Chung Cẩn nhớ ra những cục sạc đó là tiền anh mua, đến anh cũng không cười nổi nữa.

Cô bé đáng thương bò xuống khỏi sofa, lay cánh tay anh, “Ba đưa con đi đòi về đi.”

"Không được." Chung Cẩn từ chối.

"Tại sao?" Đứa bé không hiểu, “Chú Hồ lấy máy tính bảng, chúng ta đều đi đòi.”

Chung Cẩn lười nói, hôm qua con bé chống nạnh nói "Bai bai, tái kiến" với người ta, thật là dùng giọng điệu hung hăng nhất nói lời ngông cuồng nhất, Chung Cẩn hiện tại thật sự có chút lo lắng tính tình đứa bé này quá mềm yếu, quá dễ nói chuyện.

Bất quá hôm nay cục sạc tính chất khác biệt.

Chung Cẩn kiên nhẫn giải thích với con bé, “Hôm qua máy tính bảng là con cho mượn, đồ cho mượn khi nào con muốn dùng thì có thể đi bảo người ta trả lại. Nhưng hôm nay cục sạc có phải con tặng cho người khác không?”

Tiểu Đồng nghiêng đầu, cố gắng nhớ lại, đúng thật là như vậy, mỗi khi đưa một cục sạc ra, con bé đều dũng cảm kèm theo một câu, “Tặng chú/dì.”

“Đồ đã tặng đi rồi, không có lý do đòi lại. Cho dù con hối hận, cũng không lấy lại được nữa, cái này gọi là tự nguyện tặng cho, được pháp luật bảo vệ.”

Tiểu Đồng tuyệt vọng ngã xuống đất, nằm vật ra tại chỗ. Máy tính không dùng được, tâm đã chết, không còn sức lực, Chung Cẩn gọi thế nào cũng không chịu dậy.

Mãi đến khi Chung Cẩn nói một câu, “Lái xe ra ngoài xem có mua được cục sạc không.”

Tiểu Đồng tại chỗ hồi sinh đầy máu, “Nhất định có thể.”

Hiện tại đường phố bên ngoài đã cơ bản được dọn dẹp sạch sẽ, lái xe đi lại không có vấn đề, chỉ có những cành cây bị gãy và mái hiên cửa hàng bị gió thổi bay nhắc nhở về cơn cuồng phong tàn phá ngày hôm qua.

Tiểu Đồng mặc chiếc áo mưa nhỏ màu vàng, dán mặt vào cửa sổ xe, tò mò đánh giá con phố hoàn toàn khác lạ so với trước đây, cuối cùng đưa ra kết luận, bão táp thật ra là một tên côn đồ, nó sẽ ăn cướp nhà cửa.

Hiện tại bên ngoài rất nhiều cửa hàng đều không mở cửa, lác đác có mấy cửa hàng bán đồ điện tử mở, cục sạc cũng đã sớm bán hết rồi.

Chung Cẩn vốn chỉ định nói ra xem sao, mua được thì mua, không mua được thì về, nhưng nhìn ánh mắt khát khao của con bé, lại không đành lòng làm con bé thất vọng, dứt khoát lái xe thẳng đến khu chợ điện tử lớn nhất Hải Sơn, cách đó 30 km.

Bão táp cúp điện không giống như cúp điện theo kế hoạch, ai cũng không chắc sẽ bị ngừng bao lâu, Chung Cẩn cảm thấy mua nhiều mấy cục sạc thì tương đối ổn thỏa, vì thế lại mua thêm 10 cái, hiện tại thành kho dự trữ cục sạc, vẫn phải chia ra hai cửa hàng mới mua đủ 10 cục sạc.

Xách theo túi đồ từ trung tâm điện máy trở lại sở, vừa vào cổng đồn công an, liền thấy đèn trong đại sảnh đều bật sáng, đã có

điện rồi.

Nhiêu Thi Thi chạy tới, nhét hai cục sạc vào tay Tiểu Đồng, xoa đầu con bé, “Cảm ơn nhóc, bây giờ chị không cần nữa, trả lại em cục sạc đây.”

Cô bé đáng thương không hiểu gì cả, giơ cục sạc bị mất mà tìm lại được, vui vẻ ồn ào, “Con bây giờ có nhiều cục sạc lắm nha.”

Chung Cẩn xách theo một túi cục sạc trước đó còn coi như bảo bối, nặng trĩu, chỉ cảm thấy bỏng tay. Có điện rồi? Vậy anh đi đi về về hơn 70 km, vất vả lắm mới mua được đám oan gia này thì tính là gì?

Hồ Đắc ôm bình giữ nhiệt đi ngang qua anh, tò mò liếc nhìn vào túi xách, “Hả, lại đi mua cục sạc à? Coi như anh có tiền.”

"Ba, mau cho máy tính bảng ăn cục sạc đi." Tiểu Đồng lay tay Chung Cẩn, sốt ruột muốn xem phim hoạt hình.

Chung Cẩn trìu mến sờ sờ cái đầu nhỏ vui vẻ của con bé, đột nhiên cảm thấy có thể cười ngây ngô như con bé cũng là một loại hạnh phúc.

Trong khu Phúc Đỉnh có một khách sạn, trong thời gian sửa chữa sàn nhà và cửa sổ, Chung Cẩn liền đưa Tiểu Đồng đến ở miễn phí tại khách sạn này.

Đúng vậy, là miễn phí.

Không biết có tính là một chút an ủi không.

Khu Phúc Đỉnh thuộc khu dân cư cao cấp của thành phố Hải Sơn, vì ở gần biển, điểm quảng cáo bán nhà lúc trước chính là toàn bộ kiến trúc và cửa sổ của khu đều đã trải qua thí nghiệm chống bão nghiêm ngặt.

Lần này bão táp cũng xác thực chứng minh chủ đầu tư còn có lương tâm, toàn bộ khu chỉ có nhà Chung Cẩn bị vỡ kính, những nhà khác đều thuận lợi chống chọi qua cơn bão cấp 13 này.

Mà qua điều tra của bên bất động sản, phát hiện kính nhà Chung Cẩn thật ra không phải do gió lớn thổi vỡ, mà là do hộ gia đình trên tầng tự ý lắp đặt cục nóng điều hòa, không theo quy định đặt cục nóng vào vị trí dự kiến và khóa kỹ, dẫn đến cục nóng bị gió thổi rơi xuống đập vỡ kính.

Mà sự cố này, hộ gia đình trên tầng có trách nhiệm, bên bất động sản không kịp thời ra lệnh cưỡng chế chỉnh đốn, cũng đồng dạng tắc trách. Cho nên qua thương lượng, hộ gia đình trên tầng chịu trách nhiệm gánh vác toàn bộ chi phí bồi thường thiệt hại cho nhà Chung Cẩn, bao gồm sàn gỗ hỏng, kính vỡ, và giá trị chế tạo bồi thường cho đồ đạc trong nhà.

Bên bất động sản thì miễn phí cung cấp một căn hộ kiểu khách sạn, cho chủ nhà Chung Cẩn và người nhà ở trong thời gian phòng đang sửa chữa.

Sau bão táp, đồn công an liên tục bận rộn hơn một tuần, đồn công an cơ sở thật là đủ thứ việc, có người chuồng gà bị gió lớn thổi bay, cũng gọi điện thoại báo cảnh sát, bảo cảnh sát đến giúp họ bắt gà.

Lúc đó Tiểu Đồng vẫn mặc áo mưa nhỏ và ủng đi mưa, đi theo Tiểu Vương và mấy người khác đi hỗ trợ bắt gà một trận, đừng nhìn con bé ngày thường không thích động, bắt gà lại đặc biệt hứng thú, về nhà còn luôn miệng nói với Chung Cẩn bắt gà vui lắm nha.

Chung Cẩn thậm chí còn lên mạng tra, xem gần đây có nhà hàng nào cung cấp dịch vụ bắt gà, định cuối tuần đưa con bé đi chơi, coi như giảm béo.

Mưa liên tục một tuần cuối cùng cũng tạnh, dưới sự chung sức của mọi người, thành phố bị thương bởi bão táp lại dần dần khôi phục quỹ đạo.

Hôm nay Chung Cẩn được nghỉ, muốn đưa Tiểu Đồng đến công ty nội thất chọn phương án phòng trẻ em, vừa lúc nhân dịp lần này phải sửa sang lại, Chung Cẩn tính tự mình bỏ thêm một phần tiền, trang trí cho Tiểu Đồng một phòng riêng.

Công ty nội thất đưa ra mấy phương án, có phong cách công chúa màu hồng nhạt, phong cách màu sắc chói lóa dopamine, còn có phong cách gỗ thô màu bơ ấm áp.

Chung Cẩn tương đối thích phong cách gỗ thô màu bơ, đơn giản sạch sẽ, sau này con bé lớn hơn một chút cũng có thể ở được. Tiếp theo, anh cảm thấy phong cách công chúa màu hồng nhạt cũng rất đẹp, vừa nhìn đã biết là phòng của công chúa nhỏ.

Tiểu Đồng lại chỉ vào căn phòng lấy màu xanh lục bạc hà làm chủ đạo, màu sắc cầu vồng chói lóa khoa trương, “Con thích cái này.”

Chung Cẩn đếm đếm, phương án trang trí này tổng cộng sử dụng 7 màu, nếu sau này bày thêm đồ đạc vào, vậy thì càng là một mớ đỏ cam vàng lục lam chàm tím, quả thực có thể mở xưởng nhuộm.

Vì thế anh vung tay lên, “Được, quyết định cái này.”

Thẩm mỹ của con bé thật tốt, cứ theo ý con bé vậy, dù sao người ở trong đó không phải là anh.

Chọn xong phương án trang trí, Chung Cẩn đặt cọc trước một khoản, dặn dò kỹ càng, “Nhất định phải dùng vật liệu trang trí bảo vệ môi trường.”

Người phụ trách công trình miệng đầy đáp ứng, “Ngài yên tâm, với giá này ngài trả, tuyệt đối là vật liệu tốt nhất có thể tìm thấy trên thị trường Hải Sơn hiện tại, cấp độ vật liệu bảo vệ môi trường đều có giấy chứng nhận, chúng tôi có thể kiểm tra tại chỗ.”

Chương 35

DTV-EBOOK

Tuy đối phương vỗ ngực đảm bảo, nhưng Chung Cẩn vẫn quyết định sau khi sửa sang xong sẽ để trống một hai năm, đảm bảo tuyệt đối an toàn rồi mới cho con gái vào ở.

Rời khỏi công ty nội thất, Chung Cẩn lại đưa Tiểu Đồng đến một trung tâm đồ gia dụng, cô bé ngồi trên chiếc ô tô nhỏ do trung tâm cung cấp, Chung Cẩn đẩy phía sau đưa bé đi dạo một vòng, chọn ra mấy món đồ gia dụng, sofa, bàn ăn, thảm đều đã được đổi mới.

Khi chọn đồ gia dụng, Chung Cẩn cũng hỏi ý kiến Tiểu Đồng, dù sao đây là nơi anh sẽ cùng con gái sống chung, cũng muốn tôn trọng ý kiến của bé.

Kết quả Tiểu Đồng hoàn toàn thờ ơ với đồ gia dụng, chỉ vỗ vỗ chiếc ô tô nhỏ dưới thân, “Con muốn cái này.”

Giám đốc mua hàng mỉm cười nói, “Anh Chung, tổng số tiền anh mua hiện tại đã là 86.000 tệ, nếu anh chọn thêm một món đồ gia dụng nữa, đủ 100.000 tệ, tôi xin tặng bé một chiếc ô tô nhỏ.”

Chung Cẩn liền theo lời giới thiệu của giám đốc mua hàng, chọn cho Tiểu Đồng một bộ bàn học đa năng, gộp đủ 100.000 tệ.

Ôm con gái ra khỏi trung tâm đồ gia dụng, Chung Cẩn càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, anh lấy điện thoại ra tìm kiếm chiếc ô tô nhỏ được tặng kia, giá trị lên tới 300 tệ.

Chung Cẩn, "....." Con đường dài nhất chính là kịch bản của

nhân viên bán hàng.

Tiểu Đồng ngồi trong vòng tay ba, hai bàn tay nhỏ đặt trước ngực, vui vẻ hát, “Ô tô nhỏ, ô tô nhỏ, ô tô nhỏ miễn phí.”

Buổi sáng giờ làm việc, Chung Cẩn chạy bộ về, mua đồ ăn ở siêu thị thực phẩm tươi sống dưới lầu, Tiểu Đồng giống như một cái đuôi nhỏ, lái chiếc xe con đi theo sau ba.

Nhìn thấy con tôm lớn đang nhảy tanh tách, Tiểu Đồng liền dừng lại, chỉ tay, “Con muốn ăn một con tôm bé.”

"Được." Chung Cẩn bảo nhân viên cửa hàng vớt mấy con to hơn.

Một bác gái mua đồ ăn bên cạnh tốt bụng góp ý, “Cậu đừng mua loại này, mua loại vừa mới chết bày trên đá vụn bên cạnh kìa, loại này 68 tệ một cân, loại vừa mới chết chỉ có 30 tệ một cân, chất lượng thịt không khác nhau đâu.”

Chung Cẩn khiêm tốn tiếp thu ý kiến, chân thành cảm ơn bác gái. Nhưng vẫn nói với nhân viên cửa hàng, “Vậy cho tôi loại còn sống.”

Hiện tại ở chung cư có bếp nhỏ, Chung Cẩn đã chuyển đồ dùng bếp đơn giản từ nhà đến đây, mỗi ngày sẽ tự tay làm đồ ăn dinh dưỡng phong phú cho Tiểu Đồng, đựng trong hộp giữ nhiệt, mang đến sở cho con bé ăn.

Vì thế Chung Cẩn còn học không ít kiến thức về dinh dưỡng, cố gắng mỗi bữa đều đảm bảo cân đối protein, chất béo, carbohydrate, khoáng chất và vitamin, còn thêm vào một số dầu cá giàu Omega 3, dầu tảo giàu DHA và những chất không rõ khác.

Khi Chung Cẩn nhỏ những giọt thuốc này vào cơm rồi tập trung "luyện hóa", anh luôn có cảm giác mình đang bào chế một loại

dược phẩm ma thuật nào đó.

Ban đầu anh luôn rất cẩn thận, nghiêm khắc tuân theo liều lượng trên hướng dẫn sử dụng, không được quá một ml. Bất quá sau khi quan sát Tiểu Đồng một thời gian, phát hiện con bé ăn xong cũng không có biến dị, anh liền càng thêm yên tâm mạnh dạn hơn.

Tiểu Đồng đeo chiếc hộp cơm nhỏ của mình vào sở, phát hiện hôm nay mọi thứ đều có chút khác biệt.

Chiếc TV treo cao ở đại sảnh làm việc rất ít khi bật, hôm nay lại vẫn mở, chiếu đi chiếu lại một chương trình.

Tiểu Đồng đứng dưới màn hình, ngẩng đầu nhìn nửa ngày, cổ cũng mỏi, con bé cũng không thấy chương trình này là gì, chẳng đẹp chút nào.

Đang chuẩn bị xoay người rời đi, liền nhìn thấy trên màn hình xuất hiện người quen, có dì Mao, còn có chị Thi Thi.

Tiểu Đồng chỉ vào đứa bé xuất hiện trên hình, “Đó là con.”

Trên hình, Tiểu Đồng mặc đôi xăng đan nhựa hở mũi, trên người đeo chiếc túi nhỏ đan len quà tặng sữa chua mâm xôi, lúc đó tóc vẫn còn dài, búi tóc Na Tra. Con bé lấy ra một hạt lạc từ chiếc túi xách nhỏ đan len, đưa cho máy quay, “Ăn không?”

Nhiêu Thi Thi một tay bế đứa bé kẹp dưới cánh tay, nói, “Xin lỗi, đây là đứa trẻ lạc đường, hiện tại chúng tôi đang tìm người nhà của bé...”

Tiểu Đồng nhìn thấy mình đột nhiên xuất hiện trên màn hình, có chút ngơ ngác. Nhiêu Thi Thi chạy tới giải thích cho con bé,

“Nhóc con, đây là quay phim. Lúc con mới đến sở không phải

tham gia một buổi phát sóng trực tiếp của cục sao? Bây giờ buổi phát sóng trực tiếp đó làm thành phim tuyên truyền rồi. Con xem, con cũng ở trong đó đấy."

Đây là bộ phim tuyên truyền mà cục đã làm trước đây, các đồn công an ghi lại một lần, mang về sau đó lại biên tập lại, mãi đến bây giờ mới phát sóng. Không ngờ đoạn của Tiểu Đồng cũng bị cắt vào.

Mao Phỉ Tuyết từ ngoài cửa lớn đi vào, liếc mắt một cái nhìn thấy bộ phim tuyên truyền đang phát sóng, "Ôi, sao lại cắt cả Tiểu Đồng vào đây?"

Trước đây mọi người không nghĩ đến chuyện này, bây giờ Tiểu Đồng đã tìm được ba, còn chính là trưởng phòng của họ, lại nhìn thấy đoạn video này liền giống như một trò hề.

Nhiêu Thi Thi không để ý nói, "Không sao đâu, trừ người nhà trong sở chúng ta ra, người khác cũng sẽ không để ý."

Nói xong lại thở dài không thôi, "Con xem lúc đó kìa, mặc xăng đan nhựa với cái áo thun nhăn nhúm, tóc tai bù xù, như một ông vua ăn mày."

Xem lại bây giờ, đứa bé trang điểm gọn gàng xinh xắn, đeo chiếc cặp sách hàng hiệu nhỏ, đi đôi giày da đầu tròn không dính một hạt bụi.

Nhiêu Thi Thi sờ sờ mái tóc mềm mượt kỳ lạ của con bé, "Ba con nuôi con tốt thật."

Tiểu Vương xách theo một phần bữa sáng cũng ghé lại, "Ê, tôi nhớ hồi đó còn có một chuyện buồn cười, có người gọi điện thoại đến sở, nói dối Tiểu Đồng là con của hắn, cô còn nhớ không?"

“Còn mơ mộng hão huyền lắm. Chẳng lẽ lần này phim tuyên truyền vừa phát sóng, lại có người đến nhận con bé nữa?”

Vừa đến sở, Cốc Nhạc chạy chậm lại, véo má Tiểu Đồng một cái, rồi nhanh như chớp chạy mất như bị chó đuổi.

Nhiêu Thi Thi, “Bây giờ nhiều người không có ý thức về ranh giới thật.”

Sau khi các người lớn bắt đầu bận rộn, Tiểu Đồng liền đeo chiếc cặp nhỏ xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ đi một vòng quanh các phòng hòa giải, không thấy vụ án nào thú vị, liền xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ quay lại đại sảnh.

Vừa trở lại đại sảnh, nghênh diện liền gặp Hồ Đắc.

Sau khi Hồ Đắc siêng năng đóng vai người xấu, thực hiện kế hoạch huấn luyện 【trẻ con ở đồn công an tuyệt đối không thể làm bánh bao】, bây giờ anh ta đã thành công, thành công khiến Tiểu Đồng cứ gặp anh ta là biến thành một chú chó con sợ hãi.

Quan hệ hai bên thành ra như vậy, Hồ Đắc hiện tại vô cùng hối hận, đang nghĩ đủ mọi cách để tăng độ thân mật với con bé, con bé có làm bánh bao hay không đã không còn quan trọng nữa, vấn đề trước mắt là làm thế nào để làm lành với cục cưng nhỏ của sở.

Ánh mắt trưởng phòng Hồ và Tiểu Đồng chạm nhau giữa không trung, cái đầu trọc hung dữ lập tức nở nụ cười tươi rói, giọng the thé làm quen, “Bé con, chơi xe con hả?”

Tiểu Đồng lập tức nhảy xuống khỏi chiếc xe nhỏ, "Xe cho chú, bai bai." Cô bé mũm mĩm đeo chiếc cặp nhỏ, không quay đầu lại mà bỏ xe chạy trốn.

Chạy về văn phòng ba, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại, còn vặn cả chốt khóa.

Chung Cẩn đầu cũng không ngẩng lên, "Hồ Đắc lại trêu con hả?" Sau đó vẻ mặt quen thấy không lạ nhìn chằm chằm vào máy tính trước mặt tiếp tục xem hồ sơ.

Giữa trưa ăn cơm, Tiểu Đồng và ba cùng ngồi trên băng ghế nhà ăn, chẳng qua trên chiếc băng ghế lớn của bé lại kê thêm một chiếc ghế nhỏ, như vậy ghế đủ cao, con bé có thể với tới đồ ăn trên bàn.

Chung Cẩn giúp bé mở hộp cơm giữ nhiệt, mùi thơm của thức ăn xộc vào mũi, trên bát cơm trộn của bé, bày mấy con tôm hấp dầu thơm ngào ngạt.

Đôi mắt của con cún nhỏ háu ăn suýt nữa rớt vào bát.

Chung Cẩn bóc vỏ tôm cho bé, bé tiếc rẻ ăn hết cả con trong một miếng, cắn một miếng tôm nhỏ, rồi lại ăn một miếng cơm to.

Vừa lúc này Hồ Đắc đi vào nhà ăn, Tiểu Đồng khẽ "a" một tiếng, cúi đầu vội vàng ăn cơm, sợ Hồ Đắc đến cướp, một con tôm to bằng bàn tay con bé ba miếng là có thể nuốt trôi.

Chung Cẩn vội ngăn lại, “Ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn.”

Nhiêu Thi Thi liếc nhìn Hồ Đắc một cái, “Anh ra ngoài trước đi, đợi Tiểu Đồng ăn xong anh vào, anh ở đây con bé không dám ăn cơm đâu.”

Không nói một lời, Cốc Nhạc đứng dậy, không nói một lời mà đẩy Hồ Đắc ra khỏi nhà ăn, “Anh muốn ăn gì? Tôi lấy cho anh, anh ngồi xổm bên ngoài ăn đi.”

Buổi chiều Chung Cẩn vẫn luôn ở trong văn phòng, ba ở đây,

Tiểu Đồng cũng không chạy lung tung nữa, ngoan ngoãn nằm trên sofa xem phim hoạt hình.

Rõ ràng Chung Cẩn vẫn luôn làm việc, căn bản không nhìn về phía con bé, vậy mà đúng 30 phút sau lại lên tiếng nhắc nhở, “Đến 30 phút rồi.”

Đứa bé lập tức buông máy tính, “Vâng, vậy con ra ngoài xem náo nhiệt.”

"Con từ từ, ba có chuyện muốn nói với con." Chung Cẩn cũng gập chiếc máy tính trước mặt lại, “Có phải con hơi sợ chú Hồ không?”

Tiểu Đồng ngơ ngác nhìn anh, nghĩ nửa ngày, không hiểu sợ hãi là có ý gì, cuối cùng bĩu môi nói, “Con nói chung là không thích chú ấy.”

Chung Cẩn đứng dậy, đi đến chỗ Tiểu Đồng, co một chân dài ngồi tựa vào tay vịn sofa, “Hôm nay con đừng đi xem náo nhiệt, ba kể chuyện náo nhiệt cho con nghe.”

Nguyên nhân Hồ Đắc để ý Tiểu Đồng không bao giờ giận, thật ra mọi người đều biết.

Năm ngoái vào mùa đông, Hồ Đắc làm một vụ án bạo lực học đường. Mấy học sinh lớp lớn ở trường tiểu học bắt nạt một cậu bé lớp ba trong thời gian dài, thường xuyên chiếm đoạt tiền tiêu vặt của cậu bé, ném cặp sách, sai cậu bé chạy vặt. Sau đó mấy học sinh lớp lớn xúi giục cậu bé đi trộm đồ ăn vặt ở cửa hàng, cửa hàng báo cảnh sát, mới bắt được sự việc bắt nạt phía sau.

Cảnh sát tìm giáo viên, rồi tìm phụ huynh của mấy học sinh kia, dưới áp lực từ nhiều phía, mấy học sinh lớp lớn sau này cũng không dám tiếp tục bắt nạt cậu bé nữa.

Vốn tưởng rằng vụ án đã kết thúc, nhưng sau đó Hồ Đắc biết được, cậu bé mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, phụ huynh cho cậu bé nghỉ học.

Hồ Đắc đã đến thăm cậu bé một lần, trở về sau đó buồn rầu không vui một thời gian khá dài.

Đừng nhìn Hồ Đắc cao gần mét chín, lại thêm cái đầu trọc bóng loáng, mắng người cũng dữ, tổng cho người ta một ảo giác đao thương bất nhập.

Thật ra anh ta là người nhạy cảm nhất, dễ đồng cảm với người bị hại nhất trong sở, đôi khi gặp những người đáng thương, anh ta sẽ tự bỏ tiền mua quà đi thăm người ta, sẽ dùng hết sức mình để giúp đỡ người yếu thế.

Phỏng chừng cũng là chuyện cậu bé mắc bệnh trầm cảm để lại bóng ma tâm lý cho anh ta, bây giờ anh ta nhìn thấy những đứa trẻ tính cách quá tốt, luôn rất lo lắng, sợ bọn trẻ sau này bị người khác bắt nạt. Trẻ con xa lạ anh ta còn sợ người ta bị bắt nạt, huống chi là cục cưng của sở Tiểu Đồng, anh ta càng lo lắng hơn.

Nói xong chuyện của Hồ Đắc, Chung Cẩn nhìn về phía đứa bé vẫn ngây thơ, “Có phải con không hiểu không?”

Tiểu Đồng lại nghiêm túc nói, “Con biết ngọc ngọc, chị vẽ tranh chính là ngọc ngọc ạ.”

Chung Cẩn véo má con bé một cái, “Con còn nhỏ quá, rất khó hiểu những lời này, tóm lại con nhớ kỹ, chú Hồ thật ra là quan tâm con, sau này con không cần sợ chú ấy.”

"Đi chơi đi." Chung Cẩn vỗ vỗ đầu con bé.

Đứa bé bò xuống khỏi sofa, hai chân nhỏ xỏ vào giày.

"Đi ngược rồi." Chung Cẩn đổi trái phải hai chiếc giày cho con bé, rồi cong lưng, nhét đôi chân mũm mĩm của con bé vào đôi giày da đầu tròn.

Tiểu Đồng kéo cửa đi ra khỏi văn phòng.

Chung Cẩn ở phía sau gọi, “Chung Vân Đồng, ra vào nhớ đóng cửa, đóng cửa nhẹ nhàng...”

Chữ "nhẹ" còn chưa nói xong, đứa bé đã quay trở lại, "bang" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Chung Cẩn, “.....”

Tiểu Đồng đi đến đại sảnh phá án, phát hiện chiếc ván trượt và xe con mà con bé ném xuống trước đó đã được đặt lại vào vị trí dành riêng cho xe con, Tiểu Đồng đi qua, dắt xe con ra, đi dạo quanh sở.

Đi dạo đến hành lang, vừa vặn chạm mắt với Hồ Đắc từ phòng thẩm vấn đi ra.

Ánh mắt của cái đầu trọc cao gần mét chín khó đụng chạm và một cái nắp nồi nhỏ nhắn mềm mại lại lần nữa giao nhau, Hồ Đắc lùi lại hai bước về phía phòng thẩm vấn, giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, “Con đi trước đi.”

Hai tên trộm cướp đang ngồi trong phòng thẩm vấn không nhìn thấy bên ngoài, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy bên ngoài chắc chắn có thứ gì đó đặc biệt khủng khiếp.

Nếu không, người cảnh sát vừa đập bàn mắng họ hung dữ kia, sao lại căng thẳng như vậy?

Rốt cuộc là cái gì khiến anh ta cũng sợ hãi? Đồn công an sẽ

không có thứ gì ăn thịt người chứ?

Hai tên tình nghi liếc nhau, trong mắt thêm một phần kinh hãi, không khí khủng bố không hiểu sao lan tỏa trong phòng thẩm vấn.

Sau đó, một cô bé xỏ đôi ủng đi mưa nhỏ xuất hiện trong tầm nhìn.

Cô bé đứng ở cửa phòng thẩm vấn, vươn một bàn tay thịt nhỏ về phía người cảnh sát đầu trọc, "Dắt dắt."

Người đầu trọc khó đụng chạm bất ngờ nhìn đứa bé lùn tịt, sau đó trong mắt lóe lên ánh sáng thụ sủng nhược kinh, vươn một bàn tay to dày về phía con bé.

Đứa bé đứng trên chiếc xe con, một tay giữ tay lái, tay kia nắm bàn tay to, đột nhiên trừng mắt to, hét lớn vào phòng thẩm vấn, "Nhìn cái gì mà nhìn? Ngoan ngoãn cải tạo!"

Tên tình nghi một, "....."

Tên tình nghi hai, "....."

Trong ánh mắt ngơ ngác của hai người, đứa bé giơ khuôn mặt béo tròn lên, kiêu ngạo nói với người đầu trọc, "Con siêu hung."

Trên mặt người đầu trọc xuất hiện nụ cười mà những tên tình nghi chưa từng thấy, anh ta giúp đứa bé nắm lấy tay lái xe con, đẩy con bé đi.

Lúc Hồ Đắc tan tầm, lại đưa Tiểu Đồng ra ngoài mua gà rán, xúc xích nướng và kem, hai người này coi như chính thức làm lành.

Tiểu Đồng dụi vào lòng Hồ Đắc rộng lớn rắn chắc, vươn một

ngón tay nhỏ về phía anh ta, “Nếu chú mua cho con một cái Ngưu Ngưu làm nữa, con với chú là bạn tốt nhất thiên hạ.”

Chương 36

DTV-EBOOK

Vì thế Hồ Đắc vỗ cái đầu trọc sung sướng lại chạy đi mua cho con bé một túi lớn khô bò.

Bất quá niềm vui mà "bạn tốt nhất thiên hạ" mang lại không kéo dài được lâu, Hồ Đắc phát hiện Tiểu Đồng cũng bám lấy bàn của Nhiêu Thi Thi nói với cô, “Chị ơi, cho em một viên kẹo sữa, em với chị là bạn tốt nhất thiên hạ.”

Chung Cẩn đứng ở cửa văn phòng, vặn nắp chai nước khoáng ngửa cổ uống một ngụm, với sự hiểu biết của anh về cô con gái vô đạo đức nhà mình, anh nghi ngờ mối quan hệ hữu nghị này sẽ không kéo dài được lâu, rất có thể sẽ nhanh chóng trở mặt.

Sáng sớm hôm sau, Chung Cẩn ôm con gái vào đồn công an, liền nghe thấy Tiểu Vương ở bên kia nói, “Tuyệt vời, phim tuyên truyền của cục vừa phát sóng, mấy người gọi điện thoại đến nhận con bé, đều nói Tiểu Đồng là con của họ, tôi vừa bảo họ đến sở đối mặt nhận nhau, lại chẳng ai dám đến.”

"Đúng rồi." Tiểu Vương húp một ngụm hoành thánh, “Có một người thì nói muốn đến, chẳng qua cô ta hiện đang ở nơi khác, tối mới có thể đến Hải Sơn.”

Nhiêu Thi Thi cũng phụ họa, “Giả vờ thôi, anh xem, tối chắc chắn sẽ không đến.”

Tiểu Vương, “Cô ta mà dám đến, chính là gây rối trật tự công cộng, trên dưới xử lý cô ta hai ngày là ngoan ngay.”

Chung Cẩn nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, không nói gì, chỉ

cảm thấy nên báo với cục để bộ phận tuyên truyền làm mờ khuôn mặt đứa bé trong video, họ biên tập như vậy quá kỳ cục, trực tiếp chiếu khuôn mặt đứa bé ra, ẩn chứa một đống tai họa ngầm.

Buổi chiều Chung Cẩn vừa vặn muốn đến cục một chuyến, liền tự mình đến bộ phận tuyên truyền, nhìn chằm chằm họ đánh mã video, sau đó dứt khoát bảo họ xóa đoạn đó đi mới thôi.

Từ cục trở về, cũng gần đến giờ tan tầm, Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng về căn nhà bị bão phá hoại trước đó một chuyến.

Hôm nay toàn bộ sàn gỗ trong nhà đã lát xong, trước đây sàn nhà là loại màu gan lợn cứng đơ của chủ đầu tư, bây giờ đổi thành màu gỗ thô, trong nhà lập tức cảm thấy thoải mái tươi mới hơn hẳn.

Tiểu Đồng khoanh tay nhỏ đi khắp nhà xem xét, nhìn thấy phòng ngủ chính được trang trí theo phương án cầu vồng mà bé chọn, vô cùng hài lòng, “Oa, đẹp quá.”

Chung Cẩn hai tay đút túi quần đứng ở cửa, hất cằm về phía nhà vệ sinh, “Con vào phòng tắm xem đi.”

Tiểu Đồng lại lon ton chạy vào phòng tắm, phòng tắm cũng đã dỡ xuống, thay bồn tắm mosaic màu hồng nhạt và vàng chói lóa, gạch men trên tường cũng đổi thành màu xanh lục bạc hà đồng bộ với phòng.

"Vậy con muốn chơi súng bong bóng ở đây nha." Tiểu Đồng chỉ vào chiếc bồn tắm rực rỡ sắc màu.

"Ừ." Chung Cẩn gật đầu.

Phòng trẻ em trước đây vốn được chỉ định là phòng ngủ phụ, nhưng trước khi khởi công, Chung Cẩn đột nhiên cảm thấy nên

để phòng ngủ chính cho con bé ở, phòng ngủ chính có nhà vệ sinh riêng, con gái nhỏ nên có một phòng tắm hoàn toàn thuộc về mình.

Cân nhắc như vậy, phong cách trang trí nhà vệ sinh lại quá không hài hòa với phòng trẻ em, dứt khoát lại phá đi làm lại một lần nữa.

Lúc anh nói ý tưởng này với công ty nội thất, đối phương đã lặp đi lặp lại xác nhận với anh, có chắc chắn muốn đổi phòng ngủ chính thành phòng trẻ em không.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, nhà thiết kế bên kia cảm thán nói, “Tôi vẫn là lần đầu tiên thấy có người lấy phòng ngủ chính làm phòng trẻ em.”

Chung Cẩn, “Ừ, bây giờ gặp rồi đấy.”

Tiểu Đồng từ phòng tắm cầu vồng chạy ra, ôm lấy cánh tay Chung Cẩn lắc lư, “Ngày lành của chúng ta có phải sắp đến rồi không?”

Chung Cẩn bế bé lên, “Đúng vậy, ngày lành sắp đến rồi.”

"Đợi nhà sửa xong, dì Lương cũng muốn trở về." Tiểu Đồng nhăn khuôn mặt nhỏ lại, “Đều tại cái tên bão táp côn đồ kia.”

Nụ cười của Chung Cẩn khựng lại một chút, “Dì Lương không trở về nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì con sắp đi nhà trẻ, không cần ở nhà mãi nữa, sau này không cần dì Lương chăm sóc con.”

Đứa bé ôm đầu kêu to, “Sao con lại phải đi?”

Chung Cẩn giải thích cho con bé nửa ngày về nhà trẻ là gì, ở nhà trẻ làm gì, và tất cả các bạn nhỏ đều phải đi nhà trẻ.

Khi chọn nhà trẻ, Chung Cẩn đã cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng quyết định đưa con bé đến nhà trẻ thực nghiệm đối diện đồn công an. Thật ra trừ những nhà trẻ tư thục quốc tế quảng cáo giáo dục song ngữ kia, mấy nhà trẻ công lập khác trình độ đều tạm được.

Chung Cẩn đầu tiên loại trừ nhà trẻ quốc tế, cái gì mà giáo dục tinh anh, con anh không cần phải bon chen như vậy, nhà trẻ chỉ cần con bé vui vẻ khỏe mạnh là được. Cho dù lên tiểu học cũng không cần bon chen, chỉ cần biết chữ, sau này không lo thất nghiệp là tốt rồi.

Bản thân anh là một người không có yêu cầu gì về vật chất, sau khi cha mẹ qua đời để lại một khoản di sản rất lớn, đến nay anh vẫn chưa làm thủ tục thừa kế, cũng là không muốn đối mặt, luật sư thúc giục rất nhiều lần anh vẫn luôn trì hoãn.

Gần đây ý nghĩ về Kinh Thị làm thủ tục thường xuyên lóe lên, lấy được số tiền này, liền gửi tiết kiệm cho Tiểu Đồng. Đứa bé đáng thương cái dáng vẻ không có tiền đồ này, trừ ăn ra thì chẳng có hứng thú gì, số tiền này ít nhất có thể đảm bảo con bé cả đời áo cơm không lo.

Làm cha mẹ, thật sự vì con cái tính toán đến bao nhiêu cũng không ngại nhiều.

Mà việc chọn nhà trẻ thực nghiệm, cũng chính là vì nhà trẻ này gần đồn công an, qua một con đường là đến.

Như vậy cho dù trong sở có thêm ca kíp gì đó, cũng sẽ không chậm trễ thời gian đón con bé. Nếu con bé ở nhà trẻ có chuyện gì, cũng có thể đến kịp thời.

Mặt khác đều đã chuẩn bị xong, bây giờ chỉ còn cách thuyết phục Tiểu Đồng đi nhà trẻ.

Chung Cẩn nói, “Nhà trẻ của con ở ngay đối diện đồn công an, con tan học là có thể đến đồn công an ngay.”

"Vậy con sẽ học mầm non ở đồn công an." Đứa bé không biết nhặt được một cái que nhỏ ở đâu, đang cầm que gõ gõ đánh đánh, dùng que chỉ vào cửa sổ hỏi anh, “Cái kính này cứ như vậy sao?”

Chung Cẩn liếc nhìn tấm ván gỗ chắn cửa sổ, “Thay mới, kính mới hai ngày nữa mới đến... Con đừng ngắt lời, ba đang bàn với con chuyện đi nhà trẻ.”

Tiểu Đồng lại đi trở về, dùng chiếc que nhỏ trong tay gõ gõ giày da của Chung Cẩn, “Con vẫn không đi nhà trẻ.”

“Con chắc chắn đã nghĩ kỹ rồi sao? Miêu Nguyệt Nguyệt và các bạn đều phải đi nhà trẻ đấy. Con không muốn chơi xe lăn của Miêu Nguyệt Nguyệt sao?”

Đứa bé dùng que gõ gõ giày da của mình, “Vậy thì đi xem thử đi.”

Chung Cẩn vươn tay sờ sờ mái tóc mềm mượt của con bé, “Con ngoan.”

Phát hiện tóc con bé đã dài ra một đoạn, những sợi tóc mái lởm chởm mọc ra xung quanh mái tóc úp nồi vốn chỉnh tề, phía trước cũng hơi che mắt.

Anh muốn để tóc dài cho con bé, nhưng kiểu tóc trong giai đoạn này thật sự hơi xấu. Mỗi khi nhìn thấy mái tóc này, anh đều phải thầm mắng Vu Phi Dương một lần.

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng lên, đi ra khỏi nhà, đang đợi thang máy thì anh đột nhiên nhớ ra, “Đúng rồi, con không phải thích bắt gà sao? Ngày mai ba đưa con đi một chỗ.”

Thật đúng là anh đã tìm được một trang trại gà thả vườn trên mạng, cũng liên hệ với ông chủ bên đó, nói chỉ cần con bé không bị thương, gà tùy ý bắt.

Chung Cẩn muốn đưa con bé đi chơi nhiều một chút, lo lắng con bé sau này lớn lên quá béo, bảo con bé vận động thì lại thấy quá vất vả. Lần bão táp vô tình phát hiện Tiểu Đồng thích bắt gà, thật ra đã cho anh một ý tưởng mới.

"Bắt được gà mang về ăn đi." Tiểu Đồng nói.

Chung Cẩn, "..... Không được." Bắt được gà mang về ăn, ăn gà lại béo, béo rồi lại đi bắt gà, cái vòng luẩn quẩn gì đây?

Vừa bước vào thang máy, điện thoại di động của Chung Cẩn vang lên, là điện thoại từ sở.

Nhấc điện thoại lên, bên kia truyền đến giọng của Tiểu Vương, “Anh Chung, cái cô gọi điện thoại nói Tiểu Đồng là con gái cô ta, cô ta đến sở rồi.”

“Hả?”

“Cô ta muốn gặp anh.”

Trong đại sảnh đồn công an khu Hòa An, chiếc ghế dài mà Tiểu Đồng thường ngồi lúc này có một người phụ nữ đang ngồi.

Người phụ nữ vóc dáng rất đẹp, cao gầy thanh mảnh, mái tóc đen dài thẳng mượt rủ xuống ngang eo, nhìn ra hẳn là một đại mỹ nhân.

Không rõ mặt mũi là vì người phụ nữ từ khi bước vào đã luôn đeo khẩu trang và kính râm, cô ta đơn giản nói mình nhìn thấy con gái trên TV, đến đây để nhận con.

Tiểu Vương hỏi cô ta, "Con cô tên là gì?" Tên của Tiểu Đồng không được công khai.

Người phụ nữ không trả lời, lại hỏi ngược lại Tiểu Vương, “Chung Cẩn có phải làm việc ở đây không? Tôi muốn gặp anh ấy.”

Đối phương có thể nói ra tên trưởng phòng Chung, đây là điều Tiểu Vương không ngờ tới.

Khí chất của người phụ nữ thật sự quá tốt, giống như minh tinh lớn vậy, hoàn toàn không giống kẻ lừa đảo, hơn nữa lại quen biết Chung Cẩn, Tiểu Vương đã sớm quên chuyện gây rối trật tự công cộng buổi sáng, vội vàng gọi điện thoại cho Chung Cẩn.

Có một số người bị bắt vào sở, cũng sẽ vênh váo ồn ào, "Tôi muốn gặp trưởng phòng." Giống như vào quán cơm ăn cơm, đập bàn kêu, "Tôi muốn gặp giám đốc của các anh." Vậy đó.

Những loại người như vậy Chung Cẩn sẽ không gặp.

Nhưng chuyện của người phụ nữ này liên quan đến Tiểu Đồng, hơn nữa trực giác Chung Cẩn mách bảo cô ta không phải đến gây rối, sau khi ra khỏi thang máy, anh liền trực tiếp lái xe quay trở lại sở.

Trong lòng anh ôm con gái bước vào đồn công an.

Trong sở vừa đưa về một đám người say rượu gây rối, lúc này trong đại sảnh hỗn loạn toàn là người, cách đám người Chung Cẩn liếc mắt một cái liền thấy người phụ nữ ngồi trong một góc,

vắt chéo chân, cúi đầu nghịch điện thoại.

Thu Sanh.

Tuy rằng cô đeo kính râm và khẩu trang, nhưng Chung Cẩn quá quen thuộc với cô, chỉ nhìn bóng dáng cũng biết chắc chắn là cô.

Thu Sanh sao lại tới đây?

Người tìm anh là Thu Sanh?

Tiểu Đồng là con gái của Thu Sanh?

Lúc trước anh đưa Tiểu Đồng về Kinh Thị rõ ràng đã đi tìm Thu Sanh, lúc đó Thu Sanh biểu hiện không giống như biết sự tồn tại của Tiểu Đồng.

Anh ôm con gái xoay người đi ra khỏi đồn công an, đứng bên xe gọi điện thoại, “Tôi ở ngoài đồn công an, em ra đây đi.”

Bên trong Thu Sanh cất điện thoại, đứng dậy, vẫy tay với Tiểu Vương, “Cậu em, cảm ơn, tạm biệt.”

Tiểu Vương, “Ê, trưởng phòng còn chưa đến đâu, cô đi đâu vậy?”

Thu Sanh lại không trả lời, vác một chiếc túi vải bạt đen một bên vai, đi vào bóng tối bên ngoài.

Cô ta nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng bên chiếc xe việt dã màu đen, tiến về phía họ.

"Đây là đứa bé đó phải không?" Thu Sanh hỏi.

Chung Cẩn nghi hoặc nhìn cô ta.

Thu Sanh không làm trò trước mặt họ, gỡ khẩu trang xuống, rồi

lại gỡ chiếc kính râm đen to tướng kia ra, lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, cô không trang điểm, nhưng vẫn đẹp đến rực rỡ, đặc biệt là đôi mắt đào hoa màu nâu sáng, rất quyến rũ.

Tiểu Đồng nằm trong vòng tay Chung Cẩn, đôi mắt to đen láy nhìn chằm chằm vào Thu Sanh, mãi đến khi nhìn thấy khuôn mặt cô ta, bé mới vang dội gọi một tiếng, "Mẹ."

Thu Sanh dang tay về phía bé, "Con quả nhiên là con của mẹ."

Tiểu Đồng cũng nhào vào lòng Thu Sanh, dụi cái mũi nhỏ vào tai cô ta nghe ngóng, ôm đầu vẻ mặt nôn nóng, "Sao mùi của mẹ không giống?"

Dự cảm nội dung cuộc trò chuyện của họ sẽ rất trừu tượng, nói một lát có lẽ không rõ ràng. Chung Cẩn trực tiếp đưa Thu Sanh về căn hộ hiện tại họ đang ở.

Căn hộ là kiểu hai phòng ngủ một phòng khách, có một phòng bếp nhỏ, trang trí thật ra rất ổn, đều theo tiêu chuẩn khách sạn hạng sang, nhưng so với nơi ở chính thức, diện tích vẫn hơi nhỏ.

Thu Sanh sau khi vào nhà, rất tự nhiên nhìn quanh một lượt, "Hừ, mang theo bé con sao không mua một căn nhà tử tế hơn?"

Chung Cẩn đặt bé xuống đất, "Đừng nói nhảm, nói đi, tình hình thế nào?"

Thu Sanh đi đến bên sofa ngồi xuống, vắt chéo chân, "Tôi khát, rót cho tôi cốc nước."

Chung Cẩn xoay người đi về phía bếp rót nước, nhưng đây là chỗ ở tạm thời, đồ đạc mang đến rất ít, trong nhà chỉ có hai cái cốc nước, anh và Tiểu Đồng mỗi người một cái. Chung Cẩn người này ít nhiều có chút bệnh sạch sẽ, tuy rằng trước kia cùng Thu Sanh thân mật đến mấy chuyện cũng đã làm, nhưng bây giờ đã

ly hôn, anh không muốn dùng chung cốc nước loại đồ vật riêng tư này.

Vì thế anh trực tiếp xách ấm đun nước qua, đặt mạnh xuống bàn trà, “Uống đi.”

Thu Sanh, “..... Cốc đâu?”

“Không có cốc, em chắp vá uống một ngụm được.”

“Đại ca, anh chẳng lẽ không cho tôi cái chén sao? Tôi cứ thế này uống cả ấm à?”

Chương 37

DTV-EBOOK

Chung Cẩn xoay người vào bếp, lại tìm một chiếc chén đưa cho Thu Sanh.

Thu Sanh liền uống liền ba chén nước.

Chung Cẩn đứng một bên lẩm bẩm, “Trâu cũng chưa uống nhiều như em, có phải em bị người ta bán đến sa mạc làm cu li rồi không?”

Thu Sanh không để ý anh ta nói móc, ngả người ra sofa, vớ lấy một chiếc gối ôm vào lòng, mới chậm rãi bắt đầu nói chuyện chính, “Chung Cẩn, anh còn nhớ trước đây tôi từng nói với anh, tôi thường xuyên mơ một giấc mơ giống nhau không?”

“Nhớ, em còn nói tôi lớn lên giống người trong mơ của em.”

"Đúng vậy." Thu Sanh gật đầu, “Đêm qua tôi lướt mạng thấy một đoạn video ngắn của cô bé này, tôi vừa nhìn, đây chẳng phải là cô bé mà tôi thường mơ thấy trong giấc mơ sao? Trong mơ bé cứ đuổi theo gọi tôi là mẹ. Anh vừa rồi cũng thấy rồi đấy, vừa nhìn thấy mặt, bé đã gọi tôi là mẹ, điều này chứng minh nó là con tôi.”

Thu Sanh nhìn thấy cô bé trong video đang tìm người nhà, đầu tiên là khớp với giấc mơ của mình, lại nghĩ đến Chung Cẩn đã từng đi tìm cô hỏi có từng có con gái không, mấy chuyện liên hệ với nhau, cô liền cơ bản xác định cô bé này chính là cô bé gọi mình là mẹ trong mơ, cho nên đã tìm đến đây.

Giấc mơ này của Thu Sanh Chung Cẩn cũng từng nghe cô nói.

Nghe nói là từ khi cô mười mấy tuổi đã bắt đầu luôn mơ cùng một giấc mơ, mơ thấy họ ở một nơi bày trí cổ xưa, mặc quần áo cũng là loại lăng la tơ lụa cổ đại, nói là có rất nhiều người, còn nuôi một con chó lớn rất đẹp.

Nhưng giấc mơ này của cô chỉ có một vài mảnh vụn, không liên tục.

Sau này Chung Cẩn phát hiện Thu Sanh luôn xem những tiểu thuyết huyền huyễn, liền cảm thấy cô xem tiểu thuyết nhiều nên mới mơ những giấc mơ lung tung như vậy.

Bây giờ xem ra Thu Sanh không nhất định là xem tiểu thuyết nhiều, cô rất có thể còn sót lại một vài mảnh ký ức kiếp trước.

Hơn nữa giấc mơ của Thu Sanh vừa vặn khớp với thế giới khác mà Tiểu Đồng miêu tả.

Trong lòng Chung Cẩn lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Mục đích Thu Sanh đến, anh trong lòng đã có đáp án đại khái, nhưng vẫn muốn tự mình xác nhận một lần, “Vậy em tìm đến là muốn làm gì?”

Thu Sanh lại bên kia dùng chén múc nước uống.

Phát hiện Chung Cẩn đang nhìn mình, cô liền xin lỗi cười cười, “Ngại quá, cơm trên máy bay mặn quá.”

Uống xong chén nước kia, Thu Sanh đặt chén xuống, đương nhiên nói, “Tôi đương nhiên là đến để mang con tôi về rồi.”

Chung Cẩn, “Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ.”

Không biết là ho hay là kích động, khuôn mặt lạnh lùng của

Chung Cẩn nhiễm một tầng ửng hồng,

“Em nghĩ cái gì vậy? Cho dù bé là con em, thì nó cũng là con tôi, không phải em nói mang đi là mang đi.”

Chung Cẩn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Cô bé thậm chí còn không biết tên em, em dựa vào cái gì nói bé là con em? Bé đến thế giới này, người đầu tiên tìm cũng là tôi. Chứng minh tôi mới là người thân cận nhất với nó, cũng là người nó muốn sống cùng nhất.”

“Sao có thể? Trong mơ nó rõ ràng thân với tôi nhất.”

Chung Cẩn, “Em cũng nói đó là mơ, mơ thường trái ngược, bé bây giờ thân với tôi nhất thiên hạ.”

“Được, gọi bé con ra hỏi thử xem.”

Vì thế cô bé đáng thương đang cưỡi xe con chạy tới chạy lui đã bị gọi đến trước sofa, đứa bé mập một chân đặt trên xe trượt scooter, một chân đạp trên mặt đất, trong tay cầm một miếng bánh mì nướng phô mai vàng óng ánh cắn ăn.

Bị gọi lại, bé còn có chút mất kiên nhẫn, hỏi, “Muốn làm gì? Con đói bụng.”

Chung Cẩn chỉ vào Thu Sanh hỏi, “Con có biết cô ấy tên là gì không?”

Tiểu Đồng miệng vẫn còn cắn bánh mì nướng phô mai, nói ú ớ, “Phu nhân.”

Chung Cẩn đưa cho Thu Sanh một ánh mắt【thấy chưa? Con bé căn bản không biết tên cô】, ngay cả tên cũng không biết, Tiểu Đồng chắc chắn không có quan hệ gì với cô ta.

"Lúc trước con bé đến đồn công an tìm tôi, chính là lập tức nói ra tên tôi." Chung Cẩn cố ý nhấn mạnh.

Thu Sanh vẻ mặt nghi ngờ, rõ ràng trong mơ Tiểu Đồng thân với cô thật, tuy rằng chỉ là một vài cảnh tượng vụn vặt, nhưng đứa bé sẽ rúc vào lòng cô ngủ, cô sẽ cài trang sức đá quý lên tóc đứa bé, họ còn cùng nhau hái hoa, cùng nhau thả diều. Sao có thể quan hệ không tốt?

Cô kéo Tiểu Đồng đến trước mặt mình, ôm vào lòng hỏi, “Bé con, vậy con làm sao biết chú ấy tên là Chung Cẩn?”

Tiểu Đồng chống nạnh, khí thế mười phần hét lớn, “Chung Cẩn, ra đây chịu chết!”

"Chịu chết là có ý gì?" Thu Sanh nhìn về phía Chung Cẩn.

“..... Con bé nói có lẽ là đền mạng.”

Thu Sanh che miệng cười một hồi, “Thì ra là thường xuyên có người đến tận cửa chỉ tên muốn chém anh, cho nên bé con mới nhớ kỹ cái tên này đúng không?”

“Xem ra có người ở cả hai thế giới đều không thể cho bé con một cuộc sống yên ổn.”

Thu Sanh cố ý nói lớn.

“Tôi thấy con bé vẫn là sống với tôi thì thích hợp hơn, đương nhiên, Chung Cẩn anh có thể xin quyền thăm nom. Nếu anh biểu hiện tốt tôi sẽ xem xét đồng ý.”

Chung Cẩn trực tiếp bật cười, “Vậy em nói xem vì sao bé đến thế giới này lại tìm tôi trước, mà không phải tìm em? Chứng minh con bé vẫn tin tưởng tôi hơn.”

Vì thế Thu Sanh lại hỏi bé, “Vì sao trước tìm chú ấy mà không phải tìm mẹ?”

Đứa bé mất kiên nhẫn ngắt lời họ hỏi tới hỏi lui, “Con đói bụng, con muốn ăn lẩu.”

Trên đường lái xe đến quán lẩu, Chung Cẩn và Thu Sanh vẫn cãi nhau trên xe, cô bé bịt tai, dán mặt vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài, không hiểu những người lớn này rốt cuộc đang làm gì.

Về chuyện vì sao đến thế giới này lại tìm Chung Cẩn trước, bé không nói rõ được, kỳ thật chỉ là bản năng sử dụng mà thôi.

Bởi vì lúc ở thế giới Ma Tôn, bé từng bị thương rất nặng, suýt chút nữa đã chết, lúc đó cha đã dùng máu của mình nuôi bé, mới cứu được mạng nhỏ của bé.

Mà đối với ma khuyển mà nói, bé uống máu ai, liền sẽ tự nhiên mà thân cận với người đó hơn, cảm ứng giữa hai bên cũng sẽ nhạy bén hơn. Có chủ nhân vì tăng cường cảm ứng với linh thú của mình, còn cố ý lấy máu nuôi chúng.

Cũng chính vì như vậy, cho nên bé và ba liên kết càng sâu, cảm ứng cũng càng thêm mãnh liệt.

Mà mẹ cũng thật sự là người bầu bạn với bé nhiều nhất, hơn nữa cũng vô cùng yêu thương bé, nếu không phải máu của mẹ không có tác dụng chữa thương, lúc bé bị thương, mẹ chắc chắn cũng sẽ lấy máu chữa thương cho bé.

Cho nên Tiểu Đồng không hiểu vì sao bây giờ họ lại cãi nhau, vì sao muốn tách ra, chẳng phải cứ như trước cả nhà sống yên ổn không tốt hơn sao?

Đến quán lẩu, nồi lẩu uyên ương được bưng lên, Tiểu Đồng ngồi trên ghế trẻ em, ăn thịt bò Chung Cẩn gắp cho. Rau xanh và giá

đỗ đều để một bên, không thích ăn.

Thu Sanh thấy bé chỉ ăn thịt, liền nhớ ra, “Trong giấc mơ của tôi, con chó lớn chúng ta nuôi cũng rất kén ăn, chỉ chịu ăn thịt.”

Tay Chung Cẩn đang gắp thức ăn cho bé bỗng khựng lại, chó lớn, khứu giác rất tốt, thường xuyên trên mặt đất đánh hơi, thích ăn thịt.

???, Bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Chung Vân Đồng, con sẽ không phải là con chó đó chứ?”

Tiểu Đồng nhai thịt, dựng thẳng một ngón tay, vẫy vẫy trước mặt Chung Cẩn, vẻ mặt rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức tròng mắt sắp trợn thành mắt gà chọi, “Không phải nha, con là một em bé của ba mẹ.”

Thu Sanh cũng bênh vực con bé, “Chung Cẩn anh đừng có nói linh tinh, bé con là bé con, chó là chó, bé con sao có thể là chó?”

Ăn lẩu xong trên đường về nhà, Chung Cẩn hỏi Thu Sanh, “Buổi tối em ở đâu? Tôi đưa em qua đó.”

Thu Sanh từ ngoài cửa sổ quay đầu lại, “Tôi ở tạm nhà anh một đêm được không, chẳng phải có hai phòng sao?”

Đèn đỏ phía trước, Chung Cẩn đạp phanh dừng lại chờ đèn đỏ,

“Tôi đã đồng ý chưa sao em đã ở tạm rồi?”

Thu Sanh, “Thì tôi dù sao cũng phải ở cùng con gái tôi chứ? Anh đồng ý tôi liền ở lại, anh không đồng ý, tôi mang bé con đi.”

Người ta khi không nói nên lời thật sự sẽ cười một chút.

Chung Cẩn liền cười một chút, “Con bé còn chưa chắc chắn là

con em. Ngày mai đi xét nghiệm ADN rồi nói."

"Xét nghiệm ADN đương nhiên phải làm. Nhưng nếu xét nghiệm ADN ra, chúng ta là mẹ con ruột, tôi phải mang Tiểu Đồng đi."

Chung Cẩn siết chặt tay lái, đột nhiên lo lắng. Đúng vậy, nếu Thu Sanh và Tiểu Đồng là mẹ con, vậy làm sao bây giờ? Mẹ muốn mang con gái đi, đây là chuyện hợp tình hợp lý. Anh tuy là ba, nhưng cũng không có lý do gì để chiếm giữ con bé không cho nó gặp mẹ.

Nhưng anh càng không thể tưởng tượng nếu mất Tiểu Đồng, cuộc sống của anh sẽ thành ra cái bộ dạng gì.

Trong lúc anh ngẩn người, đèn giao thông phía trước chuyển xanh, xe anh vẫn không nhúc nhích, đến khi xe sau bấm còi nhắc nhở, anh mới lái xe đi tiếp.

Thu Sanh cũng chú ý đến vẻ mặt đột nhiên trầm xuống của Chung Cẩn, cô không tiếp tục truy hỏi vấn đề vừa rồi. Con cô chắc chắn muốn mang đi, nhưng trước khi có kết quả xét nghiệm ADN tranh cãi những điều này không có ý nghĩa.

Thu Sanh quay đầu lại nhìn đứa bé đang ngồi gật gà gật gù trên ghế trẻ em bên cạnh, khuôn mặt bầu bĩnh mềm mại, nhắm mắt lại, ngủ gà gật đầu.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Thu Sanh, bé không ngủ say đột nhiên mở đôi mắt to đen láy, nhếch môi cười với Thu Sanh một chút.

Bé tựa đầu lại, trán cọ cọ vào cánh tay Thu Sanh, tuy rằng mùi của mẹ không giống trước đây, nhưng con bé vẫn tự nhiên cảm thấy thân thiết với khuôn mặt xinh đẹp này.

Thu Sanh cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của bé trên cánh tay, đến bây giờ mới có một cảm giác chân thật rằng cô thật sự có một đứa con.

Không đau làm mẹ, bỏ qua tất cả quá trình vất vả, trực tiếp có được một cục bột mềm mại đáng yêu. Thật sự quá may mắn, may mắn đến muốn khóc.

Cô vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của bé, lòng đang tan chảy từng chút một.

Chung Cẩn từ kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh mẹ con ôm nhau ấm áp phía sau, thần sắc lạnh nhạt nhắc nhở, "Đừng vội cảm động quá, nói không chừng xét nghiệm ADN không phải."

Nhìn thấy ánh mắt muốn ăn thịt người của Thu Sanh phóng tới.

Chung Cẩn lại sửa lời, "Em tạm thời ở nhà tôi, cứ chờ kết quả xét nghiệm ADN ra rồi nói."

Anh đã nghĩ kỹ rồi, nếu Thu Sanh ở khách sạn bên ngoài, với sự hiểu biết của anh về người phụ nữ này, cô ta nhất định sẽ tìm mọi cách đưa bé condến bên cạnh, thậm chí không tiếc trộm bé con.

Chung Cẩn trước đây đã tận mắt chứng kiến Thu Sanh có thể điên cuồng đến mức nào để có được một chiếc túi xách phiên bản giới hạn, trong thời gian chiếc túi được đặt trước, cô liên tục nửa tháng đều chạy đến tủ kính xem, mỗi lần qua đều mang đủ loại quà vặt nhỏ không trùng lặp cho nhân viên bán hàng.

Cuối cùng trước ngày túi được bán chính thức, chiếc túi đã được nhân viên thân thiết của cô giữ lại cho cô.

Một người phụ nữ có nghị lực như Thu Sanh, cô làm gì cũng sẽ thành công.

Cho nên Chung Cẩn cảm thấy, nên dập tắt ý định muốn có con của cô ngay từ đầu.

Trên đường về nhà, Nữu Hỗ Lộc Chung Thẩm đã có một kế hoạch cướp con hoàn chỉnh.

Thu Sanh hoàn toàn không biết gì về điều này, vươn tay vỗ vỗ lưng ghế lái của Chung Cẩn, "Tôi quên vali ở đồn công an rồi, tôi muốn qua lấy một chuyến."

Lúc này xe đã chạy đến dưới lầu khu dân cư, Chung Cẩn liền nói với Thu Sanh, "Em tự bắt xe qua lấy được không?"

"Được, anh dừng xe phía trước đi."

Tiểu Đồng nắm chặt tay mẹ, "Con muốn đi cùng mẹ."

Tuyệt đối không thể tách con gái ra một giây nào, Chung Cẩn lập tức sửa lời, "Tôi đưa hai người đi vậy, phía trước không được dừng xe."

Thu Sanh nhìn nhìn biển báo dừng xe màu xanh lam cực lớn dựng bên đường phía trước, phát ra một tiếng hừ lạnh không thể nghe thấy, à, đàn ông.

Chiếc xe việt dã chạy đến đồn công an, Tiểu Đồng đã ngủ gật trên người Thu Sanh, bàn tay nhỏ nắm lấy một ngón tay của mẹ, đầu tựa vào cánh tay mẹ, ngủ rất ngon.

Để không đánh thức bé, Chung Cẩn đành phải xuống xe giúp Thu Sanh lấy vali.

Anh đi vào sở, không thấy vali của Thu Sanh ở góc đại sảnh như cô nói, lại quét một vòng, vẫn không thấy.

Chung Cẩn tìm thấy Tiểu Vương đang dạy dỗ mấy tên say rượu gây rối ở phòng hòa giải, hỏi về chiếc vali.

Tiểu Vương đưa anh đến phòng thay đồ, từ bên kia kéo ra một chiếc vali LV cực lớn, “Trưởng phòng, tôi thấy chiếc vali này quý giá, nên tạm thời cất ở đây bảo quản.”

“Được, phiền cậu.”

Chung Cẩn đẩy chiếc vali cao gần bằng chiều dài chân anh ra khỏi đồn công an.

Chương 38

DTV-EBOOK

Cái vali này thật sự là to đến có chút quá mức, thói quen nghề nghiệp khiến Chung Cẩn ước lượng thể tích của chiếc vali, sau đó anh hợp lý nghi ngờ chuyến đi này của Thu Sanh là quyết tâm mang con gái đi, chiếc vali này đựng một người trưởng thành cũng không thành vấn đề.

Về đến nhà, lại phải vất vả lắm mới khiêng được chiếc vali lớn này vào phòng, trải qua một phen lăn lộn, Tiểu Đồng ngủ một giấc cũng tỉnh.

Vừa lúc bé tỉnh, Chung Cẩn liền nói với con, "Tắm xong rồi đi ngủ."

Tiểu Đồng dụi mắt, lựa chọn giả vờ điếc, trực tiếp đi về phía phòng bên kia, từ sau khi không được chơi máy tạo bong bóng, bé lại bắt đầu trốn tránh việc tắm rửa.

Chung Cẩn lớn tiếng, "Chung Vân Đồng, tắm rửa, nghe thấy không?"

Thu Sanh liếc nhìn anh, "Anh làm gì mà dữ với bé con vậy?"

"Tôi không dữ em xem bé nghe lời không?"

Thu Sanh đi tới, nắm tay Tiểu Đồng, dịu dàng hỏi, "Tiểu Đồng à, cùng mẹ tắm rửa được không?"

Đứa bé đáng thương vốn đang trốn tránh việc tắm rửa, vừa nghe nói có thể cùng mẹ tắm, vui vẻ đồng ý, còn chủ động đề nghị, "Muốn gội đầu, còn muốn kỳ lưng nữa nha."

“Được, mẹ tắm cho con thơm tho.”

Hai mẹ con tay nắm tay, mở chiếc vali lớn mà Thu Sanh mang đến, ngồi xổm trên mặt đất tìm kiếm, từ bên trong lôi ra một đống chai lọ bình.

“Cái này là dầu gội đầu.”

“Cái này là sữa tắm mật ong, con xem, trên đó viết, trẻ con cũng dùng được.”

“Còn có cái này nữa, mặt nạ cánh hoa, ừm, cái này có lẽ không dùng được trên mặt con, mẹ lát nữa đắp chân cho con nhé?”

Hai mẹ con đầu tựa vào nhau, Thu Sanh không ngừng lấy ra các loại chai lọ bình đóng gói tinh xảo, Tiểu Đồng ôm khuôn mặt nhỏ, không ngừng phát ra tiếng "Oa", "Giỏi quá" kinh ngạc thán phục.

Thật là một đứa nhóc không có khí phách.

Chung Cẩn không lộ vẻ gì đi vào bếp, lấy khẩu súng bắn bong bóng hình vịt giấu trên nóc tủ lạnh, lặng lẽ đặt ở cửa phòng tắm.

Rồi lại như không có chuyện gì đi đến sofa ngồi xuống.

Chờ hai người cuối cùng chọn xong các loại sữa tắm dầu gội "thị tẩm" đêm nay, ôm các loại chai lọ bình đi về phía phòng tắm, Tiểu Đồng quả nhiên chú ý đến khẩu súng bắn bong bóng đặt ngang ở cửa phòng tắm.

Chung Cẩn lật cuốn tiểu thuyết trinh thám trên tay, nâng mí mắt liếc nhìn bên kia, khóe môi lộ ra một nụ cười đắc ý.

Để cho Thu Sanh cảm nhận uy lực của súng bắn bong bóng đi.

Cùng con tắm rửa? Sữa tắm mật ong,

Còn mặt nạ cánh hoa? Chờ lát nữa bị đầy phòng tắm bong bóng làm hỏng hết thì biết thân phận.

Sau đó Chung Cẩn liền nhìn thấy, con gái béo ú nhà anh xỏ đôi dép lê động vật, một chân đá văng khẩu súng bắn bong bóng hình vịt, rồi nắm tay mẹ vui vẻ đi vào phòng tắm.

Trước khi cửa phòng tắm đóng lại, Chung Cẩn mơ hồ nghe thấy Thu Sanh hỏi, “Con vừa đá cái gì đó?”

Cô bé vang dội trả lời, “Không có gì hết.”

Chung Cẩn nhìn con vịt đáng thương bị đá sang một bên trên sàn nhà, lòng tan nát, thật sự rất muốn hát một bài "Đàn ông khóc không phải là tội".

Chờ Thu Sanh và bé con tắm xong ra, Chung Cẩn chủ động đề nghị muốn giúp bé sấy tóc, Thu Sanh bản thân còn muốn bôi một đống chất lỏng sền sệt lên mặt, cũng thật sự không rảnh lo cho bé, liền vui vẻ đồng ý.

Cuối cùng thu dọn xong, lại gặp phải vấn đề mới, Chung Cẩn cảm thấy bé lâu như vậy đều ngủ với anh, buổi tối chắc chắn muốn ngủ cùng anh mới ngủ ngon.

Mà Thu Sanh thì cho rằng, con gái chắc chắn ngủ cùng mẹ mới tiện.

Hai người cãi nhau nửa ngày, Tiểu Đồng dọn chiếc ghế rửa mặt, đứng lên ghế, gỡ chiếc đồng hồ đếm ngược treo trên tủ lạnh xuống. Vặn đồng hồ đến 15 phút, hai tay giơ chiếc đồng hồ đang tích tắc đi đến trước mặt họ,

“Hai người chỉ được cãi nhau một cái đồng hồ đếm ngược.”

Chung Cẩn và Thu Sanh đồng thời ngừng cãi nhau, trong không khí tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ nhảy "tách tách".

Thu Sanh chớp chớp mắt, trước tiên giải thích, “Tiểu Đồng, con ghét ba mẹ cãi nhau sao? Chúng ta không phải cãi nhau, chúng ta đang thương lượng chuyện.”

Tiểu Đồng vẫn giơ đồng hồ đếm ngược, trừng đôi mắt đen láy, nghiêm túc nói, “Chỉ được cãi nhau một cái đồng hồ đếm ngược. Nếu cãi nhau không xong, vậy thì nhanh chóng động tay đi.”

Thu Sanh, “……”

Chung Cẩn, “……”

Tiểu Đồng, “Hai người cãi nhau làm con buồn ngủ.”

Sau đó ba mẹ khiến bé conđáng thương biết cái gì gọi là tự mình rước họa vào thân, họ trực tiếp ném vấn đề cho bé mập, “Buổi tối muốn ngủ với ai, tự con chọn.”

Cô bé đáng thương lớn tiếng trả lời, “Con muốn ngủ giữa.”

“Chỉ được chọn một người.”

Cô bé trừng mắt hai người ba ba hung dữ, sợ hãi.

Cái đầu nhỏ thông minh cân nhắc trái phải, nếu tắm cùng mẹ, vậy thì ngủ cùng ba đi, tránh cho những người lớn ấu trĩ này lại giận dỗi.

Nằm trong ổ chăn hình người vàng nhỏ in hoạt hình, Chung Cẩn ôm chiếc áo bông lọt gió vào lòng, cằm đặt trên đỉnh đầu

con bé,

“Chung Vân Đồng, con sẽ rời xa ba sao?”

Trong đêm tĩnh lặng, người đàn ông giống như chim ưng tháo xuống lớp ngụy trang, lộ ra mặt yếu đuối, anh thật sự rất sợ cục cưng của mình rời bỏ anh.

Đứa bé mặt dán vào ngực ba, khuôn mặt bánh bao thịt bị ép biến dạng, con bé dùng tay nhỏ đẩy Chung Cẩn ra, bò dậy, quỳ trên giường, cúi người ôm lấy mặt Chung Cẩn, trịnh trọng hứa hẹn,

“Con vĩnh viễn sẽ không rời xa ba ba, con yêu ba siêu cấp 100 điểm.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của con gái, Chung Cẩn cảm thấy trong lồng ngực có thứ gì đó đang trào dâng, anh đưa tay ôm lấy bờ vai nhỏ bé của con bé, “Vậy nếu mẹ muốn mang con đi thì sao?”

Đứa bé ngồi thẳng người, vén áo ngủ lên, lộ ra cái bụng tròn vo, chỉ vào cạp quần mình hứa hẹn,

“Con sẽ mặc ba vào người, cùng nhau mang đi.”

Trong việc chăm sóc con cái, có những điều đối với ba mà nói sống chết học không được, thì đối với mẹ dường như là bản năng.

Ví dụ như chuyện cột tóc, cái mái tóc úp nồi bị Vu Phi Dương tàn phá của Tiểu Đồng, sau khi dài ra một chút, liền trở nên rất kỳ quái, không có hình dạng gì, mềm nhũn rũ xuống trên đầu.

Tiểu Đồng lại kiên trì muốn để dài, Chung Cẩn một lần vì kiểu tóc xấu xí này mà không có cách nào.

Nhưng sáng nay, Thu Sanh không biết tìm đâu ra hai sợi dây chun nhỏ, chia tóc con bé từ đỉnh đầu thành hai phần, mỗi bên buộc một búi tóc dựng ngược lên trời.

Lúc mới buộc xong, Chung Cẩn đã thấy rất đáng yêu, nhưng Thu Sanh lại dùng lược chải một ít tóc con xù xù từ bên cạnh xuống, đôi mắt to đen láy của con bé kết hợp với hai búi tóc dựng ngược xù xù, độ đáng yêu tăng lên 100%.

Tiểu Đồng đứng trên ghế rửa mặt, nhìn đứa bé hai búi tóc dựng ngược trong gương, cười khanh khách, “A, con mọc mầm rồi.”

Giờ khắc này, Chung Cẩn thậm chí còn thoáng tha thứ cho Vu Phi Dương.

Chung Cẩn nhặt mấy sợi tóc rụng khi chải đầu cho con bé, cất vào túi đựng chứng cứ, rồi bảo Thu Sanh,

“Em nhổ mấy sợi tóc, lát nữa làm xét nghiệm ADN.”

Thu Sanh đang tô son môi, đưa tay lấy chiếc bàn chải đánh răng của mình đưa cho Chung Cẩn, “Nhổ không được, đây là tóc giả.”

“Em đùa gì vậy? Tóc cô trước đây chẳng phải như thế này sao?”

Thu Sanh cúi người, vén tóc trên đỉnh đầu cho Chung Cẩn xem, “Tóc này là tôi nối sau này, tóc dài trước đây tôi cắt rồi.”

“Tại sao?”

“Không phải tôi đang rối rắm chuyện chia tay với anh sao? Liền đi cạo trọc đầu, cạo xong liền hối hận, tôi dù sao cũng là người của công chúng, bị người ta chụp được là lên hot search ngay. Vì thế đợi tóc thật dài ra một chút, tôi lại đi nối tóc mới.”

Chung Cẩn không tin, “Tôi thấy lúc ly hôn em rất bình tĩnh, không giống như sẽ làm ra loại chuyện này.”

“Anh tin hay không tùy anh.”

Thu Sanh trừng mắt nhìn anh, “Lười nói với anh, đừng có lượn lờ trước mặt tôi.”

Chung Cẩn cất bàn chải đánh răng vào túi đựng chứng cứ, đi ra khỏi phòng tắm.

Xét nghiệm ADN làm ở một bệnh viện tư nhân, trả thêm 500 tệ phí gấp, chiều mai là có kết quả.

Ra khỏi bệnh viện, Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng đứng ở cửa bệnh viện, hỏi Thu Sanh, “Hôm nay tôi và Tiểu Đồng muốn đi bắt gà, em có muốn đi không?”

Thu Sanh rất khó hiểu, “Bắt gà gì? Tại sao lại muốn bắt gà?”

“Ừ, Hải Sơn bên này có một hoạt động giải trí đặc biệt, rất vui, muốn đi không?”

Tiểu Đồng cũng chắp hai tay trước ngực, ra sức khuyến khích mẹ, “Bắt gà thật sự rất vui nha.”

Vì thế Thu Sanh cứ như vậy mơ mơ hồ hồ lên xe, đi theo họ đến một trang trại gà thả vườn nằm trong rừng trên một ngọn núi ở ngoại ô.

Nhìn Thu Sanh đứng giữa một đám gà con kêu chiêm chiếp, cả quá trình nhíu chặt mày, Nữu Hỗ Lộc Chung Thẩm cảm thấy lần này mưu kế của mình chắc chắn sẽ thành công.

Hôm qua anh đã cẩn thận suy nghĩ, với sự hiểu biết của anh về Thu Sanh.

Thu Sanh người này thật ra rất lười.

Cô và Chung Cẩn coi như bạn từ thuở nhỏ, hai nhà biệt thự ở gần nhau, gia cảnh cũng không khác biệt lắm.

Cô còn có một người anh trai, cho nên từ nhỏ đã được người nhà cưng chiều, là một tiểu thư khuê các điển hình ở Kinh Thành, vừa kiêu vừa lười. Lúc hơn 20 tuổi được người săn lùng ngôi sao phát hiện, từng bước chân ngắn ngủi vào giới giải trí, đóng mấy bộ phim truyền hình, chụp hai quảng cáo.

Sau này Thu Sanh ngại giới giải trí quá bon chen, minh tinh lại dễ bị bạo lực mạng, cảm thấy không thú vị, liền không đóng phim nữa.

Sau khi rút lui khỏi giới giải trí, cô không bao giờ đi làm nữa, dù sao trong nhà cũng không thiếu tiền. Cả ngày ở nhà ăn uống, làm đẹp, tụ tập với bạn bè, cuộc sống thoải mái vô cùng.

Chung Cẩn cảm thấy cô hiện tại tranh giành con với anh, là vì căn bản không ý thức được việc nuôi con vất vả, cô phỏng chừng còn cảm thấy giống như mấy con búp bê Barbie của cô vậy, mỗi ngày trang điểm cho con bé xinh đẹp rồi để đó, con bé có thể tự lớn lên.

Cho nên Chung Cẩn cố ý muốn cho Thu Sanh thấy một mặt vất vả của việc nuôi con, để cô tiểu thư kiêu kỳ này biết khó mà lui.

Hiện tại Thu Sanh vẻ mặt u sầu đứng bên hàng rào trại gà, mày nhíu chặt, cái vẻ khổ sở sâu sắc kia, trông như đang quan sát một vụ hỏa hoạn.

Chung Cẩn ra vẻ quan tâm nói với cô, “Hay là em về xe đợi chúng tôi đi, không còn cách nào khác, nuôi con là như vậy đấy, con bé thích chơi, phải đi cùng nó. Đây còn là tốt chán, còn có hố

cát, chơi bùn, dẫm vũng nước, cái gì bẩn con bé thích chơi cái đó.”

Thu Sanh nhăn mặt, vẻ mặt bi thảm.

Chung Cẩn càng vui vẻ.

Họ đợi một lát bên trại gà, từ phía trang trại gà gần đó chạy tới một cô bé, khoảng mười mấy tuổi, dùng chiếc chìa khóa đeo trên cổ mở khóa cửa hàng rào cho họ.

Cô bé mở cửa cho họ, rồi nói, “Chú ơi dì ơi, hai người cẩn thận một chút, đừng để gà mổ.”

Thu Sanh dùng ngón tay ấn vào huyệt Thái Dương, lo lắng hỏi, “Gà ở đây còn mổ người sao?”

“Gà khác thì không, chỉ có con gà trống kia thôi, hai người chú ý đừng chạm vào nó là được.”

Họ nhìn theo hướng tay cô bé chỉ, một con gà trống vừa cao vừa to oai phong lẫm liệt đang đứng trên cọc gỗ, nghênh ngang đánh giá họ, rung rung bộ lông thị uy.

Tiểu Đồng cũng cố tình đối diện với con gà trống kia, thấy gà trống rung lông, Tiểu Đồng lập tức dang hai tay nhỏ, chớp chớp mắt, lớn tiếng kêu, “Anh đừng có lại đây nha, tôi siêu hung.”

Con gà trống kia đột nhiên lao thẳng về phía đứa bé, bé nhát gan sợ đến "ái" một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Chung Cẩn nhanh chóng xoay người lại, kéo con gái ôm vào lòng, dùng lưng mình đối diện với con gà trống.

Chương 39

DTV-EBOOK

Con gà trống bay lên trực tiếp mổ vào mông Chung Cẩn một phát.

Ngay sau đó con gà trống đã bị Thu Sanh vung một cái chậu nước inox, loảng xoảng một tiếng rơi xuống, biểu diễn hai vòng Thomas xoay tròn trên không trung, lông chim hỗn loạn, chạy trối chết.

Đột nhiên gặp chuyện ngoài ý muốn, kế hoạch bắt gà ban đầu cũng thất bại.

Chung Cẩn vốn định cho Thu Sanh một đòn phủ đầu, kết quả mông mình lại đau, còn bị Thu Sanh trách móc một đường,

"Chuyện nguy hiểm như vậy anh cũng dám đưa con đến chơi? May mà hôm nay bị cắn là anh, nếu con bé bị cắn thì sao?"

Tiểu Đồng khoanh tay, đổ thêm dầu vào lửa, "May mà mẹ cứu ba, ba phải nói cảm ơn."

Chung Cẩn từ kính chiếu hậu trừng mắt nhìn đứa con đáng ghét một cái.

Con bé lập tức quay đầu ôm lấy cánh tay Thu Sanh mách lẻo, "Ba còn trừng con."

Thu Sanh giơ tay lên, Chung Cẩn lập tức nhận sai thái độ tốt đẹp, "Thực xin lỗi, hôm nay là tôi sai, là tôi suy nghĩ không chu đáo, buổi tối mời hai người ăn buffet để chuộc lỗi."

Chiếc áo bông lọt gió lại nhanh chóng kéo tay mẹ đang giơ lên xuống, “Ba nhận lỗi rồi, không cần đánh ba.”

Buổi tối ăn xong buffet, Tiểu Đồng đòi chơi tàu hỏa nhỏ ở quảng trường, Chung Cẩn biết tính bé, không chơi hai lần sẽ không chịu xuống, vì thế anh trực tiếp trả tiền hai lượt.

Bé con ngồi trên chiếc tàu hỏa nhỏ chạy vòng quanh quảng trường hứng gió, khi tàu hỏa chạy đến chỗ họ, Chung Cẩn liền gọi, “Ngậm miệng lại, không được ăn gió.”

Đứa bé lựa chọn giả vờ điếc, vẫn há to miệng, để gió thổi phồng má. Chung Cẩn chạy chậm theo tàu hỏa,

“Chung Vân Đồng, con mau ngậm miệng lại cho ba, ăn gió tối bụng sẽ đau ba nói cho con biết.”

Mãi đến khi đứa bé ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Chung Cẩn mới trở về chỗ Thu Sanh.

Thu Sanh đang chọn đồ ở ven đường.

Cô chọn một chiếc kẹp tóc hình gấu trúc xù xì và một chiếc kẹp tóc hình hươu cao cổ đưa cho Chung Cẩn xem, “Cái nào đẹp hơn?”

Chung Cẩn chỉ vào con gấu trúc, “Cái này đáng yêu.”

Vì thế Thu Sanh nói với bà chủ hàng vỉa hè, “Cho tôi hai cái hươu cao cổ, một cái người lớn, một cái trẻ con.”

Bà chủ hỏi, “Bé bao nhiêu tuổi?”

Thu Sanh chỉ vào Tiểu Đồng đang ngồi trên tàu hỏa nhỏ cách đó không xa, “Kia là con gái tôi.”

Bà chủ nhìn về phía đó, thu hồi ánh mắt, “Đầu bé vừa to vừa tròn, đeo cái này là vừa vặn.”

Chờ Thu Sanh trả tiền xong, Chung Cẩn mới khó chịu hỏi, “Em lần nào cũng không nghe ý kiến tôi, vậy sao lần nào cũng phải hỏi tôi?”

Thu Sanh nhét hai chiếc kẹp tóc vào túi xách, “Ai nói tôi không nghe anh? Dựa theo ý kiến anh, tôi loại trừ cái xấu xí kia rồi còn gì.”

Chung Cẩn không nói gì. Anh đã sớm quen rồi, Thu Sanh có chút tài năng chọc giận người khác.

Sáng hôm sau, là buổi trải nghiệm nhập học của trường mầm non khu thực nghiệm, các phụ huynh đã đăng ký có thể đưa con đến tham gia một ngày trải nghiệm.

Dựa theo các hạng mục trải nghiệm được công bố trên trang web chính thức của trường, bữa sáng cũng có thể ăn ở nhà trẻ, vì thế buổi sáng Chung Cẩn không làm bữa sáng ở nhà.

Thu Sanh chải tóc cho bé, cài chiếc kẹp tóc hươu cao cổ mua hôm qua, mặc bộ quần yếm đèn lồng khủng long nhỏ.

Chung Cẩn giúp bé xách chiếc cặp sách nhỏ đồng bộ với quần yếm, ba người cùng nhau ra cửa.

Trên đầu Thu Sanh cũng cài chiếc kẹp tóc hươu cao cổ kia, chiếc kính râm đen che hơn nửa khuôn mặt, tuy không thấy rõ mặt, nhưng khí chất thật sự rất tốt.

Hai chiếc kẹp tóc cài trên đầu hai mẹ con, trông đều rất quý phái, hoàn toàn không giống hàng vỉa hè.

Ba người xuất hiện ở cửa trường, lập tức thu hút không ít ánh

mắt, ba người này diện mạo khí chất, không giống như đến trải nghiệm nhập học, mà như người mẫu đến chụp ảnh tuyên truyền cho trường.

Chung Cẩn bị nhìn đến có chút không tự nhiên, nhỏ giọng hỏi Thu Sanh, “Em cứ đeo kính râm mãi vậy à? Kỳ lạ lắm.”

“Vạn nhất bị người nhận ra tôi là Thu Đan Hoa thì sao?”

Thu Đan Hoa là nghệ danh Thu Sanh dùng khi ở giới giải trí, lúc đó cái nghệ danh này còn do công ty quản lý tìm thầy phong thủy đặt cho cô.

Thu Sanh lúc đó vẫn là người mới trong giới giải trí, tuy không thích cái tên này, nhưng cũng không dám có ý kiến, suốt quãng đời nghệ sĩ ngắn ngủi cô vẫn luôn dùng nghệ danh Thu Đan Hoa hoạt động trên màn ảnh.

Thu Sanh người này gánh nặng thần tượng rất lớn, sau này không đóng phim nữa, cô liền sợ người khác nhận ra mình là Thu Đan Hoa, mấu chốt là kỹ năng diễn xuất của cô lại không tốt lắm, mấy vai diễn đều dở tệ, nên càng lo lắng bị người nhận ra.

Chung Cẩn nói, “Chuyện này qua bao nhiêu năm rồi, hơn nữa trước đây em cũng không nổi tiếng, không ai nhận ra đâu. Em bỏ kính râm ra đi, hôm nay lại là trời nhiều mây, đeo kính đen vào, không biết còn tưởng em là người mù.”

Thu Sanh nghe lời bỏ kính râm xuống.

Tiểu Đồng nhìn thấy người quen trong đám đông, liền vẫy tay gọi to, “Hướng Tử Mặc.”

Hướng Duệ Thành nghe thấy tiếng gọi, dẫn Hướng Tử Mặc đi về phía này.

Chung Cẩn, “Hôm nay chẳng phải là buổi trải nghiệm nhập học của học sinh mới sao? Hai người sao cũng ở đây?”

Nhớ không nhầm thì Hướng Tử Mặc năm nay đã học lớp lớn, sao cái bánh quẩy già này cũng đến tham gia trải nghiệm nhập học của học sinh mới?

Hướng Duệ Thành ưỡn ngực, “Thấy không? Bông hoa nhỏ màu đỏ. Chúng tôi là đại diện học sinh ưu tú và phụ huynh ưu tú, trường cố ý mời chúng tôi đến hướng dẫn các tân binh các cậu.”

"Chính là làm không công đấy thôi." Chung Cẩn nói trúng tim đen.

Hướng Duệ Thành che tai con trai lại, “Đừng có nói thật to trước mặt trẻ con.”

Trêu chọc Chung Cẩn vài câu, Hướng Duệ Thành lúc này mới chú ý đến Thu Sanh đứng bên cạnh Chung Cẩn, “A, vị này là?”

"Tôi là mẹ của Chung Vân Đồng, chào anh." Thu Sanh hào phóng chào hỏi.

Hướng Duệ Thành, “..... Cô là Thu Đan Hoa phải không?”

Thu Sanh, “..... Tôi không phải.”

“Là cô mà, tôi đặc biệt thích vai Thanh La trưởng công chúa của cô, điện thoại tôi còn lưu ảnh hậu trường công chúa Thanh La, cô chắc chắn là cô ấy.”

Suốt bữa sáng, Hướng Duệ Thành cứ luôn hỏi Thu Sanh về việc cô có phải là Thu Đan Hoa hay không, Thu Sanh vốn đã ghét bị người khác nhận ra, mấy lần suýt chút nữa muốn đánh người.

Chung Cẩn thì co rúm đôi chân dài ngồi xổm trên chiếc ghế băng nhỏ, đang nghiêm túc nghiên cứu tỷ lệ dinh dưỡng bữa sáng của trường có khoa học hay không, cuối cùng kết luận, carbohydrate quá cao, vitamin và khoáng chất nghiêm trọng thiếu hụt.

Vì thế Chung Cẩn quyết định, sau này đi học, bữa sáng của Tiểu Đồng vẫn phải ăn ở nhà.

Trường học kê ghế băng nhỏ ở sân thể dục, ăn sáng xong các phụ huynh liền dẫn con em tốp năm tốp ba nghỉ ngơi ở đây.

Họ gặp lại nhà Miêu Thanh Nguyệt ở khu vực nghỉ ngơi, Miêu Thanh Nguyệt hiện tại đã đeo chân giả, nhưng mới đeo không lâu, còn không đi được nhiều, nên hôm nay tuy mặc đồ giả, nhưng vẫn ngồi xe lăn.

Thấy các bạn, Miêu Thanh Nguyệt được mẹ động viên, từ trên xe lăn bước xuống, loạng choạng khoe đôi chân mới với mọi người.

Miêu Thanh Nguyệt luyện tập đi bộ trong tiếng cổ vũ của các người lớn, Tiểu Đồng không biết từ lúc nào đã bò lên ngồi vào xe lăn của người ta, nhỏ giọng gọi Hướng Tử Mặc,

“Anh đến đẩy em đi.”

Hướng Tử Mặc đẩy bé chơi một lát ở sân thể dục, gặp cô giáo giao nhiệm vụ tiếp đón học sinh mới liền chạy đi, để lại Tiểu Đồng một mình ngồi trên xe lăn.

Tiểu Đồng đang chuẩn bị đứng dậy đẩy xe lăn về, đã bị cô La giáo viên lớp Bạch Quả phụ trách tiếp đón học sinh mới lần này phát hiện.

Cô La trước đó đã nhận được thông báo, lớp cô phụ trách lần này có một học sinh nhỏ đặc biệt bị tật hai chân, hiệu trưởng dặn cô

thường ngày chú ý chăm sóc con bé.

Hiện tại nhìn thấy đứa bé một mình ngồi xe lăn ở giữa sân thể dục, cô giáo nhanh chóng bỏ chiếc cốc dùng một lần trong tay chạy về phía con bé.

“Bạn nhỏ, con tên là gì? Sao lại một mình ở đây?”

Cô bé đang định đứng dậy thấy cô giáo đi về phía mình, sợ đến mức lại ngồi phịch xuống, “Con tên là Chung Vân Đồng, chào cô.”

“Chào con, là Chung Vân Đồng đúng không? Con đáng yêu quá nha. Chân con không khỏe lắm sao? Có cần cô giúp không?”

Có lẽ sự sợ hãi của trẻ con đối với giáo viên là bẩm sinh, tuy rằng cô giáo trước mặt rất thân thiện, nhưng cô bé đáng thương vẫn cảm thấy rất căng thẳng.

Cô bé hoảng loạn xua tay, “Con rất khỏe, không cần giúp đâu, tạm biệt.”

Sau đó trực tiếp đứng dậy, bước chân ngắn ngủn không quay đầu lại mà chạy mất.

Phụ huynh dẫn các con nghỉ ngơi một lát ở sân thể dục, cô La liền gọi các bạn nhỏ học sinh mới xếp hàng, chuẩn bị dẫn đội đi tham quan trường.

Các bạn nhỏ lần đầu tiên đi nhà trẻ, còn chưa hiểu rõ quy tắc và kỷ luật, cô giáo gọi mãi, có bạn nhỏ ăn vạ bám lấy bố mẹ không chịu xuống, cũng có bạn vẫn chạy loạn khắp sân.

Trường hợp một lần mất kiểm soát, khiến Chung Cẩn và Thu Sanh đều lo lắng theo.

Bất quá may mà con họ đã có mấy ngày kinh nghiệm, hơn nữa tiểu Đồng lại là đứa bé nghe lời, khi cô giáo thông báo mọi người xếp hàng, bé đã đeo cặp sách nhỏ ngoan ngoãn đứng ở đầu hàng.

Quy tắc xếp hàng thường là theo thứ tự chiều cao, Tiểu Đồng ngày thường nhìn là một chú lùn, là vì bên cạnh con bé toàn là người lớn tuổi hơn, duy nhất Miêu Thanh Nguyệt thì tuổi xấp xỉ, nhưng Miêu Thanh Nguyệt lại không đứng dậy được để so chiều cao với con bé, cho nên Chung Cẩn vẫn luôn có một ảo giác con mình rất lùn, vì thế vẫn luôn tìm mọi cách bồi bổ dinh dưỡng cho con bé.

Nhưng hiện tại bé đứng chung với những đứa trẻ cùng tuổi, liền có vẻ cao hơn hẳn các bạn khác. Vì cao, có bạn nhỏ gia nhập đội ngũ, bé đã bị ép lùi lại một chút, không lát sau liền dần dần lạc xuống vị trí gần cuối hàng.

Trên đầu bé lại buộc hai búi tóc dựng ngược, liếc mắt nhìn lại, như một cây non đột nhiên vươn cao trên đồng bằng.

Chung Cẩn kỳ lạ nói, “Tiểu Đồng đột nhiên cao lên sao?”

"Chỉ là đối tượng so sánh khác nhau thôi." Thu Sanh nói.

Bên cạnh cũng có mấy phụ huynh đang bàn tán về những đứa trẻ xếp hàng, một bà mẹ chỉ vào Tiểu Đồng nói,

“Cô bé kia nuôi tốt thật, vừa cao vừa chắc khỏe, tóc bóng mượt, nhìn là biết không thiếu dinh dưỡng.”

Bên cạnh không biết là chồng bà ta hay ai nói tiếp, “Con gái phải nhỏ nhắn nép vào người mới đáng yêu, con gái lớn lên cao to vạm vỡ có gì hay?”

Thu Sanh vẻ mặt cổ quái liếc nhìn bên kia, quay đầu lại, lớn

tiếng nói với Chung Cẩn,

“Chung Cẩn, anh biết có một hiện tượng rất kỳ lạ không? Khi hạc ở trong đàn gà, gà sẽ nói hạc là dị loại, rồi nhìn hạc bằng ánh mắt khác thường.”

Chung Cẩn, “Em nói những cái này có ích gì? Anh ta nghe không hiểu. Anh ta đơn thuần là tự ti vì mình lùn thôi.”

Một lúc lâu sau, người đàn ông trung niên kia mới phản ứng lại hai người này đang chế nhạo mình, muốn đuổi theo lý luận vài câu thì hai người họ đã đi xa theo đoàn tham quan.

Tiểu Đồng dường như rất thích trường mầm non khu thực nghiệm này, khi tham quan xong ra khỏi trường, con bé cũng không còn quá bài xích việc đi nhà trẻ nữa, còn chủ động hỏi,

“Rốt cuộc ngày nào con mới được đến học ở nhà trẻ?”

“Ngày mai ba đưa con đến đây đăng ký, làm xong thủ tục, còn phải đi khám sức khỏe, chờ trường thông báo khai giảng là có thể đi học.”

“Tốt tốt.”

Đứa bé một tay nắm tay ba, một tay nắm tay mẹ, ở giữa họ nhảy nhót đi về phía trước.

Lúc này phía sau cửa kính đồn công an cách nhà trẻ một con đường, chen chúc mấy cái đầu.

Tiểu Vương nói, “Chính là cô ta, tối hai ngày trước chính cô ta đến đồn tìm con.”

"Má ơi, đại mỹ nữ. Vóc dáng này, khí chất này, chậc chậc." Nhiêu Thi Thi cảm thán.

Hồ Đắc ôm bình giữ nhiệt vẻ mặt vui mừng, “Sau này, Tiểu Đồng của chúng ta cũng là đứa trẻ có cả cha lẫn mẹ.”

Lúc hơn 6 giờ chiều, Chung Cẩn đang nấu bữa tối trong bếp, Thu Sanh và Tiểu Đồng rúc trên sofa phòng khách ăn vặt xem phim hoạt hình.

Chương 40

DTV-EBOOK

Chung Cẩn thỉnh thoảng lại ra mắng hai câu, bảo hai người ăn ít đồ ăn vặt thôi.

Hai mẹ con đều giống nhau như đúc lựa chọn giả vờ điếc, mắt dán chặt vào TV, xem đến chỗ buồn cười, liền cười ha ha ha.

Không biết còn tưởng nhà nuôi một đàn vịt.

Chung Cẩn cạn lời, xoay người lại vào bếp.

Chỉ lát sau, Thu Sanh cầm điện thoại chạy vào, "Chung Cẩn, Chung Cẩn, kết quả giám định gửi về rồi, tôi không dám nhìn, anh giúp tôi xem."

Chung Cẩn không lộ vẻ gì nhận lấy điện thoại, tâm trạng có chút phức tạp. Hai ngày này Tiểu Đồng và Thu Sanh ở chung rất tốt, nếu kết quả giám định không phải, vậy Tiểu Đồng sẽ khổ sở. Nếu kết quả giám định là mẹ con, vậy anh sẽ khổ sở.

Thật là một tình cảnh khó xử.

Anh mở bức ảnh bệnh viện gửi đến, trực tiếp kéo xuống cuối, liếc nhìn kết quả cuối cùng, vẻ mặt bình tĩnh nói, "Không phải."

Thu Sanh ngây người ra.

"Không phải sao? Sao có thể?"

Cô lẩm bẩm hai câu, thấy Chung Cẩn định ném điện thoại của cô ra ngoài cửa sổ, mới đột nhiên phản ứng lại,

“A, đúng rồi, anh cái tên lừa đảo này.”

Thu Sanh giật lấy điện thoại, thấy dòng chữ cuối cùng, 【Căn cứ kết quả phân tích dấu ấn di truyền DNA, duy trì mẫu 1 và mẫu 2 tồn tại quan hệ mẹ con.】

"Chung Cẩn, anh cái đồ chó má." Thu Sanh mắng một câu, rồi ôm điện thoại lạch bạch chạy đi tìm bé con.

Thu Sanh vui mừng như trúng số độc đắc, ôm Tiểu Đồng hôn tới hôn lui, Chung Cẩn trong bếp xào rau, làm nồi niêu kêu loảng xoảng.

Chỉ có cô bé đáng thương hoàn toàn không quan tâm mẹ ba sống chết, mắt to trừng trừng nhìn chằm chằm TV, đã hoàn toàn đắm chìm vào cốt truyện phim hoạt hình.

Nhìn thấy bạch tuộc ca muốn nhìn trộm nhật ký của Cậu Bé Bọt Biển, đứa bé lo lắng siết chặt nắm tay nhỏ, “Không được không được.”

Đến bữa tối, Thu Sanh hỏi Tiểu Đồng, “Bé con, con có muốn cùng mẹ về Kinh Thị sống không? Bên đó có ông bà ngoại rất yêu con, có cậu nữa. Còn có trường học rất tốt, con cũng sẽ quen thêm nhiều bạn tốt ở đó.”

Đứa bé miệng đầy nhai viên bò tự làm của Chung Thẩm, vô lương tâm vui vẻ đáp ứng, “Muốn đi.”

"Con không ở lại bầu bạn với ba sao?" Chung Cẩn hỏi.

Có thể thấy rõ tâm trạng anh không tốt, giọng nói có chút khô khốc.

Đứa bé lại khẳng định gật đầu, “Muốn ở lại.”

Thu Sanh còn muốn nói gì đó, bị Chung Cẩn trực tiếp ngắt lời, “Con bé bây giờ còn nhỏ, căn bản không hiểu gì đâu, đừng hỏi nó nữa.”

Tình cảnh hiện tại của họ giống như bao cặp vợ chồng ly hôn tranh giành quyền nuôi con khác, sợ con bị tổn thương, nhưng lại không thể không để con bé chia lìa với một trong hai người.

Tiểu Đồng ăn xong viên bò, cầm bát đẩy đến trước mặt Chung Cẩn, “Con muốn nữa.”

“Không được ăn thịt nữa, con ăn rau trong bát đi.”

Tiểu Đồng lại quay sang nói với Thu Sanh, “Cho con ăn thêm một viên thịt nữa thôi, con với mẹ là bạn tốt nhất thiên hạ.”

Thu Sanh lập tức từ chối, “Không được, ba ba nói đúng đấy, trẻ con không được kén ăn.”

Trong việc giáo dục con cái, hai người vợ chồng cũ đang tranh giành quyền nuôi con đã đạt được nhận thức chung ngắn ngủi, tóm lại, không thể không có nguyên tắc, không có điểm mấu chốt mà lợi dụng con cái.

Hơn nữa cô bé này quá thông minh, còn phải cẩn thận bị nó phản đòn.

Đêm nay Chung Cẩn và Thu Sanh đều không ngủ ngon, sáng hôm sau hai người đều mang khuôn mặt mệt mỏi khác thường vì thiếu ngủ. Da hai người đều trắng, quầng thâm dưới mắt càng thêm rõ ràng.

Có lẽ cũng vì tình cảnh hiện tại của hai người không khác biệt lắm, có chút ý đồng bệnh tương liên, Thu Sanh chủ động pha cho Chung Cẩn một ly cà phê.

Chung Cẩn nhận lấy cà phê, kéo ghế ăn ngồi xuống, vẻ mặt mệt mỏi hỏi, “Em không bỏ độc đấy chứ?”

"Thì cũng muốn bỏ đấy, nhưng không tìm được chỗ mua độc." Thu Sanh ngồi đối diện anh, ngửa cổ uống một ngụm lớn cà phê đá.

"Đêm qua tôi lại mơ thấy giấc mơ đó." Thu Sanh nói.

“Ừ?”

“Tôi mơ thấy con chó lớn chúng ta nuôi hình như bị thương, anh cắt ngón tay mình ra, dùng máu của anh đút cho con chó lớn uống. Hình như như vậy có thể chữa thương, con chó lớn uống xong máu anh, vết thương trên người dần dần khép lại.”

Thu Sanh lại một hơi uống cạn ly cà phê còn lại,

“Kỳ lạ là, trong mơ tôi cũng lén lút, lúc không có ai, đâm thủng ngón tay, rồi cho máu của tôi vào miệng con chó lớn. Hình như chuyện này không thể để người khác biết, lúc đó vẻ mặt tôi trộm cắp rất nặng nề.”

Có lẽ vì xét nghiệm ADN cũng đề cập đến huyết thống.

Như là đánh thức một ký ức nào đó.

Thu Sanh sau khi có kết quả xét nghiệm ADN, lại mơ thấy một vài cảnh tượng trước đây chưa từng mơ thấy.

Chung Cẩn ngẩng đầu liếc nhìn đứa bé đang dẩu mông bò trên sàn nhà ngơ ngác, cầm con bé đặt trên sàn, hai tay nhỏ co lên giấu dưới bụng.

Anh lấy điện thoại ra, tìm kiếm tư thế bò của chó con, đưa hình

ảnh cho Thu Sanh xem, “Em xem động tác của con bé có giống con chó con này không?”

Thu Sanh lộ ra một nụ cười dịu dàng, “Đáng yêu quá.”

“Đây là vấn đề đáng yêu sao?”

Chung Cẩn thu điện thoại về,

“Tôi nghi ngờ con bé chính là con chó đó, bởi vì chúng ta dùng máu của mình nuôi nó, cho nên báo cáo kiểm tra gen mới có thể là con của chúng ta. Em còn nhớ lần đầu tiên con bé gặp em, nói mùi trên người em không giống trước đây không? Chứng minh con bé dùng mùi để phân biệt người. Điểm này rất giống chó đúng không?”

“Không phải, con bé tuyệt đối không phải chó.”

Trong giấc mơ của Thu Sanh, có một đứa bé lớn lên giống hệt Tiểu Đồng, còn có một con chó lớn. Cô không liên tưởng đến việc đứa bé là một hình thái khác của con chó, cho nên vẫn luôn tin chắc, chó là chó, đứa bé là đứa bé.

Hai người cãi nhau không xong đành phải gọi tiểu Đồng lại đây.

Chung Cẩn hỏi con bé, “Chung Vân Đồng, con còn nhớ trước đây chúng ta có một con chó lớn không?”

"Ừ." Đứa bé gật đầu, “Thiên Vân Ma Khuyển.”

“Con chó đó bây giờ đi đâu rồi?”

Đứa bé thật sự nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, sau đó liền bắt đầu nói linh tinh, “Nó đi nhà hàng Cua Hoàng Đế làm công rồi.”

Chung Cẩn, “Nhà hàng đó ở đâu? Ở thế giới này sao?”

Thu Sanh, “Đó là nhà hàng Cậu Bé Bọt Biển làm công.”

Chung Cẩn, “..... Thôi, đi chơi đi.”

Đứa bé chống tay lên bàn ăn, nhón chân nhìn thoáng qua trên bàn, trên bàn trống trơn, vì thế bĩu môi hỏi, “Không làm bữa sáng sao? Con đói meo rồi.”

"Hôm nay ra ngoài ăn đi." Chung Cẩn thật sự không có tâm trạng làm bữa sáng.

Họ đi đến một quán mì hải sản cách khu dân cư không xa, đang chờ ông chủ nấu mì thì Chung Cẩn dùng ngón tay chấm nước trà, vẽ ra một vài sơ đồ quan hệ trên bàn, phân tích cho Thu Sanh.

“Giả thiết Chung Vân Đồng chính là con chó đó. Nó bị thương, tôi dùng máu chữa thương cho nó. Sau đó, máu này hẳn là có tác dụng tăng độ thân mật, với sự hiểu biết của tôi về em, em chắc chắn không cam lòng con bé chỉ thân với tôi hơn, cho nên em cũng lén lút cho con bé uống máu của mình. Logic này có đúng không?”

Thu Sanh tuy rằng cảm thấy Tiểu Đồng không thể nào là chó, nhưng cô cũng thừa nhận, nếu máu có tác dụng tăng độ thân mật, vậy thì cô chắc chắn cũng sẽ lén lút cho con chó uống một chút máu.

“Nhưng em người này rất sợ đau, cho nên cho uống không nhiều, logic này cũng đúng đúng không?”

Thu Sanh, “..... Đúng.”

“Bởi vì lượng máu em cho nó uống ít hơn nhiều so với lượng máu tôi cho, cho nên nó cảm ứng với tôi sâu hơn, đây cũng

chính là nguyên nhân nó đến thế giới này tìm tôi trước. Sau đó lại bởi vì nó uống máu của cả hai chúng ta, cho nên báo cáo kiểm tra gen sẽ thể hiện chúng ta và nó có quan hệ huyết thống."

Chung Cẩn vẽ vài đường cong rõ ràng trên bàn, cuối cùng ngón tay dừng lại, "Nếu nói nó chính là chó, chó chính là nó, một linh hồn, hai hình thái. Vậy thì tất cả mọi chuyện đều khép lại, đúng không?"

"Bất quá còn một vấn đề cuối cùng. Nó nói mùi trên người em không giống trước đây, tại sao mùi lại không giống? Điểm này tạm thời vẫn chưa làm rõ."

Thu Sanh theo lời anh nói, "Có thể là vì tôi dùng nước hoa không?"

"Chắc không phải. Nếu nước hoa có thể gây nhiễu khứu giác của nó, vậy thì yếu tố gây nhiễu quá nhiều, ví dụ như xà phòng thơm, sữa tắm, thuốc lá... Hẳn là một loại mùi sâu hơn."

Thu Sanh bị anh nói đến ngây người, mãi đến khi nhìn thấy người phục vụ và những thực khách xung quanh nhìn họ bằng ánh mắt nghi hoặc, mới đột nhiên dừng lại.

Sau đó lại khinh thường nói,

"Tất cả những điều này đều là phán đoán của anh."

Sau đó Thu Sanh vội vàng giải thích với những người xung quanh, "Ngại quá, chúng tôi đang chơi trò trinh thám, có phải hơi lớn tiếng không? Xin lỗi."

Có một bác nói, "Không sao đâu, không ảnh hưởng gì, cứ nói tiếp đi, tôi cũng muốn nghe đáp án."

Mãi đến khi ăn xong bữa sáng trở về trên đường, Chung Cẩn vẫn tin chắc rằng suy luận trinh thám của mình đã rất gần với chân tướng.

Bất quá khi anh thẩm vấn hai "người tình nghi", Thu Sanh nói, “Con bé không thể nào là chó được, dù sao tôi mơ thấy đứa bé và con chó là tách biệt.”

Tiểu Đồng nhai kẹo sữa, dựng thẳng một ngón tay, lại một lần nữa nghiêm túc giải thích, “Mẹ không đúng, con là một em bé nga.”

Kỳ nghỉ hè dường như bất tri bất giác mà trôi qua, Chung Cẩn buổi sáng chạy bộ, chỉ mặc áo ngắn tay mà lại thấy hơi lạnh.

Cũng không biết rốt cuộc là thời tiết thật sự lạnh, hay là lòng lạnh.

Trước đây bé vừa nghe anh nói ra cửa là sẽ vui vẻ bò dậy khỏi giường, đạp xe trượt scooter chạy theo sau anh lăng xăng như cái đuôi nhỏ.

Từ khi mẹ ruột đến, buổi sáng không bao giờ bé cùng anh ra cửa nữa. Hai mẹ con kéo kín rèm cửa che ánh sáng, nằm trên chiếc giường lớn trải ga hình hoạt hình, mỗi người quay một hướng, ngủ say như chết, mặc Chung Cẩn gọi thế nào cũng không nhúc nhích.

Cuối cùng Chung Cẩn đi qua, lần lượt thử hơi thở của hai người, xác nhận chỉ là ngủ rồi, mới một mình ra cửa chạy bộ buổi sáng.

Chạy bộ về, anh đến siêu thị tươi sống dưới lầu lấy đồ ăn hôm nay. Đến khu hải sản, Chung Cẩn mơ hồ nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ nũng nịu, “Hôm nay con muốn ăn một chú tôm nhỏ.”

Vừa quay đầu lại, người ra vào siêu thị tấp nập, lại không thấy bóng dáng nhỏ bé lùn tịt của bé đâu.

Mạc danh buồn bã mất mát.

Mua xong đồ ăn về đến chung cư, dùng đầu tôm nấu dầu tôm, bỏ gạo vào nấu cháo, Chung Cẩn lại rửa rau dưa.

Thu Sanh ngáp dài đi ra, nói một tiếng, "Sớm." Rồi lại ngáp dài đi vào nhà vệ sinh.

Một lát sau, miệng cô ngậm bàn chải đánh răng đi ra, dựa vào cạnh cửa bếp nói chuyện với Chung Cẩn, “Ngày nào cũng dậy sớm như vậy anh không buồn ngủ à? Hay là anh thuê một người giúp việc đi?”

Chung Cẩn không nói gì.

Thu Sanh hiểu Chung Cẩn, anh đặc biệt không có cảm giác an toàn, hơn nữa vì nghề nghiệp, anh hoàn toàn không tin tưởng người lạ.

Trước đây khi họ còn bên nhau, Chung Cẩn đã không đồng ý thuê người giúp việc. Lúc anh không có nhiệm vụ, một mình anh ôm đồm hết mọi việc nhà, giặt quần áo nấu cơm quét dọn.

Nếu anh có nhiệm vụ không ở nhà, Thu Sanh cũng sẽ không tự chăm sóc mình, mà sẽ trực tiếp về nhà mẹ đẻ ở.

Trước đây hai người còn dễ nói, bây giờ lại thêm một đứa bé, việc nhà tăng lên gấp bội, Chung Cẩn còn phải đi làm, một mình anh làm sao xoay xở hết được.

Nói không lay chuyển được con lừa bướng bỉnh Chung Cẩn, Thu Sanh liền lười nói nữa. Vừa lúc Tiểu Đồng rời giường, đầu tóc rối bù, ngáp ngắn ngáp dài lảo đảo từ trong phòng ngủ đi ra.

Chương 41

DTV-EBOOK

Thu Sanh liền đi giúp bé rửa mặt chải đầu.

Ăn sáng xong, Chung Cẩn nói muốn đưa Tiểu Đồng đến đồn công an trước, lát nữa rảnh thì đưa bé đến trường mầm non khu thực nghiệm đăng ký.

Thu Sanh bóc một con tôm lớn bỏ vào bát cho Tiểu Đồng, "Anh cứ đi làm đi, em đưa con bé đi đăng ký."

Thấy Chung Cẩn lộ vẻ không tin tưởng, Thu Sanh có chút tức giận,

"Anh không phải là sợ em mang Tiểu Đồng đi đấy chứ? Chung Cẩn, giữa người với người đến chút tín nhiệm này cũng không có sao? Trước khi chúng ta chưa bàn bạc xong, em tuyệt đối sẽ không mang Tiểu Đồng đi. Anh cũng biết, dù sao em cũng không có việc làm, em ở lại Hải Sơn trông con cũng được mà."

Chung Cẩn chần chừ nhìn chằm chằm Thu Sanh, anh ta quá hiểu con người này, ngoài miệng nói một đằng, thực tế làm một nẻo.

Trước đây họ cùng nhau chơi một trò chơi, lúc đó chủ yếu là Chung Cẩn dẫn Thu Sanh đánh, Thu Sanh đặc biệt gà mờ, chỉ biết đi theo sau mông Chung Cẩn nhặt đồ rớt ra.

Sau này Chung Cẩn có nhiệm vụ, dặn Thu Sanh đừng tự chơi, cô ta thậm chí còn thề với trời tuyệt đối không chơi.

Kết quả chờ Chung Cẩn đi ba ngày về, hai tài khoản đều bị cô ta

chơi phế.

"Không tin tôi thì thôi, anh đưa Tiểu Đồng đến đồn công an đi, tôi vừa lúc ngủ nướng." Thu Sanh đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Chung Cẩn vừa ra đến cửa lại đổi ý, anh xem thông báo trên ứng dụng nhỏ của trường, nói là muốn kiểm tra sức khỏe nhập học tại chỗ đăng ký, nói như vậy, phỏng chừng sẽ tốn chút thời gian, anh không chắc có thời gian chờ ở đó.

Vì thế Chung Cẩn nhét một chiếc đồng hồ định vị vào túi xách của Thu Sanh, giao tài liệu đăng ký cho Thu Sanh, bảo cô đưa bé đi đăng ký.

Trước khi ra cửa, Chung Cẩn nhẹ nhàng xoa đầu tròn xoe của Tiểu Đồng mấy cái, “Ba đi đây, con lát nữa cùng mẹ đi trường đăng ký nhé.”

Tiểu Đồng đang chơi xếp gỗ, vang dội nói một tiếng, "Bye bye." Đầu cũng không ngẩng lên.

Có mẹ ruột thật là khác, trước đây khi con bé ở nhà với dì Lương, Chung Cẩn đi làm trước con bé đều phải ôm anh nũng nịu cả nửa ngày mới chịu thả anh đi.

Cơn bão mấy ngày trước bắt vụ án buôn bán khí cười trái phép kia, mãi đến hôm nay mới thẩm vấn xong tất cả những người liên quan, sáng sớm vừa xong thủ tục chuyển nghi phạm vào trại tạm giam, trong sở đã có một người phụ nữ ôm con đến.

Người phụ nữ trong phòng hòa giải vừa khóc vừa la, nói chồng mình bị công an bắt, nhà cửa xe cộ cũng bị niêm phong, bản thân cô ta không có khả năng nuôi con, muốn giao con cho nhà nước giúp cô ta nuôi.

Chồng cô ta chính là kẻ chủ mưu buôn bán khí cười kia.

Vừa vặn Chung Cẩn đụng phải, liền nói với cô ta vài câu,

“Cô có tay có chân, trí lực bình thường, sao cô lại không nuôi được con? Có người vì muốn đón con về khó khăn thế nào cô có biết không? Đúng là đang ở trong phúc mà không biết hưởng. Mau về đi, đừng có ở đây quấy rối.”

Đưa người phụ nữ đi xong, Chung Cẩn lại lấy điện thoại ra xem định vị, chiếc đồng hồ anh nhét vào túi Thu Sanh sáng nay có chức năng định vị. Đồng hồ định vị đang ở gần đây, đang di chuyển, hướng là phía trường mầm non khu thực nghiệm.

Lúc này đã gần trưa, vẫn chưa đến trường. Cũng không biết hai mẹ con này sáng sớm ở nhà cọ xát cái gì.

Nhiêu Thi Thi ôm một chồng văn kiện đi vào, “Chung sở, đây là những văn kiện cần anh duyệt ký.”

Đặt văn kiện xuống, cô ta nhìn quanh văn phòng, “Sở trưởng, hôm nay Tiểu Đồng sao không đến sở?”

Chung Cẩn mở văn kiện cô ta đưa, đầu không ngẩng lên, “Mẹ con bé hôm nay đưa con bé đi đăng ký nhà trẻ.”

"Vâng vâng." Nhiêu Thi Thi gật đầu, xoay người đi ra khỏi văn phòng Chung Cẩn, còn chu đáo đóng cửa lại.

Thấy cô ta ra khỏi văn phòng, Tiểu Vương và Cốc Nhạc mấy người xúm lại, “Thế nào? Hỏi được không?”

Nhiêu Thi Thi giơ ngón tay cái, “Không sai, là mẹ tiểu Đồng đến.”

"Vậy cô có hỏi Chung sở có tính toán tái hôn không?" Cốc Nhạc hỏi.

Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương đồng thời dùng ánh mắt 【anh không sao chứ?】 nhìn anh ta, chỉ có người tâm thần mới đi hỏi loại vấn đề này.

Bất quá rất nhanh mấy người lại xúm lại bát quái vài câu, nếu mẹ đến, vậy chắc là muốn tái hôn rồi.

Sau đó Tiểu Vương đột nhiên im lặng, "Tại sao chúng ta lại chắc chắn mẹ là vợ cũ? Cũng có khả năng là mẹ mới không phải sao?"

Vì thế dưới đủ loại suy đoán của mọi người, cuộc sống cá nhân thanh đạm như nước lã của Chung sở, bị đám người này thêu dệt đến mức hô mưa gọi gió.

Chung Cẩn phê xong vài phần văn kiện, cầm điện thoại lên lại liếc nhìn, mục tiêu định vị hiện tại đã đến khu nhà trẻ, rồi dừng lại ở đó.

Chắc là đang làm thủ tục đăng ký.

Hơn một tiếng sau, lại xem điện thoại, định vị vẫn ở khu nhà trẻ.

Đăng ký cần nhiều thời gian như vậy sao?

Chung Cẩn nghi ngờ tắt đồng hồ định vị trẻ em, đăng nhập một thiết bị theo dõi khác, trước khi ra cửa, anh xoa đầu Tiểu Đồng hai cái, tiện tay bỏ một thiết bị theo dõi nhỏ vào bím tóc nhỏ của con bé.

Thiết bị theo dõi hiện tại đã vượt qua hơn nửa thành phố, đã đến sân bay Hải Sơn.

Chung Cẩn lập tức mở điện thoại, kiểm tra thông tin chuyến bay sân bay, 58 phút sau, có một chuyến bay từ Hải Sơn đi Kinh Thị

sắp cất cánh.

“Hay cho cô, Thu đậu phộng.”

Chung Cẩn cầm chìa khóa xe, nhanh chóng bước ra khỏi văn phòng.

Trên hành lang gặp Hồ Đắc ôm bình giữ nhiệt lảo đảo đi tới, Chung Cẩn lại đổi sách lược, lập tức nhanh chân đi về phía Hồ Đắc,

“Lão Hồ, tôi muốn báo án, vợ cũ tôi bắt cóc con gái tôi rồi, anh lập tức xuất phát, cùng tôi đến sân bay chặn người.”

Vẻ mặt Hồ Đắc như đang mơ ngủ, ngay cả cái đầu trọc bóng loáng của anh ta cũng lộ vẻ mê mang, “..... Ơ?”

“Không kịp nữa rồi, lên xe tôi giải thích với anh, bật đèn ưu tiên lên, theo tôi đi.”

Trong khi Hồ Đắc và Chung Cẩn mở đèn ưu tiên phóng chiếc xe việt dã điên cuồng trên đường, mẹ con Thu Sanh đã thoải mái dễ chịu nằm trên chiếc sofa lớn trong sảnh chờ VIP sân bay, bên cạnh chiếc xe đẩy nhỏ còn bày đầy đồ ăn vặt và đồ uống chuyên dụng.

Tiểu Đồng đứng trước xe đẩy nhỏ, lấy một hộp sữa chua, rồi cầm một chiếc bánh kem nhỏ, đi đến chỗ Thu Sanh, ném đồ lên người cô, “Mở giúp con.”

Thu Sanh mở đồ ăn vặt đưa cho con bé, đứa bé cầm ăn, chân nhỏ bắt chéo, nhàn nhã dựa vào sofa uống sữa chua.

"Mẹ ơi, chúng ta không mang ba đi chơi sao?" Tiểu Đồng hút một ngụm lớn sữa chua, vẻ mặt bình thường hỏi.

Phảng phất trước đây cũng thường xuyên có cảnh mẹ không mang ba đi chơi, đứa bé đã thấy nhiều không lạ.

Thu Sanh tháo chiếc kính râm đen trên mặt xuống, dịu dàng sờ đầu tròn xoe của con bé, "Đồng Đồng, sau này gọi mẹ là mẹ, đừng gọi nương nữa, gọi nương nghe cổ lỗ sĩ quá."

Đứa bé đáng thương điên cuồng hút sữa chua, "Vâng, nương. Vậy con gọi ba là gì?"

Thu Sanh, "Gọi ba là..... Ừm, cứ gọi ba là Chung đầu to đi, hồi đi học đầu ba to lắm, lúc đó chúng ta đặt biệt danh cho ba là Chung đầu to."

Tiểu Đồng ném hộp sữa chua đã hút hết vào thùng rác, bắt đầu gặm chiếc bánh kem nhỏ vị chocolate, hai tay ôm bánh kem, má phồng phồng, nói ú ớ,

"Gọi ba là Chung thẩm."

Thu Sanh từ ái vuốt tóc con bé, đột nhiên dừng lại, ngón tay sờ soạng vài cái trên tóc, rồi kéo ra một chiếc vòng tròn nhỏ.

"Đây là cái gì?"

Cô nghi hoặc lật chiếc vòng tròn lên xem, khi nhìn thấy một chấm sáng đỏ nhấp nháy trên chiếc vòng tròn, sắc mặt cô đại biến, thầm mắng một tiếng,

"Hay cho anh, Chung đầu to."

Thu Sanh lo lắng đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng chờ hai vòng, cuối cùng trực tiếp ném chiếc thiết bị theo dõi vào thùng rác, rồi kéo Tiểu Đồng đi.

Bây giờ Chung Cẩn chắc chắn đang trên đường đến bắt cô, ở lại

đây chắc chắn không được, cô định trước tiên tìm một chỗ gần đó trốn một trận, tùy thời lại trốn tiếp.

Thu Sanh nắm tay Tiểu Đồng vừa đi đến sảnh khởi hành, nghênh diện đã thấy chiếc xe việt dã của Chung Cẩn nháy đèn ưu tiên lao tới, Chung Cẩn thò đầu ra khỏi cửa xe, “Thu đậu phộng em đứng lại đó cho tôi.”

Sau đó hai mẹ con trốn chạy chưa thành liền bị bắt về quy án như vậy.

Hồ Đắc đội một cái đầu trọc vô tội mà lại có cảm giác tồn tại cực mạnh, trong chiếc xe nồng nặc mùi thuốc súng, căng da đầu làm thủ tục,

"Bởi vì Chung sở trưởng báo án, bên này muốn mời hai vị cùng tôi về sở làm một bản ghi chép." Đây phỏng chừng là lần xuất phát lịch sự nhất trong đời Hồ Đắc, anh ta thậm chí còn dùng chữ "mời".

Tiểu Đồng duỗi tay vòng qua ghế phụ, cười hì hì vươn tay sờ đầu trọc của Hồ Đắc.

Chung Cẩn liếc nhìn con bé, “Ngồi yên.”

Đứa bé cảm nhận được áp suất không khí lúc này bên phía ba rất thấp, không dám xấc xược, rụt cổ lại, trở về ghế trẻ em ngồi yên, chưa được ba giây lại bắt đầu sột soạt sột soạt ở phía sau xé đồ ăn vặt ra ăn.

Đoàn người trở về đồn công an, Hồ Đắc thật sự không chịu nổi áp lực, trước tiên đi tìm Mao Phỉ Tuyết,

“Mao phó sở trưởng, có một vụ, phiền cô đi hòa giải một chút.”

Mao Phỉ Tuyết đặt chồng văn kiện trên đầu xuống, “Sao vậy?”

“Là Chung sở với vợ cũ, vì tranh giành con mà báo án, tóm lại là, tôi không dám đi hòa giải, hay là cô đi đi.”

“Sao lại có chuyện này?”

Mao Phỉ Tuyết tuy khó hiểu, nhưng vẫn đứng dậy, đi về phía phòng hòa giải.

Trở lại đồn công an, tiểu Đồng lại vui vẻ, đeo cặp sách nhỏ, đạp xe trượt scooter đi khắp nơi xem náo nhiệt, xe chạy đến phòng hòa giải của Chung Cẩn, con bé liền thò cái đầu tròn xoe vào,

“Hai người, cải tạo tốt vào.”

Rồi cười hì hì lái xe đi, thuần thục chạy đến hiện trường náo nhiệt tiếp theo.

Trong phòng hòa giải của đồn công an quận Hòa An, Mao Phỉ Tuyết đã cơ bản làm rõ tình hình hiện tại.

“Tôi có thể hỏi một câu không? Nếu hai người đều quan tâm Tiểu Đồng như vậy, vậy hai tháng trước, tại sao Tiểu Đồng lại tự mình đến đồn công an tìm ba? Hơn nữa Chung Cẩn anh trước đây tại sao hoàn toàn không quen biết Tiểu Đồng? Thu nữ sĩ, trong khoảng thời gian con bé một mình lang thang bên ngoài, cô đã đi đâu?”

Thu Sanh không biết trả lời thế nào, liền nhìn Chung Cẩn.

Chung Cẩn trực tiếp khoát tay, “Vấn đề này từ chối trả lời.”

Mao Phỉ Tuyết, "....." Vẻ mặt viết đầy 【anh muốn không hợp tác như vậy, vậy tôi cũng hết cách với anh】 bất đắc dĩ.

Thu Sanh lần đầu tiên vào phòng hòa giải thì thầm kinh ngạc,

hóa ra bị cảnh sát hỏi chuyện còn có thể ngầu như vậy? Cô luôn là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, vẫn luôn cho rằng cảnh sát hỏi chuyện thì phải có hỏi có đáp.

Mao Phỉ Tuyết im lặng một lát, đổi chiến lược hòa giải,

“Được thôi, nếu chuyện quá khứ không nói, vậy chúng ta nói chuyện tương lai. Hai người cũng đừng coi đây là cảnh sát hỏi chuyện, cứ coi như một lần trò chuyện phiếm. Tôi lớn hơn hai người vài tuổi, cũng là người làm mẹ. Tôi lấy kinh nghiệm của người từng trải nói cho hai người biết, cha mẹ bất hòa, người bị tổn thương nhất thực ra là con cái.”

Phỏng chừng cũng là suy xét đến tầng này, sắc mặt Chung Cẩn và Thu Sanh đều không tốt lắm.

Mao Phỉ Tuyết đang định nói tiếp, ngoài phòng thẩm vấn lại thò vào một cái đầu tròn xoe, vẻ mặt bát quái, “Đánh nhau rồi hả?”

Mao Phỉ Tuyết, "....." Đứng dậy, đi qua giữ cửa đóng sập lại, khóa trái.

“Tóm lại, cho dù hành vi hôm nay của hai người không gây ra ảnh hưởng gì cho con bé, nhưng cũng là thiếu sót. Thu nữ sĩ, cô có thể nói vì sao muốn một mình mang bé rời đi không?”

Thu Sanh ngẩng đầu, ánh mắt trong veo, “Tôi về Kinh Thị giải quyết chút việc, muốn đưa con bé đi chơi một chuyến, cũng chỉ hai ba ngày tôi sẽ quay lại. Chị à, tôi thật sự không phải trộm con bé, tôi cũng là mẹ nó, tôi đưa con bé ra ngoài mấy ngày không quá đáng chứ?”

“Vậy sao cô không bàn bạc với Chung Cẩn trước?”

“Con người anh ta tôi quá hiểu, bàn bạc trước anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Mao Phỉ Tuyết, “Vợ chồng có gì mà không nói được? Hơn nữa mẹ đưa con ra ngoài chơi hai ngày cũng là chuyện hết sức bình thường. Chung Cẩn cũng không phải người không hiểu lý lẽ, nói chuyện đàng hoàng anh ta chắc chắn sẽ đồng ý. Đúng không Chung Cẩn?”

Chương 42

DTV-EBOOK

Chung Cẩn khoanh tay dựa lưng vào ghế, mặt không biểu cảm nói, “Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý, Tiểu Đồng không thể rời xa tôi.”

Mao Phỉ Tuyết, “……”

Im lặng.

Mao Phỉ Tuyết đột nhiên đứng dậy, “Hai người tự nói chuyện đi.”

Cô đi giày cao gót ra khỏi phòng hòa giải, đến cửa văn phòng mình, tay đặt lên tay nắm cửa định mở, đột nhiên nghĩ đến gì đó, liếc nhìn về phía đại sảnh, quả nhiên bên kia đã không còn ai.

Mao Phỉ Tuyết xoay người đi vào văn phòng Cốc Nhạc, như cô dự liệu, một đám người chen chúc trước màn hình theo dõi, đang ở bên kia ngon lành ăn dưa nhà sở trưởng.

Đứa con đáng thương nhà sở trưởng còn ngồi ở giữa bàn, tay chống mặt nhỏ, miệng cười toe toét vui vẻ.

Đứa nhỏ này thật đúng là vô tư.

Mao Phỉ Tuyết gõ cửa, “Cốc Nhạc, tắt theo dõi phòng hòa giải số một đi.”

Trong văn phòng một mảnh kêu rên, Mao Phỉ Tuyết thái độ rất kiên quyết, “Nhà ai không có chuyện riêng? Ai không có bí mật? Nếu là các cậu, cũng muốn bị đồng nghiệp bát quái như vậy sao?

Tắt theo dõi đi.”

Cốc Nhạc tắt theo dõi, Mao Phỉ Tuyết chỉ chỉ mấy người họ, “Đều về làm việc đi, bát quái người lạ tôi không quản, người nhà các cậu cũng bát quái, ảnh hưởng đến đoàn kết nội bộ.”

Tiểu Đồng thấy không có náo nhiệt để xem, quay lưng lại, chân ngắn nhỏ đá vài cái, hừ hừ chuẩn bị bò xuống bàn.

Cốc Nhạc bế con bé lên đặt xuống đất, cúi người véo má con bé, “Đồng Đồng, ba mẹ con cãi nhau, hay là sau này con ở với chú đi?”

Đứa bé nắm tai Cốc Nhạc, ghé sát vào hét lớn một tiếng, “Nằm mơ!”

Làm tai Cốc Nhạc ù đi, đứa bé trượt scooter của mình, chân nhỏ xỏ đôi giày da đầu to đạp mạnh, vèo một cái lao ra khỏi văn phòng, ở hành lang quẹo một cú drift đẹp mắt, rẽ vào phòng hòa giải số hai đang ồn ào náo nhiệt.

Trong phòng hòa giải, Chung Cẩn đứng dậy khỏi ghế, “Ra ngoài nói chuyện đi, ở đây có camera theo dõi.”

"Được." Thu Sanh cũng đứng dậy theo anh.

"Em ra xe đợi tôi một chút." Chung Cẩn nói với Thu Sanh.

Anh đi vào phòng hòa giải số hai, xách đứa bé đang nhón chân, duỗi cổ dài, chăm chú ăn dưa trở về, kẹp dưới cánh tay mang ra khỏi đồn công an.

Chung Cẩn lái xe đến một bãi biển cách đó không xa.

Lúc này mặt trời đã không còn gay gắt như vậy, trên bãi biển có không ít người dẫn con cái đến chơi.

Còn có những ông chủ làm ăn nhỏ, dùng những lá cờ nhỏ vây một khu vực trên bãi biển, chôn một ít đồ chơi nhỏ xuống cát, mời chào các bạn nhỏ vào chơi trò tìm bảo vật.

Đứa bé Tiểu Đồng này trên người như trang bị một cái radar dò tìm trò chơi vậy, Chung Cẩn và Thu Sanh đều không để ý đến cái địa điểm tìm bảo vật không chớp mắt này, con bé lùn tịt như vậy, lại liếc mắt một cái liền thấy,

“Con muốn chơi cái đó.”

Chung Cẩn khom lưng cởi giày vớ cho bé xách trên tay, để bé chân trần đạp lên cát tự đi, anh trả 10 tệ tiền chơi trò chơi, nhìn bé xách theo xô nhỏ, cầm xẻng nhỏ bắt đầu tìm bảo vật, anh mới trở về chỗ Thu Sanh.

Chủ quán đặt mấy chiếc ghế băng nhỏ bên cạnh, Chung Cẩn và Thu Sanh liền ngồi trên ghế băng, cùng nhau nhìn bé chơi đùa.

Ghế băng quá thấp, chân Chung Cẩn lại quá dài, đôi chân dài không biết để thế nào cho vừa, cuối cùng đành phải giống như con cào cào, đầu gối mở ra, chân co lại phía trước, miễn cưỡng để chân xuống.

Thu Sanh liếc nhìn, có chút muốn cười, quay đầu sang một bên, mím môi.

Tiểu Đồng bên kia giơ lên một con chim vừa đào được, gọi họ, "Con đào được rồi." Đột nhiên lại im lặng, nhìn kỹ con chim trong tay, kêu một tiếng, "A, xấu quá." Rồi ném mạnh ra xa.

Thu Sanh và Chung Cẩn cùng nhau bật cười, sau đó nhìn nhau, nụ cười lại biến mất trên mặt họ.

Im lặng một lát.

Chung Cẩn nói, “Tôi tính làm thủ tục thôi việc, đưa Tiểu Đồng về Kinh Thị.”

Thu Sanh kinh ngạc nhìn anh một cái.

Làm cảnh sát là ước mơ từ nhỏ của Chung Cẩn, lúc trước anh không muốn kế thừa gia nghiệp, bố anh đã nói chuyện với thầy giáo, cho anh đăng ký vào đại học quản trị kinh doanh, kết quả chính anh lại sửa nguyện vọng, kiên quyết chọn trường đại học công an mà anh luôn muốn vào.

Vì thế bố anh cả một hai năm trời không nói chuyện nhiều với anh.

Bao nhiêu năm nay dường như đã quen với việc Chung Cẩn mặc cảnh phục, tùy thời có thể có nhiệm vụ, Thu Sanh không thể tưởng tượng được nếu anh không làm việc, sẽ như thế nào.

“Anh không cần phải làm đến bước này.”

Thu Sanh nói,

“Việc tôi đưa Tiểu Đồng về Kinh Thị thật sự không nghiêm trọng như anh nghĩ, tôi chỉ có chút việc cần phải về một chuyến, lại không muốn xa con bé vừa mới gặp lại. Tôi nhiều nhất đi ba ngày là về, nhà trẻ của Tiểu Đồng thứ sáu khai giảng, tôi chắc chắn sẽ về trước khi con bé khai giảng.”

“Em đã đăng ký cho Tiểu Đồng vào nhà trẻ rồi?”

"Đúng vậy." Thu Sanh nhìn anh một cách lẽ thường tình, “Sáng nay đã nói rõ tôi đưa con bé đi đăng ký mà.”

Chung Cẩn gãi gãi tóc mái trên trán, không nói gì.

Tuy rằng Thu Sanh không một tiếng động mà đã đưa con bé đi, anh thật sự rất tức giận, nhưng Thu Sanh đã giúp bé đăng ký vào nhà trẻ, đây là điều anh không ngờ tới.

Anh còn tưởng rằng Thu Sanh đưa bé về Kinh Thị là không trở lại nữa.

“Đương nhiên, việc để con bé ở lại Hải Sơn nuôi dưỡng, cũng không có nghĩa là tôi từ bỏ tranh giành quyền nuôi con. Tôi sẽ tạm thời chuyển về Hải Sơn sống, bầu bạn với con tôi.”

Thu Sanh liếc nhìn Chung Cẩn, rồi nói tiếp,

“Tôi biết anh nuôi con bé trong khoảng thời gian này có tình cảm, tình cảm của tôi dành cho con bé cũng không hề nhạt hơn anh. Con bé là đứa trẻ mười mấy năm nay vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của tôi, ngay cả anh cũng chỉ lác đác xuất hiện vài lần, còn con bé thì lần nào trong giấc mơ của tôi cũng xuất hiện, cái cảm giác này có lẽ anh không thể hiểu được, là một loại vướng bận khắc sâu vào linh hồn, là mỗi lần mơ thấy đều không muốn tỉnh lại, tỉnh lại rồi tim sẽ đau nhói.”

Ánh mắt Chung Cẩn luôn không rời khỏi bé, thấy bé ném xẻng sang một bên, quỳ trên mặt đất dùng tay điên cuồng đào cát, anh lập tức lên tiếng ngăn cản,

“Chung Vân Đồng, không được, tay sẽ đau.”

Anh nhìn chằm chằm bên kia, mãi đến khi đứa bé ngừng dùng tay đào cát, lại cầm lấy cái xẻng, anh mới quay đầu nhìn Thu Sanh,

“Tôi hiểu.”

Cơn bão cuồng phong lần đó, tim anh cũng đau như vậy.

Thu Sanh vén mái tóc bị gió biển thổi rối bời, “Chung Cẩn, chúng ta lấy thời hạn một năm, một năm này cùng nhau nuôi con bé, một năm sau để con bé tự chọn lại, mặc kệ con bé chọn ai, người còn lại đều tự trọng rời đi, được không?”

Chung Cẩn im lặng không đáp ứng.

Thu Sanh lại nói, “Tự trọng rời đi không có nghĩa là không bao giờ gặp lại con bé, mà là cam tâm làm người thứ hai, đổi một hình thức bầu bạn với con bé mà thôi.”

Chung Cẩn biết Thu Sanh đưa ra phương án này có lẽ là giải pháp tốt nhất hiện tại, nhưng anh không làm được. Nếu sau này Tiểu Đồng chọn Thu Sanh, anh không biết mình nên làm gì.

Chung Cẩn thở dài một hơi không nghe thấy, nghĩ thầm, rõ ràng mới quen nhau hai tháng, sao lại khó khăn đến vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, thật ra là quen nhau hai đời.

Bé mập chơi mệt, xách theo một xô đầy chiến lợi phẩm, chân trần chạy về phía họ, “Xem con siêu giỏi này.”

Con bé ngồi xổm xuống, lấy từng món đồ chơi đào được ra khỏi xô nhỏ, khoe với ba mẹ, “Đây là con cua, đây là con tôm lớn, đây là con gấu trúc nhỏ……”

Chủ quán ngồi trên ghế câu cá gọi vọng sang, “Bạn nhỏ ơi, đồ chơi đào được không mang đi được đâu.”

Chung Cẩn khom lưng nhặt những món đồ chơi thô ráp kia bỏ lại vào xô nhỏ, “Trả lại cho bác đi, lúc trước bác đã nói rồi đồ chơi không mang đi được.”

"Không cần." Đứa bé bắt đầu không nói lý, dùng cái bụng béo ú đè lên xô nước, “Ba trả tiền cho bác là được.”

Được người cha có tiền dẫn đi tiêu xài đủ kiểu, đứa bé hiện tại đã hình thành một loại ý thức, không có gì là tiền không giải quyết được, nếu không giải quyết được, thì đưa thêm tiền.

"Chung Vân Đồng, con có phải muốn bị đánh đòn không?" Chung Cẩn giơ tay lên, nhẹ nhàng dừng trên mông đứa bé.

Bé lập tức quay đầu mách mẹ, “Ba đánh con.”

Thu Sanh cũng chẳng quen thói hư tật xấu của bé, “Không nghe lời thì phải bị đánh.”

Thấy ba mẹ nói thật, đứa bé nghịch ngợm sợ hãi. Hụt hụt mũi bò dậy, xách theo xô nước chân trần lảo đảo đi về, đưa xô nước cho chủ quán, ngoan ngoãn nói cảm ơn,

“Cảm ơn bác, đồ chơi trả lại bác, tạm biệt.”

Lại hụt hụt mũi đi về, đáng thương vô cùng, “Con vẫn muốn.”

Chung Cẩn vuốt đầu con bé, kiên nhẫn giảng đạo lý, “Con muốn món đồ chơi nào ba mẹ sẽ mua cho con, nhưng bác đã nói trước đồ chơi không mang đi được, lúc đó con cũng đồng ý rồi, vậy con phải tuân thủ quy định biết không?”

Đứa bé dùng đầu hết lần này đến lần khác đụng vào cánh tay ba, “Con muốn mua một quả bom, cho nổ tung trường học.”

“Cái này không mua được. Học những cái linh tinh này ở đâu vậy? Sau này không được chơi với Hồ Đắc nữa.”

Chung Cẩn vớt con bé ôm vào lòng, đứng dậy đi về.

Ra khỏi bãi cát, Chung Cẩn quay đầu nói với Thu Sanh, “Ngày mai em đưa Tiểu Đồng về Kinh Thị đi.”

Thu Sanh xách đôi giày nhỏ và vớ theo sau, vẻ mặt không tin, “Thật hay giả? Anh chịu để tôi tự mình đưa Tiểu Đồng đi?”

Chung Cẩn ước lượng đứa bé mập trong lòng, “Tôi cũng vừa lúc phải về một chuyến.”

Lần trước bay đến Kinh Thị, tai Tiểu Đồng bị đau trên máy bay.

Chung Cẩn lần này có kinh nghiệm mang con đi xa, mang theo sữa bò, lại tra trên mạng, chuẩn bị một ít nút bịt tai bằng sáp silicon.

Trước khi máy bay cất cánh, Chung Cẩn nặn sáp silicon thành kích thước phù hợp, nhét vào tai đứa bé, “Lát nữa nếu tai đau thì phải nói với ba.”

Tiểu Đồng vẫn nhớ lần trước đi máy bay, ba đã nói với con bé, không được nói chuyện lớn tiếng, không được làm phiền người khác.

Lúc này liền che miệng, lén lút gật đầu, trả lời siêu nhỏ giọng, “Vâng vâng.”

"Sao lại nói nhỏ vậy?" Chung Cẩn nhíu mày, chính anh ngược lại quên mất những lời đã nói trước đây.

Tiểu Đồng vươn tay véo tai Chung Cẩn, kéo đầu anh đến trước mặt mình, nhỏ giọng nói bên tai anh, “Không được nói chuyện lớn tiếng, ba quên rồi sao?”

Chung Cẩn xoa xoa cái tai bị tiếng ồn làm ngứa, nhớ ra là có chuyện đó, “Lần này trí nhớ không tệ đấy.”

Nhiệt độ trên máy bay hơi thấp, Thu Sanh nhờ tiếp viên hàng không lấy một chiếc chăn, mở ra đắp lên vai đứa bé.

"Sao lại đeo nút bịt tai?" Thu Sanh chỉ vào nút bịt tai bằng sáp trong tai đứa bé.

Chung Cẩn, “Lần trước tôi đưa con bé về Kinh Thị, có lẽ là do áp suất thay đổi, lúc ngồi máy bay con bé kêu đau tai, nên lần này chuẩn bị trước.”

“Lần trước? Là lần anh đến Kinh Thị tìm tôi sao? Lúc đó con bé cũng ở Kinh Thị sao?”

“Đúng vậy, chính là lần đó, Vu Phi Dương đưa con bé ra ngoài chờ tôi, trước đây tóc con bé dài, chính là lần đó bị Vu Phi Dương đưa đi cắt tóc.”

Máy bay đã rời khỏi đường băng, Thu Sanh nhìn ra ngoài cửa sổ bầu trời xanh thẳm ngẩn ngơ, “Nếu lần trước nhìn thấy con bé thì tốt rồi.”

Chung Cẩn nghe cô nói, lại cảm thấy sợ hãi.

Nếu lần trước để Thu Sanh nhìn thấy Tiểu Đồng, với tâm trạng lúc đó của anh muốn nhanh chóng thoát khỏi đứa bé, chắc chắn không nói hai lời liền trả bé cho Thu Sanh.

May mà lúc đó đã bỏ lỡ.

Máy bay đến Kinh Thị vào lúc chạng vạng, Thu Sanh dẫn họ đến một nhà hàng gia đình mà cô thường đến.

Quán cơm nằm trong một khu nhà Tây cổ, là chế độ hội viên, những khách đến đây giám đốc đều biết thân phận.

Chương 43

DTV-EBOOK

Nhìn thấy Thu Sanh, giám đốc liền niềm nở chào đón: “Chào cô Thu, hôm nay đi mấy người ạ?”

“Ba người.” Thu Sanh nắm tay Tiểu Đồng, “Đây là con gái của tôi. Anh cho cháu một món quà nhé, giống cái ly tròn tròn bụng phệ mà lần trước các anh tặng cho con gái cô Vưu Hân ấy.”

“Vâng.” Giám đốc khẽ cúi người, rồi quay đi.

Thu Sanh kéo Tiểu Đồng ngồi xuống ghế, nói với Chung Cẩn: “Lần trước em với Vưu Hân đến đây ăn cơm, họ tặng một cái ly sứ bụng to rất đáng yêu cho bọn trẻ con. Em thấy cái ly đó đặc biệt xinh, hôm nay cũng muốn xin cho Tiểu Đồng nhà mình một cái.”

Chung Cẩn rất khó hiểu với kiểu hành xử "ném đá dò đường" của Thu Sanh.

Cô ấy thường xuyên mua một món đồ rất đắt chỉ vì một món quà tặng kèm: mua đồ trang điểm để được hộp đựng trang sức nhỏ, mua yến mạch để được chén thủy tinh nhỏ. Có lần, cô ấy còn mua cả thùng mì gói chỉ vì cái tô mì, dù thực ra cô ấy không ăn mì gói.

Sau này, Chung Cẩn ăn hết chỗ mì gói đó, nhưng vì thế mà anh bị nổi một cái mụn to tướng trên cằm. Thu Sanh lại bỏ tiền mua loại kem trị mụn đắt tiền về bôi cho anh.

Cuối cùng, chỉ vì một cái tô mì mà tốn mấy trăm tệ. Đúng là câu nói "của rẻ là của ôi" quả không sai.

Giám đốc rất nhanh mang đến hai cái ly bụng phệ, một cái màu be, một cái màu hồng nhạt, kiểu dáng giống nhau, chỉ khác màu. Anh để Tiểu Đồng tự chọn một cái.

Tiểu Đồng nhìn hồi lâu, cuối cùng chọn chiếc ly màu hồng nhạt. Có vẻ như cô bé rất thích chiếc ly này, lập tức đeo dây vào cổ.

Nhìn thấy con gái vui vẻ như vậy, Chung Cẩn lại cảm thấy hôm nay đến đây ăn cơm là đúng.

Ăn cơm xong, Thu Sanh tạm thời tách ra khỏi hai ba con. Cô ấy nói có chút việc cần giải quyết, có lẽ đến chiều mai mới có thể đến tìm họ, cũng không hề nhắc đến việc muốn đưa Tiểu Đồng đi cùng.

Chung Cẩn một mình đưa con gái đến thuê một phòng khách sạn.

Lần trước đến Kinh Thị, tâm trạng Chung Cẩn rất tệ, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong mọi chuyện rồi đi, nên tùy tiện ở một khách sạn bình dân.

Lần này trở lại, anh cảm thấy rất nhẹ nhàng. Ngày mai chỉ cần luật sư mang giấy tờ thừa kế đến ký là xong.

Vì vậy, lần này Chung Cẩn cố ý chọn một khách sạn nghỉ dưỡng có suối nước nóng.

Nhận phòng xong, anh mới phát hiện quên mang áo tắm cho con gái. Nhưng Tiểu Đồng dạo này hình như mập hơn một chút, cũng cao hơn một chút, có lẽ bộ đồ tắm lấy từ nhà Miêu Thanh Nguyệt lần trước đã chật rồi.

Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng đến cửa hàng đồ bơi trong khu vui chơi dưới nước của khách sạn để chọn áo tắm. Nhân viên cửa

hàng gợi ý kiểu bikini, chính là loại bikini hai mảnh cho người lớn, chỉ khác là kích cỡ trẻ em, nói kiểu này chụp ảnh rất đẹp.

“Không cần.” Chung Cẩn lập tức từ chối.

Anh tự chọn cho con gái một bộ đồ thủy thủ kẻ sọc xanh trắng, phối cùng một chiếc váy ngắn cùng kiểu, rồi nhờ nhân viên cửa hàng đưa con gái vào phòng thay đồ.

Cô bé mặc chiếc váy đáng yêu, trên người đeo chiếc ly bụng phệ tròn tròn, trên đầu có hai bím tóc nhỏ như nảy mầm, nắm tay Chung Cẩn chạy ào xuống khu vui chơi dưới nước.

Chơi một lúc trong hồ nước ấm, con bé chậm rãi bước đến mép hồ, bám tay vào thành hồ, gọi Chung Cẩn: “Ba ơi, con muốn uống nước.”

Chung Cẩn ngồi bên cạnh hồ, cầm lấy ly nước của con, cúi người đưa ống hút cho bé.

Trong hồ hơi trơn, Tiểu Đồng vừa duỗi cổ định ngậm lấy ống hút thì chân trượt một chút, cả người chúi về phía trước, ly nước va vào môi trên của bé.

Chung Cẩn lập tức đưa tay đỡ lấy con, nâng cằm bé lên kiểm tra xem mặt có bị thương không.

Chỗ môi trên hơi đỏ lên, Chung Cẩn dùng lòng bàn tay xoa nhẹ: “Đau không con?”

Cô bé ngơ ngác gật đầu: “Va vào… va vào môi trên của con, môi trên.”

“Đâu nào?”

Tiểu Đồng giơ bàn tay mũm mĩm nhỏ xíu, sờ sờ cằm mình

trước: “Đây là cằm.” Rồi chỉ vào môi trên: “Đây, môi trên.”

Cô bé khẳng định gật đầu lần nữa: “Va vào môi trên của con.”

Chung Cẩn cúi người, tay ôm trán, cười đến run cả người.

Anh lấy chiếc điện thoại trong túi chống nước ra, chụp một tấm ảnh con gái béo ú đang bám vào thành hồ, cúi đầu uống nước một cách ngon lành.

Theo thói quen, anh đăng bức ảnh này vào trang cá nhân chỉ mình anh thấy, kèm theo dòng trạng thái: 【Hôm nay Chung Vân Đồng bất cẩn làm môi trên va vào ly nước, con bé nói môi trên của nó bị va vào rồi, ha ha.】

Lưu bài viết, rồi anh cất điện thoại.

Nghĩ ngợi một chút, Chung Cẩn lại cầm điện thoại lên, gửi bức ảnh và dòng chữ vừa rồi cho Thu Sanh.

Một lát sau, Thu Sanh nhắn tin lại: 【Cười chết mất, hai ba con đang ở khu vui chơi dưới nước Đỉnh Mây à?】

Chung Cẩn: 【Ừ.】

Thu Sanh: 【Tiếc là em không đi cùng được, anh quay video cho em xem nhé.】

Chung Cẩn liền quay một đoạn video: cô bé béo ú mặc đồ thủy thủ, trên eo đeo phao vịt con màu vàng, tay cầm một chiếc giỏ nhựa và một cái vợt nhỏ, nhăn nhó khuôn mặt nhỏ xíu, đang nghiêm túc vớt những quả bóng nổi trên mặt nước vào chiếc giỏ của mình.

Thấy Chung Cẩn quay mình, cô bé nhìn vào ống kính, nở một nụ cười giả tạo rất chuyên nghiệp, rồi lập tức đổi sắc mặt, cúi

đầu tiếp tục vớt bóng.

Thu Sanh xem video này, chỉ số cảm xúc lập tức tăng vọt: 【Con gái đáng yêu quá, đồ bơi anh chọn cũng đẹp nữa, trẻ con mặc đồ thủy thủ ngoan nhất.】

Chung Cẩn lại trò chuyện với Thu Sanh vài câu rồi cất điện thoại, tâm trạng rất tốt.

Đột nhiên anh cảm thấy sự xuất hiện của Thu Sanh không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất khi anh muốn chia sẻ những khoảnh khắc đời thường của con gái, có một người luôn sẵn sàng lắng nghe và chia sẻ. Hơn nữa, Thu Sanh không hề có vẻ kiêu căng của những tiểu thư con nhà giàu, cô ấy thực ra là một người rất ấm áp.

Mỗi khi Chung Cẩn nói chuyện với cô ấy, cô ấy luôn đáp lại bằng những phản hồi cảm xúc rất tích cực.

Ngày hôm sau, Thu Sanh nhắn tin lại, nói công việc chưa xong, sẽ đến tìm hai ba con muộn hơn một chút.

Sáng sớm, luật sư Tào mang một số giấy tờ đến, Chung Cẩn xem qua không có vấn đề gì, rồi ký tên vào từng trang.

Luật sư Tào đã đi theo bố của Chung Cẩn từ lâu, làm việc ở công ty gần 20 năm. Dù Chung Cẩn chưa từng tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, anh cũng đã gặp luật sư Tào rất nhiều lần.

Ký xong thỏa thuận, luật sư Tào vỗ vai anh như một người lớn tuổi:

“Chuyện lớn như vậy xảy ra với bố con cậu, tôi cũng mãi sau này mới biết cậu đã rời khỏi đội điều tra hình sự. Giờ thấy cậu ổn như vậy, tôi cũng rất vui.”

“Chú yên tâm, cháu bây giờ không sao rồi.”

Chung Cẩn gọi Tiểu Đồng đến, giới thiệu với luật sư Tào: “Đây là con gái cháu, Tiểu Đồng, gọi bác Tào đi con.”

“Chào bác Tào ạ.”

Luật sư Tào hiền từ cười chào con bé, mãi đến khi ra khỏi khách sạn vẫn còn hơi ngơ ngác. Chung Cẩn có con gái sao? Trong trí nhớ của ông hình như là không có.

Sao đột nhiên lại xuất hiện một đứa con gái lớn như vậy?

Nhìn chiều cao chắc cũng phải năm tuổi rồi?

Giải quyết xong chuyện giấy tờ, Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng trở về đội điều tra hình sự một chuyến.

Anh bế con gái trong lòng, gặp người quen cũ liền nói: “Đây là con gái tôi, Tiểu Đồng, gọi chú đi con.”

Mọi người thân thiện vây quanh chào hỏi anh, nhưng không ai tin Tiểu Đồng là con anh. Anh rời Kinh Thị mới hơn một năm, sao đột nhiên lại có một đứa con lớn như vậy?

Có người còn nói: “Chung đội đi một năm sao tự nhiên hoạt bát hẳn ra vậy?” Trước kia anh có bao giờ nói đùa đâu.

Bây giờ không biết từ đâu mang về một đứa trẻ, đi đâu cũng nói đùa là con gái anh.

Có người âm thầm lo lắng, nhà Chung đội xảy ra chuyện lớn như vậy, liệu có phải anh bị kích động tinh thần nên hóa ngốc rồi không?

Đứa bé này không lẽ là anh ta trộm về?

Bị nghi ngờ trộm trẻ con, vị đội trưởng đội điều tra hình sự trước đây không hề bị ảnh hưởng, mà trực tiếp ôm con gái đến đội cảnh khuyển tuần tra, bắt lấy một người hỏi: “Thiểm Điện và mấy con kia có ở trong đội không?”

Thiểm Điện, Truy Phong và Kinh Vân là ba chú chó nghiệp vụ của đội tuần tra. Thiểm Điện và Truy Phong là chó Becgie Đức, Kinh Vân là một chú chó Malinois.

Vì ba chú chó này hàng ngày làm nhiệm vụ tuần tra giữ gìn trật tự đô thị, nên không bị đưa đến căn cứ huấn luyện chó ở xa, mà thường ngày được nuôi trong đội.

Chung Cẩn trước đây đã đoán Tiểu Đồng có thể là chó.

Anh cũng tò mò, nếu đoán đúng, vậy Tiểu Đồng và chó ở cùng nhau sẽ có phản ứng hóa học như thế nào?

Đương nhiên, những con chó bình thường có chỉ số thông minh không đủ để giao tiếp với Tiểu Đồng, vì vậy anh trực tiếp đưa con gái đến tìm chó nghiệp vụ.

Hiện tại không có nhiệm vụ bên ngoài, ba chú chó nghiệp vụ đang nằm trên đệm của mình, nghỉ ngơi trong phòng điều hòa.

Chung Cẩn ôm con gái đứng ở cửa phòng nghỉ, ước lượng con bé trong lòng, rồi dùng cằm chỉ vào mấy con chó lớn bên trong: “Sợ không con?”

Đôi mắt to đen láy của cô bé không hề dao động: “Không sợ.”

Chung Cẩn đặt con bé xuống đất: “Đi chơi đi con.”

Tiểu Đồng bước vào phòng nghỉ, chống đầu gối ngồi xổm trước chú chó lớn Thiểm Điện gần cửa nhất. Cô bé sờ sờ cái đầu lông

xù của chú chó, rồi đưa tay ra:

“Bắt tay.” Cô bé đã thấy người ta chơi với chó như vậy ở dưới khu nhà.

Thiểm Điện trước đây là một chú chó cứu hộ, từng liên tục làm việc 32 tiếng trong một trận động đất, cứu được 18 người. Hiện tại chú chó đã 8 tuổi, sức lực dần yếu đi, nên được điều về làm chó tuần tra với công việc nhẹ nhàng hơn.

Tuổi của Thiểm Điện thuộc hàng lớn trong số những chú chó nghiệp vụ, lại lập nhiều chiến công, địa vị trong đội tuần tra tuyệt đối là "chó đại ca", ngày thường rất khinh thường những động tác hạ mình như bắt tay.

Nhưng khi Tiểu Đồng đưa tay ra, Thiểm Điện không nói gì, ngoan ngoãn đưa chân trước đặt vào bàn tay nhỏ bé của cô bé.

Tiểu Đồng lại sờ đầu chú chó lớn, khen một tiếng: “Giỏi quá!”

Sau đó cô bé chống đầu gối đứng dậy, đi về phía Truy Phong, bắt tay, sờ đầu khen nó giỏi. Rồi lại tiếp tục đứng dậy đi về phía Kinh Vân, bắt tay, sờ đầu.

Giống như một nghi thức lãnh đạo thị sát vậy.

Sau khi hoàn thành "nghi thức" này, cô bé quay lại chỗ Chung Cẩn, nắm chặt tay anh: “Con chơi xong rồi.”

Chung Cẩn đứng bên cạnh nhìn, cảm thấy cũng không có gì đặc biệt. Mấy chú chó nghiệp vụ này vốn dĩ rất thân thiện, tuy rằng Thiểm Điện hơi kiêu ngạo, nhưng có lẽ cũng nể mặt "con nít" nên chịu chơi với cô bé một lát.

Anh ôm Tiểu Đồng quay người đi.

Vừa đến hành lang bên kia, anh cảnh sát phụ trách chăm sóc mấy chú chó đã trở lại.

Ba chú chó lớn ngày thường uy phong trầm ổn, đồng loạt phát ra tiếng kêu sợ hãi "ư ử", thậm chí còn đứng dậy nhào vào lòng anh cảnh sát trốn tránh.

Anh cảnh sát ngạc nhiên nói: “Sao vậy? Thấy cái gì mà sợ đến thế?”

Chung Cẩn có chút hiểu ra, đây có lẽ chính là sự áp chế về huyết mạch.

Con bé bảo bắt tay, chó không dám không nghe, con bé sờ đầu chó, chó ngoan ngoãn chịu đựng. Chờ con bé vừa đi, mấy chú chó già đều có thể sợ đến kêu "quái quái".

Anh cảnh sát dỗ không được mấy chú chó, liền gọi Chung Cẩn: “Chung đội, anh làm gì chó vậy? Sao lại dọa chúng sợ đến thế?”

Chung Cẩn mặt không đổi sắc: “Không biết nữa, vừa nãy còn ngoan lắm mà.”

Chung Cẩn ban ngày đưa Tiểu Đồng trở về đội, việc anh đến Kinh Thị không thể giấu được Vu Phi Dương. Đều là người trong ngành, mọi người lại biết Chung Cẩn và Vu Phi Dương là anh em tốt có thể mặc chung một chiếc quần, chắc chắn sẽ có tin tức đến tai anh ta.

Vì vậy, Chung Cẩn không đợi người khác nói cho anh ta biết, mà chủ động gọi điện cho Vu Phi Dương, bảo anh ta gọi mấy người anh em chơi thân trước đây, buổi tối tìm một chỗ tụ tập.

Vu Phi Dương đương nhiên là vui vẻ đồng ý:

“Địa điểm tôi chọn, tôi bao hết, cậu đừng lo gì cả, đến giờ cứ đến

là được.”

Gia cảnh Vu Phi Dương thực ra rất tốt, bố mẹ đều là trí thức cao cấp, là con nhà gia giáo điển hình. Chỉ là theo lời mẹ Phi Dương nói, đó chính là: “Thằng bé này nuôi hỏng rồi.”

Chương 44

DTV-EBOOK

Khi còn đi học Vu Phi Dương cũng không phải là dạng vừa, hắn gia nhập một tổ chức côn đồ trong trường, vốn ôm mộng làm đại ca, kết quả vì hắn là đứa có thành tích tốt nhất trong đám lưu manh đó, bị ép mỗi ngày giúp đồng bọn làm bài tập, một mình viết bốn năm phần bài, kết quả thành tích tiến bộ vượt bậc, cuối cùng nhờ họa được phúc cùng học bá Chung Cẩn lên cùng một trường đại học.

Với cái kiểu người như vậy, Chung Cẩn cũng không trông mong hắn có thể chọn được chỗ ăn uống tử tế nào.

Quả nhiên vẫn là hàng vỉa hè nướng BBQ.

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng ra khỏi khách sạn, chuẩn bị bắt taxi đi hẹn, vừa ra cửa liền thấy chiếc Bentley đen bóng của Thu Sanh lao vút tới.

Cô hạ cửa kính xe, thò đầu ra hỏi: “Đi đâu đấy?”

Chung Cẩn ôm con gái đi tới, cúi người hỏi: “Sư phụ, đi ga tàu điện ngầm Vân Cảnh được không?”

“Bên đó hơi kẹt xe, đi đường vòng được không?” Thu Sanh rất phối hợp.

“Được.”

Thu Sanh hất cằm về phía ghế sau: “Vậy lên xe đi.”

Đến khi chiếc siêu xe bóng loáng khuất dạng, anh bảo vệ khách

sạn chứng kiến toàn bộ quá trình vẫn còn ngơ ngác. Mấy cậu ấm cô chiêu ở Kinh Thị bây giờ đúng là điên rồi, lái xe này chạy taxi liệu có đủ tiền xăng không?

Chiếc xe này thực ra vẫn là của Chung Cẩn. Năm anh 25 tuổi, bố mẹ mua tặng sinh nhật. Chung Cẩn thấy quá phô trương nên ít khi đi. Lúc ly hôn, liền cùng với căn nhà sang tên cho Thu Sanh.

Bây giờ thấy Thu Sanh lái chiếc xe này lại rất hợp, rất hợp với khí chất của cô ấy.

Đến quán 【Lão Trần nướng BBQ】 mà Vu Phi Dương gửi địa chỉ, Chung Cẩn bế con gái xuống xe trước, Thu Sanh đi tìm chỗ đậu xe.

Vu Phi Dương và mấy người bạn từ xa nhìn thấy Chung Cẩn, Chu Thiên vẫy tay gọi anh: “Đầu to, bên này!”

Chung Cẩn ôm con gái đi tới, đặt con bé xuống đất. Cô bé quen tay quen chân ôm cặp sách nhỏ tự tìm ghế băng ngồi xuống, thấy mấy người lớn đang nhìn mình, liền nhếch môi cười tươi rói:

“Chào anh Phi Phi.”

Vu Phi Dương: “…”

Vu Phi Dương: “…… Tiểu Đồng? Sao con vẫn ở đây?”

Chung Cẩn khuỵu gối xuống: “Sao lại ‘sao con vẫn ở đây’? Đây là con gái tôi. Giới thiệu với mọi người, Chung Vân Đồng.”

Mấy người bạn im lặng trong chốc lát, sau đó lại nhao nhao lên tiếng: “Đùa gì vậy?” “Cậu có con gái từ bao giờ?” “Đây rốt cuộc là con nhà ai?”

Chung Cẩn không để ý đến họ, thuần thục lấy cặp sách nhỏ của con đặt lên đầu gối mình, cúi đầu hỏi con: “Con muốn uống nước không?”

Cô bé gật đầu.

Chung Cẩn lại lấy từ trong cặp ra một cốc nước ấm đã rót sẵn, mở nắp để lộ ống hút, để con bé tự ôm cốc uống.

Nhìn động tác của anh, thật không giống như lần đầu tiên chăm sóc trẻ con.

Vu Phi Dương chớp chớp mắt: “Không phải chứ? Cô bé thật sự là con gái cậu?”

Chung Cẩn trực tiếp mở điện thoại, lướt đến kết quả xét nghiệm ADN, đưa cho họ xem.

Chu Thiên đẩy đẩy Vu Phi Dương: “Cậu là dân chuyên nghiệp, xem thử thằng nhóc đầu to này có làm giả không?”

Vu Phi Dương nhìn thấy con dấu trên giấy chứng nhận ADN: “Đây chẳng phải là bệnh viện của Đỗ Hinh sao?”

Sau đó Vu Phi Dương kích động đứng dậy: “Má ơi, thằng nhóc cậu lần trước đưa con bé về tìm Đỗ Hinh là để làm xét nghiệm ADN hả? Chết tiệt, chuyện lớn như vậy mà cậu kín miệng thật đấy.”

Chu Thiên kinh ngạc há hốc mồm: “Cô bé này thật sự là con gái đầu to hả? Trời ơi.”

Đột nhiên có một người đầu óc "to" trực tiếp hô lên:

“Chung Cẩn cậu nói thật đi, cậu với Thu Sanh đột nhiên ly hôn không phải là vì đứa bé này đấy chứ? Thằng nhóc cậu bề ngoài

thì đứng đắn lắm, không ngờ lại chơi kiểu này, cậu là người hả cậu?"

Quán nướng vốn dĩ đã ồn ào, bị cái quả dưa "kinh thiên" này nổ một cái, càng loạn thành một nồi cháo.

Thu Sanh lúc này đỗ xe xong cũng đã đi tới: "Mấy người cãi nhau gì đấy?"

Mấy người bạn càng ngơ ngác: "Đậu Phộng chẳng phải đã ly hôn với đầu to rồi sao? Khi nào lại thành ra cùng nhau thế này? Không thể nào? Cô bé béo ú này là con gái hai người hả?"

Thu Sanh bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Tiểu Đồng: "Có gì mà kỳ lạ? Tôi dù sao cũng coi như người của công chúng, có con cái giữ kín cũng là chuyện bình thường thôi, đúng không?"

Vu Phi Dương hỏi: "Vậy hai người bây giờ là quay lại rồi?"

Thu Sanh và Chung Cẩn đồng thanh: "Không có."

Chung Cẩn bổ sung: "Trước mắt tôi và cô Thu Sanh là quan hệ hợp tác nuôi con."

Mấy người bạn thật sự không hiểu chuyện đời, bị cái kiểu "tác nghiệp" này của họ làm choáng váng, nhao nhao hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Đến khi một giọng nói non nớt đầy vẻ không kiên nhẫn vang lên: "Khi nào thì có đồ ăn?"

Mọi người đột nhiên im lặng.

Tiểu Đồng dùng đôi đũa gõ gõ vào bàn: "Con bảo, các cô chú gọi thịt dê xiên với lòng bò xiên chưa ạ?"

Bị cặp vợ chồng trước này làm cho ngơ ngác, ai còn để ý đến việc gọi xiên nướng nữa.

Xiên nướng được bưng lên, lại gọi thêm một ít miến lạnh.

Mấy người bạn ngày thường đều bận rộn công việc riêng, cũng đã lâu không tụ tập cùng nhau, hôm nay nhân cơ hội này, đều muốn thư giãn một chút, cơ bản ai uống được đều uống chút rượu.

Chung Cẩn giúp Tiểu Đồng lóc thịt xiên xuống đĩa nhỏ trước mặt con, nói với Thu Sanh: "Em uống với bọn họ chút đi, lát nữa tôi lái xe về."

Thu Sanh lắc đầu: "Tôi lái xe, anh uống đi."

Trước kia các buổi tụ tập của bạn bè, đều là Chung Cẩn lái xe, Thu Sanh uống rượu. Cô ấy luôn cảm thấy tửu lượng của mình tốt hơn Chung Cẩn, nhưng Chung Cẩn cảm thấy đơn giản là Thu Sanh thích uống rượu.

"Đậu Phộng hôm nay không uống hả?" Chu Thiên hỏi.

"Dạo này em làm một liệu trình thẩm mỹ, không uống rượu được. Chung Cẩn uống với mọi người chút đi."

Mấy người này tụ tập không ép rượu, ai uống được thì uống, không uống được cũng không miễn cưỡng. Thu Sanh vừa nói vậy, cũng không ai khuyên nữa.

Chung Cẩn lấy cốc rót đầy miến lạnh.

Chung Cẩn uống rượu không đỏ mặt, tửu lượng cũng tốt, uống nhiều cũng không nói to, cùng với ngày thường không khác gì, chỉ lặng lẽ ngồi ở bên kia.

Không ai nhận ra anh rốt cuộc say hay chưa.

Đến khi Chu Thiên hỏi anh có muốn gọi thêm chút đồ ăn không, anh lại chỉ vào Tiểu Đồng nói: “Con gái tôi tuy hơi kén ăn, nhưng phiếu khám sức khỏe báo cáo rất khỏe mạnh.” Lúc này Thu Sanh mới nhận ra anh đã uống hơi nhiều.

“Đừng uống nữa.” Thu Sanh cầm cốc của anh đi.

Chung Cẩn cũng không làm ầm ĩ, kéo Tiểu Đồng đang gật gà gật gù dựa vào bàn ôm vào lòng, để con bé dựa vào ngực mình ngủ.

Tàn cuộc, mọi người đều say xỉn cả, chỉ còn Thu Sanh là tỉnh táo. Cô gọi xe cho từng người, đưa mấy người bạn đầu óc quay cuồng về.

Thu Sanh bảo Chung Cẩn ôm con gái ngồi chờ trên ghế, cô đi lái xe đến.

Chung Cẩn trông đặc biệt bình tĩnh, cứ như chưa uống giọt rượu nào. Anh bình tĩnh gật đầu: “Được, em lái xe chậm thôi, tôi không sao.”

Chờ Thu Sanh lái xe trở lại, nhìn thấy Chung Cẩn đang lôi kéo ông chủ quán nướng nói: “Ông có con gái không? Đây là con gái tôi.”

Thu Sanh dừng xe bên đường, lớn tiếng gọi anh: “Chung Cẩn, lên xe!”

Chung Cẩn quay đầu vẫy tay với cô, rồi lại tiếp tục nói với ông chủ: “Con tôi ngoan lắm, không khóc, chưa bao giờ khóc. Tôi vừa nghe thấy con nhà người ta khóc là tôi đau đầu, con tôi không khóc, thật sự rất ngoan.”

Thu Sanh thật sự không còn mặt mũi nào nhìn nữa.

Cô lấy kính râm đeo vào, xông tới kéo Chung Cẩn đi.

Trở lại khách sạn, Thu Sanh cũng không yên tâm để một người say khướt một mình trông con, vì thế cũng ở lại đây.

Chung Cẩn đặt con gái lên giường lớn, lấy từ trong vali ra một bộ đồ ngủ cho con bé thay, đi vào phòng tắm vắt khăn ấm ra lau mặt lau tay cho con, rồi lại đổi một chiếc khăn khác lau chân cho con.

Mọi việc đều làm đâu vào đấy.

Thu Sanh dựa vào khung cửa hỏi: “Rốt cuộc anh say hay chưa đấy?”

“Chưa.”

Chung Cẩn vẻ mặt bình thường đi vào phòng vệ sinh, cầm bàn chải đánh răng của mình, lấy kem đánh răng rồi đứng bên kia đánh răng.

Thu Sanh đi tới nhìn, lại hỏi: “Anh đang đánh răng hả?”

Chung Cẩn nhe răng, bàn chải đánh răng quệt qua quệt lại trên gương, trên gương toàn là bọt kem, anh còn trấn định hỏi: “Em nhìn gì mà nhìn? Em chưa thấy ai đánh răng bao giờ à?”

Thu Sanh bĩu môi: “Thấy đánh răng rồi, chưa thấy ai đánh răng vào gương bao giờ.”

Chờ Chung Cẩn rửa mặt xong, Thu Sanh sắp xếp cho anh ngủ trên sofa ở phòng khách, còn mình vào phòng tắm lau khô bọt kem đánh răng trên gương, tiện thể tắm rửa luôn.

Cô mặc áo choàng tắm dài từ phòng tắm ra, thấy Chung Cẩn đã

ngủ gục trên sofa. Anh không biết từ lúc nào đã thay đồ ngủ, co chân, ôm một chiếc gối ôm trong lòng, sườn mặt tuấn tú một nửa vùi trong thảm, nửa kia được ánh đèn bàn vàng ấm áp bao phủ.

“Đồ chó này cũng đẹp trai thật.” Thu Sanh kéo chăn, che nốt nửa khuôn mặt đang lộ ra của anh lại.

Buổi tối khi ngủ, Thu Sanh tự mình ngủ cùng Tiểu Đồng trên giường lớn.

Buổi sáng tỉnh dậy, Chung Cẩn không biết từ lúc nào đã bò lên giường lớn, Tiểu Đồng bị anh ôm chặt trong lòng, một chân anh duỗi sang, đặt lên bụng Thu Sanh.

Thu Sanh xách quần ngủ kéo chân anh ra đặt sang một bên, thấy Chung Cẩn không tỉnh. Cô liền lấy bút kẻ mắt từ trên tủ đầu giường ra, tô đen ngón chân cái của anh.

Vì tối hôm qua uống rượu, Chung Cẩn dậy muộn hơn Thu Sanh. Anh khom lưng ngồi dậy trên giường, tách hai chân dài, nhìn chằm chằm vào ngón chân cái đen nhánh của mình xuất thần.

Thu Sanh trang điểm xong từ phòng tắm đi ra, liếc mắt nhìn: “Chân anh sao vậy?”

Chung Cẩn: “…”

Thu Sanh kinh ngạc: “Ngón chân cái của anh không lẽ bị hoại tử rồi hả?”

Chung Cẩn giật giật ngón chân cái, cử động tự nhiên, không có dấu hiệu hoại tử.

Tiểu Đồng bị tiếng ba mẹ nói chuyện đánh thức, dụi mắt bò dậy, mái tóc đen rối bù, nhìn thấy ngón chân cái của ba ba, cô bé giật

mình, vội vàng xua tay: “Không phải con làm đâu ạ.”

“Con muốn đi vệ sinh hả?” Chung Cẩn vươn tay véo má con gái, giọng khàn khàn hỏi.

Cô bé vươn tay về phía anh: “Muốn ạ.”

Chung Cẩn ôm con gái vào phòng tắm, quay đầu lại nói với Thu Sanh: “Cái bút kẻ mắt kia vứt đi, đồ bôi chân đừng dùng.”

Chuyện ở Kinh Thị xong xuôi, họ cũng không ở lại lâu, lập tức lên đường trở về Hải Sơn. Muốn về kịp trước khi trường mẫu giáo của Tiểu Đồng khai giảng, Chung Cẩn cũng chỉ xin nghỉ ba ngày ở sở.

Trở lại Hải Sơn, cuộc sống lập tức bận rộn.

Vừa ra khỏi sân bay, Chung Cẩn đã nhận được điện thoại từ công ty nội thất, nói là phòng đã dọn dẹp xong vào sáng nay, bảo anh qua nghiệm thu.

Cả nhà còn chưa kịp về nhà cất hành lý, đã đi thẳng đến căn hộ mới để nghiệm thu.

Chung Cẩn nhìn sơ qua một vòng, cảm thấy không có vấn đề gì. Giám đốc nghiệm thu của công ty nội thất đưa cho Chung Cẩn một cây bút, mời anh ký vào biên bản nghiệm thu.

“Chờ một chút.”

Chương 45

DTV-EBOOK

Vẫn luôn đứng bên cạnh im lặng, Thu Sanh đột nhiên lên tiếng:

“Phiền các anh cung cấp tài liệu chứng minh đầy đủ tiêu chuẩn cho tôi. Mặt khác, tôi vừa xem qua sơ bộ, có mấy chỗ ván sàn gỗ bị lún khi dẫm lên, yêu cầu chỉnh sửa lại. Còn phòng của trẻ con có mấy màu sắc quá chói, ở lâu có thể sẽ không thoải mái về thị giác. Cái này không phải lỗi của các anh, chúng tôi có thể trả thêm tiền để đổi lại màu khác. Đến lúc đó tôi sẽ liên hệ với kiến trúc sư để thống nhất phương án đổi màu.”

Trước giờ vẫn là Chung Cẩn liên hệ với công ty nội thất, bên kia thấy anh khá dễ nói chuyện, cảm giác anh cũng không quá hiểu về mảng trang trí này, nên quả thực có chỗ làm hơi qua loa.

Giám đốc hiện trường khó xử nhìn Chung Cẩn, còn cố ý thuyết phục anh chấp nhận phương án này, công ty nội thất sợ nhất là chỉnh sửa, cứ nhắc đến chỉnh sửa là phải cắt giảm lợi nhuận.

“Các anh chị cứ trao đổi với cô ấy đi.” Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng đang ngủ say dựa vào vai mình, chỉ Thu Sanh, “Đây là mẹ của con tôi.”

Vừa nghe nói là nữ chủ nhân, giám đốc hiện trường cũng không dám nói gì nữa, lấy điện thoại ra thêm WeChat của Thu Sanh: “Vậy tôi sẽ liên hệ với cô để trao đổi tiếp.”

Trước đây Chung Cẩn và Thu Sanh đứng tên chung hai căn hộ, một căn là nhà Chung Cẩn mua cho họ làm phòng cưới, một căn duplex là của hồi môn nhà Thu Sanh khi kết hôn.

Khi đó Chung Cẩn ở đội điều tra hình sự bận tối mắt tối mũi, hai căn hộ từ thiết kế trang trí đến nội thất mềm, tất cả đều do một tay Thu Sanh lo liệu.

Hơn nữa Thu Sanh quả thực rất giỏi về thiết kế, lúc đó căn duplex kiểu Pháp nhẹ nhàng sang trọng do cô thiết kế còn được một đoàn làm phim thuê để quay phim.

Chung Cẩn và Thu Sanh đã lén gia đình ở bên nhau từ năm 18 tuổi.

Hai người cùng nhau trải qua tuổi trẻ, để lại những dấu ấn sâu đậm trên người đối phương.

Từ một phương diện nào đó mà nói, họ đặc biệt ăn ý, đều sẽ bóng gió nói những lời kỳ quái, đối phương lại vừa vặn hiểu được. Cũng cùng nhau ghét một số người, mỗi ngày trong chăn rỉ rả nói xấu người ta. Còn có một số thói quen nhỏ rất giống nhau, ví dụ như cả hai đều kiên quyết không ăn tỏi.

Từ phương diện khác mà nói, họ lại bổ sung cho nhau. Gu thẩm mỹ của Chung Cẩn rất "đàn ông thẳng", Thu Sanh học thiết kế ở đại học, gu thẩm mỹ lại rất đỉnh, nên trong nhà cứ hễ nhắc đến đồ vật liên quan đến thẩm mỹ đều giao cho Thu Sanh phụ trách.

Chung Cẩn thích làm việc nhà, cảm thấy quét dọn nhà cửa sạch sẽ, ăn đồ ăn tự tay mình làm rất an tâm. Thu Sanh, một người không bao giờ vào bếp, lại cảm thấy rất khó hiểu.

Khi còn ở bên nhau, bạn bè đều nói họ quả thực là trời sinh một đôi.

Sau này nhà Chung Cẩn xảy ra chuyện, lúc đó tâm trạng anh vô cùng tệ, không muốn ảnh hưởng đến Thu Sanh, anh đã đề nghị ly hôn với cô.

Mà Thu Sanh vậy mà không nói gì liền đồng ý.

Chuyện ly hôn này gây chấn động giới bạn bè của cả hai người. Ừm, giống như hôm nay đột nhiên dẫn Tiểu Đồng xuất hiện trước mặt bạn bè vậy, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Chờ mọi người phản ứng lại, có người nói có phải Thu Sanh thấy việc kinh doanh của nhà Chung Cẩn sa sút nên nhân cơ hội ly hôn không.

Nhưng mấy người bạn thân nhất đều tin chắc Thu Sanh không phải người như vậy, chắc chắn có uẩn khúc gì đó.

Chỉ là thời gian trôi qua quá lâu, đám người hóng chuyện cũng không đợi được uẩn khúc nào, mỗi ngày đều có chuyện mới xảy ra, mọi người dần dần cũng quên chuyện này.

Chung Cẩn bây giờ nhớ lại cảnh Thu Sanh trước kia trang hoàng nhà cửa, ngày nào cũng bị công ty nội thất làm cho tức giận đến dựng tóc gáy, cảm thấy như chuyện từ rất lâu trước kia, lâu đến nỗi khi nhớ lại những chuyện này, ký ức như cách một lớp thủy tinh mờ ảo.

Họ bước vào thang máy chung cư, Chung Cẩn đột nhiên khách sáo một câu: “Chuyện trang hoàng nhà cửa, làm phiền em.”

Thu Sanh một tay đẩy một vali hành lý: “Không khách sáo, dù sao căn nhà đó em cũng muốn ở một năm. Đúng rồi, em không cần đóng tiền nhà chứ?”

“Hay là em vẫn trả một chút đi, dù sao anh nuôi con tốn kém lắm.” Chung Cẩn lại bắt đầu "mồm mép".

Đứa trẻ xui xẻo đang ngủ trong lòng anh không biết tỉnh từ lúc nào, nắm lấy ngón tay nhỏ, trừng đôi mắt to long lanh hỏi:

“Nuôi con tốn kém lắm ạ?”

“Tốn kém hay không tự con biết chứ?” Chung Cẩn móc khăn tay ra lau nước miếng ở khóe miệng "thú nuốt vàng".

Cô bé giơ thẳng một ngón tay, nghiêm túc nói: “Con là một em bé miễn phí.”

Chung Cẩn: “Của miễn phí là đắt nhất.”

Cô bé béo ú vươn tay ôm lấy đầu Chung Cẩn lúc ẩn lúc hiện: “Ba không được nói thế. Con đói bụng, mua gà rán cho con.”

“Không mua gà rán, mấy ngày nay con ăn nhiều đồ không lành mạnh bên ngoài quá rồi, ba nấu cơm cho con.” Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng đứng ngoài cửa phòng, chờ Thu Sanh nhập mật mã xong, cả nhà cùng nhau vào chung cư.

Thu Sanh và Tiểu Đồng cùng nhau kêu lên: “Đừng nấu mà? Bây giờ con/em đói rồi.”

Chung Cẩn không cãi lại được hai mẹ con bá đạo này, gọi cơm hộp.

Đồ ăn mang đến, anh vẫn kiên trì nhỏ vài giọt dầu cá và dầu tảo vào bát cháo hải sản của Tiểu Đồng, tự tay bổ sung thêm chút dinh dưỡng.

Thu Sanh vẫn luôn nhìn sang bên này, Chung Cẩn cầm lọ nhỏ giọt màu nâu hỏi cô: “Em có muốn một chút không?”

“Không cần, cảm ơn.” Thu Sanh lập tức bưng bát của mình đi, mấy thứ kia nhìn thôi đã thấy mùi vị chắc chắn rất kỳ lạ.

Buổi chiều, cô giáo gửi danh sách đồ dùng cần chuẩn bị cho ngày mai nhập học vào nhóm lớp, yêu cầu mặc đồng phục, đeo

cặp sách, mang cốc nước, chuẩn bị ba nhãn dán tên, hai chiếc khăn tay.

Thu Sanh lấy chiếc túi xách trường phát ngày báo danh ra, tạm thời chỉ có đồng phục xuân hè, của nữ sinh là áo sơ mi trắng nhạt và váy dài màu xanh biển, cổ áo có một chiếc nơ con bướm màu đen đơn giản.

Nhãn dán tên là bằng vải, có thể dùng bút viết tên và lớp lên trên.

Chung Cẩn tìm bút bi trong nhà ra, chuẩn bị viết lên nhãn dán, Thu Sanh nghĩ nghĩ nói:

“Hay là thêu đi, bút viết nước giặt là trôi, chữ anh đẹp, anh vẽ đường viền ra, em thêu lên.”

Thu Sanh học chuyên ngành thiết kế trang sức, sau khi tốt nghiệp tuy không làm công việc liên quan, nhưng cô rất thích tự tay làm một số đồ thủ công. Trong nhà ở Kinh Thị có một tủ búp bê Barbie, cô đều tự làm quần áo và trang sức cho chúng.

Cho nên thêu tên loại chuyện này căn bản không làm khó được cô.

Cô nàng này cũng có chút cố ý muốn khoe kỹ thuật, cô lấy ra một chiếc hộp kim chỉ nhỏ luôn mang theo, dùng ba màu xanh lam khác nhau, thêu bảy chữ 【Bé Chung Vân Đồng trường mẫu giáo Bạch Quả】 tạo hiệu ứng chuyển màu, tuy chỉ là một chiếc nhãn nhỏ, nhưng nhìn rất tỉ mỉ và tinh xảo.

Trong lúc Thu Sanh thêu nhãn, Chung Cẩn yêu cầu Thu Sanh kéo anh vào nhóm lớp.

Thu Sanh tay cầm kim chỉ, hất cằm về phía điện thoại đang nằm trên bàn trà: “Anh tự thêm vào đi, mật khẩu anh biết mà.”

Mật khẩu điện thoại của hai người họ đều biết của nhau, Chung Cẩn là ngày sinh của Thu Sanh, Thu Sanh là ngày sinh của Chung Cẩn.

Cũng không biết có phải hai người quá lười không, ly hôn lâu như vậy rồi mà mật khẩu điện thoại vẫn chưa đổi.

Chung Cẩn thêm mình vào nhóm lớp bé trường mẫu giáo Bạch Quả.

Thu Sanh nhắc anh: “Anh phải sửa lại nickname theo đúng định dạng của nhóm.”

Chung Cẩn nhìn định dạng tên của các phụ huynh khác, liền đổi nickname của mình thành 【Ba ba Chung Vân Đồng】. Sửa xong, anh lại vào danh sách thành viên kiểm tra một lần, phát hiện mình đứng ngay sau Thu Sanh. Nickname của Thu Sanh là 【Mẹ Chung Vân Đồng (đã ly hôn)】.

“Cần thiết phải thêm ba chữ ‘đã ly hôn’ sao?” Chung Cẩn rất khó hiểu.

Thu Sanh cúi đầu thêu nhãn, không ngẩng đầu lên: “Đương nhiên là cần thiết, tránh cho những phụ huynh không biết chuyện lại nói những câu đùa vợ chồng, đã ly hôn rồi thì nên giữ khoảng cách.”

Chung Cẩn cảm thấy cách giải thích này thật sự không cần thiết, anh kiên trì giữ định dạng giống với các phụ huynh khác.

Đúng lúc này, cô La lại gửi một tin nhắn: 【@Mọi người, ngày mai có phần tự giới thiệu của các con, xin các phụ huynh hỗ trợ các bé tập luyện trước ạ.】

Phía dưới một loạt phụ huynh trả lời: 【Đã nhận.】

Chung Cẩn cũng trả lời một câu: 【Đã nhận.】

Tiểu Đồng lúc này đang nằm sấp trên sofa trên chiếc thảm nhỏ, hai cánh tay nhỏ xòe ra đặt hai bên đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đến mềm mại ửng hồng.

Chờ bé tỉnh dậy, uống thêm một hộp sữa chua cho tỉnh táo, Chung Cẩn và Thu Sanh mới bắt đầu giúp bé tập luyện cách tự giới thiệu.

Tiểu Đồng nửa người nghiêng trên sofa dựa vào, cẳng chân bắt chéo, lười biếng hỏi: “Cái gì gọi là tự giới thiệu ạ?”

Thu Sanh kiên nhẫn giải thích: “Tự giới thiệu là ngày mai khi con gặp các bạn mới, con phải giới thiệu về mình với các bạn. Con có thể nói, ‘Chào các bạn, mình tên là Chung Vân Đồng, hy vọng được làm bạn tốt với các bạn.’ Bây giờ con nói thử một lần được không?”

Cô bé học dở dựa người lơ đãng trên sofa, lười biếng lặp lại: “Chào các bạn, mình tên là một Chung Vân Đồng, muốn chơi không?”

Sau đó nghĩ nghĩ, tự mình thêm vào một câu: “Mình có một viên kẹo cầu vồng, các bạn có muốn ăn không?”

Nói xong không biết nghĩ đến cái gì, tự mình che miệng cười trộm.

Thu Sanh liếc nhìn Chung Cẩn, ám chỉ rất rõ ràng, nên đánh đòn.

Chung Cẩn khẽ hắng giọng, giọng trầm xuống: “Con thái độ gì đấy? Đứng lên, đứng thẳng.”

Cô bé tinh nghịch này rất biết nhìn sắc mặt, cảm thấy Chung Cẩn sắp nổi giận, liền lập tức ngoan ngoãn đi đến trước sofa, cái bụng nhỏ phệ phệ đứng thẳng nghiêm chỉnh.

Chung Cẩn: "Cái từ 'một' kia của con sai rồi, sau này không được nói như vậy. Con nói, 'Mình tên là Chung Vân Đồng, năm nay ba tuổi hai tháng, mình thích ăn cơm ba ba nấu, còn thích chơi xe trượt scooter, rất vui được làm bạn với mọi người.' Con lặp lại một lần."

Thu Sanh cạn lời nhìn Chung Cẩn: "Thích ăn cơm ba ba nấu cần phải nói sao?"

"Đương nhiên là cần thiết, mẹ có nấu cơm đâu."

Thu Sanh: "…"

Đứa trẻ xui xẻo bị ba ép ngâm nga, lặp đi lặp lại mười mấy lần mới thuộc đoạn tự giới thiệu này.

Chung Cẩn vỗ vai con bé: "Chỉ là một đoạn tự giới thiệu nhỏ thôi mà, ngày mai cứ thoải mái tự tin."

"Đúng đấy, cứ tự tin lên, tự giới thiệu có gì khó đâu, con làm tốt lắm." Thu Sanh an ủi đứa trẻ trông có vẻ hơi lo lắng.

Lúc này trong nhóm lại có tin nhắn mới.

Cô La: 【Vừa rồi trường họp, tạm thời tăng thêm phần tự giới thiệu của phụ huynh, xin các phụ huynh cũng chuẩn bị trước một chút ạ.】

Phụ huynh cũng phải tự giới thiệu?

Nghĩ thôi đã thấy xấu hổ.

Chung Cẩn lập tức nói: “Ngày mai anh phải đi làm.”

Thu Sanh trực tiếp nhảy dựng lên: “Em càng không được, tự giới thiệu chẳng lẽ lại đeo kính râm khẩu trang đi? Như vậy chẳng phải ai cũng biết em là Thu Đan Hoa sao? Thật sự xấu hổ đến muốn độn thổ.”

Chung Cẩn: “Dù sao anh không nói, ngốc quá.”

Thu Sanh: “Em cũng không được, em là người của công chúng, dễ đỏ mặt khi phát biểu, đại diện cho hội chứng sợ xã hội.”

“Hay là oẳn tù tì quyết định đi? Ai thua người đó đi.”

“Em không chơi, lần nào em cũng thua.”

Vì chuyện ai sẽ tự giới thiệu ở buổi họp phụ huynh, Chung Cẩn và Thu Sanh cãi nhau vài câu, nhưng khi nhìn thấy tiểu Đồng đang nhàn nhã xem kịch vui dựa trên sofa, cả hai lại rất ăn ý ngừng cãi vã.

Cha mẹ phải làm gương tốt cho con cái.

Cha mẹ không thể để con cái xem kịch vui miễn phí.

Vì thế, hai người rất nhanh đạt được nhận thức chung, cùng đi, không ai được trốn.

Buổi tối, khi con đã ngủ say, Thu Sanh mặc đồ ngủ ngồi bên mép giường chuẩn bị đồ dùng cho con đi học ngày mai. Lúc gấp chiếc váy đồng phục, cô đột nhiên nhớ ra điều gì, đứng dậy chạy tới gõ cửa phòng tắm:

“Chung Cẩn, Chung Cẩn, anh tắm xong chưa? Em đột nhiên nhớ ra chuyện này.”

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm ngừng lại, tiếp theo vang lên tiếng dép lê "bạch bạch" chạm vào nền gạch men. Cửa phòng tắm đột ngột mở ra, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú còn vương hơi nước: “Sao vậy?”

Ánh mắt Thu Sanh dừng lại một thoáng trên chiếc khăn tắm lỏng lẻo quấn quanh eo anh, rồi lặng lẽ dời đi:

“Em vừa mới nhớ ra, quên mua quần an toàn cho Tiểu Đồng. Đồng phục là váy ngắn mà, con bé ở trường hay bò trườn, khó tránh khỏi bị lộ, bên trong chắc chắn phải mặc quần an toàn.”

“Đúng đúng đúng.” Chung Cẩn nói, “Đây là chuyện lớn, may mà em nhắc nhở.”

Anh xoay người cầm chiếc khăn bông trên giá lau tóc: “Vậy anh thay quần áo rồi ra ngoài mua.”

“Anh biết mua loại nào không? Hay là em đi cho.”

Chương 46

DTV-EBOOK

Chung Cẩn đã mặc xong áo thun, “Ở đây đường xá em không quen, anh biết chỗ nào có thể mua được, không biết giờ này còn mở cửa không.”

“Vậy em ở nhà trông con ngủ, lát em gửi ảnh quần an toàn cho anh, anh cứ mua theo, đừng mua nhầm.”

“Ừ.”

Một giọng nói non nớt mơ màng vang lên sau lưng họ: “Đi đâu đấy? Con cũng muốn đi.”

Tiểu Đồng không biết từ lúc nào đã bò dậy khỏi giường, dụi dụi mắt đứng sau lưng họ, chân vẫn còn đi đôi dép lê to tướng của Chung Cẩn.

“Con không đi được, muộn thế này rồi con mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.” Chung Cẩn vỗ vỗ đầu con bé, cầm chìa khóa xe ra cửa.

Cô bé lê đôi dép to của ba "xoạch xoạch" đuổi theo hai bước, không yên tâm dặn dò: “Vậy ba không được ăn đồ nướng ở ngoài đâu nhá.”

“Không ăn, yên tâm.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng đóng cửa "cạch".

Cô bé háu ăn vẫn không yên tâm, lại lê dép lảo đảo đi đến chỗ mẹ, ôm chân mẹ, ngẩng đầu hỏi: “Ba đi ăn đồ nướng hả mẹ?”

“Không đâu.” Thu Sanh bế con bé lên giường, “Ba con dù không đáng tin cậy, cũng không đến nỗi tắm rửa được nửa chừng lại chạy ra ngoài ăn đồ nướng đâu.”

Bây giờ đã gần 12 giờ, các cửa hàng trên đường cơ bản đều đóng cửa. Chung Cẩn đi mấy chỗ cũng không mua được quần an toàn cho trẻ con, cuối cùng tìm được một cửa hàng mẹ và bé để lại số điện thoại liên hệ trên cửa, gọi điện thoại thì chủ quán nói ba năm cái cô ta lười đến mở cửa.

“Cho nên, đây là lý do anh mua về 100 chiếc quần an toàn sao?” Thu Sanh nhìn cái túi to anh xách về, cảm thấy thái dương giật giật.

“Số lượng ít người ta không muốn đến một chuyến, mua được là tốt rồi.” Chung Cẩn nói rồi đi vào phòng tắm.

Anh còn phải đi tắm lại, hình như xà phòng thơm không rửa sạch, lúc anh nói chuyện với chủ cửa hàng mẹ và bé, mấy cái bọt nhỏ từ xương quai xanh anh trào ra, không biết chủ quán có nhìn thấy không.

Thu Sanh mở túi quần an toàn ra xem, 10 chiếc một hộp, tổng cộng mua 10 hộp.

Người đàn ông này cũng tính có chút đầu óc, không phải 100 chiếc đều mua một cỡ, mà mua ba cỡ khác nhau, như vậy con bé lớn thêm chút nữa vẫn có thể mặc, cũng không lãng phí.

Thu Sanh bóc một hộp ra, lấy một chiếc quần an toàn hình tứ giác nhỏ nhắn giặt sạch bằng nước, dùng móc áo trẻ em treo lên, phơi ở bên cửa sổ.

Ngày đầu tiên con đi nhà trẻ, phụ huynh còn phải tự giới thiệu. Nghĩ thôi đã thấy là một dịp long trọng.

Buổi sáng sớm, căn hộ nhỏ đã rộn ràng.

Thu Sanh thay một bộ váy liền thân kiểu tiểu thư, đuôi tóc dùng máy uốn tạo kiểu, rồi trang điểm rất nhạt, vừa có vẻ trang trọng lại không phô trương.

Chung Cẩn thì đơn giản mặc áo sơ mi quần tây, giày da bóng loáng không một hạt bụi.

Trước kia còn trẻ, Thu Sanh cảm thấy Chung Cẩn mặc kiểu áo sơ mi quần tây công sở này không đẹp bằng mặc kiểu dáng rộng thùng thình thoải mái, lúc đó mặt anh còn hơi non nớt, không hợp với phong cách này.

Bây giờ gần 30 tuổi, vẻ ngây ngô của chàng trai trẻ dần biến mất, trải qua một số chuyện, khí chất có thêm vẻ từng trải, bộ trang phục này mặc trên người anh vừa vặn đẹp.

Giống như một thân cây, trưởng thành đến độ tuổi đẹp nhất, cao ráo thẳng thắn, tự tin tao nhã.

Thu Sanh đang giúp Tiểu Đồng chải tóc, nhìn bóng lưng cao ráo của anh hơi thất thần, dưới lớp áo sơ mi phẳng phiu, mơ hồ lộ ra đường cong cơ bắp săn chắc, vóc dáng này vẫn rất quyến rũ.

Chung Cẩn chỉnh lại mái tóc trước gương, xoay người hỏi: “Có thể cho anh chút đồ bôi tay không? Tay anh hơi khô.”

Thu Sanh tùy tay cầm một tuýp kem dưỡng da dùng thử đưa cho anh: “Trong đó còn một chút, anh bóp ra dùng đi.”

Chung Cẩn bóp kem ra xoa lên tay, ghé mũi ngửi ngửi: “Không thơm lắm, lần sau anh vẫn dùng Đại Bảo đi.”

Kem dưỡng da cao cấp Chanel, giá niêm yết 3400 tệ 50g, nếu

không phải quầy hàng tặng tuýp dùng thử, chỉ còn lại cái đáy, ai mà chịu cho anh dùng?

Thật là...

Anh chỉ xứng dùng Đại Bảo cả đời thôi, Thu Sanh thầm nghĩ.

Trước kia Chung Cẩn hầu như chưa bao giờ mua váy ngắn cho Tiểu Đồng, váy dài đồng phục trường phát chỉ đến đầu gối, Thu Sanh lo con bé bò trên đất sẽ bị trầy đầu gối, liền cho con bé đi một đôi tất dài quá đầu gối.

Cô bé mặc chiếc áo sơ mi xanh nhạt chỉnh tề, dưới chiếc váy ngắn là đôi tất trắng dài và đôi giày da đen mũi tròn, trên đầu có hai bím tóc nhỏ đáng yêu, tự mình đeo chiếc cặp nhỏ và chiếc cốc nước bụng phệ.

Cũng không biết có phải do bộ trang phục này không, con bé dường như đột nhiên trưởng thành hơn, như thể khoác lên mình bộ chiến bào, cô bé nhỏ nhắn sắp bắt đầu "xông pha" vào xã hội.

Đến trường mẫu giáo còn sớm, cổng trường đã tụ tập không ít phụ huynh và học sinh.

Cha mẹ nắm tay Tiểu Đồng đi tới, liền có phụ huynh quen mắt chào hỏi họ: “Ôi, đến rồi à? Hôm nhập học thử gặp hai anh chị rồi, cả nhà ba người anh chị đúng là đẹp đôi.”

Lại có người kéo áo người kia, nhỏ giọng nói: “Người ta ly hôn rồi.”

Vị phụ huynh khen họ đẹp hiển nhiên không ngờ tới, nhất thời sắc mặt hơi lúng túng.

Thu Sanh thoải mái chào hỏi: “Chào anh/chị, tôi là mẹ của

Chung Vân Đồng, tên là Thu Sanh."

"Tôi thấy cô trông có vẻ hơi giống một minh tinh."

Thu Sanh vừa rồi còn thoải mái lập tức mất tự nhiên cúi đầu, nói chuyện cũng hơi lắp bắp: "Không phải, chắc anh/chị nhìn nhầm rồi."

Bên cạnh có người chen vào: "Cô ấy trông có phải hơi giống Thu Đan Hoa không? Chính là người đóng vai trưởng công chúa ấy, cái phim đó còn quay cảnh ở bờ biển chỗ chúng ta đúng không?"

"Đúng vậy, cô giống diễn viên đó thật."

Chung Cẩn đã rõ ràng cảm nhận được Thu Sanh không thoải mái, ánh mắt quét một vòng trong đám người, nhìn thấy Hướng Tử Mặc từ trên xe của Mao Phỉ Tuyết nhảy xuống, lập tức dẫn hai mẹ con tránh ra.

"Hướng Tử Mặc." Chung Cẩn gọi một tiếng.

Cậu bé đeo cặp sách đứng bên xe nhìn xung quanh thấy họ, lập tức chạy tới, từ xa đã gọi: "Tiểu Đồng muội muội."

Chờ Hướng Tử Mặc chạy đến trước mặt, mọi người mới phát hiện cậu bé bị rụng hai chiếc răng cửa.

Chung Cẩn vỗ vai cậu bé: "Thay răng à? Hai cái răng cửa rụng cùng lúc?"

Hướng Tử Mặc ngượng ngùng gãi đầu: "Vâng." Vừa nghe giọng mình nói chuyện bị hở, mặt cậu bé lập tức đỏ bừng.

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm vào hàm răng sún của Hướng Tử Mặc, cái đầu nhỏ không biết lại đang nghĩ gì.

Các bậc phụ huynh đứng chung một chỗ trò chuyện, nhà Miêu Thanh Nguyệt cũng đến rồi. Miêu Thanh Nguyệt không mặc váy xếp ly của nữ sinh mà mặc quần tây ngắn của nam sinh, che đi đôi chân giả.

Cô bé không quen lắm với môi trường lạ lẫm, mấy người lớn vây quanh an ủi, động viên cô bé.

Tiểu Đồng lay lay vai Chung Cẩn: “Con muốn ngồi trên vai ba.”

“Không được, mặc váy không được ngồi trên vai.”

“Vậy ba bế con lên đi.”

Chung Cẩn liền bế con bé vào lòng.

Cô bé béo ú ngồi trên tay ba, nhìn đông nhìn tây khắp nơi, nhìn thấy La Gia Hạo nắm tay mẹ đứng ngoài đám người, liền "loảng xoảng loảng xoảng" gõ đầu Chung Cẩn: “Thả con xuống.”

“Lúc này lúc kia, con rốt cuộc muốn làm gì?” Chung Cẩn oán trách hai câu, rồi lại thả con bé xuống đất.

Tiểu Đồng bước chân ngắn ngủn vội vã chạy xuyên qua đám người, Chung Cẩn lập tức gọi về phía con bé: “Chung Vân Đồng, không được chạy lung tung!”

May mà cô bé kịp thời dừng lại, đứng im ở ngoài đám người, trước mặt La Gia Hạo.

Từ sau vụ ngộ độc ở trường mẫu giáo lần trước, nhà La Gia Hạo đã bị những người xung quanh xa lánh. Tuy rằng độc không phải do cậu bé bỏ vào, nhưng mọi người đều biết cậu bé là một đứa trẻ hay nhặt đồ ăn bậy bạ.

Các phụ huynh không dám cho con mình chơi với cậu bé, biết

đâu một ngày nào đó cậu bé lại nhặt thứ gì đó cho con họ ăn, ai cũng không dám mạo hiểm con mình.

Họ đến trường, những phụ huynh quen biết trước đây hầu như không ai chào hỏi họ, mọi người nhìn thấy họ đều tránh mặt.

Trước kia là mẹ La Gia Hạo dạy cậu bé không được chơi với Miêu Thanh Nguyệt, bây giờ chuyện này đến lượt mình, bà mới biết mùi vị thật khó chịu.

Tiểu Đồng chạy đến đứng yên trước mặt La Gia Hạo, cái đầu nhỏ ướt đẫm mồ hôi, bối rối nói: “Tớ tìm thấy ông nội của bạn rồi.”

“Chung Vân Đồng, bạn lại muốn làm gì?” La Gia Hạo rất cạn lời: “Ông nội tớ đang tập Thái Cực ở công viên.”

Tiểu Đồng trực tiếp kéo tay cậu bé, chạy về phía Hướng Tử Mặc, nói với Hướng Tử Mặc: “Bạn cười một cái đi.”

Hướng Tử Mặc tuy không hiểu nhưng vẫn nghe lời mím môi cười một chút.

“Ái dà, cười kiểu lộ cả răng ra ấy.”

Hướng Tử Mặc lại dùng tay che miệng, nhếch môi cười một chút.

Tiểu Đồng vươn tay kéo tay cậu bé xuống, lộ ra hàm răng sún của Hướng Tử Mặc.

“Bạn xem này, anh ấy là ông nội bánh bao, bạn là bánh bao, anh ấy là ông nội của bạn, tớ nói đúng không?” Cô bé béo ú ưỡn ngực nhỏ, như thể làm được chuyện gì to tát lắm, vẻ mặt kiêu ngạo.

Những người khác đều không biết cô bé này lại giở trò gì.

Đến khi Chung Cẩn lấy ra bức ảnh chụp ông cụ bán bánh bao lần trước. Tiểu Đồng đứng trên chiếc xe trượt scooter dưới ánh nắng sớm, đối diện với ông cụ bánh bao cười ha hả, lộ ra hai chiếc răng cửa bị rụng trong miệng.

Các phụ huynh cười nghiêng ngả.

“Con bé này, đúng là biết liên tưởng.”

“Tiểu Đồng à, không phải ai rụng răng cũng là ông nội bánh bao đâu.”

“Chờ sau này con rụng răng rồi con sẽ biết.”

“Cười chết mất.”

Hướng Tử Mặc vốn dĩ hơi ngại vì bị rụng hai răng cửa, Miêu Thanh Nguyệt vốn dĩ vì chân khác mọi người mà không dám đến trường, lúc này thấy mọi người đều đang cười, hai đứa trẻ này cũng tạm thời quên đi phiền não của mình, ngây ngô cười theo.

Mao Phỉ Tuyết dùng ngón tay lau nước mắt vì cười: “Con bé nghịch ngợm này, may mà ba con là dân điều tra, nếu không cũng theo không kịp cái mạch não của con.”

Nói đến đây, Chung Cẩn đột nhiên nhớ ra:

Có lẽ không phải vì anh học điều tra nên mới theo kịp mạch não của con gái.

Có lẽ là đời trước đã đấu trí đấu dũng với con bé này, đời này mới đi học điều tra.

Hôm nay phía sau phòng học trường mẫu giáo Bạch Quả kê thêm hai dãy ghế nhựa, các bạn nhỏ ngồi ở bàn học phía trước,

bố mẹ thì ngồi ở ghế phía sau.

Các bạn nhỏ lần lượt lên bục tự giới thiệu, mỗi khi một bạn nhỏ giới thiệu xong, phụ huynh tương ứng sẽ đứng lên nhận con mình, đồng thời giới thiệu đơn giản về bản thân.

Chung Cẩn và Thu Sanh ngồi ở góc cuối hàng ghế sau, nhìn thấy cô giáo gọi tên con gái béo ú nhà mình, cô bé lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Không giống vẻ hi hi ha ha thường ngày.

Cô bé vẻ mặt rất nghiêm túc, bước những bước chân ngắn vững chắc lên bục giảng.

Giống như hôm qua tập luyện ở nhà, hai tay xòe ra đặt trên bụng nhỏ, rất lễ phép cúi chào, lớn tiếng nói:

“Chào mọi người, con là một... Không đúng, con không phải là một. Con là Chung Vân Đồng, năm nay con ba tuổi hai tháng, con thích chơi xe trượt scooter, còn thích ăn gà rán xúc xích nướng bim bim và kẹo cầu vồng, rất vui được làm quen với các bạn mới.”

Cô bé nói xong phần tự giới thiệu, cô giáo đi đầu vỗ tay khen: “Chung Vân Đồng nói rất hay, mời phụ huynh của Chung Vân Đồng tự giới thiệu.”

Chung Cẩn liếc nhìn Thu Sanh, cô nàng này ngày thường ở nhà vô pháp vô thiên, lúc này chắc là sợ người nhận ra mình là Thu Đan Hoa, vẫn luôn nghiêng người giấu mặt vào tường.

Chung Cẩn đứng dậy, dáng người cao ráo thẳng thắn đặc biệt nổi bật.

Chương 47

DTV-EBOOK

"Tôi là ba của Chung Vân Đồng, Chung Cẩn, tôi là một cảnh sát. Vị bên cạnh tôi đây là mẹ của Chung Vân Đồng, Thu Sanh. Cô giáo yêu cầu phần tự giới thiệu phải kéo dài một phút, vậy hai chúng tôi tổng cộng có hai phút. Nếu vậy, tôi sẽ phổ cập khoa học cho mọi người một chút về cách phòng chống lừa đảo."

Tiếp đó, Chung Cẩn bắt đầu thành thạo phổ cập khoa học các loại thủ đoạn phòng chống lừa đảo. Vì nói quá nhiều, cô giáo thực sự cảm thấy anh tốn quá nhiều thời gian, khách sáo mời anh ngồi xuống, rồi lập tức gọi học sinh tiếp theo lên tiếng.

Chờ tất cả các bạn nhỏ tự giới thiệu xong, cô La lại nói một vài lời lẽ mang tính chất động viên tương lai, các bạn nhỏ ở lại trường tiếp tục học, các bậc phụ huynh cuối cùng cũng có thể ra về.

Vừa nghe nói phụ huynh phải rời đi, những "cậu ấm cô chiêu" vừa nãy còn hi hi ha ha bắt đầu dần dần hiểu ra, đến bây giờ mới biết, hóa ra đi nhà trẻ là phải tách rời ba ba mụ mụ.

Không biết là đứa trẻ xui xẻo nhà ai dẫn đầu khóc trước, càng ngày càng nhiều trẻ con khóc theo.

Chung Vân Đồng cũng đứng dậy khỏi chiếc ghế nhỏ của mình, tay nhỏ bấu vào mép bàn, bĩu môi nhìn ba mẹ. Khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, muốn khóc nhưng lại cố gắng nín nhịn.

Nhìn thật sự đau lòng.

Chung Cẩn định bước lên trước an ủi vài câu, cô bé lại dùng mu

bàn tay che mắt, gọi họ: “Ba mẹ đi nhanh đi, nếu không con khóc mất.”

Thu Sanh kéo tay Chung Cẩn, nhẹ giọng thúc giục: “Đi thôi anh.”

Chung Cẩn đi đến phía cửa sau, phát hiện Miêu Sùng vẫn ngồi bất động trên ghế dài, gọi anh ta một tiếng: “Miêu Sùng, anh không đi à?”

“Tôi không đi, tình huống của Nguyệt Nguyệt đặc biệt, trường cho phép tôi ở lại với con bé một thời gian, chờ con bé hòa nhập được với tập thể rồi tôi sẽ về. Anh chị đi đi, bên Tiểu Đồng tôi trông, có vấn đề gì tôi liên hệ anh Chung sở.”

“Cảm ơn.” Chung Cẩn xua tay với anh ta.

Ra khỏi trường mẫu giáo, có mấy phụ huynh bò trên hàng rào cổng lớn nhìn vào bên trong, thậm chí có một bà mẹ trẻ khóc thút thít, trong trường thì khỏi nói, khóc thành một mảnh.

Chung Cẩn nói với Thu Sanh: “Lần trước anh thấy cảnh tượng này là lúc đưa người đi trại tạm giam hình sự.”

“Quá khoa trương.” Thu Sanh nói, “Không đến mức thế đâu. Con chỉ là đi nhà trẻ, chiều lại đón về rồi.”

Chung Cẩn ném chìa khóa xe cho Thu Sanh: “Anh đi làm ở đối diện, đi bộ qua là được, xe em lái về, chiều đến đón con tiện đường đón anh luôn.”

“Được.”

Thu Sanh đi về phía xe được hai bước, lại dừng chân, nghĩ nghĩ, vẫn quay đầu lại gọi một tiếng: “Chuyện tự giới thiệu, cảm ơn anh.”

Chung Cẩn hai tay đút túi quần, không quay đầu lại: “100 tệ một lần, nhớ chuyển khoản.”

Thực ra Thu Sanh không phải là người sợ giao tiếp, phần lớn thời gian cô ấy còn có chút "trâu bò" trong giao tiếp xã hội.

Chung Cẩn nhớ rõ hồi còn bé, Tết đến bọn trẻ trong khu nhà họ phải lần lượt đến nhà nhau chúc Tết. Khi đó mọi người sợ nhất hai chuyện: thứ nhất là báo cáo thành tích trước mặt mọi người, thứ hai là biểu diễn văn nghệ.

Báo cáo thành tích đối với Chung Cẩn thì cũng không sao, anh từ nhỏ đến lớn đều là học bá, dù ở trường nào thành tích cũng không bao giờ rớt khỏi top 10 của khối.

Biểu diễn văn nghệ mới là thứ anh sợ nhất, anh căn bản không có tài lẻ gì để mang ra biểu diễn.

Cho nên trước đây mỗi lần Tiểu Đồng hát hò lung tung, Chung Cẩn đều khẳng định chắc chắn, con bé này đúng là con ruột của mình.

Nhưng Thu Sanh thì khác, cô ấy hát, múa, chơi piano, cello đều giỏi. Mỗi lần đến tiết mục văn nghệ, mọi người đều cầu xin cô ấy biểu diễn thêm mấy tiết mục, làm phiền người lớn, như vậy những đứa trẻ khác không cần biểu diễn.

Vì thế Thu Sanh sẽ cứ biểu diễn mãi, đến khi người lớn phiền, bảo bọn trẻ tự đi chơi một bên.

Sau đó Thu Sanh sẽ lén tìm bọn họ thu "phí sân khấu", một tiết mục 100 tệ, mấy đứa trẻ bọn họ cam tâm tình nguyện góp tiền cho cô ấy.

Việc cô ấy sợ phát biểu trước đám đông thực ra bắt đầu từ khi cô ấy bước chân vào giới giải trí.

Lúc cô ấy vào giới giải trí còn chưa tốt nghiệp đại học, mới ngoài 20 tuổi, lại không phải học diễn xuất chuyên nghiệp, kỹ năng diễn xuất vụng về là điều chắc chắn.

Lúc đó đóng mấy bộ phim, vai của cô ấy cơ bản đều là nhân vật phản diện, bản thân nhân vật đã không được yêu thích, cộng thêm diễn xuất non nớt, nên khoảng thời gian đó cô ấy bị mắng rất thảm, dẫn đến việc sau này cứ nghe thấy tên Thu Đan Hoa là cô ấy lại phản ứng thái quá.

Ban đầu cứ nghĩ thời gian dài chắc sẽ tốt hơn, nhưng bây giờ đã nhiều năm trôi qua, phản ứng thái quá của cô ấy dường như ngày càng nghiêm trọng, bây giờ cô ấy ra ngoài nhất định phải đeo kính râm, nếu không sẽ không có cảm giác an toàn.

Chung Cẩn bước đi dưới ánh mặt trời đang dần chói chang, thoát khỏi dòng hồi ức, một chân bước vào đồn công an bận rộn buổi sáng.

Cốc Nhạc đứng bên máy lọc nước rót nước, thấy anh vào, lại liếc nhìn ra sau lưng anh: “Tiểu Đồng đâu?”

“Đi nhà trẻ rồi.” Chung Cẩn nói.

Cốc Nhạc lại hỏi: “Đi nhà trẻ ở đâu?”

Chung Cẩn quay đầu lại, chỉ vào khu nhà trẻ thực nghiệm đối diện: “Ngay đằng kia, nhà trẻ thực nghiệm Hòa An, lớp bé Bạch Quả, yên tâm chưa? Không bị mẹ nó mang đi đâu.”

“Ừ.” Cốc Nhạc ôm cốc nước đầy ắp quay người đi.

Chung Cẩn nhìn cái cốc nước to tướng của anh ta mà cạn lời. To hơn cả đầu Cốc Nhạc, gọi là cái gì "tấn tấn thùng", cũng không biết anh ta mỗi ngày uống nhiều nước như vậy làm gì, uống đến

trong đầu toàn là nước.

Vừa vào văn phòng, Hồ Đắc lại gõ cửa, đặt một tập tài liệu lên bàn làm việc của Chung Cẩn:

“Chung sở, 2 ngày trước có người báo án, nói chồng cô ta vì thiếu nợ nhảy xuống biển tự sát. Chúng ta phối hợp với bên cảnh sát biển, ở khu vực đối phương chỉ ra và xác nhận vớt được một thi thể, xác nhận là chồng người báo án. Đây là tài liệu điều tra hai ngày nay, tôi cảm thấy cơ bản có thể loại trừ khả năng giết người, anh xem xét lại lần nữa.”

Mãi đến giữa trưa, Chung Cẩn vẫn ở trong văn phòng xem xét tài liệu, đến khi bên ngoài có người gọi anh đi ăn cơm ở nhà ăn, anh mới đặt tài liệu xuống ra khỏi văn phòng.

Vừa ăn cơm, Chung Cẩn lấy điện thoại ra liếc nhìn, nhóm lớp bé Bạch Quả rất yên tĩnh, cô giáo cũng không đăng ảnh hoạt động của các bé trong nhóm.

Anh lại gửi một tin nhắn cho Miêu Sùng: 【Anh còn ở trường không? Các bé thế nào?】

Miêu Sùng trả lời hai chữ: 【Khá tốt.】

Sau đó thì không có gì nữa.

Không có gì nữa.

Cụ thể tốt như thế nào, cũng không tỉ mỉ nói rõ. Càng không nói đến việc chụp ảnh hay quay video gửi lại, hoàn toàn không hiểu ý của Chung Cẩn.

Cái tên Miêu Sùng này, trách sao vợ anh ta lại mắng anh ta là đồ ngốc nghếch.

Chung Cẩn lại hơi xấu hổ vì cứ truy hỏi Miêu Sùng, vội vàng ăn mấy miếng cơm, đặt bát xuống ra cửa, qua đường, đi về phía trường mẫu giáo xem có nhìn thấy con bé không.

Lúc này có lẽ là giờ ngủ trưa, nhìn qua hàng rào vào trong trường, yên tĩnh lạ thường, trên sân thể dục không thấy một đứa trẻ nào.

Chung Cẩn đi dọc theo hàng rào, định vòng đến cửa sổ bên kia, có lẽ có thể nhìn thấy cảnh tượng trong phòng học.

Vừa rẽ một khúc, liền nhìn thấy trên hàng rào có ít nhất mười mấy phụ huynh đang bám vào, từng người như khỉ trong sở thú vươn dài cổ nhìn vào bên trong, còn không dám phát ra tiếng động, sợ bị cô giáo đuổi ra ngoài, cảnh tượng trông quái dị vô cùng.

Hơn nữa Chung Cẩn còn phát hiện một bóng dáng quen thuộc trong đám "khỉ" đó.

Anh hai tay đút túi quần đi tới, chân dài bước một bước, trực tiếp nhảy lên bệ đá dưới hàng rào: “Có thấy gì không?”

Thu Sanh vừa quay đầu lại, Chung Cẩn phát hiện mắt cô nàng đỏ hoe.

“Khóc à? Không đến mức chứ?”

Chung Cẩn móc từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay gấp chỉnh tề đưa cho cô.

Thu Sanh nhận lấy khăn tay, hụt hẫng hỉ mũi, đeo kính râm lên, rồi lại trả khăn tay cho Chung Cẩn, buồn bã nói: “Không biết buổi trưa con bé có ăn được cơm ngon không nữa.”

Chung Cẩn vừa nghe lời này, trong lòng cũng có chút hụt hẫng,

vẫn an ủi cô: “Chắc chắn sẽ ăn cơm ngon thôi, con bé đi nhà trẻ rồi sẽ tự biết ăn cơm ngon mà.”

Anh và Thu Sanh ngồi dưới hàng rào một lát, giơ tay nhìn đồng hồ: “Về thôi, còn ba tiếng nữa là có thể đến đón con rồi.”

Thu Sanh gật đầu, đứng dậy theo anh.

Hai người cùng nhau trở về, Chung Cẩn nói: “Hay là em vào sở chờ đi, trước kia em chẳng phải thích xem mấy chuyện bát quái sao? Đồn công an cơ sở náo nhiệt lắm, Tiểu Đồng ngày nào cũng xem.”

Chung Cẩn nhớ rõ lúc họ mới ở bên nhau, có một ngày Thu Sanh lướt livestream thấy gần đó có người đang livestream bắt gian tiểu tam, cô ấy ôm điện thoại xem đến say sưa. Chờ Chung Cẩn tắm xong ra, phát hiện trên sofa không thấy người đâu.

Anh lấy điện thoại ra xem, quả nhiên thấy Thu Sanh ở hiện trường livestream đó, người ta bắt gian tiểu tam, cô ấy ở bên cạnh hưng phấn nhảy nhót lung tung.

Thu Sanh bây giờ lại lắc đầu: “Em bây giờ không thích đến chỗ đông người, em ở trên xe chờ đi.”

Chung Cẩn nhìn cô ấy lên chiếc xe việt dã, khẽ thở dài một hơi, nhấc chân đi về phía đồn công an.

Còn hơn mười phút nữa là đến giờ tan học của trường mẫu giáo, Chung Cẩn và Thu Sanh chen chúc trong đám phụ huynh chờ đợi.

Đến giờ tan học, bảo vệ mở cổng lớn, cánh cổng lò xo hình con chó co duỗi mở ra, một đám trẻ con như vịt con xếp hàng, được cô giáo dẫn ra.

Tiểu Đồng cao ráo, Chung Cẩn và Thu Sanh liếc mắt một cái đã thấy bím tóc nhỏ trên đầu con bé.

Cô bé đi nhà trẻ một ngày, dường như đột nhiên trưởng thành hơn, nhìn thấy ba mẹ cũng không kích động, vững vàng đi theo hàng lối.

Chờ đến khi cô giáo gọi tên Chung Vân Đồng, bé mới từ trong hàng chạy ra, như một viên đạn nhỏ chân thật lao vào lòng Chung Cẩn, miệng kêu to: “Cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau rồi!”

Trên đường về nhà, Tiểu Đồng chủ động chia sẻ với ba mẹ: “Hôm nay con học một bài hát con gà.”

Sau đó cô bé nắm bàn tay nhỏ, trừng đôi mắt đen láy như hạt đậu, hát bằng giọng kỳ quái: “Gà, kê kê, con gà của tôi, gà, kê kê, con gà đáng yêu, thân hình xù xì của bạn, là gà mái tương lai.”

Thu Sanh rất nhiệt tình vỗ tay: “Oa, hay… hay là một bài hát đặc biệt.”

Chung Cẩn giữ vô lăng, khóe môi căng thẳng, đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vai run rẩy vài cái.

Thu Sanh véo đùi anh một cái, Chung Cẩn nuốt nụ cười vào trong.

Chung Cẩn hắng giọng, đổi chủ đề: “Hôm nay ở trường con có nghe lời cô giáo không?”

“Con rất nghe lời, Miêu Nguyệt Nguyệt không nghe lời, bị cô giáo mắng.”

“Thật không? Mắng thế nào?”

Tiểu Đồng ngồi trên ghế trẻ em, ưỡn bụng nhỏ, xoa eo, học dáng vẻ cô giáo nói: “Miêu Thanh Nguyệt, con không được nói chuyện riêng như Chung Vân Đồng nữa.”

“Vậy Chung Vân Đồng, có phải con đi học nói chuyện riêng không?” Chung Cẩn lập tức vạch trần.

Cô bé béo ú nhai quả mận châu Âu mẹ cho, vẻ mặt kiêu ngạo: “Đúng rồi, con nói đấy.”

“Lục Tinh Tinh hỏi con vì sao xinh đẹp như vậy, con nói bởi vì con giống ba mẹ.”

“Bạn ấy còn hỏi con yêu ai nhất, con nói con yêu ba mẹ nhất.”

“Bạn ấy hỏi con có nhớ ba mẹ không? Con nói có, nhưng con không khóc.”

Chung Cẩn và Thu Sanh liếc nhau qua gương chiếu hậu, cả hai đều không thể phản bác, cô bé nhìn như nói chuyện riêng, nhưng những câu con bé nói lại rất có lý.

Ô tô rẽ vào khu dân cư, Chung Cẩn tổng kết: “Con nói có lý, nhưng không cần nói chuyện trong giờ học, có thể nói vào giờ ra chơi.”

Thu Sanh từng bước hướng dẫn: “Vậy bảo bối, nếu lần sau Lục Tinh Tinh hỏi con trong giờ học, thích ba nhất hay thích mẹ nhất, con sẽ trả lời thế nào?”

Tiểu Đồng rời ống hút sữa chua khỏi miệng, vang dội trả lời: “Con thích cả hai.”

Chung Cẩn: “…… Con phải nói, Lục Tinh Tinh đi học không được nói chuyện.”

Thu Sanh tiếp tục hỏi: “Vậy nếu Lục Tinh Tinh lại hỏi con, Chung Vân Đồng, con thích uống sữa chua hay thích ăn gà rán hơn?”

Kích hoạt từ khóa "gà rán".

Đôi mắt cô bé lập tức sáng lên: “Con thích ăn gà rán uống Coca, bây giờ chúng ta đi ăn gà rán được không?”

Chung Cẩn: “…… Con phải nói, Lục Tinh Tinh chúng ta tan học rồi nói chuyện.”

Tiểu Đồng hai tay buông thõng, ngã vào lưng ghế an toàn, trong mắt không cam tâm:

“Con vẫn không cần đi học, đi học không được tự do nói chuyện, con vẫn muốn làm một đứa trẻ hoàn toàn không quen biết chữ.”

Chương 48

DTV-EBOOK

Xe đã lái vào bãi đỗ, nhìn thấy cô bé mất hết ý chí chiến đấu trong gương chiếu hậu, Chung Cẩn đột nhiên đổi ý, nghiêng người nói với Tiểu Đồng: “Bây giờ chúng ta đi ăn gà rán.”

Niềm vui của trẻ con rất đơn giản, giây trước còn thất vọng về cả thế giới, giây sau nghe thấy gà rán đã lập tức hồi phục năng lượng, giơ tay vui sướng hét lớn:

“Tuyệt vời!”

Đến McDonald's, Chung Cẩn chia phần gà rán, hamburger và đồ uống đã gọi thành ba phần, bày mỗi người một phần, sau đó nói với Tiểu Đồng:

“Từ giờ trở đi, chúng ta đang đi học. Chung Vân Đồng con là học sinh, trong giờ học không được nói chuyện nhỏ, nếu con nói chuyện nhỏ, đồ ăn của con sẽ bị lấy đi một phần.”

Có đồ ăn dụ dỗ, bạn học Chung Vân Đồng lập tức giơ tay đồng ý: “Vâng vâng, con ăn được chưa ạ?”

Chung Cẩn: “Lấy đồng hồ đếm ngược trong cặp sách ra.”

Trẻ con hay có những sở thích kỳ lạ, ví dụ như Tiểu Đồng rất thích mang chiếc đồng hồ đếm ngược trong nhà trên người, thỉnh thoảng lại lấy ra nhìn một chút, sau đó lại cất vào cặp.

Sau này đi nhà trẻ, vì an toàn, Chung Cẩn đã mua cho con bé một chiếc đồng hồ đếm ngược bọc silicon mềm, thay cho chiếc kim loại trước đây.

Đồng hồ đếm ngược được lấy ra.

Chung Cẩn đặt thời gian đếm ngược nửa tiếng, ngón tay đặt trên nút khởi động: “Ba ấn nút này, là chính thức bắt đầu giờ học, bạn học Chung Vân Đồng, con chuẩn bị chưa?”

Vừa được chơi trò chơi, vừa được ăn ngon.

Cô bé phấn khích vặn vẹo trên ghế: “Con chuẩn bị rồi ạ.”

Đồng hồ đếm ngược bắt đầu, mọi người im lặng ăn phần ăn trước mặt.

Một bạn nhỏ cầm đồ chơi Vịt Donald trong suất ăn trẻ em đi qua bên cạnh họ, Tiểu Đồng mắt nhìn chằm chằm vào món đồ chơi một lúc, ngón tay nhỏ chỉ chỉ:

“Con cũng muốn cái đó.”

Chung Cẩn vươn tay lấy đi một miếng gà nugget trước mặt Tiểu Đồng: “Xin lỗi, con nói chuyện rồi.”

Cô bé lập tức che đầu, muốn phản đối, nhưng đột nhiên nhớ ra nói chuyện sẽ bị phạt, chỉ có thể há to miệng, không tiếng động nghiến răng, vẻ mặt vừa tức vừa hung dữ.

Trò chơi lớp học nhỏ vẫn tiếp tục.

Lần này Tiểu Đồng ngoan hơn, thấy có bạn nhỏ khóc nháo đòi mua kem, với tính cách thích hóng chuyện trước đây của con bé, chắc chắn sẽ xen vào nói vài câu.

Hôm nay vì đồ ăn, cô bé đã cố nhịn không lên tiếng, chỉ che miệng cười khúc khích hai tiếng. Đối với sự chế nhạo của con bé, Chung Cẩn cũng thả lỏng một chút, coi như không thấy.

Một lát sau, Chung Cẩn thừa lúc con bé không chú ý đột nhiên hỏi: “Con có muốn ăn kem không?”

Tiểu Đồng quả nhiên mắc mưu, lập tức giơ tay lên: “Con muốn vị dâu tây.”

Chung Cẩn lại giơ tay lấy đi hai cọng khoai tây chiên từ khay đồ ăn trước mặt con bé.

Thu Sanh không can thiệp vào việc Chung Cẩn đặt quy tắc cho con, nhưng cũng không ngăn cản cô ấy âm thầm chửi thầm trong lòng, Chung Cẩn đúng là đồ xấu xa.

Có kinh nghiệm thất bại hai lần trước, Tiểu Đồng sau này "đi học" thông minh hơn, không bao giờ mắc bẫy Chung Cẩn nữa. Khi Chung Cẩn cố ý chọc con bé nói chuyện, con bé sẽ nói:

“Đi học không được nói chuyện riêng.”

Chung Cẩn lại tiếp tục nói, cô bé liền giơ thẳng một ngón tay nhỏ, nghiêm túc nhắc nhở anh: “Ba nói nữa con mách cô giáo đấy.”

Chung Cẩn dù sao cũng có kinh nghiệm thẩm vấn phong phú, biết cách nắm bắt chừng mực. Hôm nay mục đích là muốn con bé học được cách tuân thủ quy tắc, đạt được mục đích anh liền lập tức dừng lại, không trêu con bé nữa.

Nếu trêu tiếp có thể sẽ phản tác dụng, con bé chắc chắn sẽ nổi loạn.

Cả nhà im lặng ăn phần ăn của mình, mỗi người đều rất tuân thủ quy tắc, cho đến khi đồng hồ đếm ngược kêu lên, mọi người mới bắt đầu nói chuyện trở lại.

Cuối cùng, bạn học Chung Vân Đồng vì biểu hiện tốt trong "lớp học nhỏ" đã nhận được một cây kem làm phần thưởng.

Tiểu Đồng nhón chân, nhận cây kem từ cửa sổ, lễ phép nói cảm ơn: “Cảm ơn chị ạ.” Liếm một miếng kem, rồi chỉ vào chiếc xe lửa nhỏ phía trước: “Con muốn ngồi cái đó.”

Ngậm kem ngồi trên chiếc xe lửa nhỏ, cô bé vẫy vẫy bàn tay nhỏ chào họ, Chung Cẩn hai tay đút túi quần, gọi con bé:

“Ăn nhanh lên, kem sắp chảy hết rồi.”

Thu Sanh đứng dưới bóng râm ở đầu trung tâm thương mại nhìn họ xuất thần.

Sáng nay sau khi đưa Tiểu Đồng đến nhà trẻ, Thu Sanh về đến nhà, cảm thấy hơi buồn chán, liền đi lật xem sách của Chung Cẩn, muốn tìm một quyển sách để đọc.

Sau đó cô ấy phát hiện một chồng sách lớn đặt bên cạnh tủ đầu giường, ngoài một quyển tiểu thuyết trinh thám, tất cả đều là sách nuôi dạy con cái, nào là《Kỷ luật tích cực》,《Gia đình gốc》,《Nhận thức bản năng》vân vân.

Thu Sanh trước đây đã thảo luận với Chung Cẩn về vấn đề có con hay không, bản thân cô ấy rất muốn có một đứa con, muốn có một cô con gái có cùng dòng máu, trang điểm cho con bé thành công chúa nhỏ, thơm tho mềm mại, nghĩ thôi đã thấy rất hạnh phúc.

Nhưng Chung Cẩn luôn có chút bất an, anh luôn lo lắng công việc của mình quá bận, sợ chăm sóc con không tốt, sợ con cảm thấy không vui không hạnh phúc, sợ sau này lớn lên sẽ hối hận vì là con gái anh.

Hai người không đạt được đồng thuận, dù người lớn trong nhà

có giục sinh, nhưng họ vẫn luôn không thực hiện chuyện sinh con.

Bây giờ con bé đột nhiên xuất hiện, Thu Sanh có thể cảm nhận được sự lo lắng của Chung Cẩn.

Anh ấy trời chưa sáng đã dậy, tự tay chuẩn bị đồ ăn dinh dưỡng cho con, anh ấy cũng biết gu thẩm mỹ của mình rất "đàn ông thẳng", quần áo giày dép của con đều mua theo bộ, hơn nữa đều là chất liệu và kiểu dáng rất thoải mái. Anh ấy xem nhiều sách nuôi dạy con như vậy, chỉ sợ sự thiếu hiểu biết của mình sẽ nuôi dạy con sai lệch.

Chung Cẩn là một người cha tốt, điểm này Thu Sanh chưa bao giờ nghi ngờ.

Cô ấy chỉ cảm thấy đôi khi anh ấy quá mệt mỏi, Chung Cẩn là một người tràn đầy năng lượng, công việc ở đồn công an không vất vả như bên hình sự, theo lý thuyết công việc của anh ấy không mệt như trước, nhưng trạng thái lại càng tệ hơn.

Từ lần gặp lại này, thường xuyên thấy đáy mắt anh ấy có quầng xanh nhạt, trên mặt cũng thường xuyên xuất hiện vẻ mệt mỏi vì thiếu ngủ.

Hai vòng tàu lửa nhỏ đến giờ dừng.

Chung Cẩn cúi người dùng khăn ướt lau tay và miệng đầy bơ của cô bé, Tiểu Đồng chỉ vào chút bơ nhỏ giọt trên quần áo:

“Cả chỗ này nữa lau lau.”

Bơ đã dính vào quần áo rồi.

“Cái đó lau không sạch đâu, về nhà giặt.” Anh bế bé ra khỏi chiếc xe nhỏ.

Thu Sanh đi về phía họ, đang định nói buổi tối cô ấy tắm cho Tiểu Đồng, để Chung Cẩn nghỉ ngơi sớm một chút.

Cô ấy còn chưa kịp mở miệng, đã nghe Chung Cẩn nói: “Buổi tối em đưa con bé đi ngủ sớm một chút, ở sở có chút việc, anh lại về một chuyến.”

Vụ án tự sát bằng cách nhảy xuống biển để trốn nợ ban ngày, Chung Cẩn khi xem xét tài liệu đã phát hiện một số điểm đáng ngờ, nhưng thời gian quá ngắn chưa làm rõ được, anh buổi tối lại về sở tiếp tục tăng ca.

Tiểu Đồng và Thu Sanh hai người nằm trên sofa xem phim hoạt hình.

Thu Sanh đắp mặt nạ, Tiểu Đồng cũng đòi đắp, Thu Sanh liền lấy ra một chiếc mặt nạ giấy nén, dùng nước tinh khiết làm ướt rồi đắp lên mặt con bé.

Cô bé đắp mặt nạ, lười biếng dựa vào gối ôm, đôi chân mũm mĩm duỗi ra trước sofa, nhàn nhã đung đưa.

Lúc này Chung Cẩn gửi tin nhắn hỏi con bé ngủ chưa.

Thu Sanh liền chụp một bức ảnh con bé đang thư thái gửi qua.

Chung Cẩn: 【Gọi con bé đi ngủ đi.】

“Ba con không thể thấy con nhàn nhã quá.” Thu Sanh nói với con bé xong, lại gửi tin nhắn cho Chung Cẩn: 【Em đặt đồng hồ báo thức nửa tiếng cho con bé rồi, đến giờ thì gọi con bé đi ngủ. Anh mấy giờ về?】

【Chắc sẽ khuya, hai mẹ con ngủ đi, không cần để ý đến anh.】

“Bảo bối, nói chúc ba ngủ ngon đi con.” Thu Sanh đưa điện thoại đến miệng Tiểu Đồng, ấn nút ghi âm, cô bé lười biếng hé mắt:

“Ba ba ngủ ngon, không cần vất vả quá đâu ạ.”

Một lát sau, Chung Cẩn gửi lại một tin nhắn thoại: “Ngủ ngon, trước khi ngủ không được uống sữa chua.”

Vào lúc tin nhắn thoại này được gửi đến, Tiểu Đồng đã xuống khỏi sofa, chiếc mặt nạ trên mặt bị con bé kéo xuống vứt sang một bên, chân trần đứng trên thảm, tay nhỏ vừa chạm vào hộp sữa chua trên bàn trà.

Con bé chột dạ liếc nhìn Thu Sanh, tay nhỏ sột soạt mở hộp sữa chua.

Thu Sanh: “Ơ, ba có phải vừa nói không được uống sữa chua không?”

Cô bé xoay người ôm lấy eo Thu Sanh, vùi đầu vào bụng cô: “Mẹ ơi, con và mẹ là nhất thiên hạ.”

“Nhất vũ trụ cũng không được uống. Hôm nay con đã uống hai hộp sữa chua rồi, hơn nữa ba cũng nói trước khi ngủ không được uống, sẽ khó tiêu, còn có thể tè dầm, nên tuyệt đối không được.”

Cô bé tặc lưỡi, ghé vào bàn trà, đưa mũi đến trước hộp sữa chua, cách chai hít hít mùi vị, rồi lại thè lưỡi liếm liếm cái nắp đã đóng kín.

Còn thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát biểu cảm của Thu Sanh, thấy Thu Sanh thật sự không phản ứng, liền ngoan ngoãn bò lên sofa, vùi mặt vào bụng Thu Sanh, đầu gối co lên, chân đá nhẹ rồi ngủ thiếp đi.

Thu Sanh trước đây lười biếng quen rồi, không có việc gì thường ngủ đến trưa mới dậy, bây giờ phải phối hợp giờ đi học của con bé dậy sớm, cũng rất khổ sở.

Đồng hồ báo thức kêu, cô ấy sẽ thò tay ra khỏi chăn, nhắm mắt tắt đồng hồ, rồi lại nằm thêm một lát, đến khi Chung Cẩn vào gọi, cô ấy mới uể oải rời giường.

Kết quả hôm nay Chung Cẩn không đến, đứa trẻ ngủ bên cạnh dùng sức đẩy cánh tay cô: "Con muốn đi vệ sinh."

Thu Sanh kéo chiếc bịt mắt xuống, khó khăn mở mắt, mơ hồ nói: "Ba con không về sao?"

Đưa con bé vào phòng vệ sinh, để con bé ngồi trên bồn cầu đã đặt thêm bệ trẻ em tự đi vệ sinh, Thu Sanh đẩy cửa phòng ngủ phụ ra nhìn, trong phòng không có ai, Chung Cẩn tối qua thật sự không về.

Mặc quần áo đồng phục chỉnh tề cho con bé, Thu Sanh dẫn con bé đến cửa hàng ăn sáng dưới lầu mua bánh bao ướt, trước khi đi còn nhờ chủ quán gói thêm một phần, tiện đường mang đến cho Chung Cẩn.

Đến khi lái xe trên đường đến đồn công an, Thu Sanh vẫn vẻ mặt khó chịu lẩm bẩm: "Sao đồn công an cũng phải tăng ca suốt đêm vậy?"

Còn tưởng chỉ có bên hình sự mới thức đêm không về, không ngờ đồn công an cũng một đức hạnh.

Chiếc xe việt dã dừng ở cổng lớn đồn công an, Thu Sanh lúc này mới phát hiện sáng nay ra cửa quên mang kính râm, cô ấy mở cửa xe, bế Tiểu Đồng xuống xe, bảo con bé xách bữa sáng vào cho ba.

“Đưa vào rồi ra nhanh nhé, mẹ chờ con ở cửa.”

“Vâng vâng.”

Cô bé xách bữa sáng nhỏ đi vào sảnh đồn công an, chào hỏi mọi người xong, lại đi đến chỗ đỗ xe riêng của mình, treo bữa sáng lên tay lái, mở chiếc xe đồ chơi đi tìm ba.

Nhiêu Thi Thi cười không ngớt: “Có hai bước chân mà con bé cũng phải lái xe đồ chơi.”

Chiếc xe đồ chơi "loảng xoảng" một tiếng phá cửa phòng làm việc của trưởng phòng, Chung Cẩn không cần ngẩng đầu cũng biết là ai đến, chiếc xe đồ chơi chạy chuẩn xác đến trước mặt anh, cô bé ngẩng mặt cười hì hì nhìn anh:

“Ting, ngài có đơn đặt cơm hộp mới.”

Đôi khi Chung Cẩn dẫn con bé ra ngoài ăn cơm, nghe thấy hệ thống nhắc nhở đơn hàng cơm hộp của cửa hàng, con bé đã học theo.

Chung Cẩn gỡ hộp cơm xuống khỏi tay lái, sờ sờ bím tóc nhỏ của con bé, hôm nay bím tóc nhỏ buộc dải lụa màu xanh da trời, trông rất ngoan.

“Nhận rồi, mẹ con vừa gọi điện cho ba, con mau ra tìm mẹ đi học đi.”

“Vâng, Chung thẩm.”

Cô bé vang dội trả lời một tiếng, đạp chiếc xe trượt scooter lao ra khỏi văn phòng, một lát sau lại trượt về, "loảng xoảng" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Sau đó xoay người, uyển chuyển trượt đến phòng hòa giải, nghe

thấy bên trong có người cãi nhau, không chút do dự lái xe vào.

Thu Sanh đợi ở cửa đồn công an nửa ngày, không thấy con bé ra, lại gọi điện thoại cho Chung Cẩn, giục anh gọi Tiểu Đồng nhanh ra.

Chung Cẩn từ văn phòng đi ra, quen đường quen nẻo đi vào phòng hòa giải, xách con bé đang thò đầu nhìn ngó ra, kẹp dưới cánh tay mang ra ngoài.

Chương 49

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng đầu kẹp dưới cánh tay ba ba, chân ngắn loạn đá: "A, hôm nay con không cần đi học."

Chung Cẩn không chiều bé, trực tiếp bế xốc lên, hai tay đỡ nách bé, đưa cho Thu Sanh:

"Em đưa con bé xong thì về đi, chỗ đỗ xe ở góc có một chiếc xe đạp, em có thể đạp xe đi dạo gần đó, bờ biển bên kia đẹp lắm, đừng ngồi chờ ở cổng trường."

"Vâng, anh xong việc thì về sớm nghỉ ngơi đi, sắc mặt anh trông tệ lắm."

Chung Cẩn vẫy vẫy tay: "Mau đi đi, đi học muộn rồi."

Trường học ở ngay bên kia đường, lái xe ngược lại tốn công, Thu Sanh kéo tay con bé đi về phía đối diện.

Tiểu Đồng bị mẹ nắm tay, đành phải lề mề đi theo, vẻ mặt rõ ràng không tình nguyện.

Gió thổi cỏ lay bên đường bé cũng phải dừng lại xem nửa ngày.

Thu Sanh trực tiếp bế bé lên, bước nhanh qua vạch kẻ đường, bên trường mẫu giáo chuông vào học đã reo, may mà cô La vẫn đứng ở cổng trường đợi các con.

Giao con bé cho cô giáo, Thu Sanh lắc lắc cánh tay hơi nhức mỏi, trách sao Chung Cẩn cứ bảo Chung Vân Đồng là bao cát nhỏ, sức lực con bé đúng là không nhỏ.

Từ vụ xe lăn lần trước gây ra hiểu lầm, cô La ấn tượng rất sâu với Chung Vân Đồng, thường xuyên phải để mắt đến bé, xem bé lại đang làm gì.

Buổi sáng có giờ vẽ, các bạn nhỏ đều cầm bút sáp vẽ tranh của mình, Chung Vân Đồng cũng cầm bút nhỏ vẽ, không hề có bố cục mà vẽ bậy lung tung trên giấy vẽ.

Ngồi bên cạnh bé, Lục Tinh Tinh có lẽ bị phong cách dũng cảm của Chung Vân Đồng làm cho kinh ngạc, cậu bé che miệng kêu lên: “A, bạn vẽ xấu quá!”

Chung Vân Đồng quay đầu lại, đôi mắt đen láy trừng mắt Lục Tinh Tinh.

Cô La sợ các con đánh nhau, vội bước nhanh tới, còn chưa đến gần, đã thấy Chung Vân Đồng rất nghiêm túc dạy dỗ: “Lục Tinh Tinh, đi học không được nói chuyện riêng.”

Sau đó lại cúi đầu, tiếp tục dũng cảm vẽ tranh.

Chờ giờ vẽ kết thúc, cô La hỏi Chung Vân Đồng: “Hôm qua còn nói chuyện riêng, hôm nay sao không nói nữa?”

Cô bé giơ bàn tay nhỏ bị bút sáp vẽ lung tung, ngón tay nhỏ đặt trước mũi, nghiêm túc nói với cô giáo:

“Đi học không được nói chuyện, nếu không sẽ không có gà rán. Cô giáo ơi, chúng ta đi ăn gà rán được không?”

Trẻ con nói chuyện vốn là không đâu vào đâu, cô La đã thành quen, dù nghe không hiểu, vẫn có thể giao tiếp không trở ngại.

Cô mỉm cười nói với cô bé: “Bây giờ không có gà rán, nhưng vì hôm nay con không nói chuyện nhỏ, cô thưởng cho con một

ngôi sao nhỏ được không?"

Cô bé quả nhiên đã bị đánh lạc hướng thành công: "Con muốn một ngôi sao nhỏ."

Ngôi sao nhỏ là giấy dán trường mẫu giáo dùng để khen thưởng các bạn nhỏ có biểu hiện tốt, thuộc về chế độ tích điểm, các bé tích đủ 10 ngôi sao nhỏ, có thể tìm cô giáo đổi một món quà.

Có thể đổi được bóng cao su nhỏ, kẹp tóc, ô tô mini nhỏ và những thứ nhỏ nhặt khác.

Cô La dán ngôi sao nhỏ thưởng cho bé vào thẻ tích điểm, bảo bé tự cất vào cặp giữ gìn cẩn thận.

Chung Vân Đồng cầm thẻ tích điểm ngôi sao nhỏ trở về chỗ ngồi, lập tức nhận được ánh mắt ngưỡng mộ tràn đầy của Miêu Thanh Nguyệt:

"Oa, Chung Vân Đồng bạn có ngôi sao nhỏ rồi, tớ vẫn chưa có."

Tiểu Đồng liền bóc ngôi sao nhỏ của mình ra, dán lên trán Miêu Thanh Nguyệt, cười hì hì: "Bây giờ bạn cũng có một cái rồi."

Miêu Thanh Nguyệt sờ sờ miếng dán trên trán: "Đây là phần thưởng của bạn, tớ vẫn trả lại cho bạn."

Nhưng Tiểu Đồng căn bản không để ý, không biết lấy đâu ra một cây bút sáp, đứng ở bàn học, cúi đầu vẽ một vòng tròn xiêu vẹo trên cổ tay, rồi tô đầy màu vào vòng tròn đó, giơ tay lên nói với Miêu Thanh Nguyệt:

"Xem này, tớ có một chiếc đồng hồ ngỗng rồi."

Bất quá chiếc đồng hồ ngỗng xấu xí của bé rất nhanh bị cô La phát hiện, cô La bảo bé đi rửa tay, bé không chịu, nhất quyết

muốn giữ lại chiếc đồng hồ của mình, vì thế ngôi sao nhỏ vừa mới nhận còn chưa ấm tay đã bị cô giáo thu lại.

Miêu Thanh Nguyệt sờ sờ trán không rớt: “Tiếc quá, Chung Vân Đồng bạn hết ngôi sao nhỏ rồi.”

Tiểu Đồng cười hì hì gật đầu: “Đúng rồi, thật sự hết rồi.”

“Bạn không muốn ngôi sao nhỏ sao?”

Tiểu Đồng dùng tay véo chiếc đồng hồ ngỗng của mình: “Muốn chứ, nhưng tớ càng muốn đồng hồ hơn. Miêu Thanh Nguyệt, bạn đứng lên đi hai bước đi.”

Từ khi Miêu Nguyệt Nguyệt dùng chân giả, Tiểu Đồng phát hiện một trò chơi còn thú vị hơn cả xe lăn, đó là bảo Miêu Nguyệt Nguyệt đứng lên đi hai bước. Miêu Nguyệt Nguyệt loạng choạng đi xong một vòng, con bé sẽ chạy lên sờ đầu Miêu Nguyệt Nguyệt, rồi khen một câu: “Giỏi quá!”

Đôi khi không nói giỏi quá, con bé sẽ nói: “Đẹp quá!”

Miêu Nguyệt Nguyệt bị con bé khen đến tai đỏ ửng, có chút xấu hổ, lại có chút ngượng ngùng.

Nhưng Miêu Nguyệt Nguyệt lại rất thích cảm giác này, đôi khi Chung Vân Đồng quên bảo cô bé đi hai bước, Miêu Nguyệt Nguyệt còn cố ý lảng vảng bên cạnh con bé, cho đến khi Tiểu Đồng bảo cô bé đi hai bước, lại được sờ đầu khen giỏi quá.

Miêu Nguyệt Nguyệt cả ngày đều rất mãn nguyện.

Lúc các bạn nhỏ ở nhà trẻ bắt đầu ngủ trưa, Thu Sanh nhận được mấy thùng hàng lớn. Lần trước cô về Kinh Thị, đã đóng gói gửi một số đồ dùng hàng ngày sang đây, hôm nay các kiện hàng đều lần lượt được giao đến.

Thu Sanh mở một trong số các thùng ra, từ thùng hàng nhét đầy ắp lăn ra một cái đầu người, cô ấy mặt không biểu cảm nhặt cái đầu người rất thật đó lên nhét trở lại vào thùng, rồi mở một thùng khác bên cạnh, dọn ra một chiếc máy may điện tử.

Sau đó Thu Sanh mặc kệ mấy thùng hàng lớn ngổn ngang trên sàn nhà, bày chiếc máy may lên bàn ăn, lấy ra một chiếc váy đồng phục của Tiểu Đồng, dùng kéo dọc theo đường may xẻ chiếc váy ra, rồi may thêm vào gấu váy một chiếc quần đùi cùng màu và cùng độ dài với váy.

Sau khi sửa đổi, chiếc váy đồng phục nhìn bên ngoài không có gì khác biệt, nhưng bên trong thêm quần, liền biến thành một chiếc váy quần, như vậy cô bé dù vận động mạnh, tà váy cũng không bị lật lên.

Trước đây Thu Sanh đã cảm thấy chiếc váy ngắn đồng phục này thiết kế rất có vấn đề, đẹp thì đẹp, nhưng hoàn toàn không xét đến bản tính hiếu động của trẻ con ở độ tuổi này.

Hôm nay máy may đến rồi, cô ấy cuối cùng cũng có thể bắt tay vào sửa chiếc váy này.

Chung Cẩn bên kia xong việc ở vụ án, đẩy cửa bước vào phòng, đột nhiên không kịp phòng ngừa bị mấy thùng hàng lớn ở cửa vướng chân suýt ngã, cái đầu người vừa nhét vào thùng lại lăn ra.

Mấy cái đầu người không tóc lăn tới lăn lui trên sàn nhà, Chung Cẩn liếc nhìn, ngồi xổm xuống bình tĩnh nhặt lên, bỏ lại vào thùng.

“Sao lại mang cả những thứ này đến?” Chung Cẩn đứng ở cửa huyền quan thay giày.

Có lẽ do thức đêm, giọng anh hơi khàn.

Thu Sanh từ nhỏ đã thích nghịch búp bê, ở nhà họ tại Kinh Thị có cả một bức tường tủ, bên trong bày đủ loại búp bê.

Chung Cẩn không ngờ cô ấy lại gửi những con búp bê này qua bưu điện sang đây.

Thu Sanh đang dùng bàn ủi hơi nước ủi chiếc váy đồng phục, tay không ngừng động tác, nói:

“Anh còn nhớ Văn Hòa Xương không? Công ty anh ta chẳng phải sản xuất búp bê BJD sao. Bây giờ hội những người chơi búp bê của họ muốn tổ chức kỷ niệm một năm cửa hàng bán hộp mù, muốn em giúp thiết kế trang phục và phụ kiện cho hộp mù, nên em bảo anh ta gửi búp bê sang đây.”

“Giúp miễn phí à?”

Thu Sanh treo chiếc váy đã ủi xong lên: “Sao có thể miễn phí? Phí thiết kế đắt lắm đấy, được không?”

Không phải miễn phí là được, cái tên Văn Hòa Xương kia trước đây từng theo đuổi Thu Sanh, hy vọng họ chỉ là quan hệ lợi ích đơn thuần.

Chung Cẩn thay giày xong, đi sang phòng ngủ phụ lấy quần áo mặc ở nhà, rồi vào phòng tắm.

Một lát sau, Chung Cẩn hé cửa phòng tắm, thò nửa cái đầu ra, tốt bụng nhắc nhở: “Trước khi tiểu ma thú về, tốt nhất em nên thu dọn mấy con búp bê đó đi, để ở chỗ con bé không tìm thấy.”

Thu Sanh cảm thấy Chung Cẩn cũng quá khoa trương, Tiểu Đồng là đứa trẻ rất nghe lời, bảo con bé không động vào là được rồi.

Lúc Chung Cẩn tắm xong đi ngủ bù, Thu Sanh thu dọn những con búp bê đó bỏ vào tủ quần áo dựa tường bên phòng ngủ chính.

Sau đó ngồi khoanh chân trên sofa, đặt laptop lên đầu gối, bắt đầu phác thảo thiết kế quần áo cho búp bê.

Công việc bận rộn thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều, chớp mắt đã đến giờ gần như phải đi đón con.

Thu Sanh gấp máy tính lại, giữ một tư thế lâu, khớp xương hơi cứng.

Cô đứng dậy hoạt động tay chân một chút, đi đến phòng ngủ phụ đẩy cửa nhìn vào, Chung Cẩn vẫn đang ngủ.

Để anh ấy ngủ đi.

Thu Sanh nhẹ nhàng đóng cửa lại, định tự mình đi đón Tiểu Đồng.

Ngay khi cửa vừa khép lại, Thu Sanh nghe thấy trong phòng ngủ phát ra một tiếng giống như tiếng vịt kêu.

Cô lại lần nữa đẩy cửa ra: “Chung Cẩn, anh đang nói chuyện à?”

Lần này tiếng vịt kêu rõ ràng hơn: “Đến giờ đón Tiểu Đồng rồi sao?”

Âm thanh này vừa giống tiếng vịt kêu, lại vừa giống như có người mạnh mẽ bóp cổ anh phát ra.

Thu Sanh trực tiếp đi vào: “Giọng anh sao vậy? Bị bệnh à?”

Trong phòng ngủ kéo rèm che sáng, ánh sáng rất tối, không

nhìn rõ mặt anh, Thu Sanh đi đến mép giường, vươn tay sờ trán anh, lòng bàn tay còn chưa chạm đến da đã cảm thấy một luồng hơi nóng phả lên.

Thu Sanh áp lòng bàn tay lên trán Chung Cẩn, thầm mắng một tiếng: “Cái tên nhóc này cuối cùng cũng tự làm mình ốm rồi.”

Căn hộ bên này là ở tạm, rất nhiều đồ đạc không đầy đủ, Thu Sanh dường như chưa từng thấy trong nhà có hộp thuốc hay nhiệt kế gì đó.

Cô định lay Chung Cẩn dậy, lái xe đưa anh đến bệnh viện, nhưng thử nhiều lần, Chung Cẩn chỉ mơ màng, trước sau không tỉnh táo hẳn.

Bây giờ không xuất phát thì không kịp đón Tiểu Đồng, nhưng Chung Cẩn như thế này, cô cũng không yên tâm rời đi.

Thu Sanh nghĩ nghĩ, mở điện thoại của Chung Cẩn ra, tìm số điện thoại của đồng nghiệp anh.

Chung Cẩn người này có một thói quen, khi lưu số người khác, sẽ thêm đơn vị công tác và chức vụ sau tên, danh bạ liếc qua là rõ ràng.

Cô nhớ rõ ngày đi đồn công an cùng Chung Cẩn, người phó sở trưởng nói chuyện với cô cảm giác rất tốt, chắc là có thể giúp được việc gấp.

Tìm được số điện thoại 【Phó sở trưởng đồn công an Hòa An Mao Phỉ Tuyết】 gọi đi.

Bên kia rất nhanh có người nhấc máy: “Trưởng phòng Chung, có việc gì sao?”

“Chị Phỉ, là em, em là mẹ của Tiểu Đồng, Thu Sanh.”

Cô ấy nói đơn giản chuyện Chung Cẩn bị bệnh trong điện thoại, nhờ Mao Phỉ Tuyết sắp xếp một chút, trước tiên đón Tiểu Đồng về đồn công an, cô ấy sắp xếp xong bên Chung Cẩn, lập tức sẽ đến đồn công an đón Tiểu Đồng.

Mao Phỉ Tuyết bên kia sảng khoái đồng ý: "Được, Tiểu Đồng cô không cần lo lắng, con bé ở trong sở rất ngoan. Cô cứ lo cho trưởng phòng Chung trước đi. Chờ chút tôi gửi số điện thoại của chồng tôi cho cô, nếu cần giúp đỡ cô cứ gọi cho anh ấy."

Thu Sanh nói vài lời cảm ơn.

Cả nhà họ mang theo con gái ở nơi đất khách quê người này, bên cạnh không có một người thân quen nào, ít nhiều có sự giúp đỡ của các đồng nghiệp ở đồn công an.

Mao Phỉ Tuyết lúc này không ở đồn công an, đang họp ở cục. Cô gọi điện thoại về sở, bảo ai có thời gian đi đón Tiểu Đồng một chút, đón được thì báo cho cô một tiếng.

Mọi người trong tay đều có việc bận, Nhiêu Thi Thi thấy Hồ Đắc ôm bình giữ nhiệt đi ngang qua sảnh, liền gọi anh ta:

"Trưởng phòng Hồ, anh có thể không?"

Hồ Đắc sợ Nhiêu Thi Thi sai anh ta ra ngoài mua đồ ăn vặt, lập tức từ chối: "Không rảnh, đang bận lắm."

Nhiêu Thi Thi: "Trưởng phòng Chung bị ốm, bảo chúng ta đón Tiểu Đồng về đồn công an trước. Không rảnh thì thôi, tôi đi một chuyến vậy."

Hồ Đắc lại dừng bước chân đi về phía văn phòng: "Vậy cô bận cô đi đi, tôi đi đón."

Nhiêu Thi Thi: "…… Vậy anh mau đi đi, giờ này nhà trẻ tan học hết rồi."

Hồ Đắc vóc dáng cao bước chân dài, vài phút đã đến nhà trẻ.

Học sinh lớp bé Bạch Quả của Tiểu Đồng vẫn chưa ra, Hồ Đắc thấy ở cổng trường có bán xúc xích nướng, liền mua một cây cầm trên tay.

Chờ lát nữa con bé không thấy ba mẹ chắc chắn sẽ hơi buồn, nhưng vừa thấy xúc xích nướng chắc chắn lại vui vẻ ngay.

Chương 50

DTV-EBOOK

Bọn trẻ lớp bé Bạch Quả đi ra, Hồ Đắc vẫy tay với Tiểu Đồng.

Đứng trong hàng, cô bé vẻ mặt nghiêm túc, khác hẳn vẻ hi hi ha ha ngày thường, như thể đột nhiên có sứ mệnh, đôi mắt nhỏ kiên định lạ thường, bước chân nhỏ nghiêm túc đi theo hàng về phía trước.

Hồ Đắc vẫn là lần đầu tiên thấy Tiểu Đồng nghiêm túc như vậy, cảm thấy con nít thật buồn cười.

Đang chờ con bé được gọi tên ra khỏi hàng, chủ nhiệm giáo dục nhà trẻ phát hiện Hồ Đắc, bước về phía anh:

“Trưởng phòng Hồ sao lại tới đây?”

Hồ Đắc không lộ vẻ gì giấu cây xúc xích nướng ra sau lưng: “Tôi đến đón con của đồn công an chúng tôi.”

“Đứa trẻ nào là con của đồn công an các anh vậy?”

Vừa vặn Chung Vân Đồng được gọi tên, cô bé đeo cặp sách nhỏ chạy về phía Hồ Đắc. Hồ Đắc chỉ chỉ:

“Chính là bé đó, Chung Vân Đồng, là con của đồn công an chúng tôi, chủ nhiệm ngày thường giúp đỡ chăm sóc một chút, con bé tính tốt, đừng để các bạn khác bắt nạt con bé.”

Chủ nhiệm giáo dục liên tục đáp ứng: “Không thể nào không thể nào, trường chúng tôi rất coi trọng giáo dục về mặt này, nếu có hiện tượng bắt nạt, nhất định sẽ xử lý nghiêm túc.”

“Đúng rồi, trưởng phòng Hồ, năm nay phổ biến kiến thức pháp luật phòng chống lừa đảo vẫn là anh giảng bài chứ? Chúng tôi cũng sắp xếp thời gian rồi.”

Hồ Đắc nắm tay Tiểu Đồng, đi sang chỗ đất trống bên cạnh, đứng ở đó thương lượng chuyện giảng bài với chủ nhiệm giáo dục.

Tiểu Đồng hít hít cái mũi nhỏ như cún con, lập tức ngửi thấy mùi xúc xích nướng.

Con bé theo mùi hương vòng ra sau lưng Hồ Đắc, quả nhiên nhìn thấy ngón tay thô kệch của Hồ Đắc đang cầm xiên xúc xích nướng.

Cô bé nhón chân, vươn cổ dài, cắn một miếng xúc xích nướng, nhai đến miệng bóng nhẫy.

Người lớn đang thương lượng chuyện, bé ở sau lưng người lớn hết miếng này đến miếng khác ăn xúc xích nướng.

Lúc Hồ Đắc nói xong chuyện với chủ nhiệm giáo dục, cây xúc xích nướng trong tay anh chỉ còn lại cái que.

Chờ chủ nhiệm giáo dục đi rồi, Hồ Đắc bế xốc cô bé lên, để con bé ngồi trên cánh tay mình:

“Con chó con nhà ai dám ăn trộm xúc xích nướng của ta?”

Cô bé hai tay ôm đầu trọc của Hồ Đắc cười nghiêng ngả: “Là con, hì hì.”

Khoa cấp cứu bệnh viện thành phố.

Chung Cẩn vừa rút máu xong, Thu Sanh cùng anh ngồi ở ngoài

phòng cấp cứu chờ kết quả xét nghiệm.

Một bé gái nắm tay mẹ đi ngang qua trước mặt họ, có lẽ bé cảm thấy dì rất xinh đẹp, nhìn chằm chằm vào Thu Sanh.

Thu Sanh mỉm cười với bé gái.

Chờ bé gái đi xa, cô quay đầu nói với Chung Cẩn: “Không biết Tiểu Đồng ở đồn công an thế nào, con bé có nhớ ba mẹ không nhỉ?”

Chung Cẩn yếu ớt dựa vào một cây cột bên cạnh, giọng khàn khàn nói: “Con bé em không cần lo, ở đồn công an sống tốt lắm. Em lo cho anh đi, người anh đau muốn chết.”

Giọng Thu Sanh đột nhiên dịu dàng: “Không sao đâu, đừng lo lắng, nếu anh chết em sẽ xem quảng cáo 120 giây để hồi sinh anh.”

Chung Cẩn: “……”

Tiểu Đồng ở đồn công an quả thật sống rất tốt, bây giờ đang được các chú cảnh sát trong sở dẫn đi ăn bún.

Nhiêu Thi Thi dạy con bé, cắn một đầu bún, nhắm mắt lại, dùng sức húp một cái, bún liền vào miệng.

Con bé không biết cách húp mạnh, liền cắn bún gạo, nhanh chóng mấp máy miệng như một chú hamster nhỏ, hai má phồng phồng, bún gạo cứ thế vào miệng.

Cốc Nhạc lấy hết chỗ thịt bò chưa động đến trong bát mình bỏ vào bát Tiểu Đồng, hỏi con bé: “Ở nhà trẻ con học được gì?”

Cô bé lập tức đứng dậy khỏi ghế, hai chân đứng hình chữ bát, nhéo tay, lắc mông biểu diễn một đoạn vũ điệu gà con cho họ

xem.

Hồ Đắc cười đến mặt mày hớn hở: “Tôi đã bảo con nít đi nhà trẻ có thể học được nhiều thứ mà.”

Tiểu Đồng giơ một ngón tay lên, khuôn mặt nhỏ tràn đầy nghiêm túc: “Con nói cho các chú nghe này, xem không phải miễn phí đâu, thịt thịt cho con.”

Nụ cười trên mặt các chú cảnh sát biến mất, ở đồn công an mà còn gặp phải chuyện mua bán ép buộc thế này, đôi khi họ còn muốn báo án.

Bất quá, lần trước cho bé ăn thịt đến bỏ bữa, mọi người không chiều bé nữa, bé cũng chỉ ăn thêm chỗ thịt bò trong bát Cốc Nhạc.

Ăn xong bún, Tiểu Đồng lại tích cực khoe chiếc đồng hồ ngỗng của mình cho mọi người xem.

Mọi người cố ý trêu bé, đều nhắm mắt lại: “Chúng tôi không dám xem đâu, không có tiền trả.”

Cô bé lần lượt lột mí mắt của họ ra, cưỡng ép khoe: “Xem không cần tiền đâu, các chú xem đi mà.”

Thu Sanh 10 giờ tối mới đến đồn công an đón Tiểu Đồng, lúc cô đến sở, Tiểu Đồng đang ngồi trong lòng một chú cảnh sát đầu trọc, tay chống trên bàn, ôm mặt, đang nghe người ta hòa giải vụ án.

Đầu gật gù từng chút một, nhưng nghe đến chỗ hay, liền lập tức tỉnh táo, mắt to trừng tròn xoe.

Ở bệnh viện, Chung Cẩn nói Tiểu Đồng ở đồn công an có "tam kiện bộ" vui vẻ: ăn vặt, xem phim hoạt hình và nghe chuyện

phiếm.

Bây giờ Thu Sanh tận mắt nhìn thấy, vẫn là Chung Cẩn hiểu con gái mình nhất.

Hồ Đắc thấy Thu Sanh đứng ở cửa, liền bế Tiểu Đồng ra đưa cho cô: "Chị dâu, anh Chung không sao chứ?"

Có lẽ xuất phát từ sự tôn trọng, người ở đồn công an gặp Thu Sanh đều gọi một tiếng "chị dâu", bất kể tuổi có lớn hơn Chung Cẩn hay không.

Hơn nữa hôm nay Thu Sanh không hề ngụy trang gì, cô một đường đi vào đồn công an, không có ai ngạc nhiên hay bàn tán, mọi người đều chỉ tự nhiên chào hỏi cô, rồi ai bận việc nấy.

Bầu không khí ở đồn công an khiến Thu Sanh cảm thấy an tâm lạ thường.

Trách sao Tiểu Đồng thích ở đây, ngay cả cô cũng có cảm giác như về nhà.

Thu Sanh nhận Tiểu Đồng ôm vào lòng: "Chung Cẩn không sao, đang truyền dịch, bên kia nhờ người trông nom anh ấy rồi. Phiền các anh chị chiếu cố Tiểu Đồng."

"Đều là con của nhà mình ở đồn công an, khách sáo làm gì?"

Hồ Đắc chỉ chỉ phòng hòa giải: "Tôi bên này còn có việc, chị dâu đi đường cẩn thận, có việc gì cứ gọi điện lại đây."

Trong lúc Thu Sanh nói chuyện với Hồ Đắc, Tiểu Đồng đã ôm cổ cô, vùi đầu vào cổ cô ngủ thiếp đi.

Tiểu Đồng ban ngày chơi đến người đầy mồ hôi, về đến nhà, Thu Sanh lay con bé dậy, bảo con bé tắm rồi ngủ tiếp.

Cô bé dựa vào vai Thu Sanh nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích.

Thu Sanh liền làm theo cách Chung Cẩn dạy cô, nói: “Có một khẩu súng bắn bong bóng vị dâu tây, con muốn chơi không?”

Cô bé quả nhiên dụi mắt bò dậy, ngoan ngoãn nói: “Mẹ ơi, con muốn tắm.”

“Ba con quả nhiên là cái gì cũng có thể đoán trước được.”

Thu Sanh ôm Tiểu Đồng vào phòng tắm, trước tiên cởi quần áo cho bé, sau đó để bé ngồi vào bồn tắm, điều vòi hoa sen sang chế độ nhẹ nhàng, dùng tay đỡ đầu tròn của bé, xả nước từ sau ra trước.

Lúc dùng tay xoa tóc cho bé, cô bé cầm khẩu súng bắn bong bóng trong tay, bắn phá điên cuồng những bong bóng ra ngoài bồn tắm xuống sàn nhà.

Trên sàn nhà rất nhanh đã chất đầy một đống bọt biển, cô bé cúi người nhìn nhìn, quay đầu lại nói với Thu Sanh: “Không phải bong bóng vị dâu tây.”

“Ừ, đúng, cái này bong bóng cũng chơi được mà.”

Thu Sanh không đổ thêm sữa tắm vào súng bong bóng của con bé, dù không thiếu tiền cũng không thể lãng phí, cô ấy đổ chút nước xà phòng vào, vẫn có thể tạo ra bong bóng.

Tiểu Đồng cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ vẽ trên cổ tay mình, nói với Thu Sanh: “Mẹ đừng rửa mất đồng hồ ngỗng của con.”

“Vậy con giơ tay cao lên, lát nữa không cẩn thận bị nước bắn vào sẽ rớt đấy.”

Cô bé béo ú liền nhanh chóng giơ tay lên cao.

Sau đó lúc xoa sữa tắm và xả nước, Thu Sanh cố ý tránh cổ tay bé, đến khi ôm cô bé thơm tho mềm mại từ phòng tắm ra giường lớn, chiếc đồng hồ trên cổ tay bé vẫn còn nguyên vẹn.

Thu Sanh tắm xong ra ngoài, vốn tưởng bé đã ngủ rồi.

Cô vừa nằm xuống, cái mông nhỏ của bé đã bò lại đây, tay nhỏ níu lấy cánh tay cô, đôi chân ngắn mũm mĩm dựa vào bụng Thu Sanh, đặt cằm lên vai cô nhỏ giọng hỏi:

“Ba bị ốm ạ?”

Không ai nói cho con bé Chung Cẩn bị ốm, có lẽ lúc trước Thu Sanh nói chuyện với Hồ Đắc đã bị con bé nghe thấy.

“Bị ốm, nhưng không nặng đâu, con ngủ một giấc dậy, ngày mai sẽ thấy ba.”

Cô bé lại ghé vào tai cô nhỏ giọng nói: “Con nói cho mẹ nghe này, mua một cái bánh bao, chiên lên ăn thì tốt rồi.”

Thu Sanh không hiểu ý con bé là gì, nhưng thời gian đã muộn, không muốn tiếp tục nói chuyện linh tinh với con bé, liền thuận miệng đáp ứng: “Ừ, ngày mai mua.”

Cô bé không chịu bỏ qua, tiếp tục ôm mặt Thu Sanh nói: “Con biết chỗ nào mua, ngày mai con dẫn mẹ đi.”

“Ừ.” Thu Sanh trở mình, ôm con bé vào lòng: “Bảo bối ngủ nhanh đi, muộn rồi.”

Cô bé nhắm mắt một lát rồi lại mở ra, hàng mi dài chớp chớp trên cổ Thu Sanh.

Con bé nhỏ giọng nói: “Con vẫn phải gọi điện thoại cho ba.”

Thu Sanh định nhắm mắt làm ngơ, lát nữa con bé sẽ tự ngủ thôi, nhưng cô cảm thấy một luồng hơi ấm trên da, con bé vùi vào cổ cô khóc thút thít.

“Bảo bối, sao vậy? Ba không sao đâu.”

Thu Sanh vội vàng ngồi dậy, đi lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường: “Con đừng khóc, bây giờ chúng ta gọi điện thoại cho ba nhé, nhưng nếu ba ngủ rồi không nghe máy, thì chúng ta đi ngủ được không?”

Cuộc gọi video được thực hiện, mới reo hai tiếng đã có người bắt máy.

Khuôn mặt tiều tụy khác thường của Chung Cẩn xuất hiện trên màn hình, giọng khàn khàn gọi một tiếng: “Tiểu Đồng, còn chưa ngủ sao?”

Cô bé ôm điện thoại, nhìn thấy khuôn mặt ba không giống bình thường lắm, lại nghe thấy giọng ba cũng kỳ lạ, lập tức nước mắt không kìm được trào ra.

“Ba…”

Mím môi gọi một tiếng ba, liền nghẹn ngào không nói được một chữ nào, chỉ biết há miệng không tiếng động mà rơi nước mắt.

Chung Cẩn nhìn thấy con như vậy, lòng anh cũng khó chịu, hốc mắt lập tức đỏ hoe.

Hai cha con cách màn hình, con gái bên này khóc đến đau lòng muốn chết, ba bên kia mắt đỏ hoe nhìn, nếu không phải bên kia còn có người ngoài, có lẽ anh cũng khóc theo.

Cuối cùng vẫn là Thu Sanh lấy lại điện thoại: “Ngày mai gặp nhau rồi, đừng làm như có chuyện gì to tát lắm, nhanh đi ngủ đi.”

Sau đó trực tiếp ngắt điện thoại.

Chung Cẩn rạng sáng đã tự lái xe về, đẩy cửa phòng ngủ chính nhìn thoáng qua, hai mẹ con quấn chăn ngủ say sưa, một người nghiêng sang một bên, hình dáng giống hai quả lê.

Anh truyền dịch ra mồ hôi đầm đìa, tắm nước ấm rồi mới về phòng ngủ phụ ngủ tiếp.

Người lúc bệnh tinh thần không tốt, dễ ngủ, nhưng luôn cảm thấy mơ màng, lúc thì như trôi trên mây, lúc lại như rơi xuống vực sâu, tỉnh dậy người cũng lâng lâng.

Không biết ngủ bao lâu, tỉnh lại cảm thấy giọng nói lại đau rát.

Chung Cẩn xốc chăn lên, định xuống giường tìm chút nước uống, vừa ngồi dậy, liền cảm thấy một trận trời đất quay cuồng choáng váng đầu.

Anh vội vàng nằm trở lại.

Chương 51

DTV-EBOOK

Chờ cơn choáng váng đầu qua đi một chút, anh kéo hai chiếc gối đầu kê sau lưng, đỡ tấm nệm ngồi dậy nửa dựa vào đầu giường.

Lúc này Chung Cẩn mới phát hiện bên mép giường có thêm một chiếc ghế, cũng không biết là ai đã mang vào từ lúc nào.

Trên ghế bày ngay ngắn một ít đồ ăn vặt, kẹo sữa, bánh táo gai và kẹo cầu vồng đều có, trái cây cũng có mấy thứ, còn có một lọ sữa chua cắm ống hút.

Tuy rằng rất chu đáo, nhưng trông thật sự rất giống đồ cúng.

Chung Cẩn kéo khóe miệng cười khẽ một tiếng.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, từ bên ngoài thò vào một cái đầu tròn xoe: "Ba ơi, ba tỉnh rồi ạ?"

Chung Cẩn lần này sốt là do thức đêm làm việc quá sức, không có khả năng lây bệnh. Anh vẫy tay bảo con bé vào.

Cô bé với mái tóc rối bù đi vào.

Con bé mặc bộ đồ ngủ liền thân hình gấu trúc nhỏ đàn hồi, tóc nhiều lại xõa tung, trông như một đám mây nấm trôi vào.

Cái nấm nhỏ đi đến mép giường ba, dựa vào nệm hỏi: "Ba khó chịu ạ?"

"Không khó chịu." Giọng Chung Cẩn khàn hơn hôm qua, gần

như chỉ nghe thấy tiếng gió.

“A, sao giọng ba giống vịt Donald vậy?” Cô bé vùi đầu vào lòng bàn tay anh, giọng nghe buồn thiu.

Ba ba đẹp trai biến thành giọng vịt Donald, chuyện này thật khó chấp nhận mà.

Chung Cẩn dùng tay kia vuốt vuốt mái tóc rối của con bé, tiếp tục dùng giọng vịt Donald nói chuyện với con bé: “Con có thể nhờ mẹ lấy cho ba cốc nước không?”

“Con có thể.”

Cô bé ngồi dậy, lộc cộc chạy ra ngoài.

Một lát sau, con bé hai tay bưng cốc của Chung Cẩn, loạng choạng đi vào, đưa nước cho Chung Cẩn: “Ba uống nhanh đi.”

Chung Cẩn cúi đầu nhìn, nước trong cốc chắc chưa đến 10ml.

Trẻ con ở độ tuổi này không có khái niệm về lớn nhỏ và nhiều ít, Chung Cẩn trước đây chơi trốn tìm với bé, anh trốn sau rèm cửa, trơ mắt nhìn bé lôi hộp giày trong nhà ra, mở từng cái, nghiêm túc tìm anh bên trong.

Chung Cẩn dưới ánh mắt mong chờ của con bé, ngửa đầu uống hết hai giọt nước ở đáy cốc.

Đưa cốc cho con bé, anh lại lặp lại: “Con giúp ba gọi mẹ lại đây.”

Con bé ôm cốc đi ra ngoài.

Chung Cẩn lại nghe thấy tiếng sột soạt ở bàn trà, chắc con bé đang nghịch cái cốc, phỏng chừng hai giọt nước vừa nãy chính là con bé đổ từ cốc của mình ra cho anh.

Anh đột nhiên hiểu tại sao lại là hai giọt nước. Bởi vì cốc của con bé là cốc có ống hút, phải dốc ngược cốc lắc điên cuồng mới có thể đổ ra được vài giọt nước.

Anh có thể tưởng tượng được cảnh cô bé mặc bộ đồ ngủ liền thân bó sát, ôm cốc nước lắc lư điên cuồng, toàn thân mỗi một cục thịt béo nhỏ đều cố gắng run rẩy.

Chẳng qua cảm động thì cảm động, Chung Cẩn sắp khát chết rồi, chỉ có thể tự mình cố gắng gằn giọng kêu:

“Thu Sanh, Thu Sanh, anh muốn uống nước, Thu Sanh.”

Bên ngoài nghe thấy tiếng, Thu Sanh chạy vào, vừa đứng ở cửa vừa cười vừa hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Nghe cái giọng vịt kêu khó nghe này, thật sự không nhịn được muốn cười, cảm thấy anh vừa thảm lại vừa buồn cười.

Chung Cẩn: “Anh muốn uống nước.”

Anh đã cố gắng nói rõ ràng, nhưng giọng này Thu Sanh nghe thành “Cạc cạc cạc ca.” Hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

Cô ấy dựa đầu vào khung cửa, không phúc hậu mà lại cười một tiếng: “Em nghe không hiểu anh đang hát cái gì. Hay là anh nhắn tin cho em đi.”

Lúc này lại đổ ra được vài giọt nước, Tiểu Đồng bưng cốc nước đi rồi trở về, vẻ mặt bình tĩnh phiên dịch: “Ba muốn uống nước.”

Sau đó nhón chân, hai tay bưng chiếc cốc gần như trống không, đưa cho Chung Cẩn:

“Ba uống đi, chậm thôi, đừng sặc ạ.”

Thu Sanh cầm cốc của Chung Cẩn, đổ đầy một cốc nước ấm khác cho anh.

Nhìn thấy Chung Cẩn uống một ngụm nước, lúc nuốt mày hơi hơi nhăn lại, Thu Sanh biết anh chàng này chắc chắn giọng rất đau.

Chung Cẩn là một người rất giỏi chịu đau, làm cảnh sát hình sự, trên người có vết thương là chuyện thường. Những vết thương đó Thu Sanh nhìn còn thấy đau, anh lại tỏ vẻ bình thường như không có gì.

Có thể khiến anh nhíu mày đau đớn, vậy chắc chắn là đã đau đến một mức độ nhất định.

Trước đây trên mạng có người ví von giọng đau là "nuốt lưỡi dao", Thu Sanh nghĩ, anh chàng này chắc đã đến mức nuốt lưỡi dao rồi.

Thấy anh uống xong gần nửa cốc nước, Thu Sanh nói: "Em ra ngoài mua cho anh chút đồ ăn sáng, ăn rồi uống thuốc, anh muốn ăn gì?"

Chung Cẩn có lẽ vừa mới bị tổn thương lòng tự trọng vì cái giọng "cạc cạc cạc" kia, bây giờ không chịu nói nữa, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thu Sanh:

【Mua đồ thanh đạm chút, cháo trắng gì đó, cái khác không ăn nổi.】

"Được." Thu Sanh nhìn tin nhắn trả lời anh: "Em đưa Tiểu Đồng ra ngoài, anh nghỉ ngơi cho khỏe."

Cô bé trong lòng vẫn luôn lo lắng cho người ba đang ốm, trượt scooter theo Thu Sanh bên cạnh, cái miệng nhỏ lẩm bẩm dặn

dò:

“Mua bánh bao, chiên lên ăn thì tốt rồi.”

Thu Sanh hôm nay có thời gian và kiên nhẫn, nghiêm túc trò chuyện với con bé cả buổi, bất quá trước sau không hiểu cái bánh bao, chiên lên ăn là có ý gì.

Cuối cùng Tiểu Đồng dứt khoát mở chiếc xe đồ chơi, dẫn Thu Sanh đến trạm xe buýt bên kia, tìm được ông cụ bán bánh bao màn thầu.

Giọng ông cụ bán bánh bao màn thầu rất nặng, Chung Cẩn làm cảnh sát, tiếp xúc với người từ khắp nơi trên đất nước, anh có thể nghe hiểu ông cụ nói chuyện, nhưng Thu Sanh thì không mấy hiểu.

Vẫn là nhờ mấy bà cô nhiệt tình bên cạnh phiên dịch, Thu Sanh mới miễn cưỡng hiểu ra ý là gì.

Dùng bánh bao màn thầu cắt lát chiên lên ăn, có thể chữa biếng ăn.

Thu Sanh đoán có lẽ trước đây Tiểu Đồng biếng ăn, Chung Cẩn đã làm như vậy cho con bé ăn, con bé còn tưởng chỉ cần bị ốm, đều phải ăn bánh bao màn thầu chiên.

Chung Cẩn bây giờ cái giọng “lưỡi dao” kia, lại còn bắt anh ăn bánh bao màn thầu chiên giòn, đây chẳng phải muốn lấy mạng anh sao.

Đây đúng là con gái ngoan của anh.

Sớm muộn gì cũng làm anh tức chết.

Thu Sanh mua mấy cái bánh bao màn thầu, treo lên tay lái xe

của Tiểu Đồng, rồi dẫn con bé đi tiếp về phía trước, định đến quán cháo mua cháo.

Tiểu Đồng đạp xe trượt scooter, vẫn còn lo lắng ba không ăn được bánh bao màn thầu chiên, bệnh sẽ không khỏi.

Bên này người hơi đông, Thu Sanh giúp con bé giữ tay lái xe đồ chơi, kiên nhẫn giải thích cả buổi, mới làm con bé hiểu ra, con bé bị ốm trước đây không giống ba, bệnh của ba không thể ăn bánh bao màn thầu chiên.

Tiểu Đồng im lặng, suy nghĩ một lát, rồi bừng tỉnh hiểu ra: "Có phải ba muốn uống nhiều nước không?"

"Đúng vậy, ba cần uống nhiều nước."

Thu Sanh vừa nói vừa dẫn con bé vào một quán cháo.

Chung Cẩn nói chỉ nuốt trôi cháo trắng, trong đầu Thu Sanh hiện lên ý nghĩ【cháo thịt bằm có phải dinh dưỡng hơn không】, bất quá cô ấy lập tức dẹp bỏ ý nghĩ này.

Mua cho Chung Cẩn một phần cháo trắng, cô ấy thì mua một phần cháo ghẹ tôm bóc vỏ thêm nhiều gạch cua.

Ba mẹ Thu Sanh quản lý cô rất nghiêm khắc, từ sinh hoạt học tập đến ăn mặc ngủ nghỉ, mọi mặt đều bị kiểm soát. Điều này dẫn đến việc Thu Sanh cũng cảm thấy, yêu một người, chính là đem những gì mình cảm thấy tốt đẹp nhất dâng đến trước mặt người đó.

Sau này Chung Cẩn mất một thời gian khá dài mới làm cô hiểu ra, tôn trọng quan trọng hơn yêu.

Giống như cô không thích vào bếp, không thích làm việc nhà, Chung Cẩn hoàn toàn thông cảm, hơn nữa chưa bao giờ phàn

nàn về chuyện này.

Trong cuộc hôn nhân với Chung Cẩn, cô đã trở thành một cô bé có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, những tình yêu vô điều kiện mà cô không nhận được ở cha mẹ, cuối cùng đều nhận được ở Chung Cẩn.

Nhưng sau này cuộc sống đột nhiên biến cố, cả hai người đều gặp phải những chuyện rất tồi tệ, Thu Sanh biết Chung Cẩn hoàn toàn rơi vào vực sâu, lúc đó cô cũng đang chới với trong bóng tối.

Vì thế mọi người cứ thế mà rời xa nhau.

Chỉ là rất nhiều thói quen trước đây, đến nay vẫn còn giữ lại.

Giống như, bát cháo trắng hôm nay, chính là sự tôn trọng mà Chung Cẩn đã từng dạy cô.

Ông chủ đưa bát cháo đã gói xong, Thu Sanh nhận lấy treo lên tay lái xe của Tiểu Đồng, rồi đỡ tay lái con bé đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi quán cháo, nghe thấy có người gọi một tiếng sau lưng: “Tiểu Đồng.”

Thu Sanh quay đầu lại nhìn, là một người phụ nữ trung niên xa lạ, trông trắng trẻo sạch sẽ, cho người ta cảm giác rất quen thuộc và dịu dàng.

Người phụ nữ trung niên tươi cười đầy mặt lại gọi một tiếng: “Tiểu Đồng.”

Đạp xe trượt scooter, cô bé đột nhiên phản ứng lại, gọi người phụ nữ xa lạ một tiếng: “Dì Lương”, rồi nhảy xuống xe trượt scooter, tiến lên ôm lấy chân người phụ nữ.

“Dì đi đâu vậy? Sao không đến thăm con?” Tiểu Đồng ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, liên tục hỏi.

Dì Lương đỡ vai Tiểu Đồng, cười với Thu Sanh một chút: “Chào cô, tôi là dì trước đây chăm sóc Tiểu Đồng, tôi họ Lương.”

Thu Sanh hơi ngạc nhiên, Chung Cẩn hóa ra còn thuê bảo mẫu cho con bé nữa.

Trước đây anh ấy vốn ghét nhất nhà có người ngoài.

“Chào dì, tôi là mẹ của Tiểu Đồng, tôi tên là Thu Sanh.” Thu Sanh cũng đáp lại bằng một nụ cười thân thiện.

“Hai mẹ con về khu nhà sao? Tôi vừa hay cũng muốn đi về hướng đó, đi cùng hai mẹ con nhé.” Dì Lương vẫn luôn nắm tay Tiểu Đồng, Tiểu Đồng cũng rất quấn dì, còn dùng má cọ cọ vào mu bàn tay dì Lương.

Đi về phía trước một đoạn đường, chủ đề tự nhiên chuyển sang một vấn đề quan trọng.

Thu Sanh hỏi: “Dì Lương, sau này sao dì không tiếp tục chăm sóc Tiểu Đồng nữa ạ?”

Dì Lương thu lại nụ cười trên khóe môi, không giấu giếm gì, kể cho cô ấy nghe hết chuyện cơn bão lớn lần đó, kể xong còn trịnh trọng xin lỗi Thu Sanh:

“Mỗi lần nhớ đến chuyện này, trong lòng tôi đều thấy xót xa. Cô nói xem, sao người ta lại có thể gây ra họa lớn như vậy chứ?”

“Vậy mẹ dì bây giờ có khỏe không ạ?” Thu Sanh hỏi.

“Bây giờ thì không sao rồi. Vì bà cụ sức khỏe không tốt, tôi tự học một ít kiến thức sơ cứu, lúc tôi chạy đến nhà, xe cứu thương

còn chưa tới, tôi sơ cứu tim phổi và hô hấp nhân tạo cho bà trước, chờ xe cứu thương đến, bác sĩ đều nói may mắn là chúng tôi cứu giúp kịp thời."

"Vậy thì tốt rồi, mọi người đều không sao, đó đã là kết quả tốt nhất rồi."

Vừa nói chuyện vừa đi đến cổng khu dân cư, dì Lương dừng bước: "Tôi không vào trong nữa."

Dì buông tay Tiểu Đồng ra: "Tiểu Đồng, tạm biệt con."

Cô bé lại nắm tay dì không chịu buông: "Con muốn dì về nhà cùng con, ba con bị ốm rồi, dì đến thăm ba con đi."

"Anh Chung bị sao vậy?"

Thu Sanh: "Thức đêm làm việc quá sức, hôm qua sốt với đau họng, không có gì nghiêm trọng đâu."

Dì Lương nhìn bát cháo Thu Sanh xách trên tay:

"Sốt với đau họng là trong người có nhiệt, chỉ ăn cháo không được đâu, có thể nấu chút canh lê đường phèn, dùng lê áp, nấm tuyết, trần bì, táo đỏ, ô mai và kỷ tử cùng nhau hầm, hầm 40 phút, cho nấm tuyết ra keo, đúng rồi, kỷ tử cuối cùng mới bỏ vào, bỏ sớm sẽ bị nát."

Chương 52

DTV-EBOOK

Thu Sanh vẻ mặt ngơ ngác.

Đối với một người chưa từng vào bếp như cô, những nguyên liệu nấu ăn mà dì Lương nói, cô còn chưa chắc đã nhận ra hết.

Dì Lương cũng nhìn ra điều đó: “Cháu chưa quen bếp núc phải không? Để dì về hầm một nồi, hầm xong dì mang qua cho.”

Thu Sanh cũng không khách sáo, như sợ dì Lương đổi ý, vội vàng nói lời cảm ơn, rồi lấy điện thoại thêm WeChat của dì Lương, định chuyển tiền mua nguyên liệu cho dì.

Dì Lương từ chối nhận tiền, nói nguyên liệu trong nhà đều có sẵn, dì xua tay với Tiểu Đồng: “Tiểu Đồng, tạm biệt con.”

Cô bé đứng trên xe trượt scooter, lớn tiếng nói: “Con cũng muốn uống.”

Dì Lương quay đầu lại, khóe mắt có nếp nhăn nhưng ánh lên ý cười: “Con mèo nhỏ tham ăn.”

Chung Cẩn nhăn nhó uống hết nửa bát cháo trắng, uống thuốc xong lại lên giường nằm.

Hôm nay là thứ bảy, Tiểu Đồng không cần đi học, Thu Sanh để con bé tự ngồi xem phim hoạt hình trên thảm phòng khách nửa tiếng, cô cầm máy tính ra bàn ăn làm thiết kế váy búp bê.

Nửa tiếng đếm ngược vang lên, Tiểu Đồng tự giác tắt TV.

Con bé chống tay nhỏ bò trên thảm một lúc, có chút chán, liền lật người lại, lưng dán xuống thảm, lộ cái bụng nhỏ lăn qua lăn lại, cười khanh khách:

“Mẹ ơi, mẹ xem con này, buồn cười quá à.”

Mới đầu Thu Sanh còn phối hợp nói vài câu như “Đáng yêu quá”, “Ha ha”, nhưng vài lần như vậy, ý nghĩ của Thu Sanh đều bị gián đoạn.

Cô liền đi tủ quần áo tìm một con búp bê ra, lắp đầu và thân búp bê vào, rồi mặc váy và đội tóc giả mà công ty gửi đến, sau đó đưa búp bê nhỏ cho Tiểu Đồng:

“Đây là em bé của con, hôm nay con phải chăm sóc em bé thật tốt nhé?”

Tiểu Đồng hai tay nhận lấy búp bê, ôm vào lòng, lập tức nhập vai: “Em bé của con bảo là đói bụng rồi.”

“Ừ ừ, vậy con phải chuẩn bị đồ ăn cho em bé nhé.” Thu Sanh vỗ vỗ đầu con bé, rồi quay trở lại bàn máy tính tiếp tục làm việc.

Tiểu Đồng ôm búp bê đến sofa đặt xuống, dùng tấm thảm nhỏ của mình che lại cho búp bê, rồi từ bàn trà cầm một hộp sữa chua, chạy đến tìm Thu Sanh:

“Mở ra cho con.”

Thu Sanh lại lần nữa bị gián đoạn ý nghĩ, nhưng vẫn nhẫn nại giúp con bé cắm ống hút vào hộp sữa chua.

Tiểu Đồng lại về sofa, đưa ống hút sữa chua vào miệng búp bê: “Uống sữa đi nào, uống nhanh lên.”

Búp bê không hút sữa chua.

Con bé lại chạy đi tìm mẹ: “Mẹ ơi, em bé không uống sữa chua.”

Thu Sanh mắt dán vào máy tính: “Ừ, em bé không uống thì con uống đi.”

Đến lần thứ N con bé chạy đến, bám vào cạnh bàn ăn, ngửa đầu nói chuyện búp bê với cô, Thu Sanh sắp phát điên rồi.

Thế là cô làm một chuyện rất không phúc hậu, cô nói: “Bảo bối, có lẽ em bé mệt rồi, con mang em bé đi ngủ với ba đi.”

Tiểu Đồng xách búp bê vào phòng ngủ, mạnh dạn ném búp bê lên giường, rơi thẳng vào đầu Chung Cẩn, Chung Cẩn kêu “Á” một tiếng.

Cô bé không để ý, hai tay nắm lấy chăn, một chân duỗi lên giường, chân kia đạp mạnh xuống sàn, thuận lợi bò lên giường.

Con bé ôm búp bê của mình, dựa vào gối ngủ trên chăn.

Chung Cẩn định xoay người một chút, chăn bị con heo nhỏ thành thật đè chặt, anh thử mấy lần đều không kéo được chăn, liền đành bỏ cuộc, tiếp tục duy trì tư thế nằm thẳng.

Cô bé nằm trên chăn một lúc, không ngủ được, lại bắt đầu chán.

Con bé trở mình, bò lên ngực Chung Cẩn, vén mí mắt anh nhìn nhìn, lại véo véo chóp mũi anh, tay nhỏ sờ sờ bộ râu lún phún trên cằm anh, nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Nó cắn tay con.”

Chắc là nói râu đâm tay.

Hệ thống ngôn ngữ của con bé thật đáng yêu, Chung Cẩn có

chút buồn cười, nhưng nếu cười, bé biết anh không ngủ thì xong đời, nên anh cố nhịn.

Tiểu Đồng lại dùng mặt cọ cọ vào cằm Chung Cẩn, khuôn mặt nhỏ non mềm bị râu đâm vào, ngứa đến con bé ha ha ha cười.

Cô bé chơi râu một lúc, đột nhiên véo chóp mũi Chung Cẩn, muốn kéo mũi anh xuống, dùng mũi cọ cọ vào cằm mình.

Nhưng một người sống sờ sờ, làm sao có thể làm được động tác đó?

Ông bố vẫn luôn giả vờ ngủ lập tức phát ra tiếng "cạc cạc cạc".

Thu Sanh lại lần nữa bỏ máy tính xuống, đi đến: "Anh lại kêu cái gì đấy? Anh muốn uống nước à? Muốn uống nước thì anh kêu một tiếng đi."

Chung Cẩn: "Cạc cạc cạc cạc cạc cạc ca."

Cô bé đáng thương ngồi trên bụng Chung Cẩn, cúi đầu dựa vào ngực Chung Cẩn cười trộm:

"Ba nói, mau mang cái tên nhóc này đi đi."

Để Chung Cẩn có thể nghỉ ngơi tốt, Thu Sanh chỉ có thể bỏ công việc, toàn tâm toàn ý chơi đùa với Tiểu Đồng.

Hai mẹ con mang hết búp bê mà Thu Sanh mang đến bày ra, xếp ngay ngắn trên thảm, Tiểu Đồng làm cô giáo nhỏ, dạy các bạn búp bê hát bài gà con mà con bé học ở nhà trẻ.

Cô giáo trước đó cũng gửi bài hát gốc vào nhóm phụ huynh.

Thu Sanh nghe con bé hát một lúc, tự mình mở điện thoại nghe lại bản gốc một lần, xác nhận, con bé hát trật lất cả.

Phải nói Thu Sanh hồi đi học luôn là ủy viên văn nghệ của lớp, ủy viên văn nghệ không thể chấp nhận con mình là người không có năng khiếu âm nhạc, giống như ủy viên thể dục rất khó chấp nhận con mình yếu ớt vậy.

Thế là Thu Sanh ngồi xếp bằng trên sàn nhà, gọi Tiểu Đồng đến ngồi trong lòng, từng câu từng chữ dạy bé hát bài gà con, cô hát một câu, bé hát theo một câu.

Nhưng dù vậy, bé vẫn không hát đúng một nốt nào.

Thu Sanh cũng nhận ra, bé không cố ý gây rối, con bé thật sự rất nghiêm túc học, nghiêm túc đến nỗi đầu ngón chân tròn vo cũng cố gắng bám chặt vào thảm, nhưng âm thanh phát ra vẫn cứ quái gở.

“Bảo bối, ở nhà trẻ con học múa cũng nhảy cho mẹ xem một bài đi.” Thu Sanh từ bỏ việc ca hát, lại nghĩ, có lẽ bé nhảy múa giỏi thì sao.

Tiểu Đồng nghe lời đứng dậy, hai chân đứng hình chữ bát, hai tay nhỏ xíu nắm lại, nghiêm túc nhảy xong một bài múa gà con.

Sau đó Thu Sanh khẳng định một chuyện, đứa nhỏ này giống Chung Cẩn.

Chung Cẩn hồi đi học là học bá kiêm hot boy của trường, là nam thần trong mộng của biết bao nữ sinh.

Hồi cấp ba Thu Sanh tuy rằng chưa xác định quan hệ yêu đương với anh, nhưng quan hệ đã là bạn bè tốt, ngày nào cũng quậy phá chơi đùa cùng nhau, nhưng cô chưa từng nghe Chung Cẩn hát.

Mãi đến tận lúc tốt nghiệp cấp ba, Chung Cẩn uống quá nhiều

trong buổi tiệc chia tay, cầm micro ở KTV hát một bài.

Sau đó cả lớp nữ sinh đều tỏ vẻ bị tổn thương, hình tượng nam thần trường học của họ bị giọng hát của anh phá hủy, thậm chí có người còn yêu cầu Chung Cẩn khi ra tòa phải mang theo cái giọng hát tệ hại đó của anh.

Chung Cẩn cái tên trơ trẽn này, còn không biết xấu hổ ngầm nói với Thu Sanh, thật ra bài hát đó là cố ý hát tặng cô, bài "Xao xuyến".

Thu Sanh lúc đó trả lời anh một câu: "Cảm ơn, anh suýt chút nữa làm em nghẹn cả tim."

Mà Thu Sanh khi gả cho Chung Cẩn cũng tuyệt đối không ngờ, cái giọng hát tệ hại này của anh lại còn di truyền nữa chứ.

Tiểu Đồng làm cô giáo nhỏ một lúc, thấy chán, bây giờ lại đóng vai bác sĩ, đi tiêm cho các bạn búp bê.

Thu Sanh nhìn cái gáy tròn xoe của cô con gái yêu quý, càng nghĩ càng tức, bò dậy từ trên sàn nhà, xông vào phòng ngủ đấm cho Chung Cẩn một quyền.

Chung Cẩn đang hấp hối vì bệnh giật mình ngồi dậy: "... Ạ?"

Giữa trưa, Chung Cẩn bước chân lảo đảo từ trong phòng ngủ ra.

Anh tự rót một cốc nước uống, vào phòng tắm rửa mặt, cạo râu, thu dọn đơn giản một chút, trông tinh thần khá hơn nhiều.

Thu Sanh đang dựa vào sofa lướt giao diện đặt đồ ăn, vẫy tay gọi Chung Cẩn lại: "Anh đến xem, anh muốn ăn gì."

Chung Cẩn dựa sát vào Thu Sanh ngồi xuống, lật vài trang, cũng không thấy gì muốn ăn, nhìn những món dầu mỡ trên hình còn

có chút buồn nôn.

Anh xua tay với Thu Sanh, tỏ vẻ mình không muốn ăn.

“Không ăn gì sao được? Dạ dày có chút đồ ăn thì uống thuốc mới tốt.”

Chung Cẩn khàn giọng nói: “Cháo kê.”

Lần này Thu Sanh dường như nghe hiểu: “Cháo kê?”

“Ừ.”

Nghe cái giọng khàn khàn của anh, thật là có chút nghẹn lòng, vốn dĩ hát đã khó nghe, bây giờ nói chuyện cũng khó nghe.

Thu Sanh vừa mới gõ mấy chữ “cháo kê” vào khung tìm kiếm, thì có một tin nhắn WeChat gửi đến, là của dì Lương.

【Mẹ của Tiểu Đồng ơi, tôi ở dưới lầu khu nhà, mang canh hầm xong đến, tiện thể làm mấy món thanh đạm, phiền cô xuống lấy giúp tôi nhé?】

Thu Sanh trả lời một câu “vâng”, đứng dậy xỏ dép lê xuống lầu.

Dì Lương đưa cặp lồng cho cô, nhất quyết không chịu lên lầu, dì cảm thấy Chung Cẩn vẫn còn giận dì, bây giờ Chung Cẩn lại bệnh, sợ dì lên lầu lại thêm phiền phức.

Thu Sanh hỏi địa chỉ dì Lương, nói lát nữa sẽ mang bộ đồ ăn trả lại cho dì.

Dì Lương cười tủm tỉm nói không cần, ngày mai dì sẽ qua lấy, cũng không đợi Thu Sanh nói gì nữa, liền lái xe điện mini đi mất.

Dù sao cũng đã xuống lầu, Thu Sanh dứt khoát rẽ ngang đi đến nhà ăn của khu dân cư, mua thêm hai món ăn nữa, rồi xách đồ về nhà.

Mở cặp lồng dì Lương đưa tới, bên trong có mấy hộp cơm, ngoài một hộp canh lê đường phèn, còn có một phần cháo kê khoai mài và rau xanh xào.

Thu Sanh dọn máy tính trên bàn ăn sang một bên, bày hết đồ ăn lên bàn, rồi đi gọi Chung Cẩn ra ăn cơm.

Ngồi vào bàn ăn, Chung Cẩn liếc nhìn thức ăn trên bàn, rồi nghi hoặc nhìn Thu Sanh một cái.

“Em đi nhà ăn khu dân cư mua đồ ăn.” Thu Sanh nói.

Chung Cẩn dùng điện thoại đánh chữ: 【Dì Lương đã đến rồi à?】

Anh có thể nhận ra mấy món trên bàn là do dì Lương làm. Dì Lương hầm canh thường bỏ ba quả táo tàu lớn và năm viên kỷ tử, rau xanh thường dùng tay bẻ, vết cắt không phẳng như dùng dao.

“Ừ, sáng nay đi mua đồ ăn sáng gặp dì ấy, dì ấy nghe nói anh ốm, liền làm mấy món mang qua, anh ăn nhanh đi.”

Chung Cẩn không nói gì nữa, nhưng lại uống hết một bát lớn canh lê đường phèn, cháo khoai mài và rau xanh cũng ăn một ít.

Tiểu Đồng chống cằm, vẻ mặt không hứng thú: “Dì Lương cũng không làm thịt cho con.”

Thu Sanh gắp con cá hấp mua ở nhà ăn cho con bé: “Con ăn cái này đi.”

“Con vẫn không thích ăn cá.” Cô bé đẩy tay Thu Sanh ra, buồn bã uống cháo khoai mài.

Cuối cùng thì đồ ăn dì Lương mang đến đều ăn hết, hai món mua ở nhà ăn còn thừa hơn một nửa, đồ ăn mua bên ngoài gia vị đậm, so với đồ nhà làm đặt cạnh nhau, ăn một lần là có thể nhận ra.

Ăn cơm xong, Tiểu Đồng có chút buồn ngủ, ôm chân Chung Cẩn làm nũng, muốn ba bế đi ngủ.

Chương 53

DTV-EBOOK

Chung Cẩn bế bé đặt lại lên giường, anh dựa người vào lưng ghế đã kê hai chiếc gối chồng lên nhau, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng vỗ lưng bé.

Chẳng mấy chốc Tiểu Đồng đã ngủ, Chung Cẩn nhắm mắt lại, bàn tay dừng trên lưng bé, cứ như vậy ôm bé ngủ.

Cửa phòng ngủ không đóng, Thu Sanh đứng ở cửa gõ nhẹ: "Chung Cẩn, anh ngủ rồi à?"

Chung Cẩn mở mắt.

Thu Sanh đi đến: "Em muốn bàn với anh một chuyện."

"Ừ."

Trong phòng không có ghế thừa, Thu Sanh liền ngồi xuống cuối giường: "Hay là chúng ta mời dì Lương về đây đi."

Chung Cẩn rũ hàng mi xuống, không nói gì, một lát sau, anh cầm điện thoại lên, nhắn một câu: 【Vì sao?】

Thu Sanh: "Vì em thấy chúng ta cần một người giúp việc, hơn nữa dì Lương là người không tệ, nói thật, không có mấy người giúp việc được như dì ấy đâu, đã bị sa thải rồi mà vẫn nấu canh mang đến cho chủ cũ đang ốm."

Chung Cẩn nhắn: 【Anh không yên tâm để người ngoài chăm sóc Tiểu Đồng.】

“Anh vẫn còn để ý chuyện cơn bão đó sao?”

Chung Cẩn ngạc nhiên nhìn Thu Sanh.

Thu Sanh khoanh tay gật đầu: “Dì Lương kể cho em nghe hết rồi, chuyện cơn bão hôm đó để Tiểu Đồng ở nhà một mình.”

Chung Cẩn gõ một hàng chữ trên điện thoại: 【Cho nên, không được, không thể để Tiểu Đồng rơi vào hoàn cảnh như vậy nữa.】

“Anh còn nhớ Phao Phao không?” Thu Sanh đột nhiên hỏi.

Chung Cẩn không hiểu tại sao cô lại đột nhiên nhắc đến Phao Phao, có chút nghi hoặc gật đầu.

Phao Phao là con chó Greyhound mà Thu Sanh nuôi từ nhỏ, rất thông minh, lại còn sạch sẽ, Chung Cẩn rất thích nó, nhưng đến năm thứ hai sau khi họ kết hôn thì Phao Phao chết già.

Thu Sanh tiếp tục nói:

“Có lẽ em chưa kể với anh, năm Phao Phao sáu tuổi, một năm cả nhà mình đi du lịch, lúc đó mẹ em bị cao huyết áp không khỏe, chúng ta để bà và Phao Phao ở lại khách sạn, em với ba và anh trai đi vào chùa. Sau này về mới phát hiện Phao Phao tự mở cửa chạy ra ngoài, mẹ em vì không khỏe nên không để ý con chó chạy mất.”

“Cả nhà mình tìm ba ngày ở khu vực đó, lúc đó em khóc đến ngất xỉu, thậm chí còn muốn làm như những người tín đồ, đi lên núi hành hương, cầu Phật Tổ phù hộ tìm được Phao Phao.”

“Sau này cuối cùng cũng tìm được Phao Phao bị người ta bắt lại, người ta không chịu trả chó, chúng ta lại báo cảnh sát, bao phen trắc trở mới đòi lại được chó.”

“Anh nói xem, chuyện này em có nên trách mẹ em không?”

Chung Cẩn nhắm mắt lại, gõ chữ trên điện thoại: 【Hai chuyện này bản chất không giống nhau.】

“Bản chất đều giống nhau thôi.”

Thu Sanh nhìn thẳng vào mắt Chung Cẩn nói:

“Bao gồm cả chuyện bố mẹ và em gái anh gặp tai nạn xe, tất cả đều chỉ là một lần ngoài ý muốn, không ai muốn gặp phải chuyện như vậy cả. Chung Cẩn, anh tự nhốt mình trong vụ tai nạn xe đó, anh cũng nhốt dì Lương trong cơn bão năm ấy, anh sống như vậy thật sự quá mệt mỏi.”

Ngày bố mẹ và em gái Chung Cẩn gặp tai nạn xe, đội điều tra hình sự đang truy bắt một băng buôn ma túy, lúc đó băng đó lái một chiếc xe bán tải đã cải trang, đi ngược chiều từ trên cầu vượt lao xuống.

Lúc này em gái Chung Cẩn là Chung Ngôn lái xe chở bố mẹ, trùng hợp đi ngang qua đó.

Hai chiếc xe va chạm nhau, xe của Chung Ngôn sau khi bị va chạm mạnh ở ghế sau đã chệch hướng, đâm vào một chiếc xe bồn chở xăng đi ngược chiều. Xe bồn chở xăng phát nổ, tất cả mọi người ở đó đều thiệt mạng.

Căn cứ vào điều tra sau này, không có bằng chứng nào cho thấy băng tội phạm cố ý đâm vào xe của Chung Ngôn, mọi người đều an ủi Chung Cẩn, đó chỉ là một tai nạn, chỉ là tất cả mọi chuyện đều trùng hợp xảy ra vào thời điểm đó.

Nhưng như Thu Sanh nói, Chung Cẩn đã tự nhốt mình trong vụ tai nạn xe đó.

Anh vẫn chưa thực sự bước ra được.

Dù sau này Tiểu Đồng đến, khiến cuộc sống của anh bắt đầu dần tốt hơn, mỗi ngày đều sẽ bật cười vì những chuyện ngộ nghĩnh của con bé, nhưng chính anh biết, sợi dây căng thẳng trong đầu anh vẫn luôn căng chặt.

Nếu bây giờ cuộc sống lại có một chút gió thổi cỏ lay, sợi dây đó sẽ đứt.

Anh sẽ lại lần nữa rơi vào cùng một vực sâu.

Thu Sanh đứng dậy, đi đến cạnh cửa, quay đầu lại nói:

“Hai ngày nữa chúng ta chuyển về nhà mình, căn nhà đó cũng không nhỏ, việc nhà sẽ tăng gấp đôi, bé con đi nhà trẻ, bên trường cũng có việc cần phụ huynh phối hợp, công việc ở đồn cảnh sát em thấy cũng không hề nhẹ nhàng. Sức khỏe của anh có chịu đựng được không, anh tự suy nghĩ đi.”

Nói xong, Thu Sanh xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô trở lại phòng khách, ngồi xếp bằng xuống thảm, lấy laptop đặt lên đầu gối.

Máy tính vẫn dừng ở giao diện thiết kế, cô lại không có tâm trạng làm việc.

Trong đầu cô rối bời những suy nghĩ.

Cô chống má lẩm bẩm: “Sao mình lại nói những điều đó nhỉ? Mình và anh ấy là đối thủ cạnh tranh cơ mà? Anh ấy nuôi con không tốt thì mình mới có cơ hội lên chức chứ.”

Sau đó Thu đậu phộng nữ sĩ đột nhiên thử một chút răng nanh, giọng điệu lạnh lùng: “Ta muốn hắc hóa.”

Chung Cẩn từ trong phòng ngủ đi ra, Thu Sanh kịp thời thu lại răng nanh, ngồi thẳng lưng, giả vờ đang cố gắng làm việc.

Chung Cẩn cúi đầu gõ chữ trên điện thoại, đi đến bên cô, đưa điện thoại cho cô xem:

【Anh gọi điện thoại cho dì Lương nói một tiếng, nhưng anh không đảm bảo dì ấy sẽ đồng ý quay lại.】

Thu Sanh liếc nhìn rồi thu hồi ánh mắt: “À.”

Chung Cẩn lại gõ chữ: 【Em giống như một nhân vật phản diện ngốc nghếch.】

Dì Lương sau khi nhận được tin nhắn của Chung Cẩn, sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở nhà, đến ngày thứ ba đã quay lại làm việc.

Trong khoảng thời gian đó dì đều chăm sóc người mẹ không khỏe, mấy công việc khác dì đều từ chối, vừa hay gần đây định tìm việc làm lại, thì đúng lúc nhận được tin của Chung Cẩn.

Dì Lương không nói hai lời liền đồng ý trở lại.

Hiện tại dì Lương đang cùng Thu Sanh dọn đồ đạc đến nhà mới, trong thang máy, dì Lương khẽ nói với Thu Sanh.

Sau chuyện cơn bão, dì đã lo lắng một thời gian khá dài, sợ Chung Cẩn đến công ty khiếu nại, nói dì để con bé ở nhà một mình trong ngày bão, nếu thật như vậy, sau này có lẽ dì sẽ không tìm được việc làm nữa.

Thu Sanh an ủi dì: “Anh Chung sẽ không làm chuyện đó đâu.”

Dì Lương chuyển những con búp bê của Thu Sanh vào phòng làm việc của cô.

Nhà mới có nhiều phòng, Thu Sanh chiếm luôn một phòng làm phòng làm việc, có giá chuyên dụng để búp bê và tài liệu của cô, bàn cắt may rộng rãi cũng có, bên cửa sổ đặt một chiếc máy may, hoàn toàn bố trí thành một thế giới thủ công nhỏ bé.

Dì Lương giúp Thu Sanh sắp xếp đồ đạc, thầm nghĩ trước đây thật không ngờ, làm quần áo cho những con búp bê này cũng có thể kiếm tiền.

Những thứ này trong ấn tượng của thế hệ dì, chính là cái nghề không đứng đắn.

Bất quá dì Lương không phải là người nhiều chuyện, giống như dì thấy Thu Sanh lớn lên giống một minh tinh, nhưng dì chưa bao giờ bàn tán lung tung, chỉ cúi đầu làm tốt việc của mình.

Thu Sanh và dì Lương lấy búp bê ra, từng con đặt lên giá.

“Dì Lương, cháu có mấy lời muốn nói với dì.” Thu Sanh đột nhiên nói.

“Ừ ừ, tốt, cháu nói đi.”

Thu Sanh nói: “Thật ra cũng không có gì lớn, chỉ là mẹ dì sức khỏe không tốt, trong nhà khó tránh khỏi có những chuyện đột xuất, cháu hoàn toàn hiểu tâm trạng dì đặt mẹ lên hàng đầu. Bất quá lần sau trong nhà có chuyện gì, nhất định phải sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Đồng. Tìm cháu, tìm anh Chung, tìm đồn công an đều được, nhưng làm ơn dì hãy sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Đồng trước đã.”

Dì Lương dừng tay, vẻ mặt áy náy: “Chuyện cơn bão lần đó, tôi thật đáng chết. Nhưng người ta không thể vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ, sau này tôi biết phải làm thế nào rồi.”

“Không ai đáng chết cả, chúng ta đều chỉ muốn bảo vệ những người mình yêu thương, chúng cháu cũng không thể yêu cầu dì đặt Tiểu Đồng lên hàng đầu, chỉ là khi dì có việc gì thì hãy báo cho chúng cháu biết trước, mọi người cùng nhau nghĩ cách. Nếu Tiểu Đồng xảy ra chuyện gì, cả đời này cháu và anh Chung đều không thể vượt qua được.”

Thấy dì Lương ngượng ngùng, Thu Sanh lại an ủi: “Chuyện quá khứ bỏ qua đi dì, đến đây thôi, sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Thu Sanh cầm lấy một miếng vải vụn: “Dì Lương, miếng vải này cháu may cho dì một cái tạp dề nhé, chất liệu này không thấm nước.”

“Vải này đẹp quá, cháu may kiểu yếm ấy, phía trước có hai cái túi, để tôi đựng điện thoại.”

“Vâng ạ.”

Hôm nay là ngày nhà trẻ mẫu giáo bé diễn tập phòng chống lừa đảo, hiện tại các bạn nhỏ càng ngày càng thông minh, độ khó của diễn tập cũng tăng lên theo từng năm, năm nay thầy giáo Phòng Giáo Vụ còn cố ý biên soạn kịch bản.

Có kịch bản, bọn trẻ mẫu giáo bé hoàn toàn không hay biết gì.

Mọi người lúc này đang xếp hàng ở sân thể dục, chờ cô giáo dẫn đi tham quan đồn công an.

Cô La cầm một sợi dây thừng chuyên dụng ra, đây là một đoạn dây an toàn rất dài, hai bên dây thừng kéo dài ra rất nhiều nhánh, mỗi nhánh đều có khóa an toàn.

Mỗi khóa an toàn tương ứng với một bạn nhỏ, khóa an toàn được thắt vào eo các bé, cô La chỉ cần nắm đầu dây thừng, đám

trẻ con tản mát liền biến thành một chuỗi trật tự.

Cô giáo dẫn một chuỗi củ cải nhỏ đi qua vạch kẻ đường, xuyên qua quảng trường nhỏ ven đường, đi vào đồn công an.

Tiếp đón các bạn nhỏ chính là cảnh sát khu vực đồn công an Hồ Đắc.

Hồ Đắc cao lớn vạm vỡ, trông cũng dữ dằn, ban đầu các bạn nhỏ còn có chút sợ anh, mọi người có chút không dám tự nhiên.

Bất quá đám trẻ con rất nhanh đã bị những chiếc xe cảnh sát và đèn hiệu chưa từng thấy thu hút, đưa tay sờ sờ xe cảnh sát, liền bắt đầu phấn khích.

Tham quan xong những chiếc xe cảnh sát đậu bên ngoài, Hồ Đắc dẫn một chuỗi các bạn nhỏ đi vào đồn công an.

Anh cảnh sát khu vực đầu trọc cao lớn vạm vỡ, mỗi năm khi nhà trẻ có học sinh mới nhập học, anh đều dẫn một chuỗi củ cải nhỏ đến tham quan đồn công an.

Tuy rằng hình ảnh có chút buồn cười, nhưng mọi người thấy vài lần cũng không cảm thấy có gì lạ.

Nhưng năm nay đám củ cải nhỏ có thêm một người là Chung Vân Đồng, mấy anh cảnh sát trẻ trong sở đều chạy đến trêu cô bé.

Tiểu Vương xoa bóp bím tóc nhỏ của cô bé: “Cháu còn đến tham quan à? Cháu là ‘lão làng’ của đồn công an rồi.”

Tiểu Đồng đẩy tay anh ra, ánh mắt rất kiên định: “Đừng nghịch, đang đi học đấy.”

Cô bé béo đeo cặp sách nhỏ, mặc quần da ống rộng chân ngắn

đứng nghiêm chỉnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm túc nghe Hồ Đắc giảng bài.

Tiểu Vương quay đầu nói với Nhiêu Thi Thi: “Đi nhà trẻ về có khác, Tiểu Đồng nhà mình, đứng đó thôi đã thấy dáng vẻ quân nhân rồi.”

“Nghiêm túc chút đi, đừng làm phiền trẻ con đi học.” Nhiêu Thi Thi trừng mắt nhìn anh một cái, rồi tiếp tục cầm điện thoại ngồi xổm bên kia quay phim.

Khi tham quan đến phòng thẩm vấn, Hồ Đắc bảo mỗi bạn nhỏ đều ngồi thử vào ghế thẩm vấn.

Những đứa trẻ ngồi trên ghế thẩm vấn sẽ bị Hồ Đắc “thẩm vấn”: “Có làm chuyện gì xấu không?”

Có bạn thì cười khúc khích, có bạn thì sợ khóc ngay tại chỗ, có bạn thật thà đếm ngón tay kể hết những “hành vi phạm tội” của mình.

Đến lượt Chung Vân Đồng ngồi vào ghế thẩm vấn, Chung Cẩn xuất hiện ở cửa phòng thẩm vấn, anh mặc cảnh phục, hai tay đút túi quần, không đi vào trong, chỉ đứng ở cửa nhìn một lát.

Sau đó anh gọi điện thoại cho Thu Sanh, mấy ngày trước bị bệnh chưa khỏi hẳn, giọng vẫn còn hơi khàn, nhưng không ảnh hưởng đến việc nói chuyện:

“Thu Sanh, em xem điều khiển TV nhà mình có phải ở trên tủ lạnh không.”

Bên kia Thu Sanh truyền đến một loạt tiếng bước chân tất bật, sau đó là tiếng kéo ngăn kéo tủ lạnh ầm ĩ, cuối cùng Thu Sanh nói:

“Đúng thật là ở đó, sao anh biết hay vậy?”

Chương 54

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng ngồi trên ghế thẩm vấn, mân mê đầu ngón tay, vẫn còn tiếp tục khai báo vấn đề.

“Em đừng cúp máy vội, chắc vẫn còn nữa.” Chung Cẩn nói.

Cô bé nắm chặt tay nhỏ, nghiêm túc khai báo: “Lúc ba ngủ, con nhét kẹo cầu vồng vào lỗ rốn của ba.”

Chung Cẩn: “... Cúp máy trước đã.”

Cúp điện thoại, nhấc chân bước vào phòng thẩm vấn, Chung Cẩn mặc kệ Hồ Đắc đang cố nhịn cười ở bên cạnh, trực tiếp xách bé từ ghế thẩm vấn ra.

Không thể khai báo nữa, khai báo nữa là nói chuyện con bé nhổ lông nách anh.

Hôm đó Chung Cẩn tắm xong, mặc áo thun rộng thùng thình và quần short đến đầu gối nằm dài trên sofa, Tiểu Đồng ngồi trên thảm xem phim hoạt hình, Chung Cẩn cũng xem cùng một lúc, xem một lúc Chung Cẩn ngủ quên.

Khuỷu tay anh gập ra sau đầu, áo thun ở nhà lại rất rộng, tay áo ngắn trượt xuống tận vai.

Sau đó anh đau tỉnh, con bé quỳ gối bên cạnh anh trên sofa, trong tay nhéo mấy sợi lông, con bé còn hỏi: “Sao ba nhiều sợi tóc thế?”

Rồi còn chạy đi mách Thu Sanh: “Ba con chất lượng kém quá, có

rất nhiều sợi tóc.”

Thu Sanh đôi khi sẽ phàn nàn về mấy bộ quần áo búp bê vừa ráp xong, nói chất lượng kém, nhiều sợi chỉ thừa, bảo bé phải nhớ kỹ.

Chuyện này làm Thu Sanh cười rất lâu, cứ thấy Chung Cẩn là cô lại cười.

Thu Sanh cười còn chưa tính, cũng không thể để đám người ở đồn công an này biết được, thế là Chung Cẩn bế Tiểu Đồng ra khỏi ghế thẩm vấn, rồi bế Miêu Nguyệt Nguyệt đang đứng bên cạnh đặt vào ngồi,

“Miêu Nguyệt Nguyệt, đến lượt con khai báo.”

Miêu Thanh Nguyệt vừa nãy còn đang rối rắm không biết có nên khai báo bí mật lớn nhất của mình không, còn chưa chuẩn bị tâm lý xong, lại đột nhiên bị bế đến ghế thẩm vấn.

Cô bé mím môi do dự một chút, cúi người kéo ống quần lên, nhỏ giọng nói:

“Con lừa mọi người, thật ra con mặc quần không phải vì con sợ lạnh, mà là vì chân con là chân giả, con không phải là một đứa trẻ ngoan, con nói dối.”

Hồ Đắc lập tức bế Miêu Nguyệt Nguyệt ra, ôm vào lòng, bàn tay to vỗ nhẹ lên tấm lưng gầy yếu của cô bé an ủi:

“Đây không phải lỗi của con, con là một đứa trẻ ngoan, chuyện không có chân không cần nói với người khác cũng không sao.”

Đám nhóc tì nhìn cảnh này, cũng nhao nhao nói:

“Không sao đâu.”

“Chuyện nhỏ thôi mà.”

“Mẹ con bảo ai cũng có khuyết điểm riêng.”

“Miêu Thanh Nguyệt, sau này chúng ta vẫn là bạn tốt.”

Miêu Thanh Nguyệt rúc vào lòng Hồ Đắc, nhìn khuôn mặt trọc lốc gần ngay trước mắt, vươn tay nhỏ sờ sờ đầu anh:

“Chú cũng không có tóc, con cũng không có chân, hắc hắc.”

Hồ Đắc: “... Đúng vậy, mỗi người đều sẽ thiếu một vài thứ, nhưng đó không phải lỗi của chúng ta, nên không cần cảm thấy có lỗi.”

Tiểu Đồng kéo tay Chung Cẩn, ý bảo anh cúi đầu xuống, con bé ôm đầu Chung Cẩn, nhỏ giọng nói bên tai anh:

“Ba chất lượng không tốt cũng không sao, để mẹ khâu lại cho ba.”

Chung Cẩn nắm mặt con bé: “Không được nói linh tinh.”

Tham quan xong đồn công an, cô giáo lại xâu chuỗi đám nhóc tì lại, dẫn về trường.

Khi đi đến bên kia vạch kẻ đường, thử thách thứ hai nghênh đón đám củ cải non.

Cô La đột nhiên ôm bụng: “Cô đau bụng quá, cô đi vệ sinh một lát, các con cứ đợi cô ở đây nhé, không được chạy lung tung đâu đấy?”

Sau đó cô La chạy đi.

Tiếp theo sẽ có một cô giáo khác cải trang lên sân khấu, sẽ dùng kẹo mút để thử các bạn nhỏ.

Đám trẻ con đợi một lúc bên đường, cô La không quay lại, có đứa bắt đầu sợ hãi, nhỏ giọng nói:

“Mẹ con bảo không được ở một mình bên ngoài, sẽ gặp người xấu, hay là chúng ta về đi.”

Lại có bạn nhỏ nói: “Nhưng phía trước là vạch kẻ đường, mẹ tớ bảo không được tự ý qua đường.”

Tiểu Đồng vẻ mặt bình tĩnh: “Vậy chúng ta về đồn công an đi, về đồn công an không cần qua đường.”

Một đám trẻ con bàn bạc một lúc, cảm thấy về đồn công an vẫn đáng tin hơn, thế là một chuỗi trẻ con lại quay người đi về phía đồn công an.

Lúc này cô giáo đóng vai nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại lên sân khấu, cô chặn các bạn nhỏ lại, nói ra lời thoại đã chuẩn bị sẵn:

“Các con ơi, cô là nhân viên bán hàng vui vẻ ở siêu thị, bây giờ chúng ta có một hoạt động ăn thử, muốn mời các con ăn thử các loại kẹo mút, các con có muốn ăn không?”

Một đám củ cải nhỏ hăng hái giơ tay: “Con muốn, con muốn.”

“Tốt, vậy bây giờ chúng ta phải đi đến siêu thị đối diện, các con đi theo cô nhé?”

Cô giáo cải trang nhặt sợi dây thừng trên mặt đất lên:

“Nào, cô nắm tay các con, chúng ta cùng nhau qua đường.”

Đám nhóc tì bây giờ đã bị kẹo mút làm choáng váng đầu óc, chẳng những đi theo, thậm chí còn rất lễ phép nói "Cảm ơn".

Mọi người còn chủ động báo cho cô nhân viên xa lạ biết mình thích vị gì.

Khi sắp lên vạch kẻ đường, Tiểu Đồng đột nhiên dừng bước, có chút bất an quay đầu nhìn về phía đồn công an.

Cô nhân viên xa lạ thúc giục: "Các con ơi, đi nhanh lên, lát nữa hết kẹo bây giờ."

Tiểu Đồng nắm chặt dây an toàn, lễ phép nói: "Cảm ơn cô, con vẫn không cần ăn kẹo của cô đâu."

"Sao vậy con? Có vị dâu tây, còn có vị chocolate nữa, con thích ăn vị gì?"

Lúc này, các anh cảnh sát và cô giáo đều đang quan sát ở phía sau màn hình giám sát, nhìn đến đây, Hồ Đắc nói: "Kịch bản của cô giáo này sâu quá, trực tiếp hỏi vị, ai mà chịu được?"

Cô giáo thấy con bé vẫn còn do dự, liền dò hỏi: "Con còn có gì lo lắng sao?"

Tiểu Đồng mân mê dây an toàn: "Con nói cho cô biết nhé, không được ăn đồ nhặt được, sẽ bị trúng độc."

Chủ nhiệm giáo vụ chỉ vào màn hình: "Đứa bé này không tệ, ý thức phòng chống lừa đảo rất mạnh, đây là con gái của Chung sở phải không?"

"Ừ." Chung Cẩn khoanh tay, mắt nhìn chằm chằm màn hình, lạnh lùng gật đầu.

Hồ Đắc thì cười đến vẻ vang: "Bé con nhà mình ngày nào cũng ở

đồn công an xem giải quyết vụ án, kiến thức phòng chống lừa đảo dự trữ phong phú lắm."

Bên màn hình giám sát, cô giáo vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục dụ dỗ từng bước:

"Con ơi, không sao đâu, kẹo của cô không phải nhặt được, là hàng chính hãng siêu thị bán, giống hệt kẹo ba mẹ mua cho con."

Cô bé nghĩ nghĩ, buông tay đang nắm dây an toàn ra, chủ động nắm tay cô giáo:

"Vậy con muốn một cái vị dâu tây, cảm ơn cô."

Một chuỗi củ cải non vui vẻ đi siêu thị ăn kẹo mút miễn phí, kết quả đến cửa siêu thị đã bị mấy anh cảnh sát chặn lại, cô nhân viên bán hàng cũng bị coi như kẻ buôn người, bị còng tay áp giải đi ngay tại chỗ.

Đám trẻ con ngơ ngác bị đưa về đồn, chịu sự phê bình giáo dục nghiêm khắc.

Sau đó chen chúc ngồi thành một hàng dưới màn hình TV ở sảnh lớn, bị bắt xem phim tuyên truyền phòng chống lừa đảo.

Hồ Đắc từ bên này đi qua, ngón tay chỉ chỉ Chung Vân Đồng: "Con đó, đồ tham ăn."

Tiểu Đồng lè lưỡi trêu anh: "Lêu lêu lêu."

Hồ Đắc đi đến văn phòng Chung Cẩn, gõ cửa bước vào:

"Chung sở, có một tình huống tôi muốn báo cáo với anh. Vừa nãy ở phòng thẩm vấn, đám trẻ con không phải khai nhận lỗi sai của mình sao, những đứa khác không có gì, chỉ có một cậu bé

nói ở trường học vén váy các bạn nữ, chuyện này anh xem có cần báo với trường không?"

Chung Cẩn đặt tài liệu trên tay xuống, ngẩng đầu:

"Anh đi tìm chủ nhiệm giáo dục nhà trẻ, thôi, đừng tìm chủ nhiệm, trực tiếp tìm hiệu trưởng, phối hợp với họ triển khai giáo dục hành vi cho trẻ em. Mặt khác, yêu cầu họ chỉnh đốn lại váy của học sinh nữ. Mẹ của Tiểu Đồng có may thêm một chiếc quần đùi nhỏ bên trong váy, tôi thấy như vậy rất tốt. Hoặc là trực tiếp đề nghị họ đổi thành quần, trẻ con chạy nhảy cũng tiện."

Hồ Đắc đáp lời rồi xoay người đi ra ngoài, Chung Cẩn lại gọi anh lại: "Cậu bé kia, nhờ thầy cô thông báo cho phụ huynh, bảo phụ huynh cũng chú ý đến."

"Vâng, tôi đi ngay."

Hồ Đắc đi chưa được bao lâu, cửa văn phòng lại bị một tiếng "rầm" phá tan, Tiểu Đồng cưỡi xe đồ chơi lao vào.

Bé liếc nhìn Chung Cẩn một cái, lập tức đi đến bên bàn làm việc, kéo ngăn kéo dưới cùng ra, lấy một ít đồ ăn vặt nhét vào cặp sách.

Treo chiếc cặp sách đầy ắp đồ ăn vặt lên tay lái, cô bé lạnh lùng xoay người đi.

"Đứng lại." Chung Cẩn gọi con bé.

Tiểu Đồng dừng xe, chân vẫn đặt trên ván trượt, miệng ngậm một viên kẹo sữa, quay đầu lại: "Gì ạ?"

Chung Cẩn vẫy tay với con bé: "Lại đây, ba có chuyện muốn hỏi con."

Tiểu Đồng lại lái xe về, đứng trước mặt Chung Cẩn.

Chung Cẩn cúi người bế con bé lên đặt lên đầu gối, hỏi: “Các bạn đâu? Không phải đang xem phim tuyên truyền sao? Sao con lại tự chạy đến đây?”

Tiểu Đồng nhai kẹo sữa, nói không rõ ràng: “Các bạn về trường rồi, cô giáo hỏi con có muốn đi cùng không, con bảo con không đi, con phải đợi ba.”

“Ừ.”

Chung Cẩn cầm khăn tay lau vết sữa chua dính ở khóe miệng con bé.

“Vậy ba hỏi con, ở trường có bạn nam nào vén váy con không?”

“Không ạ.” Tiểu Đồng khẳng định lắc đầu.

“Ừ, nếu có, nhất định phải nói với cô giáo, nói với mẹ và ba, biết chưa? Bị bạn bè bắt nạt cũng phải nói cho chúng ta biết.”

Tiểu Đồng ngồi trên đầu gối Chung Cẩn, cúi người vớt chiếc cặp sách treo trên tay lái lên, cúi đầu lục lọi đồ ăn vặt bên trong.

Chung Cẩn lấy cặp sách của con bé ném lên bàn: “Nghe ba nói chuyện trước đã, ba nói xong rồi con muốn làm gì thì làm.”

Tiểu Đồng xoay người dùng đầu huých nhẹ vào ngực Chung Cẩn: “Vậy ba mau nói đi.”

Chung Cẩn dùng tay ấn xuống cái đầu rối bù của con bé.

“Còn nữa, hôm nay các con suýt bị bọn buôn người bắt cóc đúng không? Sau này con tuyệt đối không được ăn đồ người lạ cho, rõ

chưa?”

Tiểu Đồng ngẩng đầu, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Con đi theo người xấu, vậy con không phải là một đứa trẻ ngoan sao?”

“Không đúng, là bọn buôn người không tốt, không phải vấn đề của các con.”

Chung Cẩn khẽ gõ ngón trỏ vào mũi nhỏ của con bé, rồi kéo con bé lại dựa vào ngực mình:

“Hơn nữa con không cần phải là một đứa trẻ ngoan, con có thể nghịch ngợm gây rối, có thể học không giỏi, lớn lên có thể chỉ làm những việc con thích. Nhưng con tuyệt đối không được để bọn buôn người lừa đi, biết không?”

Chương 55

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng nhéo hai cục thịt mềm trên má mình: “Nếu con bị lừa đi, chắc ba sẽ khóc như thế này.”

Chung Cẩn làm bộ mặt khóc: “Ba sẽ khóc chết mất.”

Cửa văn phòng không đóng, Mao Phỉ Tuyết cầm mấy tập tài liệu cúi đầu bước vào, vừa ngẩng mắt, nhìn thấy Chung Cẩn mặt mày ủ rũ, trề môi, bộ dạng sắp khóc nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Mao Phỉ Tuyết ngẩn người một chút: “Chung sở, có chuyện gì ạ?”

Chung Cẩn lập tức điều chỉnh lại vẻ mặt, giả bộ không có chuyện gì xảy ra: “Cô có việc gì sao?”

Mao Phỉ Tuyết kỳ lạ nhìn anh một cái nữa, cầm tài liệu đi lên trước: “Thị cục gửi đến mấy tập tài liệu, anh xem qua đi.”

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng từ đầu gối xuống, con bé vỗ vỗ cánh tay anh, lại chỉ chỉ chiếc cặp sách nhỏ trên bàn: “Cái đó, cho con.”

Cầm được chiếc cặp sách nhỏ đựng đầy đồ ăn vặt, Tiểu Đồng đạp xe trượt scooter ra ngoài chơi.

Chung Cẩn ở phía sau gọi: “Không được chạy lung tung, đợi ba tan làm rồi cùng về nhà.”

Đồ đạc trong nhà phần lớn đã chuyển đến nhà mới, bữa tối hôm nay sẽ ăn ở nhà mới, vừa vào cửa đã nghe thấy mùi thơm nức

mũi của thịt bò hầm cà chua.

Dì Lương thò đầu ra từ bếp: “Chung tiên sinh, hai người về rồi ạ? Mười lăm phút nữa cơm xong.”

“Vâng. Thu Sanh đâu?” Chung Cẩn lấy đôi dép lê của Tiểu Đồng ra, đặt bên chân con bé.

Dì Lương: “Cô ấy vẫn đang làm việc.”

“Vâng.”

Chung Cẩn đổi dép lê, đặt đôi giày da vào tủ giày, rồi nhặt hai chiếc giày da đầu tròn vứt lung tung về chỗ cũ.

Hai đôi giày da đen, một lớn một nhỏ, được xếp ngay ngắn dưới tủ giày.

Dì Lương thấy cảnh này khẽ cười, dì đã phục vụ rất nhiều gia đình, Chung Cẩn là người đàn ông duy nhất tự sắp xếp giày của mình.

Tiểu Đồng vào phòng khách liền chạy về phía chiếc ổ chó lớn của mình.

Chiếc ổ chó đó là Chung Cẩn mua cho con bé mấy ngày trước, hình dáng một ngôi nhà nhỏ, có một cái cổng vòm, bên trong lót chăn mềm mại, trên đỉnh còn treo một chiếc đèn ngủ nhỏ, ổ chó có một chiếc gối hình xương.

Chung Cẩn có một ngày lướt mạng thấy một video về thú cưng, trong video nói chó là loài động vật thích chui rúc, chủ có thể đặt trong nhà một chiếc ổ chó nửa kín, để bắt chước cảm giác hang động, tăng cảm giác an toàn cho chó con.

Anh lại nghĩ đến Tiểu Đồng vẫn còn giữ một vài tập tính của

chó con, lập tức đặt mua chiếc ổ chó này trên mạng, mua về thức đêm lắp ráp, Tiểu Đồng quả nhiên rất thích.

Chẳng qua hiện tại Tiểu Đồng đã thò đầu vào ổ chó, bị Chung Cẩn kéo ra:

“Đi rửa tay thay quần áo rồi ra đây chơi.”

Dì Lương bưng cơm tối ra bàn ăn, chào Chung Cẩn một tiếng rồi chuẩn bị rời đi.

Đây cũng là điều Chung Cẩn đã thỏa thuận với dì, dì chỉ phụ trách nấu cơm, thỉnh thoảng đưa đón Tiểu Đồng, cuối tuần Chung Cẩn và Thu Sanh bận công việc thì nhờ dì Lương giúp trông con ban ngày.

Thời gian làm việc ngắn hơn trước, nhưng lương không đổi.

Như vậy dì Lương có thể có nhiều thời gian hơn để về chăm sóc mẹ.

Hơn nữa Chung Cẩn không thích người ngoài ở nhà, như vậy mọi người đều thoải mái hơn.

Tiểu Đồng đứng trên chiếc thang nhỏ trước bồn rửa mặt, Chung Cẩn dùng khăn lông lau mặt lau tay cho con bé, quay đầu nói với dì Lương:

“Dì Lương, dì mang đồ ăn đã gọi về ăn nhé, về nhà đừng nấu nữa.”

“Không cần đâu, chồng tôi ở nhà nấu cơm rồi.” Dì Lương tháo chiếc tạp dề hoa nhỏ Thu Sanh may cho dì xuống, treo lên móc ở cửa bếp.

Chung Cẩn vẫn nói: “Vậy dì mang một phần thịt bò hầm về đi,

chúng tôi ăn không hết nhiều như vậy, nếu không ngày mai lại phải ăn đồ thừa."

Tiểu Đồng đứng trên bậc thang, cũng khuyên nhủ: "Dì mang một phần về đi, ngoan ngoãn ăn nhé, nghe lời ạ."

Dì Lương vừa thấy Tiểu Đồng như vậy, lòng tan chảy, tươi cười đáp: "Được, vậy tôi mang một phần về."

Bữa tối, Thu Sanh và Chung Cẩn bàn bạc về việc phân chia phòng.

Căn hộ này có ba phòng ngủ, trong đó phòng nhỏ nhất được Thu Sanh dùng làm phòng làm việc, hai phòng còn lại là một phòng ngủ phụ lớn hơn một chút và phòng ngủ chính lớn nhất.

Phòng ngủ chính hiện tại được trang trí thành phòng trẻ em đầy màu sắc, trước khi chuyển đến cũng đã tìm cơ quan bảo vệ môi trường chuyên nghiệp kiểm tra đo lường, môi trường hoàn toàn đạt tiêu chuẩn.

Nhưng dù sao diện tích trang trí khá lớn, Chung Cẩn và Thu Sanh vẫn không yên tâm để con bé ở lâu dài bên này, dù sao sức đề kháng của trẻ con còn yếu.

Hai người bàn bạc một chút, dù sao Tiểu Đồng hiện tại tạm thời vẫn chưa cần ngủ riêng.

Để Chung Cẩn ở phòng trẻ em, Tiểu Đồng có nhiều thời gian hơn ở phòng ngủ phụ với Thu Sanh, thỉnh thoảng cũng để con bé sang ngủ với Chung Cẩn một đêm, an ủi trái tim người bố đơn thân.

Thu Sanh chan canh thịt bò hầm cà chua vào cơm, nói: "Đợi khi nào Tiểu Đồng muốn ở riêng một phòng thì lại điều chỉnh."

Nói xong câu đó, cả hai người đều ngẩn ra một chút.

Đợi đến khi Tiểu Đồng muốn ở riêng một phòng, ít nhất cũng phải một năm sau, một năm sau tình hình sẽ như thế nào mọi người đều không dám chắc, nói không chừng đến lúc đó Tiểu Đồng đã không còn ở Hải Sơn nữa.

Chung Cẩn gắp một miếng thịt bò cho Tiểu Đồng, vẻ mặt bình tĩnh: "Ừ, cứ ở tạm như vậy đi."

Ăn xong cơm tối, Chung Cẩn dọn dẹp bát đũa, đổ thức ăn thừa vào bồn rửa, vặn vòi nước xả rác xuống máy xử lý rác, bát đũa xếp gọn vào máy rửa chén.

Phòng bếp dì Lương đã dọn dẹp sạch sẽ trước đó, mặt bếp sạch đến mức có thể phản chiếu ánh sáng, khiến một người sạch sẽ như Chung Cẩn cũng không tìm ra được lỗi.

Thu Sanh nói không sai, có dì Lương, anh quả thật đỡ vất vả hơn nhiều.

Thời gian tiết kiệm được có thể nghỉ ngơi, đọc sách, hoặc chơi đùa với Tiểu Đồng, thời gian không còn căng thẳng như trước nữa.

Dọn dẹp đơn giản xong, ra khỏi bếp, Thu Sanh vẫy tay gọi anh lại, lấy ra từ ngăn kéo dưới bàn trà một chiếc hộp được đóng gói rất tinh xảo.

"Lại đây ăn chocolate."

Tiểu Đồng cũng quỳ trước bàn trà, mắt mong chờ nhìn viên chocolate trong tay Thu Sanh, nước miếng đã chảy xuống cằm.

Chung Cẩn đi qua, Thu Sanh mở chiếc hộp chocolate màu trắng tinh, bên trong có 4 loại chocolate, được bọc trong 4 màu giấy

bạc khác nhau.

Thu Sanh nhìn dòng chữ tiếng Anh trên bao bì, từng cái đọc ra: "Có bốn vị nhân: đen, hạt dẻ, bơ cacao và caramel brûlée, hai bố con muốn vị nào?"

"Đen." Chung Cẩn nói.

Tiểu Đồng giơ cả bốn ngón tay: "Con muốn hết."

"Không được." Thu Sanh từ chối: "Chỉ được ăn một cái thôi, chocolate không được ăn nhiều."

Tiểu Đồng bò lên bàn trà, chân béo đạp lên thảm trượt tới trượt lui, nghĩ ngợi hồi lâu, cẩn thận chọn một cái màu hồng phấn mà con bé thích.

Chung Cẩn thật ra không có hứng thú với đồ ngọt, nhưng nhìn thấy hai mẹ con vui vẻ như vậy, anh cũng không mất hứng, đi qua ngồi gần Tiểu Đồng trên thảm, để con bé gác chân lên mu bàn chân anh.

Thu Sanh chia cho mỗi người một viên chocolate, cô tự cầm một viên caramel brûlée.

Chung Cẩn đón lấy viên chocolate cô ném cho, tiện miệng hỏi một câu: "Em mua ở đâu vậy? Thích thì sau này mua về ăn thường xuyên."

Thu Sanh: "Không phải em mua, Văn Hòa Xương đi du lịch nước ngoài gửi về."

Chung Cẩn dứt khoát ném viên chocolate trở lại hộp: "Anh không thích ăn ngọt."

Tiểu Đồng lập tức nhặt lại giấu vào lòng bàn tay: "Ba không cần

con cần.”

Chung Cẩn: “Chó ăn chocolate sẽ chết, con cũng không được ăn.”

Cô bé phản đồ lập tức bóc một viên chocolate, nhét hết vào miệng, tay nhỏ che miệng nhai nhai, hai má phồng phồng.

Ăn xong một viên chocolate, con bé vui vẻ chạy tới chạy lui trên thảm, còn khoe chiếc răng sún nhỏ, hát líu lo những bài hát tự chế:

“Sô cô la ngon ngon ngon, ai không ăn là đồ ngốc, oa oa oa.”

Vào đầu thu, vùng biển Hòa An Duyên Hải có một đợt triều cường lớn, giáo viên mầm non thông báo trong nhóm phụ huynh, vào sáng sớm hôm sau khi nước rút, trường tổ chức phụ huynh đưa con đi biển bắt hải sản.

Trời còn chưa sáng, căn hộ 2030 khu Phúc Đỉnh đã lục tục sáng đèn.

Chung Cẩn tỉnh dậy trong căn phòng trẻ em đầy màu sắc cầu vồng, đi trước sang phòng ngủ phụ đánh thức hai mẹ con đang ngủ say sưa, rồi vác một mái tóc rối bù ra nhà vệ sinh rửa mặt.

Đợi anh đánh răng xong, hai mẹ con vẫn chưa dậy.

Thu Sanh vùi mặt vào gối ngủ, Tiểu Đồng nằm nghiêng trên gối, chân béo còn gác lên vai Thu Sanh, Chung Cẩn cũng chịu thua, tư thế này mà hai người cũng ngủ được.

Anh đi tới, trực tiếp bế Tiểu Đồng lên, rồi lay lay cánh tay Thu Sanh: “Mau dậy đi, muộn mất.”

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng vào phòng vệ sinh phòng ngủ chính, phòng vệ sinh này được thiết kế theo nhu cầu của trẻ nhỏ, trên

bồn cầu lắp vòng bồn cầu thông minh cho trẻ em, trước bồn rửa tay cũng có thêm chiếc thang nhỏ.

Tiểu Đồng tuy rằng phần lớn thời gian ngủ với mẹ ở phòng ngủ phụ, nhưng phòng vệ sinh phòng ngủ chính vẫn là của riêng bé.

Chung Cẩn vắt khăn lông lau mặt cho Tiểu Đồng, Thu Sanh cuối cùng cũng ngáp dài từ phòng ngủ phụ đi ra.

Lúc này trời đổ mưa phùn, Chung Cẩn vào phòng quần áo tìm quần áo cho Tiểu Đồng, lấy áo mưa vịt con và ủng đi mưa ra.

Thu Sanh lại ngáp dài đi vào: “Chung Cẩn, anh có thấy cây son màu cà chua chín của em không?”

Chung Cẩn chỉ về phía phòng khách: “Tuy rằng anh không biết màu cà chua chín là màu gì, nhưng em có thể ra ổ chó tìm xem.”

Thu Sanh quỳ xuống sàn, thò đầu vào ổ chó tìm kiếm một hồi, ngoài cây son màu cà chua chín, cô còn tìm thấy một cái đầu búp bê bị mất tích không rõ nguyên nhân và một hộp phấn mắt.

Mặt búp bê bị vẽ đủ màu phấn mắt.

Thu Sanh nghẹn lời.

Nhớ lại lời Chung Cẩn trước đây, bảo cô tốt nhất nên để đồ của mình ở những nơi mà tiểu quỷ không tìm thấy. Thu Sanh lúc đó còn không để tâm, bây giờ đã biết, lời cảnh sát nói nên nghe vẫn là phải nghe.

Cuối cùng thu dọn xong xuôi, Tiểu Đồng mặc áo mưa vịt con màu vàng, nhắm mắt dựa vào lòng Chung Cẩn, một chiếc ủng đi mưa còn gác lên cánh tay Chung Cẩn.

Thu Sanh cũng ngáp liên tục.

Bên ngoài trời còn tối, chiếc xe việt dã bật đèn từ gara đi ra, trên kính chắn gió lập tức xuất hiện một lớp hạt mưa dày đặc.

Dì Lương xách theo thùng nước đứng ở cổng khu dân cư, vẫy tay với chiếc xe.

Chung Cẩn dừng xe trước mặt dì Lương, dì Lương mặc áo mưa mang theo hơi nước ngồi vào xe.

Tối hôm qua dì Lương biết sáng nay họ muốn đi biển, liền nói muốn đi cùng, dì đi bến tàu mua chút hải sản vừa mới đánh bắt.

Thu Sanh nói muốn hải sản gì họ tiện đường mua về là được, bảo dì Lương không cần dậy sớm, ở nhà ngủ thêm một giấc.

Dì Lương không đồng ý, nhất quyết đòi tự đi mua, sợ người ở thành phố như họ không biết chọn hải sản.

Không lay chuyển được dì, đành để dì đi.

Bây giờ người ta cũng lạ, những người 50-60 tuổi như dì Lương sức trâu bò dùng không hết, sáng 4-5 giờ đã dậy, còn tinh thần phấn chấn.

Mà những người trẻ chưa đến 30 tuổi như Thu Sanh ngược lại thành đồ dễ vỡ, người nào người nấy ban ngày ngủ không tỉnh, buổi tối không ngủ được, đi hai bước đã thở dốc.

Đến bên bờ biển, mặt trời đã lên. Nhưng trời vẫn mưa phùn, tầng mây quá dày, không nhìn thấy cảnh đẹp bình minh, chỉ cảm thấy bầu trời và mặt biển đều bị màu xám của mưa bụi hòa làm một.

Chương 56

DTV-EBOOK

Trước tiên thả dì Lương ở bến tàu xuống, Chung Cẩn giảm tốc độ xe, dọc theo quốc lộ ven biển lái về phía trước, thấy chỗ nào có nhiều trẻ con, liền tấp xe vào lề đường.

Cô La đã đợi họ ở bãi biển, thấy Chung Cẩn dừng xe, liền vẫy tay về phía họ: "Chung Vân Đồng."

Chung Cẩn và Thu Sanh mỗi người nắm một tay Tiểu Đồng, dẫm lên bờ cát ẩm ướt, chân cao chân thấp đi về phía cô giáo.

Cô La phát cho họ xô nhỏ, xẻng nhỏ và muối ăn, đơn giản nói cho họ một vài kiến thức cơ bản về việc bắt hải sản trên biển, rồi đuổi cả nhà họ đi, bảo họ tự mình đi trải nghiệm ở bên cạnh.

Ba Chung và mẹ Thu lớn lên ở đất liền lúng túng, hoàn toàn không biết thao tác thế nào.

Nhưng Tiểu Đồng vừa bò xuống đất, cái mũi nhỏ hít hít: "Để con nghe thử xem mấy chú hải sản ở đâu."

Chung Cẩn xách áo mưa mũ lên, bế con bé từ dưới đất lên, người con bé đã dính đầy cát mịn và bùn.

Thu Sanh nói: "Kệ con bé, cứ để con bé chơi đi, về nhà tắm là được."

Chung Cẩn lại thả bé xuống đất.

Tiểu Đồng đào bới lung tung trên cát, thật đúng là để bé mò mẫm đào được một con ốc mắt mèo.

Cô bé kinh ngạc nhặt ốc mắt mèo lên, dùng tay véo phần thịt mềm nhũn của ốc, nước bên trong ốc mắt mèo lập tức phun ra, nước biển bắn cả vào mặt bé.

“A, cái tên này tè vào mặt con.”

Tiểu Đồng nhéo con ốc mắt mèo to bằng nắm tay con bé, hét lên chạy về phía Chung Cẩn và Thu Sanh, ném con ốc mắt mèo “loảng xoảng” vào chiếc xô nhỏ màu hồng.

Chung Cẩn và Thu Sanh tìm được một cái lỗ nhỏ, hai người ngồi xổm xuống nghiên cứu nửa ngày, bước đầu phán đoán đây hẳn là lỗ thở của con trai mà cô La nói.

Hai người cẩn thận rắc một chút muối ăn vào lỗ nhỏ.

Sau đó liền nín thở, giống như hai đứa trẻ con, ngoan ngoãn ngồi xổm trên cát, bất động nhìn chằm chằm vào cái lỗ nhỏ, Thu Sanh nhỏ giọng hỏi:

“Sao nó vẫn chưa ra?”

Chung Cẩn: “Có lẽ muối chưa đủ? Rắc thêm chút nữa đi.”

“Nhưng chúng ta vừa nãy đã rắc khoảng 5 gram muối rồi, bây giờ thêm khoảng 2 gram nữa, anh thấy thế nào?”

Chung Cẩn: “Không cần phải nghiêm túc vậy đâu, anh tra trên mạng rồi, cứ áng chừng là được.”

Thế là lại rắc thêm một chút muối ăn vào lỗ, tiếp tục chờ đợi dài cổ. Trong lúc họ chờ đợi, Tiểu Đồng lại chạy về, ném một con ốc mượn hồn vào xô.

“Đến sớm thế.” Một giọng nói vang lên sau lưng họ.

Vừa quay đầu lại, thấy Hướng Duệ Thành mặc bộ đồ lặn chuyên nghiệp, tay xách một chiếc thùng nước lớn, nhanh chân đi về phía họ.

Có Hướng Duệ Thành, người yêu thích bắt hải sản trên biển này giúp sức, mọi chuyện sau đó thuận lợi hơn nhiều, đôi vợ chồng cũ đến từ đất liền này học được cách bắt con trai, còn bắt được ốc mắt mèo và bạch tuộc.

Tuy rằng Hướng Duệ Thành vẫn luôn oán trách bị hai tân binh gà mờ này liên lụy, nhưng vẫn không bỏ rơi bạn bè, phát hiện chỗ nào có hải sản liền gọi họ nhanh chóng chạy qua.

Mỗi lần bắt được hải sản, cô Thu đậu phộng ngây thơ liền vui vẻ cười rộ lên, Chung Cẩn nhìn thấy cô cười, đôi mắt đen cũng cong lên theo.

Đang ở gần bờ cát phía quốc lộ, mấy phụ huynh không muốn xuống biển đang ngồi trên lề đường trò chuyện.

Người phụ nữ đội mũ rơm bĩu môi về phía Thu Sanh và những người khác: “Không phải nói ly hôn rồi sao? Tôi thấy thế này không phải là tốt sao?”

“Ly hôn cũng không nhất thiết phải thành kẻ thù đâu?” Có người nói.

Người phụ nữ đội mũ rơm lại nói: “Đúng là, dù ly hôn cũng không nhất thiết thành kẻ thù, nhưng các người thấy ai ly hôn rồi mà vẫn tốt được như vậy không? Tôi thấy chỉ là giả vờ thôi, cố tình gây chú ý. Cái cô kia ngày nào cũng đeo kính râm khẩu trang, thật đúng là coi mình là ngôi sao lớn, chẳng phải chỉ đóng mấy bộ phim dở thôi sao? Lúc đó trên mạng chửi cô ta dữ lắm.”

Vài người nhìn nhau, không nói tiếp.

Người phụ nữ đội mũ rơm là mẹ của Đường Vinh Tông trong lớp, khoảng thời gian trước các bạn nhỏ đi tham quan đồn công an, Đường Vinh Tông chủ động khai báo chuyện mình vén váy các bạn nữ ở trường.

Sau đó đồn công an báo chuyện này với hiệu trưởng, nhà trường cũng rất coi trọng, chẳng những triển khai giáo dục hành vi cho trẻ em toàn trường, còn phát trước đồng phục mùa đông, để các nữ sinh có thể mặc quần đồng phục thu đông đến trường.

Cô La không chỉ đích danh ai vén váy trong nhóm, chỉ nói có một vài bạn nam trong lớp có hành vi này, nhờ phụ huynh giáo dục thêm, có lẽ sẽ nói chuyện riêng với phụ huynh của Đường Vinh Tông.

Vốn dĩ chuyện này đến đây là xong, đặc biệt là các phụ huynh có con gái đều cảm thấy đồn công an và nhà trường xử lý rất tốt, đều đồng ý năm sau mùa hè sẽ đóng góp thêm tiền làm đồng phục quần đùi mùa hè mới.

Chỉ có mẹ của Đường Vinh Tông vẫn luôn canh cánh trong lòng, bà ta lén lút luôn nhắc đến chuyện này, trưởng đồn công an đây là có chút lạm dụng chức quyền.

Chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy, anh ta đến nỗi làm lớn chuyện như vậy sao?

Bây giờ cả trường đều biết con trai bà ta hay vén váy các bạn nữ.

Có phụ huynh không xuống biển nghe được liền nói: “Đồn công an và nhà trường đâu có chỉ đích danh Đường Vinh Tông.”

Tuy rằng phía chính phủ không trực tiếp chỉ đích danh Đường Vinh Tông, nhưng hôm đó khi Đường Vinh Tông khai báo vấn đề, các bạn nhỏ đều ở đó, phụ huynh về nhà hỏi, các con tự

nhiên sẽ líu ríu kể ra là ai.

Thật ra đa số phụ huynh không cảm thấy chuyện này có gì nghiêm trọng, trẻ con tuổi này ngây thơ chưa hiểu chuyện, chưa chắc đã có ác ý gì lớn, nhà trường giáo dục tốt, phụ huynh dẫn dắt tốt là không có gì.

Nhưng mẹ của Đường Vinh Tông vẫn không chịu bỏ qua, cứ cảm thấy con trai mình bị nhắm vào, bị bắt nạt.

Bà ta cũng không dám đối mặt với Chung Cẩn cãi cọ, cả ngày ở sau lưng nói xấu người ta, hơn nữa càng nói càng khó nghe, thậm chí còn có chút bịa đặt.

Cố ý nói những lời mập mờ, nghe nói Chung Cẩn và phó sở trưởng Mao đi lại rất gần, vân vân.

Các phụ huynh khác không mấy muốn phản ứng bà ta, dù sao người ta là sở trưởng, ai cũng không muốn dây vào chuyện phiền phức này.

Bà ta muốn nói gì đó, mọi người đều im lặng không nói tiếp, cũng có vài người không rõ chuyện sẽ phụ họa bà ta vài câu, bà ta liền càng nói càng hăng.

Phía sau mấy phụ huynh này, là một trạm xe buýt hướng ra đường lớn, dì Lương đang ngồi trên ghế dưới mái che của trạm, bên chân dì đặt hơn nửa thùng hải sản mới mua từ bến tàu về.

Dì Lương không phải cố ý đứng đây nghe lén người ta nói chuyện, dì sợ đứng ở ven đường, Chung Cẩn và những người khác nhìn thấy dì đợi một bên sẽ không chơi được hết mình, vừa hay bên này có ghế lại có thể nghỉ ngơi, liền ngồi đây đợi.

Phía trước người phụ nữ đội mũ rơm vẫn đang nói hăng say, cách dì một tấm tôn mỏng, lông mày dì Lương càng nhíu càng

sâu.

Khi người phụ nữ đội mũ rơm nói ra câu kia: “Tôi dù sao cũng thấy cái nhà này không thoải mái, cái gì dân thành phố lớn, giả bộ thật sự.”

Dì Lương cuối cùng cũng đứng dậy, vòng qua trạm xe buýt đi đến trước mặt người phụ nữ.

Dì cau mày, đỡ eo, bình tĩnh hỏi: “Cô tin hay không tôi xé nát cái miệng của cô?”

Đột nhiên bị mắng, người phụ nữ đội mũ rơm ngẩn người một chút.

Ngay sau đó cũng kêu lên: “Cô là ai hả? Sao cô vừa đến đã chửi người rồi?”

“Tôi là ai? Tôi là Lôi Phong tôi nói cho cô biết. Trốn sau lưng người khác nói xấu thì có bản lĩnh gì? Có bản lĩnh cô đối mặt nói đi, người ta chẳng phải ở kia sao? Đi hai bước là đến trước mặt, sao không dám qua đó nói?”

“Tôi nói gì? Cô đừng ngậm máu phun người.”

Trước mặt dì Lương sức chiến đấu hừng hực, người phụ nữ đội mũ rơm rõ ràng không phải đối thủ, khí thế yếu đi không ngừng.

Dì Lương xoa xoa eo: “Cô nói gì tôi nghe hết rồi, trưởng đồn công an cô cũng dám đặt điều, gan cô lớn thật đấy.”

Người phụ nữ đội mũ rơm không dám nói tiếp, im lặng một hồi, nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Tôi đặt điều gì? Mọi người đều thấy, dân thành phố lớn có gì

hơn người? Cả ngày đeo khẩu trang, cứ như ai không biết cô ta là ngôi sao lớn, diễn dở tệ. Người ta trên mạng nói thế nào, khán giả xem cô ta diễn mà đau lòng."

Thu Sanh và những người khác nghe thấy tiếng cãi nhau bên này, đang xách xô nước đi về phía này, vừa hay nghe được câu này.

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng trong lòng, nhanh chân bước hai bước, chắn trước mặt Thu Sanh.

Những người vây xem thấy Chung Cẩn và những người khác đến, đều im lặng giãn ra một chút khoảng cách với người phụ nữ đội mũ rơm, nhưng cũng không đi xa, chỉ đứng gần đó xem náo nhiệt.

Dì Lương mặc kệ họ, tiếp tục xoa eo lên tiếng:

"Cô diễn hay thế sao không ai mời cô đi diễn? Đeo khẩu trang thì sao? Chúng tôi xinh đẹp thế này thích đeo thì đeo, tôi thấy mặt xấu xí như cô mới nên đeo khẩu trang che đi, ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị, đừng cả ngày ở ngoài mà sủa bậy, coi chừng đội quản lý đô thị bắt cô. Đồ hề, tôi thấy cô chỉ là ghen tị thôi, người ta dân thành phố lớn, lớn lên lại còn đẹp, cô đồ xấu xí ở quê, đúng là đồ ghen ăn tức ở, mặt ghen tị, xấu xí."

Thu Sanh vòng qua Chung Cẩn đi lên trước, giữ chặt cánh tay dì Lương:

"Dì đừng cãi nhau với cô ta, về nhà thôi, con không cần phải giải thích hành vi của mình với ai cả."

Dì Lương lại trừng mắt nhìn người phụ nữ đội mũ rơm một cái, quay đầu ôn tồn nói với Thu Sanh:

"Hai con lên xe trước đi, dì muốn đi lấy hải sản của dì, cũng

không biết có bị cái miệng thối của ai đó làm ô nhiễm không, thật đen đủi."

Thu Sanh gật đầu, buông tay dì Lương ra, lập tức đi về phía xe, không thèm nhìn những người khác một cái.

Gió biển thổi tung quần áo cô, dáng người vốn đã mảnh mai càng thêm vẻ cô đơn.

Chung Cẩn ôm con theo sau, lạnh lùng liếc nhìn mấy người đang ngồi bên kia, ánh mắt dừng lại trên mặt người phụ nữ đội mũ rơm một lát, mang theo ý cảnh cáo rõ ràng.

Người phụ nữ đội mũ rơm chột dạ không dám đối diện.

Một cơn gió lạnh mang theo mùi tanh của biển thổi qua, Chung Cẩn không nói một lời, người phụ nữ đội mũ rơm lại đột nhiên rùng mình một cái.

Hướng Duệ Thành một tay nắm Hướng Tử Mặc, một tay xách một thùng nước lớn đi lên trước, như không có chuyện gì, gọi về phía Chung Cẩn:

"Tiểu Chung, lát nữa lên nhà anh ăn hải sản hấp nhé?"

Thu Sanh cũng giống như người không có chuyện gì, quay đầu cười với Hướng Duệ Thành: "Anh Hướng, đến nhà em ăn đi, anh gọi chị Phỉ một tiếng."

Mao Phỉ Tuyết không thích ăn hải sản lắm, nhưng đồ đặc biệt tươi thì cô ấy ăn. Nhận được điện thoại của Hướng Duệ Thành, cô ấy mua chút trái cây xách trên tay rồi đến.

Hướng Duệ Thành và Chung Cẩn thi nhau trổ tài nấu nướng trong bếp, hai người không ai phục ai, làm cho trong bếp leng keng xoảng xẻng, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng họ cãi nhau,

cùng với tiếng dì Lương bị chọc cười ha ha.

Thu Sanh đi qua đóng cửa bếp lại, ngăn cách tiếng ồn của hai tên trẻ con, rồi đi đến phòng khách, dẫn Mao Phỉ Tuyết đến phòng làm việc của mình xem búp bê.

Trên bàn làm việc đặt một con búp bê mặc váy cung đình châu Âu, chính là loại thường thấy trong phim ảnh, áo ngực bó sát, váy xòe rộng, họa tiết phức tạp và hoa lệ.

Thu Sanh giải thích với Mao Phỉ Tuyết:

“Cái này gọi là váy crinoline, là kiểu váy công chúa nổi tiếng mà công chúa Thiến Thiến yêu thích nhất, kiểu dáng này rất phức tạp, phải dùng thêu hoa, châu báu, tua rua, ruy băng lụa để trang trí làm nổi bật vẻ hoa lệ của váy, hơn nữa chiếc váy xòe rộng này ít nhất cũng phải xếp từ bốn đến sáu lớp mới có thể đạt được hiệu ứng thị giác hoa lệ như vậy.”

Mao Phỉ Tuyết vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc đến những điều Thu Sanh nói, tấm tắc khen ngợi: “Tâm tư của em tỉ mỉ quá, cái này chỉ nhìn thôi chị đã thấy choáng váng rồi, đừng nói là làm.”

“Mỗi nghề có một chuyên môn mà.” Thu Sanh thoải mái nói: “Em ăn nói vụng về, nếu bảo em đi làm cảnh sát, mỗi ngày hòa giải các vụ án, em cũng làm không nổi.”

Mao Phỉ Tuyết cười gật đầu: “Đúng vậy, mỗi nghề có một chuyên môn. Bây giờ em đâu còn là diễn viên nữa, hà tất phải để ý người khác nói thế nào, đúng không?”

Thu Sanh đưa tay sờ sờ những đường thêu tay trên váy, không nói gì.

Mao Phỉ Tuyết lại nói:

“Hồi em mới về không được mấy ngày, có một hôm Chung Cẩn đột nhiên nói với chị, bảo chị nói với các đồng nghiệp trong sở, nếu gặp được em thì đừng nhắc đến chuyện em là minh tinh. Lúc đó chị không hiểu vì sao, bây giờ mới biết em có khúc mắc với chuyện này.”

Thu Sanh nhớ lại, khó trách Chung Cẩn bị bệnh, hôm cô đến đồn công an đón Tiểu Đồng, gặp các đồng nghiệp trong sở, mọi người chỉ đơn giản chào một tiếng rồi ai bận việc nấy.

Lúc đó cô nghĩ các cảnh sát có ý giữ khoảng cách, bây giờ mới biết là Chung Cẩn đã dặn trước.

Chuyện này thật giống như Chung Cẩn làm được, hai năm cô bị bạo lực mạng nặng nề nhất, căn bản không nghe được cái tên “Thu Đan Hoa”, nghe một chút tim liền thắt lại, hoàn toàn là nỗi sợ hãi mang tính sinh lý.

Lúc đó Chung Cẩn còn chỉ là cảnh sát hình sự, chưa lên đội trưởng.

Trong đội của họ có một cảnh sát hình sự đặc biệt hay nói móc, biết rõ Thu Sanh không nghe được cái tên Thu Đan Hoa, người đó còn cố tình nhắc đến mỗi lần, vừa thấy Thu Sanh liền giọng điệu kỳ quái nói: “Đại minh tinh đến.”

Sau đó Chung Cẩn đánh nhau với người đó một trận, hai cảnh sát hình sự đánh nhau trên đường, bị đồn công an bắt vào.

Nghĩ lại thật là xấu hổ.

Chương 57

DTV-EBOOK

Bất quá sau lần đánh nhau đó, không ai trong đội hình cảnh dám giở trò mồm mép trước mặt cô nữa.

Mao Phỉ Tuyết thấy Thu Sanh nhíu mày nhìn tóc búp bê xuất thần, cho rằng cô vẫn đang nghĩ về chuyện buổi sáng, liền nói với cô:

"Đừng nghĩ nữa, sau này có chuyện gì không muốn nói với Chung Cẩn thì nói với chị, chị dù sao cũng là phó sở trưởng, mọi chuyện trong khu vực trực thuộc đều do chị quản."

Thu Sanh hoàn hồn, cười với cô: "Không có gì đâu, chúng ta ra ngoài xem hải sản làm xong chưa."

Ăn cơm, Tiểu Đồng chạy đến thương lượng với Thu Sanh: "Con với Hướng Tử Mặc muốn ăn ở trong nhà nhỏ."

Nhà nhỏ mà bé nói chính là cái ổ chó lớn của bé, hận không thể có cái gì ngon đều phải mang vào đó ăn mới yên tâm.

Trước đây Chung Cẩn nói Tiểu Đồng là chó, Thu Sanh còn cố gắng lý luận với anh. Bây giờ Thu Sanh có chút nghi ngờ, rất nhiều hành vi của Tiểu Đồng thật sự rất giống Phao Phao ngày xưa.

Bất quá ngày thường họ không cho phép bé mang đồ ăn vào đó, làm bẩn khó dọn dẹp.

Hôm nay trước mặt bạn bè bé, cũng phải cho bé chút mặt mũi, Thu Sanh sảng khoái đồng ý.

Đồn công an buổi chiều còn có việc, ăn cơm xong Chung Cẩn và Mao Phỉ Tuyết về sở, Hướng Duệ Thành cũng khiêng cậu con trai say khướt nghiêng ngả cáo từ.

Trong nhà lại khôi phục sự yên tĩnh ngày xưa.

Dì Lương đang dọn dẹp trong bếp, Thu Sanh đi qua, dựa vào khung cửa nói một tiếng cảm ơn.

Dì Lương lại vẻ mặt khó chịu: "Hôm nay nếu không phải con nói thôi, dì thật dám xé miệng nó."

"Không đến mức đó đâu." Thu Sanh nói.

"Con chính là sống quá nể nang quá tao nhã, loại người này, nó chính là cân nhắc con không bỏ được mặt mũi mà cãi nhau với nó, con mà đanh đá một chút xem nó còn dám không?"

Thu Sanh không để ý nói: "Bởi vì con phản kháng rồi, kết quả hình như càng tệ hơn, cho nên xử lý lạnh tốt hơn."

Giọng dì Lương nhỏ dần xuống.

Thu Sanh đưa tay vỗ vai dì: "Bất quá hôm nay dì thật sự quá ngầu, Lương Xảo nữ sĩ, xin trao cho dì giải thưởng."

"Đó là khen người sao? Đanh đá không phải là mắng người sao?"

"Đanh đá là một từ vô cùng lợi hại đấy."

Thu Sanh và dì Lương nói chuyện một lát, trở về tìm Tiểu Đồng, bé nằm sấp trong ổ chó, đầu tròn dựa vào cửa hang nhỏ, nhắm mắt lại như đang ngủ.

Thu Sanh vừa đi qua, bé liền mở to mắt:

“Hì hì, con giả vờ ngủ thôi.”

Thu Sanh ngồi xổm xuống, sờ sờ cái đầu xù xì của bé: “Muốn cùng mẹ lên giường ngủ không?”

Bé con gật đầu.

Hì hục bò ra khỏi cổng vòm, lại quay đầu nhìn cái cổng vòm có vẻ hơi khó khăn khi bò ra: “Con béo quá, suýt nữa mắc kẹt ở đó.”

“Là cái lỗ này nhỏ quá, quay đầu lại bảo ba con mua cho con cái lớn hơn.”

Trở lại phòng ngủ, Thu Sanh vừa vén chăn lên đã giật mình:

Dưới chăn ẩn giấu một con cua bị buộc chặt bằng dây, lúc này đang liếc hai con mắt đen láy, ngơ ngác nhìn Thu Sanh.

Vừa nãy cô đã nhớ mang máng Chung Cẩn và Hướng Duệ Thành nói trong bếp, hôm nay nhặt được rõ ràng là 7 con cua, sao đột nhiên thiếu một con.

Hóa ra là ở đây.

“Con thả vào hả?”

Con bé trừng đôi mắt to tròn đen láy: “Con tặng mẹ.”

Thu Sanh: “... Cảm ơn con yêu.” Sau đó không dám chạm vào con cua sống, Thu Sanh quay đầu vội vàng gọi dì Lương.

Con cua ngủ trên ga giường và vỏ chăn lát nữa dì Lương sẽ thay lại, Thu Sanh liền ôm Tiểu Đồng ngủ trưa trên giường Chung Cẩn.

Trên giường có mùi hương của Chung Cẩn, như mùi xà phòng giặt quần áo, mùi hương của nắng, nhàn nhạt thanh hương, mùi hương đã lâu rồi.

Thu Sanh nằm xuống không lâu liền ngủ thiếp đi.

Một giấc này ngủ đến tận chiều tối, rèm cửa phòng ngủ không kéo, bên ngoài trời âm u, trong phòng rất tối tăm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng một vài đồ đạc.

Thu Sanh đưa tay sờ soạng bên cạnh, không thấy Tiểu Đồng, bé có lẽ đã tỉnh, lại tự mình chạy ra ngoài chơi.

Trời chiều đầy mây, căn phòng lớn chỉ còn lại một mình cô, có một loại cảm giác hoang vắng như bị thế giới bỏ rơi.

Đột nhiên có người bật đèn phòng ngủ, chiếc đèn hình đám mây trên đỉnh đầu đột nhiên sáng lên, xung quanh tất cả đều trở nên ấm áp sáng sủa.

Chung Cẩn đứng ở cửa: “Tỉnh rồi à? Thay quần áo ra ngoài ăn cơm.”

Thu Sanh thay bộ quần áo đơn giản, mái tóc rối bù sau khi ngủ cũng không tạo kiểu, đội chiếc mũ lưỡi trai che khuất, cứ vậy đi theo lên xe.

Chung Cẩn nói đi ăn cơm, Thu Sanh còn tưởng là đi nhà hàng nào đó, thấy chiếc xe việt dã hướng lên đường núi, càng đi càng hoang vắng, xung quanh tối đen một mảnh, chỉ có thể thấy rõ ánh đèn ô tô chiếu sáng một vùng nhỏ.

Thu Sanh vỗ vỗ vai Chung Cẩn: “Này, anh nói thật đi, bên ngoài thiếu bao nhiêu?”

Chung Cẩn: “Đừng hỏi, biết nhiều không tốt cho em đâu.”

“Nhưng dù sao em cũng phải biết chúng ta muốn trốn đi đâu chứ?”

Tiểu Đồng ngồi trên ghế trẻ em, đầu dựa vào lưng ghế, chân nhỏ nhàn nhã lắc qua lắc lại, nghe thấy bố mẹ lại nói linh tinh, con bé nghiêng đầu, vẻ mặt bình tĩnh tiếp lời:

“Trốn đến một quán gà rán KFC.”

Con bé huơ huơ chân nhỏ đá vào lưng ghế trước một cái: “Con ngửi thấy mùi gà rán rồi, bao giờ thì ăn?”

Chung Cẩn: “... Mũi chó.”

Chiếc ô tô cứ thế chạy lên tới lưng chừng núi. Nơi đây vốn là một điểm ngắm cảnh, đã được xây dựng thêm nhà chòi và lan can. Vào những ngày thời tiết đẹp, đứng từ đây có thể nhìn toàn cảnh biển tuyệt đẹp phía dưới.

Chính là hôm nay thời tiết không tốt, chỉ có thể nhìn thấy phía trước sương mù dày đặc.

Cũng là bởi vì thời tiết không tốt, trên đài ngắm cảnh không một bóng người.

Chung Cẩn lấy chiếc túi giữ nhiệt đặt ở cốp xe ra, từ bên trong lấy ra một thùng đồ ăn đóng gói sẵn cho cả nhà, lại lấy ra mấy cốc đồ uống nóng.

Dọn đồ đạc xong trên bàn đá trong đình, Chung Cẩn nhớ ra trong xe còn có mấy cây nến mua từ lần cúp điện do bão, cũng cầm hai cây ra đốt lên.

Thu Sanh dựa vào lan can, nhìn hai ngọn nến trắng tỏa ra một vầng sáng nhỏ, ở nơi rừng núi hoang vắng này, thật quái dị.

Chung Cẩn lại hồn nhiên không hay biết, anh có lẽ còn cảm thấy mình rất lãng mạn.

Vẫy tay gọi Thu Sanh: “Mau lại đây ăn đi, lát nữa nguội hết.”

Cô bé béo dùng khăn ướt lau tay, đã cầm lấy một cái đùi gà gặm, nheo mắt lại, hươ hươ chân, thỏa mãn đến rung đùi đắc ý.

Thu Sanh bất đắc dĩ đi qua, ngồi xuống quanh bàn, nhận lấy cốc trà Chung Cẩn đưa cho, lòng bàn tay ấm áp, lại cúi đầu uống một ngụm, dạ dày cũng ấm lên.

Tiểu Đồng ăn no xong, liền chắp hai tay sau lưng, làm hình máy bay, chạy tới chạy lui trên bãi đất trống phía trước, miệng phát ra tiếng “ù ù”.

Chung Cẩn dựa vào cột đình, nói với Thu Sanh đang đứng bên cạnh: “Em còn nhớ hồi lớp 12, anh đưa em lên sân thượng không?”

Đương nhiên nhớ rõ.

Thu Sanh không giống Chung Cẩn, một thiên tài học tập bẩm sinh, cô thật ra không có năng khiếu học tập, đặc biệt là các môn khoa học tự nhiên khiến cô đau đầu, ở ngôi trường cấp ba hàng đầu cả nước đó, thành tích của Thu Sanh chỉ có thể coi là trung bình khá, nhưng dù như vậy, cô đã cố gắng hết sức.

Năm lớp 12 rất nhiều lần thi thử cô đều không làm tốt lắm, bố mẹ lại không ngừng tạo áp lực, khiến Thu Sanh khoảng thời gian đó áp lực vô cùng lớn, thường xuyên nửa đêm khóc tỉnh.

Chung Cẩn liền lén mua bia, đưa Thu Sanh lên sân thượng uống rượu, uống nhiều quá khiến cô hét lớn trên sân thượng không một bóng người.

Sau khi giải tỏa xong, trạng thái của cô có thể tốt hơn một thời gian, nếu áp lực lại đột nhiên tăng lên, hai người họ lại lặng lẽ trốn lên sân thượng, uống rượu, hét lớn.

Nói đến đây, Thu Sanh đã đoán được ý Chung Cẩn đưa cô đến đây.

“Anh không phải là muốn em hét to ở đây đấy chứ? Em bây giờ lại không có áp lực gì.”

Chung Cẩn đút hai tay vào túi quần, ánh mắt dừng lại trong bóng đêm đen như mực phía trước, bình tĩnh nói: “Em gọi tên Thu Đan Hoa lên thử xem, có thể tốt hơn không.”

“Không gọi, ngại lắm.” Thu Sanh cúi đầu dùng mũi giày đá đá hòn đá trên mặt đất.

“Có gì mà ngại? Ở đây lại không có người ngoài.”

“Không gọi, không gọi được.”

“Sợ gì, cứ gọi như trước đây thôi.”

“Trước đây là uống rượu xong.”

“Trong xe có bia, anh lấy cho em nhé?”

Trong lúc hai người lâm vào giằng co, tiểu Đồng đang chạy tới chạy lui phía trước dừng lại, con bé quay mặt về phía không trung đen kịt ngoài lan can, gân cổ lên hét lớn:

“Tôi là Chung Vân Đồng, không muốn đi nhà trẻ, tạm biệt.”

TiểuĐồng mặc kệ bố mẹ phía sau đang trợn mắt há mồm, che miệng lại hét vài tiếng:

“Tôi là Chung Vân Đồng, không muốn đi nhà trẻ, tạm biệt.”

Tiếng hét càng lúc càng lớn, cuối cùng khiến chính con bé buồn nôn, cúi người ọe ọe mấy cái.

Chung Cẩn và Thu Sanh từ trợn mắt há mồm, chuyển sang cúi đầu cười khẽ, Thu Sanh hỏi bé: “Tiểu Đồng, bây giờ con cảm thấy tốt hơn chút nào không?”

Bé che đầu lại: “Đầu con hơi váng.”

Thu Sanh rất có kinh nghiệm: “Đúng vậy, hét to xong đầu sẽ hơi váng.” Lại giúp bé xoa đầu, an ủi.

Tiểu Đồng che đầu hỏi: “Nếu váng đầu, ngày mai đừng đi nhà trẻ nhé, hức.”

Thu Sanh: “Vậy thì không đến mức đó, lát nữa sẽ ổn thôi.”

TiểuĐồng thở dài một hơi thật lớn, ngồi xổm sau lan can, dùng tay nhổ một cây cỏ nhỏ mọc ra từ kẽ đá, nhổ tận gốc cây cỏ rồi ném ra ngoài qua khe hở lan can:

“Con không tự do, cây cỏ tự do hơn con.”

Chung Cẩn hai chân dài bắt chéo, lưng dựa vào cột đình, khẽ nhếch khóe miệng: “Cây cỏ nhất định sẽ cảm ơn cả nhà con.”

Thu Sanh: “Cả nhà con bé chẳng phải là chúng ta sao?”

Chung Cẩn: “...”

Thu Sanh thật ra cũng có chút muốn hét to vài tiếng, nhưng có lẽ là tuổi lớn, qua tuổi nổi loạn, làm chuyện như vậy thật sự cảm thấy rất ngại.

Cô đến cuối cùng vẫn không hét lên được, Chung Cẩn cũng không nói gì, bế con bé đang ngồi xổm trên đất nhổ cỏ lên, ôm vào ghế trẻ em rồi lái xe về.

Ô tô sắp chạy đến chân núi, Thu Sanh dựa vào lưng ghế phụ, quay đầu nhìn Chung Cẩn: “Chung Cẩn, em muốn đi ăn chút gì nóng hổi.”

Con bé đang nhắm mắt gà gật lập tức ngồi thẳng dậy, trừng đôi mắt to đen láy: “Đi, ăn lẩu đi.”

Chương 58

DTV-EBOOK

Chung Cẩn lái xe tìm được một nhà tiệm lẩu nổi tiếng rất ngon, vừa ăn xong gà rán ba người, lại ăn một bữa lẩu nóng hổi.

Ăn đến quá no, không dám đi ngủ ngay, Chung Cẩn và Thu Sanh liền dẫn bé ra sân vận động đi bộ tiêu cơm vòng quanh sân thể dục.

Gió đêm hơi lạnh, bóng cây xung quanh sân vận động lay động, như trở về thời trung học.

Sau học kỳ cuối năm lớp 12, manh mối tình yêu cuồng nhiệt của hai người trẻ tuổi không thể ngăn cản, đó lại là năm quan trọng nhất, thầy cô và phụ huynh đều nhìn chằm chằm họ như nhìn trộm.

Để tiết kiệm thời gian, năm lớp 12 đó cả hai đều ở trọ tại trường.

Đôi khi tan tiết tự học buổi tối Thu Sanh không muốn về ký túc xá, liền cùng Chung Cẩn đi dạo hai vòng trên sân vận động không một bóng người. Ban ngày việc học quá nặng nề, họ phần lớn thời gian mệt đến không muốn nói chuyện, nhưng lại tiếc không muốn về ngủ.

Có một lần gặp một đôi tình nhân trốn sau bụi cây hôn nhau, tai Chung Cẩn đỏ bừng, thúc giục Thu Sanh đừng nhìn, đi nhanh.

Thu Sanh lại nắm lấy tay áo đồng phục của Chung Cẩn, hỏi anh: “Anh có muốn thử một chút không?”

Chung Cẩn vừa mới do dự một chút.

Liền nghe thấy cách đó không xa truyền đến giọng thầy giáo: “Ai ở bên kia?”

Thu Sanh trong tình thế cấp bách, một chân đá Chung Cẩn vào bụi cây, Chung Cẩn ngã vào bồn hoa, lại khiến đôi đang hôn nhau kia sợ hãi kêu to chạy ra.

Cuối cùng đôi tình nhân kia bị thầy giáo bắt đi.

Thầy giáo hỏi Thu Sanh: “Tối muộn thế này còn ở đây làm gì?”

Thu Sanh: “Em thấy có một con mèo chạy tới, em ra đây tìm mèo.”

“Mau về đi, chưa thấy mèo bao giờ à? Mau về ngủ.”

Từ lần đó trở đi, có một khoảng thời gian Thu Sanh cứ nhìn thấy Chung Cẩn là lại học tiếng mèo kêu.

Chung Cẩn hết cách với cô, cuối cùng là vào một đêm mưa nhỏ, anh chặn Thu Sanh ở khúc quanh biệt thự nhà cô, dùng miệng lấp kín miệng cô.

Trời không biết từ lúc nào bắt đầu mưa nhỏ, Tiểu Đồng đút tay vào túi áo hoodie phía trước, dừng bước, ngẩng đầu lên, há to miệng hứng mưa.

“Chung Vân Đồng, ngậm miệng lại, bụng đau đấy con.”

Chung Cẩn gọi một tiếng, Tiểu Đồng giả vờ không nghe thấy. Chung Cẩn đi tới, cởi áo khoác trùm lên đầu con bé, bế con bé lên, quay đầu nói với Thu Sanh: “Về thôi, trời mưa rồi.”

Về đến nhà, Tiểu Đồng đã ngủ gật trong lòng Chung Cẩn.

Chung Cẩn ôm bé, Thu Sanh giúp anh lấy dép lê đặt xuống đất: "Muộn quá rồi, đừng gọi con dậy tắm, cứ để con ngủ như vậy đi."

"Ừ, anh lát nữa lấy khăn ấm lau mặt cho con." Chung Cẩn nói.

Ôm bé vào phòng ngủ phụ, Thu Sanh kéo chăn trên giường ra, thấy trên nệm đặt một gói kẹo cầu vồng.

Cô lấy gói kẹo ra: "Không biết con bé này làm sao nữa, trưa còn thả một con cua lên giường em."

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng ngồi trên sofa bên cạnh, bảo Thu Sanh tìm bộ đồ ngủ ra thay cho con.

Anh bế bé lên, để đầu bé dựa vào ngực mình, giúp bé cởi áo khoác ngoài: "Tiểu cẩu đây là tặng quà cho em đấy."

Thu Sanh đưa bộ đồ ngủ cho Chung Cẩn, nửa ngồi xổm bên cạnh, giúp con bé tháo hai bím tóc nhỏ, rồi dùng lược mềm nhẹ nhàng chải tóc cho con bé.

"Ấy, Chung Cẩn, anh chưa từng nhận được quà của Tiểu Đồng à? Em là người đầu tiên nhận được quà của con bé đúng không?"

Đối mặt với sự khoe khoang bất ngờ của Thu Sanh, ba Chung lập tức nổi lòng ganh đua.

Anh mặc kệ chiếc áo ngủ vẫn còn trùm trên đầu bé chưa kéo xuống, trực tiếp lấy điện thoại ra, tìm một bức ảnh trong vòng bạn bè chỉ mình anh thấy được, đưa đến trước mặt Thu Sanh:

"Bức họa nhỏ này, thấy chưa, con tặng anh đấy, quà chính thức, còn có cả hộp đựng nữa, mới không phải là con cua với kẹo cầu vồng."

Thu Sanh chua chát liếc nhìn.

Tiểu Đồng ngủ mơ màng, cảm thấy hơi khó thở, đưa tay muốn kéo chiếc áo ngủ trùm trên đầu xuống, lực đàn hồi của áo ngủ càng kéo càng dài, bao chặt lấy cái đầu tròn tròn, trông như một quả bóng cao su.

Hai ông bố bà mẹ vừa nãy còn đang cãi nhau trẻ con, lại vô lương cùng nhau cười nhạo cô con gái vô tội.

Sáng hôm sau, Thu Sanh thu hết những chiếc kính râm đặt ở chỗ huyền quan, cất lại vào phòng quần áo. Khẩu trang cũng được đựng trong hộp cẩn thận, bỏ vào ngăn kéo trên cùng của tủ giày.

Lúc ra cửa, Thu Sanh để mặt mộc hoàn toàn, ngược lại Chung Cẩn có chút không quen.

“Thu đậu phộng, có phải em đã âm thầm hạ quyết tâm gì rồi không?”

Thu Sanh lạnh lùng gật đầu:

“Đúng vậy. Sau này ai hỏi em có phải là Thu Đan Hoa không, em sẽ nói em là ai thì sao? Họ nói em diễn dở, em sẽ nói, anh có giỏi sao không đi diễn? Họ nói đại minh tinh có gì hơn người, em sẽ nói hơn anh.”

Chung Cẩn khẳng định hành vi dũng cảm của cô, nhưng không lạc quan về sự phát triển của tình hình.

Anh không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Thu Sanh dũng cảm, mỗi lần đều như một chiến binh xông ra ngoài, nghe được những lời không hay, lại sẽ rút lui về vỏ ốc của mình.

Có một khoảng thời gian, Thu Sanh thậm chí còn nảy ra ý định chuyển ra nước ngoài định cư, sau đó là vì công việc của Chung

Cẩn không thể đi, cô lại luyến tiếc chia tay Chung Cẩn, vì thế từ bỏ ý định này.

Lúc ra khỏi thang máy, Chung Cẩn trong lòng cũng hạ quyết tâm.

Lần này, không thể để Thu Sanh lùi bước nữa.

Người nếu bị đả kích quá nhiều lần, dù là người phụ nữ mạnh mẽ như thép cũng sẽ bị bào mòn ý chí.

Đưa Tiểu Đồng đến cửa nhà trẻ, gặp được một vài phụ huynh của trường mẫu giáo Bạch Quả, chỉ cần có người đến chào hỏi họ, Chung Cẩn liền dùng đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm đối phương.

Tuyệt đối không cho bất kỳ ai cơ hội nói móc.

Thu Sanh còn mắng Chung Cẩn, cảm thấy thái độ của anh không tốt, khiến các phụ huynh khác sợ hãi.

Hướng Duệ Thành đưa con trai vào nhà trẻ, tươi cười đi về phía họ, tính chào hỏi bạn bè một tiếng.

Kết quả bị ánh mắt của Chung Cẩn làm cho kinh hãi, Hướng Duệ Thành vội vàng dừng bước: “Xin lỗi, tôi đột nhiên nhớ ra nồi nước trên bếp nhà tôi vẫn còn đang đun.”

Lưu loát.

Hướng tổng tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ánh mắt của Chung Cẩn liền cảm thấy không có chuyện gì tốt, vẫn là đừng đi tự tìm rắc rối thì hơn.

Thu Sanh quả thực không dám nhìn, thúc giục Chung Cẩn nhanh đi làm đi, đừng ở ngoài làm trò cười.

Chung Cẩn lại xác nhận một lần, Thu Sanh đưa con xong sẽ về nhà, và hôm nay không có kế hoạch ra ngoài, anh mới yên tâm rời đi.

Thu Sanh vừa trở lại xe, lại nhận được tin nhắn Chung Cẩn gửi đến: 【 Hôm nay em muốn ra ngoài thì liên lạc với anh, anh đi cùng em. 】

【 Chung đầu to, anh có phải quên chúng ta đã ly hôn rồi không? Anh đột nhiên tình cảm thế này là sao? 】

Chung Cẩn, 【 Đừng nghĩ nhiều, anh chỉ thích làm hết lòng hết dạ rồi yên tâm thoải mái vô tình vô nghĩa thôi. 】

Thu Sanh lười trả lời anh, đặt điện thoại trở lại giá hút điện thoại, lái xe về nhà.

Hôm nay trường mẫu giáo Bạch Quả có một tiết học vẽ, Tiểu Đồng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nghiêm túc chu đôi má phúng phính, rất cẩn thận dùng bút màu đen vẽ một hình dạng bất quy tắc, sau đó cầm bút màu đỏ, bắt đầu mạnh dạn tô màu lên trên.

Đến khi tô kín toàn bộ khu vực màu đen bằng màu đỏ, con bé mới buông bút, gấp tờ giấy vẽ lại, bỏ vào chiếc cặp sách nhỏ của mình.

Trong giờ hoạt động tự do, Tiểu Đồng ngồi ở bậc thềm dưới mái hiên phòng học, quay đầu ngồi đối diện với Miêu Thanh Nguyệt bên cạnh, nói:

“Miêu Nguyệt Nguyệt, đi hai bước đi.”

Miêu Thanh Nguyệt lập tức chống đầu gối đứng lên, từ trước mặt Tiểu Đồng đi thẳng đến bên hố cát, rồi xoay người, đi về

phía Tiểu Đồng, song song ngồi xuống.

Tiểu Đồng đưa tay sờ sờ bím tóc của Miêu Thanh Nguyệt: “Bạn ngoan, giỏi quá.”

Miêu Thanh Nguyệt mím môi ngượng ngùng cười một chút: “Mẹ tớ bảo, bây giờ tớ đi được tốt lắm rồi.”

Tiểu Đồng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn, đắc ý rung đùi: “Đúng rồi đúng rồi, thật sự đi được rất tốt.”

Cậu bé Đường Vinh Tông trong lớp đi về phía họ, lấy ra mấy cây kẹo mút từ trong túi, đưa đến trước mặt họ: “Chung Vân Đồng, mẹ tớ bảo tớ mang kẹo mút chia cho cậu ăn.”

Đường Vinh Tông chính là cậu bé đã vén váy các bạn nữ trước đây.

Sau lần mọi người xé rách mặt nhau ở bờ biển, mẹ của Đường Vinh Tông về nhà nghĩ lại liền thấy sợ hãi, sợ trưởng đồn công an tùy tiện tìm cớ trả thù nhà họ, vì thế hôm nay còn nhét mấy cây kẹo mút vào cặp sách của con trai, bảo cậu mang đi cho Chung Vân Đồng ăn.

Coi như chủ động làm lành đi.

Có người chính là như vậy, nói với cô ta vài câu là thành thật ngay.

Tiểu Đồng ôm mặt Miêu Thanh Nguyệt, nở nụ cười tươi rói: “Oa, cảm ơn cậu, nhưng tớ không cần.”

“Vì sao vậy? Đây là vị dâu tây cậu thích mà.” Đường Vinh Tông lại đưa cây kẹo mút qua, chuẩn bị nhét vào lòng bàn tay Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng hất tay cậu ta ra, đứng lên, lớn tiếng gọi cô giáo đang ngồi cách đó không xa: “Cô La, Đường Vinh Tông mang kẹo mút đến trường.”

Cô La nghe thấy động tĩnh, đứng dậy đi về phía này, nhìn thấy cây kẹo mút trong tay cậu bé, trực tiếp tịch thu, phê bình Đường Vinh Tông vài câu.

Mà Chung Vân Đồng vì đã kiềm chế được sự cám dỗ của kẹo mút, hơn nữa chủ động báo cáo với cô giáo, nên cô La thưởng cho con bé một ngôi sao nhỏ.

Tiểu Đồng gỡ ngôi sao nhỏ xuống, dán lên trán Miêu Thanh Nguyệt, giống như sờ con thú cưng nhỏ của mình, vuốt vuốt đầu Miêu Thanh Nguyệt, cưng nựng nghiêng đầu hỏi: “Vui không?”

Miêu Thanh Nguyệt ngơ ngác sờ sờ ngôi sao nhỏ trên trán, ngây ngốc cười:

“Vui, cậu muốn tặng cho tớ sao?”

Tiểu Đồng dũng cảm gật đầu: “Sau này ngôi sao nhỏ của tớ đều cho cậu.”

Trước giờ tan học mẫu giáo, Chung Cẩn đã gửi một tin nhắn trong nhóm【 kết nhóm nuôi con 】:【 Lát nữa tôi đi đón Chung Vân Đồng. 】

Thu Sanh,【 Đã nhận. 】

Dì Lương,【 Tôi cũng đã nhận. 】

Trong nhà hiện tại có ba người chăm sóc con, đôi khi sẽ dễ dàng xảy ra một vài sai sót, ví dụ như mấy ngày trước, Tiểu Đồng cả đêm tắm hai lần, dì Lương tắm cho bé một lần, hai tiếng sau

Thu Sanh lại tắm cho bé một lần nữa.

Mà đứa trẻ đáng thương vì muốn chơi súng bong bóng, đã cố chịu đựng không hé răng.

Đến hôm sau dì Lương nhắc đến chuyện tắm cho Tiểu Đồng hôm qua, mọi người mới nhận ra đã xảy ra sai sót.

Sau đó Thu Sanh lập nhóm 【 kết nhóm nuôi con 】 này, kéo Chung Cẩn và dì Lương vào nhóm, có động thái gì mọi người đều báo một tiếng, tránh lãng phí sức lao động.

Đến giờ tan học mẫu giáo, Chung Cẩn đi bộ đến trường đón Chung Vân Đồng, rồi đưa con bé về đồn công an:

“Con ở đây tự chơi, đợi ba tan làm rồi cùng về nhà.”

Tiểu Đồng ngồi xổm trước ngăn kéo đồ ăn vặt, lục lọi mấy món đồ ăn vặt nhét vào túi, thậm chí còn không chào Chung Cẩn một tiếng, lộn xộn chạy đi xem náo nhiệt.

Vừa nãy vào đây bé đã nghe thấy, bên phòng điều giải ầm ĩ đến rất dữ.

Chung Cẩn làm xong chút công việc cuối cùng, xách bé đang xem náo nhiệt ra, ôm ra khỏi đồn công an.

Xe buổi sáng bị Thu Sanh lái về rồi, Chung Cẩn đứng bên đường chặn một chiếc taxi, ôm bé chui vào ghế sau.

Thật ra trong nhà chỉ có một chiếc xe là không quá tiện, nhưng Chung Cẩn và Thu Sanh cũng chưa đề cập đến việc mua thêm một chiếc xe nữa, cũng không phải thiếu tiền, cố tình cứ phải cùng nhau lái một chiếc xe.

Chương 59

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng dựa vào cánh tay Chung Cẩn, lấy từ cặp sách ra bức vẽ nguệch ngoạc ở trường cho ba xem.

Chung Cẩn hỏi, “Con vẽ cái gì đây? Là đùi gà rán chấm tương cà hả? Hay đùi gà chiên?”

Tiểu Đồng khoanh tay nhỏ lại, quay mặt ra ngoài cửa sổ, giận dỗi ngoảnh lưng về phía Chung Cẩn.

Chung Cẩn nhận ra mình đã đoán sai.

Dỗ dành mãi, hứa cuối tuần đưa bé đi ăn pizza và kem thì Tiểu Đồng mới chịu nguôi giận.

Tiểu Đồng mân mê tờ giấy, nghiêm túc giải thích với Chung Cẩn, “Đây là trái tim màu hồng, là tim của con.”

Ba Chung Cẩn nhìn trái tim hình tứ giác méo mó kia, không dám nói gì, sợ nói sai lại bị bé giận.

Tiểu Đồng sờ sờ vị trí tim mình, duỗi ngón tay nhỏ xíu đặt lên trái tim hồng, “Con tặng tim của con cho mẹ.”

Mấy ngày trước, Thu Sanh không vui, con nít nhìn như ngây ngô, thật ra trong lòng đều cảm nhận được. Chắc là bé muốn nói, bé tặng tim của bé cho mẹ, mẹ có trái tim mới sẽ vui vẻ trở lại.

Bé con hiểu chuyện quá, lòng Chung Cẩn mềm nhũn.

Nhưng anh lại có chút ghen tị, “Chỉ tặng cho mẹ thôi sao? Ba cũng muốn một cái.”

Cô nhóc lập tức gấp trái tim hồng bỏ vào cặp sách, tay nhỏ xua xua mạnh, “Không có, hết rồi, con chỉ có một trái tim thôi.”

Chung Cẩn hít hít mũi, cố ý trêu bé, “Nhưng ba không có, ba cũng sẽ buồn đó.”

Tiểu Đồng ôm đầu anh, hôn lên má anh một cái, vẻ mặt kiểu "Thật là hết cách với ba".

Chung Cẩn đặt lòng bàn tay lên đỉnh đầu con gái, ánh mắt nhìn xa xăm, sợ bé lớn nhanh quá, những ngày vui vẻ như thế này sẽ thoáng chốc qua đi.

Về đến nhà, Tiểu Đồng đưa bức vẽ trái tim cho Thu Sanh, “Mẹ ơi, quà cho mẹ nè.”

“Oa.” Thu Sanh ngạc nhiên vui mừng mở giấy vẽ ra, nét mặt dần lộ vẻ khó hiểu, “Đây là cái gì vậy con?”

Tiểu Đồng giơ một ngón tay nhỏ lên, “Mẹ đoán đi.”

“Hả?” Thu Sanh kéo dài giọng nghi ngờ, nhìn về phía Chung Cẩn đang chuẩn bị đi về phía nhà vệ sinh cầu cứu.

Chung Cẩn dừng bước, chỉ vào ngực mình, dùng khẩu hình nhắc nhở, “Tim.”

Vẻ khó hiểu trên mặt Thu Sanh càng sâu, mắt nhìn Chung Cẩn, không chắc chắn lắm nói, “Nó là tim của ba sao? Bé con vẽ tim của ba hả?”

Chung Cẩn, “……” Vẻ mặt không liên quan đến tôi, nhanh chân đi vào nhà vệ sinh.

Lúc anh từ nhà vệ sinh ra, Thu Sanh đang ngồi xổm bên ngoài ổ chó dỗ dành, “Bé cưng ơi, con đừng giận nữa, con có thể nói cho mẹ biết đây là cái gì không?”

Chung Cẩn cầm quả táo, ngồi xuống sofa, cúi người gọt vỏ, vỏ táo rơi xuống thùng rác bên cạnh bàn, anh vắt chéo chân dựa vào sofa, cắn một miếng táo, vẻ mặt xem kịch vui.

Thu Sanh dỗ dành hồi lâu.

Cuối cùng, một cái đầu tròn xoe ló ra từ ổ chó, cằm đặt trên thành, đôi mắt to tròn long lanh nhìn,

“Đây là tim của con, con tặng tim của con cho mẹ.”

“A, tuyệt vời quá! Lúc nãy mẹ không nhận ra, bây giờ mẹ thấy rồi, thật sự giống tim của con y như đúc, cảm ơn con yêu.”

Tiểu Đồng lại rụt về ổ chó, người co rúm lại, vùi đầu vào chiếc chăn mềm mại nhỏ xíu, trông thật là tổn thương.

Thu Sanh dỗ không được, lại quay đầu dùng ánh mắt cầu cứu Chung Cẩn, khẽ kêu không thành tiếng, “Cứu mạng!”

Chung Cẩn bỏ lõi táo vào thùng rác, dùng khăn ướt tao nhã lau tay, trong ánh mắt có vẻ siêu nhiên như đã nhìn thấu tất cả,

“Con bé ấy giả vờ đấy, con bé đang cười.”

Lời Chung Cẩn vừa dứt, trong ổ chó vang lên tiếng cười khúc khích, cô nhóc cười lăn lộn trên chăn, “Bị lừa rồi, hi hi.”

Con nít diễn đạt không rõ ràng lắm, sau này Chung Cẩn giải thích ý nghĩa bức vẽ cho Thu Sanh nghe, vì mẹ buồn nên bé vẽ trái tim của mình tặng mẹ.

Chắc là bé hy vọng dùng trái tim của mình bù đắp cho trái tim bị tổn thương của mẹ.

Buổi tối, Thu Sanh làm một khung ảnh bằng vải, kẹp trái tim tứ giác kia vào, treo lên bức tường trước bàn làm việc của mình.

Cuối tuần đó, Thu Sanh nhận được lời mời của mấy phụ huynh trong lớp, mời cô đưa con cùng đi dã ngoại ở một công viên giải trí không động cơ ở ngoại ô.

Vì mấy năm gần đây không thích giao tiếp, lại nghĩ đến việc một năm sau mình sẽ rời khỏi Hải Sơn.

Trước đây, Thu Sanh thật ra đã quyết tâm sống kín đáo, nên cô cố gắng không tham gia các hoạt động ngầm do phụ huynh tổ chức.

Nhưng bây giờ Thu Sanh thay đổi ý định, vì cô không đi thì Tiểu Đồng cũng không thể đi, không thể vì cô không muốn mà khiến con mất đi cơ hội vui chơi cùng bạn bè.

Vậy nên lần này Thu Sanh vui vẻ nhận lời.

Vị phụ huynh tổ chức hoạt động kéo một nhóm nhỏ, Thu Sanh nhìn qua, tổng cộng có 5 người, cũng không quá đông.

Người tổ chức là mẹ của Lục Tinh Tinh, chị ấy nói công viên có chỗ nướng BBQ tự phục vụ, mọi người có thể chia tiền ăn tối ở đó.

Mấy phụ huynh khác cũng dễ nói chuyện, nhiệt tình đồng ý đề nghị này, không khí trong nhóm chat có vẻ khá tốt.

Đến ngày hôm sau chuẩn bị xuất phát, Thu Sanh và Tiểu Đồng mặc đồ thể thao đôi đi ra cửa, Chung Cẩn cũng từ trong phòng

đi ra, mặc áo thun đơn giản và quần dài thoải mái, mở tủ giày lấy giày thể thao ra.

Thu Sanh hỏi, “Anh mang giày thể thao làm gì?”

Chung Cẩn, “Anh đi cùng hai mẹ con.”

“Đây là buổi tụ tập của các mẹ.”

“Anh không tham gia tụ tập của mọi người, anh chỉ ở bên cạnh đợi thôi, nếu mọi người cảm thấy không tự nhiên, anh sẽ đi xa hơn nữa.”

Thu Sanh, “…… Anh thật là…”

Đến công viên, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mấy phụ huynh khác, Chung Cẩn vẻ mặt tự nhiên giải thích, “Tôi tiện đường đi ngang qua đây.”

Vị trí địa lý của công viên này đã ở vùng ngoại ô phía bắc thành phố, đi thêm nữa là ra biển rộng mênh mông, thật không biết anh tiện đường nào mà đến được đây.

Bọn trẻ chơi trong công viên, mấy phụ huynh ngồi dưới mái che nắng, có Chung Cẩn ở đó, mọi người quả thật đều không được tự nhiên lắm, khách sáo trò chuyện vài câu về chuyện con cái.

Thu Sanh đang nghĩ cách kiếm cớ đuổi Chung Cẩn đi thì Tiểu Đồng trán đầy mồ hôi chạy tới, bé ôm lấy đầu gối anh,

“Ba ơi, con cần ba.”

Chung Cẩn bị Tiểu Đồng kéo đi, các mẹ cuối cùng cũng thoải mái hơn nhiều, có người trêu mẹ Thu Sanh, “Xem hai người khó rời nhau thế kia, định tái hôn hả?”

Thu Sanh khéo léo uống nước cho qua chuyện, “Tạm thời vẫn chưa có ý định đó.”

Trong công viên có một đường hầm trượt, nối tiếp đường trượt là một chiếc cầu treo dài, các bạn nhỏ muốn chơi đường trượt này phải đi qua chiếc cầu treo lắc lư trước.

Tiểu Đồng không muốn đi cầu treo, nhưng lại muốn chơi trượt, nên bảo ba Chung Cẩn bế em lên trên.

Bế Tiểu Đồng mấy lượt qua lại, cánh tay Chung Cẩn bắt đầu mỏi nhừ, cúi đầu xuống, anh thấy mấy đôi mắt trong veo đang nhìn mình chằm chằm.

“Chú ơi, chúng cháu cũng muốn.” Mấy nhóc tì đồng thanh nói.

Chung Cẩn ngẩng đầu nhìn xuống mái che nắng, mấy phụ huynh đang nhìn về phía này, anh nghiến răng, “Được.”

Đợi đám nhóc tì chơi đã đời, Chung Cẩn đã mệt đến mức cánh tay đau nhức, thậm chí lúc uống nước vặn nắp chai tay cũng run rẩy.

Anh cũng không ăn được gì nhiều, tùy tiện uống chút nước rồi cả nhà về.

Hôm nay Tiểu Đồng thật sự chơi mệt, ngủ một giấc trên xe, về đến nhà, lúc Thu Sanh tắm cho bé, bé tắm được một nửa lại ngủ thiếp đi.

Thu Sanh một tay đỡ đầu con, tránh cho đầu bé bị chúi xuống, một tay cầm vòi sen xả sạch bọt xà phòng trên người bé, rồi dùng khăn tắm quấn con bế ra.

Bé con ngủ say thật, ba mẹ vừa thay đồ ngủ cho bé, vừa sấy tóc, lăn lộn thế nào cũng không tỉnh.

Đặt con lên giường, Tiểu Đồng trở mình, ôm lấy con heo bông trên giường, vùi đầu vào bụng heo rồi nằm im.

Thu Sanh xoa xoa cánh tay đau nhức, đi đến sofa, ngồi xuống chiếc sofa đơn đối diện Chung Cẩn,

“Tiểu Đồng có phải lại béo lên không? Em sắp bế không nổi con bé rồi.”

Chung Cẩn vừa định nói, em mới bế một đứa đã kêu ca, anh hôm nay bế năm đứa như bế heo con ấy.

Thu Sanh lại nói, “Vẫn là anh giỏi, em bế một đứa còn không xong, hôm nay anh bế bao nhiêu đứa trẻ con.”

Chung Cẩn xoa xoa tay, vẻ mặt rất bình thản, “Chút lòng thành.”

“Mình gọi đồ hộp về ăn đi anh, chiều nay cũng không ăn được gì nhiều.” Thu Sanh ôm gối vào lòng, mở ứng dụng gọi đồ ăn, “Gọi món sườn cay ngọt không cay nhé?”

“Ừ…… Cho anh hai lon bia.”

“Em cũng muốn uống bia.”

Đồ ăn được giao đến, Thu Sanh bật TV, bắt đầu tìm phim, sườn cay ngọt và bia phải ăn cùng với phim mới ngon, xem gì không quan trọng, chủ yếu là phải có không khí.

Chung Cẩn tắt đèn phòng khách, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn ánh sáng huỳnh quang từ màn hình TV chiếu lên.

Để không làm ồn đến con, tiếng TV cũng được vặn rất nhỏ, đôi khi thậm chí không nghe rõ diễn viên nói gì, còn phải xem phụ đề.

Thu Sanh bị cận thị nhẹ, ngày thường không ảnh hưởng, nhưng khoảng cách này xem phụ đề lại không rõ lắm, cô cũng lười đứng dậy đi phòng ngủ lấy kính, sợ đánh thức Tiểu Đồng, nên cứ thế chấp nhận xem.

Xem một lúc, thấy không thú vị, cô dứt khoát không xem nữa, uống một ngụm bia, bắt đầu tán gẫu với Chung Cẩn,

“Haizz, kể cho anh chuyện buồn cười này, mẹ Lục Tinh Tinh ấy, chị ta gọi con trai là thiếu gia không đó. Em nghe chị ta nói, ‘Thiếu gia nhà tôi không ăn hẹ.’, ‘Lấy cho thiếu gia nhà tôi chút nước qua đây’, em cứ ngơ ngác, em còn tưởng chị ta là bảo mẫu của Lục Tinh Tinh đó. Sau này mới biết, đó là cách chị ta gọi yêu con trai, cũng may em không hỏi chị ta có phải bảo mẫu không, nếu không thì quê chết.”

Chung Cẩn khẽ nhíu mày, “Cái kiểu gì vậy, làm cho con nít lớn nhỏ tôn ti không phân biệt được.”

Thu Sanh lại cầm cánh ngỗng gặm, “Thật ra em cũng thấy hơi không ổn, nhưng cũng không liên quan đến mình, em chỉ là người hóng chuyện thôi.”

Cái giọng điệu này của cô Chung Cẩn quá quen thuộc.

Hồi mới vào giới giải trí, cứ về nhà là Thu Sanh lại lôi kéo Chung Cẩn tám chuyện. Chung Cẩn là người kín miệng, tuyệt đối không bao giờ đi nói lung tung, nên chuyện gì hot cô cũng dám kể với anh.

Thu Sanh hễ tám chuyện là hai mắt sáng rực, không biết mệt mỏi.

Chung Cẩn còn trêu cô, vào giới giải trí không phải đi đóng phim, mà là đi nhập hàng.

Nói một hồi mấy chuyện nhỏ nhặt của các mẹ hôm nay, Thu Sanh lại nói, “Vậy anh còn nhớ Đồ Tiêu Tiêu lớp mình hồi xưa không? Chuyện của cô ta còn hài hước nữa.”

“Cô ấy làm sao?” Chung Cẩn cũng bị cô khơi gợi hứng thú.

Thu Sanh, “Có một lần mấy đứa con gái tụ tập, Đồ Tiêu Tiêu khoe chồng, nói chồng cô ta chỗ nào cũng tốt, đến mùi trên người cũng dễ chịu, có mùi sữa nữa. Thế là Trương Đồng liền đá xoáy cô ta, nói chồng mày có mùi sữa, mày tốt nhất nên tìm người điều tra xem có phải bên ngoài có con không.”

Nói đến đây, mẹ Thu Sanh dừng lại một chút, bưng ly bia lên uống một ngụm.

Lúc này, trong bóng tối phòng khách vang lên một giọng trẻ con trong trẻo, “Nói nhanh đi.”

Thu Sanh, “……”

Chung Cẩn, “…… Con ra đây từ lúc nào vậy?”

Tiểu Đồng bình tĩnh cầm một cái đùi gà gặm, “Không cần lo cho con, nói nhanh đi.”

Chương 60

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng dựa vào mép bàn trà, vừa gặm chiếc móng gà yêu thích đến tèm lem dầu mỡ cả tay, vừa nhìn thấy ba mẹ đều chăm chú nhìn mình, liền mất kiên nhẫn thúc giục,

“Rốt cuộc bên ngoài có con hay không hả ba?”

Thu Sanh liếc nhìn Chung Cẩn, ánh mắt dò hỏi, liệu có nên để con nghe những chuyện này không?

Chung Cẩn bình thản nuốt ngụm bia trong miệng, “Cứ nói đi, con bé ở đồn công an còn nghe mấy chuyện lung tung rối rắm hơn nhiều, mức độ còn lớn hơn cái này.”

Dừng một chút, Chung Cẩn lại nói thêm một câu, “Nghe nhiều cũng tốt, sau này không ai lừa được con bé.”

Thu Sanh thầm nghĩ, anh tính toán xa xôi quá rồi đấy.

Tiểu Đồng bên kia lại thúc giục một tiếng, Thu Sanh mới hắng giọng nói, “Rốt cuộc có con hay không thì mẹ cũng không biết, vì sau đó mọi người không nhắc đến chủ đề này nữa.”

Chung Cẩn và Tiểu Đồng đồng thời thở dài một tiếng đầy thất vọng.

Thu Sanh thấy bộ dạng của hai ba con như vậy, lại tốt bụng nói thêm một câu, “Nhưng mà sau đó Đồ Tiêu Tiêu ly hôn rồi.”

Chung Cẩn bưng ly bia lên uống một ngụm, “Vậy chắc là tra ra có con bên ngoài rồi.”

Tiểu Đồng ném chiếc móng gà gặm dở dang vào thùng rác, giơ hai bàn tay dính đầy dầu mỡ dụi dụi vào người Chung Cẩn, “Cho con uống một ngụm.”

“Con nít không được uống rượu.” Chung Cẩn đưa ly của mình lên cao một chút, “Cái tay đầy dầu mỡ của con tránh xa ly của ba ra.”

Cô nhóc béo khéo léo nhón ngón tay cẩn thận tránh quần áo và sofa của Chung Cẩn, rồi chạy đến chỗ Thu Sanh làm nũng, “Mẹ ơi, con khát nước.”

Thu Sanh cầm khăn ướt trên bàn lau tay và mặt cho con, cắm ống hút vào hộp sữa chua đưa cho bé,

“Uống đi con.”

Cô nhóc ôm hộp sữa chua, chạm cốc với mẹ Thu Sanh, rồi lại qua chạm nhẹ ly với ba Chung Cẩn, sau đó đi đến chiếc sofa nhỏ dành riêng cho mình ngồi xuống, dũng cảm húp một ngụm sữa chua thật to,

“Xem náo nhiệt vui quá.”

Chung Cẩn bật cười, “Thích xem náo nhiệt vậy, sau này làm cảnh sát đi, ngày nào cũng có náo nhiệt xem.”

Tiểu Đồng đặt bàn tay lên thái dương, “Tuân lệnh, sếp Chung.”

Chung Cẩn uống cạn ly bia, dựa vào sofa trầm ngâm một lát, không biết nghĩ đến điều gì, lại lắc đầu, “Thôi đừng làm cảnh sát, làm cảnh sát vừa mệt vừa nguy hiểm.”

Thu Sanh, “Con gái chúng ta lớn lên chắc chắn xinh đẹp, cũng ngàn vạn lần đừng làm minh tinh, dù có công ty quản lý tìm

con, con cũng đừng vào giới giải trí."

Cô nhóc nhàn nhã dựa người vào chiếc sofa da nhỏ của mình, sụt sụt hút sữa chua, "Dạ, vậy con làm một minh tinh cảnh sát."

Chung Cẩn, "…… Con chỉ muốn chống đối ba mẹ thôi đúng không?"

Thu Sanh dùng ngón tay thon dài xinh đẹp day day thái dương, lo lắng nghĩ, con bé này chẳng lẽ đã bước vào tuổi nổi loạn rồi sao?

Rạng sáng trời còn chưa sáng, cửa phòng ngủ chính bị mở toang ra một tiếng "loảng xoảng", Tiểu Đồng mặc bộ đồ ngủ thu hoa nhí mà mẹ Thu Sanh may cho bé, vội vội vàng vàng chạy vào, lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Chung Cẩn khẽ nheo mắt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi lại gục xuống ngủ tiếp.

Tiểu Đồng từ trong nhà vệ sinh đi ra, đến chỗ Chung Cẩn, đưa tay véo mũi anh.

Chung Cẩn khẽ rên hai tiếng tỉnh lại, "Sao vậy con?"

Tiểu Đồng ôm đầu Chung Cẩn, cằm đặt lên mặt anh, nói nhỏ xíu, "Con vừa đi tiểu không kịp, tè dầm ra quần rồi."

Chung Cẩn xoay người ngồi dậy, "Không sao đâu con, tối con uống sữa chua nhiều quá, ba đi lấy đồ ngủ cho con."

Thay bộ đồ ngủ sạch sẽ xong, Tiểu Đồng không về phòng Thu Sanh, bò lên giường Chung Cẩn, kéo chăn đắp lên mình, "Con muốn ngủ với ba."

Chung Cẩn đã chuẩn bị rời giường đi chạy bộ, thấy Tiểu Đồng ăn

vạ trên giường, lại ngả lưng xuống ngủ tiếp với bé một lát.

“Con tè dầm sao không tìm mẹ? Có phải con thích ba hơn không?” Chung Cẩn vuốt những sợi tóc sau gáy con gái, tóc bé bây giờ đã dài hơn một chút, ngủ dễ bị đè lên.

Tiểu Đồng trở mình, quay cái lưng tròn trịa như con gấu nhỏ về phía Chung Cẩn, “Vì muốn cho mẹ ngủ ngon giấc, không muốn làm phiền mẹ.”

Chung Cẩn cười gượng gạo, “…… Ngủ nhanh đi con, đừng nói nữa.”

Năm nay Tết Trung Thu và Quốc Khánh nghỉ liền nhau, tổng cộng được 8 ngày nghỉ.

Dì Lương muốn đưa mẹ về quê ăn Tết, vừa hay mấy ngày này dì xin nghỉ.

Cô nhóc nghịch ngợm mới ở nhà được hai ngày, Thu Sanh đã vẻ mặt lo lắng nói với Chung Cẩn, “Thật hy vọng con bé mau đi học lại.”

Chung Cẩn, “Hôm nay anh đưa con bé đến đồn công an đi.”

Ngày hôm sau Chung Cẩn phải đến cục họp, Tiểu Đồng chỉ có thể ở nhà với Thu Sanh.

Tưởng tượng đến việc hôm nay phải một mình trông con, Thu Sanh lập tức lộ vẻ mệt mỏi rã rời, còn Chung Cẩn không phải trông con thì lại nhẹ nhàng thoải mái.

Hai vợ chồng dường như đã quên, hai tháng trước hai người còn phát điên tranh giành quyền nuôi con thế nào.

Thu Sanh đạp máy may trong phòng làm việc, Tiểu Đồng xem

hết phim hoạt hình hôm nay, cứ lát lại vào tìm mẹ làm việc gì đó.

Ném hộp sữa chua lên bàn làm việc của mẹ, “Mở ra cho con.”

Một lát sau, đội một cái chậu inox lên đầu chạy vào, “Mẹ ơi, mẹ mau xem nè, mũ mới của con.”

Vất vả lắm mới đuổi đi được, chốc lát sau lại lén lút quay lại, từ trên giá làm việc của Thu Sanh xé một mảnh lụa trắng trùm lên đầu, nghiêm trang nói với mẹ,

“Con muốn kết hôn, bye bye.”

Thu Sanh đành phải bỏ dở công việc, chơi trò đám cưới giả với con một lát.

Cô nhóc đóng vai cô dâu, mẹ Thu Sanh một mình đóng vai mẹ cô dâu, ba cô dâu, chú rể, ba mẹ chú rể, ông bà, và cả bạn bè như Hướng Tử Mặc và Miêu Nguyệt Nguyệt.

Khả năng diễn xuất cạn kiệt của Thu Sanh bị con gái đào bới triệt để, mãi đến khi cô nhóc chơi đã đời mới chịu thôi.

Chỉ là Thu Sanh đã mệt đến không còn sức lực làm việc tiếp.

Thu Sanh nằm vật vã trên sofa phòng khách, nhìn thấy cô nhóc béo ôm bụng, khom lưng, lén lén lút lút từ trong phòng ngủ đi ra, rồi nhanh chóng chui vào ổ chó của mình.

Không cần đoán cũng biết, chắc chắn lại là trộm đồ trang điểm và trang sức của mẹ, giấu những "báu vật" đó vào cái ổ nhỏ của mình.

Thu Sanh hoàn toàn buông xuôi, thầm nghĩ, chỉ cần con bé đừng đến quấy rầy mình là được, coi như không thấy.

Nhắm mắt lại, Thu Sanh sinh lòng bội phục Chung Cẩn, nghĩ đến việc anh một mình vừa làm việc vừa trông con, thậm chí còn có thể ngày nào cũng tập thể dục, tự tay chuẩn bị ba bữa ăn cho con, lại còn luôn chú ý đến sự trưởng thành, sức khỏe thể chất và tinh thần của con.

Nếu có giải Nobel trông trẻ, chắc chắn anh có thể được đề cử.

Và nữa, các cô giáo mầm non phải đồng thời chăm sóc nhiều đứa trẻ như vậy, thật là một nghề vĩ đại.

Thu Sanh đang nhắm mắt nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của con gái,

“Cứu mạng, mẹ ơi cứu mạng.”

Vừa mở mắt ra, cô lập tức ngồi bật dậy, nhìn thấy cô nhóc béo ngồi trong thùng rác, mông bị kẹt không ra được, lại thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đến trưa, cô nhóc ăn cơm trưa xong đi ngủ, Thu Sanh mới có thể nghỉ ngơi một lát, chị lấy điện thoại ra tìm kiếm các công viên giải trí trẻ em gần đó, tính chiều đưa con đi ra ngoài, tìm một chỗ giết thời gian.

Đưa Tiểu Đồng bắt xe đến trung tâm thương mại, tốn 100 tệ nhốt con vào khu vui chơi trẻ em trong trung tâm.

Thu Sanh mua một ly cà phê ngồi ở hàng rào bên ngoài, cũng không dám lơ là, phải luôn để mắt đến con bên trong, tránh cho con bé gây chuyện.

Ví dụ như vừa rồi, Thu Sanh thấy một cậu bé cứ liên tục liếm những quả bóng nhựa trong nhà bóng, còn mẹ cậu bé thì ngồi bên cạnh nghịch điện thoại, hoàn toàn không để ý.

Lúc cậu bé chuẩn bị nhét cả một quả bóng vào miệng, Thu Sanh lập tức đi qua nhắc nhở phụ huynh của cậu bé.

Mẹ cậu bé có lẽ nhận ra Thu Sanh, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, nhưng ngoài lời cảm ơn, không nói thêm gì.

Thu Sanh trở lại chỗ ngồi của mình, mơ hồ nghe thấy người mẹ kia đang nhỏ giọng nhắn tin với bạn,

“Hình như tôi vừa nhìn thấy Thu Đan Hoa ở quảng trường Song Tử.”

Chị dùng khóe mắt nhìn thấy người mẹ kia cầm điện thoại chụp về phía này, tim Thu Sanh đột nhiên hoảng loạn, cả người cứng đờ, lông tơ trên cánh tay dựng đứng lên.

Trước đây khi cô bị bạo lực mạng, trên mạng xuất hiện rất nhiều ảnh chụp lén mà chính cô cũng chưa từng thấy, đám antifan điên cuồng công kích ngoại hình của cô, bất kỳ một chút tì vết nào trên mặt cũng bị phóng đại vô hạn, bị cả mạng xã hội phán xét.

Khoảng thời gian đó cô không dám ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu toàn là những bình luận ác ý dày đặc.

Chính là cái bóng ma đó vẫn còn, bây giờ nhìn thấy người khác chụp lén, cô liền đột nhiên phản ứng thái quá.

Điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Thu Sanh giật mình, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, sờ đến điện thoại mấy lần mới lấy ra được.

Nhìn thấy số điện thoại của Văn Hòa Xương, trong lòng mẹ Thu Sanh thoáng qua một tia thất vọng khó nhận ra.

Cô trấn tĩnh lại, nghe điện thoại, “Alo.”

Giọng Văn Hòa Xương bên kia vẫn nhẹ nhàng tươi sáng như trước, “Thu Sanh, bây giờ tôi mới ra khỏi sân bay Hải Sơn, tối có tiện gặp mặt không?”

“Anh đến Hải Sơn sao?”

“Đúng rồi, tôi đến đây giải quyết chút việc, đột nhiên nhớ ra cô vừa hay ở Hải Sơn, nên liên lạc với cô, tiện thể tôi qua xem tiến độ công việc bên cô thế nào.”

“Tối có lẽ không có thời gian, tôi hiện đang ở bên ngoài, anh muốn qua đây không?”

“Được, gửi địa chỉ cho tôi.”

Thu Sanh gửi định vị cho Văn Hòa Xương.

Quay đầu lại nhìn thì thấy người mẹ vừa chụp lén cô dường như không có chuyện gì đang cúi đầu nghịch điện thoại.

Con trai của cô ta vẫn tiếp tục gặm bóng nhựa.

Lần này Thu Sanh không nhắc nhở cô ta nữa.

Cô ngước mắt nhìn Tiểu Đồng, bé đang nhảy nhót trên giường nhún rất cao, nhìn thấy cô liền vẫy tay mạnh, Thu Sanh dùng tay ra hiệu bảo con chú ý an toàn.

Đợi chưa đến một tiếng ở trung tâm thương mại, Văn Hòa Xương đeo hai chiếc ba lô trên vai đã tìm thấy Thu Sanh.

Văn Hòa Xương thật ra là đàn em khóa dưới thời cấp ba của Thu Sanh và Chung Cẩn, năm họ học lớp 12 thì cậu đàn em này mới

vào lớp 10.

Vốn dĩ mọi người không có nhiều giao tiếp.

Chỉ là đến khi Văn Hòa Xương học đại học, được gia đình ủng hộ bắt đầu khởi nghiệp, làm đại lý cho một nhãn hiệu búp bê BJD, hai năm sau cậu lại sáng lập nhãn hiệu riêng của mình.

Thu Sanh vốn là người chơi búp bê lâu năm, lại rất giỏi tự làm các loại quần áo và phụ kiện cho búp bê, nên quen biết người bạn học này.

Đôi khi Thu Sanh sẽ giúp công ty của Văn Hòa Xương thiết kế một vài mẫu quần áo búp bê, bên Văn Hòa Xương cũng trả tiền theo giá thị trường, hai người vẫn luôn duy trì quan hệ hợp tác.

Ngay từ đầu Thu Sanh chỉ mơ hồ cảm thấy Văn Hòa Xương dường như có ý với mình.

Ví dụ như khi nói chuyện với cô rất dịu dàng, ngữ khí thậm chí có chút cưng chiều. Đi công tác du lịch gì đó, còn thường xuyên mang về cho cô một vài món quà nhỏ, quà có thể thấy là được lựa chọn tỉ mỉ, nhưng lại không quá đắt giá, khiến người ta khó từ chối.

Sau khi Thu Sanh và Chung Cẩn ly hôn, Văn Hòa Xương mới chính thức tỏ tình với cô, nhưng mẹ Thu Sanh thẳng thừng từ chối.

Trong mắt Thu Sanh, cô chỉ coi cậu như một đàn em kém mình hai tuổi, nói sâu hơn thì cũng chỉ là quan hệ hợp tác.

Chuyện riêng tư, Thu Sanh rất ít khi kể với cậu, ngay cả chuyện cô ly hôn lúc đó, cậu cũng chỉ nghe bạn bè nói lại mới biết.

Chương 61

DTV-EBOOK

Vậy nên anh ta chỉ biết Thu Sanh ở Hải Sơn, còn tưởng rằng cô đến đây để giải sầu, hoàn toàn không biết Thu Sanh đã có một cô con gái.

Văn Hòa Xương ngày thường ăn mặc rất tươi tắn, áo thun, quần short ngắn đến đầu gối, tóc mái cắt ngắn ngủn, đeo ba lô hai vai, trên mặt còn mang một chiếc kính râm phi công.

Anh ta nhìn thấy Thu Sanh, cười tươi rói chạy về phía cô, lộ ra hai chiếc răng nanh đáng yêu.

Thu Sanh đứng dậy, vẫy tay với anh ta.

“Sao cô lại ngồi ở chỗ trẻ con chơi vậy?”

Thu Sanh hai tay đút trong túi áo gió, chỉ chỉ về phía khu vui chơi, “Đang đợi con gái tôi.”

Vẻ tươi cười rạng rỡ vẫn còn trên mặt Văn Hòa Xương, “Cô đùa gì vậy? Cô làm gì có con gái?”

Thu Sanh quay đầu lại, dùng ngón tay chỉ một cô bé tóc buộc đuôi ngựa đang chơi trong công viên, “Kia kìa, con gái tôi đấy.”

Nói xong, chị lại gọi về phía bên kia, “Tiểu Đồng, đừng chui vào cái lỗ đó, đầu sẽ bị kẹt đấy.”

Cô nhóc béo ngoan ngoãn rút đầu ra, vịn vào lan can, hướng về phía Thu Sanh nở một nụ cười rạng rỡ,

“Mẹ ơi, con khát.”

Thu Sanh quay người cầm lấy chiếc cốc nước trẻ em hình Mickey đặt trên bàn, đi đến bên lan can, đưa ống hút đến miệng con bé.

Thu Sanh đút Tiểu Đồng uống nước xong, lại quay về chỗ Văn Hòa Xương, “Anh đợi một lát nữa, chắc con bé lát nữa chơi mệt, đợi con bé ra đây tôi đưa anh về.”

Văn Hòa Xương vẫn còn chìm đắm trong cú sốc nữ thần đột nhiên có một cô con gái, vẻ mặt ngơ ngác như người mộng du.

Nghe thấy Thu Sanh nói, anh ta ngơ ngác quay đầu, “À, đi đâu?”

Thu Sanh, “Đến nhà tôi xem tiến độ quần áo búp bê chứ sao, chẳng phải anh đến vì việc này sao?”

“À, đúng rồi.” Anh ta lại như người mộng du gật đầu.

Tiểu Đồng chơi đến mồ hôi nhễ nhại cả trán, bím tóc nhỏ cũng xõa ra, quần áo nhàu nhĩ vì lăn lộn trong công viên.

Thu Sanh bảo bé xỏ tất đứng trên ghế chờ, lấy lược trong túi ra chải tóc cho con, rồi lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán em.

Cô nhóc đứng trên ghế, ngoan ngoãn để mẹ nghịch tóc, đôi mắt to tròn sáng ngời nhìn chằm chằm Văn Hòa Xương, “Chú là ai?”

Văn Hòa Xương vẫn còn đang mơ màng.

Thu Sanh liếc nhìn anh ta, giải thích với con, “Đây là bạn của mẹ, con gọi chú là anh đi.”

Tiểu Đồng từ chiếc cặp sách nhỏ của mình lấy ra một gói kẹo cầu vồng đưa cho Văn Hòa Xương.

Văn Hòa Xương thấy vậy, vội vàng xua tay, “Tôi không ăn, cảm ơn cháu.”

“Mở ra giúp con.”

Văn Hòa Xương, “……” Nhận lấy gói kẹo cầu vồng, mở ra, đưa lại cho cô nhóc.

Tiểu Đồng cầm lấy gói kẹo cầu vồng đã mở, dùng hai ngón tay béo tròn nhón một viên đưa qua, “Cho chú nè.”

Văn Hòa Xương đành chịu nhận lấy, bỏ vào miệng, dùng răng hàm cắn, rõ ràng là đường, nhưng vị lại chua xót.

Thu Sanh chỉnh trang lại cho Tiểu Đồng xong, rồi đưa cả hai người bắt xe về nhà.

Trong nhà quả thật có dép lê của đàn ông của Chung Cẩn, nhưng Chung Cẩn có thói quen sạch sẽ, ghét nhất người khác động vào đồ dùng cá nhân của mình, Thu Sanh tìm một đôi dép lê dùng một lần loại khách sạn cho Văn Hòa Xương thay.

Từ khi bước vào căn nhà này, Văn Hòa Xương vẫn luôn âm thầm quan sát.

Trong nhà sáng sủa sạch sẽ, không thấy dấu vết có người đàn ông cùng sinh sống.

Phía cửa ra vào quả thật có một đôi giày da nam, nhưng Văn Hòa Xương trước đó trên mạng đã thấy, rất nhiều phụ nữ sống một mình sẽ cố ý bày một đôi giày đàn ông ở cửa, tránh cho người giao đồ ăn hoặc chuyển phát nhanh đến cửa phát hiện ra tình trạng sống đơn thân của mình.

Văn Hòa Xương đi đến phòng khách, rồi lại quay đầu nhìn đôi

giày da nam màu đen kia, bề mặt giày không dính một hạt bụi, quả nhiên không giống như có người thường xuyên đi.

Cửa phòng ngủ chính đang mở, anh ta nhìn thấy bên trong trang trí là phòng trẻ em với đủ màu sắc cầu vồng. Nếu trong nhà có đàn ông, thì phòng ngủ chính chắc chắn là phòng của hai vợ chồng.

Điều này càng khiến Văn Hòa Xương chắc chắn rằng, Thu Sanh chỉ một mình nuôi con gái ở đây.

Thu Sanh dẫn Văn Hòa Xương đến phòng làm việc, đưa cho anh ta xem một vài sản phẩm dở dang hiện tại, “Hình dáng ban đầu thì có rồi, chỉ là chi tiết thì chưa xong, sau này tôi có thể chụp ảnh gửi cho anh xem.”

Tuy rằng chỉ là hình dáng ban đầu, nhưng đã có thể thấy được thiết kế và kỹ thuật tinh xảo.

Văn Hòa Xương nhìn chiếc váy với hoa văn phức tạp kia, đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu, “Cô cũng vất vả lắm.”

Thu Sanh còn tưởng anh ta đang nói việc làm ra những bộ quần áo búp bê này rất vất vả, gật đầu đồng ý, “Đúng là rất vất vả.”

“Cô trông tiều tụy.”

Thu Sanh, “Đúng vậy, một mình trông con, buổi trưa không ngủ trưa được.”

Văn Hòa Xương vẻ mặt phức tạp nhìn Thu Sanh, đáy mắt thoáng hiện vài tia xót xa.

Còn định nói gì nữa, Thu Sanh đột nhiên nói,

“Anh ra ngoài đợi tôi một lát, tôi vừa hay sao chép xong bản

thảo đã sửa cho anh mang về, đỡ phải sau này lại scan."

Anh ta đi ra khỏi phòng làm việc nhỏ của Thu Sanh, đến phòng khách, ngồi xuống sofa.

Tiểu Đồng cưỡi chiếc xe ba bánh êm ru, giỏ xe phía trước đựng đầy đồ ăn vặt, xe kéo phía sau chở đầy thú nhồi bông.

Con bé đang chơi trò xe buýt, đám thú nhồi bông là hành khách của em, xe ba bánh chạy đến trạm, Tiểu Đồng liền xoay người xách một con thú nhồi bông ra, "bịch" một tiếng ném xuống đất,

"Đến trạm rồi, mời về nhà."

Sau đó lại đạp xe con chạy đến trạm dừng xe buýt tiếp theo.

Văn Hòa Xương đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, thầm nghĩ, đứa bé này thật đáng thương, ba không ở bên cạnh, mẹ thì bận công việc, bé chỉ biết tự chơi một mình.

Anh ta hoàn toàn chìm đắm trong sự tự thương cảm, hận không thể ngay lập tức khiến đứa bé gọi mình một tiếng ba, để anh ta bù đắp cho con bé một tuổi thơ trọn vẹn.

"Cháu bé ơi, lại đây." Văn Hòa Xương vẫy tay với Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng đạp xe ba bánh đến, "Làm gì?"

Văn Hòa Xương thân thiết hỏi, "Cháu tên gì?"

"Cháu tên Chung Vân Đồng."

Quả nhiên là họ Chung.

Văn Hòa Xương không dám hỏi Thu Sanh ba của đứa bé là ai, nhưng anh ta đoán, chắc là học trưởng Chung Cẩn, nhưng

Chung Cẩn và Thu Sanh đã ly hôn rồi.

Xem tình hình hiện tại, đứa bé chắc chắn là được giao cho Thu Sanh nuôi dưỡng.

Anh ta không biết Chung Cẩn hiện tại cũng ở Hải Sơn, còn tưởng rằng Chung Cẩn vẫn còn ở đội điều tra hình sự Kinh Thị.

Sau đó, vị tổng tài giỏi suy diễn lại tự vẽ ra một đống cốt truyện cẩu huyết, giữa hai người chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó không thể tha thứ, Thu Sanh không muốn nhìn thấy Chung Cẩn, nên mới đưa con trốn đến một nơi xa xôi như vậy.

Tiểu Đồng lúc này chính là vì không có ai chơi cùng, nên con bé tự chơi, bây giờ hiếm khi có người chủ động để ý đến mình, cô nhóc nghịch ngợm liền bắt đầu giở trò.

Con bé đặt đôi chân béo tròn xỏ đôi tất năm ngón màu cầu vồng lên thanh ngang của xe ba bánh, hếch cằm về phía Văn Hòa Xương,

“Muốn chơi không?”

Văn Hòa Xương bị thứ tình thương của người cha không tên dâng lên làm choáng váng đầu óc, lập tức gật đầu đồng ý, “Được thôi, chơi gì nào? Cháu đã cưỡi ngựa lớn bao giờ chưa?”

Đầu ngón chân tròn xoe của Tiểu Đồng giật giật, “Cái gì là cưỡi ngựa lớn?”

Cưỡi ngựa lớn là trò chơi Văn Hòa Xương thường chơi với ba khi còn nhỏ, ba quỳ rạp xuống đất làm ngựa lớn, con ngồi trên lưng ba, ba bò khắp nhà, đó gọi là cưỡi ngựa lớn.

Nghĩ đến đây, Văn Hòa Xương càng cảm thấy chua xót.

Ba không ở bên cạnh, bé thậm chí còn chưa được cưỡi ngựa lớn.

Âm thầm thề phải cho bé một tuổi thơ trọn vẹn, anh ta lập tức quỳ xuống đất, nằm sấp xuống, quay đầu nói với Tiểu Đồng,

“Trèo lên đi, chú cho cháu cưỡi ngựa lớn.”

Tiểu Đồng lập tức từ chiếc xe ba bánh nhỏ xíu trèo xuống, không chút do dự bò lên lưng Văn Hòa Xương ngồi, túm lấy tóc anh ta để giữ thăng bằng, không cần ai dạy cũng lớn tiếng hô, “Đi!”

Còn Văn Hòa Xương, ngay khoảnh khắc Tiểu Đồng ngồi xuống lưng anh ta, eo anh ta lập tức sụt xuống một chút, đứa bé này nặng hơn trong tưởng tượng.

Văn Hòa Xương cõng Tiểu Đồng bò hai vòng trong phòng khách, eo và chân bắt đầu mỏi nhừ, sức lực dần dần không chống đỡ nổi nữa.

Cô bé trên lưng phát ra tiếng cười vui vẻ, “Nhanh lên, đi đi đi!”

Văn Hòa Xương nghĩ đây là một đứa trẻ đáng thương thiếu thốn tình thương của cha, nghiến răng cắn chặt cõng bé bò thêm hai vòng nữa.

“Con còn muốn chơi, chú nhanh đi.” Thấy anh ta dừng lại, đứa bé vung vẩy đôi chân béo tròn, thúc giục anh ta bò nhanh lên.

Văn Hòa Xương thật sự không bò nổi nữa, nhỏ giọng thương lượng với con bé, “Ngựa mệt rồi, lần sau chơi tiếp được không?”

Thật không biết Thu Sanh cho cô bé này ăn gì, còn mệt hơn cả tập tạ ở phòng gym.

“Dạ được ạ.” Tiểu Đồng chống hai tay lên lưng Văn Hòa Xương,

chuẩn bị nhảy xuống.

Thu Sanh cầm một chồng giấy photo đi ra, thấy cảnh tượng này, ngạc nhiên nói, “Tiểu Đồng, con làm gì đấy? Sao con lại ngồi trên lưng chú? Con nặng thế, mau xuống đi.”

Vừa thấy Thu Sanh ra, Văn Hòa Xương biết cơ hội thể hiện của mình đã đến.

Anh ta cười sảng khoái lắc đầu, “Không mệt đâu, bình thường tôi có tập thể hình, chút cân nặng này của cháu không sao.” Còn quay đầu nói với Tiểu Đồng, “Đồng Đồng bám chắc vào nhé, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.”

Cô nhóc béo lập tức nằm sấp xuống, nằm trên lưng ngựa, vui vẻ kêu, “Xuất phát thôi.”

Eo Văn Hòa Xương lại trĩu xuống một chút.

Anh ta thậm chí còn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu rên rỉ sắp đứt của dây lưng.

Lại miễn cưỡng bò thêm hai vòng, ngay cả Thu Sanh cũng có thể thấy anh ta thật sự đã hết sức, vội vàng bảo dừng trò chơi nguy hiểm này lại.

Xem giờ thì Chung Cẩn cũng sắp về rồi, Thu Sanh đưa bản thảo đã sao chép cho Văn Hòa Xương, trực tiếp đuổi anh ta đi.

Chuyện Văn Hòa Xương đến Hải Sơn, Thu Sanh cũng không định nói với Chung Cẩn, dù sao bây giờ người cũng đi rồi, không cần thiết tự tìm phiền phức, nếu không Chung Cẩn chắc chắn lại nói mấy lời khó nghe.

Hơn nữa, bản thân cô bây giờ và Chung Cẩn đều đã ly hôn, cũng không cần mọi chuyện đều phải báo cáo với anh.

Vị trưởng phòng Chung không hề hay biết gì về chuyện này hiện đã về đến khu dân cư, sau khi đỗ xe xong, anh lại đi bộ đến siêu thị thực phẩm tươi sống ở cổng khu mua đồ ăn.

Anh vừa bước vào siêu thị, Văn Hòa Xương ôm eo đi ngang qua cửa siêu thị, hai người vừa vặn bỏ lỡ nhau một cách hoàn hảo.

Chung Cẩn mua hải sản và một ít rau xanh nấm đậu phụ, chuẩn bị tối làm lẩu hải sản.

Về đến nhà, anh thay dép lê, đặt giày da xuống dưới tủ giày. Đi trước vào nhà vệ sinh rửa tay, quần áo thay ra lập tức bỏ vào giỏ đồ bẩn.

Vị trưởng phòng Chung có thói quen sạch sẽ, không thể chịu được trong nhà có một món đồ thừa nào.

Chương 62

DTV-EBOOK

Sau khi thu dọn mọi thứ xong, anh mới đi đến cửa phòng làm việc của Thu Sanh, gõ cửa, “Thu Sanh, em đâu rồi?”

Thu Sanh đứng dậy mở cửa, “Anh về rồi à?”

“Tiểu Đồng đâu?”

“Ngủ rồi.”

Anh Chung Cẩn nhíu mày, “Sao giờ này đã ngủ? Tối lại không ngủ được.”

“Chắc là chơi mệt, chiều nay đi công viên giải trí trẻ em.”

Nghĩ đến chuyên môn của anh Chung Cẩn là điều tra, còn biết phân tích biểu cảm của người khác, Thu Sanh có chút chột dạ, nói một câu “Em còn muốn làm việc”, rồi giữ cửa đóng sầm lại.

Ăn tối xong, anh Chung Cẩn ngồi trên sofa xem tin tức thời sự, Tiểu Đồng đạp xe ba bánh đến tìm anh.

Con bé vịn tay lái xe ba bánh, đặt đôi chân béo tròn xỏ tất năm ngón màu cầu vồng lên đầu gối anh Chung Cẩn, “Ba ơi, chơi đi.”

Anh Chung Cẩn mắt vẫn dán vào TV, “Chơi gì?”

“Cưỡi ngựa lớn.”

“Cái gì là cưỡi ngựa lớn?”

Thu Sanh đang cuộn tròn trên chiếc sofa đơn xem tạp chí thời trang, nghe thấy cuộc đối thoại của hai ba con, tai cô giật giật, không đợi Tiểu Đồng nói, Thu Sanh lập tức nói tiếp,

“Cưỡi ngựa lớn là ba quỳ rạp xuống đất, con ngồi trên lưng ba, ba cõng con đi vòng quanh phòng.”

Chung Cẩn rời mắt khỏi TV, nhíu mày nhìn cô nhóc béo tròn đang vẻ mặt mong đợi,

“Con nặng bao nhiêu tự con không biết à? Ba cõng con, lưng có bỏ đi không?”

Thu Sanh sợ con bé lại nói ra lời gì khác, vội vàng nói, “Tiểu Đồng, đi lấy truyện đến đây, bảo ba đọc truyện cho con nghe.”

Cô nhóc lại đạp chiếc xe ba bánh kéo theo một đống thú bông đi rồi, lát sau, từ trong phòng lao ra, ném một quyển truyện bìa cứng vào người Chung Cẩn.

Chung Cẩn bế con bé lên đặt lên đầu gối, “Lần trước kể đến đâu rồi?”

Tiểu Đồng dựa vào ngực Chung Cẩn, chớp chớp mắt, “Con không biết ạ.”

Chung Cẩn lật đến trang có kẹp sách, “Ừ, kể đến đây rồi, truyện này tên là, 《Ai là kẻ ngốc nhất》.”

Đêm trước Quốc khánh, Cục Công An Thành Phố Hải Sơn tổ chức hội nghị an toàn, tổng cộng kéo dài ba ngày.

Buổi sáng, Chung Cẩn đứng trước gương mặc quân phục, bên ngoài chiếc áo sơ mi xanh lam là chiếc cà vạt xanh đen.

Thu Sanh nghe nói hôm nay lại phải một mình trông con, cảm

thấy trời sắp sập đến nơi.

Chung Cẩn lấy chiếc áo khoác quân phục từ tủ quần áo mặc vào, đi đến trước mặt Thu Sanh, giọng điệu đột nhiên trở nên rất dịu dàng, như một người anh trai tâm lý,

“Anh biết trông con rất vất vả, em xem, hay là...”

Thu Sanh khoanh tay dựa vào khung cửa, trợn mắt nhìn anh, “Em sẽ không từ bỏ quyền nuôi con, anh đừng có mơ.”

Giọng Chung Cẩn trong một giây trở nên lạnh lùng, “Anh đi đây.”

Hoạt động giải trí đầu tiên mỗi buổi sáng của Tiểu Đồng là xem hết thời lượng phim hoạt hình trong ngày.

Lúc này, bé ngoan ngoãn ngồi trên chiếc sofa nhỏ của mình, bên cạnh bày sữa chua và kẹo cầu vồng, mắt to tròn chăm chú dán vào TV, sợ bỏ lỡ bất kỳ một khung hình nào.

Lớp thịt má phúng phính của bé cũng theo diễn biến mà nhăn lại hoặc giãn ra, mê mẩn đến mức hận không thể đôi mắt rơi vào màn hình.

Nếu để bé xem TV cả ngày, chắc chắn con bé sẽ luôn ở trạng thái bé ngoan, tuyệt đối sẽ không vì chán mà biến thành cô nhóc nghịch ngợm.

Ý nghĩ xấu xa này thoáng qua trong đầu Thu Sanh.

Nhưng ngay lập tức bị một ý nghĩ lý trí khác đè xuống, “Tuyệt đối không được, Chung Cẩn vất vả lắm mới tạo được quy tắc cho con, tuyệt đối không thể phá hỏng.”

Trong lúc Tiểu Đồng xem phim hoạt hình, Thu Sanh nằm thẳng

cẳng trên sofa, nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tâm.

Cô muốn tận dụng nửa giờ nghỉ ngơi ngắn ngủi này để dưỡng sức, lát nữa phải bắt đầu nhiệm vụ trông con đặc chủng.

Đồng hồ đếm ngược nửa giờ trên bàn trà vang lên, Tiểu Đồng lập tức đứng dậy tắt TV.

Thu Sanh lặng lẽ hé mắt liếc nhìn Tiểu Đồng, phát hiện bé cũng đang nhìn mình, cô lập tức nhắm mắt lại.

Nhưng đã muộn, cô nhóc đã phát hiện ra mẹ thật ra vẫn còn thức.

Cô nhóc béo chạy đến bên cạnh cô, đứng sát sofa, đưa tay thử hơi thở của Thu Sanh, rồi véo mũi cô, sau đó còn kéo mí mắt cô lên, ghé đầu vào xem.

“Hi hi, mẹ giả vờ ngủ.”

Thu Sanh bất đắc dĩ mở mắt, “Bé cưng ơi, mình chơi trò bác sĩ được không? Mẹ nằm đây làm bệnh nhân, con làm bác sĩ nhé?”

“Vâng vâng.”

Cô nhóc vui vẻ chạy về phía góc đồ chơi của mình, từ trong rương nhảy ra bộ đồ chơi bác sĩ, đeo chiếc kính không tròng, quàng ống nghe lên cổ, rồi mặc vào một chiếc áo blouse trắng nhỏ xíu.

Tiểu Đồng một tay đút túi áo blouse trắng, tay kia xách theo một chiếc hộp thuốc, ưỡn ngực, rất oai phong đi đến bên sofa.

“Chỗ nào không khỏe?” Bé đặt hộp thuốc xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vai Thu Sanh.

Thu Sanh nhắm mắt nói, “Bác sĩ ơi, mắt tôi không mở ra được.”

Tiểu Đồng vẫn im lặng, cũng không có động tĩnh gì khác.

Thu Sanh cảm thấy kỳ lạ, hé mắt nhìn trộm, muốn xem con bé đang làm gì. Vừa mở mắt, liền nhìn thấy một đôi mắt to đen trắng rõ ràng đang không chớp mắt nhìn chằm chằm mình.

Tiểu Đồng cười hắc hắc, “Bây giờ mắt mở ra được rồi chứ?”

Thu Sanh, “…… Ừ, mở được rồi.” Con nít đi nhà trẻ, thật là khó lừa.

Tiểu Đồng chu cái cằm hai ngấn thịt, từ trong hộp thuốc lấy ra ống tiêm, cắm chiếc kim tiêm silicon mềm mại vào cánh tay Thu Sanh,

“Con tiêm cho mẹ một mũi nữa là mẹ khỏe ngay.”

Tiêm xong, cô nhóc lại quỳ xuống trước bàn trà, lục lọi trong ngăn kéo đồ ăn vặt tìm ra một hộp kẹo cầu vồng, nhờ Thu Sanh mở ra.

Con bé dùng tay nhỏ nhón hai viên kẹo cầu vồng, dùng túi thuốc silicon gói lại, đưa cho Thu Sanh, “Thuốc của mẹ nhớ ăn nha, thuốc không đắng đâu, ngọt lắm.”

Dặn dò xong lời thầy thuốc, tự mình móc ra một nắm kẹo nhét vào miệng.

Thu Sanh dựa vào gối ôm, có chút buồn cười, “Bác sĩ tự mình cũng phải uống thuốc à?”

Cô nhóc nói rất có lý, “Bác sĩ cũng sẽ bị bệnh mà.”

Sau đó xách theo chiếc hộp thuốc nhỏ của mình, vẻ mặt lạnh

lùng đi mất.

Chơi trò bệnh nhân nằm một lúc, Tiểu Đồng phát hiện mẹ thật ra đang lười biếng, bé lại đây kéo tay Thu Sanh, muốn kéo cô từ trên sofa xuống.

Thu Sanh giả chết nằm im, Tiểu Đồng liền dùng chiêu đối phó với Chung Cẩn, bịt mũi chị, không cho cô thở.

Cuối cùng Thu Sanh chỉ có thể ngồi dậy từ trên sofa.

Lại chơi với bé một lúc trò chơi khác, cô nhóc cảm thấy chán, bé mặt đối mặt dựa vào vai Thu Sanh, vùi mặt vào mái tóc dài thơm tho của cô, dùng tay nắm lấy hai tai mẹ, chân nhỏ nhón lên, đầu ngón chân tròn xoe chạm vào nhau rồi lại tách ra.

Thu Sanh liếc nhìn thời gian, cách giờ ăn trưa không còn bao lâu, chưa đến một tiếng.

Cô chu cái miệng bị con bé véo bẹp nói, “Mẹ đưa con ra ngoài chơi nhé, đi trung tâm thương mại ăn gì đó.”

“Dạ!” Con bé lập tức giơ tay hô to.

Thu Sanh đi vào phòng thay đồ thay quần áo, nghĩ ngợi một chút, vẫn là cầm một chiếc kính râm nhét vào túi xách.

Ngày mai là Tết Trung Thu, Cục Văn hóa và Du lịch thành phố Hải Sơn ở khu phố cổ mở một khu chợ, ban ngày chợ có đủ loại mỹ thực và đồ chơi nhỏ, còn có nghệ sĩ đường phố biểu diễn, buổi tối có triển lãm đèn lồng và trò chơi đoán đèn.

Thu Sanh trước kia đặc biệt thích xem náo nhiệt, mấy năm nay không thích ra ngoài nên không để ý đến những thứ này.

Chuyện ở khu phố cổ có chợ, vẫn là bác tài taxi nói cho hai mẹ

con.

Tiểu Đồng vừa nghe nói có phố ẩm thực, mắt to bỗng chốc sáng rực lên, quay đầu nói với Thu Sanh, “Mẹ ơi, con muốn đi.”

Thu Sanh có thể dự cảm được ở đó sẽ rất đông người, nhưng lại nghĩ dù sao cũng đã ra ngoài, con bé muốn đi thì cứ đi thôi.

Xe taxi dừng ở đầu phố ẩm thực, bác tài chỉ đường cho hai mẹ con, “Cứ đi thẳng vào con phố này, đi đến cuối là tới.”

Thu Sanh lấy kính râm trong túi ra đeo vào, ôm Tiểu Đồng đi một đoạn đường, sức lực dần dần không chống đỡ nổi, cô lại đặt bé xuống đất, nắm tay con đi vào trong.

Mới đi đến cổng một ngôi đền cổ kính treo đầy đèn lồng, đã có thể thấy dòng người chen chúc xô đẩy trên con phố chính, người đông nghịt như những con nòng nọc nhỏ.

Thu Sanh có chút chùn bước.

Đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy cô đã thấy sợ hãi theo bản năng, hơn nữa cô còn đang nắm một đứa bé béo, ôm thì ôm không nổi, nắm tay đi lại sợ bé bị người ta dẫm phải.

“Mẹ ơi, con muốn ăn cái kia.” Tiểu Đồng chỉ vào một cửa hàng bán kẹo hồ lô.

Ông chủ cửa hàng dùng rơm rạ làm một tấm biển quảng cáo rất lớn, cắm đầy các loại kẹo hồ lô nhựa lên trên, bày ở cửa tiệm để mời chào khách hàng.

Chiêu này dường như đặc biệt hiệu quả, cửa hàng kẹo hồ lô xếp một hàng dài người mua.

Thu Sanh nắm tay Tiểu Đồng đi qua, đứng ở cuối hàng xếp

hàng.

Vì xung quanh quá nhiều người, Thu Sanh luôn có cảm giác ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ dồn vào mặt mình, cô có chút hối hận hôm nay chỉ đeo kính râm, đáng lẽ nên mang cả khẩu trang.

Co cố gắng chịu đựng áp lực đi theo dòng người chậm rãi tiến về phía trước, bên cạnh một người đàn ông ôm con hình như bị người đẩy trúng, lùi về phía sau hai bước suýt chút nữa dẫm vào Tiểu Đồng.

Thu Sanh vội vàng bế Tiểu Đồng lên, sau đó cứ ôm bé mãi, cho đến khi mua được kẹo hồ lô, tìm một chỗ vắng vẻ hơn một chút, Thu Sanh mới dám đặt con bé xuống.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Chung Cẩn, muốn hỏi xem anh đã họp xong chưa. Chung Cẩn có lẽ vẫn còn đang họp, điện thoại không ai nghe máy.

Thu Sanh bỏ điện thoại lại vào túi, thương lượng với Tiểu Đồng, “Bé cưng ơi, hôm nay mình không vào trong đó nhé, đợi hôm sau ba nghỉ mình cùng nhau đến chơi được không?”

Tiểu Đồng hai tay cầm que kẹo hồ lô, miệng không với tới viên kẹo trên cùng, liền bắt đầu gặm từ giữa, gặm đến môi đỏ rực sáng bóng.

Con bé liếm liếm đôi môi ngọt ngào, hỏi, “Mẹ ơi, có phải mẹ ôm con không nổi không? Con có thể tự đi mà.”

Nhìn ra được con bé vẫn rất muốn chơi.

Thu Sanh liếc nhìn phía trước, người đông nghịt không thấy đâu là cuối, cô thật sự không đủ tự tin một mình dẫn con vào đó.

Thầm nghĩ dù Chung Cẩn không ở đây, nếu dì Lương ở thì tốt rồi.

“Bé cưng ơi, người đông quá, mẹ sợ con xảy ra chuyện gì. Hôm nay mình không chơi nữa, đợi ba nghỉ, mình nhất định đến được không?” Cô lại lần nữa thương lượng với Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng chớp mắt to, tò mò nhìn xung quanh về phía con phố một lát, con bé nhìn thấy bên trong có bán đá bào, còn có cửa hàng bánh quai vạc đường.

Nuốt nước miếng, bé vẫn nắm tay Thu Sanh, “Vâng, vậy mình về đi. Mẹ ơi, mẹ không cần ôm con, con tự đi được mà.”

“Ngoan nào con, mẹ đưa con đi ăn McDonald’s.”

Chương 63

DTV-EBOOK

Đang chuẩn bị quay về thì điện thoại của Thu Sanh lại rung lên, cô tưởng Chung Cẩn gọi lại, lấy điện thoại ra xem thì lại là Văn Hòa Xương.

Vừa nhấc máy, giọng Văn Hòa Xương bên kia rất ồn ào, "Thu Sanh, cô có phải đang ở phố ẩm thực không? Tôi thấy hai người rồi, cô đừng nhúc nhích, ở đó đợi tôi."

Thu Sanh có chút ngơ ngác, quay đầu nhìn quanh đám người một vòng, không thấy Văn Hòa Xương ở đâu.

Cô bỏ điện thoại lại vào túi, nắm tay Tiểu Đồng đứng đợi tại chỗ mười mấy phút, liền thấy Văn Hòa Xương đẩy đám người chạy chậm lại đây, mệt đến thở hổn hển.

Thu Sanh còn chưa kịp nói gì, anh ta đã chủ động xắn tay áo, không nói hai lời bế Tiểu Đồng lên,

"Người đông quá, để tôi bế con bé đi."

Tiểu Đồng mắt long lanh nhìn Thu Sanh, "Mẹ ơi, có người bế con rồi, con có thể chơi tiếp không?"

Thu Sanh nhìn ánh mắt khát khao của con, đành phải gật đầu.

Tiểu Đồng lập tức vui vẻ hẳn lên, chỉ vào một quầy hàng phía trước, "Chúng ta đi ăn đá bào đi, cho con một vị dâu tây."

"Sao anh vẫn chưa về Kinh Thị?" Thu Sanh hỏi.

Văn Hòa Xương ôm Tiểu Đồng, cẩn thận che chở bé trong ngực, không để người bên cạnh xô đẩy vào em,

“Tôi bay tối, thấy bên này có chợ nên ghé qua dạo một chút, còn định dạo xong chợ sẽ đi tìm hai người, không ngờ lại gặp ở đây.”

“Anh tìm tôi làm gì?” Giọng Thu Sanh có chút không vui.

Văn Hòa Xương, “Tôi mua quà cho Tiểu Đồng, định mang qua cho hai người. Tôi lần đầu tiên gặp Tiểu Đồng, làm chú chắc chắn phải có quà gặp mặt, cô đừng từ chối.”

Thu Sanh dường như đã quen với kiểu tặng quà bất ngờ này của anh ta, chị biết từ chối cũng vô ích, vì thế liền nói với Tiểu Đồng,

“Tiểu Đồng, con nói cảm ơn anh đi.” Chị vẫn luôn bảo Tiểu Đồng gọi Văn Hòa Xương là anh, ý từ chối thật ra đã rất rõ ràng.

Nhưng Văn Hòa Xương không biết là không nghe ra hay cố tình giả vờ không hiểu, ôm Tiểu Đồng cân nhắc, rộng rãi cười ngây ngô,

“Không khách sáo, chú nên làm mà.”

Lúc Thu Sanh xếp hàng mua bánh đậu đỏ, tay Văn Hòa Xương mỏi nhừ, liền bế Tiểu Đồng lên vai.

Tiểu Đồng nắm lấy tai anh ta hỏi, “Chú mệt không? Con có thể tự đi mà.”

Văn Hòa Xương cười rộng rãi, dù thân thể mệt nhưng tinh thần rất tốt, “Chú không mệt, cháu còn nhỏ quá, không thể tự đi ở chỗ đông người thế này, sẽ bị người khác dẫm phải.”

Tiểu Đồng vỗ vỗ đầu anh ta, “Anh ơi, cảm ơn anh.”

Văn Hòa Xương nắm lấy cổ chân mũm mĩm của Tiểu Đồng, liếc nhìn Thu Sanh bên kia, thấy cô vẫn còn đang xếp hàng, anh ta liền nói với Tiểu Đồng,

“Sau này cháu gọi chú là ba được không? Chú sẽ luôn đối tốt với cháu.”

“Con vẫn không cần chú làm ba con đâu.” Tiểu Đồng nhéo vành tai Văn Hòa Xương vặn tới vặn lui.

“Sao lại không cần chú làm ba? Chú rất đẹp trai, lại có tiền, chú sẽ mua cho cháu váy đẹp và rất nhiều đồ ăn ngon, cháu muốn đi đâu chơi chú cũng sẽ đưa cháu đi.”

Tiểu Đồng im lặng một hồi, dường như đã nhận ra điều gì, đột nhiên mạnh mẽ vặn vẹo người, còn dùng tay phủi đầu Văn Hòa Xương, lớn tiếng kêu,

“Bỏ con xuống, con không cần chú ôm, con không cần chú, con muốn ba của con, con muốn Chung Cẩn.”

Thu Sanh mua bánh đậu đỏ trở về, liền thấy Tiểu Đồng đang giận dỗi, khoanh tay, bĩu môi, quay lưng về phía Văn Hòa Xương.

Tiểu Đồng nhìn thấy mẹ về, lập tức duỗi tay ôm lấy chân Thu Sanh, lớn tiếng kêu, “Mẹ ơi, con muốn về nhà, mẹ ơi.”

“Sao vậy con?” Thu Sanh đưa bánh đậu đỏ cho Văn Hòa Xương cầm, cúi xuống bế Tiểu Đồng lên, “Bé cưng sao vậy? Mệt hả? Hay buồn ngủ?”

Tiểu Đồng ôm cổ Thu Sanh, vùi đầu vào mái tóc chị, vang dội mà nói rõ ràng, “Con không cần chú ấy làm ba con, con muốn về nhà tìm ba của con, con muốn Chung Cẩn.”

Thu Sanh lập tức ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Chị nhìn Văn Hòa Xương một cái đầy ẩn ý, rồi vỗ lưng con bé trấn an,

“Được được, bây giờ mình về nhà. Mẹ đảm bảo với con, ba của con chỉ có một mình Chung Cẩn thôi.”

Thu Sanh không nhìn Văn Hòa Xương thêm một cái nào nữa, ôm con bé đi ra ngoài.

Người ở phố ẩm thực càng lúc càng đông, Thu Sanh ôm con trong lòng, ngược dòng người đi ra ngoài, kính râm cũng bị người ta xô đẩy rớt xuống, chị cũng không rảnh nhặt.

Gặp chỗ nào thật sự đông nghẹt, Thu Sanh còn lớn tiếng nói, “Phiền mọi người nhường một chút, bên này tôi đang ôm con, đừng xô đẩy vào con tôi, cảm ơn.”

Người bên cạnh vừa thấy là một cô gái cao gầy mảnh khảnh xinh đẹp, lại ôm một đứa bé béo ú trông rất nặng, đều sẽ tự giác nhường đường cho chị một bước.

Nghe thấy có người bàn tán về mình, Thu Sanh cũng đành kệ, chị chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiểu Đồng rời khỏi nơi này.

Văn Hòa Xương rất nhiều lần đuổi kịp, muốn giúp chị bế Tiểu Đồng, đều bị Thu Sanh gạt ra.

Chị lạnh giọng quát, “Anh đừng chạm vào con tôi.”

Văn Hòa Xương sợ đến mức lập tức rụt tay lại.

Trong ấn tượng của anh ta, tính cách Thu Sanh luôn rất ôn hòa. Tổng giám đốc thiết kế công ty họ trước đây rất xảo quyệt, lúc Thu Sanh hợp tác với anh ta, tổng giám đốc thiết kế nhiều lần

gây khó dễ cho cô, Thu Sanh luôn có thể giữ được bình tĩnh mà hóa giải những mâu thuẫn đó.

Văn Hòa Xương vẫn là lần đầu tiên thấy cô nổi giận lớn như vậy.

Trông hoàn toàn không giống nữ thần trong ấn tượng của anh ta.

Thu Sanh ôm Tiểu Đồng bắt xe về nhà, Văn Hòa Xương cũng bám theo bắt một chiếc xe khác theo sau.

Chị bước vào thang máy, Văn Hòa Xương cũng đi theo vào thang máy.

Thu Sanh sợ dọa con bé, không dám có hành động gì quá khích, cô chỉ âm thầm cầu nguyện, hy vọng bây giờ Chung Cẩn đã về đến nhà.

Đến cửa nhà, Thu Sanh nhập mật mã vào khóa điện tử, hé cửa ra một khe nhỏ, bên trong không có tiếng động, xem ra Chung Cẩn không ở nhà.

Chị đặt Tiểu Đồng xuống đất, bảo con bé tự đi vào.

Thu Sanh quay người chắn cửa, hạ giọng nói với Văn Hòa Xương, “Vừa nãy anh nói bậy bạ gì với con tôi đấy?”

Văn Hòa Xương chưa từng thấy Thu Sanh lộ ra ánh mắt như vậy, giống như một con báo mẹ bảo vệ con non. Anh ta cảm thấy Thu Sanh có lẽ đã hiểu lầm gì đó, giơ tay lên, lùi lại hai bước,

“Thu Sanh, tôi không có chút ác ý nào cả, tôi chỉ muốn chăm sóc hai mẹ con cô thôi, một người phụ nữ một mình nuôi con ở nơi đất khách quê người, chắc chắn rất vất vả, tôi chỉ không muốn thấy cô vất vả như vậy mà thôi.”

Thu Sanh suýt chút nữa bật cười vì tức giận, “Ai nói với anh tôi một mình nuôi con ở nơi đất khách quê người? Rốt cuộc anh đang suy đoán cái gì vậy?”

Tiểu Đồng lúc này đang đứng bên bàn trà, ôm cốc nước có ống hút của mình uống ừng ực, con bé vừa ăn một chiếc bánh bao nhân thịt ở phố ẩm thực, bây giờ có chút khát nước.

Uống xong nước, Tiểu Đồng đặt cốc nước trở lại bàn trà.

Giống như một con mèo nhỏ, con bé lén lút đi đến cửa, mắt dán vào khe cửa, nhìn thấy mẹ đang đứng bên ngoài nói chuyện với người anh kia, con bé nghe thấy mẹ nói,

“Chung Cẩn chỉ là đi công tác thôi, anh ấy lập tức quay lại.”

Người anh kia nói, “Cô không cần gạt tôi, nhà cô căn bản không có dấu vết đàn ông từng sống. Cô không cần phải ngụy trang trước mặt tôi.”

Tiểu Đồng lại lặng lẽ rời khỏi cửa, chạy về phòng, từ ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra chiếc đồng hồ trẻ em của mình.

Ấn vào số điện thoại đầu tiên trong danh bạ.

Giọng Chung Cẩn rất nhanh truyền đến, “Tiểu Đồng, mẹ đâu? Sao mẹ không nghe điện thoại?”

Tiểu Đồng ghé miệng vào chiếc đồng hồ trẻ em, nhỏ giọng nói, “Ba mau về đi, có một người muốn biến thành ba ở bên ngoài.”

“Ai muốn biến thành ba? Mẹ con đâu?”

“Một người anh, anh ấy muốn biến thành ba.”

Đầu dây bên kia Chung Cẩn im lặng một lát, lập tức hỏi, “Con

nói anh, có phải là người hôm qua cho con cưỡi ngựa lớn không?"

"Dạ đúng."

Chung Cẩn, "Bây giờ hai mẹ con ở nhà à?"

"Một mình con ở nhà, mẹ và chú ấy ở bên ngoài."

"Con ở nhà đợi, đừng chạy lung tung, ba ở dưới lầu, lập tức về ngay."

Chung Cẩn vừa ra khỏi bãi đỗ xe, vốn định đi siêu thị thực phẩm tươi sống mua đồ ăn, sau khi cúp điện thoại, anh xoay người, nhấc chân bước vào tòa nhà.

Vừa ra khỏi thang máy, còn chưa nhìn thấy người, đã nghe thấy tiếng,

"Anh nói học trưởng Chung Cẩn cũng ở Hải Sơn, vậy anh gọi anh ấy ra đây đi, tôi thấy anh ấy tôi sẽ đi ngay. Nếu không thấy được học trưởng Chung Cẩn, vậy cô đừng từ chối để tôi chăm sóc hai mẹ con cô, tôi thật sự không đành lòng thấy cô vất vả như vậy, hơn nữa tôi cũng rất thích Tiểu Đồng. Tôi biết cô không thích tôi, tôi sẽ không ép buộc gì, cô cứ coi như tôi làm phiền, là tôi đơn phương muốn trả giá."

Chung Cẩn một tay đút túi quần, bước nhanh đến, "Ai muốn gặp tôi?"

Văn Hòa Xương vừa quay đầu lại, liền thấy người đàn ông cao lớn mặc quân phục, vẻ mặt khó chịu đi về phía mình.

Văn Hòa Xương, "……?"

Dù ngược sáng, anh ta vẫn nhận ra dáng người này, cao gầy,

thẳng tắp. Trước kia cô bạn cùng bàn cấp ba còn vẽ hình Chung Cẩn lúc đứng giơ quốc kỳ, có cả nữ sinh lớp khác đến mượn về đồ hình, anh ta ấn tượng sâu sắc với dáng người này.

Chung Cẩn đi đến, đứng bên cạnh Thu Sanh, thân mật mà trách móc, “Sao tổng giám đốc Văn đến mà không mời vào nhà ngồi?”

Rồi đưa bàn tay thon dài về phía Văn Hòa Xương, “Tổng giám đốc Văn, đã lâu không gặp.”

Văn Hòa Xương chột dạ liếc nhìn Thu Sanh, Thu Sanh lặng lẽ lùi về sau một bước, đáp lại anh ta ánh mắt [tôi đã bảo anh ấy lập tức về rồi, là anh không tin].

Văn Hòa Xương dưới ánh mắt sắc bén của Chung Cẩn, đưa tay phải ra, nắm lấy tay anh.

Hai bàn tay giao nhau, khớp ngón tay Văn Hòa Xương truyền đến một trận đau nhức, anh ta theo bản năng rụt tay lại, nhưng bàn tay đang nắm vẫn không hề lay động.

Chung Cẩn nhìn chằm chằm anh ta hai giây, trầm giọng nói, “Con tôi, tự tôi sẽ chăm sóc, không phiền tổng giám đốc Văn làm phiền…… tốn công.”

Rồi đột ngột buông tay ra.

Văn Hòa Xương theo bản năng lắc lắc bàn tay bị nghiến đau.

Chung Cẩn, “Xin lỗi, làm cảnh sát, tay hơi mạnh.”

“Không…… Không sao.” Văn Hòa Xương lại giải thích, “Học trưởng, ở đây có lẽ có chút hiểu lầm, xuất phát điểm của tôi là tốt, tôi……”

“Tôi biết xuất phát điểm của anh là tốt, nhưng cái kiểu dai dẳng

bám riết này của anh, lần sau tốt nhất đừng có xuất phát, coi chừng bị người ta bắt đi vì tội lưu manh đấy."

Chung Cẩn trực tiếp cắt ngang lời anh ta, rồi nhường đường, "Tổng giám đốc Văn, hay là vào nhà ngồi?"

Nghe như mời khách, thật ra là đuổi người.

Văn Hòa Xương tuy tuổi nhỏ hơn Chung Cẩn vài tuổi, nhưng cũng đã sớm bắt đầu sự nghiệp, dù trong chuyện này xử lý có chút lỗ mãng, nhưng đạo lý đối nhân xử thế vẫn hiểu.

Anh ta cố gắng giữ phép lịch sự cáo từ.

Chung Cẩn xoay người, nhìn thấy một đôi mắt đen láy ló ra ở khe cửa, anh dùng ngón tay vẫy vẫy ra ngoài, cô nhóc đang quỳ sau cửa lập tức đứng dậy, để anh vào nhà.

Về đến nhà, anh Chung Cẩn đứng ở cửa ra vào thay giày xong, một tay kéo cà vạt ra, đi vào phòng thay đồ.

Chương 64

DTV-EBOOK

Thu Sanh ngồi trên sofa, dùng tạp chí che mặt, lén hé mắt nhìn thoáng qua bên kia.

Nhanh chóng lấy điện thoại ra gửi cho Chung Cẩn một tin nhắn, 【Chuyện này em có thể giải thích, trước mặt con, đừng cãi nhau, được không?】

"Chung Vân Đồng, vào đây." Chung Cẩn không trả lời tin nhắn của Thu Sanh, mà gọi Tiểu Đồng từ phòng thay đồ.

Tiểu Đồng cưỡi chiếc xe ba bánh của mình, đôi chân béo tròn xỏ đôi tất hình gấu trúc năm ngón đạp lên sàn nhà lướt qua, xe dừng ở cửa, thò đầu vào, "Làm gì?"

"Con đi nói với mẹ, ba ra ngoài mua đồ ăn."

"Rõ ạ, sếp Chung."

Tiểu Đồng lại cưỡi xe ba bánh đến bên sofa, dùng bánh xe chống vào sofa, rồi từ xe ba bánh lăn thẳng lên sofa, lăn một vòng trên sofa, lăn đến nằm sấp trên đùi Thu Sanh.

Bé ngẩng đầu lên hỏi, "Ba giận đúng không mẹ?"

Thu Sanh sờ đầu Tiểu Đồng, an ủi bé, "Đúng vậy, ba giận, nhưng không sao đâu, mẹ sẽ dỗ ba vui lại, mẹ có kinh nghiệm mà, con đừng lo lắng."

Tiểu Đồng trở mình, đối mặt với mẹ, giơ thẳng một ngón tay, hào phóng truyền thụ kinh nghiệm,

“Mẹ giấu đồ ba thích ở dưới chăn, cho ba một bất ngờ là ba vui lên ngay.”

Thu Sanh chống cằm nghĩ ngợi, “Trước kia ba thích nhất súng, bây giờ thích nhất con, hay là giấu con dưới chăn đi.”

Cô nhóc khanh khách cười rộ lên, “Thôi đừng giấu con, con sẽ ngất mất.”

Thu Sanh lấy điện thoại ra, cúi đầu gửi tin nhắn cho anh Chung Cẩn, Tiểu Đồng từ trên người chị bò xuống, lại cưỡi xe ba bánh chạy đi mất.

【Văn Hòa Xương hôm qua mới đến, anh ấy đến xem tiến độ công việc, nên em mới dẫn anh ta vào nhà, anh ta còn chơi với Tiểu Đồng một lát. Em tưởng anh đang họp, cũng không muốn làm anh khó chịu, nên không nói cho anh biết anh ấy đã đến.】

【Hôm nay là vô tình gặp ở bên ngoài, em cũng không biết vì sao anh ta lại đột nhiên nói những lời đó. Anh nghe chắc chắn không vui, em xin lỗi về chuyện này.】

【Nhưng may mắn là anh về kịp, trong nhà này không có anh thật sự không ổn.】

Thu Sanh liên tiếp gửi ba tin nhắn, Chung Cẩn vẫn chưa trả lời, cô vùi mặt vào lòng bàn tay thở dài một hơi, đã ly hôn rồi mà vẫn còn ghen tuông sao?

Mười mấy phút trôi qua, vẫn không có tin nhắn trả lời.

Thu Sanh lại cầm điện thoại lên gửi một tin nhắn, 【Vì chuyện này gây tổn thương cho anh, em quyết định bồi thường cho anh 10 vạn.】

Chung Cẩn trả lời ngay lập tức, 【Thật sao?】

Thu Sanh, 【Đương nhiên là giả, em chỉ muốn chắc chắn anh đã đọc tin nhắn phía trên.】

Cho đến khi Chung Cẩn mua đồ ăn về, vẫn không có tin nhắn nào gửi đến nữa.

Anh xách theo một túi đồ ăn, mặt lạnh tanh đi vào bếp, đóng cửa bếp lại, bên trong lạch cạch nấu ăn, làm xong đồ ăn mang ra, lại gọi, “Chung Vân Đồng, bảo mẹ con ăn cơm.”

Tiểu Đồng cưỡi xe ba bánh đến trước bàn ăn, giọng vang dội nói, “Mẹ bảo không ăn.”

Thu Sanh lập tức từ trên sofa nhảy xuống, “Ai bảo không ăn? Em muốn ăn. Ba nấu cơm ngon như vậy, em đương nhiên muốn ăn, em muốn ăn hai bát.”

Nói xong Thu Sanh còn nháy mắt với Tiểu Đồng, bảo con bé khen ba một câu.

Tiểu Đồng rất biết điều, lập tức giơ ngón tay cái lên với Chung Cẩn, “Ba nấu cơm ngon nhất trên đời.”

Khóe miệng Chung Cẩn suýt chút nữa không nhịn được, khẽ nhếch lên, nhưng lại rất nhanh đè xuống, cố ý ho nhẹ hai tiếng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Ăn cơm xong, vị trưởng phòng Chung vẫn mặt lạnh tanh thu dọn bếp sạch sẽ, rồi mới trở về phòng ngủ của mình.

Thu Sanh thái độ rất tốt dò hỏi, “Chiều nay anh không phải đi họp sao?”

Chung Cẩn, “Chung Vân Đồng, bảo mẹ con chiều nay ba không

phải đi họp.”

Tiểu Đồng cưỡi xe ba bánh khẩn cấp chạy đến hiện trường, nghiêm trang thuật lại với Thu Sanh đang đứng ngay bên cạnh, “Ba bảo chiều nay đi công viên giải trí chơi, còn muốn ngồi tàu hỏa nhỏ.”

Chung Cẩn liếc nhìn con bé, không nói gì, trực tiếp vào phòng ngủ. Lúc vén chăn lên, nhìn thấy khẩu súng bong bóng hình vịt con được giấu dưới chăn, khóe miệng cuối cùng cũng không nhịn được mà cong lên.

Tiểu Đồng nấp ở ngoài cửa âm thầm quan sát, thấy ba cuối cùng cũng cười, bé cũng che miệng cười trộm.

Buổi tối Thu Sanh tắm rửa xong cho Tiểu Đồng, thay bộ đồ ngủ liền thân hình khủng long nhỏ, Tiểu Đồng liền biến thành một chú rồng béo ú có sừng trên đầu và đuôi phía sau.

Thu Sanh sờ sờ cái đầu tròn xoe của Tiểu Đồng, “Cái tên khó chiều kia giao cho con đấy, con chịu trách nhiệm dỗ ba vui nhé, được không?”

Cái đầu nhỏ có sừng vươn dài ra, liếc nhìn về phía phòng ngủ chính, rồi lại rụt về, duỗi hai ngón trỏ ra chọc vào khóe miệng, làm cho khuôn mặt phúng phính hiện ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ,

“Nhưng mà vừa nãy miệng ba đã nhếch lên như thế này rồi.”

“Bé cưng à, vẫn chưa đủ đâu. Mình cố thêm chút nữa, dỗ cho ba vui vẻ hẳn lên thì tốt.”

Thu Sanh sớm đã nhìn thấu tất cả, Chung Cẩn thật ra đã không còn giận, chỉ là đang ngại ngùng, chờ người đến dỗ dành. Người đàn ông trưởng thành ổn trọng ngày thường mà trẻ con lên thì

thật là muốn mạng.

Tiểu Đồng khom lưng, hai tay vẫy ra sau làm hình máy bay nhỏ, miệng kêu "ù ù", dùng đầu húc cửa mở ra, lao vào phòng ngủ chính màu cầu vồng.

Chung Cẩn ngẩng đầu lên từ trong sách, “Chung Vân Đồng, vào cửa phải tự tay đóng cửa.” Giọng điệu mang theo vài phần bất đắc dĩ cưng chiều.

Tiểu Đồng lại "ù ù ù" tiến lên, dùng đỉnh đầu chống cửa, "loảng xoảng" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Trở lại bên giường lớn, Tiểu Đồng từ cuối giường bò lên trên, chui vào trong chăn, từ dưới chăn bò đến đầu giường, thò ra một cái đầu đội mũ khủng long màu xanh lục,

“Kể chuyện cho con nghe đi.”

Anh Chung Cẩn bỏ cuốn 《Giám định dấu vết》 trong tay xuống, lấy cuốn 《Con muốn chơi thêm một lát nữa không?》 có hình hoạt hình trên bìa ở đầu giường.

Ôm Chung Vân Đồng vào lòng, cái đầu khủng long xù xì dựa vào ngực anh.

Chung Cẩn mở trang sách, không trực tiếp bắt đầu đọc truyện tranh, mà hỏi,

“Có phải mẹ bảo con đến đây bầu bạn với ba không?”

Cái đầu khủng long nhỏ gật gật lên xuống, con bé lại giơ thẳng một ngón tay nhỏ, ngước mắt nhìn Chung Cẩn, nghiêm túc giải thích,

“Mẹ bảo con đến dỗ ba, còn nói ngày mai cả nhà mình cùng đi

phố ẩm thực chơi nữa."

Chung Cẩn nắm lấy cái sừng nhỏ trên đầu con bé, "Đi phố ẩm thực là tự con thêm vào đúng không?"

Tiểu Đồng dùng đầu dụi dụi vào ngực Chung Cẩn,

"Chỉ là hôm nay vì cái anh kia muốn biến thành ba, mẹ tức giận lắm, con còn chưa chơi đã."

Chung Cẩn, "Ý con là, cái anh kia nói muốn làm ba con, mẹ giận đúng không? Mẹ giận như thế nào?"

Tiểu Đồng bò dậy trên giường, đứng trên giường, hai tay chống nạnh, trừng mắt quát, "Đừng động vào con tôi, ba của con chỉ có một mình Chung Cẩn thôi."

Chung Cẩn biết Thu Sanh từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu quý tộc, dù sau này ở bên anh có chút thay đổi, nhưng vẫn là người không dễ nổi nóng, trước kia Vu Phi Dương bọn họ mấy người thỉnh thoảng còn gọi chị là "Đậu phộng nhẫn", chính là vì chị đặc biệt giỏi nhẫn nhịn.

Nghe thấy chị vì chuyện này mà nổi giận, Chung Cẩn có chút cảm động.

Cô khủng long nhỏ đứng không vững trên chiếc giường lớn mềm mại, ngã trái ngã phải xông tới, Chung Cẩn vội vàng giơ tay ấn xuống đầu con bé, tránh cho con bé đụng vào mũi mình.

Đôi khi Chung Cẩn cảm thấy cái đầu to tròn của Tiểu Đồng thật không phải lớn lên vô ích, có thể dùng làm vũ khí được.

Ngày hôm sau, Chung Cẩn làm xong bữa sáng, bảo Tiểu Đồng gọi mẹ ăn cơm, vẫn không chịu nói chuyện với Thu Sanh.

Chung Cẩn thay quân phục xong đi ra, Thu Sanh cắn miếng bánh trứng nói, “Hôm nay bánh trứng chiên ngon đặc biệt, anh mặc quân phục cũng đẹp trai đặc biệt.”

Chung Cẩn nói với cô nhóc đang đạp xe ba bánh đi bộ bên chân anh,

“Bảo mẹ con đừng nói lung tung, ăn cơm xong dọn bàn còn hơn mọi thứ.”

Thu Sanh lập tức giơ tay lên, “Vâng, thưa ngài, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tiểu Đồng, bảo mẹ con cảm ơn đi.”

Tiểu Đồng đã chán trò chơi truyền lời này rồi, con bé truyền lời mọi người đều không nghe, bây giờ con bé rất lạnh lùng, một câu cũng không truyền.

Chung Cẩn thay giày xong, ra khỏi nhà, cúi đầu nhìn thấy mũi giày da có chút bụi, lại quay lại định đổi một đôi giày sạch sẽ khác.

Vừa đẩy cửa ra, liền thấy Chung Vân Đồng cưỡi xe con, bánh xe chống vào chân ghế của Thu Sanh, giọng vang dội nói,

“Mẹ đánh cho ba một trận là ba tốt ngay.”

Chung Cẩn ho khan hai tiếng.

Cô nhóc quay đầu lại nhìn thấy anh, hoảng loạn đạp xe con bỏ chạy, lao vào phòng ngủ, "rầm" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Thu Sanh che miệng cười.

Chung Cẩn nhếch mép trừng mắt nhìn chị một cái, “Lát nữa anh

nhắn tin cho em, em lái xe đến đón anh."

"Được, không thành vấn đề, nhưng muốn đi đâu vậy?" Thu Sanh thái độ rất tốt hỏi.

Chung Cẩn mặt lạnh tanh ném lại một câu, "Đi phố ẩm thực."

Đợi đến khi Chung Cẩn thật sự đi rồi, Thu Sanh mới vẫy vẫy nắm tay về phía bóng lưng anh,

"Em xem anh còn có thể giả vờ được bao lâu."

Sau đó lại gọi vào phòng nghỉ, "Bảo bối ra đây đi, bình dấm chua lần này đi thật rồi."

Có lẽ là xem xét hôm nay là Tết Trung Thu, buổi sáng hội nghị diễn ra rất ngắn gọn, chưa đến hai tiếng đã kết thúc.

Chung Cẩn ra khỏi tòa nhà Cục Công An Thành Phố, lấy điện thoại ra gửi cho Thu Sanh một tin nhắn, 【Bên anh xong rồi, em có thể xuất phát.】

Tin nhắn vừa gửi đi, anh Chung Cẩn liền thấy Tiểu Đồng mặc quần jean yếm, đeo chiếc túi Hermes Kelly mini màu cam mà Thu Sanh mua cho con bé, trên mặt còn đeo một chiếc kính râm trẻ em rất ngầu, đạp xe trượt scooter lao về phía anh.

"Sao con lại ở đây?"

Chung Cẩn bước xuống bậc thang, Tiểu Đồng một tay nắm tay anh, tay kia giữ tay lái xe trượt scooter, đưa Chung Cẩn đến bên bồn hoa trên quảng trường.

Thu Sanh mặc đồ đôi giống Tiểu Đồng, ngồi trên bồn hoa nheo mắt tắm nắng.

“Sao hai mẹ con đến đây?” Chung Cẩn hỏi.

Thu Sanh duỗi người đứng dậy, “Không thể để người làm việc vất vả đợi chúng ta được, đúng không nào, Tiểu Đồng?”

Tiểu Đồng vịn tay lên kính râm, một chân đạp lên xe trượt scooter, ngầu ngầu nói,

“Mẹ chê con ở nhà phiền, nên đưa con ra đây đi dạo.”

Thu Sanh cười khẽ hai tiếng, “Đi nhanh thôi, bên phố ẩm thực chắc chắn đông người lắm rồi.”

Sau khi lên xe, Chung Cẩn cởi áo khoác quân phục, lấy chiếc áo khoác đen đặt trên xe khoác vào.

Chương 65

DTV-EBOOK

Phố ẩm thực bên kia quả nhiên đã là biển người tấp nập, bởi vì Tết Trung Thu nên ở lối vào quảng trường nhỏ còn dựng lên sân khấu, có người đang biểu diễn múa lân.

Trên đài biểu diễn song long hí châu, Tiểu Đồng thấy vậy, ngồi trên tay Chung Cẩn cũng vung vẩy cánh tay nhỏ, đá chân, rung đùi đắc ý múa theo.

Cô nhóc dường như tự nhiên có cảm tình với những thứ náo nhiệt ồn ào, màu sắc sặc sỡ, vừa bước vào phố ẩm thực, Tiểu Đồng đã phấn khích hẳn lên, vẫy vẫy bàn tay nhỏ, chào hỏi từng người khen con bé xinh đẹp.

Có cửa hàng cho ăn thử, Tiểu Đồng liền nhón tay nhỏ lấy một miếng nhỏ.

Ăn không thích, con bé vẫn kiên trì ăn hết, hơn nữa còn nói với người ta, “Cảm ơn ạ”.

Ăn thích, con bé liền trừng mắt to tròn sáng long lanh, phấn khích vỗ vỗ đầu Chung Cẩn, “Mua cái này.”

Phía trước có hoạt động rước đèn Trung Thu, có xe hoa, còn có các nghệ sĩ mặc trang phục dân tộc biểu diễn ca múa, đi qua con phố chính.

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng lên vai, để con bé nhìn rõ hơn.

Tiểu Đồng vỗ vỗ đầu Chung Cẩn, rồi cúi người ghé vào tai anh kêu, “Đi phía trước đi, phía trước có người đánh nhau rồi.”

Chung Cẩn thật sự cạn lời, “Thích náo nhiệt thì về đồn công an xem đi.”

Bên này người thật sự quá đông, Chung Cẩn định gọi Thu Sanh nhanh chóng đi qua, vừa quay đầu lại đã không thấy Thu Sanh đâu.

Chung Cẩn quay đầu nhìn một vòng, vẫn không thấy bóng dáng Thu Sanh, trong lòng anh bỗng dưng căng thẳng, Thu Sanh có vấn đề về tâm lý, lại ở nơi đông người như vậy, anh sợ xảy ra chuyện.

“Tiểu Đồng, con tìm xem mẹ đâu.” Chung Cẩn nhéo nhéo chân Tiểu Đồng, con bé ngồi cao hơn, có thể nhìn rõ hơn.

“Tuân lệnh, sếp Chung.” Tiểu Đồng ôm đầu Chung Cẩn, tay nhỏ giữ kính râm, bắt đầu tìm kiếm mẹ trong đám người.

Tiểu Đồng vỗ vỗ đầu Chung Cẩn, tay nhỏ chỉ về phía trước, “Con thấy mẹ rồi.”

Anh Chung Cẩn bị đám người che khuất tầm mắt, lại quét một vòng, vẫn không thấy Thu Sanh.

Tiểu Đồng liền dùng tay nắm lấy hai tai Chung Cẩn, xoay đầu anh về phía sau, điều chỉnh đến đúng hướng.

Chung Cẩn theo hướng tay con bé chỉ nhìn qua, cuối cùng cũng tìm thấy Thu Sanh.

Cô nàng này chắc là bị chen lấn đến chịu không nổi, đã trèo lên một tảng đá lớn đứng, từ xa nhìn như một bức tượng điêu khắc.

Chung Cẩn bế bé chen qua đám người, ngẩng đầu lên hỏi, “Sao em lại trèo lên đó? Kính râm của em đâu?”

Thu Sanh cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống hai người, vẻ mặt khổ sở nói,

“Em không xuống được.”

Anh Chung Cẩn nhìn tảng đá lớn bóng loáng xung quanh, lại lần nữa nghi ngờ hỏi, “Sao em lên được?”

Thu Sanh chính mình cũng ngơ ngác.

“Lúc đó em chỉ nghĩ hôm nay đeo túi xách đắt tiền quá, không muốn bị chen lấn vào túi, không biết từ lúc nào đã trèo lên đây rồi.”

“Vậy kính râm của em đâu?”

Thu Sanh, “Kính râm cũng đắt, hôm qua bị chen lấn rớt một cái, em nhặt bỏ vào túi rồi.”

Chung Cẩn, “……” Trước kia nghe nói câu “Túi trị bách bệnh”, không ngờ lại là thật.

Chung Cẩn đặt Tiểu Đồng ngồi xuống bậc thang bên cạnh, một chân nhấc lên, đạp vào giữa tảng đá lớn, chân còn lại vững chắc đạp trên mặt đất.

Đưa một tay về phía Thu Sanh, bảo cô nắm lấy tay anh, thân người hơi nghiêng xuống, tay kia ôm lấy eo cô, bế cô xuống.

Cuối cùng cũng thoát khỏi phố ẩm thực, trừ việc cả quãng đường Tiểu Đồng không được bế thì cũng được cõng, hai người lớn mắt đều không có thần sắc, như người làm công ca hai về.

Trở lại xe nhà, Tiểu Đồng dựa vào ghế trẻ em, chân lắc lư rồi ngủ thiếp đi.

Thu Sanh tựa trán vào cửa kính xe, khẽ khẽ đập đầu vào kính, lực không mạnh, trông có vẻ hơi thất vọng.

Chung Cẩn nắm tay lái, liếc nhìn cô, "Mệt à?"

"Em thật là một người mẹ vô dụng, ngay cả việc một mình đưa con ra ngoài chơi cũng không làm được, vốn dĩ hôm qua không muốn làm Tiểu Đồng thất vọng, mới đồng ý để Văn Hòa Xương bế con bé, không ngờ cuối cùng lại thành ra như vậy."

Cô cũng không phải vì dỗ Chung Cẩn mới giả vờ đáng thương, thật ra từ hai ngày Chung Cẩn vắng nhà, một mình cô trông con đến giờ, luôn có cảm giác bất lực.

Một mặt là thể lực Thu Sanh không tốt, mặt khác, tâm lý lại có vấn đề.

Bé con không chỉ thật thà, mà còn là một đứa trẻ hướng ngoại, đưa một đứa trẻ có đầy đủ những thuộc tính đó ra ngoài, đối với Thu Sanh thật sự là một thử thách rất lớn.

Chung Cẩn lại quay đầu nhìn Thu Sanh một cái, "Ai bảo em vô dụng? Ngay cả cái hành động em vừa trèo lên tảng đá lớn kia, cũng đã vượt qua 90% số người rồi, tảng đá đó anh còn trèo không lên."

Nói xong, anh lại tiếp tục bình tĩnh lái xe.

Phát hiện Thu Sanh không mắng mình, Chung Cẩn mới biết Thu Sanh thật sự đang buồn.

Anh đưa tay vỗ vỗ vai Thu Sanh, an ủi,

"Mới bắt đầu đều như vậy cả, lúc anh mới nhặt được con bé, ngày nào cũng luống cuống tay chân, thậm chí còn nghĩ đến

việc giao con bé cho nhà nước nuôi. Trước khi em đến, con bé theo anh ngủ ở đồn công an, thức đêm, ăn cơm ở căng tin. Đúng rồi, con bé còn ở nhà trẻ nữa, cái nhà trẻ đó còn xảy ra vụ ngộ độc tập thể, may mà con bé không sao. Chuyện tồi tệ nhất là, anh đã để con bé một mình ở nhà vào một ngày bão lớn. Từ khi em đến, cuộc sống của con bé thật ra đã ổn định hơn nhiều."

Thu Sanh nhìn bóng dáng Chung Cẩn phản chiếu trên kính, "Cảm ơn anh đã nói với em những điều này, sau này em cũng sẽ cố gắng, cố gắng trở thành người mà con bé có thể yên tâm dựa vào."

Chung Cẩn, "Không cần cảm ơn. Ý anh là, bây giờ vẫn chỉ là mới bắt đầu thôi, sau này còn có thể gặp nhiều khó khăn hơn, hay là nhân lúc còn sớm từ bỏ đi."

"Dấm chua đổ cũng không lọt miệng anh."

Từ phố ẩm thực ra về, lại ghé siêu thị mua đồ ăn, dù sao cũng là Tết Trung Thu, gia đình nhỏ nuôi con chung của họ cũng muốn đón trung thu.

Chung Cẩn một tay ôm bé conđang ngủ dựa vào vai mình, một tay xách một túi đồ ăn, Thu Sanh xách theo hai chiếc túi bạch kim lớn nhỏ đi phía trước.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi thang máy, trông rất giống một bà vợ giàu có dẫn theo một quản gia đẹp trai cao ráo đi dạo về.

Vừa rồi vì chuyện ghen tuông mà cãi nhau một đường, bây giờ Chung Cẩn lại bắt đầu mặt lạnh ôm con, mặt lạnh xách đồ ăn, có lẽ lát nữa còn mặt lạnh làm một bàn tiệc tối trung thu thịnh soạn.

Chân Chung Cẩn dài bước nhanh, đi trước Thu Sanh đến bên

cửa.

Sau đó Thu Sanh thấy Chung Cẩn đột nhiên dừng bước, rồi nghe thấy anh hỏi, “Sao anh lại đến nữa?”

Thu Sanh trong lòng lộp bộp một tiếng, bước nhanh lên trước, vừa nhìn, quả nhiên là Văn Hòa Xương đứng ở cửa nhà, bên chân còn đặt rất nhiều túi đóng gói, trông đều là đồ chơi, đồ ăn vặt linh tinh.

Mắt Thu Sanh tối sầm lại.

Bên này còn chưa dỗ xong, bố dượng anh lại muốn làm gì nữa?

Văn Hòa Xương sắc mặt không tốt lắm, nhìn thấy bọn họ cũng có chút co rúm,

“Cái đó…… Tôi mua một ít đồ cho Tiểu Đồng, hôm qua không kịp, hôm nay mang đến, hình như hai người không ở nhà, tôi liền đứng đây đợi.”

Chung Cẩn nhìn Thu Sanh một cái đầy ẩn ý. Nhướn mày, ý bảo cô xử lý.

Bao nhiêu năm như vậy, Thu Sanh quá hiểu Văn Hòa Xương. Anh ta tuổi còn trẻ, vẻ ngoài cũng tươi tắn rộng rãi, nhưng nói dễ nghe thì anh ta rất khéo léo, hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Nói khó nghe thì anh ta có chút trơn tru, lại có chút ra vẻ đàn ông.

Nếu không nhận đồ của anh ta, anh ta có thể đứng đây làm phiền cả nửa ngày.

Thu Sanh không muốn dính líu quá nhiều đến anh ta, vẻ mặt lạnh nhạt gật đầu, “Cảm ơn anh, đồ cứ để đó đi.”

Trong lòng tính toán khi thanh toán phí thiết kế sẽ chiết khấu

cho anh ta, không muốn nợ anh ta cái gì.

Văn Hòa Xương không có ý định rời đi, trước mặt Chung Cẩn nói thẳng,

“Thu Sanh, chuyện hôm qua tôi xin lỗi cô, tôi cũng chỉ xuất phát từ mục đích quan tâm cô thôi, hy vọng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến sự hợp tác của chúng ta sau này.”

“Chuyện sau này rồi nói.”

Thu Sanh thật ra đã nghĩ kỹ đây là lần cuối cùng hợp tác với anh ta rồi, đợi dự án trong tay kết thúc, cô không muốn dính líu gì đến anh ta nữa, người này tuy không phải người xấu, nhưng quá không có ranh giới, ở chung rất mệt.

Nhưng bây giờ cô không muốn nói những điều đó, chỉ muốn nhanh chóng đuổi Văn Hòa Xương đi.

Chung Cẩn lạnh lùng nhìn, đột nhiên nói, “Đừng đứng ở cửa nói chuyện, không hay lắm, tổng giám đốc Văn vào ăn bữa cơm đạm bạc đi.”

Thu Sanh kinh ngạc ngước mắt nhìn Chung Cẩn, anh không giải thích gì, ý bảo Thu Sanh mở cửa, anh không rảnh tay.

Tiểu Đồng được đặt ngủ trên sofa, trên người đắp tấm thảm nhỏ, đầu kê chiếc gối nhỏ hình khúc xương.

Lúc tỉnh dậy, Tiểu Đồng thấy Văn Hòa Xương ngồi trên sofa bên cạnh mình, rồi quay đầu lại, thấy mẹ đang ngồi nhặt rau ở bên bàn ăn.

Tiểu Đồng ngồi dậy, vỗ vỗ tay Văn Hòa Xương, “Con muốn uống nước.”

Văn Hòa Xương như đang nghĩ gì đó, đột nhiên giật mình, “Cháu tỉnh rồi à?”

Tiểu Đồng lại chỉ vào chiếc cốc có ống hút trên bàn trà, “Con muốn uống nước.”

Văn Hòa Xương cầm cốc nước đưa cho bé, Tiểu Đồng nhận lấy uống ừng ực.

Uống được hơn nửa cốc nước, Tiểu Đồng đưa cốc cho Văn Hòa Xương, trên đầu bé có hai bím tóc nhỏ bị ngủ rối tung, ngơ ngác cúi đầu, mơ màng tỉnh giấc một lát rồi lại buồn ngủ.

Vài phút sau, Tiểu Đồng tỉnh táo hẳn, lại vỗ vỗ tay Văn Hòa Xương, “Chơi đi.”

“Chơi gì?” Văn Hòa Xương nghĩ đến vài ký ức không mấy tốt đẹp, thắt lưng phía sau đã bắt đầu âm ỉ đau.

Tiểu Đồng chống hai tay lên sofa, người nghiêng về phía Văn Hòa Xương, trừng mắt to đen láy, phấn khích nói,

“Chơi cưỡi ngựa lớn.”

Văn Hòa Xương, “…… Không chơi cái đó.”

Tiểu Đồng nghiêng cái đầu tròn xoe, một câu nói trúng tim đen, “Chú không biến thành ba của con được, nên không chơi cưỡi ngựa lớn với con sao?”

Văn Hòa Xương, “……”

Tiểu Đồng xoay người bò xuống sofa, xỏ tất đi vào phòng nhỏ, mở cửa tủ quần áo, kéo ngăn kéo đựng tất ra, từ hàng tất đôi xếp ngay ngắn, rút ra một đôi tất năm ngón màu xanh lá cây vẽ xấu xí.

Con bé cầm tất trở lại phòng khách, trước tiên ném đôi tất lên sofa, rồi tự mình bò lên ngồi xuống, cúi người kéo đôi tất đang đi trên chân xuống ném sang một bên, rồi xỏ đôi tất năm ngón mới vào chân.

Sau khi xỏ xong, Tiểu Đồng dùng tay bẻ tròn đầu ngón chân, đưa từng ngón vào đúng ngăn nhỏ, cuối cùng kéo cổ tất lên mặc ngay ngắn.

Trước đây trời nóng, Tiểu Đồng thường đi chân trần cưỡi xe con trong nhà, bây giờ trời lạnh, Thu Sanh liền mua cho bé rất nhiều loại tất năm ngón có hạt chống trượt ở đáy, đi loại tất này lái xe sẽ không bị trượt, hơn nữa chân cũng không bị lạnh.

Ban đầu mỗi lần đều là Thu Sanh thay tất cho bé, sau này Chung Cẩn dạy bé vài lần, bé đi học đã tự xỏ tất năm ngón.

Thay tất xong, Tiểu Đồng lại lùi lại bò xuống sofa, đi về phía góc đồ chơi lấy chiếc xe ba bánh của mình ra cưỡi.

Bé cưỡi xe trở lại bên sofa, nhặt đôi tất bông màu cam vừa thay ra bỏ vào giỏ xe ba bánh, dùng xe con chở một đôi tất, đưa ra ban công bỏ vào giỏ đồ bẩn.

Văn Hòa Xương vẫn luôn chăm chú quan sát từng cử động của Tiểu Đồng, trong lòng không ngừng nghĩ, đáng yêu quá, sao lại có đứa trẻ đáng yêu đến thế?

Trước đây anh ta cũng tiếp xúc với vài đứa trẻ, con của anh chị anh ta cũng tầm tuổi Tiểu Đồng, nhưng những đứa trẻ đó đều không có cái vẻ đáng yêu đến tan chảy trái tim như Tiểu Đồng.

Trước kia Văn Hòa Xương sẽ nghĩ, nếu Thu Sanh là vợ anh ta thì tốt rồi.

Bây giờ anh ta nghĩ, nếu Thu Sanh là vợ anh ta, Tiểu Đồng là con gái anh ta thì tốt rồi.

Tiểu Đồng đưa tất xong, lại đạp xe con trở lại phòng khách, Thu Sanh ở bên bàn ăn gọi con bé, “Bé cưng ơi, lại đây.”

Tiểu Đồng liền cưỡi xe con qua đó.

Chương 66

DTV-EBOOK

Thu Sanh lấy rổ đựng hành lá và mấy củ tỏi bỏ vào giỏ xe của con bé, “Đưa cho ba đi.”

Đầu ngón chân tròn xoe của Tiểu Đồng bám vào sàn nhà bẻ cong, chiếc xe ba bánh hoa lá lượn vào bếp.

Thấy hết thảy, Văn Hòa Xương trong lòng ngũ vị tạp trần. Anh ta đột nhiên cảm thấy mình giống như một tên trộm, đang rình mò hạnh phúc của người khác.

Đưa đồ ăn xong, Tiểu Đồng lại cưỡi xe con trở lại phòng khách.

Văn Hòa Xương vẫy tay gọi con bé lại, chỉ vào mấy gói đồ ăn vặt và đồ chơi lớn đặt bên bàn trà, “Đây đều là chú mua cho con.”

“Cảm ơn anh ạ.”

Tiểu Đồng nghiêm túc nói cảm ơn, sau đó mở chiếc xe con ra, lần lượt chuyển những đồ chơi và đồ ăn vặt đó đến chỗ quy định cất cẩn thận.

Đồ chơi phải để vào góc đồ chơi, hơn nữa phải bày biện chỉnh tề.

Đồ ăn vặt phải bỏ vào tủ lạnh bên cạnh tủ đựng đồ ăn vặt, sau đó lại chọn ra một ít bỏ vào ngăn kéo bàn trà, tiện lúc nào lấy lúc đó.

Đem hộp sữa chua cuối cùng đặt vào giỏ xe ba bánh, Tiểu Đồng nhờ Văn Hòa Xương giúp đỡ, “Chú giúp con cất với, con không với tới tủ lạnh.”

Văn Hòa Xương đi theo sau xe ba bánh vào bếp.

Chung Cẩn đeo tạp dề đang thái rau, quay đầu nhìn hai người một cái, không nói gì, lại quay đầu tiếp tục thái rau.

Mở cửa tủ lạnh ra, Văn Hòa Xương bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Đồ trong tủ lạnh rất nhiều, đầy đủ các loại, nhưng tất cả đồ đều được phân loại bày biện chỉnh tề, hơn nữa bên trong sạch sẽ, không có một chút mùi lạ nào.

Nhà Văn Hòa Xương điều kiện khá tốt, riêng người giúp việc đã có ba người, nhưng tủ lạnh nhà anh ta cũng không được ngăn nắp như vậy.

Anh ta lại quay đầu nhìn anh Chung Cẩn, rau thái xong đều được xếp chồng lên đĩa, cũng phân loại, chỉnh tề có thứ tự.

Cuối cùng anh ta cũng hiểu vì sao trong nhà này không có dấu vết đàn ông từng sống, Chung Cẩn chắc chắn là người mắc chứng sạch sẽ quá mức cộng thêm chứng ám ảnh cưỡng chế.

Chung Cẩn cảm thấy ánh mắt anh ta đang nhìn chằm chằm mình, quay đầu lại, nhướn mày, “Có việc?”

Văn Hòa Xương cười ha hả, “Học trưởng thái rau giỏi thật.”

Chung Cẩn cầm dao hỏi anh ta, “Muốn biết vì sao tôi thái rau giỏi không?”

“Vì sao?”

Chung Cẩn, “Vì tôi sẽ không đi làm ngựa cưỡi cho con của người khác, thời gian tiết kiệm được có thể luyện thái rau cho giỏi.”

Văn Hòa Xương lại cảm thấy thắt lưng phía sau âm ỉ đau.

Chung Cẩn bưng đồ ăn đã làm xong lên bàn.

Cá mú hấp, sườn xào chua ngọt, tôm bóc vỏ xào thập cẩm, đậu bắp luộc chấm trứng, còn có mấy món chay, một bàn đồ ăn tuy đều là cơm nhà, nhưng trông rất ngon mắt, hương vị đầy đủ, bày biện không thua gì nhà hàng bên ngoài.

Văn Hòa Xương lại muốn khen vài câu, nhưng nghĩ đến cái miệng độc địa của Chung Cẩn, lập tức không muốn tự tìm khó chịu nữa.

Chung Cẩn gắp một ít đồ ăn bỏ vào bát của con bé, dùng thìa nghiền nát trộn đều.

Tiểu Đồng liền ôm bát cơm nhỏ hình con chó, ngồi trên ghế ăn trẻ em, dùng thìa silicon xúc ăn ngon lành.

Chung Cẩn hỏi Văn Hòa Xương, “Uống chút gì không?”

Trong bầu không khí kỳ lạ này, dường như chỉ có uống chút rượu mới có thể giảm bớt xấu hổ, Văn Hòa Xương đồng ý, đứng dậy định xuống lầu mua rượu.

Chung Cẩn ngăn anh ta lại, “Đến nhà tôi, còn để anh mua rượu làm gì?”

Anh đi đến tủ rượu lấy ra hai chai rượu vang đỏ.

Trước khi Tiểu Đồng đến, Chung Cẩn bị chứng mất ngủ rất nặng, để có thể ngủ, anh đôi khi uống rượu, đôi khi uống thuốc ngủ, đôi khi dứt khoát cả rượu lẫn thuốc ngủ cùng nhau, mỗi tối đều mơ màng hồ đồ.

Sau này không biết có phải ban ngày trông con quá mệt không, chứng mất ngủ của anh tự khỏi. Tủ rượu vang đỏ này liền còn lại ở đây.

Một chai rượu vang đỏ uống hết, Chung Cẩn lại mở một chai khác. Thu Sanh không uống rượu, anh liền rót rượu vang đỏ vào ly cho Văn Hòa Xương.

Tiểu Đồng ăn cơm xong, bảo Chung Cẩn bế bé ra, người lớn nói chuyện phiếm bé cũng không quấy.

Tự mình chạy vào ổ chó nhỏ nằm bò, gối đầu lên cổng vòm, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Văn Hòa Xương uống hơi nhiều, chống tay lên mặt, nhìn về phía Tiểu Đồng, khóe miệng lộ ra một nụ cười ngây ngô.

Chung Cẩn đang nói chuyện với anh ta,

“Tiểu Văn, cậu cũng coi như là học đệ của tôi, tôi nói thật với cậu. Cậu thích Thu Sanh nhiều năm như vậy, muốn thành thì hai người đã thành từ lâu rồi. Nếu không thành được, cậu cứ dai dẳng bám riết cũng vô ích, cậu vẫn nên xem xét lại cuộc sống tình cảm của mình đi, nếu nhất định phải kết hôn, thì tìm người nào đó cả hai cùng có tình cảm.”

Văn Hòa Xương quay đầu lại, nhìn anh Chung Cẩn qua bàn rượu và thức ăn hơi lạnh, trên mặt mang theo chút men say, lại mang theo chút ý cười hư ảo xa xăm.

Anh ta chỉ vào đứa bé đang ngủ gối đầu lên ổ chó, “Học trưởng, có phải cứ tìm người cả hai cùng có tình cảm, là có thể sinh ra đứa trẻ như tiểu Đồng không?”

Chung Cẩn đặt mạnh ly rượu xuống bàn, giọng không vui, “Tôi nói chuyện thực tế với cậu, cậu ở đó mơ mộng cái gì vậy?”

Chung Cẩn tửu lượng thật ra không tốt lắm.

Nhưng tửu phẩm của anh thì tuyệt vời, dù uống nhiều cũng chưa bao giờ kêu la om sòm, càng không khóc lóc, khoác lác gì cả, nói rất ít, thần sắc hơi lạnh lùng. So với vẻ ngoài thường ngày của anh cũng không khác biệt lắm.

Ngay cả Thu Sanh quen anh như vậy, cũng không nhìn ra được rốt cuộc người này say hay chưa say.

Chung Cẩn cầm bát đũa xả dưới vòi nước một chút, xếp ngay ngắn vào máy rửa bát, rồi dùng xà phòng rửa tay một lần, xoay người ra khỏi bếp.

Thu Sanh đứng ở cửa xem, thấy anh không cho viên rửa chén vào máy, cũng không khởi động máy, liền biết anh say rồi.

Cô đi qua, kéo máy rửa bát ra, cho viên rửa chén vào, khởi động máy, rồi ra khỏi bếp.

Mà thật không may là, Văn Hòa Xương lại không có tửu phẩm tốt như Chung Cẩn, anh ta bây giờ duỗi chân ngồi trên thảm, dựa vào sofa, đang khóc lóc kể lể những chuyện không dễ dàng trong quá khứ của mình.

Bỏ qua những chuyện có lẽ là khoe khoang chua xót về quá trình lập nghiệp của anh ta.

Trong đó có một vài thông tin, đối với gia đình ba người thích ăn dưa thì vẫn rất có giá trị.

Văn Hòa Xương khóc đến hai mắt đỏ hoe, “Hai người biết không? Người nhà tôi thật ra đều ghét tôi. Tôi là con riêng của ba tôi, mẹ tôi cũng chỉ tốt với chị gái và anh trai tôi thôi, ba tôi biết những chuyện này, cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Nhưng mà, tôi có gì sai? Đời trước tạo nghiệp, vì sao lại bắt một đứa trẻ phải gánh chịu hậu quả xấu."

Về chuyện thân thế của mình, Văn Hòa Xương trước đây chưa từng nhắc với ai.

Nhà anh ta làm kinh doanh bất động sản, ở Kinh Thị cũng là một gia đình danh giá, mọi người chỉ biết anh ta là con trai út nhà họ Văn, lại không biết bên trong còn có những bí mật như vậy.

Thu Sanh ngồi trên chiếc sofa đơn của mình, ôm gối, hai mắt sáng như tuyết, hứng thú hỏi, "Vậy ba anh và mẹ ruột anh trước kia quen nhau như thế nào?"

Lúc này Văn Hòa Xương say đến không biết mình là ai, vậy mà vẫn nhớ chuyện của ba mẹ.

"Mẹ tôi thật ra là em gái ruột của ba tôi." Anh ta nói.

Thu Sanh và Chung Cẩn nhìn nhau, cả hai đều vẻ mặt kinh ngạc.

Cô ruột của Văn Hòa Xương cũng là một phu nhân có thâm niên trong giới, gia đình bên ngoại làm bách hóa mà phất lên, cũng rất có tiền. Cô ruột anh ta hiện tại gả cho một phú thương bên Cảng Thành, sinh một trai một gái, cuộc sống cá nhân còn thường xuyên bị giới giải trí khui ra, mỗi lần xuất hiện trên màn ảnh đều là dáng vẻ một phu nhân cao quý tao nhã.

Không ngờ, phía sau lại ẩn giấu một bí mật lớn như vậy.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa mà ăn một miếng dưa lớn như vậy, Thu Sanh và Chung Cẩn đều im lặng.

Thu Sanh nhỏ giọng hỏi, "Ngày mai nếu anh ta nhớ ra chuyện

này, có muốn diệt khẩu không?"

Chung Cẩn, "…… Uống đến mức đó rồi, chắc là không nhớ đâu."

Sau đó Thu Sanh lại không hiểu sao phấn khích hẳn lên, chị trừng mắt hoa đào trong veo xinh đẹp, trên mặt lại bốc lên cái vẻ mặt hóng hớt chuyện thiên hạ,

"Khó trách, Văn Hòa Xương là đứa con đẹp trai nhất trong ba người con nhà họ, cô ruột anh ta đẹp hơn mẹ anh ta nhiều."

Chung Cẩn liếc nhìn về phía ổ chó, quả nhiên thấy một đôi mắt to đen láy, đang không chớp mắt nhìn chằm chằm bọn họ bên này.

Tiểu Đồng phát hiện ba nhìn mình, cười ngây ngô, cũng không giả vờ nữa, trực tiếp bò ra khỏi ổ chó.

Bé bước những bước chân ngắn ngủn đến bên bàn trà, kiễng chân, kéo hộp khăn giấy trên bàn trà lại, ôm hộp khăn giấy ngồi xổm bên cạnh Văn Hòa Xương,

"Cho chú giấy."

Văn Hòa Xương ô ô khóc lóc, xoay người rút tờ giấy lau nước mắt.

Tiểu Đồng vươn tay, vỗ vỗ đầu anh ta, "Không khóc nữa, ba đối với chú không tốt, chú muốn đi tìm mẹ, mẹ sẽ mãi yêu chú."

Văn Hòa Xương khóc càng to hơn, "Mẹ tôi càng không cần tôi, bà ấy vì tránh hiềm nghi, đến mặt tôi cũng không muốn nhìn. Bà ấy hận tôi chết đi được, nếu giết người không phạm pháp, bà ấy nhất định sẽ giết tôi đầu tiên."

Tiểu Đồng vội vàng xua xua tay, "Không đâu, không đâu, mẹ sẽ

yêu chú."

Nghe Văn Hòa Xương nói vậy, Chung Cẩn lập tức hỏi một câu,

"Năm đó, mẹ anh và ba anh ở bên nhau, là tự nguyện sao? Bà ấy có bị ép buộc không?"

Thật ra mặc kệ lúc đó có bị ép buộc hay không, đều đã qua thời hạn truy cứu vụ án, nhưng xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, anh theo bản năng vẫn muốn làm rõ chân tướng.

Văn Hòa Xương khóc mệt, gối đầu lên sofa, lẩm bẩm nói, "Bà ấy tự nguyện, bà ấy nói lúc đó còn nhỏ không hiểu chuyện. Bà ấy bây giờ thậm chí còn vẫn duy trì quan hệ bề ngoài với bác gái tôi. Ngược lại tôi lại trở thành người không ra gì nhất."

Anh ta tự giễu cười một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Thu Sanh ngẩn người một lát, "Haiz, anh ta thật ra cũng đáng thương."

Văn Hòa Xương lại đột nhiên tỉnh táo lại, không đầu không đuôi nói một câu, "Tôi không muốn về nhà, sau này tôi muốn ở đây."

Anh ta quay đầu, nắm tay Tiểu Đồng, "Sau này con gọi chú là ba được không? Chúng ta mãi mãi ở cùng nhau."

Chung Cẩn tức giận đến mức đứng phắt dậy khỏi sofa, "Anh ta đáng thương cái rắm, tối nay cho anh ta ngủ WC, mai rượu tỉnh thì cút đi, cút nhanh lên."

Tiểu Đồng bình tĩnh liếc nhìn người ba đột nhiên nổi nóng, rồi cúi đầu, nghiêm túc giảng đạo lý với Văn Hòa Xương,

"Chú không biến thành ba của con được, trên thế giới người con yêu nhất, chỉ có một mình ba Chung Cẩn thôi."

Vị trưởng phòng Chung giận đến dựng cả tóc, nghe câu nói này xong, lại ngoan ngoãn ngay lập tức, trên mặt nở một nụ cười ấm áp như ánh xuân.

Văn Hòa Xương lại làm ầm ĩ một lúc, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Thu Sanh nói, “Cho anh ta ngủ sofa đi.” Cũng không thể bây giờ lại ném một người say chết ra ngoài được.

Chung Cẩn không biết từ lúc nào đã ngồi xuống thảm, anh ôm Tiểu Đồng vào lòng, cằm đặt lên vai nhỏ bé của con bé, giọng khàn khàn nói,

“Không được, trong nhà có con gái, sao lại có thể để người lạ ngủ ở khu vực chung?”

Thu Sanh, “Vậy cho anh ta ngủ phòng con? Em ngủ sofa?”

“Không được, đó là phòng của Tiểu Đồng sau này, sao lại có thể để người lạ vào ở?”

“Vậy cho anh ta ngủ phòng ngủ phụ? Em ngủ sofa?”

“Không được, đó là giường của em, sao lại có thể để người lạ ngủ?”

Chung Cẩn kiên quyết muốn cho Văn Hòa Xương ngủ trong bồn tắm, Thu Sanh khuyên nửa ngày, “Anh ta ngủ trong bồn tắm, lúc chúng ta cần dùng nhà vệ sinh thì sao?”

Chương 67

DTV-EBOOK

"Vậy cho anh ta ngủ ban công."

"Vạn nhất nửa đêm anh ta say xỉn phát điên từ ban công rơi xuống thì sao?"

"Cho anh ta ngủ ở hiên nhà."

"Không được, hàng xóm có thể sẽ báo cảnh sát."

Cuối cùng anh Chung Cẩn miễn cưỡng đồng ý, để Văn Hòa Xương ngủ dưới đất trong phòng làm việc của Thu Sanh.

Anh ta nằm thẳng cẳng giữa căn phòng làm việc nhỏ, xung quanh trên giá bày la liệt đầu búp bê và tay chân rời rạc, còn có các bộ phận mắt nữa.

Trông như cảnh trong phim kinh dị vậy.

Thu Sanh sợ nửa đêm anh ta tỉnh rượu sẽ bị dọa cho phát khiếp, cố ý để lại cho anh ta một chiếc đèn ngủ nhỏ, chẳng qua cửa vừa đóng lại, ánh sáng vàng mờ ảo của chiếc đèn lay động, không gian này trông càng thêm rợn người.

Sáng hôm sau Văn Hòa Xương dường như thật sự quên sạch, hoàn toàn không nhớ nổi chuyện anh ta đã tiết lộ bí mật động trời ngày hôm qua.

Cũng may anh ta quên, nếu không Thu Sanh còn lo lắng sẽ bị anh ta thủ tiêu.

Ăn sáng xong, Chung Cẩn bảo Văn Hòa Xương nhanh chóng mua vé máy bay gần nhất về Kinh Thị.

Nhận thấy anh chàng này có tiền sử nhiều lần nói đi mà không đi, Chung Cẩn trực tiếp lái xe đưa anh ta đến sân bay, tự mình nhìn theo anh ta qua cửa kiểm an, lúc này mới yên tâm.

Thu Sanh rướn cổ nhìn về phía cửa kiểm an, vẻ mặt lo lắng, "Anh ta sẽ không đợi chúng ta đi rồi lại lẻn ra đây chứ?"

Chung Cẩn giục cô về đi, xe không thể dừng lâu ở chỗ đỗ tạm.

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng đi ra khỏi sảnh nhà ga, mới nói, "Sau này anh ta chắc sẽ không tìm em nữa đâu. Loại người như anh ta sĩ diện nhất, tối hôm qua đã làm trò hề lớn như vậy, sau này anh ta trốn em còn không kịp, chắc chắn sẽ không chủ động đến gần nữa."

"Ra là anh giữ anh ta lại uống rượu, chính là để anh ta cố ý làm trò hề à? Anh thật là thâm độc Chung Sir."

"Quá trình không quan trọng, kết quả là được rồi."

Chung Cẩn mở khóa cửa xe, rồi đặt Tiểu Đồng vào ghế trẻ em, thắt dây an toàn cho con bé.

Anh đi về phía ghế lái, Thu Sanh gọi anh lại, "Để em lái xe đi, tối qua anh cũng uống không ít, dựa vào nghỉ ngơi một chút."

Chung Cẩn ném chìa khóa xe cho Thu Sanh.

Thu Sanh khởi động xe, nắm tay lái nghiêng đầu nhìn anh Chung Cẩn, có lẽ vì say rượu, sắc mặt anh có chút xanh xao.

"Chuyện của Văn Hòa Xương, cảm ơn anh." Thu Sanh nhìn vẻ mệt mỏi của anh, nói lời cảm ơn.

Anh Chung Cẩn co tay lại gối ra sau đầu, nhắm mắt lại khẽ thở dài, “Chỉ nói miệng cảm ơn có ích gì, hay là em may cho anh cái áo sơ mi đi.”

Thu Sanh, “…… Anh thật đúng là không khách sáo chút nào, anh có biết may một chiếc áo sơ mi thủ công tốn bao nhiêu công sức không?”

Anh Chung Cẩn, “Tay anh dài, mua áo sơ mi phần lớn không vừa người.”

Thu Sanh lười phản ứng anh, anh Chung Cẩn lại nói, “May một chiếc màu xám nhạt, trước kia có người nói anh mặc màu xám nhạt có một vẻ gợi cảm cấm dục.”

Mặt già Thu Sanh đỏ lên.

Những lời buồn nôn như vậy, thật không biết trước kia chị đã nói ra như thế nào.

Tiểu Đồng lập tức giơ tay cao cao, “Con cũng muốn, con cũng muốn cấm dục.”

Con bé căn bản không biết cấm dục là có ý gì, chỉ đơn thuần thấy ba có, con bé cũng muốn có.

Thu Sanh quay đầu lại, dịu dàng cười với con bé, “Bé cưng à, mẹ may cho con áo sơ mi nhỏ, váy liền thân, áo khoác nhỏ, đẹp hơn của ba con gấp trăm lần.”

Tiểu Đồng lập tức ôm mặt lộ ra một nụ cười đáng yêu, “Cảm ơn mẹ, con và mẹ là tốt nhất trên đời.”

Về đến nhà, Thu Sanh lục tìm trong đống vải cao như núi nhỏ ở phòng làm việc, không tìm được loại vải xám nhạt thích hợp để

may áo sơ mi.

Cô lại cầm điện thoại trở lại phòng khách, ngồi xuống chiếc sofa của mình, bắt đầu lên mạng chọn mua vải.

Nhìn thấy một loại vải lanh chấm bi đen trên nền trắng, chị nghĩ, cái này thích hợp may một chiếc váy liền thân cho Tiểu Đồng.

Kiểu dáng cũng nghĩ xong rồi, kiểu cổ tròn đơn giản, vạt áo làm rộng hơn một chút, phía sau dùng cùng loại vải làm một chiếc nơ bướm lớn, còn có thể thêm một chiếc mũ ren kiểu cung đình màu trắng, dây mũ buộc dưới cằm phúng phính của Tiểu Đồng.

Đáng yêu quá đi.

Thu Sanh kích động khẽ đá chân.

Thêm tấm vải chấm bi vào giỏ hàng, rồi bắt đầu tìm các loại vải khác.

Nhìn thấy một loại vải cotton màu xanh quân đội, Thu Sanh thầm nghĩ, nếu may cho Tiểu Đồng một chiếc quần ống rộng túi hộp, bên hông thêm hai chiếc túi to, thì chẳng phải là một cô bé cá tính ngọt ngào sao?

Thêm vào giỏ hàng.

Chung Cẩn lướt qua sau lưng chị, u oán hỏi một câu, “Mua vải à?”

“Ừ.”

“Vải áo sơ mi của anh mua chưa?”

Thu Sanh chột dạ trả lời, “Đang xem.”

Sợ Chung Cẩn lát nữa lại lải nhải, Thu Sanh tùy tiện chọn một tấm vải lanh màu xám nhạt bỏ vào giỏ hàng, rồi tiếp tục tìm loại vải thích hợp để may đồ đôi.

Tính toán kích thước xong một lượt, vải cho Tiểu Đồng có mười mấy loại, tấm vải lanh xám nhạt chen lẫn trong đống vải sặc sỡ này, trông có vẻ hơi đáng thương.

Đối với chuyện này, bà Thu đậu phộng yên tâm thoải mái, chồng trước sao có thể so với con gái ruột, mẹ yêu nhất vĩnh viễn là con gái.

Thu Sanh nhận được đống vải vóc đáng kể kia thì dì Lương cũng vừa vặn từ quê về nhà.

Dì Lương đặt những thứ mang về ở huyền quan, giúp Thu Sanh chuyển những tấm vải nặng trịch kia vào phòng làm việc.

Thu Sanh ngay lập tức ôm dì Lương một cái thật chặt, “Nữ thần ơi, cuối cùng dì cũng về rồi.”

Tiểu Đồng xỏ đôi tất năm ngón hình trái tim màu hồng nhạt, mở chiếc xe con khẩn cấp chạy đến hiện trường, “Con cũng muốn ôm, con cũng muốn ôm.”

Dì Lương cúi xuống ôm bé, cười mỉm xoa xoa cái đầu tròn xoe của bé, “Tiểu Đồng, con đoán xem dì mang gì về cho con nào?”

“Con muốn ăn.”

Thu Sanh véo má bé, “Con biết là cái gì mà đòi ăn?”

Tiểu Đồng đá chân nhỏ, “Kệ nó là cái gì con cũng phải ăn.”

Dì Lương dẫn Tiểu Đồng đến huyền quan, ngồi xổm xuống, mở

một cái làn ra, bên trong làn lót rơm mềm, vén rơm ra, lộ ra mấy quả trứng gà tròn vo.

“Oa, là trứng gà.” Tiểu Đồng kêu lên một tiếng kinh ngạc đầy phấn khích.

Dì Lương nói, “Mấy quả trứng này tươi lắm đấy, là mấy hôm nay dì tự tay ra chuồng gà nhặt đấy, tươi đến mức có thể ấp ra gà con luôn ấy. Trứng này ăn ngon lắm, lòng đỏ màu vàng ươm, rán lên thì thơm lừng.”

Tiểu Đồng không nghe những cái khác, chỉ nghe được một câu, trứng này có thể ấp ra gà con.

Mắt to của bé đảo liên tục, điều khiển chiếc xe ba bánh của mình quay hướng, dùng đuôi xe nhắm ngay rổ trứng gà,

“Dùng xe con của con đưa vào bếp đi.”

Dì Lương đặt trứng gà cả làn lên giỏ xe con của bé, cái làn quá to, không thể để hết vào giỏ, chỉ có thể đặt lên trên. Dì Lương liền cúi xuống đỡ làn, cùng bé vận trứng gà vào bếp.

Lúc dì Lương bỏ từng quả trứng vào tủ lạnh, Tiểu Đồng nhanh chóng nhặt một quả trứng, giấu sau lưng quần, rồi cưỡi xe con, nhanh chóng và lén lút rời khỏi bếp.

Tiểu Đồng trước tiên cưỡi xe con đến phòng làm việc nhìn thoáng qua, Thu Sanh gọi bé, “Bé cưng ơi, lại đây đo kích thước nào, mẹ phải may váy cho con.”

“Chờ một chút, con đến ngay đây ạ.”

Tiểu Đồng chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt Thu Sanh, lại nhanh chóng cưỡi xe con bỏ đi.

Bé vào phòng khách, Chung Cẩn đang ngồi trên sofa xem bóng đá, cảm thấy ánh mắt của Tiểu Đồng, anh cụp mắt xuống nhìn con bé, “Có việc gì?”

Tiểu Đồng vội vàng xua tay, “Không có gì ạ.”

Bé đạp xe con đến bên ổ chó, từ trong bụng móc ra quả trứng gà, nhanh chóng ném vào ổ chó, quả trứng nặng nề rơi xuống chiếc chăn mềm mại, cũng không bị vỡ, Tiểu Đồng thở phào nhẹ nhõm, dùng tay lau mồ hôi lo lắng trên trán.

Thu Sanh lại giục con bé, “Tiểu Đồng, đến đo kích thước nào.”

Tiểu Đồng cưỡi xe con trở lại phòng làm việc.

Thu Sanh cầm thước dây đo chiều cao, vai rộng, vòng ngực, vòng eo cho con bé, nghi hoặc nói, “Bé cưng con làm gì vậy? Sao cả đầu đều là mồ hôi?”

Tiểu Đồng vội vàng xua tay, “Con không có chơi trứng gà.”

“Con chơi trứng gà dì Lương mang đến à? Đó là đồ ăn, đồ ăn không được chơi.”

Thu Sanh phê bình bé vài câu, rồi lập tức quên mất số đo vừa lấy, không nói gì nữa, đo lại số đo, dùng bút ghi vào vở.

Đo xong số đo, Thu Sanh lại xả một góc những tấm vải kia ra, ướm thử lên người Tiểu Đồng, trong đầu tưởng tượng ra những tấm vải này mặc trên người Tiểu Đồng sẽ như thế nào.

Đợi đến khi Thu Sanh bên này cuối cùng cũng xong việc, Tiểu Đồng lẻn ra khỏi phòng làm việc, trở lại phòng khách, chui vào ổ chó của mình.

Tiểu Đồng nằm trong ổ chó không nhúc nhích.

Con bé không ngủ như mọi ngày, chỉ gối đầu lên cổng vòm, đôi mắt đen láy chớp chớp liên tục.

Chung Cẩn nhiều lần quay đầu lại nhìn, con bé vẫn giữ nguyên tư thế đó, như định ở lì bên đó vậy.

“Con không khỏe sao?” Chung Cẩn hỏi.

Tiểu Đồng lười biếng sụp mí mắt xuống, “Con rất khỏe, ba không cần lo cho con.”

Thu Sanh gọi Chung Cẩn qua đo kích thước, Chung Cẩn lại kỳ lạ liếc nhìn Tiểu Đồng, thấy sắc mặt bé đích thực không giống như bị bệnh, liền không để ý đến bé nữa, đứng dậy đi vào phòng làm việc.

Đợi Chung Cẩn rời khỏi phòng khách, Tiểu Đồng mới nằm bò dịch ra phía sau một chút, cúi đầu nhìn quả trứng gà bị con bé giấu dưới bụng, quả trứng đã được nhiệt độ cơ thể con bé ủ ấm.

Tiểu Đồng che miệng, nhỏ giọng nói với quả trứng, “Chào con, con là mẹ của con đây, con mau biến thành gà con nha.”

Thu Sanh đang giúp Chung Cẩn đo vòng ngực, hai tay vòng ra sau lưng anh, cầm thước dây, rồi lại rút về.

Nhìn từ phía sau, giống như đang ôm vậy.

Dì Lương cầm cây lau nhà đi ngang qua cửa phòng làm việc, dừng chân quan sát một lát, hỏi, “Lúc tôi không ở nhà, hai người tái hôn rồi à?”

Chung Cẩn, “……”

Thu Sanh, “…… Chưa ạ.”

Dì Lương lẩm bẩm, “Uổng công mừng hụt.”

Kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh kết thúc, cuộc sống lại trở về quỹ đạo, người đi làm thì đi làm, người đi học thì đi học, mọi người đều phải dậy sớm.

Nhưng Chung Cẩn dậy sớm nhất, trời chưa sáng đã dậy rồi.

Anh đứng trước bồn rửa mặt đánh răng, rửa mặt qua loa rồi chuẩn bị đi chạy bộ buổi sáng như thường lệ.

Điều khiến anh bất ngờ là, Thu Sanh cũng đẩy cửa phòng ngủ đi ra, dù ngáp liên tục, nhưng trên người mặc một bộ đồ thể thao bó sát người gọn gàng, trên đầu còn buộc băng thấm mồ hôi.

Chương 68

DTV-EBOOK

Chung Cẩn kinh ngạc nhìn chị, “Em mộng du à?”

“Em muốn cùng anh đi chạy bộ.”

“Hả?”

Thu Sanh trước kia lười biếng vô cùng, dáng người cô đẹp, thật ra toàn nhờ nhịn đói và công nghệ, ngày thường có thể nằm tuyệt đối không ngồi, muốn chị nhúc nhích một bước cũng khó khăn.

Trước kia Thu Sanh vì mặc đồ hở eo cho đẹp, chị đặc biệt muốn có cơ bụng số 11.

Chung Cẩn hừ hừ làm cho cô một kế hoạch rèn luyện cơ bụng, kết quả Thu Sanh ở bên kia khổ luyện kỹ năng vẽ cơ bụng số 11.

Cuối cùng chị dùng bút tạo khối, vẽ một bức cơ bụng số 11 giả lên cái bụng phẳng lì của mình, còn không biết xấu hổ đăng lên vòng bạn bè khoe khoang.

Bây giờ chị nói muốn đi tập thể dục buổi sáng, Chung Cẩn căn bản không tin.

Thu Sanh bỏ bàn chải đánh răng vào máy nhả kem đánh răng tự động, máy phát ra tiếng kêu ong ong của dòng điện, nhả ra một lượng kem đánh răng vừa đủ lên bàn chải của cô.

Cô vừa đánh răng vừa nói mơ hồ, “Em muốn rèn luyện, em không thể chịu đựng được cái dáng vẻ ngay cả con cũng ôm

không nổi của mình.”

Chung Cẩn, “…… Tuy rằng hành vi của em làm anh rất cảm động. Nhưng anh không thể không nhắc nhở một câu, tốc độ rèn luyện của em chưa chắc theo kịp tốc độ lớn của con bé đâu.”

Thu Sanh hung dữ trừng mắt nhìn Chung Cẩn một cái.

Chung Cẩn thức thời im miệng.

Bất quá lại đưa ra một vấn đề mới, “Sớm như vậy dì Lương còn chưa đến, chúng ta đều đi tập thể dục buổi sáng, Tiểu Đồng thì sao?”

Thu Sanh, “…… Gọi con bé dậy cùng đi.”

Chung Cẩn một tay ôm đứa bé béo tròn đang gà gật ngủ gà ngủ gật trên vai, một tay xách theo chiếc xe trượt scooter đời mới nhất, đi ra khỏi thang máy.

Đến con đường vắng vẻ trong khu dân cư, anh đặt Tiểu Đồng xuống đất lay bé tỉnh, Thu Sanh đội chiếc mũ bảo hiểm nhỏ lên đầu Tiểu Đồng, gõ nhẹ hai cái lên mũ, cổ vũ nói,

“Bé cưng ơi, tỉnh táo lên nào, mẹ từ hôm nay sẽ phải rèn luyện thật tốt, sau này sẽ ôm được con.”

Tiểu Đồng ngẩng đầu, lảo đảo nghiêng trái nghiêng phải, “Mẹ ơi, hay là chúng ta về ngủ đi, con có thể tự đi, mẹ không cần ôm con.”

“Không được, mẹ cần phải trở thành một người mẹ có thể bảo vệ con.”

Thu Sanh đẩy chiếc xe trượt scooter của Tiểu Đồng chạy ra ngoài.

Chạy đến con đường ven biển, Tiểu Đồng đã hoàn toàn tỉnh táo, bé thuần thục trượt xe, đi theo sau ba mẹ không xa không gần.

Thấy mẹ chạy không nổi, con bé lập tức bước những bước chân ngắn ngủn, lắc đầu tăng tốc lao về phía anh Chung Cẩn, lớn tiếng gọi,

“Mẹ chạy không nổi, ba đi đẩy mẹ đi.”

Chung Cẩn liền rẽ ngoặt chạy về, đẩy lưng Thu Sanh giúp chị tăng tốc.

Chạy xong về đến nhà, dì Lương đã làm xong bữa sáng, bảo hai người rửa tay rồi ăn cơm.

Nhân lúc người lớn đi rửa tay, Tiểu Đồng chạy đến bên ổ chó ở phòng khách, quỳ xuống trước ổ, lấy quả trứng gà ra, dùng khăn giấy bọc lại, nhét vào cặp sách.

Giờ hoạt động tự do ở nhà trẻ, Tiểu Đồng lén lút lấy quả trứng gà ra, dùng bàn tay nhỏ xíu nâng niu khoe với Miêu Thanh Nguyệt.

“Miêu Nguyệt Nguyệt, cậu xem này, đây là em bé gà của tớ.”

Miêu Thanh Nguyệt thò đầu qua nhìn kỹ hồi lâu, “Nhưng mà, tớ thấy nó thật ra là một quả trứng gà.”

“À, đúng, bây giờ nó vẫn là trứng gà, nhưng dì Lương nói nó sẽ biến thành gà con, đợi nó biến thành gà con, tớ chính là mẹ của nó.”

Miêu Thanh Nguyệt ôm mặt, “Oa, vậy tớ làm ba của nó được không?”

“Được thôi.” Tiểu Đồng thoải mái hào phóng đồng ý.

Rất nhanh chuyện hai người trốn ở bên này xem trứng gà bị các bạn khác phát hiện, một đám bạn nhỏ ùa nhau tham gia vào câu chuyện của các cô bé.

Có bạn nói muốn làm ông gà, có bạn muốn làm anh gà, có bạn muốn làm bà gà và cô gà, còn có bạn muốn làm con gà.

Tiểu Đồng đều nhất nhất đồng ý,

“Tốt tốt, đợi nó lớn lên, các cậu phải lì xì cho nó nha.”

Tóm lại là, vì quả trứng gà này, cả lớp loạn hết cả vai vế.

Tình hình hỗn loạn bên này cuối cùng cũng bị cô La phát hiện, đương sự Tiểu Đồng bị cô La dẫn vào văn phòng, hỏi han tỉ mỉ về tình hình quả trứng gà.

Nghe con bé nói muốn ấp một con gà con, cô La còn khẳng định hành vi của con bé,

“Đương nhiên có thể thử một chút, trẻ con là phải dũng cảm thử những điều mới lạ. Vậy con đã đặt tên cho em bé gà chưa?”

Tiểu Đồng nhéo góc áo, ngượng ngùng gãi gãi cái đầu tròn xoe, “Con muốn gọi nó là Đầu To.”

“Đầu To, thật là một cái tên đáng yêu.”

Cô La từ tốn khuyên nhủ, “Nhưng mà con dùng khăn giấy bọc Đầu To như vậy, nó sẽ không thể biến thành gà con được đâu, trứng gà cần ở trong môi trường ấm áp ẩm ướt mới có khả năng biến thành gà con.”

Tiểu Đồng vẻ mặt lo lắng hỏi, “Vậy phải làm sao bây giờ? Cô ơi, con muốn một con gà con.”

Chiều nhà trẻ tan học, Chung Cẩn đến trường đón Tiểu Đồng, cô La trả lại quả trứng gà cho anh, cũng miêu tả đơn giản những chuyện xảy ra ở trường hôm nay.

Cô La nói với Chung Cẩn, "Trẻ con là đang khám phá thế giới, nên sẽ có những hành vi người lớn nhìn vào thấy rất kỳ lạ, nhưng không cần ngăn cản bé, nên khuyến khích bé khám phá."

Chung Cẩn nhận quả trứng gà cầm trong tay, "Được, chúng tôi sẽ giúp bé ấp gà con."

Cô La cười vỗ vỗ vai Tiểu Đồng,

"Chung Vân Đồng của chúng ta rất tuyệt, bé còn đặt tên cho em bé gà nữa đấy. Chỉ là sau này không được mang trứng gà đến trường nữa, đây là không được phép đâu nhé."

Tiểu Đồng ngoan ngoãn xin lỗi cô giáo, "Sau này con không mang trứng gà đến trường nữa ạ."

"Tốt, về với ba đi, mong chờ con ấp ra em bé gà nhé."

Tiểu Đồng nắm tay Chung Cẩn đi về phía đồn công an, vừa khuất khỏi tầm mắt cô La, con bé liền chìa tay về phía Chung Cẩn, "Ôm con."

Chung Cẩn bế bé lên.

Tiểu Đồng ôm cổ Chung Cẩn hỏi, "Chúng ta thật sự có thể ấp ra em bé gà không ba?"

"Không nhất định, trước mua cái máy ấp trứng về thử xem. Nhưng không thể đảm bảo chắc chắn thành công, nếu ấp không ra con không được làm ầm ĩ đấy."

“Vâng vâng.” Tiểu Đồng lắc lắc đầu, “Xin ba thử một lần đi ạ, cảm ơn ba.”

Chung Cẩn ôm con bé băng qua đường, nhớ lại lời cô giáo vừa nói, lại hỏi, “Con còn đặt tên cho gà nữa à? Gọi là gì?”

“Đầu To ạ.” Tiểu Đồng vang dội trả lời.

Mặt Chung Cẩn đen lại, “Cái tên này không được, đổi cái khác đi.”

Chung Cẩn đặt mua máy ấp trứng gà trên mạng, về nhà lại kể chuyện Chung Vân Đồng muốn ấp gà con.

Dì Lương vội vàng từ tủ lạnh cứu viện ra mấy quả trứng, “Muốn ấp trứng cũng không nói sớm, mấy quả này dì để trong tủ lạnh rồi, cũng không biết còn ấp ra được không nữa.”

Tiểu Đồng đưa quả trứng mà mình mang theo chạy khắp nơi cả ngày cho dì Lương, “Cái này không có để trong tủ lạnh ạ.”

Dì Lương nhận lấy, dùng đèn pin điện thoại soi, xuyên qua vỏ trứng quan sát hình thái lòng đỏ bên trong, bên trong quả trứng gà có màu đỏ.

Dì Lương cười nói,

“Quả này của con đúng là trứng đã thụ tinh rồi, thật sự có thể ấp ra gà con đấy.”

Tiểu Đồng ngẩng cái đầu to lên, nhếch môi vui vẻ cười, “Thật tốt quá, cảm ơn dì ạ.”

Để tăng tỷ lệ ấp trứng thành công, dì Lương lại chọn ra ba quả trứng đã thụ tinh nữa, đợi máy ấp trứng vừa đến, liền đặt bốn quả trứng Đầu To hướng lên trên vào máy ấp.

Thu Sanh vừa thấy, vừa vặn bốn quả trứng, liền đề nghị bốn người trong nhà, mỗi người đặt cho trứng gà một cái tên, xem trứng của ai ấp ra gà con trước.

“Trứng gà của em muốn gọi là Chanel, kính chào Gabrielle Chanel yêu quý nhất của em.”

Thu Sanh còn chạy đến phòng làm việc tìm một cây bút marker ra, cẩn thận chọn một quả trứng, dùng bút đen viết chữ C lên vỏ trứng.

Đánh dấu xong trứng của mình, Thu Sanh lại bảo dì Lương chọn một quả trứng.

Dì Lương vừa cằn nhằn, “Có lẽ phong tục không giống nhau, chỗ chúng tôi không đặt tên cho gà.” Vừa vắt óc nghĩ một cái tên, “Gọi là Mập Mạp đi, Mập Mạp đáng yêu.”

Thu Sanh viết chữ “M” lên quả trứng dì Lương chọn.

Chung Cẩn chỉ một quả trứng, “Tôi muốn quả kia, gọi là Tang Bưu.”

Cuối cùng chỉ còn lại một quả trứng, Tiểu Đồng ghé vào bàn trà, đá chân nhỏ, nhìn quả trứng thuộc về mình, mắt to đảo qua đảo lại giữa mặt Chung Cẩn và quả trứng.

Chung Cẩn vừa thấy động tác tinh ranh của bé liền biết bé muốn làm gì.

“Không được gọi là Đầu To.” Chung Cẩn nói.

Dì Lương, “Đầu To làm sao? Đầu To tôi nghe hay mà.”

Thu Sanh nén cười giải thích, “Hồi đi học Chung Cẩn có biệt

danh là Đầu To đấy."

Dì Lương cười một tiếng, "Vậy thì không thích hợp rồi, Tiểu Đồng con nghĩ lại một cái tên khác đi."

Tiểu Đồng đưa tay sờ sờ quả trứng gà chưa được đặt tên, mắt to tràn ngập vẻ trìu mến vô hạn, "Vậy con muốn gọi nó là Gà Rán."

Chung Cẩn, "…… Ba biết mục đích thật sự con muốn ấp gà con là gì rồi."

Từ khi trong nhà có thêm một chiếc máy ấp trứng, việc đầu tiên Tiểu Đồng làm khi tan học về nhà là đi xem trứng của mình.

Lúc này, dì Lương sẽ dùng đèn pin soi vỏ trứng bên trong, nói cho con bé biết gà con đã phát triển đến giai đoạn nào.

Một tuần sau, trừ quả "Chanel" của Thu Sanh là trứng ung, ba quả trứng còn lại đều mọc ra những tia máu rõ ràng, vì thế Chanel tiếc nuối bị loại.

Đến khoảng nửa tháng sau, dì Lương xách một chậu nước ấm, thả trứng gà vào nước ấm.

Tiểu Đồng ngồi xổm bên chậu, sốt ruột hỏi, "Chúng nó muốn tắm ạ? Có phải dùng sữa tắm không?"

"Đây không phải tắm, cái này gọi là thử nước, con xem, Tang Bưu động đậy kìa, chứng tỏ gà con trong vỏ phát triển rất tốt."

Tiểu Đồng vịn vào thành chậu, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm quả trứng đang nổi trên mặt nước, không ngừng rung động, cơ thể con bé cũng rung rẩy theo nhịp điệu, những ngấn thịt béo trên má run rẩy như thạch rau câu.

"Gà Rán của con cũng động đậy kìa." Cô bé béo tròn kích động

vịn vào thành chậu đứng lên.

Dì Lương thì vẻ mặt lo lắng nhìn chằm chằm quả Mập Mạp của mình, “Sao Mập Mạp vẫn chìm đáy thế?”

Sau đó dì Lương dùng đèn pin soi, bên trong quả trứng gà một mảnh hỗn độn, Mập Mạp đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Đám gà con đưa vào lồng ấp đã gần 20 ngày, Tang Bưu và Gà Rán vẫn chưa có động tĩnh gì muốn ra vỏ, Hải Sơn lại đón đợt rét đầu mùa đông.

Buổi sáng ra cửa trời còn nắng, giữa trưa thời tiết đột nhiên thay đổi, mưa nhỏ, nhiệt độ cũng giảm mạnh xuống dưới mười độ.

Chương 69

DTV-EBOOK

Thu Sanh sợ Tiểu Đồng bị cảm lạnh, đến trường học đưa áo khoác cho con bé, gặp vài phụ huynh khác cũng đến trường đưa quần áo cho con, mọi người gặp chị đều hỏi một câu, “Gà ấp ra chưa?”

Mẹ Lục Tinh Tinh còn hỏi, “Bây giờ chỉ còn lại Tang Bưu và Gà Rán thôi đúng không? Chắc cũng chỉ hai ngày nữa là nở thôi.”

Xem ra là Chung Vân Đồng cái miệng tép riu này ở trường học đi đâu cũng nói, bọn trẻ lại về nhà kể cho bố mẹ nghe, bây giờ ai cũng biết nhà họ đang ấp gà con, thậm chí tên gà con họ cũng biết.

Có một phụ huynh hỏi, “Vậy gà nở ra các chị thật sự nuôi à? Bẩn lắm đấy?”

Thu Sanh tính tình tốt đáp, “Chúng tôi lên mạng tra rồi, có loại tã giấy cho gà con, mặc vào là không sao đâu.”

“Vậy nếu gáy ầm ĩ làm phiền hàng xóm thì sao?”

Thu Sanh, “Chúng tôi cũng dặn Chung Vân Đồng trước rồi, nếu ảnh hưởng đến hàng xóm, thì phải mang gà về quê nuôi.”

Bà mẹ kia trợn mắt, giọng không vui, “Nuôi thật rồi các chị sẽ biết, vừa bẩn vừa ồn ào, dù sao tôi sẽ không cho con tôi nuôi bất cứ con vật gì, bẩn chết đi được.”

Thu Sanh ngẩn người một chút, nói một câu, “Vậy con chị thật đáng thương.” Âm thanh không lớn không nhỏ, vừa vặn để bà

mẹ kia nghe thấy.

Khó chịu với người ta xong, Thu Sanh nhanh chóng đưa áo khoác của Tiểu Đồng cho cô La, sợ người ta xông lên mắng mình, cũng không quay đầu lại mà đi luôn.

Tiểu Đồng mặc chiếc áo bông nhỏ xòe như nụ hoa, mũ đội lệch trên cái đầu tròn xoe, vừa về đến nhà đã đá văng đôi giày da nhỏ, đi tất chạy ngay vào nhà.

Việc đầu tiên là lao đến bên phòng khách, ghé vào bàn trà, xuyên qua nắp kính của máy ấp trứng, xem hôm nay Gà Rán và cậu bé Tang Bưu thế nào.

Trong nhà bật lò sưởi ấm áp, Tiểu Đồng mặc áo bông áo khoác, một lát đã toát mồ hôi trán.

Chung Cẩn gọi bé qua rửa tay, giúp bé cởi áo khoác, mới phát hiện bên trong áo đều ẩm ướt. Anh Chung Cẩn giơ tay sờ trán con bé, trán lại lạnh ngắt.

Một lạnh một nóng thế này, không biết có bị cảm không nữa.

Tiểu Đồng nghe dì Lương nói hai ngày nữa gà con sẽ nở, bé sợ bỏ lỡ khoảnh khắc gà con ra đời, nên ăn cơm cũng phải bưng bát đến bên bàn trà ăn, vừa ăn một miếng cơm to, má phồng lên, miệng nhai nhóp nhép, mắt vẫn dán chặt vào quả trứng gà.

Đột nhiên Tiểu Đồng ngừng nhai, dựng thẳng đôi tai nhỏ cẩn thận lắng nghe.

Dứt khoát bò hẳn lên chiếc bàn trà rộng rãi bằng đá lý thạch, nằm sấp xuống, áp tai vào nắp kính máy ấp trứng lắng nghe bên trong.

“Con nghe thấy một cậu bé trứng gà đang kêu.” Tiểu Đồng

ngẩng đầu lên, gọi về phía bàn ăn.

Chung Cẩn và Thu Sanh nghe thấy bé nói, đều đặt bát xuống, đứng dậy đi tới xem.

Bề mặt trứng gà vẫn hoàn hảo, nhưng lắng nghe kỹ thì thật sự có thể nghe thấy tiếng kêu yếu ớt của gà con.

Vốn dĩ chỉ là để bé trải nghiệm quá trình ấp trứng, nhưng tiến triển đến bước này, ngay cả Thu Sanh cũng lo lắng theo, "Gà có bị ngạt chết bên trong không? Có nên gõ vỡ vỏ không?"

Chung Cẩn đi đến bàn ăn cầm điện thoại, "Đừng động vội, anh gọi điện thoại hỏi dì Lương đã."

Tiểu Đồng lại từ trên bàn trà bò xuống, hoang mang lo lắng đi theo sau Chung Cẩn, giục anh, "Ba gọi nhanh đi, đợi lát nữa gà con chết ngạt thì sao?"

Chung Cẩn, "Ba đang gọi đây, con đừng ồn ào."

Theo chỉ dẫn của dì Lương, tạm thời không cần động vào quả trứng đó, đợi sáng mai dì đến xem, nếu gà con vẫn chưa phá vỏ, dì sẽ xử lý.

Vì thế anh Chung Cẩn và Thu Sanh lại trấn an Tiểu Đồng, bảo bé đừng quá lo lắng, ăn cơm trước đã.

Tối hôm đó, Tiểu Đồng ngủ đến nửa đêm đột nhiên mở mắt. Bé nghiêng đầu nhìn về phía Thu Sanh, Thu Sanh vùi đầu vào gối, ngủ rất say.

Tiểu Đồng liền tự mình vén chăn lên, bò xuống giường.

Bé ra khỏi phòng ngủ, đi đến góc đồ chơi, nhờ ánh đèn ngoài cửa sổ, tìm ra chiếc đèn pin đội đầu đồ chơi của thợ mỏ đeo lên đầu,

bật công tắc đèn, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng một vùng trước mặt con bé.

Tiểu Đồng đeo đèn pin đi đến bên bàn trà, ánh đèn chiếu vào máy ấp trứng, con bé đột nhiên không kịp phòng ngừa mà đối diện với một đôi mắt nhỏ xíu sáng ngời.

Từ vỏ trứng thò ra một cái đầu gà con, xấu xí, trên đỉnh đầu lơ thơ vài sợi lông tơ, đang lặng lẽ đối diện với Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng hoàn toàn ngơ ngác.

Một lát sau, con bé mới bước những bước chân ngắn ngủn đi về phía trước hai bước, nhỏ giọng nói, “Chào bạn, mình là Chung Vân Đồng.”

“Không đúng, mình là mẹ của bạn.” Tiểu Đồng lại sửa lời.

Gà con hình như đáp lại con bé, rất đúng lúc phát ra vài tiếng kêu chiêm chiếp.

“A.” Tiểu Đồng thở dài một hơi, đột nhiên vùi mặt vào lòng bàn tay, khẽ khóc nức nở.

Đứa trẻ không hiểu làm thế nào để biểu đạt cảm xúc kích động, con bé nhìn thấy sinh mệnh nhỏ bé này đến với thế giới này vì mình, chỉ có thể luống cuống khóc lên.

Khóc một lát, Chung Cẩn nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cũng đẩy cửa đi ra.

Anh bật đèn phòng khách, liếc mắt một cái liền thấy Tiểu Đồng mặc quần áo ngủ đứng bên bàn trà, trên đầu đội chiếc đèn mỏ nhỏ, đang khẽ nức nở.

Chung Cẩn lập tức đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt bé, ôm bé

vào lòng, “Sao vậy?”

Tiểu Đồng dùng tay chỉ vào máy ấp trứng, “Một con gà con, nó nhìn con.”

Chung Cẩn ngẩng đầu nhìn, gà con trên đỉnh đầu vài sợi lông tơ ướt át, vô tội trừng mắt nhìn anh.

“Không sao không sao, mới sinh ra đều như vậy cả, đợi lớn hơn một chút sẽ đẹp thôi.” Chung Cẩn còn tưởng Tiểu Đồng khóc vì gà con xấu.

Lúc này Thu Sanh cũng với mái tóc dài rối bù vì ngủ từ trong phòng ngủ đi ra.

Hơn 1 giờ sáng, nhiệt độ bên ngoài rất thấp, mặt trong cửa kính đều kết một lớp hơi nước mờ ảo. Họ ngồi trên tấm thảm ấm áp, nhìn gà con dùng chân đá văng những mảnh vỏ trứng bao quanh cơ thể, cuối cùng chui ra một con gà con hoàn chỉnh.

Thu Sanh nhặt mảnh vỏ trứng lên nhìn thấy dấu hiệu trên đó, “Nó là Tang Bưu.”

Tiểu Đồng dựa vào lòng Chung Cẩn, dùng gáy đập vào ngực anh, “Ba ơi, ba có sữa không? Cho nó uống.”

Chung Cẩn, “…… Ba không có sữa.”

Tiểu Đồng lại dụi đầu vào ngực rắn chắc của anh vài cái, “Vậy nó sẽ chết đói mất.”

Chung Cẩn cúi đầu tra điện thoại, “Bây giờ chưa cần cho ăn, phải đợi lông trên người nó khô ráo rồi mới có thể lấy nó ra, mai còn phải chuẩn bị lồng giữ nhiệt.”

“Lồng giữ nhiệt là cái gì?” Thu Sanh hỏi.

Chung Cẩn, “Anh cũng chưa thấy bao giờ, mai đi chợ xem, bên đó chắc sẽ có.”

Tiểu Đồng từ trong lòng Chung Cẩn đứng dậy, “Bây giờ đi mua luôn đi.”

Chung Cẩn ấn đầu con bé xuống, ngăn con bé chạy ra ngoài.

“Bây giờ có cửa hàng nào mở cửa đâu? Sáng mai đi. Trên mạng nói sau khi nở còn phải ở trong máy ấp ít nhất nửa ngày, kịp mà.”

Ngày hôm sau là tiết “Tiểu tuyết”, thời tiết càng thêm lạnh, Hải Sơn là thành phố phương nam không có tuyết rơi, nhưng hôm nay thời tiết âm u như sắp đổ tuyết lớn.

Chung Cẩn ăn sáng xong, mặc áo khoác ra cửa, về nhà thì trên tay xách theo một chiếc lồng giữ nhiệt cao khoảng nửa mét, còn có vụn gỗ khô và một túi kê nhỏ mà chủ quán giới thiệu anh mua.

Tiểu Đồng mặc chiếc áo len cổ lọ họa tiết hoa hướng dương mà Thu Sanh đan cho con bé, chân đi đôi tất lông cừu cùng màu, quỳ trước lồng giữ nhiệt, tay nhỏ kéo tay cầm lồng hỏi,

“Đây chính là lồng giữ nhiệt ạ?”

“Ừ.” Chung Cẩn ngồi xổm bên cạnh xem hướng dẫn sử dụng, tiện miệng trả lời bé một câu.

Tiểu Đồng, “Lồng giữ nhiệt có ấm áp không ạ?”

“Đúng vậy.”

Tiểu Đồng quay đầu nhìn anh Chung Cẩn một cái, kéo cửa lồng

giữ nhiệt ra, cúi đầu liền chui vào bên trong.

Anh Chung Cẩn ngẩng đầu nhìn con bé, “Con làm gì vậy? Đây là nhà của gà.”

“Tại con lạnh, con cần giữ ấm.” Đứa trẻ tiếp tục bò vào bên trong.

Trong nhà bật lò sưởi ấm áp, sao lại lạnh được?

Chung Cẩn đột nhiên ý thức được điều gì, tay ôm lấy eo Tiểu Đồng bế con bé ra, bàn tay lạnh lẽo áp lên trán con bé, trán nóng hổi, quả nhiên là sốt rồi.

Chiếc xe việt dã tiến vào bãi đỗ xe của Bệnh viện Phụ sản và trẻ em, xe dừng ổn định, Chung Cẩn liền xuống xe từ ghế lái, đi ra phía sau bế Tiểu Đồng.

Anh bế đứa trẻ đội mũ len có quả bông vào lòng, Thu Sanh lấy ra một chiếc khăn choàng lông cừu Hermes trải ra, quấn quanh người Tiểu Đồng, vội vã đi vào tòa nhà bệnh viện.

Thời tiết đột ngột thay đổi, bệnh viện có rất nhiều trẻ em bị bệnh, ghế dài hành lang ngồi đầy người, không ngừng vọng lại tiếng ho và tiếng khóc của trẻ con.

Thu Sanh đi đăng ký, Chung Cẩn bế Tiểu Đồng đến một nơi vắng vẻ hơn, cách xa những đứa trẻ đang ho kia một chút.

Cũng may tuy người đông, nhưng không phải xếp hàng lâu lắm đã đến lượt họ, bác sĩ đo nhiệt độ cơ thể,

“38.9 độ, thuộc sốt cao, rút máu xét nghiệm xem là nhiễm virus hay nhiễm khuẩn.”

Thu Sanh lại cầm đơn thuốc bác sĩ kê đi xếp hàng nộp tiền.

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng ngồi ở cửa sổ lấy máu, cởi tay áo bông của bé ra, rồi xắn tay áo len bên trong lên, bảo bé đưa cánh tay cho bác sĩ.

Động tác bác sĩ buộc garo cầm máu lên cánh tay, đánh thức một vài ký ức của Tiểu Đồng.

Lúc con bé vừa đến thế giới này, Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương đã đưa con bé đến trung tâm giám định để lấy máu, cũng là quy trình như vậy.

Tiểu Đồng trừng mắt to xem bác sĩ lấy máu.

Bác sĩ còn tưởng con bé sợ hãi, đang định an ủi vài câu. Tiểu Đồng lại không nhìn kim tiêm nữa, mà quay đầu hỏi anh Chung Cẩn, “Ba lại không nhớ con sao?”

Lúc này Chung Cẩn còn khẩn trương hơn Tiểu Đồng, nhìn kim tiêm đâm vào mạch máu nhỏ xíu của con bé, trong lòng anh cũng bỗng dưng căng thẳng, hận không thể chiếc kim tiêm đó đâm vào cánh tay mình.

Tiểu Đồng nói chuyện với anh, anh mới hoàn hồn, “Sao vậy?”

Tiểu Đồng dựng thẳng một ngón tay khác, nghiêm túc giải thích với Chung Cẩn, “Lúc ba chưa quen con, chị Thi Thi và các chị ấy đưa con đi lấy máu, sau đó ba mới nhận ra con mà, ba quên rồi sao?”

Lúc này anh Chung Cẩn mới nhớ ra bé ở trung tâm giám định cũng đã từng lấy máu một lần.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, anh càng đau lòng hơn, bé con nhỏ xíu như vậy, bên cạnh không có một người quen thuộc nào, không biết lúc đó bé đã sợ hãi đến mức nào.

Lấy máu xong, bác sĩ đưa một miếng bông gòn, bảo Chung Cẩn giúp bé giữ cánh tay lại.

Tiểu Đồng nhìn miếng bông gòn thấm một chút vết máu, lắc đầu thở dài, “Thế giới này đối với trẻ con thật chẳng ra gì, toàn là trẻ con bị tiêm thôi.”

Chung Cẩn và Thu Sanh nhìn nhau, vừa đau lòng vừa buồn cười.

Kết quả xét nghiệm máu là nhiễm virus, vì sốt đã lên đến 38.5 độ, bác sĩ kê thuốc hạ sốt và miếng dán hạ nhiệt, còn dặn dò kỹ lưỡng,

“Trẻ con có thể bị sốt rồi lại hạ nhiệt đột ngột, chú ý tăng giảm quần áo cho phù hợp, nếu quần áo bị ướt mồ hôi thì kịp thời thay đồ khô thoáng.”

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng ngồi đối diện bác sĩ, đột nhiên nhớ ra, “Hôm qua con bé từ nhà trẻ về nhà có hơi ra mồ hôi, tôi không kịp thay quần áo cho con bé, có lẽ nào lúc đó bị cảm lạnh?”

“Bé bị nhiễm virus, tức là có khả năng đã tiếp xúc với virus ở bên ngoài rồi, cảm lạnh có thể là một trong những nguyên nhân gây sốt. Thời tiết lạnh, sau này bố mẹ chú ý giữ ấm cho con bé hơn.”

Ra khỏi bệnh viện, trên đường về nhà, Chung Cẩn vẫn có chút buồn bã không vui, Thu Sanh nhìn ra tâm sự của anh, an ủi,

“Lúc đó ra một chút mồ hôi như vậy, ai cũng sẽ không để ý lắm đâu, hơn nữa bác sĩ cũng nói con bé đã nhiễm virus rồi, cảm lạnh chỉ có khả năng là một nguyên nhân thôi, anh đừng tự trách. Lại nói có đứa trẻ nào không bị bệnh chứ? Đây đều là chuyện không tránh khỏi.”

Chung Cẩn không nói gì, im lặng lái xe.

Thu Sanh biết anh là người hay lo nghĩ, bản thân anh chịu bị thương nặng cũng không sao, nhưng không thể thấy người anh quan tâm chịu một chút khổ sở nào.

Chương 70

DTV-EBOOK

Về đến nhà, dì Lương đã chuyển Tang Bưu đến lồng giữ nhiệt rồi, chú gà con tuy lông tơ lưa thưa lộn xộn, nhưng trông rất có tinh thần, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trong lồng, đôi mắt đen láy nhỏ xíu tò mò đánh giá thế giới hoàn toàn mới này.

Tiểu Đồng dán miếng hạ sốt trên trán, quỳ trước lồng giữ nhiệt, cũng tò mò quan sát em bé của mình. Chung Cẩn cứ cách một lát lại phải qua sờ lưng con bé qua lớp quần áo, xem bé có ra mồ hôi nữa không.

Nhìn Tang Bưu ngó đông ngó tây, như đang tìm kiếm thứ gì đó, Tiểu Đồng lập tức đứng dậy, bước đôi chân ngắn ngủn đi tìm dì Lương,

“Một bạn Tang Bưu đói bụng, Tang Bưu đói bụng.”

Dì Lương nói với con bé, “Bây giờ nó chưa đói đâu, vì trong bụng nó vẫn còn lòng đỏ trứng chưa hấp thụ hết, con xem nó, khi nào thấy nó ị phân, con đến nói với dì, chúng ta sẽ cho nó ăn gì đó.”

“Vâng ạ.”

Tiểu Đồng vang dội đáp một tiếng, lại chạy về phía lồng giữ nhiệt tiếp tục xem gà con.

Nhìn Tang Bưu ngơ ngác đứng ở bên kia, con bé liền sốt ruột giục, “Nhanh lên kéo.”

Anh Chung Cẩn dùng ống tiêm hút 3ml thuốc màu hồng nhạt, một tay cầm ống tiêm, một tay bưng cốc nước ấm, ngồi xổm

xuống, đưa ống tiêm đến bên miệng Tiểu Đồng,

“Uống thuốc nào.”

Tiểu Đồng theo bản năng há miệng, khi đầu lưỡi cảm nhận được vị đắng cay của thuốc, theo bản năng phun hết thuốc trong miệng ra.

Anh Chung Cẩn lại dỗ con bé uống thì con bé nhất quyết không chịu.

“Con vẫn không cần uống cái này đâu.” Tiểu Đồng liên tục xua tay.

Anh Chung Cẩn tiếp tục dỗ, con bé liền dùng đầu hất anh ra, chạy vào phòng trốn.

Thu Sanh ở bên ngoài hỏi Tiểu Đồng sao vậy, Tiểu Đồng sợ ba mách tội, liền lặng lẽ hé cửa ra một khe nhỏ, âm thầm nghe lén.

Quả nhiên nghe thấy anh Chung Cẩn nói, “Con bé không chịu uống thuốc.”

Lại nghe thấy Thu Sanh nói rất lớn tiếng, “Anh nói Tiểu Đồng không uống thuốc sao? Sao có thể? Tiểu Đồng dũng cảm như vậy, sao lại sợ uống thuốc chứ?”

Giọng nói dừng lại một chút, Tiểu Đồng không đi ra ngoài.

Thu Sanh lại nói, “Hôm qua mẹ Lục Tinh Tinh hỏi em, Tiểu Đồng có phải sợ uống thuốc không. Em nói không, Tiểu Đồng nhà em là đứa bé ngoan không bao giờ làm người khác phiền lòng, bảo tắm là tắm, bảo uống thuốc là uống thuốc, có chút xíu thuốc này, con bé một hơi là uống hết. Mẹ Lục Tinh Tinh còn không tin đâu, em bảo không tin lần sau em quay video cho chị ấy xem.”

Vừa nói đến đây, Tiểu Đồng đẩy cửa đi ra.

Bước đôi chân ngắn ngủn đến bên anh Chung Cẩn, tự mình cầm ống tiêm, tự mình uống thuốc. Thuốc này phỏng chừng là thật sự hơi đắng, con bé nhăn mày lại, trông như sắp nhổ ra đến nơi.

Thu Sanh lập tức nói, “Con chúng ta thật dũng cảm, anh xem này đã uống hết rồi?”

Tiểu Đồng ùng ục một tiếng nuốt hết thuốc, còn há to miệng cho Thu Sanh kiểm tra, “Con uống hết rồi ạ.”

Thu Sanh, “Giỏi quá, bé ngoan.”

Chung Cẩn giơ ngón tay cái về phía Thu Sanh, mẹ giỏi quá.

Tiểu Đồng uống thuốc không lâu sau thì mệt mỏi, tự mình bò đến ổ chó ngủ, anh Chung Cẩn sợ bé lại bị cảm lạnh, bế bé lên, kê chiếc gối xương nhỏ cho bé gối đầu, đắp tấm chăn dày lên người.

Cách một lát Chung Cẩn lại phải đến xem bé có ra mồ hôi không.

Ngủ hơn nửa tiếng, phỏng chừng thuốc hạ sốt có tác dụng, Tiểu Đồng quả nhiên bắt đầu ra mồ hôi hạ nhiệt, tóc mái chỗ mép tóc đều ướt đẫm mồ hôi, dính dính bết vào trán.

Chung Cẩn muốn đi tìm quần áo cho con bé thay.

Bị dì Lương ngăn lại, “Anh đừng động vào con bé vội, đợi con bé ra hết mồ hôi rồi thay, bây giờ vừa vén chăn lên, ngược lại sẽ bị gió lùa.”

Anh Chung Cẩn lại ngồi xuống, ánh mắt dừng trên chiếc máy ấp trứng trên bàn trà, “Sao con gà này không có động tĩnh gì vậy?”

Dì Lương mở máy ấp trứng ra, lấy quả trứng ra, soi đèn pin nhìn, lại nhẹ nhàng lắc lắc, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Phỏng chừng chết ngạt rồi.”

Dì tìm chiếc nhíp nhỏ, gõ một lỗ nhỏ trên đỉnh vỏ trứng, dùng nhíp cẩn thận bóc vỏ trứng ra, bên trong là một con gà con phát triển hoàn chỉnh, nhưng đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Dì Lương liếc nhìn Tiểu Đồng đang ngủ say, “Gà Rán không có, Tiểu Đồng biết sẽ khóc mất thôi?”

Trước đó Chanel và Mập Mạp đều không nở được đã chết, mọi người còn chưa có cảm giác gì, con Gà Rán này phát triển hoàn chỉnh rồi mà vẫn chết, ít nhiều cũng khiến người ta cảm thấy thương cảm.

Thu Sanh nói, “Hay là chúng ta lén xuống chôn nó đi, đừng để con bé thấy, thấy lại càng buồn.”

Dì Lương, “Tôi ở nhà trông con bé ngủ, hai người xuống chôn đi.”

Chung Cẩn và Thu Sanh cầm chiếc xẻng nhỏ làm vườn trong nhà, xuống khu vực cây xanh dưới lầu, tìm chỗ đất tơi xốp đào lên, chôn Gà Rán xuống.

Họ chôn xong Gà Rán, lại tiện đường đi siêu thị mua chút trái cây.

Về đến nhà, Tiểu Đồng đã tỉnh, dì Lương đã thay quần áo sạch sẽ cho bé, lại dùng khăn khô quấn tóc con bé, tránh cho đầu ướt mồ hôi bị gió lạnh thổi.

Tiểu Đồng dựa vào ổ chó, thấy Thu Sanh và anh Chung Cẩn từ bên ngoài trở về, con bé lập tức hỏi, “Hai người đi đâu vậy?”

Anh Chung Cẩn, “Ừ.”

“Có ăn vụng xúc xích nướng không?”

Anh Chung Cẩn, “…… Không có.”

Tiểu Đồng không yên tâm, từ trên sofa bò xuống, tự mình đi ngửi qua, xác nhận họ không ăn vụng bên ngoài mới yên tâm.

Bất quá rất nhanh Tiểu Đồng liền phát hiện không ổn, Gà Rán trước đó còn ở trong máy ấp trứng không thấy đâu, con bé lại chạy đến bên lồng giữ nhiệt xem, lồng giữ nhiệt cũng không còn.

“Gà Rán đi đâu rồi ạ?” Tiểu Đồng hỏi.

Hôm nay Tiểu Đồng còn đang ốm, bác sĩ nói bé bị viêm amidan, mọi người sợ bé khóc, giọng nói lại càng to hơn. Nên đều giấu bé chưa nói, không ngờ bé nhanh chóng phát hiện ra.

Không còn cách nào, Chung Cẩn đành phải nói, “Lúc nãy con ngủ, dì Lương dùng đèn pin soi trứng, phát hiện Gà Rán chết rồi, ba với mẹ đã đem nó xuống chôn ở bồn hoa rồi.”

“Vậy hai người có để một bông hoa nhỏ bên cạnh làm bạn nó không ạ?” Tiểu Đồng hỏi.

Thu Sanh, “Quên mất không để hoa nhỏ rồi, đợi con khỏi bệnh, mẹ đưa con xuống, con tự mình để hoa nhỏ cho nó nhé.”

“Vâng ạ.”

Sau một thoáng mất mát ngắn ngủi, Tiểu Đồng rất nhanh lại vui vẻ lên, “Chúng ta còn có Tang Bưu, chúng ta đã thành công rồi.”

Sau đó lại chạy đến trông Tang Bưu, thấy Tang Bưu cuối cùng cũng ị phân, cô bé béo tròn như phát hiện ra lục địa mới, hưng phấn chạy đi tìm dì Lương,

“Tang Bưu ị phân rồi, nó ị ra một cục màu xanh lá cây, đúng là bé ngoan.”

Dì Lương cầm một ít lòng đỏ trứng gà đã nấu chín bóp nhỏ đi đút Tang Bưu, chú gà con trạng thái tinh thần rất tốt, lòng đỏ trứng vừa đưa đến miệng đã vùi đầu mổ.

Tiểu Đồng hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui sướng có được “quý tử”, quỳ trước lồng giữ nhiệt, rung đùi đắc ý hát bài hát thiếu nhi vừa mới chế.

Thu Sanh nghe thấy giọng hát kỳ quái lạc điệu kia, quay đầu lại đấm vào cánh tay Chung Cẩn một cái.

Chung sở trưởng hoàn toàn chẳng hay biết gì, “Làm gì?”

Buổi tối sau khi dì Lương đi rồi, Tiểu Đồng dựa vào ổ chó chơi Rubik một lát, con bé không biết giải, cầm Rubik vặn loạn xạ.

Thu Sanh mang thuốc đến dỗ con bé uống, vốn còn định khen con bé vài câu, Tiểu Đồng trực tiếp bưng thuốc lên uống một hơi hết.

Chung Cẩn nói với Thu Sanh, “Tối nay anh ngủ với con bé đi, con bé bị cảm cúm do virus, dễ lây bệnh, em ngày kia phải về Kinh Thị rồi, lỡ bị bệnh thì không hay.”

Lô áo khoác mà Thu Sanh làm cho công ty của Văn Hòa Xương đã hoàn thành, chị ngày kia cần về Kinh Thị một chuyến, ở đó hoàn thành công việc cuối cùng.

Cô nghĩ nghĩ, cũng đúng, mấy người bên Kinh Thị đang đợi cô

qua để kết thúc công việc, lỡ bị bệnh thì lại làm chậm trễ người khác.

Buổi tối Chung Cẩn không dám tắm cho Tiểu Đồng, chỉ dùng khăn ấm lau mặt và chân cho bé, sợ bé bị lạnh vào ban đêm, còn đắp thêm một chiếc chăn nhỏ bên cạnh chỗ bé ngủ.

Cả đêm Chung Cẩn đều ngủ không yên giấc, sợ Tiểu Đồng đạp chăn, tỉnh dậy rất nhiều lần.

Không nhớ rõ là lần thứ mấy tỉnh dậy, Tiểu Đồng đang mở to mắt nhìn anh.

Chung Cẩn, "Sao vậy? Con không khỏe à?"

Tiểu Đồng bị viêm amidan, giọng có chút khàn, "Con muốn ăn kem."

"Con có thấy nóng không?"

Bác sĩ nói con bé có thể bị sốt rồi lại hạ nhiệt đột ngột, bây giờ muốn ăn kem, phỏng chừng là thấy nóng. Anh Chung Cẩn vén chiếc chăn nhỏ đắp bên cạnh con bé lên, "Như vậy có thoải mái hơn chút nào không?"

Đứa trẻ không thoải mái thì hơi nhõng nhẽo, bĩu môi đáng thương vô cùng, "Không thoải mái, con muốn ăn kem."

Chung Cẩn không lay chuyển được bé, bảo bé nằm ngoan, anh đi lấy kem.

Tiểu Đồng đang ốm, chắc chắn không thể ăn kem lạnh, anh Chung Cẩn gãi đầu đi quanh phòng bếp, phát hiện nồi cơm điện vẫn còn cơm ấm.

Anh liền lấy một chiếc kem ốc quế từ tủ lạnh, múc phần kem

bên trong ra bát nhỏ, rồi dùng cơm ấm lấp đầy chiếc ốc quế, cuối cùng còn đeo găng tay dùng một lần, nặn phần cơm trên đỉnh thành hình chóp kem.

Nhìn bề ngoài, đây hoàn toàn là một chiếc kem.

Anh Chung Cẩn cầm "kem" trở lại phòng ngủ, đỡ Tiểu Đồng ngồi dậy, dựa vào gối ăn.

Tiểu Đồng cầm lấy kem, thoáng chốc cảm thấy không đúng, "Nóng ạ."

"Đúng rồi, vì con ốm, không được ăn lạnh, ba đã hâm nóng nó trong nồi cơm điện rồi."

Tiểu Đồng cắn một miếng "kem" hỗn hợp trứng da và cơm, khuôn mặt nhỏ phúng phính, nghiêm túc nói với anh Chung Cẩn,

"Sau này ba đừng dùng nồi cơm điện hâm nóng nữa, kem bị nhiễm mùi cơm rồi."

Chung Cẩn mặt không đổi sắc, "Được, sau này dùng nồi hấp hâm nóng."

Ngày Thu Sanh phải về Kinh Thị, Tiểu Đồng vẫn chưa khỏi bệnh, thật ra không còn sốt nữa, chỉ là ho rất nhiều, giọng nói trong trẻo cũng biến thành giọng khàn khàn nhỏ xíu, tinh thần thậm chí còn kém hơn hai ngày trước khi sốt.

Tiểu Đồng muốn đi theo Chung Cẩn ra sân bay tiễn mẹ.

Chung Cẩn và Thu Sanh đều sợ con bé ra ngoài lại bị gió lạnh, khuyên bé đừng đi, mẹ đi một tuần là về rồi.

Tiểu Đồng liền níu lấy vạt áo Thu Sanh, ngấn nước mắt, bĩu môi,

khẽ nức nở.

Có lẽ vì ốm không thoải mái, ngày thường không thích khóc, hai ngày nay con bé cũng trở nên hơi nhõng nhẽo.

Chung Cẩn và họ nhìn mà đau lòng, đành phải đồng ý cho con bé đi sân bay.

Tiểu Đồng được quấn thật kín mít, đội mũ len lông cừu, quàng khăn, đeo khẩu trang, mặc áo phao dài và đi ủng tuyết, cả quãng đường được Chung Cẩn ôm vào lòng.

Khi Thu Sanh đi vào cửa kiểm an, chị đứng ở cửa kiểm an quay đầu lại, cách đám đông, vẫy tay với họ, "Tiểu Đồng về nhà ngoan ngoãn uống thuốc nhé, mẹ đến Kinh Thị sẽ gọi video cho con, mau về đi thôi."

Vốn dĩ chỉ đi một tuần, Thu Sanh không cảm thấy gì nhiều. Nhưng nhìn thấy con bé yếu ớt dựa vào lòng anh Chung Cẩn, mũi nghẹt thở, chỉ có thể há miệng thở dốc, nước mắt chị lập tức trào ra.

Chị vội vàng quay đầu đi, lưng đối diện với họ.

Nếu không Tiểu Đồng nhìn thấy chị khóc, chắc chắn sẽ khóc càng thương tâm hơn.

Mãi đến khi bóng dáng mảnh khảnh của Thu Sanh qua cửa kiểm an, biến mất khỏi tầm mắt, anh Chung Cẩn mới ôm Tiểu Đồng xoay người đi ra khỏi nhà ga sân bay.

Hôm qua anh ở trong sở nhắc đến chuyện Tiểu Đồng ho không ngừng, Mao Phỉ Tuyết đã giới thiệu cho anh một ông thầy đông y già, nói Hướng Tử Mặc trước 3 tuổi, cứ đến mùa lạnh hàng năm đều phải ho một trận, sau này uống thuốc của ông thầy đông y này, mãi cho đến bây giờ 5 tuổi, cũng chưa tái phát bệnh.

Chương 71

DTV-EBOOK

Từ sân bay vừa tới, Chung Cẩn đã lái xe chở tiểu Đồng đến một phòng khám đông y nằm trong một con hẻm nhỏ ở khu phố cổ.

Phòng khám đông y này nhìn bề ngoài chẳng có gì đặc biệt, nhưng nhìn hàng dài người xếp hàng chờ trước cửa, có thể thấy đây là một địa chỉ khám chữa bệnh của một lương y già rất có tiếng.

Chung Cẩn kéo thấp chiếc mũ của tiểu Đồng xuống một chút, che gần đến lông mày con, rồi lại kéo cao chiếc khăn quàng cổ lên, che kín cả mũi con, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn trong veo.

Trong phòng khám chỉ có một vị lương y già đang khám bệnh, bên cạnh có một người trẻ tuổi giúp ghi chép. Tốc độ khám bệnh rất chậm, kê đơn thuốc cũng mất cả buổi, hàng người xếp hàng mãi mới nhích lên được một bước.

Chung Cẩn khẽ nắn bàn tay nhỏ bé của tiểu Đồng đang giấu trong túi áo phao, hỏi: “Con có lạnh không?”

"Không lạnh ạ." Tiểu Đồng lắc đầu, rồi rút tay ra khỏi túi áo, luồn vào cổ áo khoác của Chung Cẩn, bàn tay nhỏ xíu áp lên cổ ba, “Ấm áp ạ.”

Tay bé quả thật ấm áp dễ chịu.

Tiểu Đồng nhìn thấy không xa có mấy bạn nhỏ đang ngồi xổm trên đất chơi bi ve, liền cựa quậy trong lòng Chung Cẩn, “Ba ơi, con muốn xuống.”

Chung Cẩn biết bé lại thấy chán. Đứa trẻ này thật giống một chú cún con, tràn đầy năng lượng, dù là đang ốm cũng không chịu ngồi yên một chỗ.

“Đi xem thôi, không cần bỏ tay ra.” Chung Cẩn đặt bé xuống đất.

Tiểu Đồng mặc nhiều quần áo, đi lại khớp gối cũng khó co duỗi, trông như một chú chim cánh cụt nhỏ, lạch bạch đi về phía mấy bạn nhỏ kia.

Các bạn nhỏ đang ngồi xổm trên đất bắn bi ve, tiểu Đồng mặc quá nhiều quần áo, ngồi xổm xuống thì đầu gối đã bị cộm bởi lớp bông của quần, đành phải khoanh tay lại, ưỡn mông ra xem các bạn chơi.

Một bạn trai có khuôn mặt ửng đỏ vì lạnh đưa cho tiểu Đồng một viên bi ve, “Em gái, cho em này.”

Tiểu Đồng lắc đầu, “Chào anh, em tên là Chung Vân Đồng, em không cần chơi đâu ạ, ba không cho em bỏ tay ra.”

Cậu bé kia lại thu viên bi ve của mình về, “Ừ, vậy em cứ xem đi.”

Tiểu Đồng xem một lát, phát hiện các bạn chỉ muốn bắn viên bi vào một cái lỗ nhỏ, thấy rất chán, lại đứng dậy, đi về phía Chung Cẩn, ho khan vài tiếng, giọng khàn khàn nói:

“Ba ơi, mình về nhà đi, con nhớ Tăng Bưu rồi.”

Chung Cẩn nhìn hàng người phía trước vẫn không nhúc nhích mấy, rồi lại nhìn sang bên kia đường, thấy một cửa hàng tạp hóa đang mở ti vi.

Ba nói với người đang xếp hàng phía sau một tiếng, “Tôi sang bên kia có chút việc, lát quay lại ngay.”

Sau đó ôm tiểu Đồng băng qua đường, nói một tiếng với ông chủ tạp hóa, rồi đặt tiểu Đồng ngồi sưởi ấm xem ti vi ở đó, còn ba thì quay lại xếp hàng.

Đến khi bên phòng khám đông y cuối cùng cũng đến lượt, Chung Cẩn vội vàng chạy sang đón bé Đồng.

Bên cạnh bé không biết từ lúc nào đã bày một đống đồ ăn vặt. Lúc ba rời đi, trên ti vi đang chiếu phim thần tượng tình cảm, bây giờ đã chuyển sang phim hoạt hình.

Bé Đồng dựa vào ghế sô pha, đang thảnh thơi ăn miếng táo tàu sấy dẻo xem phim hoạt hình, ông chủ cửa hàng thì đang giúp con bé bóc hạt dưa.

Chung Cẩn cảm ơn ông chủ, rồi quét mã thanh toán tiền đồ ăn vặt, vội vàng ôm bé Đồng trở lại phòng khám đông y.

Vị lương y già ngước mắt lên nhìn hai ba con một cái, lắc đầu, thở dài một tiếng.

Chung Cẩn lập tức lo lắng, “Sao vậy bác sĩ? Con bé có nghiêm trọng không?”

Vị lương y già lại thở dài một tiếng, “Mặc nhiều quá rồi.”

Chung Cẩn, “...”

“Muốn con trẻ không sinh bệnh, phải nhẫn ba phần lạnh, ăn bảy phần no, mặc quần áo sao cho lưng ấm bụng ấm là đủ rồi. Cậu cho con bé mặc nhiều thế này làm gì? Lại không phải đang ấp gà con.”

Bé Đồng vừa nghe nói đến ấp gà con, lập tức trò chuyện với ông, giơ một ngón tay nhỏ xíu lên, nghiêm túc nói: “Cháu có một con

gà con tên là Tăng Bưu ạ."

Chung Cẩn đưa tay ấn lên chiếc mũ len mềm mại của con bé, "Đừng nói nữa."

Cái miệng rộng này, bây giờ cả trường mẫu giáo, cả khu dân cư đều biết con bé có một con gà con tên là Tăng Bưu, thậm chí mấy ông chủ cửa hàng gần đó cũng biết chuyện này.

Vị lương y già mỉm cười với bé, rồi đưa tay ra bắt mạch, "Đặt cổ tay lên đây nào, để ông xem cháu có chỗ nào không thoải mái?"

Sau khi bắt mạch xong, vị lương y cầm bút kê đơn, "Ngoại cảm hàn tà, ho lâu ngày không khỏi lại tổn thương phế âm. Trẻ nhỏ không nên dùng thuốc mạnh, hoài sơn phiến 200 gram, mỗi ngày lấy 50 gram nấu nước, khát thì uống, uống liền ba ngày."

Đông y không đơn giản rõ ràng như tây y, Chung Cẩn nghe mà như lạc vào sương mù, cũng không đoán mò, trực tiếp hỏi thẳng:

"Bác sĩ, con gái tôi có nghiêm trọng không ạ?"

Vị lương y già ngước đôi mắt đã trải qua bao năm tháng nhưng vẫn còn tinh anh minh mẫn lên, nhìn chằm chằm vào mặt Chung Cẩn một hồi lâu, mới nói:

"Con bé không nghiêm trọng."

Chung Cẩn vừa thở phào nhẹ nhõm.

Vị lương y già lại nói: "Con bé không nghiêm trọng, cậu nghiêm trọng."

Chung Cẩn, "..."

“Cậu có bệnh về tình chí. Can uất khí trệ, mất ngủ lo âu, tâm trạng không thoải mái, nếu cứ để như vậy phát triển, có lẽ sẽ thành vấn đề về tuyến vú như tây y nói.”

Chung Cẩn, “...?”

Vị lương y già nhìn ra vẻ nghi hoặc của ba, giải thích: “Nam nữ đều có tuyến vú.”

Ra khỏi phòng khám đông y, ba Chung Cẩn xách trên tay mấy túi thuốc lớn.

Trong đó một gói nhỏ hoài sơn phiến là của bé Đồng, ba gói còn lại là những thang thuốc phức tạp gồm hàng chục loại dược liệu, dùng để điều trị bệnh tình chí của ba.

Hai ba con từ phòng khám đông y về đến nhà, bên Thu Sanh cũng vừa xuống máy bay ở Kinh Thị, gọi điện video cho Chung Cẩn.

Thu Sanh hỏi: “Hôm nay anh đưa Tiểu Đồng đi khám đông y à? Bác sĩ nói thế nào? Có nghiêm trọng không?”

Bé Đồng bò lên ghế sô pha, dí sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào màn hình, cười hì hì báo cáo: “Con không nghiêm trọng, ba nghiêm trọng ạ.”

Thu Sanh: “Ba làm sao vậy?”

Chung Cẩn che miệng bé Đồng đẩy bé ra, dùng ánh mắt cảnh cáo con không được nói lung tung.

"Anh không sao, chỉ là hơi mất ngủ, bác sĩ kê cho ít thuốc thôi." Ba Chung Cẩn nói.

Thu Sanh bên kia vẫn còn ở sân bay, tiếng ồn ào, cô ấy nói vọng

vào điện thoại với Chung Cẩn: “Vậy anh cũng nhớ uống thuốc đầy đủ nhé, em cúp máy đây, tối về nhà em gọi lại cho anh.”

Dì Lương mang hai phần thuốc sang, phần hoài sơn nấu nước của bé Đồng được để ấm trong cốc có ống hút. Còn một chén nước thuốc màu đen đặc sệt, mùi vị kỳ lạ là của Chung Cẩn.

Chung Cẩn bưng chén thuốc lên, bé Đồng tò mò nghiêng người tới, “Cho con ngửi thử ạ.”

Chiếc mũi nhỏ xíu của con bé dí sát vào miệng chén hít hít, bé Đồng vội vàng bịt mũi lại, “Á, khó ngửi quá!”

Chung Cẩn nhìn chén thuốc màu nâu đen kia, cũng cảm thấy hơi khó nuốt.

Anh thậm chí còn nghi ngờ vị đông y kia có phải đang dọa mình không, tháng trước ở sở còn tổ chức khám sức khỏe định kỳ, các chỉ số cơ thể của anh đều rất khỏe mạnh, sao đột nhiên lại có vấn đề về tuyến vú được?

Thế là Chung Cẩn đặt chén thuốc xuống một bên, trước tiên lấy điện thoại ra tra cứu một chút.

Tra được một bài viết khoa học phổ biến về "Đông y trị vị bệnh", trên đó nói các thầy thuốc giỏi có khả năng điều trị những bệnh tật chưa phát sinh, loại bệnh này thường đã ẩn náu trong cơ thể, nhưng chưa đạt đến mức độ mà các thiết bị tây y có thể kiểm tra đo lường được.

Chung Cẩn im lặng tắt điện thoại, vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào chén thuốc nồng nặc mùi vị kia.

Bé Đồng một tay giữ tay lái xe ba bánh, một tay cầm cốc nước có ống hút, dũng cảm uống một ngụm lớn nước hoài sơn ngọt dịu.

Con bé đạp xe ba bánh đến bên cạnh Chung Cẩn, nghiêng đầu hỏi: "Ba không uống ạ?" Rồi lại đưa cốc nước của mình về phía trước, “Con với ba cụng ly nhé.”

Chung Cẩn liếc nhìn con bé đang tỏ vẻ thích thú khi thấy người khác gặp nạn, “Đi chơi một bên đi.”

Bé Đồng hoàn toàn không có ý định rời đi.

Đôi chân mũm mĩm đi đôi tất len cừu đạp lên bàn đạp xe ba bánh, dùng giọng nói ngọng nghịu đáng yêu:

“Ba ba dũng cảm lắm, sẽ không sợ uống thuốc đâu. Lục Tinh Tinh hỏi con ba ba có sợ uống thuốc không? Con nói không sợ, thuốc đắng ba ba uống một hơi hết sạch.”

Chung Cẩn vươn tay nắm lấy má con bé, “Quỷ tinh quỷ tinh.”

Anh bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch, rồi với lấy cốc nước lọc trên bàn uống liền hai ngụm, hòa tan vị đắng chát trong miệng.

Bé Đồng bảo Chung Cẩn cúi đầu xuống.

Con bé vươn bàn tay nhỏ xíu xoa xoa đầu Chung Cẩn, khích lệ nói: “Ba ba, ba giỏi quá!”

Giám sát ba uống thuốc xong, bé Đồng lại cưỡi xe con đi xem Tăng Bưu.

Chú gà con bé xíu như vậy, mỗi ngày một dáng vẻ. Hôm qua Tăng Bưu vẫn còn là một chú gà con xấu xí xơ xác, hôm nay đã mọc ra bộ lông tơ màu vàng nhạt xù xì, trông đáng yêu hơn không ít.

Bé Đồng nhìn thấy Tăng Bưu đang nhìn chằm chằm mình, liền

xị mặt xuống, hung dữ hỏi: “Nhìn gì mà nhìn? Mày cũng muốn uống thuốc hả?”

Tăng Bưu, “Pi pi pi.”

Chiều hôm đó, Thu Sanh đến thẳng công ty Văn Hòa Xương, có rất nhiều công việc cần trao đổi với người phụ trách dự án, bận đến tận giờ cơm tối cô mới về đến nhà.

Từ sau khi ly hôn với Chung Cẩn, Thu Sanh luôn ở nhà mẹ đẻ, một căn biệt thự ba tầng ở vùng ngoại ô Kinh Thị.

Cô đã báo trước cho người nhà hôm nay sẽ về, bảo mẫu Trương đã chuẩn bị một bàn ăn tối thịnh soạn, bố mẹ và anh trai đều đang đợi cô về ăn cơm.

Kinh Thị đã rất lạnh, chính quyền thành phố bắt đầu cung cấp hệ thống sưởi trung tâm. Trong phòng khách tầng một vẫn còn bật lò sưởi điện âm tường, tuy là điện nhưng ngọn lửa mô phỏng vẫn tạo cảm giác ấm áp về thị giác.

Thu Sanh lên lầu thay một bộ quần áo thoải mái ở nhà, rồi xuống lầu, cùng người nhà quây quần bên bàn ăn.

Mấy tháng không về, trên bàn cơm vẫn là những lời lẽ quen thuộc.

Đầu tiên là mẹ Đào Tư Viện oán trách cô không một tiếng động đã chạy đi nơi khác, còn nói là đi công tác, cũng không biết cô có thể có công việc gì đứng đắn.

Sau đó bố Thu Chính Thụy liền bắt đầu không vui, nói cô chỉ biết chơi búp bê, có thể có chuyện gì đứng đắn, phần lớn lại là chạy đi đâu đó chơi, không phải đi mua sắm thì cũng đi nghỉ phép.

Thu Sanh luôn cúi đầu ăn cơm, không nói gì.

Cho đến khi Thu Chính Thụy nói:

“Con với cái cậu con trai nhà văn làm bất động sản kia thế nào rồi? Con cũng đừng kén chọn nữa, con đã ly hôn rồi, người ta không chê con là tốt lắm rồi, người ta tuổi còn trẻ hơn con, điều kiện nhà người ta cũng tốt, không sai biệt lắm là được. Để hai năm nữa nhan sắc tàn phai, ai còn muốn con?”

Thu Sanh đột nhiên đặt mạnh bát cơm xuống bàn, đứng dậy, “Con ăn no rồi, con lên lầu trước.”

Cô không quan tâm đến vẻ mặt không vui của bố mẹ, lập tức đi về phía cầu thang, rồi lại dừng ở cửa cầu thang, quay đầu lại nói với phía phòng ăn:

“Anh, lát nữa anh lên phòng em một chuyến nhé, em có chuyện muốn nói với anh.”

Thu Sanh ở trong phòng hơn nửa tiếng, trong lúc đó lại gọi video cho Chung Cẩn, thấy bé Đồng tinh thần đã tốt hơn nhiều, còn mang cả Tăng Bưu ra đặt trên đất chơi, cô mới yên tâm hơn một chút.

Ngoài cửa phòng ngủ có người gõ cửa.

Thu Sanh nói với Chung Cẩn: "Anh trai em đến rồi, lát nữa em gọi lại cho anh." Rồi trực tiếp cúp máy.

Thu Trầm mặc áo sơ mi quần tây bước vào, ngồi xuống chiếc ghế dài ở cuối giường, “Sao vậy em?”

Thu Sanh dựa vào đầu giường, ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói:

“Anh, em có một đứa con.”

Chương 72

DTV-EBOOK

Đối với chuyện đột nhiên có một cô con gái, Thu Sanh gặp phải khó khăn hiển nhiên còn lớn hơn Chung Cẩn nhiều.

Chung Cẩn là đàn ông, dù trên trời rơi xuống một đứa con gái, người khác cũng không cảm thấy quá khó tin.

Nhưng Thu Sanh là phụ nữ.

Nếu cô ấy có một cô con gái, vậy trước đó phải trải qua mười tháng mang thai, sinh nở, ở cữ và hàng loạt các hành vi khác, mới có thể đến được điểm cuối là "Có một cô con gái".

Hơn nữa Thu Sanh còn có người nhà, chuyện con gái từ trên trời rơi xuống này, dù có thể giấu giếm người ngoài, cũng không thể giấu được người nhà sống cùng cô ấy mỗi ngày.

Mà sự tồn tại của bé Đồng, lại không thể nói dối cả đời với người nhà mẹ đẻ.

Cho nên, làm thế nào để hợp lý hóa việc bé Đồng xuất hiện, vấn đề này, Thu Sanh và Chung Cẩn đã bàn bạc rất lâu.

Giả sử bé Đồng hiện tại ba tuổi rưỡi, đang ở giai đoạn chập chững biết đi từ ba đến bốn tuổi, Thu Sanh đang làm gì? Trong một giai đoạn nào đó, cô ấy có khả năng giấu mọi người sinh một đứa con không?

Cũng may Thu Sanh có nhật ký hoạt động trên vòng bạn bè, thông qua đó, có thể đại khái biết được chuyện xảy ra ba năm trước.

Thế là ngoài ý muốn tìm thấy, vào một kỳ nghỉ hè ba năm trước phù hợp với tuổi của bé Đồng, bố mẹ Thu Sanh đi du lịch châu Âu, vắng nhà bảy tháng.

Mà trong bảy tháng đó, Thu Sanh và Chung Cẩn đã sống cùng nhau hai tháng ở nhà họ, năm tháng còn lại, Chung Cẩn đi tham gia huấn luyện, Thu Sanh lại về nhà mẹ đẻ ở.

Lúc đó ở nhà mẹ đẻ có anh trai Thu Sanh là Thu Trầm, và một người giúp việc.

Hiện tại người giúp việc đó đã nghỉ việc về quê.

Nói cách khác, chỉ cần mượn lời Thu Trầm trước, để anh ấy giúp cô giấu giếm, hai anh em thống nhất lời khai, nói bé Đồng được sinh ra trong thời gian bố mẹ đi du lịch châu Âu, như vậy có thể miễn cưỡng giải thích được chuyện này.

Hơn nữa xét thấy quan hệ giữa Thu Trầm và Thu Sanh cũng không tệ, anh ấy lại là người trưởng thành chín chắn, xét về nhân phẩm của anh ấy, cũng làm tăng đáng kể tính khả thi của kế hoạch này.

Vì thế Thu Sanh và Chung Cẩn sau khi bàn bạc đã quyết định, lần này cô ấy trở về, sẽ nói chuyện bé Đồng cho Thu Trầm biết trước, thăm dò thái độ của anh ấy.

Hiện tại Thu Sanh đã nói xong chuyện của bé Đồng.

Thu Trầm giống như bị sét đánh trúng, ngây người hồi lâu, mới không thể tin được mà lặp lại một lần:

“Em nói, em và Chung Cẩn có một đứa con gái, hơn nữa, đứa bé ba tuổi rưỡi này là từ thế giới khác đến?”

Thu Sanh, "...Tuy rằng em biết chuyện này rất khó hiểu, nhưng sự thật đúng là như vậy."

Thu Trầm đứng dậy khỏi ghế dài, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc:

"Thu Sanh, em gặp phải tình huống này bao lâu rồi? Ngày mai anh đặt lịch hẹn bác sĩ tâm lý cho em, em đi khám trước đi."

Từ sau khi Thu Sanh và Chung Cẩn ly hôn, Thu Trầm đã cảm thấy cô ấy bình tĩnh đến bất thường.

Không ngờ đây lại là một sự chịu đựng lớn, ly hôn một năm sau, trực tiếp bị tâm thần phân liệt.

Thu Sanh mở điện thoại cho Thu Trầm xem ảnh chụp và video của bé Đồng, muốn anh tin rằng bé Đồng thật sự tồn tại, không phải do cô ấy tưởng tượng ra.

Xem xong ảnh chụp của bé Đồng, Thu Trầm rơi vào một khoảng lặng dài.

Cả đời này anh chưa từng gặp chuyện nào khó hiểu đến vậy.

Thu Sanh nhìn vẻ mặt ngưng trọng của anh, biết anh khó lòng tiêu hóa chuyện này ngay được.

Cô ấy lại đưa ra một ý kiến: "Hay là em gọi video cho Chung Cẩn, anh nói chuyện với anh ấy trước đi? Dù anh cảm thấy em điên rồi, thì không thể nào Chung Cẩn cũng điên theo em được đúng không?"

Thu Trầm xua tay, "Chuyện này để anh tiêu hóa một chút đã."

Thu Sanh: "Anh đừng nói với bố mẹ vội."

"Trước khi anh làm rõ mọi chuyện, anh sẽ không hé răng nửa

lời.”

Sáng hôm sau, Thu Trầm đúng giờ xuất hiện ở bàn ăn, nhưng sắc mặt rất tệ, Thu Sanh đoán anh ấy chắc cả đêm không ngủ, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi vì thiếu ngủ.

Ngay cả Đào Tư Viện cũng nhận ra con trai không ổn, “Thu Trầm, sắc mặt con sao kém vậy? Con không khỏe ở đâu à?”

Thu Trầm xua tay, “Tối qua con hơi khó ngủ.”

Quả nhiên giống như Chung Cẩn dự đoán, với tính cách trầm ổn của Thu Trầm, dù đột nhiên biết tin tức chấn động như vậy, anh ấy vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Tối hôm qua bữa tối, Thu Sanh giận dỗi bỏ đi. Hôm nay bữa sáng trên bàn ăn, Thu Chính Thụy lại một lần nữa nhắc đến chuyện tối qua.

Ông ấy giọng điệu không vui nói với Thu Sanh:

“Nói con vài câu, con đã không vui rồi, con là con gái của ta, ta vì tốt cho con, mới nói với con những điều này. Con mà lấy chồng muộn vài năm nữa, đến con cũng không đẻ được.”

Vừa nhắc đến chuyện "con cái", lần này thì Thu Trầm phản ứng trước, “Bố đừng ép con bé, ép con bé quá, con bé tùy tiện dẫn một đứa bé về cho bố xem đấy.”

Thu Chính Thụy: “Con tưởng trẻ con là củ cải trắng à? Đầy đường đầy chợ, nói nhặt là nhặt được? Con bé có bản lĩnh đó thì cứ để nó dẫn về đi, chỉ cần có thể lập tức dẫn về một đứa, hơn nữa là con ruột của nó, nhà ta có bao nhiêu tài sản đều biếu hết.”

Thu Sanh nghe câu này mắt sáng lên một chút, suýt chút nữa đã hỏi ngay một câu, thật sao?

Đáng tiếc thời cơ hiện tại chưa chín muồi, cô ấy lại đành tiếc nuối ngậm miệng.

Sau đó Thu Trầm liền thành công chuyển hướng mũi dùi sang chính mình.

Thu Chính Thụy lại bắt đầu mắng Thu Trầm, "Mày 35 tuổi rồi, yêu đương còn chưa nói một câu, mày muốn làm gì? Cả đời làm ông hoàng độc thân à? Tao thấy vấn đề của mày càng nghiêm trọng hơn, so với em mày còn nghiêm trọng hơn nhiều."

Thu Sanh nhân lúc Thu Trầm bị chỉ vào mặt mắng té tát, liền chuồn ra khỏi biệt thự.

Giữa trưa Thu Sanh ở xưởng vẽ cùng mấy công nhân ăn cơm hộp, Thu Trầm lại đến tìm cô.

Sắc mặt Thu Trầm rất khó coi, kéo cô vào một chỗ vắng người, mở miệng hỏi:

"Em thành thật trả lời anh, đứa bé có phải là con riêng của Chung Cẩn không? Em muốn quay lại với anh ta, nhưng sợ nhà mình không đồng ý, nên mới giúp anh ta che giấu chuyện con riêng, còn bịa ra cái chuyện dị giới lừa gạt anh đúng không?"

"Anh có thể có chút sức tưởng tượng không?"

Thu Sanh trợn mắt, mở điện thoại ra đưa cho Thu Trầm xem giấy chứng nhận xét nghiệm ADN của cô và bé Đồng:

"Nếu anh nghi ngờ giấy chứng nhận này là giả, có thể trực tiếp gọi điện thoại đến bệnh viện kiểm tra, em ủy quyền cho anh."

Thu Trầm lại một lần nữa rơi vào mê man.

Thu Sanh nói: “Nếu anh có thời gian, vài ngày nữa anh cùng em đi Hải Sơn một chuyến, anh thậm chí có thể tự mình làm một xét nghiệm quan hệ huyết thống với con bé.”

Trước khi đến gặp Thu Sanh, Thu Trầm vốn tưởng rằng mình đã tìm ra chân tướng, tờ giấy chứng nhận ADN này lại khiến anh ngây người.

Lẽ nào thật sự phải khiến anh chấp nhận sự tồn tại của dị giới?

Hơn nữa còn có một đứa trẻ từ dị giới xuyên qua đây, trở thành cháu ngoại gái của anh?

Thật sự không thể nào hiểu nổi.

Thu Sanh vỗ vỗ vai anh, “Trước kia bảo anh đọc nhiều tiểu thuyết vào, anh còn nói đọc mấy thứ đó vô dụng, bây giờ mới thấy hận vì lúc cần lại không có kiến thức.”

Thu Trầm bắt đầu một lần nữa suy nghĩ lại xem 35 năm cuộc đời mình có chân thật hay không, và liệu có thật sự tồn tại dị giới không? Hoặc nói, thế giới anh đang sống có phải là một cuốn tiểu thuyết, và ở ngoài thế giới đó, có phải có một đám người giống như khán giả đang nhìn trộm cuộc sống của anh không?

Trong khi anh đang chìm trong mớ suy nghĩ hỗn loạn,

Chung Cẩn và bé Đồng sống ở thành phố Hải Sơn vẫn tiếp tục mỗi ngày đấu trí đấu dũng thường lệ.

Chung Cẩn ăn cơm trưa xong muốn đến sở, bé Đồng ngại ở nhà quá chán, khóc lóc đòi đi đồn công an.

Bé Đồng uống hai ngày nước hoài sơn, cơn ho đã giảm đi rất nhiều, hơn nữa Chung Cẩn nghe theo lời thầy thuốc đông y,

không mặc quần áo quá dày cho bé nữa, nên tinh thần bé cũng tốt hơn nhiều.

Chung Cẩn thấy bé ở nhà cũng chán, liền đồng ý: “Được rồi, con đi tìm áo khoác mặc vào đi.”

Bé Đồng lập tức chạy đến bên chiếc lồng giữ nhiệt, mở cửa lồng ra, muốn mang Tăng Bưu cùng đi đồn công an.

"Không được." Chung Cẩn lập tức ngăn cản, “Nó mới sinh được mấy ngày, con mang nó ra ngoài sẽ bị lạnh chết.”

Bé Đồng quỳ trước lồng giữ nhiệt, không cam lòng tay nhỏ vẫn đặt trên tay cầm của lồng, “Cho nó mặc quần áo thì nó sẽ không lạnh.”

“Nó lấy đâu ra quần áo? Con đừng có nghịch ngợm nữa. Con mà còn gây sự thì con cũng đừng đi.”

Bé Đồng bị mắng vài câu, sụt sịt mũi đứng lên, đôi chân mũm mĩm đứng thành hình chữ bát, hai tay nắm vạt áo trước bụng, ủy khuất nhìn ba đứng ở bên kia không hé răng.

Chung Cẩn vừa thấy bé như vậy, giọng lại mềm xuống: “Đi thay quần áo đi, Tăng Bưu còn nhỏ quá, bên ngoài lạnh lắm, đợi nó lớn hơn một chút, có thể chịu được lạnh, rồi ba sẽ đưa nó ra ngoài chơi.”

Bé Đồng cúi đầu chạy về phòng ngủ, "rầm" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Bé có tủ quần áo riêng, quần áo đều được treo rất thấp, nhón chân vươn tay là có thể lấy.

Bé Đồng tự mình lấy một chiếc áo bông có mũ xuống, bên ngoài áo bông là lớp vải bóng loáng thoáng khí, bên trong là lớp

nhung cừu non mềm mại, hai bên sườn có hai túi lớn, bên trong túi cũng là lớp nhung cừu non ấm áp.

Bé đặt áo lên giường, đứng ở mép giường, nhét hai bàn tay nhỏ vào túi áo, ngón tay như cắm vào bông, mềm mại ấm áp.

Bé Đồng nằm sấp xuống giường, áp mặt vào lớp nhung cừu non của áo bông, lặng lẽ cảm nhận sự ấm áp như được bao bọc trong bông.

Chung Cẩn lại gõ cửa bên ngoài, “Con thay xong chưa?”

"Xong rồi ạ." Bé Đồng ngồi dậy, túm lấy áo khoác xuống, kéo áo khoác ra khỏi phòng ngủ.

Chung Cẩn cau mày nhìn bé, “Con ở trong đó làm gì mà lâu vậy, đến quần áo cũng chưa mặc vào?”

Bé Đồng ném áo khoác trước mặt Chung Cẩn, “Ba mặc cho con.”

Điện thoại của Chung Cẩn vừa lúc vang lên, anh nhấc máy nghe trước, chỉ vào bé Đồng, “Tự mặc đi, nhanh lên.”

Bé Đồng liền đứng tại chỗ, khó nhọc luồn tay vào áo khoác.

Mặc xong quần áo, thấy Chung Cẩn vẫn còn đang nói điện thoại ở phòng ngủ chính, bé Đồng liền lê đôi chân ngắn ngủn đi đến bên chiếc lồng giữ nhiệt, dứt khoát kéo cửa lồng ra, vươn tay, nhẹ nhàng chọc chọc vào bộ lông tơ xù xì của Tăng Bưu.

Con bé che miệng nhỏ giọng nói với Tăng Bưu: “Chị muốn đi đồn công an xem náo nhiệt, em không được đi, là ông nội em, một cái Chung Cẩn không cho em đi.”

Chung Cẩn bên kia nói chuyện điện thoại xong, từ phòng ngủ chính đi ra.

Bé Đồng lập tức đóng cửa lồng giữ nhiệt lại, chống tay bò dậy đứng thẳng, ánh mắt mơ hồ, có chút chột dạ trừng mắt nhìn Chung Cẩn.

Chung Cẩn cho rằng con bé lại lấy Tăng Bưu ra, nhìn con bé một cái, rồi lại nhìn sang bên chiếc lồng giữ nhiệt, Tăng Bưu vẫn ngoan ngoãn đứng bên trong.

Nhưng ánh mắt chột dạ của bé Đồng lại quá rõ ràng.

"Con làm gì?" Chung Cẩn hỏi.

Bé Đồng vội vàng xua tay, "Không có gì ạ, không có gì hết." Sau đó tự mình ngoan ngoãn chạy đến bên tủ giày, mở tủ ra, xách đôi ủng đi tuyết của mình ra.

Trong lòng Chung Cẩn càng thêm bất an.

So với việc con bé bày trò nghịch ngợm ở bên ngoài, anh càng sợ một tình huống là, con bé rõ ràng chột dạ, nhưng tìm một vòng lại không biết con bé đã làm cái trò quỷ gì, đây là một nỗi sợ hãi vô hình.

Chung Cẩn thậm chí còn mở cả lồng giữ nhiệt ra nhìn thoáng qua, muốn xác nhận xem bé Đồng có ăn vụng thức ăn cho gà của Tăng Bưu không.

Trên đường lái xe đến đồn công an, Chung Cẩn càng nghĩ càng bất an, sợ con bé ăn bậy thứ gì đó.

Liên tiếp hỏi mấy câu: “Có phải con ăn vụng son môi của mẹ không? Ăn vụng trứng gà? Liếm xà phòng? Uống nước bồn cầu?”

Bé Đồng đều lắc đầu: “Con không có ạ.”

Chung Cẩn lại đổi cách hỏi: “Lúc nãy ba gọi điện thoại ở phòng ngủ, con ở bên ngoài làm gì?”

Bé Đồng che miệng cười ranh mãnh, nhất định không nói cho ba biết, con bé vừa mới nói xấu ba với Tăng Bưu.

Chương 73

DTV-EBOOK

Chung Cẩn nhìn thấy nụ cười gian xảo của con bé trong gương chiếu hậu, nghĩ thầm, xong rồi, chắc chắn là ăn phân gà rồi.

Bé Đồng uống được ba ngày rưỡi nước hoài sơn, cơn ho liền khỏi hẳn. Hai ngày sau, giọng nói cũng khôi phục hoàn toàn, giọng nói líu lo biến mất, trở lại giọng nói trong trẻo vang dội như trước.

Trong lúc Chung Cẩn cũng nhăn nhó mũi uống xong một đợt thuốc bắc điều trị, anh nhận được điện thoại của Thu Sanh.

Thu Sanh nói với anh qua điện thoại rằng Thu Trầm sẽ cùng cô ấy về Hải Sơn, anh ấy muốn đích thân đến gặp bé Đồng một lần.

Vì thế Chung Cẩn tính toán vào ngày họ về, sẽ cho dì Lương nghỉ phép.

Dù sao sau khi Thu Trầm đến, mọi người sẽ không thể tránh khỏi việc nhắc đến thân thế của bé Đồng, dì Lương tuổi đã cao, không thích hợp nghe những chuyện chấn động như vậy.

Ngày Thu Sanh và Thu Trầm trở về, Chung Cẩn ăn sáng xong liền bắt đầu trang điểm cho bé Đồng.

Tóc bé Đồng đã dài ra rất nhiều, không buộc lên trông rất lôi thôi, hôm nay dì Lương lại nghỉ. Chung Cẩn cố ý đưa con bé đến tiệm làm tóc, chải cho con bé hai búi tóc tròn đáng yêu.

Chung Cẩn biết gu thẩm mỹ của mình chẳng ra gì, không dám

tùy tiện phối đồ cho bé Đồng, sợ phối không đẹp bị Thu Sanh mắng.

Anh liền lấy một bộ đồ Thu Sanh đã phối sẵn, bên trong là chiếc váy liền thân kẻ caro bằng lông cừu, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dáng rộng màu nâu dài đến bắp chân.

Váy áo khoác tông trầm, phối thêm hai búi tóc tròn, trông bé rất ngoan, như một cô bé đáng yêu xách giỏ đi hái nấm.

Thật ra mấy ngày Thu Sanh vắng nhà Chung Cẩn cũng không qua loa với bé Đồng, nhưng không hiểu vì sao, Thu Sanh đi một thời gian rồi về, anh luôn muốn thể hiện thật tốt.

Giống như trước kia Thu Sanh đi du lịch, nhờ anh giúp chăm sóc con chó Greyhound tên Phao Phao của cô ấy.

Trước khi Thu Sanh về, Chung Cẩn còn cố ý đưa Phao Phao đến cửa hàng thú cưng, tắm rửa và làm đẹp lông. Tốn hơn một ngàn tệ, chỉ vì Thu Sanh về có thể khen anh một câu.

Trong sảnh chờ đông người qua lại ở ga tàu, bé Đồng ngồi trên tay Chung Cẩn, phấn khích vỗ đầu anh: “Bên kia có bán gà rán, con muốn ăn.”

Chung Cẩn nắm tay bé kéo xuống, giữ chặt trong lòng bàn tay: “Không được nghịch, chúng ta phải đi đón mẹ và cậu trước.”

Bé Đồng véo ngón tay Chung Cẩn hỏi: “Cậu là gì ạ?”

“Cậu là anh trai của mẹ, lát nữa con gặp cậu phải lễ phép, phải gọi người, biết chưa?”

Bé Đồng lại vui vẻ lên, đá đôi chân mũm mĩm đi đôi ủng to đầu ngắn: “Xin cậu mua cho con một cái gà rán.”

Chung Cẩn vừa nói chuyện với bé Đồng, vừa nhìn thấy Thu Trầm và Thu Sanh cùng nhau đi ra, hai anh em đều cao lớn như nhau, chỉ là Thu Sanh mảnh mai cao gầy, còn Thu Trầm thì cao lớn vạm vỡ.

Thu Trầm vẫn giống như ấn tượng của Chung Cẩn, ít nói cười, lúc nào cũng mặc bộ vest cao cấp chỉnh tề lịch lãm.

Trước kia Chung Cẩn và Thu Sanh còn sau lưng trêu chọc Thu Trầm, anh chàng này gia thế, ngoại hình và tính cách đều chuẩn hình mẫu nam chính bá đạo tổng tài, chỉ tiếc 35 tuổi rồi, nữ chính của anh vẫn chưa xuất hiện. Uổng phí điều kiện tốt như vậy, trốn tránh nửa đời người trở về vẫn là một cẩu độc thân.

Bé Đồng nhìn thấy Thu Sanh, dùng sức vẫy vẫy tay nhỏ, đầu nhỏ cũng lắc lư theo.

Thu Sanh bước nhanh về phía hai ba con, cuối cùng gần như chạy vội đến, ôm đầu bé Đồng vào lòng: “Bảo bối, mẹ nhớ con mỗi ngày.”

Bé Đồng giống như một chú vịt con vụng về, vươn hai cánh tay vỗ hai cái, rút cái đầu tròn xoe của mình ra khỏi lòng Thu Sanh.

Con bé thở hổn hển, ngoan ngoãn giảng đạo lý với Thu Sanh: “Mẹ nhớ con, nhưng mẹ ôm con nhẹ nhàng thôi ạ.”

Thu Sanh bị con bé chọc cười, lại nhẹ nhàng ôm con bé một lần nữa.

Lúc này, Thu Trầm cũng chậm rãi bước đến bên này.

Đây là lần đầu tiên Chung Cẩn gặp lại Thu Trầm sau khi anh và Thu Sanh ly hôn, anh giằng co vài giây giữa hai cách gọi 【 tổng giám đốc Thu 】 và 【 anh 】, cuối cùng vẫn mở miệng gọi một tiếng:

“Anh, đến rồi ạ?”

Thu Trầm không có biểu cảm gì, chỉ "ừ" một tiếng.

Ánh mắt anh lướt qua Chung Cẩn, dừng lại trên mặt bé Đồng một lát, đứa bé mập mạp này nhìn vừa không giống Chung Cẩn, cũng không giống Thu Sanh.

Thật ra là một đứa bé lớn lên rất xinh xắn, xứng với bốn chữ "phấn điêu ngọc trác", chỉ là nghĩ đến con bé đến từ dị giới, tâm trạng Thu Trầm có chút phức tạp.

Bé Đồng ngồi trên tay Chung Cẩn, nắm chặt tay nhỏ, ngoan ngoãn cúi người chào: “Chào cậu, cháu là Chung Vân Đồng ạ.”

Thu Trầm lại lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu hỏi Chung Cẩn: “Xe ở đâu?”

Đoàn người cùng nhau đi về phía bên ngoài ga sân bay, Thu Trầm không có biểu cảm gì đi ở phía trước, Chung Cẩn ôm con, cùng Thu Sanh đi chậm hai bước ở phía sau.

Chung Cẩn nhìn thấy Thu Trầm vẫn luôn mân mê một chiếc vòng tay trong tay, liền nhỏ giọng nói với Thu Sanh: “Anh trai em thật đúng là đến tuổi rồi, đều bắt đầu đeo vòng hạt.”

Thu Sanh che miệng nghiêng đầu: “Đó là vòng tay bồ đề đã được khai quang ở chùa cầu về, trừ tà.”

Chung Cẩn liếc nhìn bé Đồng, nhướng mày: “Anh ấy không phải chứ?”

Thu Sanh: “Em khuyên rồi, thật sự hết nói nổi, người chưa đọc tiểu thuyết bao giờ, khó chấp nhận quá.”

Chung Cẩn ghé sát môi vào tai bé Đồng nói mấy câu, bé Đồng trợn tròn đôi mắt to đen láy gật gật đầu, rồi lại quay đầu, dùng bàn tay nhỏ che miệng siêu cấp nhỏ giọng trả lời: “Tuân lệnh, sếp Chung.”

Đến bãi đỗ xe, Chung Cẩn đặt bé Đồng vào ghế trẻ em xong, kéo cửa ghế phụ ra: “Thu Sanh ngồi ghế phụ đi?”

"Được." Thu Sanh nhấc vạt áo khoác lên, cúi người ngồi vào ghế phụ.

Thu Trầm đứng im không nhúc nhích, anh không muốn ngồi cạnh đứa bé quỷ quái đến từ dị giới, nhưng Thu Sanh đã ngồi vào ghế phụ rồi, anh cũng không thể gọi người xuống.

Đành phải kéo cửa sau xe ngồi vào.

Thu Trầm ngồi ở ghế sau, trong tay vẫn luôn mân mê chiếc vòng tay trừ tà kia, mắt cũng không dám nhìn về phía bé Đồng.

Bé Đồng đột nhiên vươn tay nhỏ vỗ vỗ cánh tay anh, ngọt ngào gọi: “Cậu.”

Thu Trầm khẽ gật đầu: “Ừ?”

Bé Đồng làm theo lời Chung Cẩn vừa dạy, chỉ vào chiếc vòng tay đã được mân mê đến bóng loáng: “Đây là cái gì ạ?”

Thu Trầm: "..." Đây là thứ đặc biệt dành cho cháu, chú dậy từ khi trời chưa sáng, chen chúc giữa một đám ông bà già, vất vả lắm mới xin được chiếc vòng tay hộ mệnh cho cháu.

Bé Đồng lại túm lấy tay áo vest của Thu Trầm: “Cho cháu xem.”

Thu Trầm đưa vòng tay cho con bé, đồng thời cũng âm thầm quan sát phản ứng của con bé.

Bé Đồng cầm lấy vòng tay, nghịch một lát trong tay, còn đeo chiếc vòng tay to tướng lên cánh tay nhỏ xíu của mình, cười hì hì nói với Thu Trầm:

“Cậu xem cháu này, buồn cười quá ha.”

Thu Trầm: "..." Uổng công.

Chung Cẩn nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Thu Trầm lặng lẽ cất chiếc vòng tay trừ tà vào túi, sau đó rốt cuộc không lấy ra nữa. Đáy mắt Chung Cẩn thoáng qua một nụ cười đắc ý.

Trong nhà không có phòng khách dư, Chung Cẩn rất hào phóng tỏ vẻ, anh nguyện ý ngủ sofa, để Thu Trầm ngủ phòng ngủ chính.

Thu Trầm vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, trên mặt thoáng lộ ra vẻ vui mừng 【 thằng nhóc này cũng hiểu chuyện 】.

Anh xách chiếc vali LV họa tiết cổ điển vào phòng ngủ chính, khi nhìn thấy khắp phòng toàn màu cầu vồng, trên giường còn trải bộ bốn món hình ngựa con Pony, trên sàn nhà bày la liệt hàng trăm món đồ chơi nhồi bông lớn nhỏ, anh lại không cảm xúc xách vali ra ngoài.

Thu Trầm xách vali đứng ở hành lang, nhìn thấy Thu Sanh và bé Đồng quỳ trước lồng giữ nhiệt ở phòng khách, đang đùa với một chú gà con xấu xí trong lồng.

Phòng ngủ chính sửa thành phòng trẻ con, tầng trệt nuôi gà ta.

Thu Trầm cảm thấy Chung Cẩn và Thu Sanh nhất định là người ngốc nghếch, đứa bé không rõ lai lịch này, quả thật có chút thủ đoạn.

Chung Cẩn thắt tạp dề đi ra từ phòng bếp: “Anh, sao vậy? Sao không vào để hành lý?”

Thu Trầm nhàn nhạt nói: “Anh thấy phong cách phòng khách này vẫn dễ chấp nhận hơn.”

“Ừ, vậy anh ngủ sofa.”

Chung Cẩn đáp ứng rồi đi về phía phòng bếp, đi được hai bước lại dừng lại:

“Em nhớ anh nấu cơm rất ngon, vào phụ một tay đi.”

Thời còn đi du học Thu Trầm quả thật đều tự nấu cơm.

Vì thế vị phú hào tài sản nghìn tỷ, tổng giám đốc tập đoàn Thu thị, mặc vest đi giày da mà xuất hiện ở phòng bếp làm tạp vụ.

Chung Cẩn đưa cho anh một chiếc tạp dề hình trái tim vỡ, ân cần nhắc nhở: “Đằng trước tạp dề có hai cái túi đó, anh có thể để điện thoại vào.”

Thu Trầm: “...”

Chung Cẩn không cho anh thời gian nghi ngờ nhân sinh, lập tức nhét vào tay anh một chậu tôm: “Bóc vỏ và rút chỉ tôm đi.”

Thu Trầm đặt chậu tôm xuống bồn rửa, cúi người dùng tăm xỉa răng lấy chỉ tôm ra.

Chung Cẩn thỉnh thoảng lại muốn ra bồn rửa này rửa rửa đồ, liền trực tiếp nói với anh: “Anh, anh bưng ra bàn ăn ngoài kia bóc đi, bóc xong mang vào cho em.”

Vì thế Thu Trầm lại bưng chậu tôm ra phòng khách, ngồi ở bàn ăn làm việc, bóc đến con tôm thứ 10, Thu Trầm cảm thấy có

chút khó chịu, anh đâu phải đến đây để gia nhập bọn họ.

Bây giờ làm đến mức hình như anh cũng muốn ở lại đây bắt đầu cuộc sống vậy.

Thu Trầm vừa muốn đứng dậy đi tìm Chung Cẩn lý luận vài câu, bé Đồng cưỡi chiếc xe ba bánh của mình, lắc lư tăng tốc lao đến bên bàn ăn, ngọt ngào gọi anh:

“Cậu ơi, cậu vất vả rồi cậu.”

Đôi chân mũm mĩm đi đôi tất năm ngón bằng lông cừu đạp lên sàn nhà, bé Đồng đứng dậy, cúi người từ giỏ xe phía trước lấy ra một hộp kẹo cầu vồng, mở nắp ra, đổ ra một viên kẹo cầu vồng, dùng ngón tay nhỏ xíu nhéo đưa đến bên Thu Trầm:

“Cho cậu ăn.”

"Tôi không ăn." Thái độ Thu Trầm rất lạnh nhạt.

Người ở địa vị cao như anh đều có lòng phòng bị rất nặng, đột nhiên xuất hiện một đứa bé không rõ lai lịch, nói là dòng dõi nhà họ Thu. Chuyện này khiến anh không khỏi nghi ngờ có người đang giở trò sau lưng.

Tuy rằng Thu Sanh nói đứa bé này đến từ dị giới, nhưng làm thế nào để chứng minh con bé đến từ dị giới thật?

Nếu không chứng minh được, vậy không thể loại trừ khả năng có sự can thiệp của con người.

Bé Đồng cũng không để bụng thái độ lạnh nhạt của Thu Trầm, con bé nhét viên kẹo cầu vồng vào miệng, bò lên ghế ăn ngồi xuống, vừa nhai kẹo vừa đá đôi chân ngắn ngủn, tựa lưng vào ghế, vẻ mặt nhàn nhã ngồi ở bên kia.

Cứ ngồi như vậy, bé Đồng một lát liền thấy chán, bắt đầu luyên thuyên hỏi đông hỏi tây:

“Cậu ơi, sao tôm lại có râu ạ?”

“Cậu dùng tăm chọc nó, nó có đau không ạ?”

“Con kể cho cậu nghe nhé, trường con có một lần đi biển bắt hải sản, con với ba mẹ bắt được một con tôm, còn có một con cua to nữa.”

“Cậu ơi, cậu đi mẫu giáo chưa ạ?”

“Sao con lại gọi cậu là cậu ạ?”

Cuối cùng Thu Trầm bị con bé làm phiền đến không chịu nổi, chỉ vào viên kẹo cầu vồng con bé đang cầm trong tay: “Cho tôi một viên cái đó.”

Bé Đồng hào phóng nhéo một viên kẹo cầu vồng đưa cho anh, thấy tay anh dính đầy nước, liền bò dậy đứng trên ghế, kéo tay áo sơ mi của Thu Trầm, nhét viên kẹo cầu vồng vào miệng anh.

Thu Trầm ngậm viên kẹo cầu vồng, khi bé Đồng lại nói chuyện với anh, anh liền nói: “Khi ăn không được nói chuyện.”

Bé Đồng không thể nói chuyện, ngồi một lát liền thấy chán.

Hơn nữa cứ mỗi khi con bé mở miệng nói chuyện, cậu lại phải ăn kẹo cầu vồng, con bé cảm thấy chỗ này không thú vị, liền bò xuống ghế, bước lên chiếc xe ba bánh của mình chuẩn bị rời đi.

Chương 74

DTV-EBOOK

Đúng lúc này điện thoại di động trong túi tạp dề của Thu Trầm vang lên, tay anh đang ướt, liền gọi bé Đồng:

“Ê, nhóc, giúp tôi nghe điện thoại một chút.”

Bé Đồng lại cưỡi xe ba bánh trở về, đặt bánh xe lên ghế dựa của Thu Trầm, chống đầu gối anh đứng lên, móc điện thoại từ trong túi tạp dề ra, chuyển cuộc gọi.

Thu Trầm ra hiệu cho con bé ấn nút loa ngoài.

Bé Đồng liền giúp anh ấn nút loa, đưa điện thoại lên gần miệng anh.

Là trợ lý gọi lại điện thoại công việc.

Thu Trầm vừa nhai kẹo cầu vồng trong miệng, vừa đơn giản dặn dò vài câu, rồi ra hiệu cho bé Đồng có thể cúp máy.

Bé Đồng dùng ngón tay chọc vào nút ngắt cuộc gọi, rồi bỏ điện thoại lại vào túi tạp dề.

Con bé xoay người, tức giận cưỡi xe ba bánh đi mất.

Cưỡi xe vòng quanh phòng khách một vòng, bé Đồng càng nghĩ càng tức giận, tức đến tròng mắt cũng đỏ ngầu.

Con bé lại đạp xe về phía bàn ăn, giơ một ngón tay lên, nghiêm túc giảng đạo lý với Thu Trầm:

“Không phải là không được nói chuyện khi ăn, mà là vì cậu căn bản không muốn nói chuyện với cháu.”

Bé Đồng tiếp tục chỉ trỏ, “Cháu đã đi nhà trẻ rồi, cháu biết cậu đang lừa trẻ con.”

Thu Trầm bị cơn giận đột ngột của con bé làm cho có chút ngơ ngác.

Bé Đồng lại lê đôi chân ngắn ngủn đạp xe đi mất.

Một lát sau lại đạp xe trở về, lại giơ ngón tay lên, “Gà con, cháu giúp cậu nghe điện thoại, cậu cũng không nói cảm ơn. Cháu không thèm chơi với cậu nữa, bai bai!”

Thu Trầm, “...”

Thu Trầm vốn định đến Hải Sơn cùng ngày sẽ đi làm xét nghiệm quan hệ huyết thống, nhưng Chung Cẩn và Thu Sanh đều khuyên anh nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau đi giám định cũng không muộn.

Trước kia Chung Cẩn đối với Thu Trầm không nhiệt tình như vậy.

Anh và Chung Cẩn không thể nói là quan hệ rất tốt, nhưng cũng bình thường, hai người trước đây thậm chí còn không có phương thức liên lạc của đối phương, muốn nói chuyện gì đều phải thông qua Thu Sanh chuyển lời.

Mà lần này Thu Trầm đến Hải Sơn, cảm thấy Chung Cẩn dường như đối với mình thân thiện chu đáo hơn trước rất nhiều.

Nói thế nào nhỉ, Thu Trầm luôn cảm thấy Chung Cẩn hình như muốn cố ý giữ anh ở Hải Sơn lâu thêm một thời gian, còn vì sao Chung Cẩn muốn làm như vậy, Thu Trầm có chút khó hiểu.

Nhưng đã đến rồi, công việc bên công ty cũng tạm thời sắp xếp ổn thỏa, Thu Trầm cũng yên tâm thoải mái mà ở lại.

Buổi tối anh đắp chăn nằm trên sofa, bên tai thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng gà con kêu, trải nghiệm này khiến Thu Trầm cảm thấy rất mới lạ.

Mấy ngày nay mọi chuyện giống như một giấc mơ, cô em gái đột nhiên có thêm một cô con gái, anh trong một đêm liền trở thành cậu.

Hơn nữa ngày hôm qua anh còn ở công ty chỉ đạo mọi việc, còn ở nhà bị bố mắng té tát vì chưa có bạn gái. Hôm nay anh đã đến một thành phố hoàn toàn xa lạ, ngủ trên sofa nhà người khác, còn có một con gà ở cùng không gian với anh.

Cảm giác mọi thứ đều rất huyền ảo.

Mà ở phòng ngủ chính đầy màu sắc cầu vồng cách Thu Trầm một bức tường, Chung Cẩn ôm bé Đồng, đang khuyên con bé đừng giận Thu Trầm nữa.

“Bởi vì trước đây cậu chưa gặp con, lần đầu tiên gặp con, chắc chắn không biết làm thế nào để ở chung với con, con phải cho cậu thêm một chút thời gian.”

Bé Đồng tựa cằm lên ngực Chung Cẩn, tay nhỏ rụt lại giấu dưới bụng: “Con vẫn không cần cậu đâu, con chỉ muốn ở cùng ba và mẹ thôi.”

Chung Cẩn đặt bàn tay mỏng lên đỉnh đầu xù xì của con bé: “Nhưng họ là người nhà của mẹ, nếu họ không thể chấp nhận con, mẹ sẽ rất buồn.”

Bé Đồng dùng đầu hất tay Chung Cẩn ra, lật người lại, quay lưng

về phía Chung Cẩn, cuộn tròn mình lại như một quả đậu, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Nửa đêm, Thu Trầm bị một luồng ánh sáng làm tỉnh giấc, anh mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trực tiếp sợ đến tỉnh cả ngủ.

Anh đột nhiên xoay người ngồi dậy, cảnh giác lùi về sau, lưng dựa vào lưng ghế sofa rộng rãi, trầm giọng hỏi: “Cháu muốn làm gì?”

Bé Đồng mặc bộ đồ thu kẻ sọc cầu vồng, trên đầu đội một chiếc đèn pin nhỏ, bụng phệ phệ mềm mại, tay nhéo một đoạn thảm lông, đứng trước sofa.

Từ phía Thu Trầm nhìn sang, ngược sáng đèn pin, đôi mắt to đen láy của bé Đồng giống như hai hố đen.

Anh sợ đến lòng bàn tay cũng cuộn tròn lại.

Bé Đồng ném đoạn thảm lông trong tay trở lại sofa, bình tĩnh nói: “Cậu già như vậy rồi, sao ngủ còn đạp chăn hả?”

Sau đó xoay người, bước chân ngắn ngủn lạnh lùng rời đi.

Bé đang đắp chăn cho anh sao?

Thu Trầm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng dáng mặc đồ thu bó sát người lạch bạch biến mất sau cánh cửa phòng ngủ chính.

Sáng hôm sau ăn sáng xong, Thu Trầm và bé Đồng chuẩn bị đi làm xét nghiệm quan hệ huyết thống.

Chung Cẩn đưa cho Thu Trầm chiếc bàn chải đánh răng trẻ em đựng trong túi đựng vật chứng, “Anh mang theo bàn chải đánh

răng của mình, nếu không yên tâm thì anh chải đầu cho con bé tại chỗ, tóc rụng anh có thể dùng. Nhưng, không được lấy máu của con bé, không được nhổ tóc của con bé.”

"Cậu không đi?" Thu Trầm hỏi.

Chung Cẩn: “Em phải đi làm.”

Thu Trầm lại quay đầu nhìn Thu Sanh: “Thu Sanh em đi với anh nhé?”

Thu Sanh uống một ngụm sữa đậu nành, gật đầu: “Vâng.”

Ở bệnh viện nộp xong giấy tờ làm xét nghiệm quan hệ huyết thống, vì là so sánh DNA không trực hệ, quá trình sẽ phức tạp hơn giám định trực hệ, cho nên ba ngày sau mới có kết quả.

Ra khỏi bệnh viện, Thu Sanh nhận được điện thoại, là mấy bà mẹ của Lục Tinh Tinh hẹn cô ấy đi dạo phố, ở trung tâm thương mại gần đó.

Thu Sanh hỏi Thu Trầm có đi không.

Thu Trầm vừa nghe nói là mấy bà mẹ tụ tập, lập tức lắc đầu: "Tôi không đi." Anh bế bé Đồng đang ôm trong lòng đưa cho Thu Sanh: “Em mang con bé đi đi, tôi tự bắt xe về.”

Thu Sanh ném chìa khóa xe cho Thu Trầm:

“Anh đưa bé lái xe về trước đi, mấy đứa trẻ khác đều đi nhà trẻ rồi, các mẹ hiếm khi được rảnh rỗi, lát nữa chúng em còn muốn đi làm móng, mang con bé theo chắc chắn nó sẽ quấy.”

Thu Sanh nói xong, không cho Thu Trầm cơ hội phản ứng, xỏ giày cao gót, nhanh chóng bỏ chạy.

Thu Trầm nhìn bé Đồng trong lòng: “Mấy bạn nhỏ khác đều đi nhà trẻ, sao con không đi?”

“Bởi vì con bị ốm, nên xin nghỉ ạ.”

Bé Đồng nói xong, còn giả bộ ho khan hai tiếng, như sợ Thu Trầm lập tức đưa con bé đến nhà trẻ vậy.

Chẳng qua con bé lại đột nhiên nhìn thấy một cửa hàng McDonald's bên đường: “Con muốn ăn cái kia lạnh lạnh.”

Thu Trầm: “Không được, con ốm không được ăn đồ lạnh.”

"Con khỏi rồi ạ." Bé Đồng che đầu phản đối.

“Con vừa mới ho xong còn gì.”

Sau đó mặc kệ bé Đồng la hét khóc lóc lăn lộn thế nào, Thu Trầm cũng không nhượng bộ, ốm rồi còn ăn kem cái gì? Đứa bé này quả thật vô lý.

Anh bế đứa bé đang vặn vẹo trên người lên xe, thắt dây an toàn vào ghế, lái xe trở về khu Phúc Đỉnh.

Ra khỏi bãi đỗ xe, bé Đồng lại không chịu vào thang máy, nói muốn đi xem gà rán.

Thu Trầm càng mất kiên nhẫn.

Sao trẻ con lại phiền phức như vậy?

"Không được ăn gà rán." Thu Trầm dạy dỗ: “Ngày nào cũng ăn đồ ăn vặt, sau này con không cao được đâu.”

Bé Đồng giơ một ngón tay lên, nghiêm túc giải thích: “Không phải một cái ăn gà rán đâu ạ, là một con gà rán nhỏ xíu, con phải

mua hoa nhỏ cho nó."

Thu Trầm nghe không hiểu con bé đang nói gì, anh lại không có bất kỳ kinh nghiệm trông trẻ nào, cũng không kiên nhẫn với trẻ con, chỉ có thể đơn giản thô bạo bế con bé lên, đi về phía thang máy.

Bé Đồng bị bế bổng lên, tức giận dùng đầu đập thình thịch vào ngực Thu Trầm, lớn tiếng kêu: "Thả con xuống, con muốn đi xem gà rán, thả con xuống, a a a a."

Tiếng ồn ào bên này rất nhanh đã thu hút bảo vệ khu dân cư, sau đó bảo vệ lại phát hiện người ôm bé Đồng rất lạ mặt, lập tức chặn Thu Trầm lại.

Cuối cùng Thu Trầm đành phải gọi điện thoại cho Thu Sanh, nhờ cô ấy giải thích với bảo vệ rằng anh không phải là kẻ xấu bắt cóc trẻ con.

Sau khi hiểu lầm được giải quyết, Thu Sanh liền giải thích chuyện gà rán với Thu Trầm:

"Gà rán là con bé ấp nở một con gà con trước đây, chẳng qua vừa ra khỏi vỏ trứng đã chết non. Anh hai, anh đưa con bé đến quầy hàng tươi sống ở siêu thị mua một bông hoa tươi, sau đó ở đối diện cửa nhà mình, trong vành đai xanh có một cái gò đất nhỏ, anh bảo con bé đặt hoa tươi lên cái gò đất đó, vất vả anh rồi, em làm móng đây, cúp máy nhé."

Thu Trầm nghe thấy tiếng tút tút từ điện thoại, cạn lời đến cực điểm, những người này rốt cuộc coi anh là cái gì? Công cụ trông trẻ sao?

Anh cúi đầu, lạnh lùng nhìn đứa bé lùn đứng trên mặt đất.

Bé Đồng cảm thấy ánh mắt anh hung dữ, tay nhỏ nhéo vạt áo,

đón ánh mắt anh, lấy hết can đảm nói: “Cảm ơn cậu, cậu là cậu tốt nhất trên đời ạ.”

Thu Trầm: "..." Ở đâu có thể mua được hoa tươi?

Bé Đồng véo một ngón tay của Thu Trầm, kéo anh đi về phía siêu thị bên ngoài khu dân cư, gặp một con kiến, con bé muốn dừng lại xem nửa ngày, gặp một bụi cỏ nhỏ, con bé cũng muốn ngồi xổm xuống sờ sờ.

Cũng không biết có phải câu nói "cậu là cậu tốt nhất trên đời" có tác dụng hay không, Thu Trầm cư nhiên không cảm thấy bực bội, con bé sờ cá trên đường, Thu Trầm liền đút tay vào túi áo khoác đen, đứng bên cạnh chờ con bé.

Cuối cùng cũng đến cửa siêu thị khu dân cư, có mấy nữ sinh đang chơi đùa với một con chó Golden Retriever lớn ở bên kia.

Con Golden Retriever dùng đầu cọ vào tay các cô gái, mời các cô ấy sờ đầu nó, các cô gái không ngừng phát ra tiếng kêu kinh ngạc: “Đáng yêu quá, đáng yêu quá.”

Bé Đồng nắm tay Thu Trầm, mắt mong chờ nhìn về phía bên kia.

Thu Trầm hỏi con bé: “Con cũng muốn sờ sao?”

"Muốn ạ." Bé Đồng gật đầu.

Vì thế Thu Trầm liền đi lên phía trước hỏi chủ nhân đang dắt con Golden Retriever: “Xin hỏi cháu gái tôi có thể sờ nó một chút được không?”

Chủ con Golden Retriever vui vẻ trả lời: “Được được, nó rất hiền.”

Thu Trầm liền quay về phía bé Đồng, nghiêng mặt về phía bên kia: “Sờ đi, nhẹ nhàng thôi.”

Bé Đồng bước chân ngắn ngủn đi đến giữa vòng vây mấy người, dùng hai búi tóc tròn của mình cọ vào tay các cô gái:

“Chị ơi, em cũng muốn sờ.”

Chủ con Golden Retriever: “...”

Thu Trầm: “...”

Nhưng mấy cô gái hôm nay thật là lời quá rồi, chẳng những vuốt ve được chú chó con đáng yêu, còn vuốt ve được cả em bé đáng yêu, đủ loại tiếng kêu kinh ngạc hết đợt này đến đợt khác trực tiếp tăng gấp bội.

Các cô gái rất dịu dàng, bé Đồng bị xoa một vòng tóc cũng không rối.

Bé con mặt mày hồng hào, vui vẻ chạy đến nắm tay Thu Trầm, lôi kéo anh đi vào siêu thị.

Lối vào siêu thị có một quầy hoa tươi, bày một số loại hoa tươi thường thấy.

Chương 75

DTV-EBOOK

Bé Đồng đứng trước quầy nhìn hết thứ này đến thứ khác, không biết nên chọn loại hoa nào cho đẹp, nhân viên cửa hàng giới thiệu loại nào con bé cũng nói đẹp, hỏi con bé có muốn không, con bé đều nói muốn.

Nhân viên cửa hàng đành phải hướng mắt về phía Thu Trầm: "Vậy để ba cháu giúp cháu chọn một bông nhé."

Thu Trầm giải thích: "Tôi là cậu của cháu."

"Xin lỗi, cháu bé lớn lên rất giống ngài, tôi còn tưởng là cha con, bất quá cháu ngoại gái thường cũng có nét giống cậu."

Thu Trầm cúi đầu nhìn bé Đồng, trắng trẻo mềm mại, như một cục bột nhào, nhìn không ra điểm nào giống mình, rõ ràng anh rất anh tuấn, ngũ quan sắc sảo như dao khắc.

Nhân viên cửa hàng vẫn đang chờ anh quyết định, Thu Trầm cũng không hiểu mua hoa tươi, liền thuận miệng hỏi một câu: "Loại nào đắt nhất?"

Nguyên tắc mua đồ của anh là, đắt nhất không nhất định là tốt nhất, nhưng đắt nhất chắc chắn không phải là tệ nhất.

Nhân viên cửa hàng vừa nghe đây là khách sộp, vội vàng lấy ra một bông hoa hồng nhạt cực lớn: "Đây là hoa đế vương một vị khách hàng đặt trước, vừa vặn còn dư lại mấy bông, ngài xem có được không?"

"Bao nhiêu tiền?"

“Đây là hoa đế vương nhập khẩu, một trăm tám tệ một bông.”

Thu Trầm định nói một trăm tám tệ không tính là đắt, nhưng nhìn thấy đứa bé lùn bên chân mắt to sáng long lanh gật đầu lia lịa, anh tùy ý phất tay: “Lấy cái này đi.”

Nhân viên cửa hàng lại lấy giấy bóng kính ra gói bông hoa đế vương màu hồng nhạt kia lại, bên cạnh điểm xuyết một chút hoa baby, cùng nhau đưa cho anh.

Thu Trầm một tay cầm hoa, một tay nắm tay bé Đồng, trở lại khu dân cư, tìm được cái gò đất nhỏ mà Thu Sanh nói.

Gò đất rất dễ tìm, ngay đối diện cửa nhà họ, trong một vành đai xanh, những chỗ khác đều phủ đầy cỏ dại mùa đông úa vàng, chỉ có chỗ gò đất nhỏ bằng bàn tay này là đất bị đào lên, lộ ra lớp đất mới.

Thu Trầm bế bé Đồng lên, để con bé đứng trên bồn hoa.

Anh chỉ vào cái gò đất nhỏ kia: “Gà rán của con ở trong này.”

Bé Đồng ngồi xổm xuống, đặt bó hoa đế vương hình dáng kỳ lạ lên đống đất, tay nhỏ vỗ vỗ đống đất nhỏ, nhỏ giọng nói: “Một chú gà rán con, hoa nhỏ này tặng con.”

Không biết vì sao, Thu Trầm cảm thấy cảnh tượng này khiến lòng anh mềm nhũn.

Một con gà con vừa mới sinh ra đã chết non, một chuyện không đáng nhắc đến như vậy, mà thật sự có người để ý, không biết con bé là lương thiện hay là ngốc nghếch, sau này ra ngoài xã hội chịu thiệt vài lần sẽ biết điều thôi.

Bé Đồng ngồi xổm một lát, chống đầu gối đứng dậy.

Thu Trầm hỏi con bé: “Có thể về nhà được không?”

Bé Đồng nhìn những chiếc lá cây thưa thớt tiêu điều trên đầu, rồi lại cúi đầu nhìn đôi ủng đi tuyết tròn xoe trên chân, tay nhỏ mân mê cúc áo khoác của Thu Trầm, đế giày cọ qua cọ lại trên gạch men sứ của bồn hoa.

Vừa nhìn là biết không muốn về nhà, bắt đầu kéo dài thời gian.

"Về nhà." Thu Trầm lại nói.

Bé Đồng túm lấy cổ tay áo khoác của anh, ngẩng đầu, giọng nói vang dội: “Con vẫn muốn chơi bên ngoài, con muốn đi tàu hỏa nhỏ, ăn gà rán và kem, còn có xúc xích nướng.”

Thu Trầm mất kiên nhẫn, vươn tay ôm con bé, tính toán mạnh mẽ bế về.

Bé Đồng lại nhân cơ hội nằm thẳng cẳng trên bồn hoa, thân hình nhỏ bé nằm thẳng đơ, hai chân dang ra, tay nhỏ đặt lên bụng phồng lên, mắt nhắm nghiền, bắt đầu giở trò ăn vạ:

“Dù sao con cứ ngủ ở đây.”

Hàng xóm đi ngang qua đều nhìn về phía này, còn có người đang cười, Thu Trầm thật muốn túm lấy đứa bé xui xẻo này đánh cho một trận.

Chung Cẩn vừa đúng lúc đi đến khu nhà này.

Anh nghe Thu Sanh nói Thu Trầm tự mình trông con ở nhà, Chung Cẩn quá rõ con gái mình là loại người gì, sợ Thu Trầm một người mới không xoay xở được, liền tranh thủ giờ nghỉ trưa về nhà xem sao.

Còn chưa đến nhà, đã thấy đứa con gái xui xẻo của mình nằm vật vã trên bồn hoa như một con chó ghẻ, Thu Trầm một tổng giám đốc lớn như vậy, đứng bên cạnh xoa xoa tay, vẻ mặt lúng túng.

Chung Cẩn dừng bước chân, gọi một tiếng: “Chung Vân Đồng.”

Tiểu cẩu Đồng nghe thấy giọng nói quen thuộc, mở to mắt nhìn qua.

Giọng Chung Cẩn rất bình tĩnh: “Lão tử đếm đến ba.”

Bé Đồng lập tức xoay người ngồi dậy, lùi lại bò xuống bồn hoa, lê đôi chân ngắn ngủn chạy về phía trong nhà, tốc độ cực nhanh, đế giày hận không thể tóe ra tia lửa.

Ba người về đến nhà, mà lò sưởi không mở trước, trong nhà rất lạnh, nhiệt độ thậm chí còn thấp hơn những chỗ bên ngoài có thể phơi nắng.

Chung Cẩn bật lò sưởi, thấy bé Đồng đứng trong phòng khách cởi áo khoác, liền nói vọng sang:

“Đợi nhà ấm lên rồi cởi áo khoác ngoài.”

Bé Đồng liền ngoan ngoãn dừng động tác cởi cúc áo, chạy đến bên lồng giữ nhiệt, quỳ xuống, tay nhỏ đặt lên tay cầm: “Vậy con có thể cho Tăng Bưu ăn gì không ạ?”

Chung Cẩn đi qua nhìn thoáng qua, hộp đựng thức ăn của Tăng Bưu đã hết, liền ừ một tiếng: “Chỉ được cho một muỗng thôi.”

Nói xong Chung Cẩn cũng không quản con bé nữa, cởi áo khoác đen, đi vào bếp.

Thu Trầm ngồi trên sofa, thấy bé Đồng bê cái chai đặt trên lồng

giữ nhiệt xuống, quỳ trên sàn nhà, cúi người, hự hự rút nút chai ra.

Đó là một cái chai nhựa trong suốt đựng gạo kê, bên trong chai có một chiếc muỗng inox.

Bé Đồng dùng tay véo cán muỗng, múc ra một muỗng gạo kê, trừng mắt nhìn chằm chằm muỗng gạo kê một lát, rồi duỗi tay chỉ, cẩn thận phủi đi một ít gạo thừa trên miệng muỗng, đến khi gạo kê bằng mép muỗng, con bé mới đổ muỗng gạo kê vừa vặn đó vào hộp đựng thức ăn nhỏ của gà con.

Chung Cẩn bưng một chậu rau cải xanh đi tới, đưa chậu cho Thu Trầm: "Anh, nhặt rau giúp em một chút."

Thu Trầm theo bản năng đưa tay nhận lấy, rồi liếc nhìn bé Đồng: "Sao con bé nghe lời cậu vậy?"

Đứa bé này trước mặt anh và trước mặt Chung Cẩn, quả thực khác nhau một trời một vực.

Chung Cẩn đương nhiên: "Em là ba nó, nó đương nhiên nghe em."

"Tôi cũng là cậu nó mà."

Chung Cẩn nhìn chằm chằm anh đầy ẩn ý:

"Anh đã chơi với con bé chưa? Có kiên nhẫn nghe con bé nói chuyện không? Đã thử hiểu xem cái đầu nhỏ của con bé nghĩ gì chưa?"

Thu Trầm không nói nên lời.

"Vậy anh tính là cậu gì?"

Chung Cẩn cầm chiếc xẻng lớn xào rau trong tay, múa qua múa lại trước mặt Thu Trầm: “Anh đừng nhìn con bé nhỏ, nó không ngốc đâu, ai thật lòng tốt với nó, ai đáng kính trọng, muốn nghe lời ai, trong lòng nó phân biệt rõ ràng lắm.”

Dạy dỗ Thu Trầm vài câu, Chung Cẩn lại cầm xẻng lớn trở về bếp.

Thu Trầm ngồi trên sofa, đặt chậu rau lên đầu gối nhặt, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Không phải, dựa vào cái gì anh phải đi hiểu đứa nhóc, yêu quý đứa nhóc?

Cái cậu này đâu phải anh muốn làm, là đứa bé xui xẻo này tự mình đến ăn vạ, nào có chuyện vừa gặp đã dạy đời anh?

Hơn nữa... Thu Trầm nhìn chậu rau xanh mướt trước mặt rơi vào trầm tư, sao tự nhiên lại bắt đầu làm việc nhà thế này?

Anh ném chiếc chậu inox xuống bàn trà một tiếng "loảng xoảng", chậu inox chạm vào mặt bàn đá, phát ra tiếng leng keng giòn tan.

Chung Cẩn thò đầu ra từ bếp: “Lại làm sao vậy?”

Thu Trầm khoanh tay, vẻ mặt khó chịu nhìn về phía Chung Cẩn: “Tôi nói, tôi không đến nhà cậu để trông trẻ làm việc nhà, thật sự không được thì cậu tìm một người giúp việc đi, bớt làm phiền tôi.”

"Được, vậy anh lát nữa gọi cơm hộp, đừng ăn cơm em nấu." Chung Cẩn lại rụt đầu vào.

Bé Đồng cho Tăng Bưu ăn xong, dùng tay vịn lồng giữ nhiệt đứng dậy.

Bé quay đầu nhìn Thu Trầm, thấy anh nhắm mắt lại đang giận dỗi ở bên kia, bé liền không đi qua đó, mà đi đến góc đồ chơi cưỡi xe ba bánh, đi tìm Chung Cẩn trong bếp.

“Ba ơi, con cởi áo khoác được không?”

Sau khi bật lò sưởi, trong nhà rất nhanh ấm lên, bé Đồng cảm thấy nóng, liền dùng tay kéo kéo cổ áo bông, kéo cổ áo ra, để gió lùa vào.

Chung Cẩn đưa tay sờ đầu con bé.

Khó trách là thuộc giống chó, hỏa khí nặng, một lát nghịch ngợm, bé đã nóng đến đổ mồ hôi.

“Đổ mồ hôi rồi, đi thay quần áo.”

Chung Cẩn tắt bếp gas, đẩy bé Đồng cùng chiếc xe ba bánh vào phòng ngủ, thay cho bé một bộ đồ bộ liền mũ rộng thùng thình bằng nhung san hô.

Bé Đồng tự mình kéo mũ lên đội lên cái đầu tròn xoe, trên đỉnh đầu còn có hai chiếc tai mèo nhỏ xíu xù xì trang trí, trông như một chú mèo con mềm mại đáng yêu.

Thay quần áo xong, Chung Cẩn lại về bếp nấu cơm, bé Đồng cưỡi xe ba bánh cứ lượn lờ sau lưng Chung Cẩn, Chung Cẩn suýt chút nữa dẫm phải bé mấy lần.

"Ra ngoài chơi đi." Chung Cẩn nắm lấy tai mèo của bé, xoay đứa trẻ sang hướng khác.

Bé Đồng dùng sức bám ngón chân xuống đất, dùng hết sức lực toàn thân chống lại Chung Cẩn: “Con vẫn không muốn ra ngoài, con không thích cậu, con muốn mãi mãi ở bên ba.”

Chung Cẩn nhìn qua cửa bếp về phía phòng khách, Thu Trầm vẫn giữ tư thế cũ, khoanh tay, ngồi thẳng đơ trên sofa như một pháo đài, còn nhắm mắt lại.

"Con xem." Chung Cẩn chỉ về phía Thu Trầm nói với bé Đồng: “Cậu con bị con làm cho tức đến mức bắt đầu ngồi thiền rồi kìa, nếu cậu con vì vậy mà nghĩ quẩn đi tu, con phải chịu trách nhiệm chính đấy.”

Bé Đồng nắm chặt tay lại, đấm một quyền vào ống chân Chung Cẩn: “Mới không phải, ba nói bậy.”

Chung Cẩn đẩy chiếc xe con của bé ra ngoài, bé Đồng cưỡi xe ba bánh lảo đảo một vòng trước mặt Thu Trầm, rồi lại quay về bếp.

Bé mở chiếc xe con ra đâm thẳng vào đôi dép lê của Chung Cẩn, giơ một ngón tay lên, lén lén lút lút nói: “Cậu không muốn nhặt rau, nên đang giận.”

Chung Cẩn lại đẩy con bé ra: “Con đi kéo rau về cho ba, con ngàn vạn lần đừng tự mình nhặt rau đấy nhé.”

Bé Đồng cưỡi xe con trở lại phòng khách, quay đầu liếc nhìn phòng bếp một cái, xuống xe, đứng bên bàn trà, bụng phệ tì vào mép bàn, từ trong chậu vớ được một cây rau cải xanh, nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Con chỉ nhặt mấy cây thôi.”

Thu Trầm nghe thấy tiếng lẩm bẩm của con bé, mở mắt ra, liền thấy đứa nhóc dùng tay nhéo một cây rau cải xanh, chu môi, nghiêm túc bứt hết lá cải xuống.

"Con đang làm gì vậy?" Thu Trầm hỏi.

Bé Đồng quay đầu lại, mắt liếc sang một bên, trợn tròn mắt nhìn anh một cái, rồi lại bình tĩnh tiếp tục nhặt rau: “Con đang giúp ba nhặt rau.”

Thu Trầm: “Không phải làm như vậy.”

Anh cúi người xuống, kéo chậu rau cải xanh đến gần mình hơn ở mép bàn trà, cầm một cây rau cải ra, bắt đầu cầm tay chỉ việc dạy.

“Loại lá vàng úa này phải vứt đi.”

“Còn chỗ này nữa, thấy không? Cái cọng này già lắm, phải xé lớp vỏ ngoài ra.”

Bé Đồng liền cúi đầu, nghiêm túc chu môi, mân mê ngón tay, giống như Thu Trầm dạy, xé lớp vỏ cứng bên ngoài của cây rau cải.

"Đúng rồi, chính là như vậy." Thu Trầm nói.

Hai cậu cháu một người dạy một người học, bất tri bất giác đã nhặt xong một chậu rau cải xanh.

Thu Trầm tự mình bưng bát rau cải đã nhặt vào bếp, đưa bát cho Chung Cẩn: “Cậu nói con bé có nghe đâu.”

Ý là, Chung Cẩn bảo bé Đồng không được nghịch rau, bé Đồng vẫn nghịch.

Chương 76

DTV-EBOOK

Thu Trầm đây là đang báo thù chuyện trước đó Chung Cẩn nói con bé không yêu quý anh, nên con bé không nghe lời anh.

Chung Cẩn không sao cả cười một tiếng, nhận lấy rau đã nhặt xong: “Con bé không nghe lời, anh thì lại rất nghe lời.”

Thu Trầm: “...”

Chung Cẩn vừa xào rau vừa nhặt nhặt, cố ý trêu anh: “Rau nhặt không tệ, rất sạch sẽ đấy chứ.”

Thu Trầm: "..." Mình có phải bị thằng nhóc này chơi xỏ rồi không?

Ăn trưa xong, Chung Cẩn phải về sở làm việc, bé Đồng bám chặt lấy chân anh: “Con cũng muốn đi đồn công an, con không muốn ở nhà với người kia.”

Chung Cẩn bế con bé xuống: “Điều hòa ở đồn công an hỏng rồi, con qua đó sẽ bị lạnh ốm.”

Bé Đồng lại buồn bã đi về phía trước, dùng cái đầu tròn xoe tấn công Chung Cẩn dữ dội.

Chung Cẩn giơ tay ấn lên đỉnh đầu con bé, bé Đồng không thể tiếp cận Chung Cẩn, chỉ có thể khua khua tay ngắn, miệng phát ra tiếng ê a giận dữ.

"Nói tạm biệt ba đi con." Chung Cẩn buông đầu bé ra.

Đứa bé này tuy rằng lì lợm, nhưng được cái rất biết nhìn sắc mặt, bé có thể phân biệt được tình huống nào có thể làm nũng, tình huống nào cần nghe lời.

Tỷ như bây giờ, Chung Cẩn đang vội đi làm, bé liền không thể tiếp tục quấy rối.

Bé Đồng đứng thẳng người, tay nhỏ nắm vạt áo trước bụng, buồn bã nói: “Ba về sớm nha, bai bai.”

Bé quay đầu nhìn về phía sofa, thấy Thu Trầm đang lấy ra một bộ đồ chơi nhỏ, từng cái bày ra trên bàn trà.

Bé Đồng lại bị thu hút, lê đôi chân ngắn ngủn đến phòng khách, tay nhỏ chống lên bàn trà: “Cậu ơi, giới là cái gì ạ?”

Thu Trầm mở ra một chiếc hộp đựng trà hình dáng cổ xưa, múc ra một muỗng trà khô, bỏ vào ấm trà tử sa nhỏ.

“Đây là trà cụ.”

Bé Đồng tò mò hỏi: “Trà cụ để làm gì ạ?”

“Trà cụ đương nhiên là để pha trà.”

“Con muốn chơi.”

Thu Trầm đổ nước sôi vào ấm tử sa, cầm ấm lắc lắc vài cái, rồi đổ nước trà tráng vào một chiếc chén sứ trắng lớn.

Bé Đồng thấy Thu Trầm không để ý đến mình, con bé lại lặp lại: “Cậu ơi, con cũng muốn chơi.”

Thu Trầm xua tay: “Chơi gà con của con đi, cái này không phải đồ chơi.”

Bé Đồng vẫn không từ bỏ: “Cậu ơi, con và cậu là nhất trên đời.”

"À." Thu Trầm hừ một tiếng: “Con vừa nói với ba con tôi là 'người kia' đấy, tôi nghe hết rồi.”

Bé Đồng đứng bên bàn trà, im lặng nhìn một lát, nghĩ thầm, cậu không cho chạm vào, chắc chắn là đồ tốt.

Con bé đột nhiên vươn tay bưng chiếc chén sứ lớn đựng nước trà tráng lên, cúi đầu định uống.

Thu Trầm hoảng hốt, nhanh tay lẹ mắt giật lấy chén trà từ tay con bé xuống.

Nước trà còn nóng, giọng Thu Trầm cũng vô thức nghiêm khắc hơn.

“Con bé xui xẻo này, con tin không ta đánh vào mông con? Nóng như vậy mà con cũng dám chạm vào? Ta thấy con đúng là thiếu đòn.”

Bé Đồng bị mắng, lập tức rụt mu bàn tay ra sau lưng, nghẹn miệng, mắt to ngấn một bao nước mắt.

Thu Trầm trừng mắt liếc con bé một cái: “Con còn không biết xấu hổ khóc? Suýt nữa gây ra họa lớn mà không biết?”

“Con không thèm chơi với cậu nữa.”

Bé Đồng hét lớn một tiếng, khóc thút thít trừng mắt nhìn Thu Trầm, xoay người chạy về phòng ngủ, "rầm" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Đứa bé xui xẻo đi rồi.

Thu Trầm nghĩ thầm, cuối cùng cũng có thể yên tĩnh uống một

chén trà.

Môi còn chưa chạm vào nước trà, anh lại nghĩ, đứa bé này đúng là bị Chung Cẩn và Thu Sanh chiều hư, quả thực không coi ai ra gì, toàn bộ là một tiểu bá vương.

Uống xong một ngụm trà, Thu Trầm lại nghĩ, con bé đang làm gì trong phòng vậy? Sao không có chút động tĩnh nào?

Càng uống trà lòng càng rối.

Thu Trầm dứt khoát buông chén trà, đứng dậy đi qua, đẩy nhẹ cửa phòng ngủ phụ.

Cửa phòng ngủ trong nhà đều không khóa, Thu Trầm đẩy là mở, bé Đồng quay lưng về phía anh, đang lầm bầm lầu bầu ở bên kia.

“Một cái cậu, cậu ấy thật ra là đồ xấu xa, con không thèm chơi với cậu ấy, con muốn đi đồn công an, con muốn tìm chú Hồ Đắc bắt cậu lại.”

Thu Trầm đi qua, lại nghe thấy giọng Chung Cẩn nói:

“Cậu nói không sai đâu con, nước trà nóng lắm, con không được chạm vào, bị bỏng đau lắm, còn để lại sẹo nữa.”

Hóa ra bé Đồng không phải lầm bầm lầu bầu, mà đang dùng đồng hồ trẻ em gọi điện thoại mách lẻo với Chung Cẩn.

Thu Trầm cố ý khụ một tiếng, bé Đồng như bị dọa, lập tức chui xuống gầm giường.

"Con ra đây, ta dẫn con đi xem trà cụ." Thu Trầm nói.

Bé Đồng nằm sấp dưới gầm giường, lộ ra nửa cái đầu tròn xoe xù xì: “Con không cần cậu, cậu ra ngoài đi.”

Chung Cẩn nghe thấy tiếng bên này, liền nói: “Anh đừng để ý đến nó, nó phạm lỗi cứ để nó ở một mình một lát.”

Ánh mắt Thu Trầm rơi trên chiếc đồng hồ trẻ em trên sàn nhà, rồi lại nhìn thấy một vệt son môi in trên sàn.

Đứa bé xui xẻo này vừa gọi điện thoại cho ba, nói nghe đáng thương vô cùng, vừa ở bên này nghịch son môi của mẹ, con bé thật đúng là không bỏ lỡ cái gì.

Thu Trầm nhặt lên thỏi son Armani bị con bé ngoáy đến lung tung rối loạn, đầu ong ong.

Trước kia Thu Trầm vô tình dẫm hỏng một thỏi son của cô ấy, Thu Sanh cả tuần không nói chuyện với anh, sau đó vẫn phải mua son môi mới dỗ dành được.

Son môi quả thực là mạng của Thu Sanh, đứa bé xui xẻo này lần này thật sự gặp rắc rối rồi.

Thu Trầm nói với Chung Cẩn ở đầu dây bên kia: “Con gái cậu gây ra họa lớn rồi, nghịch hỏng son môi của mẹ nó rồi.”

Giọng Chung Cẩn lộ ra vẻ bình tĩnh của người từng trải qua sóng gió: “Không sao đâu, anh bảo con bé mau chóng ôn thi Thanh Hoa đi, trước khi mẹ nó về mà thi đỗ thì không sao cả.”

Thu Trầm quả thực hết cách với cái nhà này, cả nhà ba người không tìm ra được một người đáng tin cậy.

Anh trực tiếp cúp điện thoại của Chung Cẩn, rồi ngồi xổm xuống, đối mặt với gầm giường: “Ra đây.”

Bé Đồng rụt tay nhỏ dưới bụng, cằm tựa trên sàn nhà, trừng mắt nhìn đôi mắt đen láy tròn xoe, “Con không cần.”

Thu Trầm: “Con ra đây, cậu dẫn con đi trung tâm thương mại mua son môi cứu mạng chó của con, nếu không lát nữa mẹ con đánh vào mông con nở hoa luôn đấy.”

Bé Đồng chớp mắt to, nghĩ thầm, mẹ sẽ không đánh con đâu.

Sau đó con bé lại nắm bắt được một từ khóa khác, đi trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại chẳng khác nào gà rán, tàu hỏa nhỏ, kem và xúc xích nướng.

Bé Đồng chớp chớp mắt, chìa ngón út về phía Thu Trầm: “Ngoéo tay, không được gạt con.”

Thu Trầm vẻ mặt bất đắc dĩ, chìa tay về phía nhóc con, ngón tay rõ khớp xương của anh và ngón tay nhỏ mềm mại của con bé móc vào nhau, như là hoàn thành một nghi thức nào đó.

Bé Đồng bò ra khỏi gầm giường, ngoan ngoãn tự mình đi tìm quần áo trong tủ ra thay.

Con bé tìm ra một bộ quần áo thu hình thỏ con: “Cậu ơi, con mặc cái quần thỏ này được không ạ?”

Thu Trầm căn bản không phân biệt được những bộ quần áo sặc sỡ của con bé có công năng gì, vì thế giúp con bé mặc quần áo, mơ mơ hồ hồ mặc thêm một chiếc quần thu bên ngoài quần thu.

Bé Đồng lại tìm ra một chiếc áo khoác lông vũ: “Cậu ơi, con muốn mặc cái này.”

Vì thế nửa thân dưới mặc quần thu bó sát hình thỏ con màu xanh lục, nửa thân trên lại mặc chiếc áo khoác lông vũ thể thao màu hồng, lông còn hơi nhỏ, kéo khóa lên, bụng nhỏ căng tròn.

Bé Đồng tự soi gương, rất thích thú, tìm ra một chiếc kẹp tóc nơ bướm to màu đỏ, nhờ Thu Trầm cài lên đầu cho mình.

Còn đeo chiếc túi da nhỏ Chanel mẹ mua cho bé lên người.

Mà tổng giám đốc Thu chưa từng tiếp xúc với trẻ con, từ đầu đến cuối cũng không cảm thấy có gì không đúng, chỉ là khi bé Đồng lấy ra chiếc túi da Chanel, anh nhận ra nhãn hiệu này, nói:

“Con không được tự ý lấy túi da của mẹ.”

Bé Đồng nói: “Đây là mẹ mua cho con.”

Tổng giám đốc Thu thấy kích thước chiếc túi da quả thật cũng giống như túi trẻ con đeo, liền không nói gì nữa.

Bé Đồng lần đầu tiên có được quyền tự trang điểm hoàn toàn, hoàn toàn thả bay bản thân.

Con bé tìm trong tủ giày ra một đôi dép lê hình ếch xanh bằng lông, đôi dép này phần mũi giày là hình ếch xanh lập thể rất khoa trương, ngày thường đều đi trong nhà.

Bé Đồng xỏ dép ếch xanh, đeo túi xách nhỏ, bụng tròn vo, ngẩng đầu ưỡn ngực nói với Thu Trầm:

“Đi thôi.”

Thu Trầm hoàn toàn không thấy bộ trang điểm này có vấn đề gì, thậm chí còn thấy màu sắc sặc sỡ rất vui mắt, hơn nữa lại có ếch xanh nhỏ, lại có thỏ con, còn rất đáng yêu.

Tầng một trung tâm thương mại chính là nơi bé Đồng thường chơi tàu hỏa nhỏ.

Thu Trầm ôm con bé vào trung tâm thương mại, bé Đồng liền vặn vẹo phấn khích trong lòng anh, chỉ về phía tàu hỏa nhỏ: “Con muốn chơi cái đó.”

"Đi mua son môi trước." Thu Trầm ôm chặt con bé: “Con đừng lộn xộn.”

Tay bé Đồng bị Thu Trầm giữ lại, liền dùng đầu đập thình thịch vào đầu anh: “A, a a, con muốn chơi, tàu hỏa nhỏ.”

Xung quanh có rất nhiều người đều nhìn về phía họ, thật ra mọi người cảm thấy bộ trang điểm của bé Đồng rất buồn cười, nhìn thêm mấy lần.

Nhưng Thu Trầm lại bị những ánh mắt đó nhìn chằm chằm đến không được tự nhiên.

Giống như anh là một kẻ gia trưởng độc đoán chuyên quyền nào đó.

Vì thế Thu Trầm liền ôm bé Đồng đi về phía tàu hỏa nhỏ: “Chỉ được chơi một vòng thôi, chơi xong rồi đi mua son môi.”

Bé Đồng giơ hai ngón tay: “Ba con mỗi lần đều cho con chơi hai lần hai vòng.”

Thu Trầm: “Còn hai lần hai vòng, con đến bốn còn chưa nói được sao? Con đếm đến bốn, ta cho con chơi bốn vòng.”

Bé Đồng đếm trên đầu ngón tay nghiêm túc: “Một đói bốn.”

“Một hai ba bốn.”

Bé Đồng lại lặp lại một lần: “Một đói ba bốn.”

Vì thế bé Đồng liền thành công ngồi bốn vòng tàu hỏa nhỏ.

Chương 77

DTV-EBOOK

Bé Đồng ngồi trên tàu hỏa nhỏ, đỡ tay lái, rung đùi đắc ý vẫy tay chào Thu Trầm: “Cậu ơi, cậu ơi mau xem cháu này, cháu đang lái tàu hỏa đấy.”

Mà Thu Trầm lại vẻ mặt nghiêm trọng.

Cái anh Chung Cẩn và cô Thu Sanh này rốt cuộc là giáo dục con cái thế nào vậy? Đến đếm trong vòng bốn cũng không xong.

Đây là con nhà họ Thu, sau này làm không tốt là phải kế thừa xí nghiệp gia tộc.

Một tập đoàn lớn như vậy, người thừa kế hiện tại đã ba tuổi rưỡi, vậy mà đến đếm số trong vòng bốn còn không đếm được, thế này ra sao?

Ngồi tàu hỏa nhỏ xong, bé Đồng lại nắm tay Thu Trầm, kéo anh đi về phía McDonald's.

Thu Trầm từ xa nhìn thấy quầy bán son môi, liền bế bé Đồng lên, đi về phía bên đó.

Thu Trầm và nhân viên cửa hàng ở bên kia nói chuyện, anh đưa thỏi son môi bị hỏng cho nhân viên xem, nhờ họ tìm cho bé một thỏi giống hệt.

Quầy cách đó không xa là một tiệm bánh ngọt.

Bé Đồng không biết từ lúc nào đã lẻn đến bên ngoài tiệm bánh ngọt, hai bàn tay nhỏ xòe ra chống lên tủ kính, nhìn chằm chằm

những chiếc bánh kem trong tủ, nhắm mắt lại ước một điều ước, rồi mở to mắt, bĩu môi, làm động tác thổi nến.

Con bé hé miệng, cắn một miếng không khí, nhai nhai, giả bộ như mình đã ăn được chiếc bánh kem bơ trái cây ngon tuyệt.

Thu Trầm xách theo túi đựng son môi đã gói xong đi tới: “Con đang làm gì vậy?”

Bé Đồng khum tay lại, nâng một miếng "bánh kem", nhón chân đưa tới trước mặt Thu Trầm:

“Cậu ơi, đây là bánh sinh nhật con ăn, mời cậu ăn.”

Thu Trầm bất ngờ vui vẻ một chút, rồi dắt tay con bé đi vào tiệm bánh kem.

Tiệm bánh kem này có một bức tường máy bán kẹo M&M tự động, Thu Trầm cầm một chiếc hộp trong suốt đưa cho bé Đồng, “Đi chọn kẹo chocolate con thích đi, muốn lấy bao nhiêu cũng được.”

Bé Đồng ôm hộp đi đến bên máy bán kẹo, nghi hoặc quay đầu nhìn Thu Trầm.

Thu Trầm dạy con bé, đặt hộp vào chỗ lấy kẹo, kéo cần gạt lên, kẹo chocolate sẽ rơi ra.

Bé Đồng làm theo lời Thu Trầm, đặt hộp vào, kéo cần gạt, kẹo M&M ào ào trượt xuống.

“Oa, nó phun ra.”

Bé Đồng lại kéo một chút, nhỏ giọng thúc giục: “Phun nhiều một chút nữa đi.”

Đợi một chiếc hộp lớn đầy ắp kẹo M&M, bé Đồng ôm không nổi, nhờ Thu Trầm giúp con bé lấy.

Thu Trầm cầm chiếc hộp lớn đựng kẹo M&M đến chỗ tính tiền, mặt không đổi sắc quẹt thẻ trả 1080 tệ, rồi lại cầm hai chiếc bình mới, dẫn bé Đồng tìm một chỗ ngồi xuống.

Bé Đồng vươn tay định lấy hộp kẹo M&M, bị Thu Trầm vỗ tay đánh bật ra.

Thu Trầm đặt một chiếc bình rỗng trước mặt mình, rồi lại đặt một chiếc bình rỗng trước mặt bé Đồng.

“Từ bây giờ, chúng ta chơi trò đếm số thi đấu, con đếm được đến mấy, thì có thể lấy đi bấy nhiêu viên kẹo chocolate.”

Thu Trầm nói: “Ta bắt đầu trước.”

Anh đếm từ một đến bốn, thả bốn viên kẹo M&M vào bình của mình.

Bé Đồng vừa thấy kẹo chocolate bị lấy đi, sốt ruột, cũng giành đếm đến bốn, rồi bỏ bốn viên vào bình của mình.

Thu Trầm lại đếm từ một đến năm, lấy đi năm viên kẹo.

Vốn dĩ bé Đồng chỉ đếm được đến bốn, nhưng vì muốn có được nhiều kẹo M&M hơn, con bé liền trừng mắt nhìn, tập trung chú ý xem Thu Trầm đếm như thế nào, đợi Thu Trầm đếm xong, bé Đồng liền lập tức lặp lại cách đếm của anh.

Mà Thu Trầm vẫn luôn chậm rãi dẫn dắt, mỗi lần đều thêm một số so với bé Đồng.

Nếu bé Đồng mắc kẹt ở một con số nào đó, Thu Trầm liền sẽ không lộ vẻ gì mà lặp lại một lần.

Trò chơi dạy học như vậy rất tốt để giết thời gian, đến khi bé Đồng cuối cùng cũng đếm được đến 100, bên ngoài trung tâm thương mại trời đã tối đen.

Thu Trầm thu những viên kẹo còn lại về.

Bé Đồng nhìn chằm chằm những viên kẹo chưa lấy được, có chút không cam lòng: “Lại chơi nữa đi cậu, con vẫn đếm được.”

Thu Trầm đậy nắp bình lại, bỏ vào túi xách: “Hôm nay muộn quá rồi, mẹ con gọi điện thoại đến rồi, lần sau lại đếm.”

Bé Đồng dụi vào lòng Thu Trầm, đầu tròn xoe tựa vào vai anh, véo tai anh nhỏ giọng nói: “Cậu ơi, con thích cậu một chút xíu.”

“Cuối cùng là con thích ta, hay là thích kẹo chocolate?”

“Con thích cậu, còn thích kẹo chocolate và kem, còn có gà rán và xúc xích nướng, còn có Tăng Bưu và ba mẹ, còn có dì Lương, dì Mao, chị Thi Thi...”

Đếm xong một tràng tên dài, bé Đồng lại véo tai Thu Trầm hỏi: “Cậu ơi, con thích cậu, cậu vui không ạ?”

Thu Trầm: “...Cũng hơi hơi.”

Họ về đến nhà, Chung Cẩn đang nấu cơm trong bếp, Thu Sanh ở phòng khách nghịch những chiến lợi phẩm mua sắm hôm nay.

Bé Đồng ôm một hũ lớn đầy đủ màu sắc kẹo M&M, hùng dũng oai vệ đi vào, ném hũ kẹo M&M xuống bên cạnh Thu Sanh, dũng cảm nói: “Mẹ ơi, con mời mẹ ăn, là con đếm số thắng được đấy.”

Thu Sanh dừng động tác đang sắp xếp quần áo lại, nhìn bé Đồng với bộ trang phục khó hiểu này, chớp chớp mắt:

“Bảo bối, con gia nhập tổ chức bí ẩn nào vậy?”

Bé Đồng khoanh chân nhỏ dựa vào sofa, che miệng cười khúc khích: “Con gia nhập tổ chức M&M.”

Thu Sanh vẻ mặt lo lắng: “Bảo bối, hứa với mẹ, sau này nhất định đừng để cậu giúp con phối đồ nữa được không?”

Bé Đồng hi hi ha ha nhào vào lòng Thu Sanh, lại kiêu ngạo giải thích:

“Mẹ ơi, đây là con tự phối đồ đấy ạ.”

Thu Trầm đưa thỏi son môi mới cho Thu Sanh: “Hôm nay con bé làm hỏng son môi của em rồi, chúng ta mua cho em một thỏi mới.”

Thu Sanh nhận lấy son môi, tùy tay đặt sang một bên, rồi ôm bé Đồng chơi đùa: “Sao bảo bối lại muốn nghịch son môi của mẹ thế?”

Bé Đồng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Bởi vì con muốn trang điểm.”

“A, hóa ra đây là một cô bé thích làm đẹp nha.”

Bé Đồng và Thu Sanh ôm nhau, hi hi ha ha lăn lộn trên sofa, náo loạn một trận.

Đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng như vậy, Thu Trầm mới có một cảm giác chân thật rằng em gái mình thật sự đã có một cô con gái, cô ấy không còn là cô bé có thể giận dỗi anh cả tuần chỉ vì một thỏi son môi nữa.

Tâm trạng Thu Trầm có chút phức tạp khó tả, vừa có chút vui

mừng, lại có chút tiếc nuối.

Ký ức của anh vẫn dừng lại ở hình ảnh Thu Sanh đòi anh tiền tiêu vặt, hễ không vừa ý là giận dỗi anh, muốn giới thiệu bạn thân tốt của cô ấy cho anh, anh không thích, Thu Sanh tức giận đến mức giật tóc anh.

Mà trong chớp mắt, em gái đã là một người mẹ.

Thu Trầm còn đang nhìn hai mẹ con chơi đùa xuất thần, Chung Cẩn thắt tạp dề đi ra từ bếp, gọi về phía Thu Trầm:

“Anh hai, nếu anh ngồi đó không có việc gì, anh cho gà ăn một chút đi.”

Thu Trầm bị giọng nói này của anh kéo thẳng về thực tại.

Nhận mệnh đứng dậy, đi đến bên lồng giữ nhiệt ngồi xổm xuống, múc một muỗng thức ăn cho gà, học dáng vẻ của bé Đồng, dùng ngón tay phủi những hạt kê thừa, đổ muỗng kê vừa vặn vào hộp thức ăn.

Tăng Bưu run run xòe bộ lông tơ nhỏ xíu, nghiêng đầu, trừng mắt đôi mắt đen láy như hạt đậu tò mò đánh giá anh.

Thu Trầm nhìn về phía sofa, thấy Thu Sanh và bé Đồng không chú ý đến bên này, anh liền vươn tay, nhanh chóng vuốt ve vài cái bộ lông tơ nhỏ của Tăng Bưu.

Ăn tối xong, bé Đồng thả Tăng Bưu ra sàn nhà chơi đùa.

Con bé nằm sấp trên sàn nhà, để Tăng Bưu đứng trên đỉnh đầu mình, sau đó bé Đồng vặn vẹo thân hình như một con sâu thịt nhỏ, giả bộ mình là con rắn lớn, mang theo Tăng Bưu bò quanh sàn nhà.

Bé Đồng chơi rất vui vẻ, Chung Cẩn và Thu Sanh ngồi trên sofa xem con bé chơi, cũng vẻ mặt tươi cười hiền từ.

Thu Trầm đột nhiên hỏi: “Tiểu Đồng, con biết nói tiếng Anh của gà con không?”

Bé Đồng vang dội trả lời: “Con không biết.”

Thu Trầm: “Vậy con có thuộc 26 chữ cái tiếng Anh không?”

“Không ạ.”

Mặt Thu Trầm lại trầm xuống: “Sao con cái gì cũng không biết vậy? Đừng đùa nữa, lên đây cùng ta học thuộc chữ cái.”

Chung Cẩn nghe Thu Trầm nói cũng rất không vui: “Con bé còn nhỏ, tuổi này đúng là tuổi chơi, những cái đó sau này có thời gian học.”

"Đúng đó anh, anh quá nghiêm khắc rồi." Thu Sanh cũng bênh con.

Thu Trầm: “Học thuộc một chữ cái, thưởng một ngàn tệ. 26 chữ cái đọc vanh vách, ta lại thưởng thêm mười vạn tệ quỹ học tập.”

Chung Cẩn: “...Anh hai, nếu anh nói vậy, em cũng muốn học.”

Thu Sanh thì dịu dàng vẫy tay với bé Đồng: “Bảo bối, mau lại đây học với cậu đi.”

Bé Đồng vặn vẹo trên sàn nhà: “Tăng Bưu muốn chơi.”

Thu Sanh: “Tăng Bưu chơi cái gì mà chơi? Tăng Bưu cũng lại đây học tập.”

Sáng ngày thứ tư Thu Trầm đến Hải Sơn, giấy chứng nhận giám

định quan hệ huyết thống của anh và bé Đồng đã có kết quả, xác nhận giữa anh và bé Đồng tồn tại quan hệ huyết thống sinh học.

Tất cả những điều này thật ra đều nằm trong dự đoán, dù sao bé Đồng là con gái ruột của Thu Sanh, Thu Trầm là anh trai ruột của Thu Sanh, theo logic này, Thu Trầm nhất định cũng sẽ có quan hệ huyết thống với bé Đồng.

Chung Cẩn và Thu Sanh đều đoán trước được kết quả giám định quan hệ huyết thống.

Nhưng điều mà hai người không ngờ tới là, tốc độ nhập vai của Thu Trầm lại quá nhanh.

Bốn ngày trước, vì cầu phúc cho đứa bé, anh còn đặc biệt đeo một chuỗi vòng bồ đề. Bốn ngày sau, anh đã coi bé Đồng như người thừa kế tương lai của Thu Thị mà bồi dưỡng.

Thu Trầm tự mình dạy bé Đồng đếm số, chữ cái tiếng Anh, đánh vần và một số kiến thức cơ bản, còn cảm thấy chưa đủ, sáng hôm sau ăn sáng, anh đột nhiên nảy ra ý tưởng:

“Tôi sẽ bảo thư ký tìm một gia sư cho Tiểu Đồng, con bé cần học tập có hệ thống.”

Bé Đồng buông chiếc muỗng silicon đang ngậm, buồn bã nhìn Chung Cẩn. Vừa nghe thấy lại phải học, đến cơm trong bát cũng không còn ngon nữa.

Chung Cẩn thương cảm liếc nhìn con gái một cái, hắng giọng:

“Cái đó, anh hai, chuyện tìm gia sư em thấy không cần thiết đâu, con bé mới đi nhà trẻ, hơn nữa nhà mình cũng nhỏ, lại thêm một người ngoài ở đây, mọi người đều không tự nhiên. Tuổi này, cứ để con bé vui vẻ chơi đùa đi.”

Thu Trầm suy nghĩ một lát, cảm thấy Chung Cẩn nói có lý:

“Nhà này quả thật hơi nhỏ, vậy thì thế này đi, hoặc là tôi mua cho hai người một căn nhà lớn hơn một chút, giá nhà ở Hải Sơn không cao, có thể mua trực tiếp một căn biệt thự. Bất quá tôi còn có phương án thứ hai, tôi sẽ đưa Tiểu Đồng về Kinh Thị, dốc lòng bồi dưỡng.”

Tuy rằng điều kiện mua một căn biệt thự thật sự rất hấp dẫn.

Nhưng Chung Cẩn nhìn thấy bé Đồng mấy ngày nay vì học tập mà mắt không còn chút tinh thần nào, anh vẫn không đành lòng hy sinh tuổi thơ hạnh phúc của con gái để đổi lấy biệt thự.

“Tiểu Đồng không thể nào cùng anh về Kinh Thị được, con bé cần lớn lên bên cạnh ba mẹ.”

Chương 78

DTV-EBOOK

Chung Cẩn nói:

“Hơn nữa, anh hai, người thừa kế anh muốn thì tự mình sinh một đứa đi, đừng có mà tơ tưởng đến con gái em, Tiểu Đồng là con của em và Thu Sanh, chúng em chỉ mong con bé khỏe mạnh vui vẻ là đủ rồi.”

Thu Trầm liếc nhìn Thu Sanh: “Em cũng nghĩ vậy sao?”

Thu Sanh: “À, đúng. Em và Chung Cẩn nghĩ giống nhau.”

Thu Trầm vung tay lên, hoàn toàn thể hiện bộ dáng một bá tổng cố chấp cường thế:

“Con cái ta nhất định phải có, ta muốn nuôi dạy nó theo tiêu chuẩn người thừa kế Thu Thị.”

Tiểu Đồng ôm đầu thở dài: “Á á á, cứu với!”

Dưới áp lực học tập vô nhân đạo của Thu Trầm, Tiểu Đồng đưa ra một quyết định gian nan, con bé chủ động yêu cầu:

“Con muốn đi học mẫu giáo.”

Chung Cẩn biết con bé thật sự bị ép đến không còn cách nào, đến trường mẫu giáo cũng chủ động muốn đi.

Bất quá sự đã đến nước này, Chung Cẩn cũng chỉ có thể nói cho Tiểu Đồng một sự thật tàn nhẫn hơn: “Hôm nay là thứ bảy, không đi học mẫu giáo được.”

Tiểu Đồng ngơ ngác há miệng.

Chung Cẩn cũng thấy Tiểu Đồng quá đáng thương, liền nhân lúc Thu Trầm đang nghe điện thoại ở ban công, lén lút đưa Tiểu Đồng ra ngoài, chuẩn bị đưa con bé đi giải khuây.

Sau khi Chung Cẩn lén đưa con bé đi, Thu Trầm nói chuyện điện thoại xong đi vào phòng khách.

Anh đảo mắt nhìn quanh phòng khách, rồi lại dừng lại trên người Thu Sanh đang nằm dài trên sofa nghịch điện thoại: “Tiểu Đồng đâu?”

"Chung Cẩn đưa con bé ra ngoài rồi." Thu Sanh mắt dán vào điện thoại, đầu cũng không ngẩng lên.

Thu Trầm oán giận hai câu: “Anh ta cứ chiều hư con bé, sớm muộn gì cũng bị anh ta nuôi thành phế vật.”

Thu Sanh buông điện thoại xuống, ngồi thẳng dậy, hai tay đặt trên đầu gối, nghiêm mặt nói:

“Anh hai, anh có phải hơi quá rồi không? Tiểu Đồng là con của em và Chung Cẩn, chúng em muốn nuôi dạy con bé thế nào là việc của chúng em, em và Chung Cẩn mới là ba mẹ của con bé.”

Ánh mắt Thu Trầm nặng nề nhìn chằm chằm Thu Sanh.

“À.”

“Không phải chính hai người mời tôi đến sao? Còn bắt tôi nói dối, chứng minh con bé là do em sinh trong lúc ba mẹ đi du lịch châu Âu.”

“Vậy em có nghĩ đến chuyện, em sinh con khi ba mẹ không ở

nhà, còn tôi đây là anh trai và cậu của con bé, giúp hai người che giấu ba năm, ba mẹ biết chuyện này, sẽ trút giận lên đầu tôi thế nào không?"

"Em là con gái họ sẽ không đánh em, tôi phỏng chừng nửa cái mạng phải bỏ lại trong vụ này."

Thu Trầm càng nói, Thu Sanh càng chột dạ.

Quả thật là như vậy.

Chuyện này Thu Trầm chắc chắn không tránh khỏi bị ba mẹ trách mắng.

Thu Trầm thấy vẻ mặt Thu Sanh có chút áy náy, liền biết cô ấy đã trúng khổ nhục kế của mình.

Anh trầm mặt nói tiếp: "Cho nên anh chẳng lẽ không nên đòi hỏi chút báo đáp khi giúp em gánh cái nồi lớn như vậy sao?"

Thu Sanh: "..."

Thu Trầm: "Tiểu Đồng chính là người thừa kế tương lai mà tôi đã định cho Thu Thị, đừng nói gì nữa."

Thu Trầm có kinh nghiệm thương trường, trong việc tranh luận bằng lời nói, Thu Sanh hoàn toàn không phải đối thủ của anh, vài ba câu đã đuổi được Thu Sanh, sau đó vẻ mặt tự nhiên lại đi ra ngoài gọi điện thoại.

Thu Sanh mơ hồ nghe thấy anh nói với đầu dây bên kia: "Tôi tạm thời không về Kinh Thị, cậu đến Hải Sơn một chuyến đi, mang những văn kiện cần tôi ký tên đến đây."

Bên kia không biết nói gì đó.

Thu Trầm lại nói: “Ừ, bên này có chút chuyện rất quan trọng cần xử lý, liên quan đến sự phát triển tương lai của tập đoàn, ừ, một kế hoạch dài hạn.”

Thu Sanh vùi mặt vào gối ôm, thương xót cho tương lai bi thảm của Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng còn không biết mình đã chính thức được đưa vào kế hoạch phát triển chiến lược của tập đoàn Thu Thị, hơn nữa còn là kế hoạch dài hạn.

Con bé hiện tại đang vô tư lự theo Chung Cẩn đi câu lạc bộ bắn súng chơi đùa.

Tiểu Đồng không được vào trường bắn, chỉ có thể nhìn Chung Cẩn luyện súng qua lớp kính.

Chung Cẩn một thân đồ đen, đeo tai nghe giảm thanh và kính bảo hộ mắt, một tay cầm súng.

Khi luyện tập bắn súng, khẩu súng thuận tay nhất của anh là Beretta M9.

Trước đây câu lạc bộ này không có khẩu súng này, vẫn phải bỏ thêm tiền, lại đợi một tháng, ông chủ mới tìm được cách giúp anh có được khẩu súng này.

Sau khi người nhà xảy ra chuyện, Chung Cẩn có một thời gian bóng ma tâm lý khá nghiêm trọng, không dám chạm vào súng.

Anh và Thu Sanh thật ra đều gặp phải vấn đề không sai biệt lắm.

Thu Sanh vì con, nỗ lực phá tan hàng rào tâm lý, mạnh dạn ra ngoài gặp người, mỗi ngày kiên trì rèn luyện, muốn trở thành người mẹ có thể cho con yên tâm dựa vào.

Mà Chung Cẩn cũng vì con, một lần nữa nắm chặt tay súng.

Nếu một năm sau, Tiểu Đồng lựa chọn sống cùng Thu Sanh, Chung Cẩn liền sẽ lập tức xin chuyển công tác về Kinh Thị, cho nên anh muốn bắt đầu huấn luyện từ bây giờ.

Chỉ cần có thể điều về Kinh Thị, anh có thể tiếp tục sống cùng Tiểu Đồng ở một thành phố, như vậy cũng có thể bầu bạn với con nhiều hơn.

Lần luyện tập này không được suôn sẻ, bắn ra thành tích không tốt lắm, ra khỏi phòng bắn, Chung Cẩn dường như thấy được một tia khinh miệt không dễ nhận ra trong mắt huấn luyện viên.

Huấn luyện viên nghĩ gì Chung Cẩn cũng biết, cầm khẩu súng tốt nhất của cả câu lạc bộ, động tác tiêu chuẩn, khí thế mười phần, lại bắn ra thành tích tệ hại.

Bất quá Chung Cẩn không sao cả, đối với anh, lần này có thể bắn trúng một viên đạn đã là thành công.

Tiểu Đồng đeo tai mèo xù xì đứng ở cửa phòng bắn, thấy Chung Cẩn đi ra, con bé lập tức giơ hai ngón tay cái lên, rung đùi đắc ý khen:

“Ba ơi, ba siêu cấp 100 điểm lợi hại.”

Chung Cẩn đưa tay kéo chiếc tai mèo bị lệch của con bé cho thẳng lại, cúi người bế đứa bé béo lên.

Câu lạc bộ có cửa hàng bán đồ dùng bắn súng, Chung Cẩn dẫn Tiểu Đồng vào đi dạo một vòng, vốn tưởng rằng những thứ tối tăm và đầy tính cơ khí này, con bé sẽ không thích.

Nhưng Tiểu Đồng lại trừng mắt nhìn, cái gì cũng tò mò, cuối

cùng còn muốn Chung Cẩn mua cho con bé một khẩu súng đồ chơi nhỏ.

Chung Cẩn không hề nghĩ ngợi liền từ chối: “Trẻ con không được chơi cái này, mang ra ngoài sẽ dọa người.”

Tiểu Đồng nắm tay Chung Cẩn cùng nhau đi ra ngoài.

Chung Cẩn nói không được súng thật, con bé cũng không quấy, che miệng lén lút nói: “Ba ơi, thật ra con đã có một khẩu súng rồi.”

“Ba không tin.”

Tiểu Đồng vươn tay nhỏ, ngón cái giơ lên, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, dùng "khẩu súng" hướng về Chung Cẩn: “Ba xem con này.”

Chung Cẩn cúi đầu nhìn con bé.

Tiểu Đồng liền oai phong lên xuống vẫy tay "súng", còn phối âm: “biu~”

Chung Cẩn phối hợp che ngực: “A, ba trúng đạn.”

Tiểu Đồng lập tức rụt tay lại, phe phẩy cánh tay Chung Cẩn an ủi anh: “Đây là giả thôi, ba sẽ không đau.”

Rồi lại bảo Chung Cẩn bế mình lên, bé không yên tâm đưa tay nhỏ che lên ngực Chung Cẩn, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Thật sự sẽ không đau.”

Chung Cẩn thấy vẻ mặt lo lắng của bé, liền không trêu bé nữa: “Thật sự không đau, con không bắn trúng ba.”

Tiểu Đồng nắm chặt tay đấm một quyền vào vai Chung Cẩn: “Ba

gạt con.”

Lần này thì thật đau, Chung Cẩn nhíu mày: “Móng vuốt chó của con sao lại mạnh như vậy?”

Ra khỏi quán bắn súng, Tiểu Đồng vẫn không muốn về nhà, lại đòi đi ăn lẩu.

Hôm nay thời tiết rất lạnh, âm u mưa nhỏ, thật đúng là thời tiết tốt để ăn lẩu.

Chung Cẩn nhét Tiểu Đồng vào ghế trẻ em, khi thắt dây an toàn, anh phát hiện cái ghế này hình như hơi nhỏ, đứa bé béo ngồi bên trong, có chút tràn ra ngoài.

"Con có phải béo không? Sao ghế an toàn cũng nhỏ vậy?" Chung Cẩn hỏi.

Tiểu Đồng bình tĩnh lắc đầu: “Không phải, là vì con mặc nhiều quá. Ba đừng nói con, nhanh gọi điện thoại cho mẹ đi ăn lẩu.”

Chung Cẩn nắm lấy hai cục mỡ mềm mại trên mặt bé: “Được rồi.”

Gọi điện thoại cho Thu Sanh xong, Chung Cẩn lái xe đến cửa khu dân cư đón họ, anh nói trong điện thoại bảo Thu Sanh gọi cả Thu Trầm, nhưng chỉ có Thu Sanh một mình từ khu dân cư đi ra.

Thu Sanh mở cửa xe ngồi vào ghế phụ, Chung Cẩn liếc nhìn phía sau cô ấy: “Anh hai đâu?”

Thu Sanh xua tay: “Mình đi thôi, không mang theo anh ấy.”

"Không hay lắm thì phải?" Chung Cẩn ngoài miệng nói vậy, kỳ thật đã đạp chân ga, lái xe đi ra ngoài.

Thu Sanh dựa vào lưng ghế, mệt mỏi thở dài một hơi:

“Vẫn là lát nữa bảo anh ấy gói mang về cho xong. Nếu anh ấy đi cùng, chắc chắn lại hỏi, thịt bò tiếng Anh nói thế nào? Rau xanh tiếng Anh nói thế nào? Thịt bò 2 đồng, rau xanh 1 đồng, con có biết cộng lại là bao nhiêu tiền không? Con bé Tiểu Đồng nhà mình không thể ăn cơm ngon được.”

Tiểu Đồng hai tay che tai mèo, đầu lắc lư như trống bỏi: “Đừng nói nữa đừng nói nữa.”

Thu Sanh nghiêng người, trìu mến sờ sờ bím tóc nhỏ của con bé: “Con chịu khổ rồi bảo bối.”

Chung Cẩn đỡ tay lái, đột nhiên nhớ ra cuộc trò chuyện với Thu Trầm trước khi ra cửa: “Nhưng anh hai nói sẽ mua cho chúng ta một căn biệt thự.”

Thu Sanh im lặng.

Chung Cẩn: “Sáng nay là em suy nghĩ không chu đáo, từ chối nhanh quá.”

Thu Sanh: “Bây giờ nghĩ lại, dù chúng ta không cần biệt thự, anh hai cũng sẽ tiếp tục ép Tiểu Đồng thôi.”

“Vậy thì thà lấy biệt thự còn hơn.”

“Có lý.”

Tiểu Đồng kinh hoàng ôm đầu: “Không muốn không muốn.”

Chủ nhật, Tiểu Đồng vẫn không thể đi nhà trẻ.

Thu Trầm thậm chí còn mua về cả bộ sách giáo dục sớm, chuẩn

bị tự mình hệ thống hóa việc phụ đạo cho Tiểu Đồng.

Chung Cẩn và Thu Sanh thấy con bé thật sự quá đáng thương, liền bàn nhau, nhân lúc chạy bộ buổi sáng, Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng đến đồn công an, để con bé chơi đùa ở đồn công an.

Vì thế sáng chạy bộ xong, ba người ăn sáng bên ngoài, Thu Sanh gói một phần bữa sáng mang về cho Thu Trầm, Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng thẳng đến đồn công an.

Thu Sanh một mình về đến nhà, Thu Trầm phát hiện họ lại lén đưa con bé đi, rất khó chịu nói vài câu về chuyện hai người họ chiều hư con bé.

Chương 79

DTV-EBOOK

Bất quá rất nhanh Thu Trầm liền nhận được điện thoại, thư ký của anh từ Kinh Thị bay qua để đưa văn kiện, hiện tại đã đến Hải Sơn.

Thu Trầm sốt ruột đi công tác, liền không rảnh nói gì nữa.

Tiểu Đồng đã một thời gian không đến đồn công an, đồn công an thoạt nhìn có chút khác trước đây, trên cửa lớn treo tấm mành chắn gió dày, trong đại sảnh bật điều hòa, bên trong rất ấm áp.

Chiếc xe trượt scooter nhỏ của bé vẫn để ở vị trí cũ, dì lao công thường xuyên lau chùi, tuy rằng một thời gian không đi, xe trượt scooter vẫn sạch sẽ.

Chung Cẩn chạy bộ xong trực tiếp đưa bé đến đây, lúc này thời gian còn sớm, các đồng nghiệp ban ngày chưa đến làm việc.

Tiểu Đồng liền cưỡi xe trượt scooter trốn sau tấm mành, có cảnh sát nhân dân quen thuộc đi vào, bé liền cúi lưng, nghịch ngợm nói: “Chào anh, hoan nghênh đến chơi.”

Sau đó các chú cảnh sát sẽ phát ra tiếng kêu ngạc nhiên: “Tiểu Đồng đến rồi à?”

Tiểu Đồng lái xe con tiến lên, ôm lấy một người làm nũng mách tội: “Nhà cháu có một cậu, ngày nào cũng bắt cháu học.”

Không lâu sau, mọi người trong sở đều biết cậu của Tiểu Đồng đến, hơn nữa cái cậu này thật chẳng ra gì, ngày thường cũng

không quan tâm đến trẻ con, vừa gặp mặt đã bắt con bé học.

Tiểu Đồng đếm trên đầu ngón tay: “Cháu bây giờ đếm được đến 100, cháu còn biết nói ABC.”

Nhiêu Thi Thi vẻ mặt bất bình: “Đúng đó, một đứa bé chưa đến 4 tuổi, đếm được đến 100, còn biết nói ABC đã rất giỏi rồi, làm gì còn muốn ép con bé học nữa? Con bé nhà mình học đến gầy cả người.”

Đứa trẻ ba tuổi rưỡi học hành gì chứ?

Các chú cảnh sát rất khó hiểu kiểu hành vi gà mẹ điên cuồng này.

Sau đó Tiểu Đồng dễ dàng giành được sự đồng tình của mọi người.

Mọi người tìm cho bé máy tính bảng, để bé ngồi ở chỗ cũ xem phim hoạt hình, Nhiêu Thi Thi lại nhét đầy đồ ăn vặt vào cặp sách nhỏ của bé, trong phòng tuy rằng có lò sưởi, nhưng thỉnh thoảng có người ra vào, sợ bé bị lạnh, Cốc Nhạc còn đến văn phòng Chung Cẩn lấy chiếc chăn nhỏ của Tiểu Đồng ra đắp lên đùi bé.

Tiểu Đồng trở lại đồn công an, quả thực như về đến quê hương hạnh phúc.

Trên người đắp chiếc chăn lông ấm áp, tay trái cầm hộp sữa tươi, tay phải cầm chiếc bánh mì nhỏ, trước mặt trên giá để máy tính bảng, đang chiếu phim hoạt hình SpongeBob.

Các chú cảnh sát đồn công an đã lâu không gặp Tiểu Đồng, mọi người vội xong việc, lại tụ tập lại bên này trò chuyện với bé.

Tiểu Đồng miệng nhai que phô mai Nhiêu Thi Thi cho, lại kể lại

một lần nữa chuyện cậu bắt con bé học đủ thứ.

Mọi người đều giúp bé nói cậu nói bậy, Tiểu Đồng liền vui vẻ rung chân.

Tiểu Đồng giơ một ngón tay lên, trừng mắt, nghiêm túc nói:

“Cậu bắt cháu học, học được ABC, cậu sẽ cho cháu mười vạn tệ, còn phải mua biệt thự cho cháu nữa, cậu là đồ xấu xa, chú Hồ Đắc ơi, chú bắt cậu lại đi.”

Nụ cười trên mặt các chú cảnh sát dần dần biến mất.

Nhiêu Thi Thi có chút không tin hỏi: “Tiểu Đồng, con nói thật sao, chỉ cần con học được nói chữ cái tiếng Anh, cậu con sẽ cho con 10 vạn tệ?”

“Vâng ạ, nhưng cháu không cần tiền, cháu chỉ muốn chơi thôi.”

Hồ Đắc cười gượng: “Được, vậy chú đi bắt cậu con về đây, để chú làm cậu con.”

Cốc Nhạc véo má Tiểu Đồng: “Đứa bé ngốc này, ngoan ngoãn học đi, học tập thay đổi vận mệnh.”

Tiểu Đồng vô tội trừng mắt nhìn, không hiểu sao mọi người lại không giúp bé mắng cậu, rõ ràng lúc trước còn mắng rất hay mà.

Có lẽ hôm nay đến đồn công an gợi lại một số ký ức trước đây, chạng vạng về nhà, Tiểu Đồng nói với Chung Cẩn:

“Con vẫn không muốn học, ai bắt con học con sẽ nhảy xuống biển, con vẽ tranh rất giỏi.”

Chung Cẩn biết bé nhớ đến chuyện cô bé vẽ tranh trước đây,

không thích học, kết quả bị cha mẹ ép suýt chút nữa nhảy xuống biển của cậu học sinh cấp ba kia.

Tuy rằng biết Thu Trầm chắc chắn không đến mức ép bé đến mức đó, nhưng nói thật Chung Cẩn vẫn đau lòng bé.

Vốn dĩ mỗi ngày vui vẻ cười ngây ngô, hai ngày nay bị Thu Trầm ép cho, tối qua nằm mơ cũng đang học thuộc ABC.

Chung Cẩn cảm thấy nên nghiêm túc tìm Thu Trầm nói chuyện về vấn đề này.

Đỗ xe vào bãi đỗ ngầm, Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng lên thang máy.

Tiểu Đồng túm lấy áo khoác Chung Cẩn, như một chú vịt con ủ rũ cụp đuôi, tựa cằm lên vai Chung Cẩn, giọng buồn rầu nói: "Con vẫn không muốn về nhà, sau này hai ba con mình ở lại đồn công an được không?"

Chung Cẩn: "Chúng ta về nhà nói chuyện tử tế với cậu, con dũng cảm nói cho cậu biết con không thích học, ba cũng sẽ giúp con nói, cậu sẽ hiểu con."

Tiểu Đồng vẫn có vẻ không tin lắm.

Chung Cẩn vỗ vỗ vai con bé: "Vui vẻ lên nào."

Mở cửa nhà, Thu Trầm tươi cười đứng dậy từ trên sofa, dùng giọng điệu từ ái mà trước đây chưa từng nghe thấy nói: "Tiểu Đồng về rồi à? Hôm nay chơi vui không?"

Tiểu Đồng lập tức túm lấy tay áo Chung Cẩn, trốn ra sau lưng anh.

Thu Trầm lại vẫy tay với con bé: "Lại đây, hôm nay không học

nữa, cậu mang con xem một thứ."

Tiểu Đồng lê đôi chân ngắn ngủn, cẩn thận bước vài bước về phía trước, tay nhỏ nắm chặt, vẫn có vẻ không tin tưởng Thu Trầm lắm.

Thu Trầm dắt tay con bé, trước tiên dẫn con bé đi xem bên bàn ăn.

Trên bàn ăn bày bánh kem, gà rán và xúc xích nướng, trong tủ lạnh còn cả một ngăn kéo kem.

Tiểu Đồng ngơ ngác nhìn những món ăn ngon lành, nuốt một ngụm nước miếng.

Thu Trầm lại nắm tay con bé đi xem góc đồ chơi, bên đó có rất nhiều đồ chơi mới, các loại búp bê nhồi bông, bộ đồ chơi nhà bếp đầy đủ, thậm chí còn có một chiếc xe thể thao Ferrari thủ công tinh xảo.

Thu Trầm mời Tiểu Đồng ngồi lên chiếc xe thể thao kia, nói cho con bé cách khởi động xe, cách tăng tốc và phanh lại, rồi khuyến khích Tiểu Đồng tự mình thử một chút.

Tiểu Đồng bám tay lái, ấn nút khởi động bên tay phải, khi chiếc Ferrari chạy chậm rãi lăn bánh, Tiểu Đồng phát ra tiếng kêu kinh ngạc vui sướng.

Sau khi Tiểu Đồng có biểu hiện chống đối việc học, Thu Trầm khẩn cấp điều chỉnh phương án dạy học của mình.

Những lời hứa thưởng của anh, cái gì một từ vựng một ngàn, 26 từ vựng mười vạn tệ, đối với một đứa trẻ tuổi như Tiểu Đồng, con bé thật ra không có khái niệm, con bé căn bản không biết mười vạn tệ có ý nghĩa gì.

Vì thế hôm nay Thu Trầm đổi tiền thành những thứ trẻ con thích.

Giống như chơi game vậy, mỗi khi hoàn thành một trạm kiểm soát, sẽ nhận được phần thưởng tương ứng, tuy rằng độ khó sẽ ngày càng lớn, nhưng trẻ con vẫn sẽ làm không biết mệt.

Cơ chế khen thưởng này của Thu Trầm đã được kiểm chứng trên nhân viên công ty, dùng nó cho trẻ con, vẫn có thể dễ dàng nắm bắt.

Đợi Tiểu Đồng trải nghiệm xong chiếc Ferrari, Thu Trầm nói với con bé: "Mấy thứ này đều là của con, nhưng con phải thông qua học tập mới có được chúng, mỗi ngày hoàn thành tiến độ học tập cậu đặt ra, con có thể chọn một loại phần thưởng."

Tiểu Đồng chủ động nắm tay Thu Trầm: "Cậu tốt bụng ơi, hôm nay cháu muốn bánh kem dâu tây và cái xe con này trước."

Thu Trầm: "Được, con muốn hai phần thưởng đúng không? Vậy hôm nay con học thuộc mười chữ cái, học nói quả táo bằng tiếng Anh, là có thể nhận thưởng."

Bụng nhỏ của Tiểu Đồng lép xẹp, mắt to hưng phấn đến sáng long lanh, đã nóng lòng không chờ nổi: "Được, chúng ta học thôi."

Thu Trầm dẫn Tiểu Đồng ngồi vào chiếc bàn học trẻ em mới mua trong phòng khách, mở bộ giáo trình sớm mà thư ký của Thu Trầm mang từ Kinh Thị đến.

Chung Cẩn vốn dĩ trên đường đã suy nghĩ một hồi, nên nói thế nào để thuyết phục Thu Trầm bớt ép con bé và trả lại cho con bé một tuổi thơ vui vẻ.

Anh thậm chí còn nghĩ kỹ rồi, nếu Thu Trầm khăng khăng

muốn bồi dưỡng người thừa kế gì đó, anh dứt khoát đánh một trận với Thu Trầm.

Vì con gái, anh cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Không ngờ hiện tại lại thành ra thế này, Chung Vân Đồng chân ngắn một bước sa vào bẫy tiền tài.

Mấy ngày sau, hứng thú học tập của Tiểu Đồng quả nhiên tăng lên nhiều, ăn cơm tối xong liền tự mình đến góc đồ chơi chọn phần thưởng, sau đó chủ động đi tìm Thu Trầm đòi học.

Hôm nay họ đã bắt đầu học cách gọi người nhà bằng tiếng Anh.

Thu Trầm hỏi: “Mẹ tiếng Anh nói thế nào?”

Tiểu Đồng đoan chính ngồi ở bàn học, hai tay chồng lên nhau đặt trên sách, nghiêm túc trả lời: “Mẹ là mother.”

Phát âm không chuẩn lắm, nhưng Thu Trầm không vội, có thể từ từ sửa.

Anh lại hỏi: “Ba tiếng Anh nói thế nào?”

Tiểu Đồng: “Father.”

“Tốt, rất tuyệt. Vậy cậu tiếng Anh nói thế nào?”

“Cậu chọc.”

Thu Trầm: “...Cậu, hôm qua chúng ta học rồi, con nghĩ kỹ lại xem, ngẩng... Ngẩng cái gì?”

Tiểu Đồng: “Ngẩng chọc.”

“Uncle, nào, đọc theo ta, cậu, Uncle.”

Tiểu Đồng véo ngón tay, ngây ngô hỏi: “Cậu ơi, sao cậu không phải là chọc?”

“Con đừng để ý nó chọc hay không chọc, con cứ đọc theo ta là được, Uncle.”

Tiểu Đồng buông tay, ra vẻ hết cách với anh, đọc theo mấy lần: “Uncle.”

Thật ra theo giáo trình định sẵn, tiếp theo phải học tiếng Anh của ông bà nội ngoại, nhưng Thu Trầm chùn bước, anh không dám dạy tiếp, một từ đơn còn chưa học rõ, lại dạy từ ghép anh sợ mình tức đến đau tim.

Thu Trầm lưu loát thu lại sách tiếng Anh, mở sách toán ra: “Bây giờ chúng ta học phép cộng trừ trong phạm vi năm.”

Tiểu Đồng gật gật đầu: “Tốt tốt.”

Nghe thấy muốn học toán, con bé rất có kinh nghiệm nhấc đôi chân béo mập đeo vớ năm ngón lên, đặt lên mép bàn.

Thu Trầm hỏi con bé: “2+2 bằng mấy?”

Tiểu Đồng liền dùng ngón tay bẻ những ngón chân tròn vo nghiêm túc đếm: “Một vài, một vài.”

Đếm xong, vang dội trả lời: “Bằng hai.”

Thu Trầm: “...Con đếm lại một lần nữa.”

Đếm lại ba lần, vẫn là bằng hai.

Tổng giám đốc Thu thở dài ba tiếng: “Tiểu Đồng à, 2+2, hôm qua không phải học rồi sao? Con nghĩ kỹ lại xem. Cậu không phải đã

dạy con rồi sao? Con lại trả cho cậu rồi à?”

Mắt đen của Tiểu Đồng chợt sáng lên: “Cậu ơi phô mai ở đâu? Cho cháu một cái pizza vị tôm hùm phô mai, cảm ơn cậu.”

Thu Trầm: “...”

Thu Trầm đứng dậy: “Ta đi tắm trước cho hạ hỏa, con viết chính tả các số chúng ta đã học, từ 1 đến 10 một lần.”

Thu Trầm đi vào phòng vệ sinh, "cạch" một tiếng khóa trái cửa phòng tắm.

Ngồi trên sofa Chung Cẩn lập tức hành động, anh co chân dài ngồi xổm trước sofa, cầm bút chì, bắt chước chữ viết của Tiểu Đồng, xiêu xiêu vẹo vẹo viết từ 1 đến 10 vào vở bài tập.

Anh viết xong, Thu Sanh thò đầu qua kiểm tra: “Số 8 viết không giống lắm, con bé viết số 8 không phải một nét, là hai số 0 chồng lên nhau.”

Chung Cẩn lại xóa chữ "8" đi viết lại.

Thu Sanh nhìn nhìn: “Lần này được rồi, chắc là lừa được.”

Chương 80

DTV-EBOOK

Thu Trầm đến Hải Sơn nửa tháng, bá tổng mắt thường có thể thấy được mà tiều tụy đi xuống.

Mấy ngày hôm trước Chung Cẩn nửa đêm dậy uống nước, nhìn thấy Thu Trầm ánh mắt dại ra ngồi trên sofa, nhìn ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ ngẩn ngơ.

Chung Cẩn gọi anh một tiếng, Thu Trầm vừa quay đầu lại, cũng không biết là do ánh trăng quá mờ ảo, hay là phụ đạo con bé quá vất vả, anh như thể già đi mười tuổi trong nháy mắt.

Từ ngày đó trở đi Chung Cẩn không bao giờ sai bảo Thu Trầm làm việc gì nữa, những việc như nhặt rau, cho gà ăn đều không cho Thu Trầm làm.

Thu Sanh cũng không cãi nhau với Thu Trầm, anh nói gì cô cũng nghe theo, thậm chí còn đặc biệt lái xe đến một nhà hàng nổi tiếng mua cháo tổ yến về cho anh hạ hỏa.

Nhưng dù là như vậy, có một ngày Thu Trầm vẫn bị tức đến khóc.

Anh mất hai tiếng đồng hồ mới làm Tiểu Đồng học được 3+5=8, sau đó anh lại hỏi Tiểu Đồng: “Vậy 5+3 bằng bao nhiêu?”

Tiểu Đồng nghiêm túc đếm đầu ngón chân một lần, hợp tình hợp lý trả lời: “Bằng 6.”

Hốc mắt Thu Trầm lập tức đỏ hoe, anh nắm chặt tay rũ bên người, Chung Cẩn lo lắng anh đánh con bé, đi qua đứng chắn

giữa.

Nhưng tổng giám đốc Thu dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, cuối cùng anh chỉ đứng dậy, lặng lẽ đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, ra ngoài rồi, bình tĩnh tiếp tục phụ đạo.

Ngày tháng như vậy lại qua một tuần, các loại đồ chơi và đồ ăn vặt của Tiểu Đồng ngày càng nhiều, tinh thần của Thu Trầm lại càng ngày càng kém.

Cuối cùng Thu Trầm rốt cuộc chịu không nổi, thu dọn hành lý chuẩn bị về Kinh Thị.

Chung Cẩn và Thu Sanh đưa anh ra sân bay, thư ký của anh đã đợi sẵn ở sân bay.

Thư ký của Thu Trầm hơn nửa tháng nay đều ở tại một khách sạn năm sao ở Hải Sơn, có chuyện gì ở tập đoàn đều do thư ký đến truyền đạt.

Thư ký ở khách sạn hạng sang, mỗi ngày ăn tiệc buffet phong phú, khách sạn còn có suối nước nóng miễn phí để ngâm, nói là đi công tác, kỳ thật tương đương với nghỉ phép. Tẩm bổ đến mặt mày hồng hào.

Nhưng Thu Trầm thì như vừa trải qua khoảnh khắc đen tối nhất của cuộc đời, tiều tụy gầy ốm, cảm xúc vẫn chưa ổn định, đến việc nhỏ như bánh xe hành lý vướng vào khe lõm trên mặt đất, anh cũng nổi trận lôi đình.

Thư ký nghĩ thầm, xem ra kế hoạch dài hạn lần này của ông chủ không được thuận lợi cho lắm.

Cuối cùng cũng tiễn Thu Trầm đi, Chung Cẩn và Thu Sanh đều cho rằng Thu Trầm từ bỏ việc bồi dưỡng người thừa kế, vì thế cả nhà ba người còn cố ý đi ăn một bữa nướng BBQ chúc mừng.

Kết quả Thu Trầm trở lại Kinh Thị ngày thứ ba, Hải Sơn bên này nhận được tin dữ.

Thu Trầm thuê một gia sư dạy học trực tuyến cho Tiểu Đồng, Tiểu Đồng mỗi ngày buổi tối 7 giờ học cố định hai tiếng, Thu Trầm còn thường xuyên kiểm tra kết quả học tập từ xa.

Tiểu Đồng trời sập.

Cuối cùng vẫn là Chung Cẩn cố gắng lý lẽ, mới giành được cho Tiểu Đồng quyền nghỉ ngơi vào cuối tuần, một tuần học năm ngày online, cuối tuần nghỉ hai ngày.

Vì thế, Chung Cẩn còn than thở với Thu Sanh: “Anh hai em thật là nhà tư bản bẩm sinh, đến Chu Bái Bì cũng không tàn nhẫn như anh ấy.”

Thu Sanh đắp mặt nạ xem tạp chí, miệng chỉ có thể mở ra một góc rất nhỏ, mơ hồ đáp: “Bởi vì anh ấy cũng từng như vậy mà.”

Thu Trầm là ứng cử viên số một cho người thừa kế Thu gia, cũng xấp xỉ từ tuổi Tiểu Đồng, đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc, không ngừng học kiến thức sách vở, còn phải học lễ nghi, cưỡi ngựa, golf và những kỹ năng xã giao sau này sẽ dùng đến.

Anh lại là một đứa trẻ tư chất không tốt lắm, để đạt tiêu chuẩn người thừa kế, mỗi ngày đều khổ sở học tập, hầu như không có thời gian giải trí.

Bởi vì chính anh cũng từng như vậy, cho nên khi anh chọn Tiểu Đồng làm người thừa kế, anh đương nhiên cho rằng, Tiểu Đồng cũng phải trải qua giai đoạn học tập khổ sở này.

Nhắc đến chuyện của Thu Trầm, khiến Chung Cẩn vô thức nhớ

đến một người khác, em gái anh, Chung Ngôn.

Sau khi Chung Cẩn thi đậu đại học cảnh sát, Chung Ngôn liền đương nhiên được ngầm định là người sau này sẽ tiếp quản việc kinh doanh của gia đình.

Mà Chung Ngôn khác với Thu Trầm, cô không trải qua giai đoạn trưởng thành khổ sở như vậy, cô và Chung Cẩn giống nhau, hai anh em đều là học bá bẩm sinh, thuộc kiểu người mà người ngoài nhìn vào là thiên tài.

Chung Ngôn đi dạo phố, chơi game, du lịch, đuổi theo thần tượng không thiếu thứ gì, vậy mà vẫn có thể nhiều lần đứng trong top ba của trường.

Bởi vì điều kiện gia đình tốt, hầu như mỗi kỳ nghỉ Chung Ngôn đều có thể đi du lịch nước ngoài, cô liền tận dụng cơ hội này làm dịch vụ mua hộ, thời trung học đã kiếm được không ít tiền.

Sau này Chung Ngôn lại học chơi cổ phiếu, ban đầu có lãi có lỗ, nhưng sau khi cô nghiên cứu một thời gian thị trường chứng khoán, liền bắt đầu liên tục có lãi, dựa vào năng lực của mình đã kiếm được rất nhiều tiền.

Lúc đó Chung Ngôn còn luôn chê đồ gỗ đỏ trong nhà kiểu dáng quá cũ, cô vẫn luôn mong mỏi, đợi sau này cô tiếp quản việc kinh doanh của gia đình, sẽ làm những đồ nội thất kiểu Trung Quốc mới rất có thiết kế, còn muốn mang thiết kế của mình đi giành giải thiết kế nội thất SIT, đưa thiết kế Trung Quốc ra quốc tế, làm cho thẩm mỹ Trung Quốc thực sự kinh ngạc bạn bè nước ngoài.

Chỉ tiếc, cô còn chưa kịp làm những việc này, sinh mệnh đã đột ngột dừng lại.

Lần này Thu Trầm đến nhà ở lại, Chung Cẩn thường xuyên nhớ

đến Chung Ngôn, nếu Chung Ngôn còn sống, cô chắc chắn sẽ khịt mũi coi thường kiểu giáo dục nhồi nhét vịt của Thu Trầm.

Cô chắc chắn sẽ dẫn Tiểu Đồng trốn học, có khi chơi còn điên hơn Tiểu Đồng.

Nếu Tiểu Đồng ở bên cạnh cô cô, không biết sẽ vui vẻ đến mức nào.

Thu Sanh thấy Chung Cẩn đột nhiên im lặng, đoán được anh có lẽ nhớ đến người nhà.

Cô đưa tay kéo chiếc mặt nạ trên mặt xuống, buông tạp chí, lo lắng nhìn anh, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào.

Trước nỗi đau kịch liệt và bi thương quá lớn như vậy, nói bao nhiêu lời an ủi, ngôn ngữ đều trở nên nhạt nhẽo.

Thu Sanh liếc nhìn thời gian, cũng sắp đến giờ đón Tiểu Đồng rồi, Thu Sanh liền tự nhiên chuyển chủ đề: “Anh có muốn đi đón con không?”

Chung Cẩn thoát khỏi hồi ức, dụi mắt đứng dậy: “Đi.”

Đến trường mẫu giáo đón Tiểu Đồng, cô giáo thông báo ngày mai có hoạt động dã ngoại mùa đông ở công viên, yêu cầu phụ huynh cũng tham gia cùng, đồng thời nhắc mọi người tự mang cơm trưa, chuẩn bị đồ giữ ấm.

Thông tin hoạt động được gửi trong nhóm lớp, Chung Cẩn đang lái xe, Thu Sanh liền đọc thông tin cho họ nghe.

Sau đó hỏi Chung Cẩn: “Ngày mai anh muốn đi không?”

“Đi.”

Chung Cẩn khẳng định trả lời:

“Ngày mai trong sở cũng không có việc gì, anh đi cùng hai mẹ con.”

Thu Sanh lại nói: “Bảo tự mang cơm trưa, chúng ta mang chút cơm nguội đi, ăn tạm cho xong.”

“Mùa đông ăn cơm nguội không được. Trong nhà có một cái bình giữ nhiệt, nấu một nồi canh nóng mang đi.”

Thu Sanh: “Ai, đúng rồi, em đột nhiên nhớ ra, trên mạng có cái loại lò sưởi pha trà, hay là chúng ta đi mua cái loại bếp lò nhỏ đó, có thể hâm nóng đồ ăn trên đó, còn có thể nướng hạt dẻ, nướng táo, nướng kẹo bông gòn.”

Tiểu Đồng ngồi trên chiếc ghế trẻ em mới mua, phiên bản nâng cấp rộng rãi mềm mại, lò sưởi trong xe lại bật rất ấm, thoải mái đến mức bắt đầu gà gật.

Vừa nghe thấy muốn nướng kẹo bông gòn, lập tức mở đôi mắt to đen láy, hưng phấn giơ tay lên: “Con muốn nướng kẹo bông gòn.”

Thu Sanh quay đầu nói với con bé: “Kẹo bông gòn nướng nóng còn có thể chấm tương chocolate tan chảy ăn.”

Tiểu Đồng lập tức lắc đầu: “Cho con nướng kẹo bông gòn đi.”

“Ý tưởng của hai mẹ con thật là kỳ lạ, bây giờ muốn đi đâu mới mua được dụng cụ?”

Chung Cẩn ngoài miệng nói phiền phức, tay lái đã chuyển hướng, xe đi về phía siêu thị tập trung bán đồ dùng dã ngoại.

Thu Sanh tra trên mạng thấy một siêu thị có bán bộ lò sưởi pha

trà, nói với Chung Cẩn: “Thật ra mua trên mạng cũng được, 30 phút là có thể giao đến nhà.”

Chung Cẩn nghiêng đầu liếc nhìn địa chỉ siêu thị: “Siêu thị này ở ngay phía trước, tự mình qua xem mua, tiện thể mua thêm chút nguyên liệu nấu ăn khác.”

Từ khi có con, Chung Cẩn đối với mấy siêu thị lớn ở Hải Sơn này đều rất quen thuộc, khu nào bán cái gì đều biết.

Bây giờ thời tiết lạnh, không muốn cho Tiểu Đồng ăn nhiều đồ lạnh, anh liền khéo léo lái xe tránh khu bán kem.

Khu bán kem thì tránh được, nhưng lại không tránh được việc trời lạnh mà vẫn có người bán kem Snow King.

Thương hiệu kem nổi tiếng để quảng bá sản phẩm mới, thuê nhân viên mặc đồ thú bông Snow King, biểu diễn ở một khoảng đất trống trong siêu thị.

Chú Snow King tròn vo còn mời khách hàng cùng mình đấu vũ, tức là đi theo chú làm vài động tác vũ đạo đơn giản, là có thể được thưởng một chiếc kem ốc quế mini to hơn ngón cái một chút.

Tiểu Đồng quả thực được trang bị máy dò tìm đồ ăn ngon, từ xa con bé đã nhìn thấy bên này đang phát kem, con bé đeo đôi găng tay len Thu Sanh đan cho, bàn tay béo tròn nắm chặt tay cầm xe đẩy mua sắm kêu loảng xoảng: “Con muốn qua bên kia.”

Chung Cẩn đẩy con bé qua, sau khi hiểu sơ qua luật chơi, Tiểu Đồng bảo Chung Cẩn bế mình ra khỏi xe đẩy, rất dạn dĩ đứng cạnh Snow King, muốn cùng nhau biểu diễn.

Tiểu Đồng không biết học ở đâu, cứ bắt đầu nhảy là con bé lại phải đứng chân chữ bát.

Đôi chân béo tròn đi ủng tuyết tròn vo đứng chữ bát, tay nhỏ nắm lại, nghiêm túc nhưng buồn cười biểu diễn một đoạn vũ đạo ngắn.

Chung Cẩn giơ điện thoại quay phim bên cạnh, sau này đợi con bé lớn lên đưa cho con bé xem, đến lúc đó chắc chắn con bé sẽ xấu hổ đến phát cáu.

Nghĩ thôi đã thấy buồn cười.

Nhảy xong, Tiểu Đồng thành công nhận được một chiếc kem ốc quế mini, con bé ăn một hơi hết sạch. Ăn xong còn muốn nữa, lại chạy về nhảy tiếp.

Snow King giơ bàn tay mũm mĩm lên: “Một bạn nhỏ chỉ được nhảy một lần thôi nha.”

Tiểu Đồng nắm tay nhỏ làm nũng: “Cho cháu thêm một cái nữa đi ạ, cảm ơn chú.”

Snow King thấy đứa bé đáng yêu như vậy, cũng mềm lòng, nhưng quy định của công ty mỗi người chỉ được nhận một chiếc kem ốc quế, vì thế Snow King liền nảy ra ý: “Con có thể gọi ba mẹ đến nhảy, để ba mẹ giúp con nhận thưởng.”

Chung Cẩn đang ở bên kia vui vẻ giơ điện thoại quay phim, vừa nghe nói ba cũng phải nhảy, xoay người định trốn.

Chiếc áo bông cũ kỹ của anh như một quả pháo lao tới, liều mạng bám chặt lấy chân anh không buông.

Bên này đang có hoạt động, vốn dĩ người đã đông, họ lại làm thêm trò này, trong đám đông vang lên từng tràng cười thân thiện.

Chung Cẩn dùng tay che mặt, nhỏ giọng nói: “Tôi nhảy, tôi nhảy, con buông tay trước đi.”

Lúc này Thu Sanh đã chạy đến bên Snow King, Snow King vụng về làm hai động tác kinh điển của Michael Jackson.

Thu Sanh chìa ngón trỏ ra, cười lắc đầu, cô giẫm lên đôi giày đế bằng, động tác uyển chuyển biểu diễn một đoạn moonwalk. Cô khi còn nhỏ học múa nhiều năm, tuy rằng đã lâu không luyện tập, nhưng kiến thức cơ bản vẫn còn, trình độ này lừa người ngoài nghề vẫn đủ dùng.

Hơn nữa Thu Sanh lớn lên xinh đẹp, vóc dáng lại đẹp, chỉ là vài động tác vũ đạo đơn giản cũng rất thu hút.

Cô biểu diễn xong, mọi người xung quanh tự động vỗ tay, còn có mấy bạn nhỏ hưng phấn hét lên.

Chung Cẩn ở dưới khán đài nhìn, trong khoảnh khắc cảm thấy như trở về thời đi học, vào dịp Tết, Thu Sanh đứng trước mặt các bậc trưởng bối, thoải mái hào phóng biểu diễn tiết mục.

Chú gấu Snow King hai tay đưa chiếc kem ốc quế mini cho cô, nghiêng đầu hỏi: “Cô lớn lên giống một ngôi sao điện ảnh.”

Thu Sanh sảng khoái cười, vẫy tay với chú, chạy chậm trở lại chỗ Chung Cẩn và Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng dùng tay véo chiếc kem ốc quế Thu Sanh giành được, tiếc rẻ ăn một miếng hết sạch, dùng đầu lưỡi liếm chút kem còn dính trên mặt.

Chung Cẩn thấy Thu Sanh đã biểu diễn, cũng không tiện xấu hổ nữa, anh thở ra một hơi, da đầu căng cứng đi qua.

Anh người cao tay dài, lại không có chút tế bào vũ đạo nào, ở

bên kia vung tay vung chân, trông như một cây rong biển.

Tiểu Đồng ôm bụng cười lớn: “Ba buồn cười quá à.”

Chung Cẩn còn nghe thấy chiếc áo bông cũ kỹ ở dưới kêu: “Mẹ ơi, quay lại cho con xem, quay lại cho chị Thi Thi xem với, còn cho cậu xem nữa, ha ha ha ha.”

Khu đồ ăn chín của siêu thị có một khu vực kê bàn ghế, rất nhiều người mua đồ ăn ở khu đồ ăn chín, rồi ngồi ở đây ăn.

Tiểu Đồng thấy vậy, cũng đòi ngồi ở đây ăn gì đó.

Chung Cẩn và Thu Sanh liền dẫn con bé đến khu đồ ăn chín, mua đồ ăn thức uống và bánh kem nhỏ mang qua.

Ăn uống xong ở siêu thị, lại mua những thứ cần mang đi dã ngoại ngày mai. Lúc ra khỏi siêu thị, bên ngoài trời đã tối đen, thời tiết rất khô ráo, gió lạnh buốt thổi mạnh.

Chương 81

DTV-EBOOK

Trên đường về nhà, Chung Cẩn nhận được điện thoại, nói vài câu với người bên kia, anh quay đầu nói với Thu Sanh:

“Ba của Miêu Nguyệt Nguyệt gọi lại, nói ngày mai họ phải tiếp đón đoàn du lịch, không có thời gian, hỏi Miêu Nguyệt Nguyệt có thể đi chơi công viên với chúng ta không.”

Thu Sanh lập tức trả lời: “Được, ngày mai chúng ta xuất phát sớm một chút, đi đón Miêu Nguyệt Nguyệt trước.”

Chung Cẩn liền đeo tai nghe Bluetooth nói với bên kia: “Được, sáng mai chúng ta qua đón cô bé.”

Thu Sanh quay đầu lại, vốn định chia sẻ tin tức ngày mai Miêu Nguyệt Nguyệt sẽ đi cùng với Tiểu Đồng, nhưng lại thấy Tiểu Đồng nghiêng đầu, tựa lưng vào ghế ngủ rồi.

Không biết mơ thấy ăn cái gì ngon, miệng cứ động đậy.

Thu Sanh khẽ vỗ cánh tay Chung Cẩn: “Anh xem con bé kìa.”

Chung Cẩn nhìn thoáng qua qua gương chiếu hậu, khóe miệng hơi nhếch lên cười.

Trong đêm đông lạnh giá, cả nhà vừa đi siêu thị về, lái xe trên con đường vắng vẻ, trong xe ấm áp còn có tiếng nhạc du dương.

Cảm giác này thật tuyệt vời, như đang mơ vậy.

Buổi tối Chung Cẩn bị một tiếng động đánh thức, như là tiếng

vật nặng rơi xuống đất, lại nghe thấy vài tiếng gà kêu hoảng loạn.

Chung Cẩn lập tức ngồi dậy, chân trần đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách đèn đã tắt.

Chung Cẩn nhìn thoáng qua phía cửa chính, không có gì bất thường.

Thu Sanh cũng đẩy cửa phòng ngủ phụ đi ra, nheo mắt hỏi: “Sao vậy?”

Chung Cẩn lắc đầu, ra hiệu Thu Sanh không cần theo, anh lặng lẽ đi qua hành lang, nhìn thấy tình hình bên phòng khách, Chung Cẩn thở phào nhẹ nhõm, xoay người bật đèn.

Tiểu Đồng đội đèn pin nhỏ trên đầu, ngã nghiêng trên đất, túi siêu thị rơi bên cạnh, đồ đạc bên trong văng tung tóe.

Lồng giữ nhiệt của Tang Bưu cũng đổ nghiêng một bên, Tang Bưu kinh hồn chưa định trợn tròn mắt, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng “pi pi”.

Chung Cẩn nhắm mắt, anh đã hình dung ra hiện trường “phạm tội” chân thật.

Chắc chắn là con mèo háu ăn ngủ đến nửa đêm nghĩ ra được ăn vụng kẹo bông gòn, kết quả đồ mua ở siêu thị quá nặng, con bé xách không nổi, bị trọng lực kéo ngã nhào, lao đến chỗ Tang Bưu, đâm đổ lồng giữ nhiệt của Tang Bưu, cả hai cùng ngã xuống đất.

Thu Sanh đi ra sau kinh hô một tiếng: “Bảo bối, con đang làm gì vậy?”

Kẻ trộm kẹo bông gòn cười hắc hắc: “Con muốn ăn kẹo bông gòn.”

Thu Sanh đi tới, ngồi xổm xuống xem xét, thấy Tiểu Đồng không bị thương, liền kéo con bé dậy, rồi đi tới dựng lại lồng giữ nhiệt của Tang Bưu.

Tang Bưu ở bên trong quay cuồng, lại phát ra vài tiếng “pi pi”.

Sau đó cả nhà ba người liền mặc áo bông dày, đi tất dày, ngồi xổm trên ban công, đốt than trong lò sưởi, đặt khối kẹo bông gòn lớn lên trên than nướng.

Nướng đến khi bên ngoài kẹo bông gòn vàng giòn, Thu Sanh đưa tay ra lấy.

Tiểu Đồng nhanh chóng đè tay Thu Sanh lại: “Không muốn không muốn, nóng lắm.”

Đứa bé xui xẻo trợn mắt đen nhìn Chung Cẩn: “Ba lấy, ba không sợ nóng.”

Chung Cẩn: “……”

Chung Cẩn cầm lấy một khối kẹo bông gòn đã chuyển sang màu vàng khô, bẻ đôi từ giữa, bên trong kẹo bông gòn bị nướng chảy ra, kéo thành sợi dài.

Đợi kẹo bông gòn nguội bớt, anh đưa một nửa cho Thu Sanh, nửa còn lại cho Tiểu Đồng.

Ăn hai khối kẹo bông gòn nguyên vị, số còn lại sau khi nướng xong thì dùng đũa xiên lại, nhúng vào chocolate tan chảy, gió lạnh thổi qua, chocolate liền đông lại thành một lớp mỏng giòn tan.

Tiểu Đồng cầm đũa, đưa miếng kẹo bông gòn chấm chocolate đến bên miệng Thu Sanh: “Mẹ, a.”

Thu Sanh cắn một miếng nhỏ, con bé lại đưa đến bên miệng Chung Cẩn: “Ba, a.”

Sau khi ba và mẹ đều ăn xong, Tiểu Đồng mới ngồi xổm xuống đất, há to miệng ăn kẹo bông gòn, ăn hai miếng, lại nhúng kẹo bông gòn vào chocolate.

Chung Cẩn hỏi con bé: “Ngọt không?”

Miệng con bé béo dính một vòng chocolate, toe toét cười với Chung Cẩn, lộ ra một hàm răng đen nhỏ: “Cả người con đều thơm ngọt lên.”

Chung Cẩn: “Cậu con chắc phải dạy con làm thơ.”

Bởi vì đêm qua cô bé béo nào đó đột nhiên lên cơn đói, ăn hết kẹo bông gòn và chocolate, than củi cũng dùng hết một nửa.

Sáng nay Chung Cẩn lái xe tìm vài nơi, mới mua đủ những thứ này.

Sau khi đón Miêu Nguyệt Nguyệt ở Nông Gia Nhạc, lại lái xe đến công viên đầm lầy để gặp mặt các phụ huynh khác.

Đến công viên đầm lầy lúc thời gian còn sớm, chỉ có vài phụ huynh đã đến, mọi người mặc áo phao dày cộm, tay đút túi, rụt cổ, dậm chân, đang oán than, thời tiết lạnh như vậy, đi công viên làm gì chứ, ở nhà sưởi ấm không thích hơn sao?

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng xuống xe, rồi quay người ra cốp xe lấy xe lăn.

Tiểu Đồng mặc một chiếc áo khoác quân đội màu xanh lục, đội

mũ Lôi Phong, trên người còn đeo một chiếc túi Lôi Phong chéo vai, bộ này là Thu Sanh mua cho bé đồ hiệu thời trang trẻ em, con nít mặc như vậy trông rất đáng yêu, giống như một người lớn thu nhỏ.

Vài phụ huynh nhìn về phía này: "Chung Vân Đồng, con mặc đáng yêu quá."

Tiểu Đồng nhấc nắp túi xách nhỏ lên, lộ ra bên trong một cái đầu gà con đội mũ len.

Tang Bưu ra ngoài ngó đầu, đội mũ len, mặc áo lông nhỏ Thu Sanh mua, còn mặc tã giấy, trợn tròn mắt đen, tò mò đánh giá thế giới hoàn toàn xa lạ: "Pi pi."

Vốn dĩ các phụ huynh vì trời quá lạnh mà bị lôi đến cái nơi quái quỷ này, còn rất nhiều oán giận, nhìn thấy cảnh đáng yêu này, không khí bỗng tốt hơn nhiều.

Miêu Nguyệt Nguyệt bây giờ đi đường giả chân đã rất quen, nhưng Miêu Sùng và vợ lo lắng hôm nay sẽ đi đường dài, nên nhờ Chung Cẩn mang theo xe lăn để dự phòng.

Khi rời khỏi Nông Gia Nhạc, Miêu Sùng cứ luôn miệng nói những lời khách sáo như "phiền toái", lại dặn Miêu Thanh Nguyệt: "Phải ngoan ngoãn, đừng làm phiền chú."

Bây giờ Miêu Thanh Nguyệt đứng cạnh ô tô, thấy Chung Cẩn đang dỡ xe lăn, liền rất ngại ngùng, đi tới kéo áo phao của Chung Cẩn, muốn giúp đỡ.

Chung Cẩn xoa đầu cô bé: "Chú làm được, con cứ đợi một lát, nếu đi bộ mệt thì phải nói với chú."

Tiểu Đồng cõng gà con, hi hi ha ha chạy tới, nắm tay Miêu Thanh Nguyệt, đứng bên cạnh chỉ huy Chung Cẩn:

“Ba có thể để đồ lên xe lăn rồi đẩy đi.”

Chung Cẩn và mọi người mang theo không ít đồ, có một bình giữ nhiệt lớn đựng canh bò, còn có hộp giấy bạc đựng các món xào, tôm hấp dầu, nghêu nướng giấy bạc và các món ăn vặt khác, lát nữa những thứ này có thể đặt lên than hoa hâm nóng.

Anh lấy đồ từ cốp xe ra, đặt lên giá để đồ dưới xe lăn, phía trên vẫn có thể ngồi người, quả thật nhẹ nhàng hơn nhiều so với xách tay.

Tiểu Đồng sờ má Miêu Nguyệt Nguyệt, cưng nựng nói: “Nguyệt Bảo, may mà cậu có xe lăn, cậu giúp đỡ lớn lắm.”

Trên má trắng nõn của Miêu Nguyệt Nguyệt ửng lên một tầng hồng nhạt, vì mình có thể giúp được việc, cô bé lập tức vui vẻ.

Tiểu Đồng để Miêu Nguyệt Nguyệt sờ đầu Tang Bưu, còn nói với Tang Bưu: “Đây là chị.”

Miêu Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng phản bác: “Không đúng, tớ là ba của nó.”

Tiểu Đồng vui vẻ lắc đầu tròn xoe: “Được được, cậu cứ làm ba đi, nhưng ba lát nữa phải thay tã cho em bé đấy.”

Miêu Nguyệt Nguyệt: “Tớ sẽ làm. Bởi vì tớ là một người ba có trách nhiệm giống như chú Chung.”

Sau khi các gia đình đến đông đủ, mọi người dưới sự dẫn dắt của cô giáo đi về phía trung tâm công viên đầm lầy.

Hành lang lục bình là một điểm check-in nổi tiếng của công viên đầm lầy.

Đây là một khu vực nước cạn, trên mặt nước mọc đầy lục bình xanh biếc, nhìn từ xa, như một miếng bánh kem trà xanh khổng lồ, cũng có người ví von khu vực nước này là "rừng trà xanh".

Bởi vì lục bình trên mặt nước trôi nổi rất dày đặc, gần như che khuất mặt nước bên dưới, mà hành lang đi xuyên qua đó lại không có rào chắn, cô giáo sợ các bạn nhỏ coi mặt nước là cỏ mà nhảy xuống, vừa đi vừa nhắc nhở mọi người:

"Dưới chân các con là mặt nước, mọi người ngàn vạn lần chú ý đừng ngã xuống."

Để mọi người nhìn rõ hơn, cô giáo còn nhặt một hòn đá nhỏ ném vào đám lục bình, hòn đá "bùm" một tiếng, làm bắn lên một vệt sóng rồi chìm xuống đáy.

Các bạn nhỏ phát ra tiếng cảm thán kinh ngạc kỳ diệu.

Thu Sanh nắm tay Tiểu Đồng đi phía trước, Tiểu Đồng nắm chặt tay mẹ, một tay còn lại che đầu Tang Bưu, sợ Tang Bưu bay ra rơi xuống hồ.

Miêu Nguyệt Nguyệt đi đường không vững bằng các bạn khác, Chung Cẩn dứt khoát bế cô bé lên ngồi trên xe lăn, đẩy cô bé đi phía trước.

Qua khỏi khu vực lục bình, lại tiếp tục đi bộ hơn hai tiếng trong công viên, rất nhiều đứa trẻ không đi nổi, đều được bố mẹ bế.

Cũng may nhà Chung Cẩn có xe lăn, có thể cho hai đứa trẻ ngồi lên đẩy đi.

Ban đầu Chung Cẩn để Tiểu Đồng ngồi trên đùi Miêu Nguyệt Nguyệt, nhưng sau khi ngồi xuống, hình thể hai đứa trẻ tạo thành sự tương phản mạnh mẽ.

Miêu Nguyệt Nguyệt nhỏ nhắn gầy gò, còn Chung Vân Đồng trắng trẻo mập mạp, lại cao hơn hẳn.

Chung Cẩn sợ Tiểu Đồng ép hỏng Miêu Nguyệt Nguyệt, lại bế cả hai xuống đổi chỗ, để Miêu Nguyệt Nguyệt ngồi trong lòng Tiểu Đồng.

Nói là【hoạt động dạo chơi công viên】, quả thật không sai, mọi người cứ lang thang không mục đích mà đi tới đi lui trong công viên.

Rất nhiều phụ huynh không chịu nổi, dọc đường tiếng oán than dậy đất.

Thu Sanh thầm mừng vì dạo này cô đi tập thể dục buổi sáng với Chung Cẩn, thể lực thật sự tốt hơn nhiều, đi cả buổi sáng cũng không thấy mệt.

Đến giữa trưa, mọi người cuối cùng cũng đến hành lang đình ở trung tâm công viên đầm lầy.

Cô La bảo mọi người tự do hoạt động ở đây, có thể ăn chút gì đó bổ sung năng lượng, nghỉ ngơi xong còn phải tiếp tục đi về phía trước, muốn đi ngang qua công viên, ra ở cổng phía dưới.

Chung Cẩn tìm một chỗ có bàn đá ghế đá, lấy đồ mang theo ra, chuẩn bị đốt than trước.

Tiểu Đồng dọc đường đi gần như toàn ngồi trên xe lăn, cũng không thấy mệt, chào Chung Cẩn và Thu Sanh một tiếng, liền muốn cùng Miêu Nguyệt Nguyệt dắt Tang Bưu đi tìm các bạn khác chơi.

Thu Sanh gọi con bé lại, cài một chiếc thẻ bài nhỏ lên áo khoác của con bé.

Tiểu Đồng không biết chữ, chỉ vào thẻ bài hỏi: “Mẹ, đây là cái gì?”

“Trên thẻ bài viết tên mẹ và số điện thoại, nếu con bị lạc, người ta sẽ gọi điện cho mẹ, mẹ sẽ tìm được con.”

Chung Cẩn nhìn chữ trên thẻ bài, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thu Sanh, cái người này sao lại nói dối mà mặt không đổi sắc vậy?

Tiểu Đồng ngẩng đầu lên: “Mẹ, con sẽ không chạy lung tung đâu.”

Thu Sanh xoa đầu tròn của con bé: “Đi chơi đi.”

Sau khi con bé chạy đi, Chung Cẩn dùng cốc giữ nhiệt rót ra một cốc canh bò nóng hầm hập, đưa cho Thu Sanh:

“Em uống chút đồ nóng đi, không lát nữa bọn trẻ chạy đến chắc chắn không đủ phần.”

Canh bò là tối hôm qua đã đặt trong nồi điện, hầm nhỏ lửa cả đêm, ở bên ngoài lạnh lẽo uống được một chén canh vừa nóng vừa ngon như vậy, cả người đều ấm lên.

Tiểu Đồng lấy Tang Bưu ra khỏi ba lô, đặt nó xuống đất để tự đi.

Mọi người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy gà con mặc áo lông và tã giấy, đi ngang qua đều không tránh khỏi muốn trêu chọc vài câu.

Có một ông bố vừa nói một câu: “Con gà này cũng được đấy, tiếc là hơi nhỏ, nếu không thêm chút gừng hành tỏi…”

Bà mẹ bên cạnh liền dùng tay huých nhẹ ông ta, ra hiệu ông ta nhìn chiếc thẻ bài cài trên áo Tiểu Đồng.

Trên thẻ bài viết, 【Gà con là thú cưng, xin mọi người đừng trêu đùa muốn biến nó thành đồ ăn, cảm ơn.】

Tiểu Đồng dắt Tang Bưu đi tới đi lui trên hành lang dài, trên áo có thẻ bài, quả nhiên không có phụ huynh nào trêu chọc quá giới hạn nữa.

Chương 82

DTV-EBOOK

Cô La hỏi Tiểu Đồng: “Chung Vân Đồng, Tang Bưu đối với con mà nói, nhất định là một con gà đặc biệt, đúng không?”

Tiểu Đồng ôm Tang Bưu vào lòng, nhéo cánh gà, nghiêm túc giải thích:

“Cô giáo, kỳ thật nó chỉ là một con gà bình thường thôi. Chính là cái loại gà có thể làm gà rán ấy ạ.”

Chung Cẩn đốt than, đặt hộp giấy bạc lên trên, lát sau, mùi thơm của thức ăn trong hộp giấy bạc đã bay ra, anh lại lấy kẹo bông gòn ra, bày một vòng quanh lò than.

Thu Sanh đi tìm Tiểu Đồng và Miêu Thanh Nguyệt về ăn trưa, đi ra khỏi đình, nhìn thấy bên hành lang dài có một đám trẻ con vây quanh, chắc là đang chơi với gà con.

Đến gần hơn, Thu Sanh nghe được cuộc trò chuyện của các bạn nhỏ.

Lục Tinh Tinh nói: “Chung Vân Đồng, tớ là con trai của Tang Bưu đúng không?”

“À, đúng.” Tiểu Đồng ngồi xổm trên mặt đất, cười hì hì gật đầu.

Lục Tinh Tinh: “Vậy vừa nãy cậu nói Tang Bưu là gà rán bình thường là không đúng, bởi vì nó thật ra là mẹ tớ.”

Tiểu Đồng giơ thẳng một ngón tay, trợn tròn mắt đen, nghiêm túc giải thích:

“Tang Bưu là gà con bình thường, nhưng chúng ta vẫn yêu nó. Giống như tớ là đứa trẻ ngốc nghếch, nhưng ba mẹ tớ vẫn yêu tớ vậy.”

Lục Tinh Tinh: “Nhưng mà... nhưng mà...”

Nhưng mà nửa ngày cũng không nói ra được lý do, vội vàng kết thúc đoạn đối thoại này.

Thu Sanh gọi Tiểu Đồng và Miêu Thanh Nguyệt về ăn cơm, hai đứa trẻ liền đứng dậy, Tiểu Đồng ôm gà con, bước chân ngắn ngủn đi về phía Thu Sanh.

Việc Tiểu Đồng có thể nói ra những lời như【Tang Bưu là gà con bình thường, nhưng con vẫn yêu nó】, Thu Sanh rất vui mừng.

Nhưng một câu nói khác lại khiến Thu Sanh có chút nghẹn lời: “Bảo bối à, ai nói con là đứa trẻ ngốc nghếch?”

Tiểu Đồng bình tĩnh nói: “Bởi vì con học không được tính toán, cậu đã tức giận bỏ đi rồi, chẳng lẽ con không phải là đứa trẻ ngốc nghếch sao?”

“Không phải.” Thu Sanh vội nói: “Bởi vì con còn nhỏ, tính toán đối với tuổi con vốn dĩ rất khó, học không được cũng là bình thường, giống như Miêu Nguyệt Nguyệt bằng tuổi con, cô bé cũng không biết tính toán mà.”

Miêu Nguyệt Nguyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Dì ơi, con biết tính toán ạ.”

Tiểu Đồng lập tức nghiêng cái đầu tròn sang phía Miêu Thanh Nguyệt, hưng phấn hỏi: “Nguyệt Nguyệt, vậy con biết 3 cộng 5 bằng bao nhiêu không?”

Miêu Thanh Nguyệt nhẩm tính một chút: “Bằng 8 ạ.”

“Vậy 5 cộng 3 thì sao?”

Miêu Thanh Nguyệt chớp chớp mắt: “Vẫn bằng 8 ạ.”

“A.” Tiểu Đồng kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Nguyệt Bảo, chẳng lẽ cậu là thiên tài sao?”

Miêu Thanh Nguyệt đột nhiên bị gọi là thiên tài, căng thẳng đến lắp bắp: “Tớ... Tớ chắc không phải đâu ạ.”

Tiểu Đồng buông tay Thu Sanh ra, vòng qua Thu Sanh đi đến bên Miêu Thanh Nguyệt, nắm lấy tay kia của cô bé, hưng phấn thương lượng: “Hay là cậu làm con của cậu tớ đi.”

Miêu Thanh Nguyệt: “Cái này hình như không hay lắm, bởi vì tớ thật ra là con của ba mẹ tớ.”

Tiểu Đồng lại có chút tiếc nuối thở dài một hơi, nhưng rất nhanh lại hưng phấn trở lại, giống như biết bạn mình thông minh, bé cũng cảm thấy vinh dự lây.

Thu Sanh đôi khi thật sự không hiểu được mạch não của trẻ con.

Bất quá Tiểu Đồng tuy rằng hiểu lầm mình là ngốc nghếch, nhưng cũng vui vẻ chấp nhận, hơn nữa tin tưởng vững chắc dù mình là ngốc nghếch, ba mẹ vẫn sẽ mãi yêu con bé.

Ý nghĩ này thật ra rất vĩ đại, tuyệt đại đa số người lớn đều không thể làm được rộng rãi thông suốt như vậy.

Sau khi trở về từ chuyến dạo chơi công viên vào mùa đông, chẳng mấy ngày nữa là đến Giáng Sinh.

Ông bà ngoại của Thu Sanh là người Hoa kiều, hiện giờ nhà cô

vẫn còn rất nhiều người thân sống ở nước ngoài, cho nên trong nhà vẫn luôn duy trì truyền thống đón Giáng Sinh.

Mấy ngày trước Giáng Sinh, mẹ Thu Sanh là Đào Tư Viện cố ý gọi điện thoại, dặn cô nhất định phải về nhà đón Giáng Sinh, chú út và cô cô đều sẽ từ nước ngoài trở về ăn Tết.

Nhưng đây là lễ Giáng Sinh đầu tiên của Tiểu Đồng ở thế giới này, Thu Sanh muốn ở bên con cùng đón, liền tìm lý do từ chối.

Bà Đào Tư Viện tỏ vẻ tiếc nuối, đồng thời chia sẻ với Thu Sanh một chuyện bát quái gần đây trong nhà:

“Anh trai con, hình như là giấu chúng ta ở bên ngoài có con, nghe nói gần đây nó thuê gia sư cho trẻ con, còn mua rất nhiều đồ chơi và sách cho trẻ con nữa.”

Thu Sanh: “... Chắc là con của bạn anh ấy thôi, mẹ đừng nghĩ lung tung.”

Chuyện của Tiểu Đồng Thu Sanh vẫn chưa định nói với bố mẹ sớm như vậy, cô đã bàn với Chung Cẩn, đợi đến Tết Âm Lịch Chung Cẩn được nghỉ đông, cùng nhau về Kinh Thị một chuyến, đến lúc đó sẽ tự mình nói với bố mẹ.

Không ngờ chưa đợi cô thú nhận, anh trai bên kia đã gây ra chuyện hiểu lầm trước.

Bà Đào còn muốn nói thêm gì đó, Thu Sanh vội vàng cúp điện thoại, cô không giỏi nói dối, nói thêm nữa sợ lộ tẩy trước.

Lễ Giáng Sinh ngày càng đến gần.

Trên đường phố, các trung tâm thương mại đâu đâu cũng treo đầy đồ trang trí Giáng Sinh màu đỏ và xanh lá cây.

Quảng trường nơi Tiểu Đồng từng chơi tàu hỏa mùa hè, dựng lên một cây thông Noel rất lớn, trên cây treo đầy đèn màu và những món quà nhỏ trang trí.

Tiểu Đồng trước đây không biết lễ Giáng Sinh, bây giờ nghe nhạc《Merry Christmas》trên phố lớn ngõ nhỏ, cũng sẽ hát theo một cách ngộ nghĩnh.

Sau khi Thu Sanh nói với con bé rằng Giáng Sinh còn có ông già Noel đến tặng quà, Tiểu Đồng liền bối rối, ngày nào cũng quỳ gối trước cửa sổ sát đất xem nửa ngày, muốn xem ông già Noel có bay từ trên trời xuống không.

Tang Bưu tuy không biết con bé đang xem gì, nhưng cũng sẽ ngồi xổm sau cửa sổ cùng Tiểu Đồng.

Chú gà Tang Bưu đang tuổi lớn, đã đến giai đoạn xấu hổ, lông tơ khi còn nhỏ đã rụng dần, lông cánh trưởng thành chưa mọc đầy đủ, bây giờ Tang Bưu trông như một con gà trụi lông bệnh tật.

Thu Sanh cảm thấy Tang Bưu thời kỳ xấu hổ thật sự xấu đến không nỡ nhìn, liền may cho nó rất nhiều quần áo nhỏ xinh xắn, miễn cưỡng vớt vát lại chút nhan sắc.

Đêm Giáng Sinh, nhà trẻ có tiệc tối mừng Giáng Sinh, Tiểu Đồng cũng muốn biểu diễn tiết mục.

Thu Sanh và Chung Cẩn mang theo máy quay phim ngồi ở khán phòng, Tiểu Đồng cao hơn các bạn một chút, vừa ra sân họ đã nhìn thấy bé, Chung Cẩn vội vàng giơ máy quay lên ghi lại.

Tiểu Đồng đóng vai cây thông Noel, bé mặc một chiếc váy xòe hình cây thông Noel, trên đầu còn đội một chiếc mũ hình cành cây màu xanh lá cây, trên váy trang trí những chiếc đèn nhỏ đủ màu sắc, khi bé xoay tròn, đèn trên váy cũng nhấp nháy sáng lên.

Tuy rằng Tiểu Đồng giống Chung Cẩn, không có năng khiếu vũ đạo, nhưng bé nhảy rất nghiêm túc, với vẻ mặt nghiêm túc nhất, thực hiện những động tác cứng đờ như thể đang tập thể dục theo đài, lại có một vẻ đáng yêu trái ngược đặc biệt.

Khi tiệc tối tan cuộc, Tiểu Đồng thay bộ đồ diễn ra, đội mũ Giáng Sinh màu đỏ, mặc áo len họa tiết tuần lộc, còn dùng chiếc làn nhỏ xách theo ba quả táo được gói cẩn thận, cho ba và mẹ mỗi người một quả, quả còn lại mang về nhà, sáng mai đưa cho dì Lương.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa xong Tiểu Đồng vẫn không chịu ngủ.

Mái tóc rối tung dài đến cằm, mặc bộ đồ ngủ liền thân bằng lông nhung Giáng Sinh, bé quỳ gối sau cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy phía xa có ánh đèn từ xa tiến lại gần, Tiểu Đồng còn tưởng là ông già Noel đến.

Bé vội vàng đứng dậy, la lớn: “Ông già Noel ơi, con là Chung Vân Đồng, xin đừng quên quà của con nhé.”

Kết quả ánh đèn đến gần, lại phát hiện chỉ là một chiếc ô tô.

Tiểu Đồng thất vọng thở dài một hơi, lại quỳ xuống, tiếp tục rất kiên nhẫn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Bé còn lẩm bẩm nói chuyện với Tang Bưu: “Ông già Noel sẽ từ cửa sổ chui vào, giống như một cơn bão nhỏ vậy, từ cửa sổ bay vào. Nhưng con đừng sợ, bão nhỏ là tên côn đồ, ông già Noel là ông già tốt bụng tặng quà.”

Chung Cẩn và Thu Sanh đứng ở hành lang bên kia thấy cảnh này, lại lui vào phòng tiếp tục thương lượng.

Chung Cẩn: “Em cứ dỗ con bé ngủ trước đi, như vậy anh mới có thể giả làm ông già Noel xuất hiện.”

Thu Sanh ra hiệu【OK】với Chung Cẩn, đi vào phòng khách dỗ Tiểu Đồng: “Tiểu Đồng, ông già Noel thường sẽ xuất hiện khi con ngủ, chúng ta đi ngủ trước được không?”

Tiểu Đồng nghe lời đứng dậy, nắm tay Thu Sanh, đi về phía phòng ngủ hai bước, lại chỉ vào mấy món ăn vặt bày bên cây thông Noel:

“Mẹ ơi, nếu con ngủ rồi, mẹ nhớ nhắc ông già Noel ăn chút gì nhé.”

Cô La nói với các bạn nhỏ, khi ông già Noel đến nhà, mọi người phải chuẩn bị một ít sữa bò, bánh quy và cà rốt, ông già Noel ăn no mới có sức lực đi tặng quà cho các bạn khác.

Vì thế Tiểu Đồng đã lấy rất nhiều đồ ăn vặt đặt ở bên cạnh.

Thu Sanh vừa dỗ vừa dụ cuối cùng cũng dỗ được Tiểu Đồng về phòng, Chung Cẩn cũng thay đồ ông già Noel xong, đội mũ và đeo râu giả, chuẩn bị từ ban công bếp vòng sang ban công phòng khách, rồi từ ban công bên kia đi vào phòng khách.

Bộ đồ ông già Noel này vẫn là Hướng Duệ Thành đưa cho Chung Cẩn.

Hai năm trước lão Hướng cũng mặc bộ đồ này giả làm ông già Noel tặng quà cho con trai, bất quá Hướng Tử Mặc bây giờ đã biết ông già Noel là giả, nên quần áo để đó không dùng.

Chung Cẩn cao hơn Hướng Duệ Thành, lại gầy hơn, bộ đồ này mặc vào người, tay áo và ống quần ngắn một đoạn, quần áo lại rộng một vòng, trông rất buồn cười.

Giả làm ông già Noel đi vào phòng khách, Tang Bưu vội vàng bay lại xem xét, còn phát ra vài tiếng "pi pi" nghi hoặc.

Trong phòng ngủ, Tiểu Đồng nhắm mắt lại, nhưng vẫn chưa ngủ, vừa nghe thấy động tĩnh bên ngoài, con bé lập tức xoay người bò dậy, lùi lại từ trên giường bò xuống, bước chân ngắn ngủn lộc cộc chạy ra phòng khách.

Nương theo ánh đèn ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một ông già Noel vác bao, đang lén lút đặt quà ở bên kia.

Tiểu Đồng che miệng nhỏ giọng hỏi: "Xin hỏi, ông có phải là ông già Noel không ạ?"

Chung Cẩn sợ lộ tẩy, không dám nói gì, chỉ có thể gật gật đầu.

Tiểu Đồng bước chân ngắn ngủn đi tới, đầu tiên là nhìn thấy ống quần ông già Noel ngắn một đoạn, lộ ra đôi tất xám của Chung Cẩn.

Con bé béo bụng phệ đứng một bên, khụt khịt cái mũi nhỏ, đánh hơi mùi trong không khí.

Sau đó vang dội kêu lên: "Ba."

Chung Cẩn: "……"

Không ngờ nhanh như vậy đã bị nhận ra.

Chung Cẩn vẻ mặt ba phần cứng đờ bảy phần xấu hổ, động tác hoảng loạn đào quà từ trong bao, trong lòng thầm nghĩ: Chết tiệt, mau chạy.

Tiểu Đồng đỡ cánh tay Chung Cẩn, quỳ xuống bên cạnh Chung Cẩn, cái đầu tròn dựa vào cánh tay Chung Cẩn, nhỏ giọng hỏi:

“Ba ơi, có phải ba đi làm thêm giờ làm ông già Noel không?”

Chung Cẩn: “…?”

Tiểu Đồng vẻ mặt hiểu rõ: “Là nuôi con tốn kém quá, nên ba phải đi làm thêm kiếm tiền sao?”

“Cho nên căn bản không có ông già Noel, ông già Noel đều là người đi làm thuê đóng giả đúng không?”

Thấy không giấu được nữa, Chung Cẩn đành phải dày mặt gật đầu: “Ừ.”

Tiểu Đồng chống hai tay xuống sàn nhà, duỗi thẳng chân bò dậy, đi đến bên bàn trà, ôm một bình sữa bò nguyên chất loại 1 lít đến, “cạch” một tiếng đặt xuống chân Chung Cẩn:

“Vậy ba ăn nhiều một chút đồ, ăn no còn đi phát quà cho các bạn khác nữa.”

Chung Cẩn dưới ánh mắt mong chờ vô hạn của Tiểu Đồng, vặn nắp bình sữa, ngửa đầu uống một ngụm.

Tiểu Đồng lại đi tới, lấy ra một ít bánh quy và cà rốt, đặt trước mặt Chung Cẩn: “Mau ăn đi.”

Chung Cẩn: “…” Tượng trưng ăn một gói bánh quy.

Tiểu Đồng nhặt củ cà rốt trên đất dúi vào miệng Chung Cẩn: “Mau ăn đi.”

Chung Cẩn ngồi xổm trên đất, “răng rắc răng rắc” nhai cà rốt, Tiểu Đồng đứng bên cạnh anh, tay nhỏ nắm quả bông trắng trên mũ Giáng Sinh của anh, mở ra chế độ lảm nhảm.

Chương 83

DTV-EBOOK

"Công ty ông già Noel là một công ty ạ? Là ông chủ Giáng Sinh phát lương cho ba đúng không?"

"Một ông già Noel phải tặng bao nhiêu quà cho các bạn nhỏ?"

"Con thật may mắn, vừa đúng là ba đến tặng quà cho con."

"Công ty có phát tuần lộc cho ba không? Ba có bay trên trời được không?"

Ý tưởng của con bé bay bổng như ngựa phi, Chung Cẩn cũng không biết nên trả lời thế nào, sợ không cẩn thận lỡ lời, ngược lại phá hỏng sự ngây thơ của con bé.

Anh giống như một con lừa ngốc nghếch, chỉ biết "răng rắc răng rắc" nhai cà rốt.

Thấy một củ cà rốt đã ăn xong, Tiểu Đồng đẩy đẩy cánh tay Chung Cẩn: "Được rồi, ba cũng ăn no rồi, mau đi tặng quà cho các bạn khác đi, bọn họ đang sốt ruột chờ đấy."

Chung Cẩn thầm nghĩ, làm sao xuống sân khấu mới phù hợp với thân phận ông già Noel làm công hiện tại của mình?

Rời đi từ cửa chính thì có vẻ quá bình dân?

Cũng may Thu Sanh kịp thời giải vây cho anh, Thu Sanh đi tới kéo tay Tiểu Đồng: "Bảo bối, chúng ta phải về đi ngủ rồi, con ở đây, tuần lộc cũng không dám đến đón ông già Noel đâu."

Thu Sanh đưa Tiểu Đồng về phòng xong, Chung Cẩn cũng lặng lẽ trở về phòng ngủ chính, thay bộ đồ ông già Noel ra, gấp quần áo lại, nhét vào chỗ cao nhất trong tủ quần áo.

Anh đoán trước được Tiểu Đồng nửa đêm chắc chắn sẽ dậy, mang đèn pin đến xem anh có ở trong phòng không.

Nếu phát hiện anh đang ngủ, chuyện ông già Noel sẽ bị lộ.

Vì thế Chung Cẩn ôm chăn gối, lặng lẽ đi vào phòng làm việc của Thu Sanh, khóa trái cửa, trải chăn xuống đất ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Chung Cẩn tỉnh dậy trong bóng tối. Anh đầu tiên cảm thấy hoàn cảnh có chút xa lạ, nhắm mắt lại, hơi thích ứng với ánh sáng mờ ảo, đột nhiên nhìn thấy một loạt đầu búp bê trên giá, còn giật mình.

Nhưng anh rất nhanh nhớ ra tối qua mình ngủ ở phòng làm việc của Thu Sanh.

Trong nhà bật lò sưởi ấm áp, ngủ dưới đất thật ra cũng không lạnh, chỉ là sàn nhà hơi cứng, ngủ một đêm dậy, eo có chút đau nhức.

Anh ôm chăn gối về phòng ngủ, xoa xoa eo rồi vào phòng tắm rửa mặt.

Buổi sáng ăn bữa sáng, Tiểu Đồng nhai bánh mì sandwich, đột nhiên hỏi: “Vậy, ba ơi, công ty ông già Noel có trả lương cho ba không?”

Chung Cẩn mặt không đổi sắc: “Ừ, trả rồi.”

Tiểu Đồng có vẻ yên tâm hơn một chút.

Một lát sau, con bé lại hỏi: “Vậy, ba ơi, ba đi làm ở công ty ông già

Noel, có phải một năm chỉ làm một ngày không?"

"Đúng vậy."

Tiểu Đồng gật gật đầu, bưng cốc hút sữa bò nóng uống một nửa. Thu Sanh bóc trứng gà đưa cho con bé, Tiểu Đồng hai tay cầm trứng gặm, sau đó không hỏi chuyện công ty ông già Noel nữa.

May mà con bé không hỏi, nếu không Chung Cẩn cũng không biết bịa chuyện thế nào nữa.

Gần đây cục cảnh sát Hải Sơn có một vụ án mạng, cuối năm lại là thời điểm xét duyệt án, nhân lực của cục không đủ, liền điều Chung Cẩn đến hỗ trợ.

Cuối tuần, Chung Cẩn cũng phải đội gió lạnh đi làm.

Tiểu Đồng cưỡi xe ba bánh ở huyền quan, thấy Chung Cẩn đi rồi, bé lại đạp xe con về phòng khách.

Sau khi Thu Sanh hợp tác với công ty Văn Hòa Xương bất hòa, liền nảy ra ý tưởng tự mình làm tài khoản video, cô muốn quay lại quá trình làm đồ thủ công thành video, chia sẻ lên mạng xã hội.

Nhưng làm kênh video cần có đội ngũ chuyên nghiệp, cần chuyên gia phụ trách quay phim và quảng bá.

Mấy ngày nay Thu Sanh đều liên hệ với một số đội ngũ làm truyền thông tự do, hiện đang xem tài liệu mà các đội ngũ đó gửi đến.

Tiểu Đồng cưỡi xe con trở về, thấy Thu Sanh đang dùng máy tính làm việc, con bé liền dán lại gần, dùng trán cọ cọ mu bàn tay Thu Sanh.

Thu Sanh mắt dán vào màn hình máy tính, hỏi con bé: “Sao vậy bảo bối? Muốn xem phim hoạt hình à?”

Tiểu Đồng đặt cằm lên mu bàn tay Thu Sanh: “Mẹ ơi, con muốn học tính toán.”

“Hả?”

Thu Sanh buông máy tính, xoay xoay mu bàn tay, dùng lòng bàn tay áp lên trán Tiểu Đồng, ngạc nhiên nói:

“Con không khỏe ở đâu à? Sao lại chủ động muốn học tính toán?”

Tiểu Đồng lắc đầu: “Con rất khỏe, mẹ dạy con học tính toán được không?”

“Đương nhiên được.”

Thu Sanh thu máy tính lại để một bên, bảo Tiểu Đồng lấy những que tính mà con bé dùng để học tính toán ra.

Que tính là những que nhỏ nhiều màu sắc, to bằng que bông tai, có những que tính này, Tiểu Đồng khi học phép cộng trừ, sẽ không cần phải bẻ ngón chân ra đếm từng cái nữa, trực tiếp đếm que tính là được.

Ngày thường Tiểu Đồng học online luôn hay xao nhãng, lát muốn uống nước, lát muốn đi vệ sinh, lát lại nghịch chân, lát nữa lại chạy nhanh đi xem Tang Bưu có đói bụng không.

Đối với đủ loại hành vi lười biếng của con bé, Thu Sanh và Chung Cẩn trước nay đều mặc kệ. Cô giáo cũng cảm thấy Tiểu Đồng còn quá nhỏ, việc dạy học giống như một cách bầu bạn hơn, chơi đùa với con bé, từ từ thấm nhuần một số kiến thức.

Cho nên Tiểu Đồng học rất chậm, phép cộng trừ trong phạm vi mười con bé đến nay vẫn chưa học xong hoàn toàn.

Hôm nay học lại đặc biệt nghiêm túc, hơn nữa trước đó cũng đã có một số kiến thức cơ bản, bất quá mới qua một giờ, con bé đã nắm vững phép cộng trừ trong phạm vi mười.

Ngay cả Thu Sanh cũng rất ngạc nhiên: “Bảo bối, con có phải di truyền gen học bá của ba và cô con không?”

Tiểu Đồng cười hắc hắc: “Con là Tiểu Đồng ngốc nghếch.”

“Con khiêm tốn quá bảo bối.” Thu Sanh vui vẻ xoa đầu tròn của con bé: “Trưa nay mẹ thưởng cho con ăn McDonald được không?”

“Mẹ ơi, chúng ta gói mang đến đồn công an ăn cùng ba được không?”

Thu Sanh cầm điện thoại lên: “Hôm nay hình như ba ở bên cục rồi, mẹ gọi điện thoại hỏi một câu.”

Tiểu Đồng tự mình thu dọn que tính, xếp ngay ngắn vào hộp, phân loại màu sắc rõ ràng.

Hành vi và thói quen quả thật giống Chung Cẩn như đúc.

Thu Sanh nói chuyện điện thoại xong, Chung Cẩn bên kia nói buổi trưa không có việc gì, bảo hai mẹ con qua đó.

Khoảng thời gian trước Thu Trầm đến Hải Sơn ở chơi một thời gian, cảm thấy trong nhà chỉ có một chiếc xe thật sự không tiện, liền lấy danh nghĩa Thu Sanh mua thêm một chiếc BMW để ở đây dùng.

Thu Sanh ngại xe mới có mùi, liền đưa chiếc BMW cho Chung

Cẩn lái, cô thì mỗi ngày lái chiếc xe việt dã cũ của Chung Cẩn.

Lái xe ra khỏi nhà, ghé McDonald mua đồ ăn mang đi, Thu Sanh lại chở Tiểu Đồng đến cục cảnh sát tìm Chung Cẩn.

Chiếc xe việt dã của Chung Cẩn có đăng ký ở cục, có thể đỗ ở bãi đỗ xe của Cục Công An Thành Phố.

Đỗ xe xong, Thu Sanh gọi điện thoại cho Chung Cẩn, lát sau, Chung Cẩn mặc thường phục xuất hiện ở cửa cục, vẫy tay với họ.

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng, Thu Sanh xách hộp cơm, cùng nhau vào nhà ăn của cục.

Bây giờ đã qua giờ cơm, trong nhà ăn không có nhiều người, họ tìm một góc vắng người ngồi xuống.

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng lên đùi, bóc quả táo nước đưa cho bé.

Tiểu Đồng ôm quả táo nước, khẽ nhíu mày: “Sao ba lại đi làm thêm giờ ở đây?”

Chung Cẩn: “Đây không phải làm thêm giờ, đây là điều động tạm thời, hai ngày nữa ba về đồn thôi.”

Tiểu Đồng hút một ngụm táo nước, dùng giọng điệu như người lớn, nghiêm túc nói: “Hôm nay con đã học xong tính toán rồi, tối nay sẽ tìm cậu đổi tiền, sau này con kiếm tiền nuôi ba, ba không cần đi làm thêm ở khắp nơi nữa.”

Chung Cẩn: “...?”

Thu Sanh bừng tỉnh: “Bảo bối hôm nay con chủ động học tập, hóa ra là vì kiếm tiền nuôi ba sao?”

Chung Cẩn nghe mà không hiểu ra sao: “Sao vậy?”

Thu Sanh liền kể lại cho Chung Cẩn chuyện Tiểu Đồng chủ động học tập hôm nay, ban đầu còn không biết nguyên nhân, bây giờ đã rõ.

Hóa ra là tối qua thấy ba đi làm thêm ở công ty ông già Noel, thương ba, nên hôm nay chủ động học tập, muốn dùng kiến thức đổi tiền với cậu để nuôi gia đình.

Chung Cẩn có chút cảm động, lại có chút buồn cười, sao lại có mạch não đáng yêu như vậy?

Anh giải thích cho Tiểu Đồng nửa ngày, việc ba đi làm ở công ty ông già Noel không phải vì tiền, chỉ là công ty đó vừa vặn cần một ông già Noel.

Tiểu Đồng cắn miếng gà rán, lại hỏi: “Vậy tại sao thứ bảy chủ nhật ba cũng phải đến đây làm thêm giờ?”

Chung Cẩn giải thích với con bé đây gọi là điều động tạm thời, con bé cũng không hiểu có ý gì.

Cuối cùng Chung Cẩn lười giải thích, liền nói: “Được rồi, vậy sau này con kiếm tiền nuôi ba.”

Tiểu Đồng vẻ mặt【con biết mà】thoải mái: “Yên tâm đi, con học xong tính toán rồi, ngày mai còn học tiếng Anh nữa.”

Chung Cẩn: “…” Cứ như vậy đột ngột không kịp phòng bị mà được ăn cơm mềm.

Lễ Giáng Sinh năm nay, Tiểu Đồng tổng cộng nhận được ba món quà, những món quà này thật ra là của ba mẹ và cậu tặng, nhưng Tiểu Đồng vẫn luôn nghĩ là công ty ông già Noel miễn phí phát.

Mãi đến khi Chung Cẩn chạng vạng tối từ cục về nhà, cả nhà ba người mới ngồi dưới cây thông Noel trong phòng khách, bắt đầu mở quà.

Món quà đầu tiên là của Thu Sanh tặng.

Bộ quần áo nhỏ mà Tiểu Đồng mặc từ thế giới khác đến đã chật, bây giờ không mặc được nữa, Thu Sanh liền mở chiếc áo ngắn hương vân ra, nhồi thêm bông vào bên trong, khâu thành một con búp bê.

Hình dáng búp bê chính là con chó lớn trong giấc mơ của Thu Sanh.

Trước đây Chung Cẩn nghi ngờ Tiểu Đồng chính là con chó lớn đó, Thu Sanh ban đầu còn chưa tin. Nhưng từ khi sống cùng Tiểu Đồng nửa năm nay, cô phát hiện rất nhiều thói quen và động tác của Tiểu Đồng thật sự rất giống chó con.

Bất quá nguyên nhân sâu xa hơn, Thu Sanh cũng không muốn truy cứu, mặc kệ là chó hay là trẻ con, bé đều là con gái của Thu Sanh.

Tiểu Đồng liếc mắt một cái liền nhận ra hình dáng con chó lớn, giang hai tay, hưng phấn kêu: “Thiên Vân.”

Chung Cẩn lại trêu con bé: “Đây là con đấy à?”

Tiểu Đồng ôm con chó lớn lăn lộn trên đất, giở trò ăn vạ: “Không cho nói không cho nói.”

Chung Cẩn lại bế Tiểu Đồng dậy, mở món quà thứ hai ra.

Món quà thứ hai là một chiếc ngọc bội nhỏ, nhìn từ chính diện là một chiếc lệnh bài tinh xảo, mặt sau có bốn chữ nhỏ xíu, 【miễn tấu ngọc bài】.

Tiểu Đồng nghiêng đầu xem chiếc ngọc bội, không rõ có ý gì.

Chung Cẩn nói: “Đây là ba... là ba chọn quà cho con từ công ty Giáng Sinh, công ty Giáng Sinh biết tính ba không tốt lắm, lúc tức giận có thể sẽ đánh con. Cho nên lúc ba nổi nóng, con cứ lấy chiếc ngọc bội này ra, nhắc ba đừng giận con.”

Tiểu Đồng ôm con chó lớn nằm trên đất, vẻ mặt ngây thơ.

Chung Cẩn còn tưởng bé không hiểu, đang định giải thích lại một lần, liền thấy Tiểu Đồng cười hì hì ngồi dậy: “Cái này hay.”

Chung Cẩn vừa thấy vẻ mặt láu cá của bé, lại có chút hối hận vì đã tặng món quà này cho bé.

Món quà cuối cùng là Thu Trầm gửi từ Kinh Thị đến, một bưu kiện lớn nặng trịch, khi gửi đến đã được đóng gói cẩn thận, không biết bên trong là gì.

Chung Cẩn giúp Tiểu Đồng mở giấy gói ra, lộ ra bên trong một chiếc hộp giấy xinh xắn, trên hộp còn in hình trái tim đào màu hồng nhạt.

Chương 84

DTV-EBOOK

Mở hộp giấy ra, lộ ra một góc nội dung bên trong như tảng băng trôi.

Chung Cẩn liền có dự cảm không lành.

Thu Trầm sẽ không phát điên như vậy chứ?

Trực tiếp lật nắp thùng giấy lên, sự thật phơi bày, trong chiếc hộp xinh đẹp này, cư nhiên nhét đầy một hộp giáo trình.

Chung Cẩn lấy ra mấy quyển lật xem, giáo trình ngữ văn, toán học, ngoại ngữ đều có, thậm chí còn có cả《Cơ sở Piano》,《Nhập môn Violin》và những sách kỹ năng tương tự.

Anh ném sách trở lại hộp, đá văng nó: "Chắc là lấy nhầm rồi, mai ba mang trả lại cho công ty ông già Noel."

Tiểu Đồng quỳ trên sàn nhà, trong lòng ôm con chó bông hương vân, trên cổ đeo ngọc bài miễn tấu, trợn tròn mắt đen, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Cái này chắc chắn là cậu gọi điện thoại bảo công ty ông già Noel đưa tới."

Tháng cuối năm nay là Tết Âm Lịch, Thu Sanh vào giữa tháng đã về Kinh Thị trước.

Cô liên hệ được một đội ngũ truyền thông tự do ở Kinh Thị, thẩm mỹ và tác phẩm nhiếp ảnh của đội ngũ đó rất phù hợp với ý tưởng của cô.

Hơn nữa Thu Sanh trước đây rất thích một giáo viên làm nghề tráng men cảnh thái lam, kênh video của cô giáo đó cũng do đội ngũ này vận hành, chẳng qua vị giáo viên đó tuổi đã cao, hơn nữa năm ngoái lại bị bệnh một trận, kênh video cũng ngừng cập nhật.

Cho nên đội ngũ truyền thông tự do này mới rảnh rỗi, họ cũng đang tìm kiếm người có tay nghề để hợp tác. Hai bên ban đầu đã liên lạc trực tuyến, đều rất có ý định hợp tác.

Thu Sanh về Kinh Thị trước, chủ yếu là để gặp đội ngũ này.

Tiếp theo, cô bàn bạc với Chung Cẩn một chút.

Nếu trực tiếp mang Tiểu Đồng xuất hiện trước mặt bố mẹ, cô không thể đoán trước được phản ứng của bố mẹ sẽ như thế nào, sợ họ phản ứng thái quá dọa con.

Cho nên Thu Sanh về trước, tìm cơ hội nói thật với bố mẹ về chuyện của Tiểu Đồng, đợi cô trấn an được cảm xúc của bố mẹ, Chung Cẩn sẽ đưa Tiểu Đồng đến sau.

Thu Sanh vừa đi, việc chải đầu cho Tiểu Đồng vào buổi sáng liền rơi xuống đầu Chung Cẩn.

Tóc Tiểu Đồng vừa nhiều vừa mềm mượt, Thu Sanh chải tóc cho con bé trông rất dễ dàng, tóc nhẹ nhàng biến hóa đủ kiểu trong tay, đến lượt Chung Cẩn, anh cảm thấy mình như kẻ vụng về.

Mãi mới gom được những sợi tóc mềm mại lại với nhau, tuy rằng trên đỉnh đầu vẫn hơi rối, nhưng Chung Cẩn không dám chỉnh sửa nữa, buông tay sợ lại không chải được.

Anh nhéo cái đuôi ngựa nhỏ trên đỉnh đầu Tiểu Đồng, tiếp theo là tìm dây chun buộc tóc, tìm một vòng trên bàn trang điểm,

không thấy dây chun đâu.

Chung Cẩn liền hỏi Tiểu Đồng: “Dây chun buộc tóc của con ở đâu?”

Tiểu Đồng nghĩ nghĩ: “Ở phòng ngủ.”

Chung Cẩn nhéo tóc, giống như nhổ một cây củ cải mầm, kéo Tiểu Đồng vào phòng ngủ, một tay nhéo tóc, một tay tìm kiếm bên tủ đầu giường: “Không có mà.”

“Có lẽ ở phòng làm việc thì sao.” Tiểu Đồng lại nói.

Chung Cẩn lại nhéo tóc đưa bé đến phòng làm việc, đồ đạc trong phòng làm việc quá nhiều, có chút không biết bắt đầu từ đâu.

Anh lại nhéo tóc, dẫn Tiểu Đồng từ phòng làm việc ra phòng khách, tìm thấy chiếc điện thoại đặt trên bàn trà, gọi cho Thu Sanh một cuộc điện thoại.

Nói chuyện điện thoại xong, lại kéo Tiểu Đồng trở lại phòng làm việc, tìm thấy hộp trang điểm ở ngăn kéo thứ hai bên phải bàn làm việc, rồi từ ngăn thứ ba trong hộp trang điểm lấy ra một nắm dây chun đủ màu sắc.

May mà gọi điện thoại cho Thu Sanh, nếu không cái đám dây chun này giấu kỹ đến trộm cũng không tìm thấy.

Chung Cẩn lấy dây chun ra, buộc tóc cho Tiểu Đồng: “Được rồi, đi đánh răng đi.”

Tiểu Đồng chạy đến phòng vệ sinh phòng ngủ chính, trèo lên cái ghế nhỏ trước bồn rửa mặt, soi gương, thấy cái đuôi ngựa nhỏ hơi rối và lệch.

Con bé đưa tay lên, nắm lấy dây chun trên đầu, thà xõa tóc ra,

cũng không cần cái bím tóc nhỏ xấu xí này.

Chung Cẩn rửa mặt trong phòng vệ sinh ở phòng khách, đánh răng xong quay lại xem Tiểu Đồng, phát hiện tóc con bé lại xõa ra rồi. Anh còn tưởng là mình vừa rồi buộc không chặt, liền cầm lược chuẩn bị chải lại.

Tiểu Đồng đi đôi dép lê hình ếch xanh bằng lông nhung lên cái ghế hoạt hình, miệng ngậm bàn chải đánh răng, xua tay với Chung Cẩn: "Thôi, con đội mũ là được rồi, ba đừng làm khó mình."

Chung Cẩn: "..."

Sau đó khi ra ngoài, Chung Cẩn liền tìm một chiếc mũ liền khăn choàng hình gà trống đội lên đầu bé, che đi mái tóc rối bời.

Bé có chiếc mũ gà trống này, Tang Bưu cũng có một chiếc, đều do Thu Sanh làm, của Tiểu Đồng màu đỏ, của Tang Bưu màu lam.

Tang Bưu hiện giờ chắc là đến tuổi nổi loạn, mặc tã giấy, mỗi ngày không làm việc của gà, Tiểu Đồng ngủ thì nó kêu "pi pi pi" không ngừng bên tai con bé.

Tiểu Đồng xem phim hoạt hình thì Tang Bưu bước đi khoan thai, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới đi lui trước TV.

Thậm chí còn chiếm cả ổ chó của Tiểu Đồng, nằm lì trong đó không chịu ra.

Tiểu Đồng cũng bắt đầu trốn tránh việc trông trẻ, nhất quyết không chịu ở nhà với dì Lương, mỗi ngày theo Chung Cẩn đến đồn công an.

Dì Lương đề nghị hay là đưa Tang Bưu về nông thôn nuôi.

Tiểu Đồng chột dạ xua tay: “Trẻ con khi còn nhỏ đều nghịch ngợm mà, chúng ta vẫn yêu nó.”

Chung Cẩn liếc mắt một cái liền nhìn ra con bé đang chột dạ chuyện gì, chắc chắn con bé sợ lần này đưa Tang Bưu đi, lần sau sẽ đến lượt đưa chính mình đi.

Trước đây toàn là tiểu ma đầu làm yêu quái hành hạ mọi người, bây giờ cũng có Tang Bưu chế ngự được con bé, 'bố dượng' và ‘mẹ kế’ rất vui sướng khi người gặp họa.

Cuối năm, đồn công an muốn đi thăm hỏi những người già neo đơn ở khu vực quản lý, trong sở đặt mua rất nhiều dầu ăn, gạo, mì và những thứ tương tự, buổi sáng xe tải chở một xe lớn vật tư đến, Hồ Đắc dẫn theo mấy cảnh sát trẻ tuổi giúp đỡ chuyển đồ vào kho.

Tiểu Đồng thấy mọi người đang chuyển đồ, liền lái chiếc xe thể thao Ferrari mà cậu mua cho bé đến hiện trường chi viện.

Chiếc xe thể thao của bé quá lớn, trước đây để trong nhà chạy không được, lại sợ gây ra tiếng động làm ồn hàng xóm. Chung Cẩn dứt khoát cho bé kéo đến đồn công an, trưng dụng toàn bộ sân rộng, ở đây có thể tùy ý bé nghịch.

Ngày đầu tiên Tiểu Đồng lái xe thể thao đến đồn, mọi người ban đầu còn tưởng là đồ chơi của trẻ con, căn bản không để ý.

Sau đó Nhiêu Thi Thi phát hiện chiếc xe thể thao này rất tinh xảo, liền định lên mạng tra xem bao nhiêu tiền, Tết Âm Lịch mua một chiếc cho cháu trai ở nhà.

Kết quả tra giá, hơn 8 vạn.

Thôi vậy.

Hơn nữa chiếc xe thể thao này chịu tải cũng rất trâu, theo giới thiệu trên mạng, có thể chở được 500kg trọng lượng. Vì thế mấy cảnh sát "nặng ký" của đồn, liền lần lượt chạy đến chơi xe thể thao của Tiểu Đồng, Tiểu Đồng cũng rất biết làm ăn.

Bé lấy đồng hồ đếm ngược từ cặp sách ra, mỗi người mỗi lần chơi mười phút, thu tiền bằng các loại đồ ăn vặt.

Sau đó vụ giao dịch ngầm của họ bị Chung sở trưởng phát hiện, ra lệnh cưỡng chế nhóm cảnh sát không được mua đồ ăn vặt cho Tiểu Đồng nữa, nếu phát hiện ai còn mua cho bé, liền điều đến đội quản lý đô thị đào cống thoát nước.

Hơn nữa mọi người chơi vài lần xe chạy chậm cũng hết mới lạ, vì thế việc kinh doanh xe đen của Tiểu Đồng cũng thất bại.

Bất quá hôm nay trong sở cần khuân vác vật tư, Tiểu Đồng thật sự giúp đỡ lớn.

Sân trước đồn công an thông với kho phía sau, có một đoạn đường khá hẹp, xe tải không vào được, phải dựa vào sức người khuân vác.

Tiểu Đồng thuần thục điều khiển Ferrari, giúp đỡ từng chuyến vận chuyển gạo, mì và dầu ăn đến kho, Hồ Đắc và mọi người ở kho tiếp ứng con bé.

Mãi đến giữa trưa mới chuyển xong nửa thùng xe vật tư.

Tiểu Đồng đỗ chiếc Ferrari dưới mái hiên ở một khoảng đất trống, đây là khu vực đỗ xe mà Chung Cẩn chỉ định cho bé. Đỗ xe ngay ngắn xong, Tiểu Đồng ấn nút mở cửa xe điện, từ trên xe bước xuống, chạy chân ngắn về đồn công an.

Bé cõng chiếc túi nhỏ, một mạch chạy vào văn phòng sở trưởng,

dùng đầu húc cửa xông vào: “Ba ơi, con khát nước.”

Chung Cẩn cầm cốc nước của bé, sờ thấy nước bên trong hơi lạnh, đứng dậy đi đến máy lọc nước, thêm chút nước ấm cho bé.

Đưa nước ấm cho Tiểu Đồng, nhìn thấy tay bé lạnh cóng đỏ hết cả.

Chung Cẩn hỏi: “Găng tay đâu?”

Tiểu Đồng “ùng ục ùng ục” uống ừng ực nửa bình nước, uống xong mới hưng phấn nói: “Con lái xe kéo gạo với mì, găng tay con tháo ra để trong túi nhỏ rồi.”

Nói xong còn đắc ý vỗ vỗ chiếc túi đưa thư trên người, ý bảo găng tay ở bên trong, không bị mất.

“Nhà con thế nào vậy? Lái Ferrari kéo gạo với mì?”

Chung Cẩn trêu một câu, bế con bé lên đùi, để Tiểu Đồng thò tay vào trong áo lông của anh sưởi ấm.

Tiểu Đồng thò tay vào vạt áo lông của anh, cái đầu tròn dựa vào ngực Chung Cẩn, cả người ấm áp, con bé há miệng ngáp một cái thật to, nhắm mắt lại rồi ngủ thiếp đi.

Chung Cẩn cúi đầu nhìn đứa bé béo đang ngủ say trong lòng, từ khi cậu đi rồi, nhà trẻ lại nghỉ, ngày tháng của con bé thật sự quá nhàn nhã.

Anh nghiêng người lấy chiếc áo khoác dựa trên lưng ghế, trải ra, đắp lên người bé.

Tiểu Đồng vì ngủ trưa nên lỡ bữa trưa ở nhà ăn của đồn, Chung Cẩn cứ ôm bé ngủ, cũng không ăn cơm.

Đợi bé tỉnh giấc, Chung Cẩn liền đưa bé đến một quán lẩu gần đó ăn lẩu riêu cua.

Quán lẩu ngay đối diện nhà trẻ, xuyên qua lớp kính mờ hơi nước, vừa vặn có thể nhìn thấy cổng chính nhà trẻ, vì học sinh đã nghỉ đông hết, cổng nhà trẻ cũng vắng vẻ.

Tiểu Đồng dùng thìa múc một miếng đậu phụ phồng, Chung Cẩn giúp bé dùng đũa chọc thủng miếng đậu phụ, bên trong đậu phụ rất nóng, phải thổi mười cái mới ăn được.

Tiểu Đồng bĩu môi thổi miếng đậu phụ, đột nhiên giơ ngón tay lên, trợn mắt hỏi: “Ba ơi, có cách nào đóng cửa nhà trẻ luôn không?”

Chung Cẩn: “... Không có.”

Tiểu Đồng thất vọng thở dài, sau đó lại hỏi một câu khác: “Con vừa thổi bao nhiêu cái?”

Chung Cẩn: “Vài cái, bao nhiêu thì không đếm được.”

“Con vừa thổi mấy cái, bao nhiêu cái?”

Thật ra miếng đậu phụ đã nguội, Chung Cẩn cố ý trêu con bé: “Ba không biết, con đếm lại từ đầu đi.”

Tiểu Đồng liền vẻ mặt khổ sở đếm lại từ đầu một lần.

Buổi chiều, Mao Phỉ Tuyết muốn dẫn đội đi thăm hỏi những người già neo đơn, liền đến hỏi Tiểu Đồng có muốn đi cùng không.

Các cụ ở nhà lâu rồi, đều thích náo nhiệt, đặc biệt thích trẻ con, mang theo Tiểu Đồng đi cùng, chắc chắn các cụ sẽ rất vui.

Chung Cẩn giúp Tiểu Đồng đội mũ, quàng khăn và đeo găng tay cẩn thận, nhắc bé không được tháo găng tay ra ngoài, rồi để bé đi theo Mao Phỉ Tuyết và mọi người.

Các cảnh sát đều xách đồ trên tay, Tiểu Đồng không cần họ bế, tự mình đi đôi ủng đi tuyết, bước chân ngắn ngủn, vững chắc đi theo mọi người.

Khi đến khu dân cư, ở đây có một đoạn đường dốc, hai ngày nay nhiệt độ thấp, đoạn dốc này lại không có ánh nắng chiếu tới, nước hơi đóng băng, đi lên rất trơn.

Tiểu Đồng đi lên hai bước, đế giày trượt, ngã một cái "ịch" xuống đất.

Hồ Đắc vươn tay kéo bé lên, sợ bé khóc, liền nói trước: "Cái sàn nhà hư này, làm ngã bảo bối của chúng ta rồi, đánh nó."

Tiểu Đồng kéo tay Hồ Đắc, nhìn về phía chỗ vừa ngã, rồi ngồi xổm xuống, nhặt một hòn đá nhỏ lên.

Bé nhìn chằm chằm hòn đá nhỏ một lúc, nghiêm túc nói: "Một tên đá cộm mông, nó cộm vào mông con."

Mấy cảnh sát đều bị bé chọc cười nghiêng ngả, Mao Phỉ Tuyết càng thả đồ xuống đất, ôm bụng cười.

"Cái đứa bé xui xẻo này."

Cười một lúc, Mao Phỉ Tuyết dùng khăn giấy lau nước mắt ở khóe mắt, nói với Hồ Đắc: "Đoạn này trơn quá, các cụ đi lại chắc chắn rất bất tiện, anh quay lại tìm bên bất động sản, sửa lại đường đi, bên cạnh tốt nhất làm thêm cái tay vịn bằng inox."

Tiểu Đồng đi theo các cảnh sát đi thăm hỏi người già, mãi đến chạng vạng mới về.

Mùa đông trời tối nhanh, mới 6 giờ tối bầu trời đã đen kịt, cửa văn phòng sở trưởng mở rộng, Chung Cẩn thỉnh thoảng lại phải nhìn ra ngoài, vẫn không thấy Tiểu Đồng về.

Chương 85

DTV-EBOOK

Anh dứt khoát bỏ dở công việc, đứng dậy đi ra khỏi đồn công an, đứng ngay ở cổng lớn chờ.

Đợi trong gió lạnh hai mươi phút, cuối cùng cũng nhìn thấy chiếc xe cảnh vụ xuất hiện trong tầm mắt, Chung Cẩn lúc này mới cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút.

Cũng không biết vì sao, rõ ràng biết Tiểu Đồng ở cùng các cảnh sát là an toàn, cũng biết nếu có chuyện gì họ chắc chắn sẽ liên lạc với mình.

Nhưng cả buổi trưa không nhìn thấy Tiểu Đồng, Chung Cẩn liền cảm thấy trong lòng trống rỗng. Nhìn thấy đứa bé béo lùn từ trên xe được bế xuống, cõng chiếc túi nhỏ lắc lư chạy về phía mình, Chung Cẩn mới cảm thấy an tâm.

Anh khom lưng bế Tiểu Đồng lên, nhìn thấy mũ, khăn quàng cổ, găng tay của bé đều được đội và đeo cẩn thận, lại giơ tay sờ mặt bé, mặt vẫn còn ấm.

Vào đến văn phòng, Tiểu Đồng giãy giụa muốn xuống đất.

Chung Cẩn đặt bé xuống, Tiểu Đồng từ trong túi áo phao lấy ra hai chiếc kẹo, nhón chân, đặt lên bàn làm việc của Chung Cẩn.

“Ở đâu ra đấy?” Chung Cẩn hỏi.

Tiểu Đồng cúi đầu tiếp tục lục lọi trong túi: “Các ông bà cho con.” Vừa nói, bé lại móc ra một ít hạt dưa, lạc và các loại quả khô khác.

Lục lọi hết túi, Tiểu Đồng tháo chiếc túi nhỏ xuống, lộn trái túi ra, lại đổ ra rất nhiều kẹo và đồ ăn vặt, thậm chí còn có mấy hộp sữa chua.

Khi Chung Cẩn cho rằng cuối cùng cũng hết, Tiểu Đồng lại xoay người, quay lưng về phía Chung Cẩn: "Trong mũ còn có, giúp con lấy ra."

Chung Cẩn thò tay vào mũ áo phao của con bé, móc ra táo, quýt và chuối.

Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh các cụ nhét đồ ăn vặt và trái cây vào túi đứa bé một cách nhiệt tình.

Chung Cẩn: "Con đi thăm hỏi kiểu gì vậy? Con đi bóc lột mồ hôi nước mắt của nhân dân à?"

Tiểu Đồng cầm một viên kẹo mềm nhờ Chung Cẩn bóc vỏ, còn nói: "Con rất thích các cụ, các cụ cười lên giống như hoa vậy."

Bé nhéo nhéo mặt mình: "Mặt con cũng nhăn nheo như thế này, cũng đẹp như cánh hoa."

Buổi tối về đến nhà, dì Lương hầm canh dê, biết Tiểu Đồng thích gặm xương, còn cố ý để lại cho bé hai khúc xương ống chân lớn.

Chung Cẩn nhìn bé ôm xương gặm ngon lành, luôn trêu một câu: "Chó con phải hay mài răng."

Tiểu Đồng ôm khúc xương, dùng đầu tròn húc vào cánh tay Chung Cẩn, ra hiệu cảnh cáo không được nói linh tinh.

Ăn cơm tối xong, dì Lương bế đứa bé mặt mũi dính đầy dầu mỡ đi tắm, mấy ngày nay Thu Sanh không ở nhà, dì Lương đều tắm rửa cho Tiểu Đồng xong mới về.

Tiểu Đồng mặc bộ đồ thu đông in hình báo, đứng ở huyền quan tiễn dì Lương, vẫy vẫy tay nhỏ nói: “Mai gặp dì, dì lái xe cẩn thận nha.”

Dì Lương giục con bé: “Mau vào nhà đi bảo bối, dì mở cửa gió lạnh thổi vào đấy.”

Đợi dì Lương đi rồi, Tiểu Đồng lại chạy đến ghế sofa, vịn đầu gối Chung Cẩn bò lên sofa: “Ba ơi, gọi video cho mẹ đi.”

Chung Cẩn bỏ cuốn tiểu thuyết trinh thám trong tay xuống, cầm điện thoại lên, gọi video cho Thu Sanh.

Điện thoại reo một lúc bên kia mới bắt máy.

Cô cô và chú út của Thu Sanh từ nước ngoài về đón Giáng Sinh, hiện giờ vẫn ở nhà cô, người trong nhà quá đông, cô vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện của Tiểu Đồng.

Cho nên nghe điện thoại cũng phải lén lút.

Lúc này Thu Sanh cũng chạy về phòng ngủ của mình mới dám nghe điện thoại.

Tiểu Đồng ôm điện thoại nũng nịu với mẹ một lúc, kể hết những chuyện xảy ra ở đồn công an hôm nay cho Thu Sanh nghe.

Con bé kể từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, không hề có cấu trúc, nghĩ đến đâu nói đến đó, luyên thuyên cả buổi.

Nếu là Chung Cẩn chắc chắn đã sớm mất kiên nhẫn, nhưng Thu Sanh lại ở bên kia hứng thú lắng nghe, dù không hiểu lắm, cô cũng sẽ đúng lúc đưa ra những phản hồi tích cực.

Tiểu Đồng “nấu cháo điện thoại” xong, lại từ sofa bò đến bên

Chung Cẩn, dựa vào cánh tay anh: “Ba ơi, kể cho con một câu chuyện đi.”

Chung Cẩn bỏ cuốn tiểu thuyết trong tay xuống, xoay người đi tìm truyện tranh.

Tiểu Đồng lại một lần nữa cầm lấy cuốn tiểu thuyết trinh thám kia: “Con muốn nghe chuyện của người lớn.”

Chung Cẩn nhướng mày: “Con chắc muốn nghe không? Cái này đáng sợ đấy.”

“Muốn nghe.” Tiểu Đồng khẳng định gật đầu.

Chung Cẩn liền lật cuốn tiểu thuyết đến trang đầu tiên, bắt đầu đọc cho con bé nghe, vốn tưởng rằng con bé nghe một lát chắc sẽ thấy chán, không ngờ vẫn cứ đọc tiếp, Tiểu Đồng lại mở to mắt, nghe rất chăm chú.

Đọc đến những đoạn miêu tả tỉ mỉ vụ án, Chung Cẩn sẽ cố tình lược bỏ bớt, nhưng dù như vậy, nội dung đối với một đứa trẻ ba tuổi vẫn có chút quá sức.

Chung Cẩn rất nhiều lần dừng lại hỏi con bé: “Không sợ à?”

Tiểu Đồng đang nghe say sưa bị ngắt lời, tức giận lấy đầu húc anh: “Ba đừng lo cho con, mau kể tiếp đi.”

Chung Cẩn đành phải tiếp tục đọc.

Không biết từ lúc nào đã đọc đến hơn mười giờ, ngay cả Chung Cẩn cũng bị cuốn theo tình tiết, không để ý thời gian đã muộn thế này. Vẫn là Tang Bưu đứng trên đầu Chung Cẩn gà gật ngủ, ngủ rồi lăn xuống, mới đánh thức họ.

Chung Cẩn kẹp thẻ đánh dấu trang vào sách, gấp sách lại: “Hôm

nay muộn rồi, đi ngủ thôi, mai đọc tiếp."

Tiểu Đồng ngáp một cái thật to vẫn còn thòm thèm, vươn tay về phía Chung Cẩn: "Bế con đi."

Chung Cẩn khom lưng bế bé lên.

Nửa đêm, Chung Cẩn bị Tiểu Đồng đẩy tỉnh, anh mở to mắt: "Sao vậy?"

Tay Tiểu Đồng nhéo bắp tay rắn chắc của anh: "Con muốn đi vệ sinh, ba đi cùng con."

Chung Cẩn có chút kỳ lạ, ngày thường bé đều tự đi vệ sinh, hôm nay sao đột nhiên lại gọi anh. Anh đứng dậy, đi theo bé đến phòng vệ sinh: "Con vào đi, ba đợi ở cửa."

Tiểu Đồng vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, rồi nói vọng ra: "Ba hát cho con nghe đi."

Chung Cẩn đột nhiên hiểu ra, con bé này chắc là vừa nghe chuyện trinh thám, có chút sợ hãi, bây giờ không dám tự đi WC.

Anh cảm thấy có chút buồn cười, bé còn rất sĩ diện, bị dọa sợ mà còn ngại nói.

Nhưng nếu bé đã sợ, Chung Cẩn cũng không trêu bé nữa, liền đứng ở ngoài cửa phòng vệ sinh, nhẹ nhàng ngân nga.

Hát được hai câu, Tiểu Đồng ở bên trong nói: "Đừng hát nữa."

Chung Cẩn: "Sao vậy?"

Bên trong truyền ra một giọng nói non nớt: "Ba hát hơi khó nghe."

“Con còn dám chê ba, con hát cũng di truyền từ ba đấy.”

Tiểu Đồng: “Con và ba không giống nhau, mẹ con hát hay, nên con được một nửa hay.”

Hai cha con vì tranh cãi xem ai hát khó nghe hơn, ầm ĩ gần nửa đêm, cuối cùng mỗi người tự cuốn chăn mình, quay lưng về phía nhau, mỗi người quay một hướng, không ai thèm để ý ai.

Chung Cẩn và Chung Vân Đồng tuy rằng cãi nhau, nhưng hai cha con đều không phải người thù dai, sáng hôm sau đã tốt đẹp rủ nhau đi ăn sáng KFC.

Nhưng ở Kinh Thị cách xa hàng ngàn cây số, biệt thự nhà họ Thu lại bùng nổ một cuộc chiến tranh lạnh thực sự giữa cha và con trai.

Nguyên nhân là trước đó Đào Tư Viện vô tình phát hiện trên máy tính của Thu Trầm có lịch sử trò chuyện với gia sư mầm non, nói là anh ta có một đứa trẻ ba tuổi rưỡi cần phụ đạo.

Lại nhìn thấy trên giao diện máy tính chưa tắt, có một số lịch sử mua sắm sách vở.

Nhưng khi bà chất vấn Thu Trầm, anh ta chỉ nói là giúp con của bạn liên hệ.

Mà Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện hiển nhiên không tin lý do thoái thác này, bạn bè anh ta đâu phải thất học, lẽ nào không tự liên hệ được gia sư mầm non sao.

Vì thế Thu Chính Thụy liền tìm người điều tra lịch sử chi tiêu của Thu Trầm.

Lần này thì không thể chối cãi được, lập tức lộ ra việc Thu Trầm gần đây hai tháng chi tiêu cho đồ chơi lên đến mấy chục vạn,

hơn nữa mua không phải đồ dùng cho trẻ sơ sinh, phần lớn đều là đồ chơi cho trẻ 3-5 tuổi.

Thu Trầm không thể đột nhiên lại có một đứa con lớn như vậy.

Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện đoán chắc chắn thằng con bất hiếu này ở bên ngoài dan díu với người phụ nữ nào đó có con, không khéo còn là gái có chồng, nên mới không dám nói với họ.

Vì thế Thu Chính Thụy cầm một chồng hóa đơn chi tiêu, hùng hổ đi tìm Thu Trầm chất vấn.

Hiện giờ trong nhà ở cả nhà cô cô và chú út, mười mấy người, hơn nữa còn có mấy người thân không phải dạng vừa. Thu Trầm đến giờ vẫn chưa kết hôn sinh con, chú út thậm chí còn bóng gió nói muốn nhận cháu trai làm con thừa tự cho Thu Trầm, ý đồ Tư Mã Chiêu ai cũng biết.

Nhiều người nhiều chuyện, Thu Trầm cũng cảm thấy không phải thời điểm tốt để nói thật chuyện của Tiểu Đồng, vì thế không thừa nhận chuyện này.

Thu Chính Thụy tự cho là chứng cứ vô cùng xác thực, Thu Trầm không dám thừa nhận tuyệt đối là trong lòng có quỷ.

Cứ qua lại như vậy, hai cha con liền cãi nhau trong thư phòng.

Thu Sanh đi gặp đội ngũ truyền thông tự do đã hẹn trước bên ngoài, khi trở về liền thấy một đám người tụ tập trước thư phòng tầng hai, ồn ào cãi cọ không biết nói gì.

Cô đưa túi cho người giúp việc: “Thư phòng bên kia làm sao vậy?”

Người giúp việc nhận túi trả lời: “Thu tổng và Thu Trầm cãi nhau, cụ thể cãi nhau chuyện gì, tôi cũng không biết.”

Thu Sanh thay giày đi lên tầng hai.

Những người thân vẫn tụ tập ở cửa nghe chuyện bát quái, Thu Sanh nghe được mấy từ khóa quan trọng, trẻ con, người phụ nữ bên ngoài, linh tinh, liền đoán được chắc chắn vẫn là vì chuyện của Tiểu Đồng mà cãi nhau.

Thu Sanh đi tới: "Chú út, cô cô, hôm nay mọi người đi Hương Sơn chơi vất vả rồi, về phòng nghỉ ngơi đi."

Vài người không muốn rời đi lắm, chú út xua tay nói: "Đều là người một nhà, anh cả và Tiểu Trầm cãi nhau thành ra như vậy, chúng ta sao có thể ngồi yên mặc kệ, hay là tôi vào khuyên nhủ."

Giọng Thu Sanh lạnh đi một chút: "Chuyện nhà chúng tôi, không làm phiền chú út và mọi người bận tâm."

Chú út bị cô nói một câu không mặn không nhạt, có chút không vui, nhưng hiện giờ đang ở nhà người khác, cũng không dám nói gì, mọi người hậm hực rời đi.

Nhìn họ trở về phòng mình, Thu Sanh mới đẩy cửa thư phòng bước vào.

Trong thư phòng trang hoàng theo phong cách châu Âu, ngay cả ánh sáng cũng lộ ra một tầng màu sắc nhạt nhòa của năm tháng. Thu Chính Thụy và Thu Trầm ngồi đối diện nhau, cả hai đều vẻ mặt tức giận.

Đào Tư Viện ngồi trên sofa cách xa một chút, vẻ mặt lo lắng nhìn họ.

Nhìn thấy Thu Sanh đi vào, Đào Tư Viện như thể cuối cùng cũng tìm được cứu tinh, mắt sáng lên một chút, vội vàng nói với Thu Sanh:

“Thu Sanh, con khuyên anh con đi, nó không biết trúng phải tà gì, ở bên ngoài hình như là giúp một người phụ nữ hư hỏng nuôi con, nó còn không chịu thừa nhận, không biết bị người ta bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi.”

Thu Sanh gật gật đầu: “Vâng, đúng là có một đứa trẻ.”

Lời cô vừa dứt, ba người còn lại trong thư phòng đều có vẻ mặt khác nhau.

Thu Trầm nhắm mắt, cơ thể dựa vào lưng ghế sofa rộng lớn, như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

Cái nồi lớn chuyện này cuối cùng cũng có thể bỏ xuống rồi.

Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện lại vô cùng kinh ngạc, cả hai gần như đồng thời lên tiếng: “Con đã biết từ lâu rồi sao?”

Thu Sanh: “Vâng, con biết còn trước cả anh ấy.”

Thu Chính Thụy vung tay: “Con nói, người phụ nữ đó có phải là gái có chồng không?”

Thu Sanh: “Coi như vậy đi, đã từng có, bây giờ đã ly hôn.”

Chương 86

DTV-EBOOK

Đào Tư Viện kinh ngạc đến mức đứng phắt dậy: “Vậy đứa bé là con trai anh con sao?”

“Không phải.”

Quả nhiên giống như những gì họ suy đoán trước đó, Thu Trầm đang giúp người khác nuôi con, cái thứ vô dụng này, bản thân không sinh con, nuôi con người khác thì lại tích cực thật.

Thu Chính Thụy giơ tay định đánh Thu Trầm.

Thu Trầm ôm đầu né tránh, hét lớn: “Con của Thu Sanh!”

Thu Chính Thụy giơ tay lên, khựng lại giữa không trung: “Cái gì?”

Thu Sanh: “Đúng vậy, là con của con, con và Chung Cẩn.”

Sau khi Thu Sanh nói ra sự thật, đồng tử của Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện cùng nhau co rút lại, Thu Chính Thụy còn có thể giữ được vẻ mặt bình thường, Đào Tư Viện thì lắp bắp nói một tràng, cuối cùng Thu Sanh chỉ nghe rõ một câu.

Đào Tư Viện hỏi: “Con sinh con khi nào?”

Thu Sanh nói ra lời thoại đã chuẩn bị trước: “Mẹ và ba đi Na Uy nửa năm, con sinh con vào lúc đó.”

“Vậy tại sao con không nói cho mẹ và ba?” Đào Tư Viện lại hỏi.

Lần này thì Thu Chính Thụy chủ động giúp Thu Sanh nghĩ ra một cái cớ: “Có phải là vì Chung Cẩn cân nhắc công việc, nên giấu giếm sự tồn tại của đứa bé không?”

Thu Sanh thuận nước đẩy thuyền: “Đúng vậy, việc giấu giếm đứa bé cũng là ý của Chung Cẩn.”

Đào Tư Viện kinh ngạc kêu lên: “Nhưng chúng ta là bố mẹ con mà, ngay cả chúng ta con cũng muốn giấu giếm sao?”

Thấy Thu Sanh mím môi không nói gì, Đào Tư Viện lại chuyển mũi nhọn sang Thu Trầm: “Con cũng giúp chúng nó giấu kín thật đấy, hơn ba năm trời, chúng ta cư nhiên không biết mình có một đứa cháu ngoại.”

Thu Trầm sửa lại: “Cháu gái.”

“Cháu gái cũng không nên giấu chúng ta chứ.”

Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện mắng con trai và con gái một trận, qua cơn kinh ngạc, lại chìm vào niềm vui bất ngờ khi có cháu ngoại gái.

“Đứa bé bây giờ ở đâu?” Thu Chính Thụy nói: “Lập tức đưa nó đến gặp ta.”

Thu Sanh bình tĩnh nói: “Không đến được. Con bé hiện đang ở Hải Sơn với Chung Cẩn, theo kế hoạch ban đầu, phải đợi Chung Cẩn nghỉ đông vào dịp Tết Âm Lịch, mới đưa con bé đến gặp mọi người.”

Thu Chính Thụy lại lập tức ra lệnh: “Lập tức gọi video cho Chung Cẩn, ta bây giờ phải thấy mặt đứa bé.”

Vì thế Thu Sanh đành phải gọi video cho Chung Cẩn.

Chung Cẩn đang lười biếng dựa vào ghế sofa xem bóng đá, mặc một chiếc áo thun dài tay in hình con chó lớn hoạt hình trước ngực, bộ quần áo này là đồ đôi với Tiểu Đồng.

Tang Bưu ngồi xổm trên đầu anh dùng móng vuốt cào tóc anh, tóc anh bị Tang Bưu làm cho rối tung.

Thấy Thu Sanh gọi điện thoại đến, Chung Cẩn không hề nghĩ ngợi, rất tự nhiên bắt máy.

Video kết nối, màn hình điện thoại đột ngột hiện ra mặt của Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện.

Chung Cẩn ngây người vài giây, lập tức ngồi thẳng dậy trên ghế sofa, thẳng lưng.

Nhìn thấy trong cửa sổ nhỏ trên đầu mình còn đội một con gà, Chung Cẩn không lộ vẻ gì mà đẩy con gà xuống, rồi tiện tay vuốt vuốt tóc.

Anh hắng giọng, lưỡng lự giữa hai cách xưng hô "bố mẹ" và "chú dì", nhất thời không biết nên gọi thế nào cho tốt.

Thu Chính Thụy bỏ qua vẻ mặt cổ quái của Chung Cẩn, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Đứa bé ở đâu? Cho ta xem nó."

"Bé ở phòng ngủ, con qua đó ngay."

Chung Cẩn đứng dậy, cảm thấy hình tượng của mình không được tốt lắm, vì thế anh đổi camera, hình ảnh chuyển thành từ phía sau camera.

Hình ảnh, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, hiện ra một căn phòng trẻ em đầy màu sắc cầu vồng.

Phòng trẻ em trông rất rộng, đi thêm vài bước về phía trước,

màn hình hiện ra bóng dáng một đứa bé béo lùn, đứa bé mặc bộ đồ thu đông bó sát người, tóc rối bù, không biết đang cúi đầu nghịch cái gì.

Chung Cẩn gọi một tiếng: “Chung Vân Đồng.”

Đứa bé nghe tiếng quay đầu lại, trên mặt trang điểm lòe loẹt, hốc mắt tô đen xì, miệng xung quanh toàn màu đỏ tươi, giữa lông mày còn chấm một nốt “ruồi duyên” to tướng.

“Làm gì ạ?” Đứa bé không kiên nhẫn hỏi.

Bên Chung Cẩn im lặng một hồi.

Màn hình, Thu Chính Thụy sảng khoái cười lớn: “Đứa bé này được, đứa bé này vừa nhìn đã biết là con cháu nhà họ Thu chúng ta.”

Điện thoại lại truyền đến giọng Thu Sanh: “Ba, xin hỏi ba nhìn ra từ đâu vậy?”

Tiểu Đồng nghe thấy tiếng Thu Sanh từ điện thoại, buông món đồ chơi trang điểm trẻ em trong tay xuống, xoay người chạy tới, hai tay túm lấy cánh tay Chung Cẩn, muốn nói chuyện với mẹ.

Chung Cẩn chuyển camera trước của điện thoại, đưa cho Tiểu Đồng, để con bé tự cầm.

Đứa bé ôm điện thoại, đầu tiên là nhìn thấy hai ông bà lạ mặt trên màn hình, con bé ngạc nhiên một chút, ngay sau đó lại nhìn thấy Thu Sanh và Thu Trầm chen chúc phía sau ông bà.

Con bé há cái miệng tô son đỏ chót, cười hì hì kêu: “Mẹ ơi, cậu ơi, bên các người đông quá nha.”

Đúng là rất đông, màn hình sắp không chứa nổi nhiều người

như vậy.

Thu Sanh vội vàng ôm lấy vai Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện: "Tiểu Đồng, đây là bà ngoại và ông ngoại, gọi người đi con."

Tiểu Đồng chớp chớp mắt, vang dội hô một tiếng: "Chào người, con đang trang điểm."

Chung Cẩn giơ tay ấn lên đầu con bé, nhỏ giọng nói: "Là bảo con chào hỏi, gọi bà ngoại và ông ngoại."

Bên Thu Chính Thụy lại vang lên vài tiếng cười sảng khoái.

Có thể thấy rõ ông Thu đột nhiên có cháu ngoại gái, thật sự rất vui, đứa bé dù làm gì ông cũng có thể vui vẻ cười lớn.

Lần này Tiểu Đồng nghe hiểu, nhéo tay nhỏ, trợn tròn đôi mắt đen đã được trang điểm, nghiêm túc chào hỏi: "Chào bà ngoại, ông ngoại, cháu là Chung Vân Đồng, cháu đang trang điểm."

Thu Chính Thụy liên tục gật đầu: "Chào cháu, Chung Vân Đồng."

Đột nhiên bên kia im bặt, Thu Chính Thụy há miệng thở dốc, kích động đến không nói nên lời, đứng dậy rời khỏi màn hình.

Đến bây giờ, một đứa bé sống động xuất hiện trên màn hình, ông Thu và bà Đào mới rõ ràng cảm nhận được, họ đột nhiên có một đứa cháu ngoại gái ruột thịt.

Mấy ngày nay anh chị em của Thu Chính Thụy tụ họp ở Kinh Thị, nhìn thấy con cháu nhà người khác đầy nhà, nói không ngưỡng mộ là giả. Hôm qua còn ngưỡng mộ người khác có cháu trai cháu gái, hôm nay từ trên trời rơi xuống một đứa cháu gái béo ú, chuyện này thật sự như nằm mơ.

Thu Sanh thấy Thu Chính Thụy lau nước mắt tránh đi, liền đi

qua an ủi ông.

Màn hình chỉ còn lại Đào Tư Viện và Thu Trầm, Đào Tư Viện cũng không biết nói gì cho hay, bà ngơ ngác nhìn Tiểu Đồng, hy vọng có thể xuyên qua khuôn mặt trang điểm lòe loẹt của Tiểu Đồng, phân biệt xem ngũ quan đứa bé có xinh đẹp không.

Đào Tư Viện chính là điển hình của người coi trọng ngoại hình, có cháu gái đương nhiên là tốt, nhưng nếu đứa cháu gái này lại lớn lên xinh xắn, thì càng hoàn hảo.

Khi bà đang nhìn Tiểu Đồng, Tiểu Đồng cũng trợn tròn đôi mắt đen láy, thoải mái hào phóng nhìn chằm chằm bà.

Tiểu Đồng chủ động vươn tay, lấy ra chiếc ngọc bội nhỏ giấu trong cổ áo, khoe với Đào Tư Viện: “Chào bà, cháu có cái này hay lắm, bà xem này.”

Đào Tư Viện bật cười thành tiếng.

Trong khoảnh khắc đó bà lại cảm thấy, đứa bé đáng yêu như vậy, dù không xinh đẹp cũng không sao. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, với ngoại hình của Chung Cẩn và Thu Sanh, hai người họ sinh con không thể xấu được, vì thế lại yên tâm.

Thu Trầm đứng sau Đào Tư Viện, người hơi nghiêng về phía trước, đầu ghé sát màn hình: “Chung Vân Đồng, hôm nay con làm bài tập chưa?”

Tiểu Đồng hổ khu chấn động, vội vàng giơ đôi tay nhỏ cũng bị tô vẽ lòe loẹt lên: “Con bận lắm, tạm biệt.”

Sau đó ngón tay chọc vào màn hình, lập tức cúp điện thoại.

Chung Cẩn nhân cơ hội này, vội vàng đưa con bé đến bồn rửa mặt, dùng nước ấm giúp con bé rửa mặt. Trên mặt dính một ít

màu, không dễ rửa sạch, Chung Cẩn liền lén lấy một chút sữa rửa mặt của Thu Sanh, lúc này mới rửa sạch khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo.

Thời tiết mùa đông khô hanh, rửa mặt xong, Tiểu Đồng vỗ vỗ mặt mình, nhắc Chung Cẩn: “Xoa một chút thơm thơm.”

Chung Cẩn lấy kem dưỡng da trẻ em từ trong tủ ra, thoa một chút lên mặt và tay con bé.

Vừa thu dọn sạch sẽ cho con bé xong, điện thoại video của Thu Sanh lại gọi đến.

Lần này Chung Cẩn trực tiếp đưa điện thoại cho Tiểu Đồng: “Điện thoại của mẹ con đấy, con nghe đi.”

Video kết nối, bên kia vẫn là bà ngoại, ông ngoại và cậu đều chen chúc bên nhau, nhìn thấy đứa bé được rửa mặt sạch sẽ, lớn lên xinh xắn như búp bê trong tranh Tết, bà ngoại và ông ngoại càng thích đến không biết nói gì cho hay.

Tiểu Đồng quỳ trên thảm, một tay ôm con chó bông hương vân, tay kia cầm điện thoại, dù là lần đầu tiên gặp bà ngoại và ông ngoại, con bé cũng không hề bối rối.

Con bé giọng vang dội nói:

“Con học ở trường mẫu giáo Bạch Quả.”

“Con biết tính toán, ông ngoại, ông không tin ông có thể ra đề cho cháu.”

“Ông ngoại bà ngoại, hai người là người già đúng không ạ? Con rất thích người già, hai người biết không? Người già cười lên giống như cánh hoa vậy.”

Lời trẻ con ngây ngô, khiến ông Thu và bà Đào cười lớn vui vẻ.

Chung Cẩn ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm cái gáy tròn tròn của Tiểu Đồng xuất thần, Tang Bưu lại bò lên đầu anh quậy phá, bị anh nhéo cánh kéo xuống.

Tiểu Đồng có bà ngoại, ông ngoại và cậu, sau này sẽ có nhiều người yêu thương con bé hơn, đây vốn là một chuyện tốt, nhưng Chung Cẩn không hiểu vì sao, luôn cảm thấy có chút phiền muộn khó tả.

Nhìn thấy họ vui vẻ trò chuyện, Chung Cẩn lại cảm thấy mình càng thêm cô đơn.

Trên thế giới này, anh chỉ còn lại Tiểu Đồng là người thân, bây giờ lại có ngày càng nhiều người chia sẻ sự chú ý của Tiểu Đồng, loại cảm giác khó chịu này đến từ bản năng lo sợ.

Mãi đến khi Tiểu Đồng chạy tới, lắc lắc cánh tay Chung Cẩn. Chung Cẩn mới hoàn hồn: “Sao vậy?”

Tiểu Đồng đứng trước ghế sofa, ngửa mặt hỏi: “Bà ngoại và ông ngoại nói sẽ có người đến đón con đi chơi, con có thể đi không?”

Chung Cẩn nháy mắt với Tiểu Đồng, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, nói bằng giọng rất nhỏ: “Con nói con không muốn đi.”

Tiểu Đồng liền chạy về phía tấm thảm, quỳ xuống đất, hướng về phía màn hình điện thoại vang dội nói: “Bố con nói không được, tạm biệt.”

Nói xong liền định cúp điện thoại.

Chung Cẩn vội vàng đứng dậy khỏi ghế sofa, Tang Bưu từ trên người anh lăn xuống một bên, phát ra tiếng “pi pi” bất mãn.

Anh bước nhanh hai bước tới, giật lấy điện thoại từ tay Tiểu Đồng, liền đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện.

Chung Cẩn cười gượng hai tiếng: “Đứa bé này nghịch ngợm thật, sợ nó qua đó gây thêm phiền phức cho mọi người, đợi đến cuối tháng con nghỉ đông, con sẽ đưa con bé về Kinh Thị, đến lúc đó sẽ đến thăm mọi người.”

Thu Chính Thụy không để bụng: “Trẻ con nghịch ngợm có sao đâu? Trong nhà có người giúp việc và tài xế, nếu không được, tôi lại thuê thêm vài người chơi với nó.”

Chung Cẩn không hề nhượng bộ: “Con bé từ nhỏ đã ở bên cạnh con, nó không rời con được.”

Thu Chính Thụy còn muốn nói gì nữa, Thu Sanh biết tính khí khó chịu của Chung Cẩn, ngay cả cô cũng không thể một mình đưa Tiểu Đồng đi, huống chi người khác.

Cô đi tới khuyên vài câu, rồi kịp thời cúp điện thoại.

Ngày hôm sau là Đông Chí, thời tiết lạnh giá bất thường, sáng ra cửa, Chung Cẩn nói với dì Lương, buổi tối các đồng nghiệp trong sở muốn cùng nhau liên hoan, bảo dì không cần đến nấu cơm tối nữa.

Chương 87

DTV-EBOOK

"Vâng." Dì Lương đáp một tiếng: "Vậy tôi dọn dẹp nhà cửa xong rồi về."

Chung Cẩn ngồi xổm xuống thân mặc giày cho Tiểu Đồng, ôm con bé ra cửa.

Hôm nay Hướng Tử Mặc cũng ở đồn công an, ông bà nội của cậu bé đi thăm người thân, Hướng Duệ Thành lại có việc ở công ty, Mao Phỉ Tuyết liền đưa cậu bé đến sở.

Thời tiết quá lạnh, trong đại sảnh tuy rằng bật điều hòa, nhưng lúc nào cũng có người ra vào, vẫn cảm thấy không đủ ấm áp.

Chung Cẩn liền tóm hai đứa bé đang chạy loạn ở đại sảnh vào văn phòng, bảo hai đứa ngồi trên sofa xem phim hoạt hình trên chiếc thảm nhỏ.

Chỉ có một chiếc máy tính bảng, hai đứa bé đặt máy tính ở giữa, mỗi đứa một tay đỡ máy tính, đầu tựa gần đầu cùng nhau xem phim hoạt hình. Đến đoạn hay, hai đứa bé cùng nhau cười khúc khích.

Chung Cẩn làm việc một lát, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên phía bọn trẻ. Hai cái trán dán vào nhau, hai bàn tay nhỏ nắm chặt tay nhau.

Anh đứng dậy, đi đến bên sofa, mạnh mẽ tách hai đứa ra, rồi cầm chiếc gối đầu đặt giữa hai đứa bé, giọng không vui lắm: "Mỗi đứa dựa vào một bên gối, giữ khoảng cách ra."

Hai đứa bé không hiểu chuyện gì, đang yên đang lành sao ba lại nổi điên, nhưng sự chú ý bị phim hoạt hình thu hút, liền ngoan ngoãn tùy ý anh sắp xếp.

Chung Cẩn ngồi trở lại ghế, điện thoại di động vang lên.

Anh cầm điện thoại lên, là Thu Sanh gọi video, Chung Cẩn thầm nghĩ, chẳng lẽ lại là hai ông bà già?

Bắt máy video, bên kia ngoài ý muốn chỉ có một mình Thu Sanh.

Chung Cẩn vừa thở phào nhẹ nhõm, liền nghe Thu Sanh nói: "Bố mẹ em muốn đến Hải Sơn xem Tiểu Đồng, em không ngăn được."

Chung Cẩn: "...?"

Thu Sanh: "Công việc bên em thật sự không đi được, họ muốn tự qua đó, làm sao bây giờ?"

Chung Cẩn: "...?"

Nói cách khác, sau khi ly hôn với vợ cũ, anh còn phải đơn độc gặp mặt bố mẹ cô ấy, có lẽ còn phải ở dưới một mái nhà? Còn có chuyện gì xấu hổ hơn thế này không?

Trước đó, Chung Cẩn còn cùng người theo đuổi vợ cũ đón Trung Thu, còn tranh giành quyền nuôi dưỡng với anh vợ cũ, thậm chí anh còn gián tiếp ăn bám anh vợ cũ.

Cuộc sống này ngày càng kỳ ảo.

Chung Cẩn tiêu hóa một chút chuyện này, rồi hỏi: "Em không có thời gian về, vậy Thu Trầm có thể đến không?"

Nếu Thu Trầm cũng ở đó, anh có lẽ sẽ không quá xấu hổ, dù sao trước đó cũng đã có gần nửa tháng tiếp xúc, mối quan hệ của Chung Cẩn và Thu Trầm đã có bước tiến vượt bậc. Có Thu Trầm ở đó, anh còn có thể hòa giải ở giữa.

Giọng Thu Sanh có chút khó xử: "Ngại quá, em biết có lẽ anh sẽ không thoải mái lắm, nhưng Thu Trầm cũng không thể qua đó được, cuối năm công ty rất bận."

Chung Cẩn im lặng.

Thu Sanh lại nói: "Em sẽ sắp xếp cho họ ở khách sạn, cố gắng không làm phiền anh nhiều, mặt khác em bảo anh trai em sắp xếp một thư ký đi cùng họ, nếu có chuyện gì, anh cứ bảo thư ký xử lý."

Cô đã nói đến nước này, Chung Cẩn cũng không tiện nói gì nữa. Dù sao bà ngoại và ông ngoại muốn đến thăm cháu ngoại gái, đây cũng là lẽ thường tình.

Chỉ là Chung Cẩn không ngờ, Thu Chính Thụy và họ lại đến nhanh như vậy. Thu Sanh gọi điện thoại cho anh vào buổi sáng, buổi chiều anh đã nhận được thông tin chuyến bay Thu Sanh gửi đến, chuyến bay đến Hải Sơn lúc hơn 6 giờ tối.

Chung Cẩn cầm áo khoác treo ở khuỷu tay, đi ra văn phòng tìm Tiểu Đồng.

Tìm khắp mấy phòng thẩm vấn cũng không thấy Tiểu Đồng, cuối cùng tìm thấy con bé trong văn phòng Cốc Nhạc.

Tiểu Đồng mặc áo khoác lông tai thỏ ngồi trên bàn làm việc, miệng ngậm que bánh táo gai, đôi giày nhỏ cũng cởi ra, đôi chân béo lủng lẳng trước sau.

Chung Cẩn bước vào, vừa vặn nghe thấy Tiểu Đồng vui vẻ nói:

“Tối nay mời con ăn lẩu nhé, cảm ơn.”

Nhiêu Thi Thi ngồi trên ghế, dựa vào bàn bên cạnh, quay lưng về phía Chung Cẩn, cầm hộp váng sữa gặm, cô không thấy Chung Cẩn vào, vẫn nói với Tiểu Đồng:

“Cô nhóc, tối nay cũng muốn ăn lẩu đúng không? Vậy con đi nói với ba con đi, chỉ cần ba con đồng ý, chúng ta sẽ đi ăn lẩu.”

Dù sao cũng là liên hoan của đồn công an, chắc chắn là nghe theo sở trưởng.

Chung Cẩn khẽ hắng giọng hai tiếng, Nhiêu Thi Thi vừa quay đầu lại, xấu hổ.

Cô cười gượng hai tiếng: “Sở trưởng, ha ha ha.”

Chung Cẩn thật ra không nghiêm túc như trước, nhìn thấy vẻ lúng túng của Nhiêu Thi Thi, anh thậm chí còn cười một chút.

“Tối nay tôi không đi liên hoan, mọi người muốn ăn gì thì tự đi đi.”

Chung Cẩn đi tới, khom lưng nhặt đôi giày nhỏ trên đất lên xỏ cho Tiểu Đồng, Tiểu Đồng nghiêng đầu hỏi: “Ba không đi ăn lẩu sao? Vậy con muốn đi.”

“Con cũng không đi, bà ngoại và ông ngoại con đến rồi, chúng ta phải đi đón họ.”

Tiểu Đồng bĩu môi, trong mắt đã ngấn nước: “Con không cần đi, con muốn đi ăn lẩu với mọi người.”

Trong khoảng thời gian này trong sở rất bận, mọi người gần như không có thời gian tụ tập, lần này liên hoan Tiểu Đồng cũng đã mong đợi rất lâu.

Bà ngoại và ông ngoại chưa từng gặp mặt, trong lòng đứa trẻ chắc chắn là không bằng những cảnh sát ngày đêm ở bên cạnh, con bé ở bên các chú cảnh sát là vui nhất.

Chung Cẩn lại dỗ dành: "Đón bà ngoại xong, ba sẽ đưa con đi ăn lẩu."

Tiểu Đồng đá chân kêu lớn: "Con không cần, con chỉ muốn ở cùng chị Thi Thi và mọi người thôi."

Xỏ giày xong, Chung Cẩn bế con bé từ trên bàn xuống, giọng cũng nghiêm khắc hơn: "Con đừng có quậy nữa, nói rõ ràng cho con biết, là bà ngoại và ông ngoại con đến, phải đi đón họ, sao con không hiểu hả?"

Chung Cẩn nổi nóng, Tiểu Đồng cũng không dám làm loạn nữa.

Nhưng vẫn cảm thấy ấm ức, rõ ràng đã mong đợi rất lâu, đột nhiên lại không được đi, ngay cả người lớn cũng sẽ rất thất vọng, huống chi là một đứa trẻ còn chưa biết kiềm chế cảm xúc.

Tiểu Đồng dựa vào chân bàn, hai tay nhỏ nhéo que kẹo táo gai, cúi đầu, một giọt nước mắt lớn từ trong mắt trào ra, rơi xuống cổ áo lông tai thỏ, nước mắt đọng lại trên bề mặt áo lông một lúc, rồi chậm rãi thấm vào trong áo, để lại một vệt rất mờ.

Chung Cẩn kiên quyết không đứng dậy.

Vừa lúc này Cốc Nhạc lại đưa cho anh một bậc thang: "Đón người anh tự đi được rồi, chúng tôi đưa con bé đi ăn lẩu, anh đón người xong lại qua đón con bé sau."

Tiểu Đồng vươn một bàn tay, nắm lấy ngón út của Chung Cẩn, lay lay, giọng nũng nịu: "Xin ba đấy, ba ơi, con muốn đi."

Lòng Chung Cẩn đã mềm nhũn, chỉ là vẻ ngoài vẫn giữ vững hình tượng sở trưởng cứng rắn, anh mím môi, giọng có chút cứng nhắc:

“Vậy ba lát nữa qua đón con.”

Vẻ vui mừng và thất vọng của đứa bé đều hiện rõ trên mặt, trong mắt còn ngấn nước, khóe miệng đã nở một nụ cười tươi rói.

Con bé nhào tới ôm cổ Chung Cẩn: “Cảm ơn ba, ba là đồ ngoài mặt người dạ thú.”

“... Cái đó gọi là người đẹp lòng tốt. Thành ngữ học tốt lắm, lần sau đừng dùng lung tung.”

Chung Cẩn đi ra văn phòng, liếc mắt thấy mấy cảnh sát nhịn cười đến vai run rẩy, trong lòng thầm niệm, con gái ruột, nó có ngọc bài miễn tấu.

Đón ông Thu và bà Đào ở sân bay, tình cảnh xấu hổ đúng như Chung Cẩn dự đoán.

Khi anh bắt đầu suy nghĩ xem nên xưng hô thế nào cho thích hợp, Thu Chính Thụy nhàn nhạt nói:

“Gọi chú đi, con và Thu Sanh đều ly hôn rồi, gọi bố mẹ không thích hợp.”

Chung Cẩn bình tĩnh trả lời: “Chú dì, xe đỗ ở bên ngoài.”

Thu Chính Thụy liếc nhìn phía sau Chung Cẩn, nghi hoặc hỏi: “Đứa bé đâu?”

“Con bé đang ở cùng các cảnh sát ở đồn, con đón hai người xong sẽ đi đón con bé.”

Thu Chính Thụy không nói gì, ông và Đào Tư Viện nhìn nhau, vẻ mặt cả hai đều có chút thất vọng, trên mặt rõ ràng viết sự khó chịu【đứa bé không đến, anh đến làm gì】.

Đối với điều này Chung Cẩn cũng không dám nói gì, dù sao hai người già thật sự là đến thăm cháu ngoại gái, anh chỉ là một người con rể cũ, người ta không thích cũng là bình thường.

Ba người im lặng ngồi trên xe.

Không khí quá nặng nề, Chung Cẩn cúi người bật radio xe, đài đang phát một bản nhạc, một giọng nam hát:

【Cách mấy năm, người trước mắt này, sống tốt hơn anh nhiều, còn được anh ủng hộ.】

Chung Cẩn có chút cạn lời, sao tùy tiện bật lên lại đúng bài hát này. Bây giờ tắt nhạc đi lại có vẻ lúng túng, anh đành phải căng da đầu lái xe.

Đợi đèn đỏ, Chung Cẩn liếc nhìn Thu Chính Thụy, ông nghe được mấy câu hát kia, sắc mặt cũng không khá hơn là bao.

Thật ra trước đây Chung Cẩn và Thu Sanh ly hôn, trong đó cũng có Thu Chính Thụy góp phần không nhỏ, tuy rằng ông không có tác động thực tế gì, nhưng lúc đó ông cũng thật sự làm quá đáng.

Ngay từ đầu, Thu Chính Thụy đã phản đối Thu Sanh kết hôn với Chung Cẩn.

Trong mắt Thu Chính Thụy, lợi ích vĩnh viễn cao hơn tất cả.

Chung Cẩn tuy rằng là đứa trẻ ông nhìn lớn lên, ông cũng biết nhân phẩm của Chung Cẩn hoàn toàn đáng tin.

Nhưng từ khi Chung Cẩn thi vào trường cảnh sát, từ bỏ công việc kinh doanh của gia đình, anh ta trong mắt Thu Chính Thụy đã không còn giá trị.

Cuộc hôn nhân của Thu Sanh phải góp một viên gạch cho tập đoàn Thu thị, nói trắng ra là chính là liên hôn. Thu Chính Thụy không thể chấp nhận con gái gả cho một cảnh sát hình sự, ông không coi trọng cái gọi là bảo vệ quốc gia, ông muốn nhìn thấy lợi ích thực tế.

Vì thế Thu Sanh vốn là một cô con gái ngoan ngoãn, bị Chung Cẩn dụ dỗ tạo phản, họ sống chung trước hôn nhân, lén lút đăng ký kết hôn, quan hệ giữa hai nhà Thu Chung cũng vì vậy mà căng thẳng.

Ngày họ đăng ký kết hôn, không có hôn lễ, không có bạn bè thân thích chúc phúc, chỉ có Chung Ngôn mở một chai champagne chúc mừng họ.

Sau này cũng phải một hai năm sau khi kết hôn, Thu Chính Thụy mới dần dần chấp nhận chuyện này.

Hai nhà Thu Chung lại một lần nữa ngồi lại với nhau, thương lượng sính lễ, chụp ảnh cưới, tổ chức một hôn lễ náo nhiệt và trang trọng, Chung Cẩn và Thu Sanh đã là một cặp vợ chồng già kết hôn lâu năm, còn giả vờ giả vịt đi hưởng tuần trăng mật.

Thật ra đối với Chung Cẩn, anh không quan trọng việc có hòa giải với Thu Chính Thụy hay không.

Nhưng anh không muốn Thu Sanh khó xử, dù sao đó cũng là bố ruột của cô. Cho nên Thu Chính Thụy muốn anh làm gì anh đều phối hợp, bao gồm làm một đám cưới giả cho người ngoài xem, anh cũng thể hiện rất lịch thiệp và chu đáo.

Khi các vị khách khen con rể nhà họ Thu tuấn tú lịch sự, Thu Chính Thụy cũng giả vờ hùa theo.

Khi đó Chung Cẩn nghĩ, chỉ cần anh và Thu Sanh có thể yêu nhau bên nhau, những thứ khác anh đều không quan trọng, chịu thiệt một chút, chịu đựng một chút, anh đều có thể nhẫn nhịn.

Bởi vì Chung Cẩn không khơi mào mâu thuẫn, đoạn hôn nhân này của anh và Thu Sanh, ở nhà họ Thu cũng vẫn luôn duy trì sự hòa thuận bề ngoài.

Cho đến khi người nhà Chung Cẩn gặp tai nạn xe cộ bất ngờ qua đời.

Bản thân anh trong khoảng thời gian đó trạng thái rất tệ, đừng nói đến yêu thương người khác, anh ngay cả sức lực để cứu vớt chính mình cũng không có.

Thu Chính Thụy đúng lúc này tìm đến Chung Cẩn.

Những lời ông nói với Chung Cẩn, Chung Cẩn đến giờ vẫn còn nhớ rõ.

Ông nói: “Lúc đó bố mẹ con phản đối con thi vào công an, con nhất quyết làm theo ý mình, bây giờ con gián tiếp hại chết họ rồi, nếu con không muốn hại chết Thu Sanh nữa, thì chủ động rời đi đi.”

Thật ra lúc đó không có bằng chứng nào cho thấy, bố mẹ Chung Cẩn bị trả thù bởi một băng đảng ma túy, lãnh đạo cục cảnh sát đều nói với Chung Cẩn, tai nạn xe cộ chỉ là một sự trùng hợp, một tai nạn bất ngờ.

Cái chết của người nhà anh, không có bất kỳ quan hệ nào với anh.

Nhưng những lời của Thu Chính Thụy, khiến Chung Cẩn lại lần nữa chui vào vỏ ốc, nhỡ đâu, nhỡ đâu thật sự là trả thù, như vậy Thu Sanh là vợ anh, người thân duy nhất còn lại của anh, rất có thể chính là mục tiêu tiếp theo.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Chung Cẩn đề nghị ly hôn với Thu Sanh.

Vốn dĩ cho rằng sau khi ly hôn sẽ không còn liên quan đến đám người đó nữa, nhưng vì Tiểu Đồng đã đến, bây giờ lại một lần nữa dính líu vào nhau.

Bởi vì có một đoạn quá khứ như vậy, cho nên bây giờ mọi người ngồi chung một chiếc xe, trong không gian chật hẹp có một loại xấu hổ khó tả.

Cũng may ô tô cuối cùng cũng chạy đến cửa quán lẩu nơi các cảnh sát đang liên hoan, Chung Cẩn bảo hai người già nhà họ Thu đợi một lát trên xe, anh xuống đón Tiểu Đồng.

Mọi người trong quán đã ăn gần xong, mấy cảnh sát trẻ tuổi không đáng tin cậy đang dạy Tiểu Đồng vung quyền, thua thì dùng đũa chấm một chút giấm cho con bé liếm, còn lừa con bé đó là rượu.

Chương 88

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng bị chua đến mặt nhăn nhúm lại, tay nhỏ nắm chặt, điên cuồng vung vẩy tay, miệng phát ra tiếng "ô oa ô oa".

Đợi qua cơn chua, con bé lại chủ động mời: "Lại nữa."

Chung Cẩn đi tới, các cảnh sát đều có chút chột dạ, sợ việc dạy Tiểu Đồng vung quyền lại bị mắng. Bất quá Chung Cẩn không nói gì, chỉ nói với Tiểu Đồng: "Về nhà thôi, bà ngoại và ông ngoại con ở trên xe."

Tiểu Đồng ăn uống no đủ cũng không làm loạn, chủ động chìa tay cho Chung Cẩn: "Bế con ra ngoài."

Chung Cẩn bế con bé từ ghế ăn trẻ em ra, Tiểu Đồng vẫy vẫy tay nhỏ với mọi người nói: "Tạm biệt."

Ra khỏi quán lẩu, cách đường cái đã nhìn thấy Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện xuống xe, đứng ở ven đường chờ.

Thấy Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng đi tới, hai ông bà cũng kích động lên đón.

Họ xoa bóp tay Tiểu Đồng, sờ sờ cái đầu tròn của bé, tối qua nhớ bé đến mất ngủ, hôm nay bé ở ngay trước mắt, lại không biết nên nói gì cho hay.

Tiểu Đồng ngồi trên cánh tay Chung Cẩn, ôm vai anh, ngoan ngoãn chào hỏi: "Bà ngoại ông ngoại khỏe ạ, cháu là Chung Vân Đồng."

Ngồi vào trong xe, hai ông bà như chưa từng thấy trẻ con bao giờ, dọc đường đi đều phát ra đủ loại kinh ngạc cảm thán:

“Bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm.”

“Cái đầu này cũng không nhỏ.”

“Tóc đẹp thật.”

“Đôi mắt vừa to vừa sáng.”

Chung Cẩn vốn định đưa họ về khách sạn trước, nhưng thấy vẻ mặt hưng phấn của họ như vậy, nếu đưa về, chắc đêm nay cũng mất ngủ, anh liền nói:

“Chú dì, hai người có muốn về nhà ngồi một lát không?”

Hai ông bà ngoại mới toanh đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Về đến nhà, họ lại lấy từ vali ra một ít đồ ăn vặt mang cho Tiểu Đồng, đều là đặc sản chỉ Kinh Thị mới mua được.

Nào là bánh lưỡi bò, bánh dứa, bánh quai chèo sữa chua và những thứ tương tự, thậm chí còn có một món đồ chơi nhỏ làm bằng đường đựng trong hộp nhỏ.

Ngoài đồ ăn vặt trẻ con thích ăn, Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện mỗi người còn đưa một phong bao lì xì.

Phong bao lì xì rất mỏng, nhìn ra bên trong là chi phiếu.

Tiểu Đồng ngày thường đi chơi với bố mẹ đều quẹt điện thoại, đối với tiền bạc thật ra không có khái niệm gì, con bé còn tưởng chỉ cần có điện thoại, sẽ có tiền tiêu không hết.

Cho nên mỗi lần Nhiêu Thi Thi than thở không có tiền tiêu, Tiểu

Đồng đều kỳ lạ nhìn điện thoại của Nhiêu Thi Thi, tiền không phải ở trong điện thoại sao?

Bây giờ cầm được phong bao lì xì, Tiểu Đồng cũng không biết để làm gì, tùy tay ném xuống thảm.

Bé chạy đến góc đồ chơi lấy xe ba bánh ra, dọn sạch thùng xe, nhắm ngay bàn trà, quay đầu nói với Thu Chính Thụy:

“Ông ngoại, xin ông bỏ đồ ăn vặt vào thùng xe giúp cháu, cảm ơn ạ.”

Thu Chính Thụy ngày thường chỉ có sai người khác, bây giờ nhận được chỉ thị của cháu ngoại gái, lại ân cần đứng dậy, bỏ hết đồ ăn vặt vào thùng xe cho bé.

Tiểu Đồng mở xe ra, kéo đồ ăn vặt đến bên tủ đồ ăn vặt, từng cái xếp hàng vào tủ.

Đào Tư Viện vui vẻ nhìn, cười nói: “Đứa bé này ngoan quá.”

Tiểu Đồng quỳ trước tủ đồ ăn vặt bày biện đồ ăn vặt.

Bé có thói quen giống Chung Cẩn, khi bày biện đồ đạc, muốn xếp hàng chỉnh tề theo màu sắc.

Vì yêu cầu cao, nên cũng mất một chút thời gian.

Chỉ là bé không ở lại phòng khách, ba người lớn còn lại ngồi ở bên này, không khí có chút kỳ lạ.

Chung Cẩn hỏi một câu: “Nghe Thu Sanh nói thư ký Đổng cũng sẽ đến, sao không thấy anh ta?”

Đào Tư Viện đáp: “À, hôm nay cậu ấy còn có việc chưa xong, sáng mai sẽ bay qua.”

“Ừ.”

Lại không còn gì để nói.

Mọi người im lặng nhìn chằm chằm Tiểu Đồng bên kia, đứa bé đáng thương cảm nhận được ánh mắt của ba người lớn nhìn sang, quay đầu lại: “Làm gì ạ?”

Chung Cẩn đứng dậy: “Mọi người cứ ngồi trước đi, con vào phòng thay quần áo.”

Nói xong không đợi họ trả lời, chân dài bước một cái, lập tức đi vào phòng ngủ chính.

Vì sợ bé con khóa trái cửa phòng, cửa nhà đều không khóa. Chung Cẩn từ phòng thay đồ thay một bộ quần áo ở nhà màu xám tro rồi đi ra, Tiểu Đồng không biết từ lúc nào lẻn vào phòng ngủ chính, trên người vẫn đeo chiếc túi nhỏ của bé.

Chung Cẩn nhướng mày: “Sao con vào được?”

Tiểu Đồng lén lút vẫy tay với Chung Cẩn: “Ba ngồi xổm xuống đi, con có cái này cho ba.”

Chung Cẩn ngồi xổm xuống.

Tiểu Đồng lấy từ trong túi nhỏ ra chiếc khăn tay của bé, khăn tay được gói lại cẩn thận, bên trong hình như có thứ gì đó, bé dùng tay nhéo góc khăn tay lột từng lớp ra.

Sau đó nâng khăn tay đưa đến trước mặt Chung Cẩn: “Con chỉ có một cái, cho ba.”

Trên khăn tay đặt một miếng bánh dày đường đỏ đã nguội.

Chung Cẩn mơ hồ nhớ ra, trước đây Tiểu Đồng hình như cũng mang về cho anh một miếng bánh dày đường đỏ, bị anh ném vào thùng rác.

Tiểu Đồng nhỏ giọng giục anh: “Ba mau ăn đi, đừng nói cho họ biết.”

Bé vừa nói vừa chột dạ nhìn ra ngoài, sợ bà ngoại và ông ngoại biết họ ăn vụng sẽ không vui. Nhưng bé chỉ có một miếng, nên chỉ có thể cho người bé thích nhất.

Chung Cẩn trong ánh mắt mong đợi của Tiểu Đồng, vươn tay cầm lấy miếng bánh dày đường đỏ kia, đưa lên miệng cắn một miếng.

Tiểu Đồng nuốt nước miếng: “Ngon không ba?”

Chung Cẩn thấy rõ bé muốn ăn, liền đưa đầu kia cho bé: “Con cắn từ bên này đi.”

Tiểu Đồng xua tay: “Con ăn ở nhà ăn rồi, cái này là cho ba.” Bé đỡ cánh tay Chung Cẩn, đẩy miếng bánh dày đến trước mặt Chung Cẩn: “Ba ăn to vào đi.”

Chung Cẩn liền nghe lời cắn một miếng lớn.

Tiểu Đồng ngồi xổm trên đất, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng vui vẻ nói: “Ba biết không? Con yêu ba nhất. Lúc nãy con muốn ăn, cũng chỉ dám lấy ra liếm một chút thôi, không nỡ ăn.”

Chung Cẩn dừng động tác nhai lại: “Cái này con liếm rồi à?”

Tiểu Đồng giơ hai ngón tay lên, kiêu ngạo nói: “Chỉ liếm ba cái thôi.”

Tiểu Đồng kiêu ngạo nói xong miếng bánh dày bé chỉ liếm ba

cái, thấy Chung Cẩn không động đậy, bé lại đẩy đẩy cánh tay Chung Cẩn: “Ba mau ăn đi, lát nữa họ phát hiện.”

Nói xong lại chột dạ liếc nhìn về phía phòng khách, nếu bị phát hiện ăn vụng thì xong đời.

Chung Cẩn trong ánh mắt mong đợi của bé ăn hết miếng bánh dày trong hai ba miếng, anh cũng không dám nhai kỹ, nuốt trọn xuống bụng.

Hai cha con trốn trong phòng ngủ nửa ngày, khi trở lại phòng khách, Chung Cẩn đã thay một bộ quần áo ở nhà khác.

Đây rõ ràng có chút ý đuổi khách.

Đào Tư Viện liếc mắt ra hiệu cho Thu Chính Thụy, rồi nói với Chung Cẩn: “Chung Cẩn, thời gian cũng không còn sớm, con và Tiểu Đồng nghỉ ngơi sớm đi, chúng tôi ngày mai lại đến thăm con bé.”

Chung Cẩn đứng dậy khỏi ghế sofa, giọng bình thản nói: “Con lái xe đưa hai người.”

“Không cần, con đã thay quần áo rồi, đừng ra ngoài, chúng tôi bắt xe ở dưới lầu là được.” Đào Tư Viện xua tay từ chối, đứng dậy đi lấy chiếc áo khoác lông chồn của mình.

Thu Chính Thụy không nhanh không chậm đứng dậy, cười tủm tỉm nói với Tiểu Đồng bằng giọng the thé: “Tiểu Đồng à, tối nay ngủ với bà ngoại ông ngoại được không? Ngày mai chúng ta cùng nhau đi công viên hải dương chơi.”

Tiểu Đồng ôm chặt chân Chung Cẩn, nửa người treo trên người bố, nghe vậy, con bé lại ôm Chung Cẩn chặt hơn: “Con vẫn ngủ với ba, tạm biệt.”

Chung Cẩn chắc chắn cũng sẽ không để Tiểu Đồng một mình đi với họ.

Cũng may Thu Chính Thụy không ép buộc, Đào Tư Viện giúp ông mặc áo khoác, ông liền nắm tay vợ mặc áo.

Chung Cẩn cuối cùng vẫn khoác một chiếc áo, đưa hai người già xuống lầu, nhìn thấy họ bắt taxi rời đi, anh mới ôm con bé xoay người đi vào thang máy.

Tiểu Đồng lăn lộn cả ngày đã sớm mệt mỏi, ngáp hai cái, liền dựa vào vai Chung Cẩn gà gật ngủ.

Bụng Chung Cẩn kêu ọ ọ hai tiếng, lúc này anh mới nhớ ra buổi chiều đi sân bay đón người, anh còn chưa ăn tối. Khi Thu Chính Thụy và họ ở đây, cả người anh không được tự nhiên, người đi rồi, vừa thả lỏng, mới cảm thấy bụng đói cồn cào.

Lúc này đã hơn 10 giờ tối, Tiểu Đồng lại mệt.

Chung Cẩn lười đến mức không muốn động tay làm gì, thầm nghĩ ăn tạm chút bánh mì cho xong.

Vừa nghĩ đến đây, bụng lại kêu ọ ọ hai tiếng.

Tiểu Đồng mở mắt: “Ba ơi, ba đói bụng phải không?”

Chung Cẩn: “Con chưa ngủ à?”

Đứa bé béo vươn tay véo tai Chung Cẩn, ghé vào tai anh nói: “Ba ơi, con đi ăn gì với ba nhé? Mẹ nói không được để đói, dạ dày sẽ đau.”

Cũng không biết có phải là ám thị tâm lý không, con bé vừa nói xong, Chung Cẩn thật sự cảm thấy dạ dày nhói lên từng cơn.

Anh kéo mũ áo khoác của Tiểu Đồng che đầu con bé, vào thang máy, ấn xuống tầng hầm để xe.

Chung Cẩn cũng không lái xe đi quá xa, đến một cửa hàng lẩu niêu cháo mở 24 giờ cách nhà hai dãy phố.

Lúc này đúng là giờ ăn khuya, trong quán ngồi không ít người, ồn ào náo nhiệt ấm áp. Cũng có vài người trang điểm và ăn mặc giống Chung Cẩn và con bé, mặc quần áo ở nhà bên ngoài khoác áo lông, chân đi dép bông.

Chung Cẩn tìm một chỗ dựa tường ngồi xuống, gọi một phần lẩu niêu cháo hải sản, thêm mấy món rau nhỏ.

Nồi lẩu niêu cháo nóng hổi vào bụng, dạ dày lập tức thoải mái.

Tiểu Đồng hai tay ôm cánh gà kho tàu gặm, ăn ngon đến rung đùi đắc ý, nếu bé có đuôi, Chung Cẩn có thể tưởng tượng ra cảnh bé vẫy mông phe phẩy đuôi.

Đứa bé béo gặm đến mặt và tay dính đầy nước tương, Chung Cẩn lấy khăn giấy lau mặt cho bé, Tiểu Đồng giơ ngón tay bóng nhẫy lên, nghiêm túc nói:

“Ba ơi, ba biết không? Mặc kệ ba đói bụng lúc nào, con đều sẽ mãi mãi làm cơm cho ba ăn.”

Đứa bé này dạo gần đây ở đồn công an học được không ít thứ, ngay cả từ “làm cơm” cũng học được.

“Vậy con mãi mãi làm cơm cho ba, là vì ở bên ba, hay là vì ngon?” Chung Cẩn giúp bé xắn tay áo khoác lên một chút, rồi cố ý trêu bé.

Tiểu Đồng cười hắc hắc: “Ở bên ba, tiện thể ăn cơm, hắc hắc.”

Chung Cẩn đôi khi thật sự không biết làm gì với bé này, một đứa trẻ ba tuổi, rốt cuộc làm thế nào mà bé có thể khiến người ta vừa ấm lòng vừa tức giận, vừa xảo quyệt vừa chân thành như vậy?

Lúc này điện thoại video của Thu Sanh gọi đến, Chung Cẩn bắt máy, đặt điện thoại lên bàn, vừa ăn cháo vừa nói chuyện với Thu Sanh.

Thu Sanh thấy bên Chung Cẩn vẫn còn ở bên ngoài, liền hỏi: "Sao giờ này mới ăn cơm?"

Chung Cẩn mặt không đổi sắc trả lời: "Tối ăn rồi, giờ lại đói bụng, ra ngoài uống tạm bát cháo."

Tiểu Đồng vươn cổ dài, cố gắng đưa mặt đến trước màn hình, giọng lớn tiếng tố cáo: "Mẹ ơi, ba không chịu ăn cơm đàng hoàng, là con ở bên ba, ba mới ăn đấy."

Chương 89

DTV-EBOOK

Thu Sanh bên kia thấy không rõ dáng vẻ Tiểu Đồng, chỉ nhìn thấy một cái móng gà gặm nham nhở rối tinh rối mù trước màn hình, nhưng vẫn không hề chê bai, dịu dàng nói:

"Vất vả con yêu rồi, ba ba giao cho con chăm sóc nhé, phiền con nhắc nhở ba đúng giờ ăn cơm, đúng giờ ngủ."

Móng gà lại lắc lư vài cái, giọng trẻ con vang dội lại vang lên: "Mẹ ơi, ba không ngủ đúng giờ đâu, ba thức khuya xem bóng đá đấy."

Chung Cẩn xách mũ của đứa bé, xách bé về chỗ ngồi:

"Đừng nghe con bé nói linh tinh, có mỗi một lần, rạng sáng hơn 1 giờ đã ngủ rồi. Con bé còn không biết xấu hổ nói, nó cho anh ăn bánh dày đường đỏ nó liếm rồi đấy."

Đứa bé trợn mắt lớn tiếng phản bác: "Con với ba quan hệ tốt con mới cho ba ăn, con giữ mấy cái còn không nỡ ăn cơ."

Hai cha con bên này đột nhiên cãi nhau om sòm, Thu Sanh bên kia cười đến nghiêng ngả, nghe họ cãi nhau một lúc, Thu Sanh đột nhiên thở dài một hơi.

"A, em nhớ mọi người lắm, cuối tuần sau chúng ta có thể gặp nhau rồi đúng không?"

Cô nói là, em nhớ mọi người lắm, chứ không phải nhớ Tiểu Đồng.

Tiếng cãi nhau của Chung Cẩn và Tiểu Đồng dần nhỏ xuống,

anh chiến thuật gãi gãi đầu, im lặng một lát mới nói:

“Ừ, thứ sáu tuần sau anh sẽ đưa con bé về Kinh Thị.”

Thu Sanh bên kia cũng đột nhiên nhận ra những lời này có chút mập mờ, cũng hơi không tự nhiên, đúng lúc chuyển chủ đề:

“Đúng rồi, ngày mai bố mẹ em muốn đưa Tiểu Đồng đi công viên hải dương một chuyến, thư ký Đổng sẽ đi cùng, anh xem có tiện không? Nếu không tiện thì thôi, em sẽ nói với họ.”

Chung Cẩn kỳ thật muốn nói, không tiện, một chút cũng không tiện, không phải đến thăm cháu ngoại gái sao, bây giờ thăm xong rồi, mau về đi thôi.

Nhưng anh không nói ra được, dù sao hai người đó cũng là bố mẹ Thu Sanh.

Hơn nữa nói thật, Đào Tư Viện thật ra đối với Chung Cẩn rất tốt, bà đối với Chung Cẩn, cũng giống như đối với con cái mình, mỗi lần đi du lịch về, quà mang cho Chung Cẩn đều giống như Thu Trầm.

Đào Tư Viện và mẹ Chung Cẩn quan hệ rất tốt, sau khi nhà Chung Cẩn xảy ra chuyện, bà suốt thời gian đó thường xuyên khóc, tuy rằng ngoài khóc ra, bà cũng không giúp được gì, nhưng Chung Cẩn vẫn nhớ kỹ tấm lòng tốt này.

Còn Thu Chính Thụy, những lời khó nghe ông nói, Chung Cẩn chưa từng nói với Thu Sanh. Dù sao đó cũng là bố ruột của Thu Sanh, Thu Sanh người này lại mềm lòng, ngoài việc tăng thêm phiền não cho cô, cũng không có tác dụng gì.

Cho nên trong thái độ của anh đối với Thu Chính Thụy, Thu Sanh và Chung Cẩn có sự khác biệt trong nhận thức.

Thu Sanh biết quan hệ của Chung Cẩn và Thu Chính Thụy rất bình thường, nhưng không ngờ lại tệ đến mức này, cô chỉ cảm thấy Chung Cẩn hẳn là coi Thu Chính Thụy như một người lớn tuổi có quan hệ bình thường.

Còn đối với Chung Cẩn, nếu không phải vì Thu Sanh, anh đã chán ghét đến mức không muốn nghe đến tên người đó.

Bên kia điện thoại, Thu Sanh nhận ra sự do dự của anh, liền nói: "Vậy nếu không tiện thì thôi, em sẽ khuyên bố mẹ em, bảo họ về Kinh Thị sớm một chút, công viên hải dương cũng đừng đi nữa."

Chung Cẩn biết Thu Sanh đi khuyên, chắc chắn lại cãi nhau.

Thu Sanh không biết cãi nhau, lại là người dễ khóc, vẫn là sau khi ở bên Chung Cẩn mới trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, trước kia cứ cãi nhau, người khác còn chưa làm gì cô, cô đã khóc đến không nói nên lời.

Nếu thật sự cãi nhau, cô chắc chắn sẽ bị mắng đến te tua.

Nghĩ đến đây Chung Cẩn liền thỏa hiệp: "Em bảo họ đến đón Tiểu Đồng đi, chỉ một ngày thôi."

Có thư ký Đổng đi cùng, Chung Cẩn cũng yên tâm. Thư ký Đổng là một người rất chính trực và ổn trọng, khi nhà Chung Cẩn xảy ra chuyện, tất cả những việc giải quyết hậu quả đều là anh ta giúp đỡ cùng nhau xử lý, Chung Cẩn rất tin tưởng người đàn anh hơn anh vài tuổi này.

Ăn cơm xong trên đường về, ngay cả Tiểu Đồng cũng rõ ràng nhìn ra Chung Cẩn không vui.

Bé ngồi trên ghế trẻ em, nhàn nhã duỗi chân, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ánh đèn dầu lúc sáng lúc tối hắt bóng bé lên cửa kính xe, đôi mắt to liên tục chớp chớp.

“Nghĩ gì đấy? Mệt thì ngủ một lát đi.” Chung Cẩn liếc nhìn phía sau một cái, quay đầu lại tiếp tục lái xe.

Tiểu Đồng khua khua chân ngắn hỏi: “Có phải ba không thích con đi chơi với bà ngoại và ông ngoại không?”

Chung Cẩn hơi ngẩn ra, cho rằng bé còn nhỏ, không hiểu gì, không ngờ bé lại biết hết.

Anh nắm vô lăng, vẻ mặt bình tĩnh: “Con muốn đi thì đi, không muốn đi thì thôi, chuyện của người lớn con không cần phải xen vào, con còn nhỏ tuổi, chỉ cần vui vẻ là đủ rồi.”

Tiểu Đồng như đang suy nghĩ gì đó nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Chung Cẩn nhìn bé qua gương chiếu hậu vài lần, thấy bé cuối cùng cũng nhắm mắt lại bắt đầu ngủ, anh mới yên tâm hơn một chút.

Đứa bé này quá thông minh, hôm nào phải nói chuyện với Thu Sanh, khi nói chuyện trước mặt bé phải chú ý một chút, cố gắng đừng để chuyện của người lớn ảnh hưởng đến bé. Bé còn nhỏ như vậy, trang điểm, ăn ngon, chơi vui là đủ rồi, không cần phải lo lắng chuyện của người lớn.

Sáng hôm sau thư ký Đổng quả nhiên sáng sớm đã liên lạc với Chung Cẩn, nói họ đã đến cửa khu dân cư.

Chung Cẩn hỏi: “Tôi tự mặc quần áo cho con bé, có muốn lên lầu chờ không?”

Thư ký Đổng bên kia che điện thoại hỏi vài câu, rồi trả lời: “Không cần đâu, Thu tổng nói cứ đợi ở dưới lầu là được.”

Chung Cẩn mặc cho Tiểu Đồng chiếc áo khoác nhung cừu non và đôi ủng ngắn nhỏ, tóc thật sự không biết tết, liền lấy chiếc mũ phi công có che tai đồng bộ với áo khoác đội cho con bé, bộ quần áo này là Thu Sanh gửi từ Kinh Thị về, mặc vào trông thật phong cách tây.

Nếu bàn về thẩm mỹ, vẫn phải là mẹ của đứa bé. Chung Cẩn trước đây cảm thấy mình mặc đồ cho Tiểu Đồng rất ổn, bây giờ so sánh một chút, anh lập tức cảm thấy trước đây thật sự là làm khổ bé.

Mặc chỉnh tề xong, Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng xuống lầu.

Hôm nay muốn đi công viên hải dương, Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện cũng ăn mặc tương đối thoải mái, đều mặc đồ thường và đi giày bệt, người có tiền lại biết giữ gìn, trông rất trẻ trung.

Tiểu Đồng vừa xuất hiện, vẻ mặt hai ông bà nhà họ Thu liền lộ ra nụ cười, Thu Chính Thụy còn bước nhanh vài bước về phía trước, muốn tự tay bế Tiểu Đồng từ trong lòng Chung Cẩn.

Tiểu Đồng ôm cổ Chung Cẩn, người hơi nghiêng đi, tránh bàn tay Thu Chính Thụy đưa tới.

Thu Chính Thụy có chút xấu hổ rụt tay lại, trên mặt vẫn tươi cười: “Tiểu Đồng, đến bên ông ngoại nào, ông ngoại đưa con đi công viên hải dương chơi, mua cho con đồ ăn ngon và nhiều đồ chơi hơn nữa.”

Tiểu Đồng vùi mặt vào vai Chung Cẩn, giọng rõ ràng nói: “Ông ngoại, ông muốn cháu đi chơi với ông, xin ông hỏi trước cháu có đồng ý hay không.”

Thu Chính Thụy ngẩn ra: “À, đúng rồi, là ông ngoại sơ suất. Tiểu Đồng à, con có muốn đi công viên hải dương chơi với ông ngoại không?”

Nhìn Thu Chính Thụy mặt đầy nụ cười, cẩn thận lấy lòng, Chung Cẩn xem như rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là cách thế hệ.

Trong ấn tượng của Chung Cẩn, Thu Chính Thụy luôn nghiêm túc và hung dữ, khi còn nhỏ anh còn thông cảm cho Thu Trầm và Thu Sanh, có một người bố hung dữ như vậy.

Không ngờ khi đối mặt với đứa cháu gái từ trên trời rơi xuống, ông Thu lại không cần ai dạy cũng biết cách nịnh nọt.

Bất quá Tiểu Đồng hiển nhiên không bị mua chuộc, con bé dứt khoát trả lời: "Ông ngoại, cháu không muốn đi chơi, cũng không muốn đi công viên hải dương, tạm biệt."

Nụ cười trên mặt Thu Chính Thụy có chút gượng gạo.

Chung Cẩn lạnh nhạt nói: "Đứa bé này sợ người lạ, đợi sau này quen hơn rồi nói sau."

Anh lại quay đầu nhìn Tiểu Đồng: "Đi đồn công an với ba không?"

Tiểu Đồng vang dội trả lời: "Vâng ạ."

"Chú dì, bên con còn có công việc, để thư ký Đổng đưa hai người đi dạo quanh đây một chút nhé?"

Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện lộ vẻ thất vọng, còn muốn giữ lại vài câu, Chung Cẩn ôm bé xoay người bước đi.

Vào gara ngầm, Chung Cẩn hỏi: "Con thật sự không muốn đi công viên hải dương à?"

Tiểu Đồng nắm tai anh cười khúc khích: "Thật ra con muốn đi,

công viên hải dương có bán cái loại xúc xích nướng siêu to khổng lồ ấy, con thích ăn nhất."

"Vậy sao con không đi?"

Tiểu Đồng nhéo tay nhỏ đặt lên ngực: "Bởi vì I Love You ạ."

Chung Cẩn cười đến mắt híp lại thành một đường kẻ, học phí của Thu Trầm thật không uổng, hôm nào mời anh vợ ăn cơm mới được.

Cuối năm đồn công an bận rộn hơn ngày thường, Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng đến đồn, thả bé vào đại sảnh, rồi vội vàng quay đi làm việc.

Tiểu Đồng cưỡi xe trượt scooter đi tuần tra khắp nơi một vòng, không thấy có gì náo nhiệt thú vị, vì thế liền chạy đi tìm Cốc Nhạc, nhờ anh ta giúp bóc một viên kẹo mút.

Đôi chân nhỏ bắt chéo dựa vào cửa kính đại sảnh làm việc, con bé liếm kẹo mút, nhàn nhã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy cửa nhà trẻ không có một bạn nhỏ nào, như sắp đóng cửa, Tiểu Đồng liền đặc biệt vui vẻ.

Chỉ một lát sau, xe cảnh vụ đã trở lại, tiểu Vương ôm một đứa bé từ trên xe xuống.

Đôi mắt to của Tiểu Đồng sáng lên, vội vàng chạy đến cạnh cửa đón.

Tiểu Đồng đang ngậm kẹo mút trong miệng, tung tăng đi theo sau tiểu Vương, nảy sinh hứng thú nồng hậu với đứa bé trong lòng tiểu Vương.

Tiểu Vương đặt cậu bé xuống đất, cậu bé này trông thấp hơn

Tiểu Đồng gần một cái đầu, nói chuyện cũng không nhanh nhẹn, chắc tầm một hai tuổi.

Tiểu Đồng bụng phệ đứng trước mặt cậu bé, lấy kẹo mút ra khỏi miệng, hỏi: “Anh Vương ơi, cậu bé này là ai vậy?”

“Anh cũng không biết cậu bé này là ai, bị lạc ở khu bán đồ Tết.” Tiểu Vương nói.

Tiểu Đồng vươn tay sờ đầu cậu bé, nghiêng đầu hỏi: “Em tên là gì?”

Cậu bé nhỏ nhắn gầy gò, đôi mắt đen trông đặc biệt to, cậu bé không trả lời câu hỏi của Tiểu Đồng, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc kẹo mút trong tay Tiểu Đồng, nước miếng chảy ròng ròng.

Tiểu Đồng giấu kẹo mút ra sau lưng: “Cái này là của chị.”

Bé lại chạy về văn phòng, lấy thêm một chiếc kẹo mút từ trong ngăn kéo, tùy tiện nhờ một chú cảnh sát giúp bóc vỏ, rồi quay trở lại, nhét kẹo mút vào miệng cậu bé.

“Em tên là gì?” Tiểu Đồng lại hỏi một lần nữa.

Cậu bé ngậm kẹo mút, vừa nói nước miếng vừa chảy ra: “Em tên là Dương Dương.”

“Tốt, Dương Dương, bố mẹ em đâu?”

“Không có.”

“Tốt.” Tiểu Đồng nắm tay Dương Dương: “Vậy chị làm mẹ em được không?”

Dương Dương kiên quyết lắc đầu: “Không được.”

Tiểu Đồng liền nắm tay Dương Dương, dẫn cậu bé đến văn phòng sở trưởng xem tủ đồ ăn vặt của mình.

Tiểu Vương ở phía sau gọi: “Tiểu Đồng em đừng có dắt cậu bé đi lung tung nhé, bố mẹ cậu bé sắp đến đón rồi đấy.”

Đứa bé đáng thương lựa chọn giả điếc, trực tiếp đưa Dương Dương đến trước bàn làm việc của sở trưởng, ngồi xổm xuống, kéo ngăn kéo ra, chỉ vào một ngăn kéo đồ ăn vặt nói: “Gọi chị là mẹ.”

Dương Dương chảy nước miếng, không chút do dự kêu một tiếng: “Mẹ.”

Con bé lại chỉ vào Chung Cẩn, nói với cậu bé: “Đây là ông nội.”

Dương Dương chớp đôi mắt đen to kinh ngạc, ngoan ngoãn kêu: “Ông nội.”

Chung Cẩn rời mắt khỏi máy tính: “... Mẹ con gọi ông là ông ngoại, hoặc là ông nội.”

Tiểu Đồng tiếp tục cúi đầu tìm đồ ăn vặt, không ngẩng đầu lên sửa lại cho Dương Dương: “Vậy em gọi chị là ba ba.” Lại chỉ vào Chung Cẩn: “Ba là ông nội.”

Chung Cẩn: “... Cái gì lung tung rối loạn vậy? Con đừng trêu người ta, mau đưa người ta về đi.”

Tiểu Đồng nhét một ít đồ ăn vặt vào túi áo mình, rồi lại nhét một ít đồ ăn vặt vào túi Dương Dương, rồi dẫn cậu bé ra ngoài chơi.

Con bé mở chiếc xe thể thao Ferrari ra, cho Dương Dương ngồi phía sau, chạy vòng quanh sân.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trong sân có thể phơi nắng, nhưng khi xe chạy lên có chút gió thổi vào đầu, Tiểu Đồng liền tháo chiếc mũ phi công có bịt tai xuống, đội lên đầu Dương Dương.

Đầu bé to hơn Tiểu Dương Dương rất nhiều, chiếc mũ vừa vặn với bé, đội lên đầu Dương Dương liền đặc biệt to, che kín cả mắt và mũi.

Chương 90

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng che miệng cười đến siêu cấp lớn tiếng: “Em buồn cười quá à.”

Dương Dương dùng tay nhỏ nhấc mũ lên, ngơ ngác đi theo cười.

Tóc Tiểu Đồng rối bù, bé chở theo con trai mới nhận nuôi tiếp tục chạy vòng vòng, xe chạy đến bên trong sân, nghe thấy có người gọi tên mình, Tiểu Đồng liền thuần thục lái chiếc Ferrari quay đầu, hướng về phía cổng đi tới.

Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện đứng ở cổng đồn công an, thư ký Đổng tay còn xách hai chiếc vali của họ.

Nhìn thấy đứa bé cứ như vậy chơi đùa trong sân, Thu Chính Thụy bất mãn nhíu mày: “Cái thằng Chung Cẩn này, bản thân là cảnh sát mà không có chút ý thức an toàn nào, nhỡ bị người ta bắt cóc thì sao?”

Đào Tư Viện vẫy tay với Tiểu Đồng: “Tiểu Đồng, lại đây với bà ngoại nào.”

Xe Tiểu Đồng còn chưa chạy đến trước mặt Đào Tư Viện và họ, Hồ Đắc đã từ đồn công an bước ra, cảnh giác hỏi: “Các người là ai?”

Thư ký Đổng vội vàng tiến lên giải thích: “Chào anh, đây là bà ngoại và ông ngoại của Tiểu Đồng, họ phải về Kinh Thị, đến nói tạm biệt với con bé.”

Hồ Đắc nghe nói bà ngoại và ông ngoại Tiểu Đồng đến, hôm qua

Chung Cẩn cũng không tham gia liên hoan, chính là đi đón người.

Bất quá anh ta vẫn không hề thả lỏng cảnh giác, vén rèm cửa, gọi vọng ra cửa trước: “Thi Thi, cô đi gọi anh Chung ra đây.”

Chỉ một lát sau, Chung Cẩn đã từ trong sở đi ra: “Sao vậy?”

Thu Chính Thụy trước đó còn cảm thấy Chung Cẩn trông con quá tùy tiện, cứ mặc kệ con bé tự chơi bên ngoài, bây giờ nhìn thấy tình hình này, cũng không nói nên lời oán giận.

Đào Tư Viện cười với Chung Cẩn: “Chung Cẩn, chúng tôi ở đây cũng không có việc gì, con xem đấy, bé con cũng không quen chúng tôi, vốn định giúp con chia sẻ một chút việc trông con, nhưng bé lại không chịu đi theo chúng tôi, cho nên chúng tôi tính về Kinh Thị luôn.”

Chung Cẩn nói vài câu khách sáo: “Sao vội vàng vậy? Tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi, con công việc bận, cũng không tiếp đãi hai người chu đáo được.”

“Không làm phiền con làm việc, chúng ta tuần sau gặp lại ở Kinh Thị.” Đào Tư Viện vẫn cười, nụ cười của bà rất giống Thu Sanh, rất hiền hòa.

Chung Cẩn gật đầu: “Vâng, tuần sau gặp.”

Đào Tư Viện lại cúi người, nói với Tiểu Đồng: “Bảo bối, bà ngoại phải đi rồi, con hôn bà ngoại một cái được không?”

Tiểu Đồng giữ tay lái xe thể thao, quay đầu nhìn Chung Cẩn, Chung Cẩn gật đầu: “Hôn bà ngoại một cái đi con.”

Bé liền xuống xe, ôm cánh tay Đào Tư Viện, nhón chân hôn lên má bà.

Thu Chính Thụy đứng bên cạnh cũng cúi người, vẻ mặt mong đợi nhìn Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng lại quay đầu liếc nhìn Chung Cẩn một cái, Chung Cẩn không nói gì, con bé liền lùi lại hai bước, vẫy tay với Thu Chính Thụy: "Tạm biệt ông ngoại."

Đợi Thu Chính Thụy và họ rời đi, Chung Cẩn nhìn cô con gái tóc tai bù xù, lại nhìn đứa trẻ lạc đường đang dùng tay giữ mũ, nói với chúng: "Chạy thêm hai vòng nữa rồi về, bên ngoài gió lạnh."

Tiểu Đồng trèo lại lên xe, khởi động ô tô lái ra ngoài.

Chung Cẩn đứng dưới mái hiên nhìn một lát, nghe thấy con bé bên kia nghiêm trang phổ cập khoa học cho đứa trẻ lạc đường: "Hai người vừa nãy, là ông bà ngoại con đấy."

Chung Cẩn: "..."

Ông bà ngoại?

Chung Cẩn bắt đầu thận trọng suy xét, sau này bài tập về nhà có lẽ nên để con bé tự viết.

Tiểu Đồng lái xe vòng quanh chỉ một vòng, liền đụng phải Nhiêu Thi Thi đi công tác bên ngoài về, còn mua về sườn xào bánh gạo. Tiểu Đồng còn chưa đợi Nhiêu Thi Thi chào hỏi, chiếc mũi cún con đã ngửi thấy mùi thơm từ xa, vội vàng đỗ xe vào chỗ, mở cửa xe điện xuống xe.

Dương Dương còn chưa chơi đủ, dùng tay giữ mũ kêu lên: "Con còn muốn chơi."

Tiểu Đồng kéo cậu bé từ trên xe xuống: "Chơi gì mà chơi? Chơi nữa là hết sườn rồi."

Đứa trẻ lạc đường ở đồn công an đợi thật vui vẻ, có bố mới, trong túi đầy đồ ăn vặt, còn được ngồi Ferrari, ăn sườn xào bánh gạo.

Đợi bố mẹ ruột cậu bé đến đón, Dương Dương bình tĩnh vẫy tay với họ: "Chú dì tạm biệt."

Kết quả không tránh khỏi một trận đòn kép hỗn hợp nam nữ.

Mặt Tiểu Đồng dính đầy tương bánh gạo, vội vàng phủi sạch quan hệ: "Cái này không phải con dạy em đâu."

Chung Cẩn dạo này công việc bận đến bay cả người, nhưng vẫn cố gắng dành thời gian đưa Tiểu Đồng đi công viên hải dương một chuyến, dù sao con bé không đi được công viên hải dương cũng là vì anh, anh nói gì cũng phải bù đắp một chút.

Chẳng qua vì Chung Cẩn ban ngày không có thời gian, họ đi vào buổi tối, chỉ có mấy khu mở cửa, cũng không ăn được món xúc xích nướng siêu to mà Tiểu Đồng mong đợi nhất, cuối cùng chỉ ăn hamburger.

Tối hôm đó sau khi từ công viên hải dương trở về, Chung Cẩn gọi điện thoại cho Thu Sanh nói chuyện này, còn cảm thấy có chút áy náy với Tiểu Đồng:

"Con bé dọc đường đi đều mong chờ xúc xích nướng, kết quả không ăn được, thật là cảm thấy có chút thiệt thòi cho con bé."

Thu Sanh đắp mặt nạ, cúi đầu nhìn ngón chân sơn móng, không ngẩng đầu lên nói:

"Con bé không ăn được xúc xích nướng anh đã thấy thiệt thòi, hôm trước anh còn phải đưa con bé đi công viên hải dương vào buổi tối, anh vất vả anh không hề nhắc đến. Anh thương con bé,

em thì lại thương…”

Cô ngập ngừng một chút, không nói tiếp, mà lại chuyển sang chủ đề khác: “Anh đặt vé máy bay xong chưa, nhớ gửi thời gian chuyến bay cho em, em lái xe ra đón hai người.”

“Ừ.” Chung Cẩn cười gật đầu.

Cuộc điện thoại này khiến tâm trạng Chung Cẩn thoải mái hơn nhiều, ngay cả Tang Bưu ngồi xổm trên đầu anh, dùng móng vuốt cào loạn tóc anh, anh cũng không mắng Tang Bưu.

Đến ngày rời Hải Sơn, Chung Cẩn nhờ dì Lương mang Tang Bưu về giúp nuôi mấy ngày, anh lại lì xì cho dì Lương một phong bao Tết Nguyên Đán.

Lần này về Kinh Thị gần như phải ở lại một tuần, trước khi đi Chung Cẩn kiểm tra kỹ ga và điện nước trong nhà, lại báo cho ban quản lý bất động sản biết trong nhà không có ai trong dịp Tết, nhờ họ chú ý tuần tra.

Sau đó mới ôm Tiểu Đồng, kéo vali, bước lên chuyến bay về Kinh Thị.

Chung Cẩn ở Kinh Thị không có người thân, dù có hẹn bạn bè nhiều nhất cũng chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm, phần lớn thời gian, anh vẫn phải tự mình ở một mình.

Lần này về Kinh Thị chủ yếu là muốn đưa Tiểu Đồng về nhà họ Thu nhận thân.

Mà Chung Cẩn với tư cách là con rể cũ của nhà họ Thu, thân phận thật ra rất khó xử, ở nhà họ Thu, anh là người ngoài thật sự, ở lại nhà người ta hiển nhiên không thích hợp.

Ở khách sạn thì Thu Sanh đưa Tiểu Đồng về nhà mẹ đẻ, anh lại

thành ông già góa vợ.

Tết nhất, một mình ở khách sạn, thật là có chút thảm. Bất quá cũng chỉ một tuần thôi, nhịn một chút là qua.

Đến Kinh Thị trời đã tối đen, Tiểu Đồng và Thu Sanh ở ga sân bay nũng nịu một lúc, Thu Sanh nhắc Chung Cẩn: "Bên ngoài tuyết rơi, lạnh lắm, anh ôm Tiểu Đồng vào lòng đi."

Chung Cẩn đương nhiên biết thời tiết khắc nghiệt mùa đông ở phương bắc có sức tàn phá lớn như thế nào, anh ôm Tiểu Đồng vào lòng, lại dùng áo khoác bọc kín bé.

Đi ra đường cái, bầu trời đang bay tuyết lớn như lông ngỗng, trước mắt toàn một màu trắng, ngay cả đường xe chạy đã rắc muối cũng nhanh chóng đóng một lớp sương trắng mỏng.

Gió bắc lạnh thấu xương thổi vào mặt, má anh đau rát.

Chung Cẩn hỏi vọng lên: "Xe em đỗ ở đâu?"

Thu Sanh chỉ về phía trước: "Đỗ ở bãi đỗ xe phía trước, chắc phải đi bộ mười mấy phút."

"Sao lại đỗ xa vậy?"

Thu Sanh quấn chặt áo khoác, dùng khăn quàng cổ che kín mặt, chỉ lộ ra hai con mắt bên ngoài: "Tết nhất đấy, tìm được chỗ đỗ xe đã là tốt lắm rồi, anh còn kén cá chọn canh. Nếu không phải vì đón Tiểu Đồng, anh tưởng em thèm để ý đến anh chắc?"

Chung Cẩn bị cô mắng mấy câu, thành thật, lạnh đến choáng váng cũng không dám nói gì nữa.

Tiểu Đồng từ trong áo khoác của Chung Cẩn thò nửa cái đầu tròn ra, nhìn những cây cối và nhà cửa trắng xóa trước mắt,

phát ra tiếng “oa” kinh ngạc cảm thán:

“Chắc chắn là ông trời ăn cơm đánh rơi cơm rồi, cái thằng nhóc ông trời này, phí phạm lương thực quá.”

Chung Cẩn ấn đầu con bé trở lại: “Ông trời mà con cũng dám gọi là thằng nhóc? Con gan thật đấy.”

Tiểu Đồng như chuột chũi, vừa bị ấn xuống đã lại thò nửa cái đầu ra, lần đầu tiên nhìn thấy tuyết rơi, sự tò mò chiến thắng cái lạnh.

Cuối cùng cũng lên xe, Thu Sanh lập tức khởi động ô tô, bật máy sưởi, trong xe rất nhanh ấm lên.

Chung Cẩn dùng khăn tay lau những bông tuyết nhỏ trên trán và lông mày Tiểu Đồng.

Thu Sanh lái xe ra ngoài.

Chung Cẩn ở phía sau nói: “Em đưa anh đến khách sạn Tê Lộc đi, anh đặt phòng ở đó rồi, Tiểu Đồng tối nay ngủ với anh, ngày mai em đến đón con bé.”

“Ở khách sạn làm gì? Đều về Kinh Thị rồi, đương nhiên là ở nhà chứ.”

Chung Cẩn: “Chúng ta đều ly hôn rồi, ở nhà em không tiện lắm đâu?”

Thu Sanh bá đạo cắt ngang anh: “Đừng dài dòng, em đã sắp xếp xong hết rồi.”

Nghĩ đến việc phải ở lại nhà Thu Sanh, Chung Cẩn cũng không cãi lại, trước kia khi kết hôn anh ở bên đó đã không được tự nhiên, huống chi bây giờ với thân phận con rể cũ, càng nghĩ

càng thấy xấu hổ.

Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn tìm lý do thoái thác, vẫn là nhờ Thu Sanh đưa anh đến khách sạn.

Phong cảnh ven đường bị tuyết lớn bao phủ, nhưng thông qua một vài kiến trúc đặc trưng, mơ hồ có thể nhận ra vị trí, đây không phải là đường đi đến biệt thự nhà Thu Sanh, tim Chung Cẩn bỗng nhiên đập mạnh một nhịp.

Ô tô rẽ vào khu dân cư quen thuộc, dừng lại ở chỗ đỗ xe quen thuộc, ngay cả vết hoa văn khắc sâu trên nút bấm thang máy cũng quen thuộc, căn hộ này là nơi anh và Thu Sanh sống sau khi kết hôn.

Đẩy cửa phòng ra, không khí ấm áp ập vào mặt.

Tim Chung Cẩn lập tức bình ổn lại, anh cười nói: “Em nói hóa ra là nhà này.”

Thu Sanh lấy từ tủ giày ra một đôi dép lê kẻ ô vuông màu nâu đặt xuống đất, đây là đôi dép lê Chung Cẩn hay đi trước đây, không ngờ Thu Sanh vẫn giữ.

Thu Sanh ngồi xổm xuống giúp Tiểu Đồng đổi giày, tự nhủ về kế hoạch mấy ngày tới:

“Mấy ngày ở Kinh Thị chúng ta đều ở đây, ngày 30 Tết cùng nhau về nhà bố mẹ em ăn cơm, mùng 1 Tết muốn đi chúc Tết nhà cậu em, những lúc khác chúng ta có thể đưa Tiểu Đồng đi trượt băng, đi ăn chút đồ ăn vặt địa phương...”

Cô luyên thuyên nói.

Chung Cẩn đợi cô nói xong, mới hỏi: “Anh cũng đi cùng mọi người sao?” Anh đến đây đã chuẩn bị sẵn tâm lý của một ông già

cô đơn.

Thu Sanh hỏi ngược lại anh: “Sao, anh không tuân theo sự sắp xếp của tổ chức à?”

Tiểu Đồng rất biết nhìn sắc mặt, sợ Chung Cẩn không hiểu chuyện, chọc Thu Sanh tức giận, Thu Sanh đuổi anh ra ngoài. Trước kia ở ma cung thường xuyên xảy ra chuyện này.

Hơn nữa bây giờ bên ngoài rất lạnh, không thể để ba chết cóng được.

Tiểu Đồng vội vàng kéo tay mẹ, ngoan ngoãn nói lời hay: “Ba tuân theo, mẹ ơi, ba siêu cấp tuân theo.”

Một bên giúp nói tốt, còn một bên lè lưỡi trêu Chung Cẩn.

Trước khi ly hôn, Chung Cẩn rất nhiều đồ đạc đều không mang đi, trong nhà có dép lê của anh, quần áo giày vớ, thậm chí cả dao cạo râu anh dùng trước đây vẫn còn.

Anh đứng trước gương phòng tắm, cầm lấy chiếc dao cạo râu Philips trước đây dùng, ấn nút mở, không có phản ứng, xem ra là hết pin.

Chung Cẩn lại mở ngăn kéo tủ phòng tắm, quả nhiên ở chỗ cũ tìm thấy bộ sạc, đặt dao cạo râu lên, bộ sạc bắt đầu hoạt động.

Trong nhà này dường như mọi thứ vẫn giữ nguyên trạng thái trước khi anh đi, có lẽ sau khi ly hôn Thu Sanh cũng không sống ở đây nữa, bất quá lại quét dọn thật sạch sẽ, chắc là trước khi họ về, dì đã đến dọn dẹp rồi.

Quần áo trước đây tuy vẫn còn, nhưng lâu lắm không mặc, chắc cũng bám bụi, Chung Cẩn vẫn lấy quần áo anh mang theo từ vali.

Mở vali ra, nhìn thấy Tiểu Đồng không biết từ lúc nào đã nhét con chó bông hương vân của bé vào, đầu chó bị ép đến bẹp dúm, Chung Cẩn nhấc nó ra, giũ giũ vài cái, bông nhồi bên trong đầu chó tiếp xúc với không khí, chậm rãi phồng trở lại hình dạng ban đầu.

Chung Cẩn tắm xong, mặc bộ đồ ngủ bằng vải bông, dùng khăn bông lau tóc rồi đi ra.

Chương 91

DTV-EBOOK

Chiếc thảm trải giữa phòng khách ban đầu bị kéo dài đến tận cửa sổ sát đất, Tiểu Đồng quỳ gối sau lớp kính, hai tay chống khung cửa sổ, trừng mắt nhìn cảnh tuyết bên ngoài.

Thu Sanh khoanh chân ngồi bên cạnh Tiểu Đồng, tay đang đan len, nhìn kiểu dáng thì lại đang tự tay đan áo len cho Tiểu Đồng.

Khu nhà họ ở là "King house" của khu dân cư, phong cảnh ngoài cửa sổ không bị che chắn, đối diện là một hồ nhân tạo rộng lớn, mặt hồ đã đóng băng từ lâu, cây cối xung quanh bị tuyết lớn bao phủ. Vì Tết Nguyên Đán, xung quanh con đường nhỏ được trang trí thêm một vòng đèn màu, đèn nhấp nháy, tô điểm thêm sắc pháo hoa cho vùng đất tuyết lạnh lẽo.

Tiểu Đồng ngửi thấy mùi của Chung Cẩn, bé quay đầu nói: “Tối nay con muốn ngủ ở đây, con muốn xem tuyết vương ngủ.”

Chung Cẩn đi đến bên cửa sổ, nhìn theo hướng tay Tiểu Đồng chỉ, lúc này mới phát hiện trên hồ nhân tạo có người đang đắp một người tuyết, Tiểu Đồng chưa từng thấy người tuyết bao giờ, liền cho rằng đó là con tuyết vương bé gặp ở siêu thị.

Anh không nói gì, xoay người đi vào phòng thay đồ, quen đường quen nẻo tìm trong tủ ra đệm mềm và chăn bông.

Thu Sanh ở bên ngoài gọi anh: “Trong tủ có vỏ chăn đã giặt sạch rồi, anh tìm xem.”

Chung Cẩn không cần tìm, mở một cánh tủ ra, trực tiếp lấy vỏ chăn ra.

Mái tóc đen của anh vẫn còn hơi ẩm, ôm mấy chiếc chăn đệm, anh trở lại bên phòng khách, đuổi Thu Sanh và Tiểu Đồng sang một bên, trải chăn xuống giữa thảm.

Khi Chung Cẩn lồng vỏ chăn, Tiểu Đồng la hét đòi giúp.

Anh bảo Tiểu Đồng chui vào vỏ chăn, kéo bốn góc chăn đến bốn góc vỏ, Tiểu Đồng bò ra, Chung Cẩn xách vỏ chăn giũ vài cái, chiếc chăn bên trong liền phẳng phiu.

Tiểu Đồng mặc bộ đồ ngủ liền thân hình mèo con, ngã nhào xuống chiếc chăn mềm mại lăn qua lăn lại.

Chung Cẩn ngồi xổm xuống bắt lấy chân bé: “Lại đây làm năm cái gập bụng, cho cái bụng mỡ của con rung rinh một chút.”

Tiểu Đồng liền xoay người nằm thẳng trên chăn, hai tay ôm đầu, cố gắng đến đầu ngón chân cũng cuộn tròn lại, toàn thân cùng nhau gắng sức, cố gắng thì rất cố gắng, nhưng đến nửa chừng cái bụng béo liền mắc kẹt, chết sống không lên nổi.

Đứa bé béo giãy dụa ba giây, quả quyết từ bỏ, bé mệt lả nằm xuống chăn, dựng hai ngón tay cái lên, nghiêm túc nói:

“Được rồi, đủ rồi, ngày mai sẽ mọc ra tám múi bụng.”

Chung Cẩn: “Con mau ngủ đi, ngủ rồi trong mơ sẽ có cơ bụng.”

Buổi tối Thu Sanh ngủ cùng Tiểu Đồng trên chiếc chăn trải dưới đất, Chung Cẩn tối lên nhìn một lần, có lẽ là chăn ấm quá nóng, hai mẹ con đều đá chăn ra ngoài.

Chung Cẩn cả đêm lên đắp chăn cho họ ba lần, sau đó dứt khoát nằm xuống bên cạnh Tiểu Đồng, tiện thể lúc nào cũng đắp chăn cho họ.

Sáng hôm sau, Chung Cẩn bị lạnh tỉnh giấc.

Chiếc chăn trên người bị Tiểu Đồng và Thu Sanh cuốn hết, hai mẹ con thì ngủ say như kén tằm, chỉ có Chung Cẩn mặc chiếc áo ngủ mỏng manh, cả người lạnh run.

Anh vén chăn bên phía Tiểu Đồng lên, chui vào, ôm đứa bé đã ấm áp thoải mái vào lòng rồi ngủ tiếp một lát.

Sáng dậy, Chung Cẩn và Thu Sanh đưa Tiểu Đồng ra ngoài ăn sáng, ở cửa khu dân cư có mấy cửa hàng ăn sáng.

Thật ra Chung Cẩn đã sớm muốn thử xem Tiểu Đồng có uống được sữa đậu xanh không, cảm giác con bé béo ú này cái gì cũng ăn, nếu mà uống được cả sữa đậu xanh thì hay.

Tiểu Đồng ngay từ đầu còn không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, đội chiếc mũ hổ con, một tay nắm tay bố, một tay nắm tay mẹ, nhảy nhót đi ăn sáng.

Đến quầy gọi món trả tiền, không lâu sau đã gọi đến số của họ.

Chung Cẩn bưng ra ba bát sữa đậu xanh nóng hổi, bánh rán đường, tiêu vòng và dưa chuột muối nhỏ cùng những món ăn vặt khác.

Tiểu Đồng ngồi trên chiếc ghế cao thêm, hít hít chiếc mũi nhỏ xíu, chỉ vào bát sữa đậu xanh lớn tiếng phản đối: “Cái này hỏng rồi.”

“Không hỏng đâu, đây là mùi vị của nó, con nếm thử một ngụm đi, ngon lắm đấy.” Chung Cẩn nói, tự mình bưng bát lên uống một hớp lớn.

Thu Sanh cũng khuyến khích con bé: “Tiểu Đồng, con nếm thử

xem."

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm vào chất lỏng màu vàng xanh kia một lúc, rồi ghé sát đầu, lè chiếc lưỡi nhỏ xíu liếm một ngụm, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại, vội vàng giơ tay áo lên lau lưỡi.

Chung Cẩn hỏi con bé: "Ngon không con?"

Tiểu Đồng lắc đầu, đẩy bát sữa đậu xanh về phía Chung Cẩn: "Con vẫn không muốn uống cái này, nó sẽ cắn miệng con."

Chung Cẩn nhịn cười: "Cái này gọi là sữa đậu xanh con ạ, con nói theo ba, sữa đậu xanh."

Tiểu Đồng không nói được âm "nhi hóa", con bé chậm rãi từng chữ một nói theo: "Sữa đậu xanh ngỗng."

Hai ông già ở bàn bên cạnh cười đến suýt chút nữa phun cả sữa đậu xanh ra ngoài, Tiểu Đồng quay đầu nhìn một cái, nhỏ giọng hỏi: "Sao họ lại cười con?"

Chung Cẩn nghiêm trang nói bừa: "Chắc chắn là họ cười con có đồ uống ngon như vậy mà lại không biết uống, cười con ngốc."

Tiểu Đồng một mình ngồi trên chiếc ghế cao, nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người xung quanh đều đang uống thứ đồ uống kỳ lạ này, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc.

Chung Cẩn lại lần nữa khuyến khích con bé: "Con nếm một ngụm to đi, uống to vào sẽ ngon hơn đấy."

Thế là Tiểu Đồng hai tay nhỏ đỡ lấy miệng bát, lấy hết can đảm cúi đầu uống một hớp lớn, ngậm đầy một ngụm sữa đậu xanh trong miệng, lông mày nhíu lại thành hình chữ bát, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

Thu Sanh thấy con bé thật sự không được, liền cầm chiếc thùng rác lại gần: “Bảo bối, không uống được thì nhổ ra đi.”

Tiểu Đồng nheo mắt lắc đầu, ùng ục một ngụm nuốt sữa đậu xanh xuống: “Không được lãng phí đồ ăn.”

Nói xong con bé không chịu uống nữa, bịt mũi, nhăn mặt, tránh xa cái thứ đồ uống kỳ lạ kia.

Nhìn thấy Chung Cẩn và Thu Sanh mặt không đổi sắc uống sữa đậu xanh, Tiểu Đồng lại bịt mũi ghé sát lại, nhỏ giọng nói: “Hay là hai người đừng uống nữa, cái này chắc chắn là cái bác kia dùng nách ép ra đấy.”

Chung Cẩn: “...”

Một khi đã chấp nhận giả thiết này, người sạch sẽ như Chung Cẩn thật sự không nuốt nổi nữa, cố gắng uống hai ngụm còn có chút buồn nôn.

Thu Sanh nhìn Chung Cẩn cười xấu xa: “Anh nói xem có phải anh tự tìm không?”

Sau đó Tiểu Đồng và Chung Cẩn đều chưa ăn no, lại đi sang cửa hàng ăn sáng bên cạnh ăn bánh bao thịt và súp cay Hà Nam, Tiểu Đồng bị ớt cay đến chóp mũi đổ mồ hôi, vẫn cúi đầu húp sùm sụp ăn to, nhắm mắt lại rung đùi đắc ý, giơ ngón tay cái lên xác nhận: “Cái này ngon.”

Ăn sáng xong, Đào Tư Viện liền gọi điện thoại tới, giục Thu Sanh và Chung Cẩn mau đưa con về nhà đoàn tụ.

Ngày mai mới là 30 Tết, vốn dĩ Thu Sanh đã nói với nhà sẽ về vào ngày mai, hôm nay họ dường như đã không đợi được nữa, chẳng những Đào Tư Viện gọi điện thoại giục, mà ngay cả Thu

Chính Thụy rất ít khi gọi điện cho Thu Sanh cũng gọi vài cuộc.

Chung Cẩn thấy điện thoại Thu Sanh cứ reo, liền nói với cô: “Em đưa Tiểu Đồng về đi.”

“Anh cũng về cùng đi, chúng ta ăn trưa xong rồi về.”

Chung Cẩn: “Trưa nay anh hẹn Vu Phi Dương cùng ăn cơm rồi.”

Tiểu Đồng lập tức giơ hai tay lên cao: “Con cũng muốn đi tìm Phi Phi, con muốn cùng anh ấy ăn lẩu xiên que.”

Chung Cẩn véo má con bé: “Hôm nay không ăn xiên que, con về nhà bà ngoại ăn cơm với mẹ đi, ngoan một chút, đừng nghịch ngợm gây sự.”

Thu Sanh lại ở nhà thêm một lát, đến tận trưa mới đưa Tiểu Đồng về biệt thự ăn cơm.

Nhà chú út của cô về nước từ Giáng Sinh, vẫn đợi đến tận Tết Nguyên Đán vẫn chưa đi, đây là lần đầu tiên trong nhà ăn Tết náo nhiệt như vậy, đặc biệt là năm nay lại có thêm Tiểu Đồng, càng thêm vui vẻ rộn ràng.

Thu Sanh vốn định ăn trưa xong sẽ về.

Nhưng sau khi ăn cơm xong, mấy đứa cháu trai cháu gái nhà chú út muốn ra sân đắp người tuyết, Tiểu Đồng vừa nghe thấy, ầm ĩ đòi chơi cùng. Thu Sanh liền đồng ý cho con bé chơi một lát rồi về nhà.

Bọn trẻ đội mũ đeo găng tay chơi tuyết trong sân, người lớn sợ lạnh, liền ngồi trong phòng khách trước lò sưởi uống trà, thỉnh thoảng còn nhìn qua cửa kính xem bọn trẻ chơi đùa.

Mấy đứa nhỏ nhà chú út đều sinh ra và lớn lên ở nước ngoài,

ngày thường nói chuyện đều dùng tiếng Anh, Tiểu Đồng nghe không hiểu, liền một mình cúi đầu ngồi xổm bên cạnh quả cầu tuyết.

Nếu có đứa trẻ nào nói chuyện với con bé, Tiểu Đồng liền giơ ngón tay đeo găng tay lên, làm dấu OK, lễ phép nói: “OK OK.”

Mấy đứa trẻ kia liền tụm lại với nhau dùng tiếng Anh bàn bạc: “Chúng ta nhét một quả cầu tuyết vào khăn quàng cổ của cô bé đi.”

Mấy đứa cầm quả cầu tuyết lén lút tiếp cận Tiểu Đồng, Tiểu Đồng tuy quay lưng về phía chúng, nhưng chiếc mũi nhỏ của con bé có thể ngửi thấy mùi phía sau.

Con bé nắm quả cầu tuyết trong tay quay đầu lại, thấy mấy đứa kia trong tay cũng cầm quả cầu tuyết, Tiểu Đồng còn tưởng là muốn chơi ném tuyết, trực tiếp ném quả cầu tuyết trong tay về phía một đứa bé.

Đứa bé kia lùi lại một bước tránh, chân trượt ngã xuống tuyết, quả cầu tuyết không lệch một ly, vừa vặn trúng vào mũi đứa bé, đứa bé bị đau, gân cổ lên khóc.

Hai đứa lớn hơn một chút kéo đứa bé đang khóc thút thít, chúng đi trở về biệt thự, chuẩn bị đi mách người lớn.

Tiểu Đồng bình tĩnh vỗ vỗ tuyết đọng trên găng tay, ngồi xổm xuống tiếp tục gom tuyết, đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, Tiểu Đồng hít hít mũi, ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Con bé chống đầu gối đứng dậy, chạy đến bên hàng rào, hai tay chống hàng rào, chui đầu vào khe hở hàng rào, chuẩn bị chui ra từ đây.

Thu Sanh vừa lên lầu lấy lá trà, xuống lầu nghe thấy mấy đứa trẻ kia một người một lời dùng tiếng Anh mách tội Tiểu Đồng, lại không thấy Tiểu Đồng trong phòng khách, cô vội vàng ném lá trà xuống, mặc áo lông và đi dép lê chạy ra ngoài.

Đến sân, nhìn thấy Tiểu Đồng đang dẩu mông chui ra ngoài từ bên hàng rào, chiếc mũ hổ quá to, mắc kẹt ở khe hở, con bé liền lùi lại hai bước, một tay kéo mũ xuống ném sang một bên.

Thu Sanh gọi con bé: "Bảo bối, đừng tháo mũ ra, sẽ bị cảm lạnh."

Cô đi dép lê xuống bậc thềm, nhặt chiếc mũ lên, phủi lớp tuyết bám bên ngoài, rồi đội lại cho Tiểu Đồng.

Thu Sanh còn tưởng Tiểu Đồng đánh bạn, định chạy trốn từ đây, chuẩn bị hỏi rõ tình hình trước.

Tiểu Đồng lại sốt ruột chỉ vào bên ngoài hàng rào: "Mẹ ơi, ba ở bên kia, là mùi của ba."

Thu Sanh ngước mắt nhìn qua, khu biệt thự yên tĩnh không một bóng người, không biết con vật nhỏ nào vừa chạy từ bụi cây ra, tuyết trên cành cây rào rạt rơi xuống.

"Kia không phải ba ba, có lẽ là mèo con." Thu Sanh ngồi xổm xuống, đỡ bụng nhỏ của Tiểu Đồng nói.

Tiểu Đồng vẫn kiên trì chỉ vào hướng kia: "Là ba, con ngửi được mùi của ba."

Thu Sanh nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Đồng chỉ, đột nhiên nhớ ra, hướng này đi thẳng về phía trước, chính là nhà của Chung Cẩn.

Trước đây bố mẹ Chung Cẩn cũng sống ở khu biệt thự này, đều là một vòng tròn, khi mua biệt thự trước đây là mấy nhà hẹn

nhau mua cùng. Ở cùng nhau lại học cùng một trường, khi đó mẹ Chung Cẩn còn hay lái xe đưa đón mấy đứa trẻ.

Thu Sanh đứng dậy, nắm tay Tiểu Đồng: “Đi, chúng ta qua đó xem.”

Cô kéo Tiểu Đồng dọc theo con đường nhỏ trong khu dân cư đi về phía đông, tuyết đọng trên đường đã được ban quản lý dọn dẹp, nhưng chiếc dép lê đế mềm đạp lên vẫn hơi trơn, Thu Sanh đi rất cẩn thận.

Trên đường thỉnh thoảng gặp vài người hàng xóm, nhìn thấy một người phụ nữ chỉ mặc áo lông và đi dép lê đi bên ngoài, họ sẽ tò mò nhìn họ vài lần.

Vòng qua mấy căn biệt thự, lại đi qua một vườn hoa trung tâm, đi bộ hơn mười phút, cuối cùng cũng thấy biệt thự nhà Chung Cẩn.

Tiểu Đồng nắm tay mẹ, hít hít mũi, chắc chắn nói: “Ba ở bên kia.”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Thu Sanh bị lạnh đến mũi đau xót, hốc mắt lập tức đỏ hoe.

Đẩy cánh cổng sắt mỹ thuật ra, đi qua khu vườn hoang tàn không được chăm sóc, trên cửa lớn có khóa mật mã, Thu Sanh biết mật mã, mật mã là sinh nhật của Chung Ngôn, nhập mật mã, cửa mở.

Trong phòng im ắng, lò sưởi cũng ngừng hoạt động, rất lạnh, đồ đạc trong nhà đều phủ vải trắng, thị giác càng thêm lạnh lẽo.

Cô đi dép lê lặng lẽ không một tiếng động đi vào sảnh, xuyên qua hành lang trang trí kiểu Trung Quốc, đột nhiên không kịp phòng bị nhìn thấy một bóng người ngồi ở phía bên kia ghế

sofa.

Anh mặc chiếc áo khoác màu đen, cao gầy, lưng còng, vùi mặt vào lòng bàn tay.

Thu Sanh nghẹn ngào không nói nên lời.

Tiểu Đồng buông tay Thu Sanh ra, đôi giày nhỏ đạp trên sàn gỗ phát ra tiếng lộc cộc, con bé chạy tới đẩy đẩy đầu gối Chung Cẩn: "Ba."

Chung Cẩn ngẩng mặt lên, trên mặt đầy nước mắt.

Tiểu Đồng thấy ba khóc, lập tức lo lắng, bé mở hai bàn tay nhỏ bé ra, che mắt Chung Cẩn: "Đừng khóc, đừng khóc oa oa."

Chung Cẩn dùng mu bàn tay lau nước mắt, khẽ khàng nói: "Sao hai mẹ con lại đến đây?"

Chương 92

DTV-EBOOK

Thu Sanh há miệng thở dốc, định cười với Chung Cẩn một chút, nhưng lại lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. Cô đột nhiên quay người đi, mặc kệ nước mắt chảy xuống.

Tiểu Đồng thấy cả ba và mẹ đều khóc, nhưng lại không biết vì sao họ khóc, sốt ruột đến xoay quanh.

Bé chạy đến bên Thu Sanh, ôm chân cô, dụi mặt vào đùi cô. Rồi lại chạy về phía Chung Cẩn, chui vào lòng anh, cằm đặt lên vai anh, mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào mặt anh.

Thấy Chung Cẩn không khóc, Tiểu Đồng liền hỏi: “Ba, ba đau đau không?”

Chung Cẩn ôm bé ra một chút, dùng bàn tay nâng khuôn mặt bầu bĩnh của Tiểu Đồng, trán chạm vào trán bé, cảm nhận được hơi ấm và mùi hương của con gái, cảm xúc dần dần bình tĩnh lại.

Anh quay đầu nhìn Thu Sanh, phát hiện cô chỉ mặc một chiếc áo len dệt kim bó sát người đứng ở bên kia, liền đứng dậy, cởi áo khoác khoác lên vai cô.

Thu Sanh trở tay đấm anh một quyền: “Chung đầu to, anh không phải nói anh đi tìm Vu Phi Dương sao? Anh đúng là kẻ lừa đảo.”

Chung Cẩn bình tĩnh nói: “Muốn ăn Tết, anh muốn về xem thử, xem họ có về nhà ăn Tết không.”

Thu Sanh ôm chặt chiếc áo khoác còn vương hơi ấm của Chung Cẩn, giọng khàn khàn nói: “Vậy em đi cùng anh xem các phòng.”

“Không xem đâu, người chết rồi là chết rồi, không về được.”

Khi nói ra những lời này, Chung Cẩn lần đầu tiên chấp nhận sự thật người nhà đã ra đi.

Nghe nói khi con người gặp phải tổn thương quá lớn, não bộ để bảo vệ chủ nhân sẽ không lập tức suy sụp, mà sẽ khiến người ta không cảm nhận được bi thương.

Một thời gian rất dài, Chung Cẩn đã ở trong trạng thái bình tĩnh và chết lặng được bảo vệ này, chính anh rõ ràng cảm nhận được, linh hồn anh ở trong vực sâu, rất bình tĩnh.

Sau đó cảm giác từng chút một trở lại cơ thể, khi anh cuối cùng có dũng khí một lần nữa bước vào căn nhà này, bi thương do sự ra đi của người thân ập đến, như một thanh kiếm sắc bén đâm thủng cơ thể anh trong nháy mắt.

Không biết có phải là một loại báo trước không, khi tim anh đau đến mơ hồ, Tiểu Đồng và Thu Sanh đã tìm thấy anh, kéo anh ra khỏi nỗi đau khổ tột cùng.

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng, Thu Sanh khoác chiếc áo của anh, cùng nhau rời khỏi biệt thự.

Chung Cẩn thấy Thu Sanh chân đi đôi dép lê đế mỏng, mũi dép đã ướt sũng nước tuyết, anh muốn cởi đôi giày da của mình đưa cho Thu Sanh đi, Thu Sanh từ phía sau đẩy anh một cái:

“Ôi dào, không cần đâu, mau trở về là được rồi.”

Thế là Chung Cẩn nhanh chân hơn, đi về phía trước vài bước, phát hiện Thu Sanh không theo kịp, anh quay đầu lại mới thấy

dép lê của Thu Sanh trượt, chiếc áo khoác lại quá rộng, cô giống như một con vịt lắc lư đi ở phía sau.

Chung Cẩn lại đi trở về, đưa cánh tay ra trước mặt Thu Sanh: "Cho em mượn đỡ một chút."

Thu Sanh đỡ cánh tay anh, cuối cùng cũng đi vững hơn.

Trở lại biệt thự bên kia, Thu Chính Thụy và Đào Tư Viện nhận lời mời đi dự một buổi tiệc từ thiện, trong biệt thự chỉ còn lại Thu Trầm và gia đình chú út.

Thu Sanh trở về cũng không chào hỏi ai, lấy áo khoác, thay giày vớ rồi chuẩn bị về nhà trong nội thành.

Họ vừa ra khỏi cửa, Thu Trầm đã xách áo khoác chạy theo ra: "Ấy, tôi sang bên các người ở một lát, đám nhóc con nhà chú út ồn ào đến đau cả đầu."

Anh ta nói chính là mấy đứa con nhà chú út, không biết dạy dỗ thế nào, cứ như một đám gà kêu la inh ỏi từ sáng đến tối.

Tiểu Đồng ngồi trên tay Chung Cẩn, giơ ngón tay lên nói với Thu Trầm: "Tết nhất, không được ép trẻ con học hành đâu nha."

Thu Trầm nhéo nhéo cái tai nhỏ trên mũ hổ của bé, hào phóng đáp ứng: "Được, Tết nghỉ."

Tiểu Đồng hài lòng dựa vào lòng Chung Cẩn: "Vậy chúng ta thu nhận cái cậu này đi."

Lên xe, mọi người bàn bạc một chút, tối cũng đừng ra ngoài ăn, mua chút đồ ăn về nhà làm lẩu, thế là Thu Trầm lại quay xe về phía siêu thị.

Mọi người nói chuyện phiếm, Thu Sanh hỏi: "Sao nhà chú út vẫn

chưa về? Ở cả tháng rồi đấy?"

Thu Trầm hừ lạnh một tiếng: "Chú út ngay từ đầu chẳng phải muốn để cháu trai làm con trai anh sao, anh từ chối, chú ấy liền đi vay tiền bố, vay số tiền không nhỏ đâu, nói là muốn mở quán ăn Trung Quốc ở nước ngoài, bố không đồng ý, thế là giận dỗi đấy, bố không trả tiền thì chú ấy không đi."

Thu Sanh: "Mấy anh chị em họ nhà họ, coi trọng tiền bạc quá, không có mấy phần tình nghĩa thật lòng."

Thu Trầm khinh thường nói: "Với cái kiểu người như chú ấy, ai mà có tình cảm thật được? Đợi anh nắm được cổ phần, anh sẽ dọn ra ngoài ở, anh cũng chịu đủ rồi, ngày nào chú ấy không mắng anh vài câu là khó chịu, cứ như chỉ có chèn ép anh mới thể hiện được giá trị của chú ấy vậy."

Chung Cẩn nắm được một vấn đề then chốt: "Thu Trầm, làm nửa ngày hóa ra anh vẫn chưa nắm được cổ phần à?"

"Ừ."

"Vậy anh vẫn chỉ là người thừa kế thôi, anh bồi dưỡng cái gì người thừa kế? Người thừa kế bồi dưỡng người thừa kế, cái nồi của anh đâu?"

Thu Trầm: "... Câm miệng."

Mua đồ ở siêu thị xong, lại gặp chiếc tàu hỏa ma thuật nhỏ ở tầng một trung tâm thương mại, Tiểu Đồng thấy, nhất định đòi lên chơi hai vòng.

Chung Cẩn và họ ba người đứng bên cạnh chờ, khi chiếc tàu hỏa nhỏ đi qua trước mặt họ, Tiểu Đồng vẫy vẫy tay nhỏ vui vẻ chào hỏi, ba người lớn đồng thời nở nụ cười, đợi Tiểu Đồng đi khuất, nụ cười lại đồng thời biến mất.

Tàu hỏa nhỏ ở thủ đô dài hơn ở Hải Sơn, hai vòng tàu hỏa nhỏ ngồi mất gần nửa tiếng.

Họ đứng bên cạnh chờ đều sắp chán chết, Thu Sanh cứ ngáp, không biết sao đứa bé ngồi nhiều lần như vậy vẫn không biết mệt.

Về đến nhà, Thu Trầm và Chung Cẩn xách đồ vào bếp.

Chiếc chăn trải dưới đất tối qua vẫn chưa dọn, Thu Sanh cuộn tròn bên trong đan len, Tiểu Đồng thì ghé vào bên cạnh xem hoạt hình một cách cứng đờ.

Xem hoạt hình một lát, Tiểu Đồng liền xoay người, lấy một viên xí muội từ hộp đồ ăn vặt bên cạnh, bỏ vào miệng Thu Sanh.

Thu Sanh ăn xong xí muội, Tiểu Đồng lại lấy một chiếc bát nhỏ đưa ra phía trước: “Mẹ ơi, nhổ hạt.”

Thu Sanh nhổ hạt xí muội vào chiếc bát nhỏ, sờ đầu Tiểu Đồng: “Cảm ơn con yêu.” Rồi lại cúi đầu tiếp tục đan áo len.

Lúc hơn 6 giờ chiều, bên ngoài trời đã tối, tuyết lại bắt đầu rơi, chiếc nồi lẩu cũng được mang ra, nóng hổi, lập tức có cảm giác gia đình.

Trong nhà không có ghế ăn cho trẻ em, Thu Sanh lấy một chiếc gối ôm kê lên ghế bành, cho Tiểu Đồng ngồi lên gối, như vậy vừa đủ với chiều cao bàn ăn.

Chung Cẩn bưng một chậu rau dưa từ trong bếp ra, thấy Tiểu Đồng ngồi cao như vậy, nhướng nhướng mày: “Con muốn đăng cơ à?”

Tiểu Đồng không hiểu đăng cơ có nghĩa gì, sốt ruột dùng thìa gõ

bàn: “Mau cho con ăn.”

Chung Cẩn gắp những miếng thịt nóng hổi vào bát nhỏ, trộn thành cơm nát, đưa cho Tiểu Đồng tự ăn.

Thu Trầm mặc áo sơ mi quần tây từ trong bếp đi ra, tay bưng một đĩa bánh dày đường đỏ vừa mới chiên xong, vẻ mặt khó chịu oán giận:

“Chung Cẩn cứ nhất định phải mua cái loại đồ chiên này, làm dính cả dầu lên áo sơ mi của tôi rồi.”

Tiểu Đồng thấy bánh dày đường đỏ, mắt sáng rực lên, vội vàng đưa bát nhỏ của mình qua: “Xin cho con một miếng đi ạ, cảm ơn.”

Vừa ở siêu thị lúc nãy, Thu Trầm mua rượu, anh ta tìm hai chiếc ly rượu, mở chai Ngũ Lương Dịch ra, rót một ly đặt trước mặt Chung Cẩn, trước mặt mình cũng đặt một ly.

Đặt chai rượu xuống, Thu Trầm nâng ly cụng ly với Chung Cẩn: “Chung Cẩn, đây hình như là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau uống rượu.”

Ngón tay thon dài của Chung Cẩn nhấc chiếc chén rượu nhỏ lên, miệng ly chạm nhau: “Chúc mừng năm mới, anh.”

Thu Trầm nuốt rượu xuống: “Trước kia cậu cũng không thích đến nhà tôi, lúc đó tôi thấy cậu người này quá cao ngạo, chắc không hợp, ai ngờ, hai chúng ta lại vì con bé mà một lần nữa đến với nhau.”

Chung Cẩn bị rượu sặc một chút, che miệng ho khan: “Anh, lời này của anh có chút ý khác.”

Thu Trầm lại kính anh: “Cảm ơn cậu đã sinh cho tôi một người

thừa kế."

Chung Cẩn bưng chén rượu lên: "... Anh đừng nói nữa, đều tại rượu cả."

Sau đó để tránh Thu Trầm lại nói ra những lời có thể gây hiểu lầm, chỉ cần anh ta vừa nhấc chén rượu, Chung Cẩn lập tức nói một câu: "Anh đừng nói nữa, đều tại rượu cả."

Hai người cứ như vậy anh một ly tôi một ly uống rượu, Thu Sanh tự rót một ly rượu vang đỏ uống bên cạnh, tự giải sầu, không tham gia vào hành vi cụng ly kỳ lạ của hai người đàn ông.

Tiểu Đồng ăn no, đặt chiếc bát không xuống bàn, nói với Thu Sanh: "Mẹ ơi con ăn xong rồi, xin mẹ bế con xuống."

Thu Sanh bế Tiểu Đồng từ trên ghế xuống, rồi nhìn chiếc bát trống không trước mặt con bé, đứa bé được Chung Cẩn dạy rất tốt, mỗi lần ăn cơm đều ăn sạch sẽ, trong bát không còn một hạt cơm nào, nhìn chiếc bát hoạt hình bị ăn sạch sẽ, khiến người ta cảm thấy chữa lành.

Tiểu Đồng đứng trước bàn ăn, quay đầu nhìn những người lớn còn đang ăn cơm uống rượu, con bé liền tự mình bước những bước chân ngắn ngủn đi dạo quanh phòng.

Căn hộ này rất lớn, gần 300 mét vuông, đối với một đứa bé ba tuổi chân ngắn ngủn mà nói, là một nơi rất rộng lớn.

Trong nhà lại không có xe ba bánh, Tiểu Đồng chỉ có thể dựa vào đôi chân nhỏ bé của mình để khám phá.

Con bé đẩy cửa phòng ngủ chính ra, đi vào căn phòng ngủ chính rộng lớn. Tuyết lớn ngoài cửa sổ chiếu vào nhà, trong phòng như được dát một lớp ánh bạc, dù đã tắt đèn, vẫn có thể nhìn

thấy rất rõ.

Tiểu Đồng đứng trước chiếc giường lớn mềm mại, chiếc mũi nhỏ lúc đóng lúc mở, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, nơi này có mùi của bố và mẹ.

Con bé thích nơi này.

Thế là Tiểu Đồng tìm ra nước hoa của Thu Sanh, xịt vào mỗi góc phòng để đánh dấu mùi hương.

Bên ngoài phòng ăn, cậu và bố đang uống rượu trắng đã dần dần say.

Thu Trầm móc điện thoại ra, lần lượt gọi điện thoại chúc Tết cho nhân viên, còn không ngừng phát lì xì trong nhóm công ty.

Hành vi tiêu tiền này là quy trình bắt buộc sau khi Thu Trầm say rượu, chỉ cần anh ta uống nhiều là sẽ tiêu tiền cho người bên cạnh, khi Thu Sanh học cấp ba, Thu Trầm mới vào công ty, lần đầu tiên đi xã giao đã uống quá nhiều.

Sau khi về, nhất định đòi nạp tiền hội viên xem phim cho Thu Sanh, trực tiếp nạp 50 năm hội viên. Thu Sanh bây giờ xem phim vẫn dùng tài khoản đó, cô thậm chí còn nghi ngờ, cái tài khoản hội viên này có lẽ có thể tiễn cô đi luôn.

Còn Chung Cẩn thì đang cầm cây lau nhà lau sàn, khi tâm trạng anh không tốt hoặc áp lực lớn thì thích dọn dẹp vệ sinh, theo căn nhà dần dần sạch sẽ, tâm trạng của anh cũng có thể dần dần tốt hơn.

Chung Cẩn thấy Thu Sanh đang nhìn mình, anh liền ngước mắt cười với cô, sau đó bước một bước chân dài, cưỡi lên cây lau nhà, với khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng kia, nghiêm trang nói:

“Xem này, anh biết bay.”

Sáng hôm sau Chung Cẩn mở mắt ra, phát hiện mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nhìn ra đây là một văn phòng rất xa hoa, dưới thân anh là một chiếc sofa da rộng rãi mềm mại.

Hôm qua uống say quá, ký ức xuất hiện những đoạn rời rạc, nhất thời không nhớ ra mình vì sao lại ở nơi này.

Chung Cẩn muốn ngồi dậy, lại phát hiện hai chân như không nhúc nhích.

Anh chống tay lên sofa ngồi dậy, thấy Tiểu Đồng đang đè lên chân anh, đứa bé béo ú khoác áo khoác của anh, lộ ra mái tóc đen bóng rối bù.

Anh lấy áo khoác ra, định bế Tiểu Đồng lên trước, nhìn thấy dáng vẻ ngủ của bé, Chung Cẩn kéo cổ họng khô khốc cười một tiếng.

Đứa bé béo ú dẩu mông nằm sấp trên chân anh, hai tay ôm bắp chân anh, mặt vùi vào đùi, ngủ đến mặt đỏ bừng.

Chung Cẩn không nỡ đánh thức con bé, liền đắp áo khoác lại, sờ sờ cái đầu tròn của bé, vẫn giữ tư thế không mấy thoải mái này thêm một lát.

Thu Sanh ngủ ở đầu kia của sofa, trên người khoác áo khoác của Thu Trầm.

Chung Cẩn quay đầu nhìn một vòng, lại không thấy bóng dáng Thu Trầm.

Anh bây giờ mơ hồ nhớ lại một vài chuyện tối qua, anh và Thu Trầm uống hết một chai Ngũ Lương Dịch, lại uống hết hơn nửa chai rượu vang đỏ còn lại của Thu Sanh, sau đó Thu Trầm hình

như cứ ở bên kia gọi điện thoại chúc Tết, còn phát lì xì.

Chung Cẩn nghĩ đến đây, với tay lấy chiếc điện thoại vẫn còn trên bàn trà, mở ra, quả nhiên WeChat có Thu Trầm gửi lại một phong bao lì xì, mở ra, là 200 tệ một phong bao.

200 tệ này là hạn mức cao nhất của phong bao lì xì, không phải hạn mức cao nhất của Thu Trầm. Cùng một loại phong bao lì xì anh ta chắc đã phát ra ít nhất 100 cái, cho đến khi hệ thống báo hết hạn mức anh ta mới ngừng phát.

Tiện tay nhận phong bao lì xì, Chung Cẩn lại bắt đầu hồi tưởng những chuyện xảy ra tối qua.

Tối qua khi Thu Trầm khắp nơi phát lì xì, anh dường như đang dọn dẹp nhà vệ sinh, đúng, cũng chỉ là dọn dẹp nhà vệ sinh mà thôi.

Chung Cẩn rất yên tâm về tửu lượng của mình, tuyệt đối sẽ không trong tình trạng say xỉn mà làm ra chuyện gì quá đáng.

Sau khi tài khoản của Thu Trầm bị hạn chế phát lì xì, anh ta liền đòi bằng được phải đến công ty tăng ca, thế là mọi người cùng nhau bắt xe đến công ty tập đoàn Thu Thị.

Vậy nơi họ đang ở bây giờ chắc chắn là văn phòng của Thu Trầm.

Chương 93

DTV-EBOOK

Chỉ là Thu Trầm lại không có ở trong văn phòng, anh ta đi đâu rồi?

Chung Cẩn vừa nghĩ đến đây, Thu Sanh ở đầu kia sô pha thức giấc. Mái tóc dài của cô rối bù sau giấc ngủ, cô mở to mắt nhìn Chung Cẩn một cái rồi lại nhắm mắt. Một lát sau, cô mới mở mắt ra lần nữa.

“Sớm.” Thu Sanh nói.

Hai người họ mở đôi mắt còn ngái ngủ, yên lặng nhìn nhau ba giây rồi cùng bật cười.

Chung Cẩn nói: “Không thấy anh ấy.”

Thu Sanh sửa lại mái tóc rối, nhìn thấy điện thoại trong tay Chung Cẩn liền nói: “Anh gọi cho anh ấy đi.”

Điện thoại của Thu Trầm đổ chuông, nhưng người nhấc máy không phải anh ta. Đầu dây bên kia nói họ ở phòng an ninh, và Thu tổng đang ngủ ở đó.

Chung Cẩn dùng áo khoác bọc Tiểu Đồng rồi ôm vào lòng. Thu Sanh đi dép lê theo sau. Khi họ tìm thấy phòng an ninh, Thu Trầm đang nằm trên chiếc giường đơn nhỏ của phòng, đắp chăn của nhân viên bảo vệ, ngủ rất say.

Theo lời bảo vệ, Thu tổng nửa đêm hôm qua đột nhiên xông vào, nói muốn đích thân trực ca đêm, bảo nhân viên bảo vệ mau về nhà ăn Tết, còn móc điện thoại ra đòi lì xì cho họ, nhưng điện

thoại bị giới hạn nên không gửi được.

Bảo vệ thấy Thu tổng rõ ràng đã say, không dám về, liền ở lại trông anh ta ngủ cả đêm.

Thu Sanh vội vàng xin lỗi bảo vệ vì đã gây thêm phiền phức.

Bảo vệ thật thà cười: "Có gì phiền phức đâu, dù Thu tổng không ở đây, tôi cũng phải trực đêm. Trông công ty hay trông Thu tổng đều là công việc cả."

Thu Sanh tiến lên lay Thu Trầm dậy. Anh ta mơ màng nhìn quanh, giọng khàn khàn hỏi: "Tôi đang ở đâu?"

Thu Sanh ôm mặt, thật không dám nhìn: "Mau đứng dậy, về nhà rồi nói."

Trên taxi về nhà, Thu Sanh kể cho Thu Trầm nghe chuyện tối qua. Anh ta không tin gì cả. Anh ta thường say trong các buổi xã giao, lần nào thư ký cũng đưa anh ta về rồi ngủ, anh ta luôn cho rằng tửu lượng của mình rất tốt.

Thu Sanh nói thế thì khác gì say xỉn phát điên?

Chung Cẩn ôm Tiểu Đồng đang ngủ say, vẻ mặt thấu hiểu: "Có lẽ trước đây anh cũng say xỉn như vậy rồi, thư ký không dám nói với anh thôi."

Thu Trầm: "... Hôm qua cậu uống với tôi nhiều như vậy, cậu không sao à?"

Chung Cẩn: "Tửu lượng tôi rất tốt."

Thu Sanh áp trán vào cửa sổ xe, giơ ngón trỏ lắc lắc trước mặt Chung Cẩn: "Anh còn nhớ chuyện hôm qua anh cưỡi cây lau nhà nói anh biết bay không?"

Chung Cẩn: “……”

Thu Sanh lại hỏi: “Hôm qua trên taxi, anh cứ nhất quyết đòi nói mật khẩu thẻ ngân hàng cho tài xế, anh còn nhớ không?”

Chung Cẩn: “… Có chuyện đó sao?”

“Anh có muốn xem video không?”

“Em còn quay video?”

Thu Sanh: “Bởi vì hôm qua hai người nói, mỗi người muốn cho em mười vạn, em sợ hai người đổi ý nên đã quay lại.”

Chung Cẩn: “Anh ấy nói cho em mười vạn anh tin, anh keo kiệt như vậy, anh có thể cho em mười vạn à?”

“Anh đương nhiên sẽ không chủ động cho, nhưng em quay được video anh 'bay', mười vạn này coi như phí bịt miệng.”

Chung Cẩn: “… Thu đậu phộng, em đi theo anh mà hư hết rồi.”

Tiếng nói chuyện của ba người lớn đánh thức Tiểu Đồng. Bé giống như chuột chũi, thò nửa đầu ra khỏi áo khoác, chớp đôi mắt đen láy hỏi:

“Chúng ta đi ăn bánh thịt với súp cay Hà Nam đi?”

Bây giờ còn sớm, cả thành phố chìm trong màn sương mờ lạnh lẽo, nhiệt độ không khí rất thấp. Khi đứng bên ngoài nói chuyện, hơi thở ra tạo thành những đám sương trắng lớn.

Tiểu Đồng đút tay vào túi áo bông, đứng trước cửa quán ăn sáng, thích thú hà hơi vào không khí, tạo ra những đám sương trắng như kẹo bông.

Ông chủ mang bữa sáng đã gọi ra bàn. Thu Trầm từ trong quán đi ra, bế Tiểu Đồng vào rồi lại quay ra ngoài mua mấy cốc sữa đậu nành đá.

Khi trở về, Thu Trầm đặt mỗi người Chung Cẩn và Thu Sanh một cốc sữa đậu nành: “Uống rượu xong, ngày hôm sau uống chút sữa đậu nành đá, người sẽ tỉnh táo ngay, hai người thử xem.”

Thu Trầm cắm ống hút vào cốc sữa đậu nành của mình, thấy Tiểu Đồng nhìn chằm chằm mình, anh hỏi: “Con cũng muốn uống à?”

Tiểu Đồng chợt nhớ lại ký ức không vui ngày hôm qua, vội xua tay: “Không muốn, không muốn, cảm ơn ạ.”

Chung Cẩn nhìn cốc sữa đậu nành trên bàn, lại nhớ đến lời Tiểu Đồng nói hôm qua là "nách ép", trong lòng có chút ám ảnh, đẩy cốc sữa đậu nành trước mặt về phía Thu Trầm: “Tôi cũng không cần, cảm ơn.”

Ăn sáng xong, Thu Trầm lại ngủ một giấc ngắn trên sô pha nhà Thu Sanh.

Hôm nay là đêm ba mươi Tết, Thu Sanh giúp Tiểu Đồng tết tóc hai bên kiểu búp bê tranh Tết, trên bím tóc còn buộc thêm những quả bông nhung đỏ nhỏ xinh.

Tiểu Đồng mặc quần áo mới, áo bông đỏ tươi, cổ và tay áo viền lông tơ trắng muốt, màu sắc giống như tuyết trắng rơi trên tường thành cổ kính của Kinh Thị, rất có không khí Tết.

Sau khi chuẩn bị xong, cũng gần đến trưa, mọi người khởi hành về biệt thự ăn cơm trưa.

Trong nhà có thêm mấy đứa trẻ, tuy ồn ào nhưng lại rất có không khí năm mới. Nếu không có chúng, mấy người lớn ngồi ăn cơm cùng nhau sẽ có chút kỳ lạ.

Hôm qua chú út mua một thùng pháo hoa cầm tay nhỏ, vốn định tối về cho bọn trẻ chơi trong sân.

Nhưng vừa ăn trưa xong, mấy đứa trẻ đã không đợi được, đòi chơi pháo hoa. Chú út liền lấy ra một gói "que tiên" từ trong thùng, bảo bảo mẫu dẫn bọn trẻ ra sân chơi.

Bọn trẻ vui vẻ reo hò, chạy theo bảo mẫu ra khỏi biệt thự.

Tiểu Đồng nghe thấy có pháo hoa, cũng rất vui vẻ chạy theo ra ngoài. Thấy mấy đứa trẻ đang chia pháo hoa, con bé đứng song song với chúng, không tranh giành, ngoan ngoãn chờ anh lớn chia cho mình.

Mấy đứa trẻ phía trước đều đã lấy được pháo hoa. Đến lượt Tiểu Đồng, anh lớn kia lại dùng tiếng Trung không chuẩn nói:

“Đây là tiền của bọn anh mua pháo hoa, nên anh quyết định chia. Anh quyết định không chia cho em chơi.”

Đôi mắt to của Tiểu Đồng thoáng hiện lên vẻ thất vọng, nhưng con bé nhanh chóng trở lại bình thường, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống bậc thềm, hai tay ôm khuôn mặt bầu bĩnh: “Vâng ạ, vậy em xem các anh chơi vậy.”

Bảo mẫu thấy Tiểu Đồng không quấy khóc, cũng không nói gì. Đều là cậu ấm cô chiêu trong nhà, cô ta không dám đụng chạm ai, bớt một chuyện hơn một chuyện.

Trong sân có tuyết, ánh sáng rất chói mắt. Thật ra ban ngày đốt pháo hoa không đẹp lắm, nhưng đối với trẻ con, đốt pháo hoa là một nghi thức Tết đặc biệt, nên bọn trẻ vẫn chơi rất vui vẻ.

Tiểu Đồng ôm mặt, nhìn những tia sáng rực rỡ xèo xèo phát ra từ pháo hoa, con bé kêu lên một tiếng "oa".

Mấy đứa trẻ kia không muốn cho con bé xem pháo hoa miễn phí, liền cố ý quay lưng lại, che khuất không cho con bé nhìn.

Tiểu Đồng ngồi xổm trên đất một lát, cảm thấy không thú vị, chống đầu gối đứng dậy, chuẩn bị vào nhà.

Vừa lúc đó, Thu Trầm từ bên ngoài trở về, tay xách theo một ít thuốc lá và rượu dùng cho ngày Tết. Thấy mấy đứa trẻ đang chơi pháo hoa dưới sân, Tiểu Đồng buồn bã đứng ở bậc thềm, anh liền đi tới hỏi: “Tiểu Đồng, sao con không chơi pháo hoa?”

Tiểu Đồng đút tay nhỏ vào túi áo bông bên hông, lắc đầu: “Con không muốn chơi, các anh không cho con chơi, cũng không cho con xem.”

Bé đưa một bàn tay nhỏ nắm lấy ngón tay Thu Trầm, ngước khuôn mặt nhỏ lên: “Cậu ơi, con hơi muốn về đồn công an, vì ở đồn công an, chị Thi Thi và các anh chị ấy cái gì cũng chia cho con, con nhớ đồn công an.”

Mặt Thu Trầm tối sầm lại, lạnh giọng hỏi bảo mẫu đang đứng một bên: “Con nhà mình bị người ngoài bắt nạt, cô đứng đó nhìn không nói một tiếng? Cô có biết ai trả lương cho cô không hả?”

Bảo mẫu nhỏ giọng biện minh: “Cô bé không quấy khóc, tôi tưởng cô bé không muốn chơi.”

Thu Trầm đưa thuốc lá và rượu trong tay cho bảo mẫu, cúi xuống bế Tiểu Đồng lên: “Ba mẹ con đâu?”

Tiểu Đồng ôm cổ Thu Trầm: “Ba với mẹ đang nói chuyện với ông

ngoại ở thư phòng."

Thu Trầm ôm Tiểu Đồng xoay người đi: "Cậu đưa con đi mua pháo hoa, mua cả xe tải, con muốn chơi thế nào thì chơi."

Đặt Tiểu Đồng ngồi ngay ngắn trong chiếc Maybach, Thu Trầm chuẩn bị vòng sang ghế lái, nhưng nghĩ đến hôm nay khắp nơi khó đỗ xe, anh liền gọi điện thoại gọi tài xế lên.

Tài xế lái xe phía trước, Thu Trầm và Tiểu Đồng ngồi ở hàng ghế sau.

Tiểu Đồng vịn tay vào cửa xe, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Thu Trầm ôm bé lại gần, dựa vào lòng mình: "Sau này con muốn gì cứ nói với cậu, cậu cái gì cũng mua cho con được. Có cậu ở đây, sẽ không ai dám làm con buồn đâu, biết chưa?"

Tiểu Đồng ngơ ngác gật đầu.

Một lát sau, con bé đưa bàn tay nhỏ đặt lên ngực Thu Trầm, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn cậu, cậu là một người cậu tốt."

Thu Trầm còn chưa kịp cảm động, đã nghe Tiểu Đồng nói: "Vậy sau này con vẫn không cần học bài có được không?"

Thu Trầm: "... Học thì vẫn phải học chứ."

Thấy Tiểu Đồng thất vọng bĩu môi, Thu Trầm đưa tay nhéo nhéo quả bông nhung trên bím tóc con bé: "Sao con lười thế? Bài tập toàn là ba con viết cho con, con cũng chẳng học bao nhiêu."

Bây giờ cả thành phố cấm đốt pháo hoa, pháo trúc, dù có mua pháo hoa cũng chỉ mua được loại pháo hoa cầm tay nhỏ. Thu Trầm mua hết những loại pháo hoa có thể đốt trong sân, lúc về cốp xe chật cứng.

Pháo hoa mua về để ở cửa ra vào. Mấy đứa con nhà chú út ló đầu ngó nghiêng muốn đến chơi, Thu Trầm liếc mắt một cái, chúng liền không dám tiến tới.

Tiểu Đồng lấy ra mấy hộp que tiên từ trong thùng, bước chân ngắn ngủn đi đến, chia pháo hoa của mình cho mấy đứa trẻ kia, cười hì hì mời:

“Cùng nhau chơi đi.”

Thu Trầm đứng bên cạnh nhìn, thật sự cảm thấy đứa bé này quá tốt bụng, giống hệt Thu Sanh hồi nhỏ.

Anh nhớ rõ khi Thu Sanh bằng tuổi Tiểu Đồng, trường mẫu giáo có một bài tập về nhà, yêu cầu các bạn nhỏ tự cầm tiền mặt đi giúp bố mẹ mua đồ.

Đào Tư Viện cho Thu Sanh mười tệ, bảo cô bé đi mua một gói đường phèn về, bảo mẫu đi theo sau cô bé.

Kết quả, Thu Sanh gặp một cậu bé ở cửa hàng. Cậu bé đó đang bị mẹ mắng vì đòi mua đồ ăn vặt. Thu Sanh liền đưa mười tệ trong tay cho cậu bé, bảo cậu cầm đi mua đồ ăn vặt.

Sau này chuyện này bị Thu Chính Thụy biết được, ông mắng Thu Sanh một trận, nói cô bé làm việc không có nguyên tắc, quá giàu lòng trắc ẩn, tính cách như vậy chắc chắn không thể trở thành người mạnh mẽ.

Thu Sanh bị mắng một trận, nhưng bản thân lại hoàn toàn không để bụng. Cô còn lén nói với Thu Trầm rằng cậu bé kia mua được đồ ăn vặt thích, hôm nay chắc chắn sẽ rất vui.

Ngoài lòng tốt, Thu Sanh còn có một đặc điểm khác, đó là sự nhẫn nại phi thường.

Thu Trầm và Thu Sanh hồi nhỏ đều thường xuyên bị Thu Chính Thụy trách mắng. Thu Trầm sẽ tức giận phản kháng, còn Thu Sanh thì chưa bao giờ đối đầu trực diện với Thu Chính Thụy, cũng rất ít khi nổi nóng.

Trong ấn tượng của Thu Trầm, dù Thu Chính Thụy nói những lời khó nghe đến đâu, bao gồm cả việc ông muốn Thu Sanh kết hôn chính trị, nói những điều như không ai muốn cô, hoa tàn bướm lượn, không sinh được con cái, đôi khi Thu Trầm nghe còn tức giận, nhưng Thu Sanh nhiều nhất chỉ im lặng, chưa bao giờ cãi lại ông.

Thời trung học, Thu Sanh thường xuyên đi chơi với Chung Cẩn. Sau khi về nhà, cô nói với Thu Trầm: “Mấy người bạn của Chung Cẩn gọi em là Thu đậu phộng, còn gọi em là đậu phộng nhẫn, ha ha ha.”

Thu Trầm cảm thấy biệt danh "đậu phộng nhẫn" này rất chính xác.

Thu Trầm vẫn nhìn chằm chằm mấy đứa trẻ ngẩn người, trong đầu lộn xộn nghĩ về chuyện cũ.

Thu Sanh đi dép lê nhẹ nhàng chạy chậm lại, vui vẻ reo lên: “Oa, nhiều pháo hoa quá! Bảo bối, mẹ chơi cùng được không?”

Tiểu Đồng ôm một bó pháo hoa lớn trong lòng, đứng ở cửa gật đầu: “Mẹ với cậu cùng chơi đi ạ.”

Thu Trầm và Thu Sanh đi theo con bé ra ngoài.

Thu Trầm hỏi: “Chung Cẩn đâu?”

Thu Sanh: “Ba đang nói chuyện với anh ấy, hỏi về công việc của anh ấy ở Hải Sơn, lát nữa anh ấy xuống.”

Thu Trầm không nói gì, ngồi xổm xuống dùng bật lửa giúp Tiểu Đồng đốt pháo hoa.

Chơi pháo hoa trong sân một lúc, Tiểu Đồng luôn nhìn về phía biệt thự, thỉnh thoảng còn hỏi: “Sao ba vẫn chưa ra?”

Chương 94

DTV-EBOOK

Thu Sanh biết bé lo lắng đợi pháo hoa đốt hết rồi mà anh vẫn chưa được chơi. Liền nói với bé: “Bảo bối, vậy chúng ta lên lầu gọi ba chơi đi.”

Tiểu Đồng lập tức buông pháo hoa trong tay, muốn nắm tay Thu Sanh đi vào nhà, đến bên cầu thang, Tiểu Đồng che miệng, lén lút chỉ vào lớp tuyết đọng trên lan can đá, nhỏ giọng âm mưu:

“Mẹ ơi, chúng ta nặn một quả cầu tuyết, bỏ vào cổ ba.”

Bé rụt cổ lại: “Sau đó ba sẽ lạnh, cứ như vậy rụt lại, buồn cười lắm đó.”

“Được, vậy chúng ta nặn một quả cầu tuyết đi.”

Tiểu Đồng thấy Thu Sanh không đeo găng tay, bảo Thu Sanh đừng động tay, bé tự mình dùng đôi tay đeo găng hở ngón nhéo một nắm tuyết, vo tròn trong lòng bàn tay thành một quả cầu tuyết nhỏ xíu cỡ ngón tay cái.

“Đủ rồi đủ rồi, một chút thôi là đủ rồi, nếu không ba sẽ lạnh quá.” Tiểu Đồng lẩm bẩm nâng niu quả cầu tuyết nhỏ, bước chân ngắn ngủn đi vào nhà.

Thu Sanh mỉm cười: “Bảo bối, vậy chúng ta phải đi nhanh một chút, quả cầu tuyết của con sợ chưa đến phòng làm việc đã tan hết rồi.”

Tiểu Đồng nâng niu quả cầu tuyết đi lên lầu hai, quả nhiên tuyết đã tan hơn phân nửa, trên găng tay chỉ còn lại một hạt băng nhỏ

bằng móng tay cái.

Đứa bé béo vẫn hứng thú bừng bừng, tưởng tượng cảnh ba nó bị lạnh đến nhảy dựng lên.

Đến cửa phòng làm việc, Tiểu Đồng nháy mắt với Thu Sanh, ra hiệu mẹ đừng nói gì, con bé nhón chân lén lút đi qua, dùng đầu giữ cửa hé ra.

Thu Sanh tươi cười đi theo vào, nhưng khi nghe thấy tiếng nói bên trong, cô lại nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Đồng, lùi ra ngoài cửa hai bước.

Ngay vừa rồi, Thu Sanh nghe rõ ràng giọng của Thu Chính Thụy:

“Chung Cẩn, anh và Thu Sanh tính thế nào? Rốt cuộc hai người muốn tái hôn, hay là muốn hoàn toàn tách ra? Anh cứ như vậy để con gái tôi không rõ ràng mà đi theo bên cạnh anh?”

Giọng Chung Cẩn vẫn lạnh lùng bình tĩnh: “Thu Sanh hiện tại ở cùng con chủ yếu là vì con cái, còn những chuyện khác, chúng con tạm thời chưa nghĩ nhiều, nếu muốn tái hôn, chắc chắn sẽ thông báo cho người lớn trong nhà trước tiên.”

“Cái chuyện hôn nhân này không phải anh muốn tái là có thể tái.”

Thu Chính Thụy lạnh lùng nói: “Nếu anh muốn tái hôn với Thu Sanh, tôi có một điều kiện, anh phải từ chức khỏi ngành, một lần nữa tiếp quản việc kinh doanh của nhà họ Chung.”

Trong phòng làm việc là một khoảng im lặng rất lâu sau đó.

Thu Sanh kéo Tiểu Đồng tránh ra, bế con bé xuống lầu đặt xuống đất, nói với Tiểu Đồng: “Bảo bối, ba bây giờ có việc đang

nói, con đi tìm cậu trước được không?”

Tiểu Đồng cúi đầu nhìn quả cầu tuyết đã tan hoàn toàn trên găng tay, ngoan ngoãn gật đầu, bước chân nhỏ lộc cộc chạy đi tìm Thu Trầm.

Thu Sanh lại xoay người đi lên lầu về phía phòng làm việc.

Cô không hiểu vì sao Thu Chính Thụy lại đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, dù sau này cô có quay lại với Chung Cẩn, cô cũng không thể yêu cầu Chung Cẩn từ chức.

Dù Chung Cẩn muốn tiếp tục làm cảnh sát hình sự, hay muốn tiếp quản việc kinh doanh của gia đình, đó đều là lựa chọn của riêng anh, tại sao lại phải can thiệp vào?

Khi đi lên cầu thang, Thu Sanh bỗng nhiên nghĩ đến, Thu Chính Thụy luôn muốn cô gả cho con trai nhà giàu trong giới, liên hôn, để góp một viên gạch cho việc kinh doanh của nhà họ Thu.

Thu Sanh luôn làm ngơ trước những lời này của ông, cho nên Thu Chính Thụy lúc này mới nghĩ ra một kế khác, nếu không thay đổi được Thu Sanh, chi bằng đi thay đổi Chung Cẩn.

Tài sản của nhà họ Chung vẫn còn, nếu Chung Cẩn tiếp quản việc kinh doanh, như vậy sau này trong việc kinh doanh có thể giúp đỡ lẫn nhau với nhà họ Thu, mục đích của Thu Chính Thụy cũng có thể đạt được.

Hơn nữa bây giờ lại có Tiểu Đồng, nếu Chung Cẩn chịu bước chân vào thương trường, đối với Thu Chính Thụy mà nói, chính là vẹn cả đôi đường. Vừa có thể giữ lại cháu ngoại gái, lại có thể giúp việc kinh doanh của nhà mình tiến thêm một bước.

Nghĩ đến đây, Thu Sanh cảm thấy lòng lạnh giá. Suy cho cùng, bản chất của ông vẫn là một thương nhân, hôn nhân của con gái

từ đầu đến cuối chỉ là sự trao đổi lợi ích.

Sau khi Tiểu Đồng xuất hiện, Thu Chính Thụy biểu hiện sự yêu thương chưa từng có, khi ông nhìn thấy Tiểu Đồng lần đầu tiên, thậm chí còn rơi nước mắt, Thu Sanh đã từng ảo tưởng rằng ông sẽ thay đổi.

Bây giờ xem ra, bản tính con người quả thật không dễ dàng thay đổi như vậy.

Thu Sanh cảm thấy trong lòng nặng trĩu, cô vịn tay vào lan can cầu thang, cúi người thở ra một hơi.

Thu Sanh đi đến bên phòng làm việc, đẩy cửa ra, trong khoảng thời gian ngắn cô rời đi, không biết họ lại nói gì đó, nhưng có lẽ không vui vẻ gì.

Cô đẩy cửa bước vào, liền nghe thấy giọng Thu Chính Thụy đang lạnh lùng chất vấn:

“Cho nên, anh hại chết người nhà anh còn chưa đủ, đến bây giờ, anh còn muốn hại chết Thu Sanh và Tiểu Đồng có phải không? Đừng có nói với tôi cái kiểu bảo vệ quốc gia ấy, làm cảnh sát hình sự không thiếu anh một người, anh không làm thì có rất nhiều người làm, anh đừng tưởng mình cao thượng lắm.”

Đối lập với sự giận dữ của Thu Chính Thụy, giọng Chung Cẩn vẫn rất bình tĩnh:

“Người nhà tôi chết, không liên quan đến công việc của tôi, bên cục điều tra vẫn chưa có kết luận gì, phiền ông Thu đừng nói bậy, bịa đặt là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Thu Chính Thụy ép hỏi: “Chung Cẩn, anh tin trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao? Chính anh có tin không?”

Nghe đến những lời này, tay Thu Sanh nắm tay nắm cửa run rẩy dữ dội, cô bỗng nhiên đẩy mạnh cửa ra, cánh cửa gỗ nặng nề đập vào tường, phát ra tiếng vang lớn.

Tiếng nói chuyện bên trong đột nhiên im bặt.

Chung Cẩn đứng dậy gọi một tiếng: “Thu Sanh.”

Thu Sanh không để ý đến Chung Cẩn, mà đi đến bên Thu Chính Thụy, chống tay lên mép bàn làm việc, nhìn thẳng vào mắt Thu Chính Thụy hỏi ông: “Vì sao ba lại nói như vậy? Sao ba ác độc như vậy?”

Đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn Thu Sanh dùng giọng điệu này nói chuyện với Thu Chính Thụy.

Ông cũng tức giận đến gân xanh nổi lên: “Tất cả những gì ta làm đều là vì tốt cho con, bởi vì ta là cha con.”

Thu Sanh: “Ông là cha con sao?”

Thu Chính Thụy giận trừng mắt cô: “Con có ý gì?”

Thu Sanh: “Bây giờ thì không.”

Cô xoay người bước ra khỏi phòng làm việc, Thu Chính Thụy giận dữ, cầm lấy một ống đựng bút ném về phía sau Thu Sanh, Chung Cẩn nhanh tay lẹ mắt giơ tay gạt chiếc ống đựng bút ra, ống đựng bút đập vào cánh tay anh, lệch đi một chút, bay ra ngoài đập vào tấm kính bên cạnh, một tiếng vang lớn, tấm kính từ giữa nứt ra mấy đường rạn lan rộng.

Thu Sanh vịn tay vào lan can cầu thang, cả người run rẩy, cô bước xuống, cảm giác như cầu thang đang xoay tròn.

Cô thậm chí còn thất thần một chút, nghĩ thầm, khó trách có

một từ gọi là “khí hôn đầu”, thì ra khi quá tức giận, đầu thật sự choáng váng.

Chung Cẩn chạy tới, đưa tay đỡ lấy vai cô, gọi vài tiếng tên cô.

Thu Sanh cảm thấy giọng Chung Cẩn như vọng đến từ một nơi rất xa, cô ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh.

Chung Cẩn cảm nhận được Thu Sanh đang run rẩy.

Anh ôm Thu Sanh vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô: “Không sao đâu, có anh đây.”

Người trong nhà nghe thấy động tĩnh bên này đều chạy ra, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Chung Cẩn ôm Thu Sanh đứng ở bên cầu thang.

Mấy đứa con nhà chú út vì chơi pháo hoa của Tiểu Đồng, bây giờ thái độ với bé có chút thay đổi, chúng che miệng cười khúc khích với Tiểu Đồng, dùng tiếng Trung không chuẩn nói:

“Bố và mẹ em yêu nhau quá, họ sắp hôn nhau rồi.”

Tiểu Đồng bước chân ngắn ngủn, từng bước một bò lên cầu thang, chen vào giữa chân Chung Cẩn và Thu Sanh, ôm lấy chân Thu Sanh, vùi đầu vào giữa hai người, mạnh mẽ chen vào.

Sau khi cảm xúc Thu Sanh tốt hơn một chút, cô tự mình về phòng lấy áo khoác mặc vào, xách túi đi ra, nói với Chung Cẩn một tiếng: “Chúng ta về đi.”

Chung Cẩn bế Tiểu Đồng lên, quay đầu nhìn Thu Sanh: “Tự đi được không?”

“Không sao.” Thu Sanh vịn tay vào lan can cầu thang bước xuống.

Họ đi đến cửa biệt thự, Đào Tư Viện và Thu Trầm vẻ mặt ngơ ngác đuổi theo, gọi họ ở phía sau: “Thu Sanh, Chung Cẩn, xảy ra chuyện gì? Các con muốn đi đâu?”

Thu Sanh dừng bước, đi trở về, đứng ở cổng lớn nói chuyện với họ mấy câu, giọng quá thấp, Chung Cẩn không nghe rõ cụ thể nói gì, nhưng nghe được vài từ, chắc là đang nói với họ chuyện vừa xảy ra ở phòng làm việc.

Sau đó Chung Cẩn nghe thấy Đào Tư Viện nghẹn ngào khóc nói: “Sao ông ấy có thể nói như vậy? Nếu bố mẹ Chung Cẩn ở trên trời nhìn thấy, sẽ đau lòng biết bao? Ông ấy thật quá đáng.”

Thu Sanh lại nói với họ vài câu, xoay người nhanh chân đi về phía Chung Cẩn và Tiểu Đồng.

Thu Trầm đứng ở cửa ngẩn người một lát, rồi nhanh chóng đuổi theo: “Anh lái xe đưa hai người về.”

Trở lại nhà trong nội thành, Thu Sanh vẫn luôn ngồi bên chiếc chăn trải dưới đất ở phòng khách, dùng chăn trùm kín từ đầu đến chân, giống như một ngọn núi chăn, im lặng ngồi ở đó.

Chung Cẩn và Thu Trầm nói chuyện với cô, cô đều không để ý.

Tiểu Đồng lấy từ cặp sách ra những bức tranh dán tường Thu Trầm mua cho bé, xé từng tờ dán lên chăn.

Đến khi cái "núi chăn" nửa người kia dán đầy tranh dán tường, Thu Sanh vẫn ngồi im bên trong không nhúc nhích.

Tiểu Đồng nằm sấp trên chiếc chăn trải dưới đất, vén góc chăn bò vào, bên trong toàn là mùi hương thơm thơm trên người mẹ, dễ chịu vô cùng.

Con bé quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Thu Sanh: “Mẹ ơi, mẹ không vui sao? Mẹ ơi.”

Tay Thu Sanh từ trong bóng tối vươn ra, dịu dàng sờ sờ cái đầu tròn của Tiểu Đồng: “Ừ, mẹ hơi không vui, nhưng không sao đâu, mẹ tự ở một mình một lát sẽ ổn thôi.”

Tiểu Đồng rúc người vào trong ổ chăn, chân vẫn lộ ra ngoài, con bé co đầu gối, chân nhỏ đung đưa trước sau, giọng nói vang dội:

“Vậy chúng ta về đồn công an đi, đồn công an là nơi vui vẻ nhất trên đời.”

Thu Sanh ngồi trong chăn nghĩ nghĩ, đột nhiên gọi Chung Cẩn: “Chung đầu to, em phải về Hải Sơn.”

Cô vừa gọi xong, Chung Cẩn bên ngoài không để ý đến cô. Một lát sau, Thu Sanh chủ động vén chăn lên khỏi đầu, trừng mắt nhìn Chung Cẩn lặp lại một lần:

“Em phải về Hải Sơn.”

Chung Cẩn ngồi trên sofa, mắt từ điện thoại ngước lên: “Vừa mua vé xong, 6 giờ chiều chuyến bay, mau lên, thu dọn đồ đạc về nhà.”

Tiểu Đồng quỳ trên chăn, giơ hai tay hô to: “Về nhà, về đồn công an thôi.”

Thu Trầm vẫn ngồi trầm tư ở đầu kia của sofa bỗng nhiên hoàn hồn, gọi Chung Cẩn: “Mua cho anh một vé, anh cũng muốn về Hải Sơn.”

Chuyện hôm nay Thu Trầm cũng tức đến đau gan, anh cũng muốn bỏ hết chuyện ở Kinh Thị, đi theo Chung Cẩn và họ luôn cho xong.

Nhưng sau khi Chung Cẩn và Thu Sanh khuyên anh vài câu, lý trí dần dần chiếm ưu thế.

Rốt cuộc anh hiện tại là người phụ trách công ty, trong dịp Tết Nguyên Đán tất cả các hoạt động giao tiếp lớn nhỏ của tập đoàn, các mối quan hệ thương mại, bao gồm một số lời mời từ giới truyền thông đều cần anh tham gia.

Hơn nữa Thu Trầm vì kế thừa tập đoàn Thu Thị đã trả giá quá nhiều chi phí chìm, bây giờ chỉ còn thiếu một bước nữa, anh cần nắm giữ phần lớn cổ phần của tập đoàn, trở thành người kiểm soát cổ phần thực tế, có thực quyền rồi, anh mới có thể vung tay vẫy chân, làm những việc mình thực sự muốn làm.

Cho nên Thu Trầm tạm thời không thể rời Kinh Thị, nhưng anh cũng không nghĩ đến chuyện về nhà đoàn viên, cái năm này ai đoàn viên với ai, anh không quan tâm.

Thu Trầm lái xe đưa Chung Cẩn và họ ra sân bay, gọi điện thoại cho Đào Tư Viện, bên kia Đào Tư Viện đã nhờ tài xế đưa bà về nhà mẹ đẻ, Thu Trầm liền đổi hướng xe về phía nhà cậu anh.

Chung Cẩn và họ vừa đến sân bay, loa phát thanh đã thông báo chuyến bay của họ đang làm thủ tục lên máy bay, chiếc xe đưa đón có đèn màu chạy như bay, cuối cùng cũng kịp đưa họ đến nơi trước khi quầy làm thủ tục đóng cửa.

Tối qua Chung Cẩn và Thu Trầm uống quá nhiều, khiến Thu Sanh và Tiểu Đồng đều không ngủ ngon, lên máy bay không lâu sau, Tiểu Đồng đã dựa vào lòng Chung Cẩn ngủ thiếp đi.

Thu Sanh lấy từ túi hành lý xách tay ra hai chiếc khăn Hermes, một chiếc trải lên người Tiểu Đồng, chiếc kia trùm lên đầu, rồi tự mình trốn vào trong.

Khi tâm trạng buồn bực, cô thích làm như vậy, tùy tiện tìm thứ gì đó trùm lên người, hoặc đôi khi sẽ trốn vào tủ quần áo, cô nói đó là cách tự chữa lành vết thương cho mình.

Trước đây khi cô giận Chung Cẩn, chỉ cần trốn đi, Chung Cẩn sẽ tìm một ít đồ ăn vặt, không chừng lúc nào sẽ đến dỗ dành cô ăn một chút, cô ăn một chút đồ, tâm trạng cũng sẽ tốt hơn.

Chung Cẩn thấy cô lại trốn đi, một tay ôm Tiểu Đồng, tay kia thò vào chiếc túi xách nhỏ của Tiểu Đồng, móc ra mấy viên thạch trái cây, một ít bánh táo gai và kẹo sữa.

Anh nghiêng người về phía Thu Sanh, ghế ở khoang thương gia cách khá xa, may mà tay Chung Cẩn dài, anh với qua vén một góc khăn, nhét mấy thứ đồ ăn vặt vào bên trong.

Chỉ một lát sau, từ dưới chiếc khăn truyền đến tiếng sột soạt xé giấy gói kẹo.

Lại một lát sau, Thu Sanh kéo chiếc khăn xuống, chiếc khăn lông mềm mại được gấp đôi đặt trên cằm, lộ ra một khuôn mặt thanh tú sạch sẽ.

Chương 95

DTV-EBOOK

Thu Sanh trừng mắt liếc nhìn Chung Cẩn, cúi đầu gõ chữ trên điện thoại: 【Vậy nên anh đề nghị ly hôn với em, chỉ vì những lời này sao?】

Thu Sanh dúi điện thoại vào trước mặt Chung Cẩn. Chung Cẩn đọc xong chữ trên màn hình, đưa tay cầm lại điện thoại.

Anh điều chỉnh tư thế Tiểu Đồng, để con bé dựa vào ngực mình, rồi dùng cả hai tay gõ chữ: 【Thật ra trước khi ông ấy nói, anh cũng đã từng nghĩ đến chuyện này. Ma túy đều là thứ chết người, anh dẫn đội cắt đứt đường dây của bọn chúng, chắc chắn bọn chúng sẽ liều chết chống trả, anh sợ chuyện này lan đến gần em.】

Thu Sanh: 【Nhưng anh nên hỏi ý kiến em trước chứ. Nếu em là người tham sống sợ chết, thì ngay từ đầu em đã không chọn ở bên anh rồi. Hơn nữa ông ấy đã nói những lời quá đáng như vậy, anh không nói với em, em vẫn luôn coi ông ấy là người nhà, thậm chí sau khi Tiểu Đồng xuất hiện, em còn ảo tưởng ông ấy sẽ thay đổi...】

Thu Sanh gõ rất nhiều chữ, sau đó lại nhìn chằm chằm những chữ đó ngẩn người, cuối cùng lại ấn nút xóa, xóa hết những gì đã gõ.

Thu Sanh hiểu rõ tình cảnh lúc đó của anh, cô không thể đòi hỏi một người đang dầm mưa to mà vẫn có thể làm mọi việc chu toàn.

Cuối cùng Thu Sanh chỉ trả lời một câu: 【Không thể ở bên anh

lúc đó, em thật sự rất xin lỗi.】

Chung Cẩn nhìn chằm chằm tin nhắn đó rất lâu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng xa cách như ngày thường. Một lúc sau, anh mới đưa tay đẩy tay Thu Sanh trở lại, lần này Chung Cẩn không nhận lại điện thoại.

Thu Sanh cho rằng anh không muốn nói về chủ đề này, liền không hỏi nữa. Cô vùi cằm vào khăn, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn sắc trời dần tối sầm.

Cô cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ. Tối qua không ngủ ngon, hôm nay lại trải qua những cảm xúc dao động lớn như vậy, mắt cô rất nhanh đã cay xè.

Chung Cẩn ở phía sau cô, đột nhiên hỏi một câu rất khẽ: “Lúc ly hôn, vì sao em không nói một lời níu kéo?”

Hỏi xong, Thu Sanh bên kia không trả lời. Chung Cẩn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của cô qua cửa sổ, cô lập tức nhắm mắt lại, giả vờ đang ngủ.

“Em ngủ rồi à?” Chung Cẩn hỏi.

Thu Sanh: “Ừ.”

Chung Cẩn khẽ cười một tiếng, không vạch trần cô. Anh cúi đầu vuốt lại mái tóc lộn xộn của Tiểu Đồng. Tiểu Đồng bị làm phiền giấc ngủ, bất mãn nhíu mày, dụi đầu vào ngực Chung Cẩn như một chú nghé con.

Hai ngày này xảy ra quá nhiều chuyện, rõ ràng chỉ mới rời Hải Sơn hai ngày, mà lại cảm giác như đã đi rất lâu rồi. Hơn nữa đã quen với thời tiết lạnh giá của Kinh Thị, vừa xuống máy bay liền cảm thấy bên này nóng quá.

Về đến nhà, việc đầu tiên là thay quần áo, đổi sang áo khoác mỏng hơn.

Tiểu Đồng luyến tiếc cởi bộ quần áo mới, Thu Sanh liền giúp bé cởi chiếc quần len lông cừu mặc bên trong áo bông, rồi chải lại mái tóc rối bù của bé sau giấc ngủ trên máy bay.

Cởi quần len, đứa trẻ hoạt động tự nhiên hơn nhiều. Tiểu Đồng cưỡi chiếc xe ba bánh đi tuần tra một vòng trong nhà, rồi vội vàng chạy đến hỏi Chung Cẩn: “Không thấy một anh Tang Bưu đâu.”

Chung Cẩn cúi đầu nhìn con bé: “Tang Bưu đến nhà dì Lương rồi, con quên à?”

Tiểu Đồng vỗ trán, xấu hổ cười hai tiếng: “Ha ha, con thật là ngốc mà.”

“Con nhận ra bản thân khá rõ đấy.”

Thu Sanh đang thu dọn hành lý, nghe thấy anh lại nói móc, liền vung con chó bông nhỏ có mùi thơm tạp vào lưng Chung Cẩn: “Anh mới ngốc, con gái em là bảo bối thông minh.”

Tiểu Đồng cưỡi xe con khẩn cấp chạy đến hiện trường, đưa tay kéo vạt váy Thu Sanh khuyên can: “Mẹ ơi đừng đánh ba, mẹ ơi, đừng đánh ba.”

Thu Sanh cho rằng dọa đến con, vội dừng động tác "ẩu đả" Chung Cẩn, ngồi xổm xuống an ủi: “Bảo bối, ba với mẹ nói đùa thôi, đánh bằng cún bông, không đau.”

Tiểu Đồng giật lấy con chó bông ôm vào lòng: “Đừng làm hỏng cún lớn của con.”

Chung Cẩn: “……”

Thu Sanh: “Ha ha ha ha, ra là đau lòng cún con à, ha ha.”

Thu dọn đơn giản xong, Chung Cẩn muốn dẫn họ ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn. Dù sao cũng là Tết, chắc chắn phải ra ngoài ăn đồ ngon.

Chung Cẩn làm ra vẻ thần bí, còn không chịu nói trước cho họ biết lát nữa sẽ ăn gì. Tiểu Đồng ngồi trên ghế trẻ em, ghé vào tai Thu Sanh nói nhỏ: “Chắc chắn là đi ăn gà rán với kem.”

Chung Cẩn ở phía trước nghe thấy, liền nhìn Tiểu Đồng qua gương chiếu hậu: “Một chút sức tưởng tượng cũng không có, sau này viết văn chắc chắn không hay.”

Tiểu Đồng giơ một ngón tay lên: “Ba giúp con viết.”

Chung Cẩn: “Sau này tự làm bài tập của mình.”

Tiểu Đồng lanh lợi tiếp lời: “Bài tập của Chung Vân Đồng là Chung Cẩn viết.”

Vì chuyện làm bài tập, Chung Cẩn và Tiểu Đồng lại cãi nhau trên xe. Mỗi khi họ cãi nhau, Thu Sanh lại bật cười. Trưởng đồn công an nhà ai mà trẻ con đến thế? Thật muốn quay lại rồi chiếu trên màn hình lớn ở đồn cho mọi người xem.

Vừa nãy mọi người ồn ào không chú ý, đến khi hoàn hồn lại thì ô tô đã lái vào bãi đỗ xe của đồn công an.

“Chúng ta đến đồn công an làm gì?” Thu Sanh hỏi.

“Đồn công an ăn Tết rất náo nhiệt, dì làm sủi cảo tay nghề cũng không tệ, em đi thử xem.”

Chung Cẩn đỗ xe xong, xuống xe, mở cửa sau, bế Tiểu Đồng

xuống.

Tiểu Đồng vừa chạm chân xuống đất, đã vội vàng chạy về phía đồn công an. Chạy đến cửa, nhìn thấy chiếc xe con Ferrari của mình đỗ ngay ngắn dưới mái hiên, con bé liền chạy tới, mở cửa xe, ngồi vào lái xe ra.

Chung Cẩn đứng ở đầu kia sân gọi: “Xe để lát nữa chơi.”

Tiểu Đồng làm ngơ, tiếp tục lái xe con đi dạo trong sân. Cốc Nhạc bưng một mâm sủi cảo từ trong đồn chạy ra, trời tối không nhìn rõ bên này, lớn tiếng hỏi:

“Trẻ con nhà ai thế? Cái đó không được chơi đâu, xe con đó có chủ rồi.”

Tiểu Đồng xoay tay lái, lanh lợi lái xe con đến chỗ Cốc Nhạc, thò cái đầu tròn xoe ra:

“Là Tiểu Đồng đã về rồi đây.” Quả bông nhung nhỏ trên bím tóc vui vẻ lắc lư trước sau.

Cốc Nhạc kinh ngạc kêu lên: “Tiểu Đồng!”

Tiểu Đồng mở cửa chiếc xe điện Ferrari, hai tay nhỏ dang ra như cánh máy bay, miệng kêu "ù ù" tiến về phía Cốc Nhạc, đầu đụng vào chân Cốc Nhạc thì dừng lại.

Đứa bé béo ngẩng đầu lên: “Chú ăn gì đấy? Cho con ăn một miếng.”

Cốc Nhạc dùng đũa gắp một chiếc sủi cảo còn nguyên vẹn, nhét vào miệng con bé, dặn dò: “Nhai chậm thôi, nhai mười cái rồi nuốt.”

Tiểu Đồng xòe hai bàn tay ra, nhai một chút rồi bẻ từng ngón

tay xuống. Đến khi mười ngón tay đều bẻ xong, con bé mới nuốt miếng sủi cảo trong miệng.

Con bé giống như chim non xin ăn, lại ngẩng đầu há miệng: "Con muốn nữa."

Cốc Nhạc: "Vào trong ăn đi, ăn ngoài này lạnh, tối bụng sẽ đau."

Vừa nói, Cốc Nhạc một tay bưng mâm, một tay dắt tay Tiểu Đồng, xoay người đi về phía đồn công an. Chung Cẩn và Thu Sanh cũng đi theo sau.

Cốc Nhạc nhìn thấy Chung Cẩn từ bóng cây bước ra, vẻ mặt ngạc nhiên: "Sao anh cũng tới đây?"

Chung Cẩn: "Lạ gì đâu, tôi là trưởng đồn ở đây mà."

Cốc Nhạc đứng đó suy nghĩ một lát, như thể mới nhớ ra Chung Cẩn thật sự nên ở bên Tiểu Đồng, liền miễn cưỡng gật đầu với anh:

"Ừ, vậy vào đi thôi." Giọng điệu như lãnh đạo đuổi cấp dưới vậy.

Thu Sanh đi theo sau cười: "Anh ta sao mà buồn cười thế?"

Chung Cẩn sải bước nhanh lên cầu thang: "Còn có chuyện buồn cười hơn nữa. Trước đây anh ta phát hiện giày của Tiểu Đồng không vừa, liền chạy đến văn phòng anh, ra lệnh cho anh đi mua giày mới cho Tiểu Đồng, xong việc còn nói cảm ơn anh."

Thu Sanh: "……"

Chung Cẩn và Thu Sanh đi phía sau, nhỏ giọng "bóc phốt" đủ loại hành vi thái quá của Cốc Nhạc.

Cốc Nhạc đang đi phía trước bỗng dừng lại, đưa tay nhéo nhéo

áo bông của Tiểu Đồng, rồi quay đầu gọi Chung Cẩn: “Này, tôi nói, áo bông của con bé có phải mặc dày quá không?”

Chung Cẩn vội vàng giải thích: “Chuyện này thật không liên quan đến tôi, con bé nhất định đòi mặc đấy chứ.”

Cốc Nhạc liền đưa tay véo má Tiểu Đồng: “Áo bông nhỏ xinh thật là đẹp.”

Tiểu Đồng: “Hì hì.”

Các cảnh sát nhân dân ở đồn công an không phải tất cả đều là người Hải Sơn, nói đúng ra thì đến từ khắp nơi trên cả nước.

Đêm giao thừa, dì ở nhà ăn không chỉ chuẩn bị những món ăn phong phú, mà còn theo phong tục miền Bắc và miền Nam, chuẩn bị cả sủi cảo và bánh trôi. Mọi người kê bàn ghế trong nhà ăn lại với nhau, vô cùng náo nhiệt ngồi chung một bàn lớn.

Tiểu Đồng đến đồn công an liền không quấn lấy bố mẹ nữa, ngồi giữa Cốc Nhạc và Hồ Đắc, chẳng cần tự mình động tay, muốn ăn gì chỉ cần nói một tiếng, lập tức có người đút đến tận miệng.

Tiểu Đồng chỉ vào nồi sườn xào chua ngọt trên bàn nói: “Con thích ăn cái kia, chua chua ngọt ngọt.”

Vừa dứt lời đã có người đứng dậy, đổi nồi sườn xào chua ngọt đến trước mặt con bé.

Thu Sanh xem như đã hiểu vì sao con bé suốt ngày đòi về đồn công an, đây quả thực là cục cưng, bảo bối được cả đồn cưng chiều mà.

Đang ăn cơm, dì ở nhà ăn đột nhiên đứng dậy, vòng qua đám người đi đến chỗ Tiểu Đồng, bất ngờ nhét vào túi áo bông nhỏ của con bé một chiếc bao lì xì. Như sợ bị từ chối, dì vội vàng

chạy về chỗ ngồi của mình.

Thu Sanh đẩy đẩy Chung Cẩn: “Dì vừa nhét lì xì cho Tiểu Đồng đấy, nhận lấy có sao không?”

“Không sao đâu, Tết nhất mà, cứ để họ tự nhiên, lát nữa anh lì xì lại cho mọi người trong nhóm, như nhau cả thôi.”

Anh nói vậy Thu Sanh yên tâm hơn nhiều. Mọi người kiếm tiền đều không dễ dàng, không thể để người khác thiệt thòi.

Sau khi dì ở nhà ăn đi đầu lì xì cho Tiểu Đồng, liền có thêm vài cảnh sát nhân dân khác lì xì cho con bé. Tiểu Đồng không biết lì xì để làm gì, tỏ ra không mấy hứng thú.

Thu Sanh dạy con bé: “Bảo bối, con nói cảm ơn, cung hỉ phát tài đi.”

Tiểu Đồng liền đứng dậy, giống như xem trên TV, hai tay ôm quyền, ngoan ngoãn chắp tay vái, giọng nói vang dội: “Cảm ơn ạ, cung hỉ phát tài.”

Vài người chạy tới lì xì cho con bé, chỉ để nghe một câu cung hỉ phát tài.

Tiểu Đồng nhéo chiếc bao lì xì hỏi: “Cái này để làm gì ạ?”

Hồ Đắc giúp bé thu xếp gọn những chiếc bao lì xì nhận được, nhét vào chiếc túi xách nhỏ: “Bảo bối, đây đều là thứ tốt, càng nhiều càng tốt. Con cứ cất đi, về nhà chú dạy con cách dùng.”

Ăn xong bữa cơm tất niên, Tiểu Đồng đeo một chiếc túi xách nhỏ đựng đầy bao lì xì trên người. Nghe Hồ Đắc nói muốn dẫn bé đi mua pháo hoa, bé quay đầu liền quên béng chuyện lì xì.

Tiểu Đồng mở chiếc xe trượt scooter đi theo Hồ Đắc đến cửa

hàng gần đó. Hồ Đắc mua cho bé một ít pháo hoa cầm tay nhỏ để chơi, lại mua cả "pháo đập", dạy bé dùng tay ném mạnh xuống đất.

Lần đầu tiên chơi pháo đập, đứa trẻ còn giật mình sợ hãi.

Sau đó dần dần bé nghiện, chạy đến trước mặt những gã say rượu bị bắt vào đồn công an ném pháo đập.

Có một gã say bị con bé dọa cho kêu la om sòm, vừa la hét "Trái đất sắp nổ tung rồi!", vừa nhanh chóng bò sát trên mặt đất, tay chân vẫn còn rất linh hoạt, bò nhanh như bay.

Mấy cảnh sát nam đuổi theo nửa ngày mới đè được người xuống.

Chung Vân Đồng không nằm ngoài dự đoán bị trưởng đồn giáo huấn cho một trận, còn bị đuổi ra khỏi đồn, chỉ được chơi pháo đập và pháo hoa trong sân.

Càng là ngày nghỉ lễ, sự cố lại càng nhiều. Đêm ba mươi, đồn công an còn bận rộn hơn ngày thường. Chung Cẩn ăn cơm xong liền ở bên trong giúp đỡ giải quyết công việc.

Thu Sanh dẫn Tiểu Đồng ngồi ở bậc thềm sân chơi pháo hoa. Tiểu Đồng tìm cảnh sát xin bật lửa, nhờ Thu Sanh đốt cho hai mẹ con mỗi người một que tiên.

Tiểu Đồng vẫy vẫy que pháo hoa rực rỡ trong tay, vui vẻ kêu lên: “Mẹ ơi, hai mẹ con mình đều là công chúa, nên chúng ta mới xinh đẹp như vậy.”

Thu Sanh dùng que pháo hoa của mình chạm vào que của bé: “Bảo bối của mẹ thật thông minh.”

Tiểu Đồng quay đầu lại, rất nghiêm túc nói: “Mẹ ơi, con còn biết

ba là hiệp sĩ nữa đấy, ba là người chuyên bảo vệ chúng ta."

Sau khi bé nói xong câu đó, hình như để đáp lại lời bé, phía trước bầu trời đêm đột nhiên rực sáng một vùng pháo hoa lớn. Pháo hoa liên tục nổ tung trên nền trời xanh thẫm, hết đóa này đến đóa khác, gần như trong nháy mắt, toàn bộ thành phố Hải Sơn chìm trong một vùng sắc màu huyền ảo.

Đôi mắt to của Tiểu Đồng sáng ngời như sao, phấn khích chỉ lên trời: "Mẹ ơi, mẹ mau xem kìa, pháo hoa nhỏ nhà mình với các bác đến hết rồi!"

Chương 96

DTV-EBOOK

Thu Sanh bật cười trước sự miêu tả của con bé: “Bảo bối, là năm mới đến rồi.”

Chung Cẩn tăng ca đến tận hai giờ hơn sáng mùng một Tết. Thu Sanh và Tiểu Đồng dựa vào nhau ngủ thiếp đi trên tấm thảm trải sofa, đợi anh xong việc mới đánh thức họ cùng nhau lái xe về nhà.

Về đến nhà, sau khi rửa mặt và thu dọn để đi ngủ thì trời đã gần sáng.

Mấy ngày nay họ đều không ngủ ngon giấc, bây giờ lại về đến ngôi nhà thân quen, giấc ngủ này sâu và ngon lạ thường.

Họ ngủ liền một mạch đến giữa trưa. Tiểu Đồng mặc quần áo ngủ, tóc tai rối bời xông vào phòng tắm chính, đi vệ sinh xong, tự rửa tay sạch sẽ rồi đi đến mép giường Chung Cẩn, đưa tay véo mũi anh.

Chung Cẩn bị làm tỉnh giấc, mở mắt hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Đồng vỗ vỗ bụng mình: “Ba ơi, con đói bụng.”

Chung Cẩn nheo mắt, cầm chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường liếc nhìn thời gian, đã gần hai giờ chiều. Anh vội vàng trở mình ngồi dậy:

“Trong nhà không có đồ ăn, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn nhé. Con ăn tạm chút đồ ăn vặt lót dạ đi.”

Tiểu Đồng xoay người chạy đến tủ đồ ăn vặt tìm đồ, lát sau cầm chiếc bánh mì nhỏ và hộp sữa bò lại, bảo Chung Cẩn bóc giúp.

Chung Cẩn ngậm bàn chải đánh răng, cầm hộp sữa bò vào bếp, đổ sữa vào cốc thủy tinh, cho vào lò vi sóng hâm nóng rồi đưa lại cho bé.

Anh lại ngậm bàn chải đánh răng, đi đến phòng ngủ phụ gõ cửa: "Thu Sanh, dậy thôi."

Đợi cả bố và mẹ đều thu dọn xong, họ gọi Tiểu Đồng đến bên sofa, mỗi người lì xì cho bé một phong bao.

Tiểu Đồng chắp tay nhỏ xíu vái chào, nói lớn: "Cảm ơn ạ, cung hỉ phát tài."

Rồi bé lại cưỡi chiếc xe ba bánh chạy đến chỗ tủ đựng đồ, tìm ra chiếc túi xách nhỏ mà hôm qua bé đeo, móc ra một đống bao lì xì, còn có cả thạch trái cây, bánh táo gai và mấy thứ đồ ăn vặt linh tinh.

Tiểu Đồng quỳ trên thảm, buồn rầu nhìn chằm chằm vào đống bao lì xì: "Cái này rốt cuộc để làm gì vậy ạ?"

Chung Cẩn đi tới, ngồi khoanh chân đối diện bé, dạy bé lấy hết tiền trong bao lì xì ra, rồi nói:

"Đây là tiền, cầm cái này là có thể ra ngoài tiêu, có thể mua gà rán với xúc xích nướng, còn có thể ngồi tàu hỏa nhỏ, đi công viên trò chơi với công viên hải dương chơi cũng được."

Tiểu Đồng nghi hoặc hỏi: "Nhưng tiền không phải ở trong điện thoại sao ạ?"

Lúc này Chung Cẩn mới nhận ra anh thật sự đã xem nhẹ vấn đề này.

Tiểu Đồng không giống những đứa trẻ lớn lên ở thế giới này. Thế giới ban đầu của con bé chắc chắn không có khái niệm về tiền. Sau khi đến đây, con bé lại luôn chỉ thấy người lớn dùng điện thoại quét mã thanh toán, nên theo lẽ thường, con bé sẽ cho rằng tiền đều ở trong điện thoại.

Nhân cơ hội này, Chung Cẩn giải thích cho Tiểu Đồng tiền từ đâu mà ra, rồi làm thế nào để gửi tiền vào thẻ ngân hàng, điện thoại có thể thanh toán được là vì đã liên kết với thẻ ngân hàng.

Tiểu Đồng vẫn nghe không hiểu lắm.

Chung Cẩn dứt khoát hôm nay để con bé cầm số tiền trong bao lì xì của mình, tự mình trải nghiệm cảm giác tiêu tiền.

Bây giờ trên đường nhiều nhà hàng vẫn chưa mở cửa, họ lái xe thẳng đến trung tâm thương mại ăn trưa. Sau khi ăn trưa ở một nhà hàng tepanyaki, Chung Cẩn bảo Tiểu Đồng tự đeo túi tiền đi thanh toán.

Tiểu Đồng bước chân ngắn ngủn đi về phía quầy thu ngân mấy bước, rồi lại rụt rè quay trở lại, vịn vào đầu gối Chung Cẩn nói: “Ba đi cùng con.”

Chung Cẩn đứng dậy đi theo sau bé, cùng bé đến quầy thu ngân.

Tiểu Đồng rút ra một xấp tiền giấy trăm tệ từ trong túi xách ném lên quầy thu ngân, nhón chân, bám vào quầy hỏi: “Xin hỏi, con có thể dùng cái này trả tiền được không ạ?”

Cô nhân viên thu ngân nhìn thấy trên quầy đột nhiên xuất hiện một cô bé đáng yêu, thân thiện cười rộ lên: “Đương nhiên là được rồi con.”

Nhân viên cửa hàng đưa tiền thừa cho Tiểu Đồng, còn tặng cho

cô bé một chiếc kẹo mút tròn tròn.

Tiểu Đồng phấn khích đến nỗi mặt đỏ bừng, tay nhỏ ấn vào túi xách, ưỡn ngực nhỏ: “Con tiêu tiền của con.”

Chung Cẩn đưa tay xoa đầu bé, dẫn bé đi về phía cửa lớn: “Đi thôi, đi ngồi tàu hỏa nhỏ.”

Thu Sanh nhân cơ hội cầm số tiền thừa, dạy Tiểu Đồng cách nhận biết các mệnh giá tiền mặt, mệnh giá càng lớn thì càng có giá trị, còn những tờ một tệ như thế này thì bây giờ cơ bản đã không mua được thứ gì tốt.

Tiểu Đồng nghe nói một tệ không mua được thứ gì tốt, tiện tay ném tờ tiền vào thùng rác bên cạnh.

“Ai.” Thu Sanh đưa tay lấy tờ tiền ra, may mà không dính bẩn.

Thu Sanh đưa tờ một tệ lại cho Tiểu Đồng: “Một tệ tuy không mua được thứ tốt, nhưng con có thể dùng nó cộng với các tờ tiền khác để đủ số tiền mà, con chẳng phải đã học tính toán rồi sao?”

Tiểu Đồng bừng tỉnh, lấy ra một tờ năm tệ từ trong túi xách: “Có phải một tệ cộng với năm tệ, như vậy con sẽ có sáu tệ, là có thể mua đồ vật trị giá sáu tệ đúng không ạ?”

“Đúng rồi.”

Tiểu Đồng dùng tiền của mình để ngồi tàu hỏa nhỏ, Chung Cẩn và Thu Sanh cũng mặc kệ bé, dù sao hôm nay cũng là đưa bé ra ngoài trải nghiệm việc tiêu tiền, cứ để bé tiêu cho thoải mái.

Hai người lớn ngồi xuống ghế bên cạnh tàu hỏa nhỏ nghỉ ngơi.

Chung Cẩn lấy ra hai tờ séc từ ví đưa cho Thu Sanh: “Đây là tiền lì xì mẹ em và họ cho con bé lần trước đến Hải Sơn, tổng cộng là

hai triệu tệ. Anh nghĩ đi nghĩ lại, số tiền này vẫn là trả lại cho em đi."

"Anh cứ giữ đi. Anh trai em gọi điện thoại nói, mùng năm anh ấy và mẹ cùng đến Hải Sơn, ở bên này ăn Tết Nguyên Tiêu xong mới về. Đến lúc đó chắc chắn họ sẽ lì xì cho Tiểu Đồng nữa, cùng với số tiền này gửi tiết kiệm cho con bé. Số tiền lớn này, đợi con bé mười tám tuổi rồi tính cho con bé một lần."

"Được." Chung Cẩn lại bỏ tờ séc vào ví.

Tiểu Đồng ngồi tàu hỏa nhỏ xong, lại đi đến khu trò chơi điện tử, dùng tiền chơi máy gắp thú bông, đập chuột và lái xe lắc.

Máy gắp thú mấy lần cũng không gắp được, Chung Cẩn bảo bé đi đổi thêm xu, anh giúp bé gắp.

Tiểu Đồng nhìn số tiền trong tay ngày càng ít, sinh ra cảm giác nguy cơ, bé xua tay với Chung Cẩn: "Thôi bỏ đi, nhà mình có nhiều búp bê lắm rồi, để tiền làm việc khác."

Mọi người lại tiếp tục đi dạo một chút trong trung tâm thương mại. Tiểu Đồng bỏ ra hơn ba trăm tệ mua một chiếc túi xách màu huỳnh quang rất xấu, bố mẹ cũng không can thiệp, để con bé tận hưởng niềm vui tiêu tiền.

Nhìn thấy nhân viên bán túi xách cười đến không ngậm được miệng, Thu Sanh quay đầu nói với Chung Cẩn: "Nếu trong túi Tiểu Đồng nhiều tiền hơn chút nữa, mấy thứ đồ xấu xí ế ẩm bao nhiêu năm nay của trung tâm thương mại này chắc chắn sẽ thuộc về con bé hết."

Nói xong câu đó, Thu Sanh nhận ra có gì đó không đúng.

Theo lý thuyết, gu thẩm mỹ của bé không thể như vậy. Bản thân Thu Sanh hồi ba tuổi rưỡi đã biết đi mua giày công chúa Chanel

rồi.

Không lẽ, gen của cái đồ chó Chung Cẩn mạnh đến vậy sao?

Đến gu thẩm mỹ của bé cũng di truyền từ anh ta?

Thu Sanh tức giận đến mức giơ chân lên, dùng mũi giày dẫm mạnh vào gót chân Chung Cẩn.

Chung Cẩn quay đầu lại, khó hiểu nhìn cô: "Đi đường cẩn thận chút." Anh cúi xuống nhặt chiếc giày gót bị Thu Sanh dẫm rơi lên.

Tiểu Đồng đi dạo một vòng trong trung tâm thương mại, cảm thấy mệt, liền muốn đi uống trà sữa.

Chung Cẩn trêu con bé: "Bố mẹ đưa con đi dạo cả buổi chiều đều mệt rồi, con mời bố mẹ uống trà sữa đi."

Tiểu Đồng vỗ vỗ chiếc túi xách nhỏ của mình, hào phóng giơ ngón tay cái lên: "Con có tiền."

Đến quán trà sữa, Tiểu Đồng thuần thục tự mình đi gọi đồ. Nhìn thấy giá các loại trà sữa, con bé lại đếm ngón tay tính toán nửa ngày. Tuy rằng tính không rõ lắm, nhưng cuối cùng vẫn cẩn thận quyết định chỉ gọi hai ly trà sữa.

Chung Cẩn và Thu Sanh rất hứng thú nhìn bé, muốn xem bé định chia hai ly trà sữa này như thế nào.

Không lâu sau, trà sữa Tiểu Đồng gọi đã xong. Thấy bé thấp bé, còn chưa cao bằng quầy, nhân viên cửa hàng liền ân cần giúp bé mang trà sữa đến bàn.

Hai ly trà sữa, một cốc lớn một cốc nhỏ. Tiểu Đồng đặt cốc nhỏ trước mặt mình, rồi đẩy cốc lớn về phía Chung Cẩn và Thu Sanh,

ném cho họ hai chiếc ống hút: “Uống đi, con mời.”

Chung Cẩn: “... Hai bố mẹ uống chung một cốc à?”

Tiểu Đồng rụt rè xua tay: “Cái này không phải là vì tiết kiệm tiền đâu ngao.”

Thu Sanh nhìn chằm chằm vào cốc trà sữa siêu to, rồi lại nhìn hai chiếc ống hút một hồng một lam rơi trên bàn, ngượng ngùng nhưng vẫn lịch sự mỉm cười:

“Cảm ơn con yêu, mẹ vẫn là tự mua một cốc khác đi.”

Trong lúc cô nói những lời này, Chung Cẩn đã nhanh chóng cắm hai chiếc ống hút vào cốc trà sữa, còn ân cần hỏi:

“Em muốn ống hút màu gì? Hồng nhạt hay màu lam?”

Thu Sanh chớp chớp mắt: “... Hả?”

Chung Cẩn có tố chất tâm lý mạnh hơn Tiểu Đồng nhiều, nói dối mà mặt không đổi sắc: “Tấm lòng của con trẻ, đừng làm con bé buồn.”

Thu Sanh nhìn đứa bé béo đối diện, con bé đang húp trà sữa ngon lành, mắt to nhìn chằm chằm vào quầy bên kia, lẩm bẩm không biết đang nghiên cứu cái gì.

Hoàn toàn không thấy con bé có vẻ gì là buồn, nhưng sau khi do dự hai giây, Thu Sanh vẫn chỉ vào chiếc ống hút: “Em muốn màu lam.”

“Vậy anh lấy màu hồng nhạt.”

Chung Cẩn xoay cốc trà sữa tại chỗ nửa vòng, đặt ống hút màu lam về phía Thu Sanh, còn anh cúi đầu ngậm lấy ống hút màu

hồng nhạt húp một ngụm trà sữa.

Không khí giữa bố mẹ bỗng trở nên ái muội lạ thường, quả thực là muốn nổi bong bóng màu hồng phấn. Tiểu Đồng lại hoàn toàn không phát hiện ra, con bé nhìn chằm chằm vào thực đơn bên quầy nửa ngày, tuy rằng không hiểu chữ trên thực đơn, nhưng lại có thể xem hiểu những hình vẽ hoạt hình bên cạnh.

Chung Cẩn và Thu Sanh cùng lúc nghiêng đầu qua uống trà sữa, trán hai người chạm vào nhau. Thu Sanh giật mình lùi lại, Chung Cẩn thấy mặt cô ửng hồng, trong lòng một trận rung động.

Cảm giác rung động này, giống như là một lần nữa bắt đầu yêu vậy.

Tiểu Đồng trượt xuống khỏi ghế, vịn tay vào bàn gọi với Chung Cẩn và họ: “Con vẫn muốn đi mua một cái bánh kem sô cô la.”

Sau đó bước chân ngắn ngủn vội vàng chạy đi.

Chút ái muội vừa mới nảy sinh giữa Chung Cẩn và Thu Sanh lại bị đứa trẻ này phá hỏng. Thu Sanh lấy điện thoại ra, mở ứng dụng mạng xã hội lướt qua một chút, thấy không có tin mới, cô lại đặt điện thoại xuống bàn.

Tiểu Đồng móc ra một tờ một trăm tệ từ chiếc túi xách nhỏ để trả tiền bánh kem. Nhân viên cửa hàng trả lại tiền thừa cho con bé. Con bé mở miệng túi xách ra, bảo nhân viên cửa hàng bỏ tiền lẻ vào.

Nhân viên cửa hàng thấy trong túi xách của con bé còn rất nhiều tiền lẻ, chắc mẩm đứa trẻ này không biết tính toán, lần nào cũng rút tờ tiền lớn ra trả, tiền thừa bao nhiêu cũng mặc kệ, nhét hết vào túi, chiếc túi xách nhỏ bị nhét đầy tiền lẻ căng phồng.

“Cháu có tự bê được không? Hay là cô giúp cháu bê qua?” Nhân viên cửa hàng lấy bánh kem từ tủ lạnh ra, cúi đầu hỏi bé.

Tiểu Đồng hai tay nhận lấy bánh kem: “Em bê được ạ.”

Rồi bé lại ưỡn bụng về phía trước, nói với nhân viên cửa hàng: “Chị ơi, cho em ba cái thìa, cảm ơn chị.”

Nhân viên cửa hàng lập tức hiểu ý bé, xoay người lấy ba chiếc thìa dùng một lần cất vào túi áo hoodie trước bụng con bé.

Tiểu Đồng bưng bánh kem, cẩn thận đi trở về chỗ Chung Cẩn và họ.

Đứa trẻ bây giờ đã rất biết tính toán chi li, tuy rằng tính không giỏi, nhưng mua số lượng nhỏ nhất là được rồi. Một chiếc bánh kem cả nhà cùng nhau ăn, số tiền còn lại có thể mua thứ khác.

Chung Cẩn và Thu Sanh cũng không phải là những bậc cha mẹ khó tính. Tiểu Đồng mang về ba chiếc thìa, họ liền cùng nhau dùng thìa xúc bánh kem ăn.

Có một lần, thìa của hai người lớn vô tình chạm vào nhau, không khí lại lần nữa trở nên ái muội.

Bên phía Tiểu Đồng lại truyền đến tiếng khụt khịt đột ngột.

Đứa trẻ xui xẻo đang ghé vào bàn, cắn ống hút thổi khí vào cốc trà sữa của mình, cốc trà sữa như sôi lên, khụt khịt nổi bọt khí.

Phát hiện Chung Cẩn khó chịu nhìn chằm chằm bên này, Tiểu Đồng còn chủ động nói: “Ba cũng muốn trà sữa của chú ngáy ngủ hả? Ba đợi con thổi xong con thổi giúp ba ngao.”

Khiến Chung Cẩn cạn lời: “... Anh không cần, con... con đừng

nghịch đồ ăn.”

Sau một ngày "huyết chiến" ở trung tâm thương mại, về đến nhà, Tiểu Đồng đổ hết tiền lẻ trong túi xách nhỏ ra thảm, nhờ Thu Sanh đếm xem còn lại bao nhiêu tiền.

Thu Sanh vừa đếm, vừa tiếp tục dạy con bé nhận biết các mệnh giá tiền mặt, cuối cùng đếm xong nói với con bé: “Còn thừa bốn trăm sáu mươi chín tệ.”

Chương 97

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng lạc quan hỏi: “Vậy có phải con vẫn còn rất nhiều tiền không ạ?”

Thu Sanh chỉ chỉ chiếc túi xách màu huỳnh quang xấu xí bị vứt ở một bên: “Số tiền còn lại của con đại khái chỉ đủ mua một chiếc túi như vậy thôi.”

Tiểu Đồng như trời sập xuống, há hốc miệng, lộ vẻ không thể tin được: “Ơ?”

Thu Sanh nhân cơ hội khuyên nhủ: “Hay là con mang chiếc túi mua hôm nay đi trả lại đi.”

Tiểu Đồng vội xua tay: “Không cần trả, không cần trả đâu ạ.”

Chung Cẩn đi tới trêu con bé: “Tối nay ba lấy tiền của con đi ăn cơm nhé.”

Tiểu Đồng tiếp tục xua tay: “Con không có tiền.”

Nói xong còn sợ Chung Cẩn thật sự nhớ thương tiền của mình, con bé giấu chiếc túi xách nhỏ vào bụng, vểnh mông chạy đến chỗ ổ chó, bò phủ phục vào ổ, giấu chiếc túi xách xuống dưới tấm chăn.

Ngày hôm sau cả nhà định đi công viên hải dương chơi, bởi vì hôm qua Tiểu Đồng ở trung tâm thương mại tiêu tiền như nước, tận tình trải nghiệm một phen niềm vui vung tiền của phú bà.

Hôm nay Chung Cẩn quyết định dạy con bé một chút về cách

tiêu tiền đúng đắn.

Anh bảo con bé mang theo chiếc túi xách nhỏ của mình, hôm nay tất cả chi phí ở công viên hải dương đều do Tiểu Đồng tự thanh toán. Dù sao cũng chỉ còn lại mấy trăm tệ, chi phí ở công viên hải dương lại cao, không tiết kiệm chắc chắn không đủ.

Trước khi đi công viên hải dương, Chung Cẩn hỏi con bé: "Hôm nay con còn muốn tiêu tiền bừa bãi như hôm qua không?"

Tiểu Đồng với hai bím tóc nhỏ trên đầu, ôm chặt chiếc túi xách nhỏ, ưỡn ngực nhỏ giọng đảm bảo: "Hôm nay nhất định con sẽ tính toán chi li."

Kết quả vừa đến cửa công viên hải dương, thậm chí còn chưa bước chân vào cổng chính, đứa trẻ ngốc nghếch này đã bị một quầy hàng ném vòng thu hút, lập tức bỏ ra hơn năm mươi tệ mua vòng ném, chẳng trúng cái gì cả. Ông chủ áy náy, hữu nghị tặng bé một chiếc còi hình chim nhỏ trị giá ba tệ.

Tiểu Đồng đeo chiếc còi rẻ tiền trên cổ, hối hận đến giậm chân: "Con đợi lần sau nhất định phải tiết kiệm tiền."

Vé vào cửa công viên hải dương chắc chắn không thể tiết kiệm được, mua vé xong lập tức lại mất hơn một trăm tệ.

Đi đến quầy bán xúc xích nướng siêu to khổng lồ, xúc xích nướng chắc chắn phải ăn, đây là món không thể thiếu mỗi khi đến công viên hải dương. Tiểu Đồng thoải mái hào phóng móc tiền ra, bỏ ra năm mươi tệ mua một cây xúc xích nướng.

Thấy bên cạnh có người bán kính hề, Tiểu Đồng lại bước chân ngắn ngủn chạy tới, mua một chiếc kính hề đeo lên. Hai mắt là hai gọng nhựa, mũi là một quả cầu nhựa màu đỏ, tay nghề cũng không tốt lắm, vậy mà mất của con bé hơn tám mươi tệ.

Với tốc độ tiêu tiền này của con bé, rất nhanh ví tiền đã cạn đáy.

Cuối cùng chỉ còn lại mười tệ, chẳng mua được gì cả.

Chung Cẩn liền hỏi con bé: “Giữa trưa con vẫn chưa ăn cơm, không có tiền, bây giờ làm sao? Giữa trưa đói bụng được không?”

Tiểu Đồng giơ một ngón tay lên: “Con mua một gói mì gói, dùng nước ấm pha ăn.”

Chung Cẩn: “……”

Chắc chắn là Nhiêu Thi Thi dạy rồi. Nhiêu Thi Thi đầu tháng nhận lương, đồ ăn vặt mua cả thùng cả thùng, ngày nào cũng hẹn người đi chơi kịch bản sát, vừa đến cuối tháng chỉ ăn cơm ở căn tin, tối trực đêm cũng chỉ có thể ăn mì gói.

Tiểu Đồng mỗi ngày lẫn lộn ở đồn công an, còn nhỏ tuổi mà kiến thức rộng rãi, đến kỹ năng sinh tồn của dân "nguyệt quang" cũng học được.

“Công viên hải dương không bán mì gói. Mười tệ chắc chắn không đủ ăn trưa ở đây. Đây là hậu quả của việc con tiêu tiền bừa bãi, con phải tự chịu trách nhiệm, chỉ có thể đói bụng về nhà ăn cơm thôi.”

Chung Cẩn đi vệ sinh, Tiểu Đồng và Thu Sanh ngồi trên chiếc ghế có hình cá heo biển chờ anh. Tiểu Đồng ôm cánh tay Thu Sanh làm nũng:

“Mẹ ơi, mẹ cho con tiền đi, con muốn đi nhà hàng dưới đáy biển ăn hamburger.”

Thu Sanh tuy rằng cũng thương con, nhưng Chung Cẩn đang dạy con bé cách tiêu tiền đúng đắn, cô sẽ không cản trở, kiên

quyết từ chối con bé.

Tiểu Đồng vặn vẹo người trên ghế một lúc, rồi lấy ra chiếc đồng hồ trẻ em từ túi xách nhỏ, gọi điện thoại cho Thu Trầm.

Thu Trầm bên kia nhấc máy, Tiểu Đồng ở đầu dây bên này nói: "Cậu ơi, con muốn đi nhà hàng dưới đáy biển ăn hamburger, con không có tiền."

"Con đi một mình à? Bố mẹ con đâu?" Giọng Thu Trầm bên kia nghe có vẻ sốt ruột, sợ Tiểu Đồng tự ý chạy đi.

Tiểu Đồng rành mạch nói: "Con với bố mẹ ở cùng nhau, nhưng bố mẹ không cho con tiền, bố mẹ bắt con đói bụng giữa trưa."

Thu Trầm: "... Sao bố mẹ con lại thế nhỉ? Con đưa điện thoại cho mẹ đi, cậu nói chuyện với mẹ con."

Thu Sanh nhận lấy đồng hồ, giải thích đầu đuôi sự việc, rồi nói: "Anh đừng lo, Chung Cẩn đang dạy con bé không được tiêu tiền bừa bãi, dạy con bé cách tiêu tiền đúng đắn."

"Dạy cái gì mà dạy? Cháu ngoại gái Thu Trầm tôi còn cần dạy tiêu tiền à? Tiêu tiền của nó là cứ thích gì tiêu nấy, muốn xài thế nào thì xài thế ấy. Hơn nữa nó là một đứa trẻ con, tiêu được bao nhiêu tiền chứ?"

Nói xong lại hướng về phía bên này gọi: "Tiểu Đồng, cậu lập tức chuyển tiền vào điện thoại cho mẹ con, con muốn ăn gì mua gì đều được, cậu trả tiền."

Tiểu Đồng ôm chiếc đồng hồ trẻ em cười hì hì: "Cảm ơn cậu, con yêu cậu lắm cậu ơi."

Đợi Chung Cẩn từ nhà vệ sinh ra, anh thấy đứa trẻ vừa nãy còn ỉu xìu, lúc này mặt mày tươi rói, ngực nhỏ cũng ưỡn lên, đắc ý

nhìn anh.

Chung Cẩn dò hỏi nhìn Thu Sanh một cái.

Thu Sanh vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích: “Con bé gọi điện thoại cho cậu đòi tiền, anh biết cậu nó rồi đấy, dù sao cũng là để con bé tiêu xài thoải mái.”

Vừa nói, điện thoại Thu Sanh vang lên một tiếng. Cô cầm điện thoại lên nhìn, là tin nhắn báo có tiền vào tài khoản. Thu Sanh dùng khẩu hình báo số tiền cho Chung Cẩn: “Hai vạn.”

Chung Cẩn đau đầu: “Cái tên Thu Trầm này, quả thực là cản trở mà.”

Thu Sanh nhắc nhở anh: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc cậu nó dạy con bé học tập, anh cũng cản trở đấy thôi. Hai người coi như hòa nhau.”

Chung Cẩn: “... Chuyện này không giống nhau. Cái này là vấn đề nguyên tắc của anh, còn cái kia của anh ta đúng là mù quáng chiều chuộng.”

Tiểu Đồng đeo chiếc túi xách nhỏ, mang kính hề, hai tay đút túi quần, vẻ mặt "chị đây có rất nhiều tiền" kiêu ngạo, oai phong gọi về phía bố mẹ:

“Đừng nói chuyện nữa, chúng ta đi nhà hàng dưới đáy biển ăn suất đặc biệt sang trọng, còn muốn ngắm mỹ nhân ngư nữa, tiền lớn hoàn toàn trăm hoa đua nở.”

Sau đêm giao thừa, thời tiết ở Hải Sơn ấm áp lên hẳn.

Hôm qua Tiểu Đồng chơi điên cuồng ở công viên hải dương cả ngày, chơi nóng quá còn cởi áo khoác, suất ăn khổng lồ lại có một chiếc thuyền kem rất lớn, nóng lạnh luân phiên, sáng nay

con bé đã bắt đầu ho và chảy nước mũi.

Tiểu Đồng nằm trên sofa, đắp chăn, trong lỗ mũi nhét hai cục giấy ăn, nhìn Chung Cẩn đo nhiệt độ cơ thể cho mình.

Chung Cẩn nhìn nhiệt kế: “37.7 độ, sốt nhẹ.”

Thu Sanh chống tay vào sofa ngồi xổm bên cạnh hỏi: “Hay là đi bệnh viện đi?”

Tiểu Đồng đang định ho, vừa nghe nói muốn đi bệnh viện, liền gắng gượng nuốt cơn ho trở lại. Con bé mím chặt môi, lồng ngực rung lên mấy cái, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến đỏ bừng.

Thu Sanh vội vỗ lưng con bé, đau lòng hỏi: “Bảo bối, con sao vậy? Muốn nôn hả?”

“Con ho đi, không đi bệnh viện.” Chung Cẩn liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư nhỏ nhặt của đứa trẻ.

Quả nhiên anh vừa nói vậy, Tiểu Đồng liền hé miệng ho, ho đến mắt ướt nhòe, trán và chóp mũi đều toát mồ hôi.

Thấy con bé khó chịu như vậy, không đi bệnh viện chắc chắn không được. Chung Cẩn quyết định đưa con bé đi khám đông y.

Vốn dĩ Chung Cẩn đối với đông y cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng lần trước ông lão thầy thuốc đông y mấy bát nước củ mài đã chữa khỏi cơn ho dai dẳng của con bé, chuyện này vẫn khiến Chung Cẩn rất kinh ngạc.

Cho nên lần này Tiểu Đồng lại bị bệnh, anh nghĩ đến đầu tiên là đi khám đông y.

Hơn nữa Tiểu Đồng biết đông y không tiêm, không truyền dịch, cũng không phản kháng nhiều như vậy.

Chỉ là Tết nhất, cũng không biết phòng khám đông y có mở cửa không.

Lái xe đến nơi, từ xa đã thấy phòng khám đông y cửa xếp hàng dài, số người xếp hàng không ít hơn lần trước họ đến.

Chung Cẩn có kinh nghiệm lần trước, bảo Thu Sanh dẫn Tiểu Đồng đến quầy bán đồ ăn vặt chờ trước, anh đứng bên ngoài xếp hàng. Lúc sắp đến lượt họ, anh gửi WeChat gọi Thu Sanh dẫn con bé qua.

Bác sĩ tự tay bắt mạch cho Tiểu Đồng, lúc này Chung Cẩn mới nhớ ra một chuyện.

Trước đó thầy thuốc đông y đã kê đơn thuốc bắc điều trị vấn đề tuyến vú cho anh, bảo anh uống xong thì quay lại tái khám. Nhưng khoảng thời gian đó Thu Trầm đến nhà, Chung Cẩn lại không muốn để họ biết mình có vấn đề về tuyến vú, một chút chậm trễ này đã khiến anh quên mất chuyện đó.

Chung Cẩn nhìn Thu Sanh đang ngồi bên cạnh, cô đang vẻ mặt lo lắng nhìn bác sĩ bắt mạch cho Tiểu Đồng.

Nhỡ lát nữa bác sĩ nói trước mặt Thu Sanh rằng anh có vấn đề về tuyến vú thì làm sao bây giờ?

Nhưng Chung Cẩn nghĩ lại, bác sĩ mỗi ngày khám cho bao nhiêu bệnh nhân, không thể nhớ hết từng người được chứ?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không yên tâm, Chung Cẩn khẽ nói với Thu Sanh: “Anh ra ngoài gọi điện thoại.”

“Vâng.” Thu Sanh vẫn lo lắng nhìn Tiểu Đồng bên kia, không mấy để ý đến Chung Cẩn.

Chung Cẩn vừa đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, liền nghe thấy ông lão thầy thuốc đông y ho khan hai tiếng, hướng về phía anh nói: “Thuốc bắc lần trước cậu uống xong chưa? Sao lâu vậy không thấy đến tái khám? Cậu đừng chạy lung tung, đợi tôi khám cho bé xong rồi khám cho cậu.”

Chung Cẩn: “……”

Thu Sanh vừa nghe nói bệnh của Chung Cẩn còn cần tái khám, càng thêm lo lắng, cô vội hỏi: “Bác sĩ, ý ông là vấn đề mất ngủ của bố đứa bé nhà tôi sao? Bệnh của anh ấy có nghiêm trọng không?”

Bác sĩ: “Nghiêm trọng đấy. Tôi không dọa cậu đâu, không điều trị cẩn thận sau này có thể là ung thư vú đấy.”

Thu Sanh bị lời bác sĩ nói làm choáng váng hoàn toàn, nửa ngày không nói nên lời.

Chung Cẩn đột nhiên mất hết sức lực và phương hướng, anh thậm chí đã bắt đầu tự hỏi, nếu chết thì chôn ở đâu.

Kết quả chẩn đoán lần này không khác lần trước, Tiểu Đồng bị cảm lạnh do phong hàn. Bác sĩ xoa bóp cho con bé, tại chỗ con bé hắt hơi mấy cái liền. Bác sĩ nói hắt hơi là biểu hiện tán hàn.

Rồi kê thêm một ít thuốc ngâm chân, bảo về nhà ngâm chân để đuổi hàn.

Còn vấn đề của Chung Cẩn vẫn là bệnh cũ, tuy rằng đã có chuyển biến tốt hơn so với trước, nhưng vẫn kê cho anh mấy gói thuốc lớn, bảo anh tiếp tục uống một liệu trình nữa rồi quay lại tái khám.

Lời dặn của thầy thuốc lần này còn có thêm cả xoa bóp, dặn anh ấn vào các huyệt Tam âm giao, Thái khê ở chân, huyệt Đàn

trung ở ngực, huyệt Kỳ môn, Nhũ căn và Thiên trì, mỗi ngày mỗi huyệt vị ấn ba đến năm phút.

Ông lão thầy thuốc đông y nhìn ra Chung Cẩn là một kẻ cứng đầu, chắc chắn không nghe lời dặn, liền ngược lại dặn dò Thu Sanh:

“Cô về nhà giám sát cậu ấy uống thuốc và xoa bóp. Cần thiết thì tự tay giúp cậu ấy xoa bóp cũng được, đều là vợ chồng cả, không cần ngại ngùng.”

Thu Sanh ánh mắt kiên định gật đầu đảm bảo: “Tôi sẽ giám sát, cảm ơn ông.”

Trên đường lái xe về nhà, Thu Sanh dọc đường mắng Chung Cẩn:

“Chuyện lớn như vậy, anh giấu em còn chưa tính, anh còn không chịu tái khám cho đàng hoàng, nhất định phải để thành bệnh nặng mới vui sao? Nếu thân thể anh có vấn đề, Tiểu Đồng làm sao bây giờ? Cái nhà này làm sao bây giờ?”

Thu Sanh mắng một đường, Chung Cẩn một câu phản bác cũng không dám nói.

Anh nhìn qua gương chiếu hậu thấy Tiểu Đồng dựa vào ghế trẻ em, há miệng thở, còn khoái trá hắc hắc cười trên nỗi đau của người khác, Chung Cẩn liền trừng mắt nhìn con bé một cái.

Tiểu Đồng dùng hai ngón tay kéo mí mắt xuống, lè lưỡi trêu anh: “Lêu lêu lêu.”

Về đến nhà, Thu Sanh không cho Chung Cẩn động tay vào việc gì. Cô lấy chiếc ấm sắc thuốc đặt dưới tủ chén ra, rửa sạch sẽ, rồi bỏ thuốc bắc vào, chuẩn bị thêm nước tinh khiết vào sắc thuốc.

Loay hoay trong bếp một lúc, Thu Sanh chạy ra, hai tay cầm hai chiếc chén lớn nhỏ khác nhau:

“Bác sĩ nói, phải thêm sáu chén nước, sắc đến còn ba chén nước, vậy là chén lớn sáu chén, hay là thêm chén nhỏ sáu chén?”

Thật ra vấn đề này trước đây Chung Cẩn tự sắc thuốc cũng đã nghĩ đến. Bất quá lúc đó anh nghĩ, nếu thêm chén lớn nước, thì nước thuốc sẽ nhiều hơn, cho nên anh trực tiếp chọn chén nhỏ, như vậy có thể uống ít thuốc hơn.

“Chén nhỏ.” Chung Cẩn khẳng định nói.

Thu Sanh lại chạy vào bếp.

Chung Cẩn đứng dậy đi theo vào xem, thấy Thu Sanh cầm chiếc chén nhỏ hứng nước dưới vòi, mỗi lần đều hứng nước vừa đầy, ngang bằng miệng chén.

Chương 98

DTV-EBOOK

Sau khi đổ ba chén nước vào ấm sắc thuốc bằng đất nung, cô dùng phấn vẽ vải đánh dấu bên ngoài ấm, rồi tiếp tục thêm ba chén nước nữa.

Chung Cẩn hỏi: “Em đánh dấu bên ngoài ấm làm gì?”

“Bác sĩ chẳng phải nói sắc còn lại ba chén nước sao? Không đánh dấu, lát nữa làm sao biết còn mấy chén nước?”

Trước đây Chung Cẩn và dì Lương sắc thuốc đều làm theo cảm tính, thêm nước theo cảm tính, sắc thuốc theo cảm tính, cảm thấy gần được thì tắt bếp, cuối cùng còn bao nhiêu nước thuốc thì bấy nhiêu.

Thu Sanh lại cẩn thận như đang làm thí nghiệm khoa học vậy.

Chung Cẩn cảm thấy cảnh này có chút quen quen.

Suy nghĩ một lát, anh nhớ ra Tiểu Đồng trước đây cho Tang Bưu ăn cũng như vậy, lượng gạo kê muốn đổ cho bằng phẳng, mỗi lần cho ăn đều chính xác đến từng miligam.

Lúc Thu Trầm ở đây, anh ta cho gà ăn cũng nghiêm cẩn như vậy.

Xem ra tính cách nghiêm túc, cẩn thận của Tiểu Đồng là di truyền gen từ bên mẹ.

Thu Sanh đặt ấm thuốc lên bếp sắc, cửa truyền đến tiếng gõ cửa, là nhân viên giao hàng mang chậu ngâm chân cô đặt mua đến.

Trong nhà trước đây không có thói quen ngâm chân, nên cũng không có dụng cụ ngâm chân thích hợp, Thu Sanh tạm thời đặt mua cho Tiểu Đồng một chiếc thùng gỗ nhỏ để ngâm chân.

Chung Cẩn thấy Thu Sanh lại lục tung tìm nồi để nấu thuốc ngâm chân cho Tiểu Đồng, liền nói với cô: "Thuốc của con bé tối hãy nấu, ngâm chân xong ngủ ngon giấc."

Thu Sanh nghe anh nói vậy, liền từ bếp đi ra.

Cô đi đi lại lại trong nhà, lát lại ra sofa xem Tiểu Đồng, bé đang ngủ trên chiếc thảm nhỏ. Thu Sanh dùng súng đo nhiệt độ đo tai Tiểu Đồng, 36.5 độ, đã hạ sốt rồi.

Lát sau, cô lại vào bếp xem thuốc của Chung Cẩn sắc thế nào.

Trước đây Chung Cẩn và Tiểu Đồng bị bệnh, cô đều không lo lắng như vậy. Có lẽ hôm nay lời dọa của ông lão thầy thuốc đông y nói với Chung Cẩn cô nghe lọt tai, cô lo lắng Chung Cẩn thật sự bị ung thư vú, nên mới đặc biệt khẩn trương.

Chung Cẩn buông cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy đi vào bếp, thấy Thu Sanh đang ở bên kia quan sát ấm thuốc.

"Cái đó hẹn giờ rồi, em không cần cứ canh nó mãi, đến giờ nó tự tắt." Chung Cẩn nói.

Thấy Thu Sanh vẫn vẻ mặt lo lắng, Chung Cẩn lại nói:

"Ông thầy đông y đó dọa người thôi, lần đầu tiên anh đi khám, ông ấy đâu có nói ung thư vú, lúc đó ông ấy nói là bệnh tâm lý. Chắc là thấy anh không đi tái khám, cố ý làm anh sợ thôi."

Anh lại bổ sung một câu: "Hơn nữa đồn công an năm ngoái mới khám sức khỏe định kỳ, thân thể anh rất khỏe mạnh."

Chung Cẩn một người bệnh, ngược lại ở bên này an ủi cô nửa ngày. Nếu anh thật sự bị bệnh nặng, có lẽ cô sẽ suy sụp trước cả Chung Cẩn.

Thấy Thu Sanh cảm xúc ổn định hơn chút, Chung Cẩn liền nói với cô: “Em đi làm đi, bên Kinh Thị chẳng phải đang đợi em gửi tác phẩm ảnh qua sao?”

Năm ngoái Thu Sanh đã đạt được ý định hợp tác ban đầu với đội ngũ truyền thông tự do ở Kinh Thị, mấy ngày nay đối phương tìm cô muốn xem tác phẩm ảnh trước đây.

Vốn dĩ nói là sau kỳ nghỉ Tết Âm Lịch mới gửi, nhưng Chung Cẩn muốn phân tán sự chú ý của Thu Sanh, liền đề nghị cô đi làm.

Thu Sanh vào phòng làm việc, Chung Cẩn liền tiếp tục dựa lưng vào sofa đọc sách. Rõ ràng là một cuốn sách rất nghiêm túc về phân tích tâm lý tội phạm, anh nhìn một lúc lại khẽ cười.

Lát sau, Thu Sanh lại đẩy cửa phòng làm việc trở về phòng khách.

Cô đưa cho Chung Cẩn một tờ giấy vẽ huyệt vị đã được đánh dấu cẩn thận: “Bác sĩ nói mấy huyệt vị đó em vừa ghi âm lại rồi, bây giờ đánh dấu lên hình vẽ, anh xoa bóp thì cứ theo hình tìm đúng vị trí mà xoa bóp cho thông.”

Chung Cẩn nhận lấy tờ giấy vẽ huyệt vị, trên mô hình cơ thể người ở vị trí ngực dùng bút đỏ đánh dấu mấy chấm đỏ.

Thu Sanh lại hỏi: “Anh có cần em giúp không?”

Cô hỏi rất nghiêm túc, vẻ mặt cũng rất nghiêm nghị, không hề ngại ngùng hay trêu chọc vì đó là vị trí đặc biệt.

Ngược lại là Chung Cẩn có chút xấu hổ, anh nắm tờ giấy vẽ huyệt vị nóng hổi, ra vẻ bình tĩnh nói: “Không cần, mấy vị trí này anh tự làm được.”

Thấy Thu Sanh vẫn đứng trước sofa, mắt nhìn chằm chằm vào ngực anh, không có ý định rời đi.

Chung Cẩn vội nói: “Anh tối trước khi ngủ sẽ xoa bóp, bây giờ, bây giờ anh đọc sách một lát đã.”

Tối đến gần giờ đi ngủ, Thu Sanh đổ chỗ thuốc đã nguội bớt vào chiếc thùng gỗ nhỏ, bưng ra phòng khách, bảo Tiểu Đồng ngồi lên chiếc ghế nhỏ, giúp con bé cởi tất, đặt đôi chân mũm mĩm vào nước thuốc.

Chân nhỏ của Tiểu Đồng ngâm trong thùng gỗ nhỏ, bé tự mình xắn cao tay áo, cúi người dùng tay nghịch nước, lẩm bẩm một mình:

“Nước này giống màu Coca quá.”

Lúc bé nói những lời này, Chung Cẩn lập tức đoán trước được hành động tiếp theo của bé, quay đầu lại nhìn, đứa trẻ xui xẻo quả nhiên đang nâng một vốc nước ngâm chân, chuẩn bị dùng lưỡi liếm.

Chung Cẩn vội vàng quát: “Nước rửa chân không được uống!”

Đứa trẻ hơi thất vọng bỏ nước trở lại chậu.

Bác sĩ nói ngâm đến khi hơi toát mồ hôi, nhưng ngâm nửa ngày, Chung Cẩn đến sờ trán con bé vẫn không thấy mồ hôi, nước thì đã nguội lạnh.

Chung Cẩn dùng ấm đun nước sôi một chút nước ấm bưng ra thêm vào, Tiểu Đồng nhấc chân lên, hai hàng ngón chân tròn

xoe bám chặt vào thành chậu, để Chung Cẩn đổ nước vào giữa.

Lần này nước nóng hơn một chút, chỉ lát sau trán Tiểu Đồng đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, hai bàn chân mũm mĩm cũng nóng hầm hập.

Chung Cẩn bế bé lên, Thu Sanh dùng khăn lông lau khô mồ hôi trên trán bé, cầm đôi tất len dày xỏ vào chân bé.

Lúc này Tiểu Đồng người ấm áp, toàn thân đều thoải mái, từ trong lòng Chung Cẩn trượt xuống, chạy đến góc đồ chơi cưỡi xe con.

Chiếc xe con kéo theo con chó bông trở về, bé muốn ném con chó bông vào chậu ngâm chân. Bị Chung Cẩn phát hiện liền bị mắng mấy câu, đứa trẻ ngốc nghếch buồn bã cưỡi xe con đi.

Thu Sanh thấy Tiểu Đồng đi rồi, liền nhắc nhở Chung Cẩn: “Anh nên xoa bóp đi.”

Chung Cẩn: “……”

Thu Sanh: “Có cần em giúp không?”

“Không cần, anh tự làm được.”

Chung Cẩn cầm cây lau nhà lau khô chỗ nước Tiểu Đồng bắn ra sàn nhà khi ngâm chân, sau đó đi vào phòng ngủ chính. Thu Sanh lập tức theo sau, Chung Cẩn chặn cô ở ngoài cửa:

“Anh tự làm, em không được xem.”

Thu Sanh đứng đợi một lát ở cửa phòng ngủ chính, lặng lẽ hé cửa một khe nhỏ, thò đầu vào xem, phát hiện Chung Cẩn không ở trong phòng ngủ, cô đoán anh chắc là ở trong phòng vệ sinh.

Trốn trong phòng vệ sinh lén xoa bóp sao?

Vì thế Thu Sanh đi đôi dép lê mềm đế, lặng lẽ không một tiếng động đi đến chỗ phòng vệ sinh, dán mắt vào cánh cửa kính mờ nhìn vào bên trong, nhưng đây là kính mờ, căn bản không nhìn thấy gì.

Cô lại áp tai vào cửa, muốn nghe xem bên trong có động tĩnh gì không, giám sát Chung Cẩn có xoa bóp huyệt vị cẩn thận không.

Tiểu Đồng thấy mẹ lén lén lút lút ở bên này, còn tưởng có chuyện gì hay, vội vàng lái xe con đến, lớn tiếng gọi: "Mẹ ơi."

Thu Sanh vội quay đầu lại che miệng Tiểu Đồng, nháy mắt với con bé, khẽ nói: "Suỵt, mẹ đang quan sát ba."

Tiểu Đồng gỡ tay Thu Sanh ra: "Nhưng mà, mẹ ơi…"

Thu Sanh lại lần nữa che miệng con bé: "Không được nói chuyện, không được để ba phát hiện."

Thu Sanh khom lưng nghe lén ở cửa, Chung Cẩn lại từ phòng để quần áo đi ra, vừa cài cúc áo ngủ vừa đi về phía phòng vệ sinh, khom lưng đi theo nhìn vào bên trong, đồng thời phát ra câu hỏi đầy tính thăm dò:

"Em đang làm gì đấy?"

Thu Sanh: "……"

Thu Sanh chiến thuật dán mắt vào ổ khóa, nhỏ giọng lẩm bẩm: "… Cái khóa này vừa nãy hình như có vấn đề gì đó, em đang kiểm tra."

Mùng năm Tết, Thu Trầm cuối cùng cũng xong việc xã giao ở Kinh Thị, buổi tối liền đưa mẹ ruột Đào Tư Viện đến Hải Sơn

đoàn tụ với gia đình Chung Cẩn.

Vốn dĩ đây là bữa cơm đoàn viên phải ăn vào đêm giao thừa, nhưng vì một số lý do, mãi đến mùng năm mọi người mới đoàn viên.

Chung Cẩn định nói ăn ở nhà, nhưng dì Lương lại không có nhà, mấy ngày nay Chung Cẩn còn đang uống thuốc bắc. Thu Sanh không muốn anh quá mệt, đặt đồ ăn mang về từ nhà hàng hải sản dưới lầu. Họ từ sân bay đón người về, đồ ăn cũng vừa kịp giao đến nhà.

Chung Cẩn uống thuốc bắc không được uống rượu, anh bị phân công cùng Tiểu Đồng uống nước chanh, Thu Sanh và người nhà khai một chai rượu vang đỏ.

Tiểu Đồng giơ cốc nước trái cây của mình lên, hô lớn: “Cụng ly!”

Mọi người chạm cốc, Đào Tư Viện hỏi: “Chung Cẩn sao Tết nhất lại uống thuốc bắc? Chỗ nào không thoải mái à?”

“Gần đây có chút mất ngủ.” Chung Cẩn bình tĩnh nói.

Theo kế hoạch ban đầu của Chung Cẩn, trong mấy ngày bà Đào ở Hải Sơn, anh định giấu ấm sắc thuốc đi, kiên quyết bảo vệ hình tượng thân cường thể tráng của mình.

Nhưng Thu Sanh uy hiếp anh, nếu anh không uống thuốc đúng giờ, xoa bóp đúng giờ, cô sẽ nói chuyện Chung Cẩn có vấn đề về tuyến vú cho bà Đào và Thu Trầm biết.

Vì thế Chung Cẩn đành phải tiếp tục uống thuốc điều trị, bất quá cũng thống nhất với Thu Sanh lý do thoái thác, liền nói mình bị mất ngủ nên mới uống thuốc bắc.

Bà Đào nghe nói Chung Cẩn mất ngủ, liền theo lẽ thường nhớ

đến những lời hỗn xược mà Thu Chính Thụy nói vào đêm ba mươi, chắc chắn là những lời đó gợi lại ký ức không tốt cho Chung Cẩn, trong lòng có chuyện, đương nhiên ngủ không ngon.

Bà Đào đang tính, trong nhà có hai cây nhân sâm núi trăm năm, lát nữa gọi điện thoại bảo người gửi đến cho Chung Cẩn an thần.

Tiểu Đồng vểnh tai nghe người lớn nói chuyện, nghe đến đó, con bé buông cốc nước trái cây xuống, chỉ vào ngực mình nói:

“Ngực ba không thoải mái.”

Mấy ngày nay Thu Sanh mỗi ngày nhìn chằm chằm Chung Cẩn xoa bóp huyệt vị như xem trộm, Tiểu Đồng ít nhiều cũng nhìn ra một số manh mối, liền nhớ kỹ chuyện ngực Chung Cẩn không thoải mái.

Sáng nay Chung Cẩn tỉnh dậy, còn thấy trên ngực dán một miếng dán hình thỏ con. Chắc là con bé dán lên lúc anh ngủ, trong thuốc bắc có thành phần an thần, anh ngủ rồi vậy mà không biết gì.

Chung Cẩn trừng mắt liếc nhìn con chó bông, đành phải lại tự bịa ra một loại bệnh khác cho mình: “Dạ dày cũng có chút không thoải mái.”

Bà Đào lại tính, bảo bên Kinh Thị gửi thêm một ít nấm hầu thủ dưỡng dạ dày đến.

Tiểu Đồng ăn cơm xong, chạy đến phòng khách chơi đùa. Hôm nay hết suất xem phim hoạt hình rồi, mấy ngày nay lại bị cảm không thể ra ngoài chơi, bé chỉ có thể buồn chán ôm con chó bông lớn, lăn từ đầu thảm này sang đầu thảm kia.

Thu Trầm đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh thảm, hỏi con bé:

“Mấy ngày nay con học hành thế nào?”

Tiểu Đồng máy móc lăn qua lăn lại trên sàn, không hề để ý nói: “Giày lại giày không uổng, đinh lại đinh không hiểu.”

Thu Trầm: “... Con học mấy cái lung tung này ở đâu vậy? Sao nói chuyện còn mang cả giọng địa phương nữa?”

Tiểu Đồng hắc hắc cười: “Là Cốc Nhạc dạy con.”

“Cốc Nhạc là bạn học ở nhà trẻ của con sao? Sau này đừng có học mấy cái bậy bạ đó của nó.”

“Cốc Nhạc không phải bạn ở nhà trẻ, chú ấy là ở đồn công an, chú ấy là bạn tốt của con.”

Thu Trầm lại nói: “Con đừng có ai cũng làm bạn tốt, giống như mấy đứa Ellen lần trước ấy, bọn nó hay bắt nạt con, loại người đó con đừng để ý đến bọn nó biết chưa?” Ellen là cháu đích tôn của chú út.

Tiểu Đồng ngửa mặt nằm trên thảm, giơ một ngón tay nhỏ lên, nghiêm túc nói: “Bọn họ là bản tiếng Anh, con là bản tiếng Trung, con nghe không hiểu họ nói gì.”

“Không phải nói chuyện đó, là bọn nó không cho con chơi pháo hoa, con cũng không cần cho bọn nó chơi.”

Tiểu Đồng nói: “Nhưng dì Lương nói, gửi mấy món đồ chơi, muốn cho ai chơi thì cho, không muốn cho thì không cho.”

Tiểu Đồng nói là lần chơi giả làm gia đình ở hố cát, có một bạn nam muốn chơi đồ chơi của con bé, con bé không muốn cho bạn chơi, dì Lương cũng không trách con bé, sau đó dì Lương còn đánh nhau với ông nội của bạn đó.

Trong nhận thức của Tiểu Đồng, đồ chơi của bé thì bé có quyền không cho người khác chơi, vậy thì đồ chơi của người khác họ cũng có quyền không cho bé chơi, đó là bình đẳng.

Cho nên lần trước chuyện pháo hoa, người trong cuộc là Tiểu Đồng căn bản không giận, nhưng lại làm Thu Trầm tức giận không nhẹ. Mùng một về nhà còn vì chuyện đó mà nổi một trận lôi đình, đuổi việc bảo mẫu, lại mắng mấy đứa con của chú út một trận, chú út tức giận đến mức tại chỗ đặt vé máy bay về nhà.

Chương 99

DTV-EBOOK

Sau khi mắng người xong, Thu Trầm liền về nhà cậu, đến nay Đào Tư Viện và anh vẫn chưa quay lại biệt thự, hoàn toàn cô lập Thu Chính Thụy.

Thu Trầm ngồi xổm bên này nói chuyện phiếm với Tiểu Đồng, hai cậu cháu mỗi người nói một kiểu, nói gà vịt cũng trò chuyện nửa ngày.

Mọi người bên nhà ăn đều ăn xong cơm, Đào Tư Viện gọi Thu Trầm qua dọn dẹp bát đũa, rồi đẩy Chung Cẩn đến bên sofa, bảo anh nghỉ ngơi cho tốt.

Chung Cẩn vừa ngồi xuống sofa, Thu Sanh đã bưng một bát thuốc bắc ra, giám sát anh uống thuốc.

Thuốc bắc này thật khó uống, vừa chua vừa đắng lại chát, Chung Cẩn mỗi lần đều nhắm mắt nhắm mũi uống cạn, uống xong hơn nửa ngày hơi thở vẫn còn mùi thuốc.

Anh nhăn mày uống xong thuốc, Tiểu Đồng lập tức nhét vào miệng anh một miếng mứt hoa quả.

Chung Cẩn nhai mứt hoa quả uể oải ngã vào sofa dựa lưng, thành phần an thần trong thuốc bắc dần phát huy tác dụng, trước khi ngủ, anh chỉ nhớ bà Đào và Thu Sanh tự tay thử quần áo mới cho Tiểu Đồng. Quần áo đều là bà Đào mua từ Kinh Thị mang về, nhét đầy một chiếc rương hành lý lớn.

Còn Thu Trầm đang ở trong bếp dọn dẹp bồn rửa, làm đến lách cách rung động, còn bị bà Đào mắng vài câu, bảo anh nói nhỏ

thôi, đừng làm Chung Cẩn tỉnh giấc.

Chung Cẩn không biết ngủ bao lâu, tỉnh dậy thì trong nhà đặc biệt yên tĩnh, trong phòng khách chỉ bật một chiếc đèn bàn đứng, ánh sáng rất tối.

Thu Sanh đeo tai nghe, cuộn tròn trên sofa xem phim.

Chắc lại là đang xem cái loại tống nghệ hài hước, nụ cười trên mặt cô không hề tắt, cô không biết Chung Cẩn đã tỉnh, thấy chỗ buồn cười lại che miệng, cười đến cả người run rẩy, nhưng không hề phát ra tiếng động.

Chung Cẩn cúi đầu nhìn chiếc thảm trên người, là chiếc thảm Hermes độc quyền của Thu Sanh, không biết từ lúc nào đã đắp lên người anh.

Thu Sanh cảm nhận được ánh mắt của anh, quay đầu nhìn sang, tháo tai nghe xuống nói: “Anh tỉnh rồi à? Mẹ em với anh trai em đưa Tiểu Đồng đi xem phim rồi, anh muốn ngủ tiếp một lát không?”

Chung Cẩn đặt tay lên ngực: “Không ngủ, chỗ này của anh hôm nay vẫn chưa xoa bóp.”

“Được, vậy anh xoa bóp cẩn thận nhé. Em lên mạng tra rồi, người ta nói, xoa bóp huyệt vị phải dùng lực một chút, cảm thấy huyệt vị tức nặng là có tác dụng.”

Chung Cẩn mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mặt Thu Sanh: “Anh không biết làm, em giúp anh.”

Thu Sanh như đã mong chờ giây phút này từ lâu, không chút do dự đáp ứng: “Được.”

Cô đứng dậy, uyển chuyển nhẹ nhàng chạy vào phòng ngủ, lát

sau cầm một chiếc túi vải đỏ nhỏ đi ra, ngồi xuống sofa bên cạnh Chung Cẩn, bắt đầu mở chiếc túi đó ra.

Chung Cẩn nâng người lên, vẻ mặt nghi hoặc: “Cái gì vậy?”

Thu Sanh từ trong túi rút ra một vật hình trụ, đầu trước của chiếc côn nhỏ có một quả cầu tròn nhỏ. Cô cầm chiếc côn nhỏ đó, dùng quả cầu nhỏ chọc tới chọc lui trên ngực Chung Cẩn.

Chung Cẩn bị dọa đến liên tục lùi về phía sau: “Em muốn làm gì?”

“Đây là que ấn huyệt, ai da anh thả lỏng một chút đi mà.”

Chung Cẩn: “Em không phải dùng tay ấn cho anh à?”

“Cái này lực mạnh hơn tay nhiều, hơn nữa tìm huyệt cũng chính xác hơn. Em còn bỏ vốn lớn mua ngọc thạch đấy, có thoải mái không?”

Lúc Chung Cẩn bị chiếc que ấn huyệt lạnh băng chọc đến kêu oai oái, trên trán còn ăn một cái tát của Thu Sanh, cô cảnh cáo anh: “Anh đừng có phát ra cái loại âm thanh kỳ quái đó.”

Chung Cẩn: “……” Thu đậu phộng một sinh vật carbon 36.5 độ, sao có thể làm ra chuyện máu lạnh như vậy? Với lại, mình đang mong chờ cái gì chứ?

Lúc phim tan thì trời đã hơi muộn, bà Đào bắt xe về khách sạn nghỉ ngơi trước, Thu Trầm đưa Tiểu Đồng về đến nhà, cũng không màng Chung Cẩn và họ giữ lại, khăng khăng đòi về khách sạn ở.

Thu Sanh bất đắc dĩ xòe tay, mẹ cô là một người rất có ý thức về ranh giới, cho dù là với con cái, bà cũng luôn sợ sẽ làm phiền người khác.

“Tùy bà thôi, bà tự tại là được.” Thu Sanh nói.

Tiểu Đồng đi chơi một chuyến với bà ngoại và cậu, về nhà thì trang bị cũng được nâng cấp, mặc váy công chúa, khoác áo choàng da thú quý phái, tay còn xách chiếc túi xách nhỏ bằng hạt trai, đôi giày da đen nhỏ trên chân lấp lánh sáng lên.

Chung Cẩn suýt chút nữa không nhận ra con gái mình.

Trông như một tiểu thư khuê các.

Đây vẫn là cái đứa bé ngốc nghếch tối qua còn định uống nước rửa chân sao?

Thấy Chung Cẩn và Thu Sanh đều nghi ngờ nhìn mình, Tiểu Đồng cười hì hì chạy tới, mở chiếc túi da nhỏ ra, từ bên trong lấy ra một xấp tiền giấy một trăm tệ mới tinh.

Con bé đếm hai tờ một trăm đưa cho Chung Cẩn, lại đếm hai tờ một trăm đưa cho Thu Sanh, cuối cùng nhét số tiền còn lại trở lại chiếc túi da nhỏ.

Chung Cẩn hỏi con bé: “Con lấy đâu ra tiền vậy?”

Tiểu Đồng ôm chiếc túi da nhỏ, dùng bụng nhỏ tì vào bên cạnh sofa, đắc ý nói: “Đây là tiền mừng tuổi cậu cho con.”

Chung Cẩn liếc nhìn chiếc túi da nhỏ của con bé, tuy đều là tờ một trăm mới tinh, nhưng số lượng không nhiều lắm, nhìn qua cộng thêm số tiền trong tay anh và Thu Sanh, cũng chỉ khoảng nghìn mấy tệ.

Anh không tin Thu Trầm sẽ lì xì cho Tiểu Đồng số tiền “keo kiệt” như vậy, điều này thực sự không giống phong cách của một tổng tài bá đạo.

Tiểu Đồng đặt chiếc túi da nhỏ lên sofa, xòe hai bàn tay nhỏ xíu ra với Chung Cẩn, nghiêm túc giải thích:

“Lúc đầu cậu cho con một tờ giấy, nhưng con đã biết tiền rồi, cậu mơ tưởng lừa trẻ con. Con liền nói con không cần cái đó, con muốn mười tờ một trăm, cậu liền dẫn con đi ngân hàng, bảo cái máy nhả ra mười tờ một trăm cho con.”

Con bé còn nói với Chung Cẩn: “Ba không cần đi làm đâu, con biết cái máy nhả tiền đó ở đâu, con dẫn ba đi lấy tiền.”

Chung Cẩn và Thu Sanh nhìn nhau.

Tiểu Đồng chống tay lên bụng nhỏ, nói lớn: “Con siêu giỏi luôn.”

Chung Cẩn nắm mặt con bé: “Hy vọng sau này con nhớ lại chuyện này đừng có khóc.”

Thu Sanh: “Cho dù có một ngày biết chân tướng, cũng phải cười mà sống tiếp.”

Thu Trầm và họ ở lại Hải Sơn ăn Tết Nguyên Tiêu xong mới về Kinh Thị. Trong thời gian đó, Thu Chính Thụy gọi điện thoại cho cả bà Đào và Thu Trầm, nhưng họ đều không nghe máy. Cuối cùng bà Đào còn trực tiếp chặn số điện thoại của Thu Chính Thụy, nói muốn yên tĩnh mấy ngày.

Người đón Tết Âm Lịch vui vẻ nhất là Chung Cẩn.

Sau một thời gian uống thuốc bắc, giấc ngủ và tâm trạng của anh đều cải thiện rất nhiều. Bà Đào lại mang đến đủ loại đồ bổ quý giá không tốn tiền, thay phiên nhau bồi bổ cơ thể cho Chung Cẩn.

Người nhà đông, con cái cũng không cần anh tự tay chăm sóc,

việc thủ công nghiệp đều do Thu Trầm làm, Chung Cẩn mỗi ngày chỉ việc ăn ngon ngủ kỹ, giữ tâm trạng vui vẻ.

Trong khoảng thời gian này anh được bồi bổ rất tốt, lúc đi tái khám lại, đến bác sĩ cũng nói tình trạng của anh tốt hơn nhiều, kê thêm một liệu trình thuốc củng cố, uống xong là không cần đến nữa.

Chung ba ba mỗi ngày đều tinh thần sảng khoái, nhưng Tiểu Đồng thì lại gặp xui xẻo.

Bởi vì nhà trẻ sắp khai giảng!

Ban đầu là trường học gửi đồng phục mới về nhà, Tiểu Đồng kỳ lạ hỏi: “Sao lại gửi đồng phục cho con?”

Thu Sanh giải thích: “Bởi vì đồng phục mùa hè học kỳ này thay đổi rồi con ạ. Trước đây chẳng phải là váy nhỏ sao? Bây giờ đổi thành quần đùi năm tấc.”

Nói rồi Thu Sanh còn căng chiếc quần tây đùi màu xanh đen ra, khoe cho Tiểu Đồng xem.

Tiểu Đồng cưỡi xe ba bánh, đặt chân lên sofa, khuôn mặt béo ngơ ngác: “Nhưng chẳng phải con tốt nghiệp rồi sao ạ?”

Thu Sanh: “Ai bảo con tốt nghiệp?”

“Con đã lâu không đi nhà trẻ rồi, nên con tốt nghiệp rồi.”

Thu Sanh: “... Bảo bối, con lâu không đi nhà trẻ là vì nghỉ đông, con còn lâu mới tốt nghiệp. Nhà trẻ học ba năm, con bây giờ mới học được một phần sáu, hơn nữa sau này còn có tiểu học, trung học và đại học nữa, con phải đi học đến hơn hai mươi tuổi đấy.”

Tuy rằng Tiểu Đồng không hiểu một phần sáu có nghĩa là gì,

nhưng bé hiểu một chuyện, bé chưa tốt nghiệp, bé còn phải tiếp tục đi nhà trẻ.

Trời sập.

Tiểu Đồng lập tức từ chiếc xe ba bánh ngã oặt xuống, nằm im trên thảm không nhúc nhích.

Thu Sanh vội vàng ngồi xổm xuống xem xét: “Bảo bối, con không sao chứ?”

Ngay cả Tang Bưu cũng nghe tiếng chạy đến xem xét, nó đứng bên cạnh đầu Tiểu Đồng, dùng chân khều khều tóc bé.

Tiểu Đồng trợn trắng mắt nhìn Tang Bưu, “oa” một tiếng khóc òa lên: “Con dứt khoát làm một con gà không cần đến nhà trẻ nữa.”

Tang Bưu bây giờ đã béo tròn như một quả bóng gà, run rẩy xòe bộ lông mượt mà, nghiêng đầu, dùng đôi mắt đen láy bình tĩnh quan sát đứa trẻ béo đột nhiên suy sụp.

Nhưng dù Tiểu Đồng không muốn thế nào, rất nhanh cũng đến ngày nhà trẻ khai giảng.

Sáng sớm Tiểu Đồng đã bị gọi dậy chải đầu. Tóc Tiểu Đồng vừa suôn vừa mượt, chơi đùa một trận là dễ dàng xõa ra. Kiểu tóc Thu Sanh hay buộc cho con bé bây giờ là hai búi tròn, chỉ có kiểu tóc này mới giữ được lâu một chút.

Tiểu Đồng đứng trên chiếc ghế nhỏ trước bồn rửa tay, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn Thu Sanh, thỉnh thoảng lại ho khan hai tiếng.

Thu Sanh giơ tay sờ trán con bé: “Sao tự nhiên lại ho vậy? Bị ốm à?”

Tiểu Đồng nhéo vạt áo trước bụng, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ, con đột nhiên ốm rất nặng, không thể đi nhà trẻ được.”

Thu Sanh nén cười, tiếp tục phối hợp diễn xuất vụng về của con bé: “Nghiêm trọng vậy sao, phải đi bệnh viện tiêm thôi. Chúng ta gọi ba ba lái xe đưa đến bệnh viện đi.”

Vừa nghe nói đến tiêm, Tiểu Đồng vội vàng xua tay: “Thôi bỏ đi, con khỏe rồi.”

Trên đường lái xe đến nhà trẻ, Tiểu Đồng cứ ỉu xìu. Dựa vào ghế trẻ em, đá chân, vẻ mặt chán chường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đến cổng trường, phát hiện không chỉ Tiểu Đồng mà còn rất nhiều đứa trẻ có hội chứng sau kỳ nghỉ. Cổng nhà trẻ đã khóc thành một mảnh, có mấy đứa trẻ lớp lớn cũng khóc theo, chết sống không chịu vào trường.

Cô La vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Lần nào nghỉ xong cũng vậy, đặc biệt là sau Tết Âm Lịch, bọn trẻ ở nhà sướng quá, đột nhiên khai giảng sẽ rất không thích ứng.”

Nói rồi, cô La lại cúi xuống bế một học sinh vào trường.

Hôm nay tình huống này muốn dựa vào bọn trẻ tự vào trường là không thể, đều là cô giáo từng người bế vào. Đợi vài ngày học quen lại thì sẽ ổn thôi.

Tiểu Đồng đeo chiếc cặp sách nhỏ, ôm chặt chân Chung Cẩn, chết sống không chịu buông tay.

Chung Cẩn đặt tay lên đỉnh đầu con bé, nhẹ nhàng đẩy hai cái: “Con tự vào đi thôi, đừng để cô giáo bế, con nặng thế, lại làm cô giáo đau lưng.”

Tiểu Đồng buông chân Chung Cẩn ra, lê bước chậm chạp về phía cổng trường. Đến cửa, con bé đột nhiên hối hận, xoay người chạy ra ngoài.

Cô La nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo con bé, bế đứa trẻ lên, đi về phía trước hai bước, rồi lại đặt Tiểu Đồng xuống đất, nắm tay con bé vào trường.

Chung Cẩn và Thu Sanh nhìn theo Tiểu Đồng vào trường xong, bình tĩnh xoay người rời đi. Chung Cẩn đi về phía đồn công an, Thu Sanh muốn đi đến văn phòng mới.

Hết kỳ nghỉ đông, Thu Sanh liền ký hợp đồng hợp tác với đội ngũ truyền thông tự do ở Kinh Thị.

Làm truyền thông tự do rất chú trọng hiệu suất, xu hướng internet thay đổi trong nháy mắt, thực sự minh họa cái gọi là thời gian là tiền bạc.

Vào ngày ký hợp đồng cuối cùng, đội ngũ bên kia đã chốt địa chỉ văn phòng mới ở Hải Sơn, nằm ở tầng hai một cửa hàng bên đường đi bộ Duyên Hải, trước đây chỗ này là một phòng học nhảy, không cần sửa sang nhiều, chỉ cần sơn lại tường, kê thêm đồ đạc là có thể vào làm việc.

Từ đội ngũ bên kia đến ba nhân viên công tác thường trú ở đây, hai trợ lý, một nhiếp ảnh gia.

Bên này phụ trách quay chụp video tại hiện trường, sau đó truyền về Kinh Thị để làm hậu kỳ. Việc công bố video, hoạt động và mở rộng cũng do bên Kinh Thị phụ trách.

Thu Sanh vừa đến văn phòng, trợ lý Điền Nhĩ đã chạy tới thương lượng với cô:

“Chị Sanh, anh Vân bên kia nói, tốt nhất là dùng tên Thu Đan

Hoa đăng ký tài khoản. Dù sao trước đây chị cũng là minh tinh, tự mang theo lượng truy cập, bỏ tên này đi vẫn hơi đáng tiếc."

Trước đây người phụ trách đội ngũ là anh Vân đã đề cập chuyện này với Thu Sanh, nhưng cái tên Thu Đan Hoa mang đến cho Thu Sanh một số ký ức không tốt, nên cô kiên quyết dùng lại tên thật của mình là Thu Sanh.

Đây là lần thứ hai nhắc đến, Thu Sanh cũng hiểu, đội ngũ muốn kiếm tiền, đương nhiên là muốn nắm bắt hết mọi lượng truy cập để kiếm lợi.

Cô cũng nhượng bộ một bước: "Có thể ghi chú rõ trong phần giới thiệu tài khoản, người quản lý từng dùng tên Thu Đan Hoa, đã diễn qua những nhân vật điện ảnh này."

Chương 100

DTV-EBOOK

"Được." Điền Nhĩ đáp ứng, xoay người đi gọi điện thoại.

Thật ra văn phòng đặt ở Hải Sơn, chắc chắn không tiện bằng ở Kinh Thị, hơn nữa trợ lý và nhiếp ảnh gia thường trú ở đây sẽ tăng thêm chi phí đi lại.

Nhưng Thu Sanh luyến tiếc rời xa Tiểu Đồng, cuối cùng thương lượng xong, vẫn là tạm thời đặt văn phòng ở Hải Sơn. Thu Sanh trả lời bên kia là, nửa năm sau sẽ cân nhắc chuyển về Kinh Thị.

Nửa năm chính là kỳ hạn một năm cô và Chung Cẩn đã ước định, đến lúc đó mặc kệ Tiểu Đồng chọn sống cùng ai, theo kế hoạch ban đầu cô vẫn phải về Kinh Thị.

Đến giờ nhà trẻ tan học, Chung Cẩn nhắn một tiếng trong nhóm 【 hợp tác nuôi con 】 là anh đi đón Tiểu Đồng.

Thu Sanh trả lời: "Tối nay em liên hoan với đồng nghiệp, không về nhà ăn cơm."

Chung Cẩn lại @ dì Lương: "Dì Lương đừng nấu cơm tối, con đưa Tiểu Đồng ra ngoài ăn, dì về nhà sớm nhé."

Dì Lương: "OK, cho Tang Bưu ăn xong tôi về."

Chung Cẩn đút tay vào túi quần, đi bộ đến nhà trẻ, đợi một lát liền thấy các bạn nhỏ xếp hàng từ trong trường đi ra.

Trong hàng đứng thẳng nhất, biểu cảm nghiêm túc nhất chính là Tiểu Đồng, bé còn biết dán hai tay nhỏ vào đường chỉ quần,

giống như một tiểu đội quân danh dự vậy.

Đợi cô giáo gọi đến tên Chung Vân Đồng, bé liền đeo cặp sách nhỏ, vui vẻ chạy về phía Chung Cẩn.

Chung Cẩn nắm tay bé về nhà, đi ngang qua quán xúc xích nướng, Tiểu Đồng đứng im: “Con muốn ăn xúc xích nướng.”

Chung Cẩn kéo con bé đi tiếp: “Không được ăn vặt, lát nữa ăn cơm tối.”

Trong khoảng thời gian ăn Tết, Tiểu Đồng ngày nào cũng ăn uống thả cửa, đặc biệt là sau khi bà ngoại đến, càng đủ kiểu bồi bổ dinh dưỡng cho bé.

Chung Cẩn thật không hiểu nổi, Chung Vân Đồng một đứa bé mập mạp thật thà, nhanh nhẹn hoạt bát, thiếu dinh dưỡng chỗ nào chứ, nhưng không chịu được có một kiểu gầy là bà ngoại cảm thấy bé gầy. Đợi bà ngoại vừa đi, bụng Tiểu Đồng bằng mắt thường có thể thấy được lại tròn thêm một vòng, quần áo mặc vừa người trước đây đều hơi bị chật rồi.

Vì thế Chung Cẩn và Thu Sanh đều nhất trí cho rằng, đứa nhỏ này cần phải kiểm soát chế độ ăn uống một chút, béo cũng không sao, chủ yếu là sợ bé có vấn đề về sức khỏe.

Đến cổng đồn công an, Chung Cẩn móc ra một chiếc thẻ bài nhỏ đeo lên cổ áo ngoài cho Tiểu Đồng.

Trên thẻ bài dùng chỉ tơ thêu dòng chữ 【 Trẻ này cân nặng báo động, cấm cho ăn, cảm ơn hợp tác! 】

Chữ trên thẻ bài là Chung Cẩn viết, nhưng Thu Sanh tự tay thêu lên, cả hai cùng phạm tội, chủ yếu là cái “cùng”, muốn ngày nào đó bị phát hiện thì ai cũng không thoát.

Tiểu Đồng cúi đầu nhìn nhìn chữ trên thẻ bài: “Viết gì vậy ạ?”

Chung Cẩn mặt không đổi sắc trả lời: “Đây là một cái huy chương, huy chương khen thưởng con nhân ngày khai giảng nhà trẻ.”

Tiểu Đồng nhìn nhìn các bạn nhỏ khác: “Sao các bạn không có?”

“Đây là tình yêu của ba mẹ dành cho con, tình yêu đặc biệt.”

Tiểu Đồng véo ngón tay Chung Cẩn lúc ẩn lúc hiện: “Thật tốt quá, con cũng yêu ba mẹ.”

Chung Cẩn nghe được lời nói ngây thơ vô tội của bé, tâm trạng có chút phức tạp, nghĩ thầm đợi bé giảm béo thành công, lại dẫn bé đi ăn một bữa tiệc lớn bù lại.

Đến cổng đồn công an, Tiểu Đồng nhìn thấy một con chó Teddy bị xích ở cửa, liền chỉ vào hỏi Chung Cẩn: “Sao ở đó lại có một con chó vậy ạ?”

“Nó cắn người, mẹ nó đưa người ta đi tiêm rồi, tạm thời xích nó ở đây.”

Tiểu Đồng dừng bước chân, nhìn về phía con Teddy: “Con có thể chơi với nó không ạ?”

Chung Cẩn biết Tiểu Đồng là Thiên Vân Ma Khuyển, đối với loài chó có hiệu quả áp chế huyết mạch tự nhiên, hơn nữa căn cứ quan sát trong khoảng thời gian này, quả thật tất cả chó con nhìn thấy con bé đều rất ngoan ngoãn, liền đồng ý cho con bé qua chơi.

Tiểu Đồng đi qua, Chung Cẩn liền đứng bên cạnh nhìn.

Con Teddy nhỏ này thật ra là khách quen của đồn công an, ra

vào đồn rất nhiều lần, lần nào cũng không cắn người thì cắn chó, người ta đặt cho nó biệt danh "ác ma lắc mông", mọi người đều không dám phản ứng nó.

Thấy một đứa bé mập mạp đi tới, con Teddy ban đầu còn định nhe răng, nhưng rất nhanh ngửi ra mùi Tiểu Đồng không đúng, lập tức nheo mắt lại, nịnh nọt vẫy đuôi.

"Mày cắn người hả?" Tiểu Đồng ngồi xổm xuống hỏi.

Con Teddy nhỏ "ô ô" hai tiếng.

Tiểu Đồng giơ một ngón tay lên, rất hung dữ dạy dỗ: "Chó con cắn người là không đúng, chó hư mới cắn người."

Con Teddy nhỏ kia không biết có nghe hiểu không, nhưng chột dạ nhắm mắt lại.

Tiểu Đồng giọng non nớt nhưng rất nghiêm nghị lớn tiếng răn dạy: "Mở mắt ra!"

Trước sự áp chế huyết mạch tuyệt đối, con Teddy nhỏ không dám láo xược chút nào, trừng to đôi mắt đen láy long lanh, cụp tai bị huấn luyện hơn mười phút.

Tiểu Đồng chống đầu gối đứng dậy, chạy tới nói với Chung Cẩn: "Nó sau này sẽ không cắn người nữa đâu, con có thể dắt nó đi chơi không ạ?"

Chung Cẩn gật đầu, giúp bé tháo dây xích chó ra.

Tiểu Đồng nắm tay con chó nhỏ đi phía trước, Chung Cẩn liền luôn đi theo bên cạnh, tuy rằng biết chó không dám cắn con bé, nhưng vẫn phải làm tốt biện pháp bảo vệ, dù sao đây cũng là một con "ác ma lắc mông".

Đi ngang qua chỗ Nhiêu Thi Thi, Tiểu Đồng nắm tay chó đi qua, bám vào bàn nói: “Cho con ăn một cái bánh đậu nành.”

Nhiêu Thi Thi vừa lấy bánh đậu nành nhân sữa chua ra, nhìn thấy chiếc thẻ bài nhỏ trên quần áo Tiểu Đồng, lại liếc nhìn Chung Cẩn đang đứng sau Tiểu Đồng, do dự một chút, vẫn đưa bánh đậu nành nhân sữa chua cho con Teddy.

Con chó nhỏ dụi mũi ngửi ngửi, thè lưỡi liếm viên bánh đậu nành.

“Con cũng muốn.” Tiểu Đồng há to miệng chờ đút.

Tay Nhiêu Thi Thi nắm chặt túi bánh đậu nành nhân, nghĩ thầm ăn ít một chút chắc không ảnh hưởng. Nhưng ánh mắt liếc thấy Chung Cẩn mặt không biểu cảm, vội vàng nói một câu: “Không có.” Sau đó nhét bánh đậu nành vào sâu trong ngăn kéo.

Tiểu Đồng thất vọng thở dài, lại nắm tay chó nhỏ tiếp tục đi dạo trong đồn công an.

Gặp Hồ Đắc từ bên ngoài trở về, Tiểu Đồng liền đi tới, giữ chặt vạt áo Hồ Đắc: “Con muốn ăn xúc xích nướng.”

“Được… Không tốt lắm, tôi bây giờ hơi bận, cháu tìm Cốc Nhạc đi.” Hồ Đắc như bị ai dẫm phải đuôi, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Tiểu Đồng kỳ lạ trừng mắt nhìn con Teddy nhỏ: “Sao mọi người đều không cho con ăn? Con muốn đi tìm chú Cốc Nhạc.”

Vì thế Tiểu Đồng lại nắm tay chó nhỏ đi về phía văn phòng Cốc Nhạc.

Kết quả ở trên hành lang liền đụng phải Cốc Nhạc, Tiểu Đồng còn chưa kịp mở miệng, Cốc Nhạc liếc nhìn chiếc thẻ bài nhỏ

trên quần áo con bé, lại nhìn thoáng qua Chung Cẩn như một ngọn núi đứng ở bên kia, xoay người bỏ chạy.

Tiểu Đồng đứng ở trên hành lang suy nghĩ một lát, xoay người, nhét dây xích chó vào tay Chung Cẩn: “Con vẫn là không cần dắt nó, dắt nó sẽ không có vận may tốt.”

Chung tiên sinh mặt không đổi sắc gật gật đầu, dõng dạc nói: “Ừ, xem ra đây là một con chó nhỏ xui xẻo.”

Chung Cẩn xích con chó Teddy kia về chỗ cũ ở cổng lớn, rồi nắm tay Tiểu Đồng đi về phía văn phòng. Đi được hai bước, anh quay đầu lại nhìn con chó, không biết có phải ảo giác không, anh cư nhiên nhìn thấy vẻ mặt “trút được gánh nặng” trên mặt con chó.

Nắm tay Tiểu Đồng trở lại văn phòng của sở trưởng, Chung Cẩn đóng cửa lại, từ trong ngăn kéo lấy cho Tiểu Đồng mấy thứ đồ ăn vặt, bảo bé tự ngồi trên sofa ăn.

Đeo cho bé tấm thẻ 【 cấm cho ăn 】, không phải là nói không được cho bé ăn bất cứ đồ ăn vặt nào, chỉ là sợ con bé ăn quá nhiều, nên người ngoài cấm cho ăn, còn ba thì vẫn có thể cho.

Tiểu Đồng dựa vào sofa, hút sữa chua, một tay khác cầm bánh phô mai và bánh táo gai, còn không quên nịnh bợ ông chủ đồ ăn vặt:

“Ba ơi, con yêu ba, chỉ có ba cho con đồ ăn vặt thôi.”

Chung sở trưởng tâm lý rất vững, trẻ con đều như vậy, lương tâm anh vẫn không thấy cắn rứt, dõng dạc gật đầu thừa nhận: “Ừ.”

Chung Cẩn không lâu sau đã giải quyết xong công việc, tính mang Tiểu Đồng ra ngoài kiếm ăn.

Bên Hải Sơn mới mở một nhà hàng buffet nướng BBQ tự phục vụ, trước đây lúc xem quảng cáo, Chung Cẩn và Thu Sanh đã nói muốn đi thử, hôm nay vừa lúc anh dẫn Tiểu Đồng đi thăm dò đường trước, ăn ngon thì lần sau lại gọi Thu Sanh cùng đi.

Đến nhà hàng thì vẫn còn sớm, Chung Cẩn chọn một vị trí trên lầu hai cạnh cửa sổ có tầm nhìn đẹp nhất.

Nhà hàng mới khai trương, sáng sủa sạch sẽ, ngoài cửa sổ là cảnh đêm thành phố với những ngọn đèn dầu lười biếng, kết thúc một ngày làm việc bận rộn, ở một nơi như vậy cùng cô con gái yêu dấu dùng bữa tối, quả thực là một sự hưởng thụ.

Nếu có cả mẹ của con bé thì càng hoàn hảo.

Nhà hàng buffet đều phải tự đi lấy đồ ăn, Chung Cẩn rất nhanh phát hiện nhà hàng còn có người máy phục vụ, lấy đồ ăn từ quầy tự phục vụ đặt lên khay của người máy, chỉ cần nhập số bàn, người máy nhỏ sẽ mang đồ ăn đến đúng vị trí.

Phát hiện người máy, Tiểu Đồng lập tức mất hứng thú với đồ ăn, bước chân ngắn ngủn đi theo người máy khắp nơi, trong miệng còn phát ra âm thanh “bíp bo bíp bo”.

Lúc này nhà hàng đã có khách lục tục đến, Chung Cẩn sợ bé làm phiền người khác, liền gọi con bé về chỗ ngồi.

Tiểu Đồng lần đầu tiên nhìn thấy người máy phục vụ, hưng phấn hỏi hết cái này đến cái khác:

“Vậy nó là một người làm công sao ạ?”

“Ông chủ người máy có trả lương cho nó không ạ?”

“Con có thể đến làm công không ạ?”

“Người máy không cần đi học sao ba?”

Chung Cẩn kiên nhẫn trả lời những câu hỏi kỳ lạ của bé, bóc vỏ con tôm nướng lớn, chấm một chút nước tương bỏ vào đĩa cho bé: “Thổi mười cái mới được ăn.”

Tiểu Đồng đếm trên đầu ngón tay, cuối cùng tạm dừng chế độ lảm nhảm, bé đếm đến cái thứ sáu, nước miếng trong miệng không kìm được chảy xuống cằm.

Chung Cẩn vừa cười vừa dùng khăn giấy lau nước miếng cho bé.

Cũng may họ đến sớm, mới ăn được một lúc, nhà hàng đã hết chỗ, Chung Cẩn nhìn xuống từ cửa sổ lầu hai, thấy bên ngoài cửa lớn tầng một toàn là người xếp hàng chờ bàn.

Anh phát hiện một bóng dáng quen thuộc trong đám người đó.

Thu Sanh mặc áo gió, đứng cùng vài người ở dưới lầu, dáng người cao gầy đặc biệt thu hút sự chú ý, Chung Cẩn gần như là cái nhìn đầu tiên đã thấy cô.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Thu Sanh, sau đó nhìn qua cửa kính thấy Thu Sanh nhấc máy.

“Em nhìn lên lầu hai đi.” Chung Cẩn nói.

Thu Sanh quay đầu nhìn lên, sau một thoáng ngạc nhiên, lại cười vẫy tay với Chung Cẩn.

Không lâu sau, Thu Sanh cùng ba đồng nghiệp mới lên lầu.

Thu Sanh và họ cũng chọn nhà hàng buffet này để liên hoan, nhưng họ đến hơi muộn một chút, lúc này nhà hàng đã không còn chỗ trống, phía trước một nhóm người vừa mới bắt đầu ăn,

đợi bàn chắc sẽ hơi lâu, họ vốn đang bàn xem có nên đổi nhà hàng khác không, kết quả lại nhận được điện thoại của Chung Cẩn gọi đến.

Chung Cẩn chọn cái bàn này vốn là bàn bốn người, nhưng bàn đủ lớn, nhờ nhân viên phục vụ kê thêm hai chiếc ghế, ngồi năm người lớn và một trẻ con cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Thu Sanh không thích nói chuyện gia đình, hơn nữa trước đây làm minh tinh cũng không bị lộ chuyện kết hôn. Cho nên các đồng nghiệp mới còn tưởng Thu Sanh đến giờ vẫn độc thân, lúc nghe Tiểu Đồng gọi mẹ, mấy người còn ngạc nhiên một chút.

Thu Sanh hào phóng giới thiệu với họ: "Đây là con gái tôi, Chung Vân Đồng, đây là..."

Chữ "chồng" còn chưa kịp phát âm, Chung Cẩn lập tức tiếp lời: "Tôi là ba của Tiểu Đồng, các cậu trông đều trẻ hơn Thu Sanh nhỉ? Cứ gọi tôi anh rể là được."

Hai trợ lý nhỏ Điền Nhĩ và Công Văn Nhã ngọt ngào gọi: "Anh rể."

Nhưng nhiếp ảnh gia Minh Nghiên lại sửa lời: "Thật ra tôi hơn Thu Sanh hai tuổi."

Lúc họ đi vào, Chung Cẩn đã chú ý đến nhiếp ảnh gia này, vóc dáng rất cao, như một cột điện, vẻ mặt cũng không dễ ưa, giống một công tử bột, nhìn đã thấy khó chịu, quả nhiên bây giờ vừa nói chuyện càng làm người ta khó chịu.

Chung Cẩn bằng tuổi Thu Sanh, nhiếp ảnh gia hơn Thu Sanh hai tuổi, chẳng phải là cũng hơn anh sao?

Chẳng lẽ còn muốn anh gọi một tiếng anh sao?

Chung Cẩn đặt tay lên tay Thu Sanh nhẹ nhàng siết chặt, hơi cúi người, với một tư thế hoàn toàn tuyên bố chủ quyền hỏi: “Xin hỏi anh họ gì?”

Minh Nghiên lấy ra một chiếc hộp đựng danh thiếp tinh xảo, rút ra một tấm danh thiếp rất có thiết kế đưa qua: “Chào anh, tôi tên Minh Nghiên.”

Lúc Chung Cẩn nhận danh thiếp, Thu Sanh lặng lẽ rụt tay về, nghĩ thầm, cái tên dấm tinh này lại bắt đầu phát bệnh rồi.

Chương 101

DTV-EBOOK

Trên danh thiếp của Minh Nghiên in phần giới thiệu lý lịch của anh ta.

Nhiếp ảnh gia chính phủ tại Liên hoan phim IFFG

Người thừa kế văn hóa phi vật thể, Đại sư kế thừa Cảnh Thái Lam, Nhiếp ảnh gia trưởng tài khoản video chính phủ Thiệu Phương Yến

Phim tài liệu: Nhiếp ảnh gia chính phủ cho các bộ phim Xuyên qua thảo nguyên châu Phi, Đại xuyên băng tuyết, Đêm kỳ ảo ở dãy Himalaya.

Minh Nghiên bổ sung: "Văn phòng của Thu Sanh bên này hiện tại vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, nên tạm thời chưa đưa tên cô ấy lên, danh thiếp mới đã được in rồi."

Anh ta đưa tay ra, ngón tay dài với các đốt rõ ràng chỉ vào một chỗ trống trên danh thiếp: "Sau này tên của Thu Sanh sẽ xuất hiện ở chỗ này."

Tưởng tượng đến tên Thu Sanh sẽ xuất hiện trên danh thiếp của anh ta, Chung Cẩn liền muốn xé nát tấm danh thiếp này ngay tại chỗ.

Chung Cẩn thu lại danh thiếp, cố nén khó chịu nói: "Lão Minh, rất vui được làm quen với anh."

Minh Nghiên: "……" Lão Minh? Ba mươi tuổi đầu đã già lắm sao?

Tiểu Đồng nhai con mực dai dai trong miệng, ngẩng khuôn mặt béo lên, giơ ngón tay sửa lại: “Chú phải gọi là anh Minh.”

Chung Cẩn: “…… Ăn con bây giờ.”

Bữa ăn tiếp theo không tính là quá vui vẻ, à không, chỉ có Chung Cẩn là không thoải mái. Anh khoanh tay, lạnh lùng ngồi một bên.

Cô con gái “xã giao trâu bò” nhà anh chơi rất vui vẻ, vừa hát vừa biểu diễn đủ thứ giọng điệu kỳ lạ, còn biểu diễn điệu gà con học ở nhà trẻ cho mọi người xem, rồi cầm chiếc kẹo hồ lô cắn trong miệng, mời mọi người giúp con bé đẩy má.

Điền Nhĩ đẩy má con bé, Tiểu Đồng còn cười hì hì hỏi người ta: “Có phải là duangduang không? Cảm giác rất thích đúng không?”

Tuy mọi người lần đầu tiên liên hoan, nhưng có Tiểu Đồng tham gia, hoàn toàn không cảm thấy xa lạ, đặc biệt là Điền Nhĩ hay cười, bị đứa bé béo chọc cười đến mức ngồi xổm xuống dưới bàn.

Minh Nghiên dùng điện thoại quay lại video Tiểu Đồng, còn dùng phần mềm đơn giản cắt ghép một chút, lúc sắp tàn cuộc, anh ta gửi video vào nhóm chat của văn phòng.

Điền Nhĩ và mấy người kia xem video trong nhóm xong liền liên tục kinh hô: “Anh Minh chụp quá đỉnh!”

Thu Sanh cười nói một câu: “Anh Minh rất có tài mà.”

Chung Cẩn khoanh tay, bĩu môi, trong lòng âm dương quái khí lặp lại: “Anh ~ Minh ~ quả ~ là ~ rất ~ có ~ tài ~ hoa ~!”

Hôm nay Thu Sanh không lái xe, ăn xong cơm nước đương

nhiên ngồi xe Chung Cẩn về nhà. Xe họ ra khỏi bãi đỗ trước, Điền Nhĩ và Công Văn Nhã đứng ven đường, đang đợi Minh Nghiên lái xe ra.

Tiểu Đồng từ cửa sổ xe vẫy tay nhỏ chào Điền Nhĩ và họ, lại lớn tiếng nói với người ta: “Chị ơi, lần sau lại hẹn nhau đi chơi nhé!”

Xe đã chạy xa, Tiểu Đồng vẫn còn chưa hết hứng: “Hôm nay thật là vui đúng không ba? Mọi người nói chuyện rất hợp.”

Chung Cẩn từ gương chiếu hậu trừng mắt nhìn con bé một cái: “Con là đồ xã giao trâu bò, đi ngang qua chó con cũng phải liếc mắt đưa tình hai cái.”

Thu Sanh biết cái bình dấm chua này lại phát bệnh, ôm Tiểu Đồng lại đây dựa vào lòng, dùng khẩu hình nói với Tiểu Đồng: “Đừng để ý đến ba.”

Chung Cẩn từ gương chiếu hậu thấy được, khó chịu nói: “Không cần để ý đến tôi, để ý đến anh Minh ấy.”

Sau đó nghẹn giọng, kéo dài giọng điệu, âm dương quái khí nói: “Anh ~ Minh ~ quả ~ là ~ rất ~ có ~ tài ~ hoa ~!”

Tiểu Đồng ôm bụng cười đến siêu cấp lớn tiếng: “Ba giống như một con Loopy ấy!”

Tối về đến nhà, Thu Sanh nhớ ra trước đây thầy thuốc đông y kê cho Tiểu Đồng gói thuốc ngâm chân vẫn còn một ít, mấy ngày nay thời tiết hơi lạnh, liền định tìm ra cho Tiểu Đồng ngâm chân lại, vì thế thuận miệng hỏi Chung Cẩn một câu:

“Gói thuốc bắc ngâm chân của Tiểu Đồng để ở đâu?”

Chung Cẩn vắt chéo chân ngồi trên sofa đọc sách, mắt nhìn ra từ phía trên trang sách: “Không biết, em hỏi anh Minh đi.”

Rồi dùng sách che mặt lại: “Anh Minh quả là rất có tài hoa ~”

Thu Sanh tức giận nắm tay giơ về phía Chung Cẩn mấy cái.

Tiểu Đồng cưỡi xe ba bánh chạy tới hiện trường, xoay người lại, từ trong giỏ sau xe lôi ra một chiếc búa hơi lớn: “Mẹ ơi, dùng cái này đánh, đánh mạnh vào!”

Thu Sanh cầm chiếc búa hơi cuồng bạo đánh Chung Cẩn, Tiểu Đồng nhanh chóng bước chân ngắn ngủn, cưỡi xe ba bánh về phòng ngủ phụ, “phanh” một tiếng đóng sầm cửa lại.

Sau đó từ tủ đầu giường lấy ra chiếc đồng hồ trẻ em, gọi điện thoại cho Thu Trầm.

Con bé ngồi xổm bên mép giường, dùng tay nhỏ che miệng, lén lén lút lút nói: “Con nói cho cậu nghe, mẹ con đang đánh ba con, đánh rất hung.”

Tiếp theo Thu Sanh liền nhận được điện thoại của Thu Trầm, Thu Trầm kịp thời ngăn cản hành vi tiếp tục bạo lực với Chung Cẩn của cô, còn giáo dục cô đánh người là không đúng.

Sau một hồi náo loạn, Chung · bình dấm chua · Cẩn vị dấm cũng tan đi gần hết.

Tiểu Đồng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, chân béo ngâm trong chậu nước ngâm chân, Thu Sanh ngồi xổm trên mặt đất, nắm một bàn chân béo của con bé vuốt tới vuốt lui, chơi đến nghiện, cảm giác còn thoải mái hơn xoa bóp.

Chung Cẩn đột nhiên ngậm bàn chải đánh răng từ trong phòng vệ sinh đi ra, đi đến trước mặt Thu Sanh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Sau này em không được khen người đàn ông khác trước mặt anh, anh rất để ý.”

Nói xong, ngậm bàn chải đánh răng bình tĩnh tránh ra.

Thu Sanh nhìn theo hướng Chung Cẩn rời đi, rồi cúi đầu tiếp tục véo bàn chân béo múp míp trong tay, lắc đầu, nhắm mắt, bĩu môi, âm dương quái khí lặp lại: “Tôi ~ rất ~ để ~ ý ~”

Tiểu Đồng giơ hai tay chỉ: “Hai cái Loopy.”

Sau buổi liên hoan không mấy ngày, cả nhà Chung Cẩn đi bộ trên bờ biển lại gặp Minh Nghiên.

Minh Nghiên ngày thường thích mặc những bộ vest cổ điển màu sắc ảm đạm, đột nhiên nhìn thấy anh ta mặc đồ thể thao sáng màu, Thu Sanh suýt chút nữa không nhận ra.

Thật ra Chung Cẩn nhận ra trước, quay đầu chạy về phía Thu Sanh, ghé vào tai cô nói: “Anh tài hoa ở bên kia.”

Minh Nghiên cũng rất nhanh thấy họ, vẫy tay chạy về phía họ.

Ban đầu còn rất bình thường, mọi người chỉ chạy bộ bình thường.

Tiểu Đồng bây giờ trang bị cũng được nâng cấp, đội mũ bảo hiểm nhỏ, đứng trên chiếc xe trượt điện, nhẹ nhàng đuổi kịp tốc độ của người lớn, gió biển mát rượi thổi, thích ý vô cùng.

Cũng không biết từ khi nào bắt đầu, Chung Cẩn và Minh Nghiên bắt đầu âm thầm so kè, ai hơi chạy nhanh một chút, người kia liền tăng tốc đuổi theo, anh đuổi tôi bắt, tốc độ không tự giác mà càng lúc càng nhanh.

Thu Sanh không theo kịp họ, đành phải dừng lại, nhìn hai người đàn ông chạy càng lúc càng xa.

Chiếc xe điện của Tiểu Đồng ban đầu còn miễn cưỡng đuổi kịp họ, sau đó cũng dứt khoát bỏ cuộc, bé lái xe con quay về tìm mẹ, cùng mẹ mua kem ốc quế ở quầy bán đồ ăn vặt ven đường, ngồi trên ghế dài ven biển ăn.

Ăn xong kem ốc quế, hai người đàn ông vẫn chưa thấy về, Thu Sanh cũng lười chạy bộ tiếp, liền dẫn Tiểu Đồng lười biếng đi về phía trước, đi mệt thì gọi Tiểu Đồng xuống xe, cô cưỡi xe điện một lát.

Ngày thường chạy bộ đều khoảng 8 giờ là về rồi, hôm nay mãi đến gần 10 giờ, Thu Sanh mới thấy Chung Cẩn một mình chạy về.

Thu Sanh: “Sao hai người chạy lâu vậy?”

“Anh tài hoa chạy không lại anh, bắt xe đi từ lối ra phía trước rồi.”

Thu Sanh nhíu mày: “Chân anh đau không?”

Chung Cẩn: “Anh tài hoa thể lực không tốt.”

Trận so tài hôm nay hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, Chung Cẩn ban đầu cũng không khởi động kỹ, sau đó cũng không giãn cơ đàng hoàng, vừa chạy xong chỉ cảm thấy chân hơi mềm, về đến nhà ngủ trưa dậy, toàn thân cơ bắp đều bắt đầu đau nhức, đặc biệt là hai cái đùi, đau đến mức không giống là của mình.

Thu Sanh bảo anh nằm sấp xuống thảm, giúp anh thả lỏng cơ bắp.

Cô hai tay nắm chặt chiếc chùy gai, dùng hết sức lực ấn mạnh chiếc chùy xuống, rồi lăn qua lăn lại trên đùi Chung Cẩn, Chung Cẩn lập tức phát ra tiếng hít khí “tư tư”.

Dì Lương đeo tạp dề từ trong bếp đi ra, tay còn cầm một nắm đậu que. Dì đến bên phòng khách, đứng cạnh thảm hỏi: “Ai đánh vậy?”

Tiểu Đồng ôm Tang Bưu quỳ bên cạnh, ngẩng đầu nói: “Ba con với một chú tài hoa thi chạy bộ ạ.”

Chung Cẩn đau đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn kiên trì bổ sung một câu: “Anh ta chạy không lại con.”

Dì Lương tuốt xơ đậu que trong tay, thuận miệng hỏi: “Hai đứa khi nào tái hôn?”

Chung Cẩn và Thu Sanh không nói gì, nhưng cũng không giống lần trước lập tức phản bác, dì Lương hiểu ý cười cười, xoay người trở về bếp.

Mùa hè ở Hải Sơn đến rất sớm, mới vào tháng ba mà thời tiết đã rất ấm áp, không nóng không lạnh, gió nhẹ phảng phất, là mùa dễ chịu nhất ở Hải Sơn.

Vào thời điểm này mỗi năm, trên bãi cỏ phía trước quảng trường nhân dân lại đầy người. Có người thả diều, cũng có người mang theo chó ném đĩa bay chơi bóng, còn có người mang theo tấm trải dã ngoại, tụ tập năm ba người phơi nắng ăn đồ.

Hiếm khi Chung Cẩn được nghỉ cuối tuần, Thu Sanh chuẩn bị sẵn đồ ăn dã ngoại, sáng sớm hơn 10 giờ, khi mặt trời đã sưởi ấm bãi cỏ, cả nhà ba người liền lái xe đến bãi cỏ này.

Tiểu Đồng cũng mang Tang Bưu ra, để tránh Tang Bưu chạy lung tung, cô dùng một sợi dây thừng nhỏ buộc vào chân gà, xích vào một cái cây nhỏ bên cạnh tấm trải dã ngoại.

Lúc này trên bãi cỏ không nhiều người lắm, khi Thu Sanh trải tấm trải dã ngoại, Chung Cẩn đã cầm chiếc diều hình con bướm

tránh ra một khoảng cách, đón gió ném diều lên, theo gió thả dây, diều dần dần bay cao.

Tiểu Đồng chạy tới ôm chân Chung Cẩn muốn bắt diều, Chung Cẩn sợ dây diều cứa vào con bé, bảo con bé lùi lại một chút.

Đứa trẻ béo bĩu môi trở về, không vui rầm rì.

Vừa lúc cách đó không xa có người bán loại diều mini nhỏ, chỗ cầm là một chiếc que dài, trẻ con cũng có thể chơi, Thu Sanh liền gọi con bé: “Bảo bối, muốn chơi loại diều nhỏ này không?”

Sự chú ý của đứa trẻ rất nhanh bị chuyển đi, vui vẻ chạy tới chọn diều, cuối cùng chọn một cái hình bạch tuộc.

Loại diều nhỏ này bán rẻ, thủ công cũng thô ráp, nhưng trẻ con chơi rất vui, cầm que chạy lung tung, diều theo sau bé, bị gió thổi rối tung.

Chung Cẩn đưa chiếc diều lớn đã thả lên cho Thu Sanh cầm, rồi chạy về nắm tay Tiểu Đồng dạy con bé: “Con phải chạy ngược gió, để gió thổi diều lên, như vậy nó mới bay cao được.”

Nói rồi anh lại nhíu mày: “Diều của con sao xấu thế?”

Tiểu Đồng bình tĩnh giới thiệu: “Đây là bạch tuộc ca, sao ba lại không biết bạch tuộc ca?”

Dưới sự hướng dẫn của Chung Cẩn, chiếc diều nhỏ của Tiểu Đồng cũng bay lên, bất quá dây diều ngắn, không bay cao được lắm, chiếc diều lớn của Chung Cẩn và Thu Sanh lại càng bay càng xa.

Tiểu Đồng phát hiện bạch tuộc ca bay không cao, rất nhanh liền mất hứng thú với nó.

Bé lại đòi chơi diều lớn, Chung Cẩn đưa cuộn dây cho bé, bảo bé thử một chút, Tiểu Đồng cầm cuộn dây, bị diều kéo đến xiêu vẹo, bé cảm thấy cái này không hay, liền trả lại cho Chung Cẩn.

Bàn tay to của Chung Cẩn nhẹ nhàng nắm cuộn dây, thả ra một ít dây, lại thả diều bay cao hơn một chút.

Tiểu Đồng đi tuần tra một vòng trên bãi cỏ, nhìn thấy một chị gái đang dắt một chú Corgi chơi đĩa bay, con bé liền đứng ngây người bên cạnh xem.

Chị gái mời bé cùng chơi, Tiểu Đồng lập tức đứng về phía Corgi, hưng phấn nói: “Vậy chị ném đi, em bắt!”

Chị gái: “Em hóa ra là muốn bắt đĩa bay à?”

Chú Corgi vừa nãy còn chơi rất vui vẻ, nhìn thấy Tiểu Đồng đến thì trợn mắt đứng sang một bên, chủ động nhường chỗ, tức giận nhưng không dám nói.

Chị gái chơi với Tiểu Đồng rất dịu dàng, chủ động đưa đĩa bay đến trước mặt con bé, lực ném đĩa bay cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Tiểu Đồng ban đầu muốn dùng miệng bắt đĩa bay, bị Chung Cẩn kịp thời quát lại, đứa trẻ béo đành phải không tình nguyện đổi sang dùng tay bắt.

Lúc bé vội vàng chạy đi bắt đĩa bay, bị mấy cọng cỏ dại trên bãi cỏ vướng ngã một cú, bãi cỏ rất mềm, hơn nữa Tiểu Đồng ngã xong lại rất nhanh bò dậy, tiếp tục hòa mình vào trò chơi, nên mọi người đều không để ý.

Tiểu Đồng bắt đĩa bay một lúc liền chạy không nổi nữa, nhìn thấy có người bày sạp câu cá nhỏ, lại đòi đi chơi cái đó.

Thật ra cũng không phải cá nhỏ thật, chỉ là một cái bể bơi bơm

hơi đổ nước vào, rồi thả vào đó mấy con cá nhựa có nam châm hút, trên cần câu của trẻ con cũng buộc một miếng nam châm, nam châm chạm vào cá, cá liền bị câu lên.

Trò chơi nhàm chán như vậy, đứa trẻ lại chơi rất vui vẻ.

Tiểu Đồng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nhấc con cá câu được xuống, ném vào chiếc thùng nhựa màu hồng nhỏ bên chân, hơn một giờ trôi qua, chiếc thùng hồng nhỏ đã đầy ắp một thùng cá nhựa đủ màu sắc.

Mãi đến giữa trưa mặt trời bắt đầu gay gắt, Chung Cẩn thu diều xong, đi gọi Tiểu Đồng về nhà, bé vẫn còn chưa đã thèm, lề mề chơi thêm mười mấy phút nữa mới chịu đi.

Về đến nhà, Thu Sanh rửa tay cho Tiểu Đồng, mới phát hiện lòng bàn tay con bé bị trầy một mảng da, chắc là lúc nãy bắt đĩa bay bị ngã cọ phải.

Chương 102

DTV-EBOOK

Thu Sanh hỏi con bé: “Bảo bối, tay con bị trầy sao không nói cho ba mẹ biết?”

Tiểu Đồng đứng trên chiếc ghế nhỏ trước bồn rửa tay, giấu tay ra sau lưng, cúi đầu im lặng.

Chung Cẩn ở bên ngoài nghe thấy Thu Sanh nói, đi vào kéo tay Tiểu Đồng xem xét, thấy lòng bàn tay bị trầy một miếng nhỏ, trừng mắt nhìn đứa trẻ xui xẻo một cái:

“Tay bị trầy cũng không nói, sợ lỡ mất con chơi đùa.”

Tiểu Đồng dùng sức rút tay ra khỏi tay Chung Cẩn, giấu ra sau lưng, bĩu môi, hừ hừ một tiếng.

Chung Cẩn: “Con còn giận à? Con mà bị nhiễm trùng thì lại phải đi bệnh viện tiêm đấy.”

“Mới không thèm tiêm.” Tiểu Đồng nhỏ giọng cãi lại.

Chung Cẩn bế bé xuống, ôm đến sofa phòng khách, bảo Thu Sanh lấy hộp thuốc ra xử lý cho bé.

Lúc dùng povidone rửa vết thương, Tiểu Đồng cảm thấy đau, dùng sức rụt tay lại. Chung Cẩn giữ chặt tay bé, bé rụt mấy lần không được, đành phải bất lực ngừng giãy giụa.

Vết thương vốn không lớn, bôi povidone màu nâu vàng lên thì đỏ một mảng lớn, trông như nghiêm trọng hơn nhiều.

Vì không chảy máu, Chung Cẩn cũng không dán băng cá nhân cho bé, dặn dò bé tự cẩn thận, đừng chạm vào đồ bẩn, đừng chạm vào nước, nếu bị nhiễm trùng thì phải đi bệnh viện tiêm.

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm vào mảng đỏ ở lòng bàn tay, cũng bắt đầu lo lắng.

Bé nắm chặt bàn tay lại, giấu vào tay áo, dùng quần áo che vết thương, vẫn không yên tâm, lại đi tìm Thu Sanh:

“Mẹ ơi, xin mẹ băng tay cho con đi.”

Thu Sanh ban đầu không hiểu, Tiểu Đồng giải thích nửa ngày, Thu Sanh mới hiểu bé lo lắng cho vết thương, muốn băng bó lại để bảo vệ vết thương.

Tuy rằng vết thương này còn lâu mới cần băng bó, nhưng để bé yên tâm, Thu Sanh vẫn đi phòng làm việc tìm một miếng vải bông trắng, giúp bé băng tay lại, rồi còn đeo cả băng vải lên cổ.

Sau khi băng tay xong, Tiểu Đồng lập tức cảm thấy vết thương của mình rất nghiêm trọng. Xe ba bánh cũng không dám đạp, ăn cơm còn cần người đút, thỉnh thoảng lại lo lắng cúi đầu xem vết thương trong lòng bàn tay.

Buổi chiều dì Lương mua đồ ăn về, Tiểu Đồng nhanh chóng chạy tới, giơ tay cho dì Lương xem: “Dì ơi, con bị thương.”

Ánh mắt đầu tiên của dì Lương nhìn thấy băng vải, thật sự sợ hết hồn, vội đặt giỏ rau xuống đất, ngồi xổm xuống xem cánh tay bé: “Sao lại thế này? Sáng đi còn khỏe mà?”

Tiểu Đồng xòe bàn tay đang nắm chặt ra, đưa cho dì Lương xem, bĩu môi, khóc thút thít nói: “Dì ơi, con rất nghiêm trọng.”

Dì Lương: “…… Đúng là nghiêm trọng, phải nhanh băng lại,

không lát nữa nó khép miệng lại thì không có cơ hội băng đâu."

Lo lắng hão một hồi.

Dì Lương nhặt giỏ rau lên, đứng dậy đi vào bếp.

Lúc rửa rau, dì Lương nhớ lại dáng vẻ suy sụp của Tiểu Đồng hôm đó, vẫn thấy buồn cười.

Trẻ con đều như vậy, chúng không có khái niệm về kích thước vết thương, một chút xước xát nhỏ, chúng liền cảm thấy nghiêm trọng đến mức không thể tự lo cho bản thân.

Dì Lương trước đây từng chăm sóc một cậu bé, bị muỗi đốt, tự tìm một miếng băng cá nhân dán lên vết muỗi đốt, ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương hai ngày mới dám xuống đất.

Thu Sanh buổi chiều có việc ở văn phòng, ăn trưa xong liền đi, dì Lương muốn đi tìm người đồng hương mua trứng gà ta, cũng thu dọn xong rồi rời đi.

Chung Cẩn dựa vào sofa đọc sách, Tiểu Đồng bò lên, dựa vào ngực anh: "Ba ơi, ba kể chuyện cho con đi?"

Từ lần trước anh kể chuyện trinh thám, mở ra cánh cửa thế giới mới cho con bé, Tiểu Đồng bây giờ không thích xem truyện tranh trẻ con nữa, mỗi ngày chuyện kể trước khi ngủ đều là các loại chuyện trinh thám, hơn nữa giá trị ngày càng cao, bây giờ đến chi tiết phá án cũng dám nghe rồi.

Chung Cẩn đổi một quyển tiểu thuyết hôm qua anh kể cho con bé, mở trang sách có kẹp thẻ đánh dấu, tiếp tục đọc.

Đọc xong một chương nhỏ, Tiểu Đồng lại nói: "Ba ơi, ba gọt táo cho con ăn đi."

“Sao tự nhiên lại muốn ăn táo?”

Tiểu Đồng đáng thương vô cùng nói: “Người bệnh đều muốn ăn chút trái cây mới mau khỏe lại.”

Chung Cẩn chê cười bé làm quá, vẫn đặt sách sang một bên, rồi nhấc Tiểu Đồng từ trên người anh xuống, bảo bé tự ngồi trên sofa, đứng dậy đi lấy táo trong tủ lạnh.

Đợi Chung Cẩn cầm táo và dao gọt hoa quả ra, Tiểu Đồng đang cầm điện thoại của Chung Cẩn video call với Thu Trầm, Chung Cẩn vừa đi tới, liền nghe thấy Thu Trầm bên kia giận dữ nói:

“Ba mẹ con trông con thế nào đấy? Sao lại bị thương thành ra thế này? Còn băng bó nữa, gãy xương à? Con đừng sợ, cậu lập tức bay qua xem con.”

Chung Cẩn thấy nhiều không lạ ngồi xuống sofa, tiến đến gần màn hình, giọng điệu bình tĩnh nói: “Chung Vân Đồng, cho cậu xem vết thương của con đi.”

Tiểu Đồng lập tức xòe hai lòng bàn tay ra, Chung Cẩn đỡ cổ tay con bé, đưa cái chỗ trầy da nhỏ xíu vào ống kính:

“Nào, để cậu xem kỹ xem con bị thương rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào.”

Bên kia Thu Trầm rơi vào im lặng đáng sợ.

Chung Cẩn tiếp tục cúi đầu gọt táo, con dao gọt hoa quả sứ này mới mua, lưỡi dao sắc bén, vỏ táo lại hơi ướt, một chút không chú ý, lưỡi dao lướt qua ngón trỏ, trên lòng bàn tay lập tức xuất hiện một vệt trắng, ngay sau đó máu bắt đầu rỉ ra từ vết thương.

Anh đau, khẽ kêu “tê” một tiếng, Tiểu Đồng nghe thấy, lập tức

quay đầu lại nhìn ba.

Thấy tay Chung Cẩn chảy máu, Tiểu Đồng nhanh chóng ném điện thoại xuống, nhào tới, há miệng ngậm lấy ngón tay anh.

Chung Cẩn đỡ đầu Tiểu Đồng, rút tay ra sau, bị con bé liếm một cái, máu trên lòng bàn tay đã không thấy, chỉ còn lại một vệt ẩm ướt nông.

Tiểu Đồng chống đầu gối Chung Cẩn, trừng đôi mắt to ướt sũng, vẻ mặt lo lắng: "Ba bị thương, ba đau không?"

"Không đau."

Chung Cẩn đứng dậy, tìm hộp thuốc lại đây, một lần nữa dùng povidone rửa vết thương, cầm một miếng băng cá nhân dán lên.

Tiểu Đồng lo lắng đứng bên cạnh nhìn, rồi chạy tới nhặt điện thoại lên, quỳ trên thảm, nói với Thu Trầm qua màn hình: "Ba con cũng bị thương rồi cậu."

Thu Trầm bên kia kêu lên: "Chung Cẩn cậu làm sao vậy? Không sao chứ?"

"Không sao, dao gọt hoa quả cắt một chút thôi."

Đợi Tiểu Đồng nói chuyện điện thoại xong với Thu Trầm, Chung Cẩn gọi bé lại, hỏi: "Sao thấy ba chảy máu lại dùng miệng mút vậy?"

"Bởi vì ba với mẹ toàn làm thế cho con mà."

Chung Cẩn nhớ đến thế giới trước của con bé, phỏng chừng y dược không phát triển như hiện đại, trẻ con lại nghịch ngợm, bị va chạm liền bôi chút nước miếng, khiến con bé nhớ kỹ.

“Sau này không được dùng miệng chạm vào vết thương nữa, đặc biệt là không được chạm vào vết thương của người khác, nhớ chưa?”

Tiểu Đồng chỉ tay vào lọ povidone trên bàn trà: “Bị thương thì phải dùng cái này bôi lên vết thương.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu ở nhà bị thương, phải kịp thời nói cho người lớn. Ở trường học bị thương, phải tự nói với cô giáo, không được dùng miệng chạm vào nữa.”

Chung Cẩn dặn dò xong, vẫn có chút không yên tâm, lại hỏi: “Trước đây con chưa từng dùng miệng chạm vào vết thương của người khác đúng không? Lúc các bạn nhỏ khác chảy máu, con có liếm không?”

Tiểu Đồng xua tay: “Không có, các bạn ấy không ai chảy máu cả.”

Chung Cẩn thoáng yên tâm, lại bảo Tiểu Đồng nhắc lại một lần phương án xử lý chính xác sau khi bị thương, thấy bé đều nhớ kỹ, Chung Cẩn bảo bé tự đi chơi.

Tiểu Đồng chạy về ổ chó nằm, nằm không lâu thì ngủ thiếp đi.

Tang Bưu cũng muốn vào ổ chó, nhưng cái đầu tròn của Tiểu Đồng chắn cửa hang, Tang Bưu bây giờ lại béo như quả bóng gà, thể tích không nhỏ, không chen vào được ổ chó, tức giận dùng móng vuốt điên cuồng cào tóc Tiểu Đồng.

Chung Cẩn đứng dậy đi tới, nhấc nóc ổ chó lên, bế Tiểu Đồng từ bên trong ra, để Tang Bưu vào.

Anh đặt Tiểu Đồng ngủ bên sofa, lấy chăn đắp cho bé.

Thấy tay bé vẫn băng bó treo trước người, Chung Cẩn liền giúp

con bé tháo băng ra, rồi lật lòng bàn tay xem xét chỗ trầy da.

Trên lòng bàn tay ngoài vết povidone cọ qua còn lưu lại, thì không còn gì cả, chỗ trầy da kia đã hoàn toàn lành lại, đến một chút dấu vết cũng không còn.

Anh lại mở tay kia ra xem, lòng bàn tay kia cũng hoàn hảo, đến dấu povidone cũng không có.

Chung Cẩn nghi ngờ mình có phải hoa mắt không, anh dùng lòng bàn tay chạm vào chỗ bị thương buổi sáng, làn da hoàn toàn bóng loáng.

Anh đứng dậy, nhanh chân đi vào phòng vệ sinh vặn khăn nóng ra, dùng khăn lau khô vết povidone còn sót lại trên lòng bàn tay, hiện ra trước mắt anh, là một bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại, không có một chút dấu vết nào của việc bị thương.

Chung Cẩn tay nắm chiếc khăn lông đã nguội lạnh, ngồi bệt trên sofa, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm về phía Tiểu Đồng.

Trước đây Tiểu Đồng và Thu Sanh đều từng nói, ở thế giới trước kia, Tiểu Đồng bị thương, Chung Cẩn đã dùng máu của mình cho bé chữa trị.

Đây cũng là lời giải thích cho việc Tiểu Đồng là một ma khuyển, lại có cùng gen với Chung Cẩn.

Chỉ là Chung Cẩn không ngờ rằng, sau khi trải qua chuyển thế, đời này máu của anh vẫn có tác dụng chữa thương. Hơn nữa trông có vẻ còn rất hiệu quả, chỉ dùng một chút xíu như vậy, đã khiến vết thương của Tiểu Đồng hoàn toàn lành lại.

Ban đầu khi nhận ra chuyện này, Chung Cẩn hoàn toàn kinh hãi, nhưng sau khi dần dần chấp nhận sự kiện siêu nhiên này, nỗi kinh hãi trong lòng dần dần bị một trận mừng như điên khó

kìm nén thay thế.

Máu của anh có thể chữa thương cho Tiểu Đồng.

Điều này có nghĩa là sau này dù Tiểu Đồng có bị thương, cũng không cần phải sợ hãi nữa, tỷ như vô số lần xuất hiện trong cơn ác mộng tai nạn xe cộ của anh, anh không cần lo lắng tai nạn xe cộ sẽ lại mang Tiểu Đồng đi mất.

Niềm vui điên cuồng này giống như sóng triều, gần như muốn bao phủ toàn bộ Chung Cẩn.

Anh trấn định đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, giặt sạch khăn lông rồi phơi khô, lại trở về sofa, cầm cuốn sách lên xem một lát, nhưng anh không đọc được chữ nào, chỉ muốn tìm một chút việc quen thuộc để làm, mới có thể miễn cưỡng tìm lại được một chút cảm giác chân thật.

Thu Sanh chạng vạng tối vội vã làm xong việc về nhà, lúc này tâm trạng Chung Cẩn đã hoàn toàn bình phục.

Anh bảo dì Lương tan làm trước, tự mình xuống bếp làm món sườn xào chua ngọt mà Tiểu Đồng và Thu Sanh đều thích ăn, còn cố ý mở một chai rượu vang đỏ.

Thu Sanh rửa tay xong, trước tiên ngồi xổm xuống cửa ổ chó, bế Tiểu Đồng đầu tròn lên hôn hôn.

Tiểu Đồng đang trốn trong ổ chó ăn vụng xương sườn, đưa chiếc xương sườn gặm dở dang đến trước mặt Thu Sanh: “Mẹ ăn đi.”

“Bảo bối tự ăn đi, mẹ có phần khác.”

Thu Sanh khách khí đẩy miếng xương sườn dính đầy nước miếng trở lại.

Rồi chạy đến bên bàn ăn, dùng tay nhón một miếng xương sườn gặm, sau đó đi đến cửa bếp thò đầu vào:

“Hôm nay anh sao vui thế?”

Chung Cẩn hừ hừ một điệu nhạc khó nghe quay đầu lại, mặt đầy tươi cười: “Em đoán xem… đoán không ra đâu.”

Thu Sanh tiếp tục gặm xương sườn, đoán không ra anh có chuyện gì mà vui như vậy, lười đoán, cô quay người lại trộm một miếng xương sườn.

Lúc ăn cơm tối, Chung Cẩn cũng không nói có chuyện gì tốt, mãi đến khi Tiểu Đồng ngủ rồi, anh mới ngồi bên sofa, kể cho Thu Sanh nghe chuyện xảy ra chiều nay.

Phản ứng của Thu Sanh không khác gì Chung Cẩn đoán trước, cô dùng tay che miệng lại, mắt đầy kinh hãi.

Hai người lại chạy đến phòng ngủ, ngồi xổm bên mép giường, cầm hai bàn tay nhỏ xíu mũm mĩm của Tiểu Đồng, lật qua lật lại, tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Nhìn thấy hai bàn tay nhỏ hoàn hảo không tổn hao gì, mềm mại như bông, cả hai đồng thời phát ra tiếng thở dài không thể tin nổi.

“Con bé phát hiện vết thương trên tay mình không thấy, có thấy kỳ lạ lắm không?” Thu Sanh hỏi.

Chung Cẩn lắc đầu: “Con bé ngủ dậy chiều là quên luôn chuyện bị thương rồi.”

Thu Sanh: “Anh vui chỉ vì chuyện này thôi à?”

“Ừ, sau này anh chính là thuốc của con bé, con bé bị thương nữa

cũng không sợ."

"Nhưng đó là máu của anh mà."

Chương 103

DTV-EBOOK

Thu Sanh hỏi con bé: “Bảo bối, tay con bị trầy sao không nói cho ba mẹ biết?”

Tiểu Đồng đứng trên chiếc ghế nhỏ trước bồn rửa tay, giấu tay ra sau lưng, cúi đầu im lặng.

Chung Cẩn ở bên ngoài nghe thấy Thu Sanh nói, đi vào kéo tay Tiểu Đồng xem xét, thấy lòng bàn tay bị trầy một miếng nhỏ, trừng mắt nhìn đứa trẻ xui xẻo một cái:

“Tay bị trầy cũng không nói, sợ lỡ mất con chơi đùa.”

Tiểu Đồng dùng sức rút tay ra khỏi tay Chung Cẩn, giấu ra sau lưng, bĩu môi, hừ hừ một tiếng.

Chung Cẩn: “Con còn giận à? Con mà bị nhiễm trùng thì lại phải đi bệnh viện tiêm đấy.”

“Mới không thèm tiêm.” Tiểu Đồng nhỏ giọng cãi lại.

Chung Cẩn bế bé xuống, ôm đến sofa phòng khách, bảo Thu Sanh lấy hộp thuốc ra xử lý cho bé.

Lúc dùng povidone rửa vết thương, Tiểu Đồng cảm thấy đau, dùng sức rụt tay lại. Chung Cẩn giữ chặt tay bé, bé rụt mấy lần không được, đành phải bất lực ngừng giãy giụa.

Vết thương vốn không lớn, bôi povidone màu nâu vàng lên thì đỏ một mảng lớn, trông như nghiêm trọng hơn nhiều.

Vì không chảy máu, Chung Cẩn cũng không dán băng cá nhân cho bé, dặn dò bé tự cẩn thận, đừng chạm vào đồ bẩn, đừng chạm vào nước, nếu bị nhiễm trùng thì phải đi bệnh viện tiêm.

Tiểu Đồng nhìn chằm chằm vào mảng đỏ ở lòng bàn tay, cũng bắt đầu lo lắng.

Bé nắm chặt bàn tay lại, giấu vào tay áo, dùng quần áo che vết thương, vẫn không yên tâm, lại đi tìm Thu Sanh:

“Mẹ ơi, xin mẹ băng tay cho con đi.”

Thu Sanh ban đầu không hiểu, Tiểu Đồng giải thích nửa ngày, Thu Sanh mới hiểu bé lo lắng cho vết thương, muốn băng bó lại để bảo vệ vết thương.

Tuy rằng vết thương này còn lâu mới cần băng bó, nhưng để bé yên tâm, Thu Sanh vẫn đi phòng làm việc tìm một miếng vải bông trắng, giúp bé băng tay lại, rồi còn đeo cả băng vải lên cổ.

Sau khi băng tay xong, Tiểu Đồng lập tức cảm thấy vết thương của mình rất nghiêm trọng. Xe ba bánh cũng không dám đạp, ăn cơm còn cần người đút, thỉnh thoảng lại lo lắng cúi đầu xem vết thương trong lòng bàn tay.

Buổi chiều dì Lương mua đồ ăn về, Tiểu Đồng nhanh chóng chạy tới, giơ tay cho dì Lương xem: “Dì ơi, con bị thương.”

Ánh mắt đầu tiên của dì Lương nhìn thấy băng vải, thật sự sợ hết hồn, vội đặt giỏ rau xuống đất, ngồi xổm xuống xem cánh tay bé: “Sao lại thế này? Sáng đi còn khỏe mà?”

Tiểu Đồng xòe bàn tay đang nắm chặt ra, đưa cho dì Lương xem, bĩu môi, khóc thút thít nói: “Dì ơi, con rất nghiêm trọng.”

Dì Lương: “…… Đúng là nghiêm trọng, phải nhanh băng lại,

không lát nữa nó khép miệng lại thì không có cơ hội băng đâu."

Lo lắng hão một hồi.

Dì Lương nhặt giỏ rau lên, đứng dậy đi vào bếp.

Lúc rửa rau, dì Lương nhớ lại dáng vẻ suy sụp của Tiểu Đồng hôm đó, vẫn thấy buồn cười.

Trẻ con đều như vậy, chúng không có khái niệm về kích thước vết thương, một chút xước xát nhỏ, chúng liền cảm thấy nghiêm trọng đến mức không thể tự lo cho bản thân.

Dì Lương trước đây từng chăm sóc một cậu bé, bị muỗi đốt, tự tìm một miếng băng cá nhân dán lên vết muỗi đốt, ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương hai ngày mới dám xuống đất.

Thu Sanh buổi chiều có việc ở văn phòng, ăn trưa xong liền đi, dì Lương muốn đi tìm người đồng hương mua trứng gà ta, cũng thu dọn xong rồi rời đi.

Chung Cẩn dựa vào sofa đọc sách, Tiểu Đồng bò lên, dựa vào ngực anh: "Ba ơi, ba kể chuyện cho con đi?"

Từ lần trước anh kể chuyện trinh thám, mở ra cánh cửa thế giới mới cho con bé, Tiểu Đồng bây giờ không thích xem truyện tranh trẻ con nữa, mỗi ngày chuyện kể trước khi ngủ đều là các loại chuyện trinh thám, hơn nữa giá trị ngày càng cao, bây giờ đến chi tiết phá án cũng dám nghe rồi.

Chung Cẩn đổi một quyển tiểu thuyết hôm qua anh kể cho con bé, mở trang sách có kẹp thẻ đánh dấu, tiếp tục đọc.

Đọc xong một chương nhỏ, Tiểu Đồng lại nói: "Ba ơi, ba gọt táo cho con ăn đi."

“Sao tự nhiên lại muốn ăn táo?”

Tiểu Đồng đáng thương vô cùng nói: “Người bệnh đều muốn ăn chút trái cây mới mau khỏe lại.”

Chung Cẩn chê cười bé làm quá, vẫn đặt sách sang một bên, rồi nhấc Tiểu Đồng từ trên người anh xuống, bảo bé tự ngồi trên sofa, đứng dậy đi lấy táo trong tủ lạnh.

Đợi Chung Cẩn cầm táo và dao gọt hoa quả ra, Tiểu Đồng đang cầm điện thoại của Chung Cẩn video call với Thu Trầm, Chung Cẩn vừa đi tới, liền nghe thấy Thu Trầm bên kia giận dữ nói:

“Ba mẹ con trông con thế nào đấy? Sao lại bị thương thành ra thế này? Còn băng bó nữa, gãy xương à? Con đừng sợ, cậu lập tức bay qua xem con.”

Chung Cẩn thấy nhiều không lạ ngồi xuống sofa, tiến đến gần màn hình, giọng điệu bình tĩnh nói: “Chung Vân Đồng, cho cậu xem vết thương của con đi.”

Tiểu Đồng lập tức xòe hai lòng bàn tay ra, Chung Cẩn đỡ cổ tay con bé, đưa cái chỗ trầy da nhỏ xíu vào ống kính:

“Nào, để cậu xem kỹ xem con bị thương rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào.”

Bên kia Thu Trầm rơi vào im lặng đáng sợ.

Chung Cẩn tiếp tục cúi đầu gọt táo, con dao gọt hoa quả sứ này mới mua, lưỡi dao sắc bén, vỏ táo lại hơi ướt, một chút không chú ý, lưỡi dao lướt qua ngón trỏ, trên lòng bàn tay lập tức xuất hiện một vệt trắng, ngay sau đó máu bắt đầu rỉ ra từ vết thương.

Anh đau, khẽ kêu “tê” một tiếng, Tiểu Đồng nghe thấy, lập tức

quay đầu lại nhìn ba.

Thấy tay Chung Cẩn chảy máu, Tiểu Đồng nhanh chóng ném điện thoại xuống, nhào tới, há miệng ngậm lấy ngón tay anh.

Chung Cẩn đỡ đầu Tiểu Đồng, rút tay ra sau, bị con bé liếm một cái, máu trên lòng bàn tay đã không thấy, chỉ còn lại một vệt ẩm ướt nông.

Tiểu Đồng chống đầu gối Chung Cẩn, trừng đôi mắt to ướt sũng, vẻ mặt lo lắng: "Ba bị thương, ba đau không?"

"Không đau."

Chung Cẩn đứng dậy, tìm hộp thuốc lại đây, một lần nữa dùng povidone rửa vết thương, cầm một miếng băng cá nhân dán lên.

Tiểu Đồng lo lắng đứng bên cạnh nhìn, rồi chạy tới nhặt điện thoại lên, quỳ trên thảm, nói với Thu Trầm qua màn hình: "Ba con cũng bị thương rồi cậu."

Thu Trầm bên kia kêu lên: "Chung Cẩn cậu làm sao vậy? Không sao chứ?"

"Không sao, dao gọt hoa quả cắt một chút thôi."

Đợi Tiểu Đồng nói chuyện điện thoại xong với Thu Trầm, Chung Cẩn gọi bé lại, hỏi: "Sao thấy ba chảy máu lại dùng miệng mút vậy?"

"Bởi vì ba với mẹ toàn làm thế cho con mà."

Chung Cẩn nhớ đến thế giới trước của con bé, phỏng chừng y dược không phát triển như hiện đại, trẻ con lại nghịch ngợm, bị va chạm liền bôi chút nước miếng, khiến con bé nhớ kỹ.

“Sau này không được dùng miệng chạm vào vết thương nữa, đặc biệt là không được chạm vào vết thương của người khác, nhớ chưa?”

Tiểu Đồng chỉ tay vào lọ povidone trên bàn trà: “Bị thương thì phải dùng cái này bôi lên vết thương.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu ở nhà bị thương, phải kịp thời nói cho người lớn. Ở trường học bị thương, phải tự nói với cô giáo, không được dùng miệng chạm vào nữa.”

Chung Cẩn dặn dò xong, vẫn có chút không yên tâm, lại hỏi: “Trước đây con chưa từng dùng miệng chạm vào vết thương của người khác đúng không? Lúc các bạn nhỏ khác chảy máu, con có liếm không?”

Tiểu Đồng xua tay: “Không có, các bạn ấy không ai chảy máu cả.”

Chung Cẩn thoáng yên tâm, lại bảo Tiểu Đồng nhắc lại một lần phương án xử lý chính xác sau khi bị thương, thấy bé đều nhớ kỹ, Chung Cẩn bảo bé tự đi chơi.

Tiểu Đồng chạy về ổ chó nằm, nằm không lâu thì ngủ thiếp đi.

Tang Bưu cũng muốn vào ổ chó, nhưng cái đầu tròn của Tiểu Đồng chắn cửa hang, Tang Bưu bây giờ lại béo như quả bóng gà, thể tích không nhỏ, không chen vào được ổ chó, tức giận dùng móng vuốt điên cuồng cào tóc Tiểu Đồng.

Chung Cẩn đứng dậy đi tới, nhấc nóc ổ chó lên, bế Tiểu Đồng từ bên trong ra, để Tang Bưu vào.

Anh đặt Tiểu Đồng ngủ bên sofa, lấy chăn đắp cho bé.

Thấy tay bé vẫn băng bó treo trước người, Chung Cẩn liền giúp

con bé tháo băng ra, rồi lật lòng bàn tay xem xét chỗ trầy da.

Trên lòng bàn tay ngoài vết povidone cọ qua còn lưu lại, thì không còn gì cả, chỗ trầy da kia đã hoàn toàn lành lại, đến một chút dấu vết cũng không còn.

Anh lại mở tay kia ra xem, lòng bàn tay kia cũng hoàn hảo, đến dấu povidone cũng không có.

Chung Cẩn nghi ngờ mình có phải hoa mắt không, anh dùng lòng bàn tay chạm vào chỗ bị thương buổi sáng, làn da hoàn toàn bóng loáng.

Anh đứng dậy, nhanh chân đi vào phòng vệ sinh vặn khăn nóng ra, dùng khăn lau khô vết povidone còn sót lại trên lòng bàn tay, hiện ra trước mắt anh, là một bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại, không có một chút dấu vết nào của việc bị thương.

Chung Cẩn tay nắm chiếc khăn lông đã nguội lạnh, ngồi bệt trên sofa, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm về phía Tiểu Đồng.

Trước đây Tiểu Đồng và Thu Sanh đều từng nói, ở thế giới trước kia, Tiểu Đồng bị thương, Chung Cẩn đã dùng máu của mình cho bé chữa trị.

Đây cũng là lời giải thích cho việc Tiểu Đồng là một ma khuyển, lại có cùng gen với Chung Cẩn.

Chỉ là Chung Cẩn không ngờ rằng, sau khi trải qua chuyển thế, đời này máu của anh vẫn có tác dụng chữa thương. Hơn nữa trông có vẻ còn rất hiệu quả, chỉ dùng một chút xíu như vậy, đã khiến vết thương của Tiểu Đồng hoàn toàn lành lại.

Ban đầu khi nhận ra chuyện này, Chung Cẩn hoàn toàn kinh hãi, nhưng sau khi dần dần chấp nhận sự kiện siêu nhiên này, nỗi kinh hãi trong lòng dần dần bị một trận mừng như điên khó

kìm nén thay thế.

Máu của anh có thể chữa thương cho Tiểu Đồng.

Điều này có nghĩa là sau này dù Tiểu Đồng có bị thương, cũng không cần phải sợ hãi nữa, tỷ như vô số lần xuất hiện trong cơn ác mộng tai nạn xe cộ của anh, anh không cần lo lắng tai nạn xe cộ sẽ lại mang Tiểu Đồng đi mất.

Niềm vui điên cuồng này giống như sóng triều, gần như muốn bao phủ toàn bộ Chung Cẩn.

Anh trấn định đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, giặt sạch khăn lông rồi phơi khô, lại trở về sofa, cầm cuốn sách lên xem một lát, nhưng anh không đọc được chữ nào, chỉ muốn tìm một chút việc quen thuộc để làm, mới có thể miễn cưỡng tìm lại được một chút cảm giác chân thật.

Thu Sanh chạng vạng tối vội vã làm xong việc về nhà, lúc này tâm trạng Chung Cẩn đã hoàn toàn bình phục.

Anh bảo dì Lương tan làm trước, tự mình xuống bếp làm món sườn xào chua ngọt mà Tiểu Đồng và Thu Sanh đều thích ăn, còn cố ý mở một chai rượu vang đỏ.

Thu Sanh rửa tay xong, trước tiên ngồi xổm xuống cửa ổ chó, bế Tiểu Đồng đầu tròn lên hôn hôn.

Tiểu Đồng đang trốn trong ổ chó ăn vụng xương sườn, đưa chiếc xương sườn gặm dở dang đến trước mặt Thu Sanh: “Mẹ ăn đi.”

“Bảo bối tự ăn đi, mẹ có phần khác.”

Thu Sanh khách khí đẩy miếng xương sườn dính đầy nước miếng trở lại.

Rồi chạy đến bên bàn ăn, dùng tay nhón một miếng xương sườn gặm, sau đó đi đến cửa bếp thò đầu vào:

“Hôm nay anh sao vui thế?”

Chung Cẩn hừ hừ một điệu nhạc khó nghe quay đầu lại, mặt đầy tươi cười: “Em đoán xem… đoán không ra đâu.”

Thu Sanh tiếp tục gặm xương sườn, đoán không ra anh có chuyện gì mà vui như vậy, lười đoán, cô quay người lại trộm một miếng xương sườn.

Lúc ăn cơm tối, Chung Cẩn cũng không nói có chuyện gì tốt, mãi đến khi Tiểu Đồng ngủ rồi, anh mới ngồi bên sofa, kể cho Thu Sanh nghe chuyện xảy ra chiều nay.

Phản ứng của Thu Sanh không khác gì Chung Cẩn đoán trước, cô dùng tay che miệng lại, mắt đầy kinh hãi.

Hai người lại chạy đến phòng ngủ, ngồi xổm bên mép giường, cầm hai bàn tay nhỏ xíu mũm mĩm của Tiểu Đồng, lật qua lật lại, tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Nhìn thấy hai bàn tay nhỏ hoàn hảo không tổn hao gì, mềm mại như bông, cả hai đồng thời phát ra tiếng thở dài không thể tin nổi.

“Con bé phát hiện vết thương trên tay mình không thấy, có thấy kỳ lạ lắm không?” Thu Sanh hỏi.

Chung Cẩn lắc đầu: “Con bé ngủ dậy chiều là quên luôn chuyện bị thương rồi.”

Thu Sanh: “Anh vui chỉ vì chuyện này thôi à?”

“Ừ, sau này anh chính là thuốc của con bé, con bé bị thương nữa

cũng không sợ."

"Nhưng đó là máu của anh mà."

Chương 104

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng vui vẻ ôm gói bim bim đi.

Minh Nghiên: "……" Nói là chia nhau ăn, con bé chia cho mình một miếng à?

Tiểu Đồng uống xong một chai sữa chua lớn, lại đòi đi vệ sinh, Thu Sanh liền đứng dậy dẫn con bé đi về phía nhà vệ sinh.

Phòng chờ VIP vốn dĩ đã ít người, Tiểu Đồng và họ vừa đi, khu vực của họ chỉ còn lại Chung Cẩn và Minh Nghiên, không khí chợt trở nên vi diệu.

Chung Cẩn ôm con chó bông lớn Tiểu Đồng để lại trong lòng, khép mắt dưỡng thần.

Minh Nghiên liếc nhìn hướng Thu Sanh và họ rời đi, quay đầu lại, thấp giọng nói, giọng điệu như nói với Chung Cẩn, lại như lầm bầm lầu bầu.

"Tôi là đối tác của đoàn đội, đương nhiên biết tình trạng hôn nhân của Thu Sanh, ngay từ đầu biết cô ấy ly hôn, tôi quả thật đã từng có ý nghĩ với cô ấy."

Chung Cẩn mở mắt: "Anh đang nói chuyện với tôi à?"

Minh Nghiên lại nói: "Sau này tôi phát hiện hai người vẫn còn yêu nhau sâu sắc, ví dụ như, anh ghen tuông rất rõ ràng, còn Thu Sanh, giọng điệu cô ấy nói chuyện với anh không giống với người khác."

“Tôi vô tình trở thành người thứ ba, chỉ là trước đây không rõ tình hình.” Minh Nghiên xòe tay: “Tóm lại, chúc hai người hạnh phúc.”

Chung Cẩn vốn dĩ đã không ưa người này, bây giờ anh ta nói thẳng ra, chút khó chịu trong lòng anh cũng tan thành mây khói.

Ít nhất cái anh tài hoa này thẳng thắn, không giống Văn Hòa Xương, thằng nhóc đó như miếng cao dán trên da chó, lúc anh ta đến Hải Sơn, đuổi cũng không đi.

Bất quá lời của anh tài hoa cũng làm Chung Cẩn gióng lên hồi chuông cảnh báo, xung quanh toàn là tình địch, nhanh chóng theo đuổi Thu Sanh về mới yên tâm.

Chẳng qua tình cảnh hiện tại của anh cũng hơi khó xử, dù sao kỳ hạn một năm ước định với Thu Sanh sắp đến rồi, nếu vào thời điểm mấu chốt này tỏ tình, Thu Sanh chắc chắn sẽ cho rằng mục đích của anh không thuần khiết, là vì con mới theo đuổi vợ.

Lấy bụng ta suy bụng người, nếu Thu Sanh đột nhiên vào thời điểm mấu chốt này đề nghị tái hôn, anh chắc chắn cũng sẽ trong lòng lo lắng, tương tự nghi ngờ mục đích của cô không thuần khiết.

Trước đây anh và Thu Sanh là tự nhiên mà ở bên nhau, căn bản không trải qua giai đoạn theo đuổi này, ở phương diện này thật sự không có kinh nghiệm.

Chung Cẩn nghĩ thầm, anh tài hoa trông có vẻ rất phong lưu, có nên thỉnh giáo anh ta một chút không?

Anh liếc nhìn anh tài hoa, phát hiện anh ta lại cầm máy đọc sách điện tử lên, chỉ là nửa ngày không lật trang, Chung Cẩn nghĩ thầm thôi vậy, đừng xát muối vào vết thương của người

khác.

Đến Kinh Thị, trời đã rạng sáng, trước khi xuất phát đã nói với Thu Trầm không cần đến đón, anh vẫn tự lái xe đến đón họ.

Thời tiết Kinh Thị không giống Hải Sơn, tháng tư vẫn còn rất lạnh, nửa đêm nhiệt độ không khí càng thấp hơn một chút, Tiểu Đồng đã ngủ say, Chung Cẩn dùng hai lớp chăn quấn con bé lại ôm vào lòng.

Phỏng chừng cũng là vì kỳ nghỉ Thanh Minh, sân bay rất đông người, bắt taxi cũng hoàn toàn không dễ, lúc Thu Trầm lái xe chở họ đến sảnh đến, nhìn thấy Minh Nghiên vẫn đứng ven đường chờ xe.

Thu Trầm hỏi: “Kia không phải người bạn vừa nãy cùng nhau ra khỏi sảnh với các cậu sao? Hỏi anh ta ở đâu, tiện đường đưa anh ta một đoạn.”

Vì thế Minh Nghiên cũng ngồi lên chiếc Maybach của Thu Trầm.

Nhà Minh Nghiên ở xa, một đông một tây với khu chung cư của Chung Cẩn và họ, Minh Nghiên có chút ngại ngùng: “Hay là cứ thả tôi xuống ở phía trước đi, bên này chắc dễ bắt xe hơn.”

Thu Trầm không dừng xe, liếc anh ta qua gương chiếu hậu: “Không sao, anh cứ ngồi yên, mấy ngày nay có bão cát, bên ngoài lại lạnh, anh đừng xuống ăn đất.”

Đưa Minh Nghiên về nhà xong, lúc trở về chỗ của Chung Cẩn và họ, bên ngoài trời đã gần sáng, trong khu chung cư đã có các bác trai bác gái tập thể dục buổi sáng đi lại.

Kinh Thị vào tháng ba đã ngừng cung cấp sưởi ấm tập trung, bất quá căn hộ của Chung Cẩn và họ lắp đặt hệ thống sưởi ấm riêng, có người đến trước bật lò sưởi, trong phòng ấm áp, vệ sinh

cũng đã dọn dẹp, sàn nhà sạch sẽ.

Trong phòng còn có mùi canh thịt thơm lừng.

Tiểu Đồng vốn dĩ nhắm mắt dựa vào lòng Chung Cẩn ngủ, ngửi thấy mùi thơm này, hít hít mũi tỉnh lại, trừng đôi mắt đen láy: "Con đói bụng."

Chung Cẩn: "Trên người con lắp radar à?"

Thu Trầm từ trong lòng Chung Cẩn bế Tiểu Đồng sang, giúp bé cởi chăn ra, rồi xỏ dép lê nhỏ cho bé, nắm tay bé đi vào trong:

"Bà ngoại con bảo người đến hầm canh gà ác, để trong nồi điện giữ ấm, lát nữa các con về là có thể uống được."

Anh lại quay đầu hỏi Chung Cẩn: "Hai người có đói bụng không? Tôi nấu cho hai người ít mì sợi nhé? Mì sợi và rau xanh đều là dì mua mang đến hôm nay đấy."

Chung Cẩn còn chưa kịp nói gì, Tiểu Đồng đã kéo tay Thu Trầm: "Xin cậu nấu mì sợi đi ạ, cảm ơn cậu."

"Trứng ốp la muốn chiên một quả không?" Thu Trầm hỏi.

Tiểu Đồng giơ ngón tay lên: "Con muốn một quả trứng gà chiên, cảm ơn cậu ạ."

Thu Trầm nấu mì sợi xong, cùng họ ăn một chút, đặt bát đũa xuống rồi đi, nói công ty còn hợp đồng cần phê duyệt gấp trong đêm, phải về tăng ca.

Tối qua xuống máy bay liền lên xe, về nhà cũng là xe trực tiếp chạy đến tầng hầm, đi thang máy lên lầu, Thu Trầm nói bão cát hoàn toàn không cảm nhận được.

Hôm nay buổi sáng ra cửa ăn sáng, vừa ra khỏi cửa đơn nguyên, nhìn thấy cả đất trời như phủ một lớp kính lọc cổ điển, tuy rằng đeo khẩu trang, nhưng cát vàng vẫn len lỏi vào tóc và quần áo.

Thu Sanh che miệng phun ra: “Tôi chỉ ra cửa ăn sáng thôi, mà cứ như đi trộm mộ ấy.”

Tiểu Đồng ngồi trong vòng tay Chung Cẩn, đội chiếc mũ trượt tuyết trùm kín đầu và miệng, lộ ra đôi mắt to đen láy, lại bắt đầu nghiêm túc nói lung tung:

“Con nói cho mọi người nghe nhé, có một cậu bé ông trời, lần trước cậu ấy ăn cơm vãi tung tóe khắp nơi, lần này cậu ấy……”

Tiểu Đồng im lặng một lát, nhìn chằm chằm vào cát vàng đầy trời, như đang suy nghĩ nên hình dung thế nào.

Chung Cẩn hỏi: “Cậu ấy giống con đào hố cát, đào tung tóe cát khắp nơi à?”

Tiểu Đồng xua tay: “Không phải, cậu ấy ăn lộn xộn, làm vãi tung tóe màu vàng hai mặt khắp nơi.”

Đứa trẻ béo quay người ôm cổ Chung Cẩn: “Con muốn ăn lộn xộn, ba mua cho con đi.”

Chung Cẩn: “Thời tiết này ở đâu mà mua lộn xộn? Con uống sữa đậu nành đi.”

Tiểu Đồng dùng trán va vào trán Chung Cẩn: “Con không thèm uống sữa đậu nành đâu.”

Chung Cẩn cười ấn đầu con bé xuống, bảo Thu Sanh cầm điện thoại tra xem gần đây có cửa hàng nào bán lộn xộn không.

Bởi vì là Thanh Minh, cho dù thời tiết không tốt, người đi nghĩa

trang vẫn rất đông, xe chạy đến chân núi đã bắt đầu đi chậm, đi rồi dừng hơn nửa tiếng mới đến cổng nghĩa trang.

Chung Cẩn trước đây không đến tảo mộ, trực tiếp ở chỗ quản lý nộp phí quản lý cao nhất, ủy thác họ quản lý.

Ba ngôi mộ bia nằm cạnh nhau, bề mặt bia đá lý tuy phủ một lớp bụi vàng mỏng, nhưng vẫn có thể thấy là buổi sáng đã được lau dọn, chỉ là thời tiết này không có cách nào, vừa lau xong, lập tức có bụi đất phủ lên.

Phía trước mộ bia còn bày mấy bó hoa tươi và trái cây, cũng không biết là bạn bè đã đến, hay là người của quản lý nghĩa trang đặt lên.

Chung Cẩn đặt bó hoa mang đến xuống, hai bó cúc trắng, là loại hoa tươi thường thấy để tưởng nhớ người đã khuất, một bó thiên trúc nam, là loài cây Chung Ngôn thích nhất.

Anh ngồi xổm xuống, dùng tay phủi đi một ít bụi đất trên mộ bia, giọng điệu bình tĩnh nói: “Ba mẹ, Chung Ngôn, con đến thăm mọi người.”

“Trong khoảng thời gian mọi người không ở đây, đã xảy ra một vài chuyện, con bây giờ có thêm một cô con gái, gần 4 tuổi, tên là Chung Vân Đồng.”

Nói rồi, Chung Cẩn gọi Tiểu Đồng lại: “Tiểu Đồng, con chào đi, gọi ông bà và cô.”

Tiểu Đồng dựa vào đầu gối Chung Cẩn, nắm tay nhỏ, giọng nói vang dội gọi: “Ông bà cô ơi, con đến rồi, con tên là Chung Vân Đồng, chào mọi người ạ.”

Nói chuyện với người đã khuất, đương nhiên sẽ không có ai đáp lại.

Tiểu Đồng quay đầu hỏi Chung Cẩn: “Sao họ không ra? Có phải ba không gọi điện thoại trước không?”

Con bé nắm tay nhỏ, lẩm bẩm oán giận: “Ôi chao, đại ca ơi, làm ơn lần sau đến thăm nhớ gọi điện thoại trước nhé, nếu không người ta cũng không biết ba đến đâu.”

Chung Cẩn đưa tay véo má bé: “Con gọi ai là đại ca đấy? Lớn bé gì không biết.”

Tiểu Đồng trừng mắt nghiêm túc giảng đạo lý cho Chung Cẩn:

“Ba không hẹn trước gọi điện thoại, hai người rất khó gặp nhau. Ba đến nhà họ, họ lại đi nhà ba xem ba, ba về nhà, họ đợi không được ba, lại đã đi rồi.”

“Cho nên, hừ, mọi người cứ không gặp được mặt nhau.” Đứa trẻ bất đắc dĩ buông tay.

Bị bé nói như vậy, Chung Cẩn cũng hoảng hốt cảm thấy, họ giống như thật sự vẫn còn sống cùng mình trong một thế giới, chỉ là luôn trùng hợp bỏ lỡ nhau mà thôi.

Lúc anh ở Hải Sơn, có lẽ họ ở nhà, ở xưởng, trên đường đi Hải Sơn thăm anh.

Lúc anh đến Kinh Thị, có lẽ họ vừa đi du lịch.

Một khi chấp nhận giả thiết này, Chung Cẩn liền cảm thấy hình ảnh của họ một lần nữa sống động lên, có một cảm giác mọi người đều đang sống rất tốt trong không gian thời gian của riêng mình.

Tiểu Đồng lại ở bên kia lục lọi chiếc cặp sách nhỏ của mình, từ bên trong lấy ra kẹo que sữa chua trái cây bày trước mộ bia,

trước khi đặt lên, con bé còn chu đáo dùng tay nhỏ lau đi lớp đất vàng.

Dọn đồ xong, Tiểu Đồng vỗ vỗ tay, chống tay vào đầu gối đứng lên:

“Đặt lên một ít đồ ăn vặt, đợi lúc họ về, sẽ biết là Tiểu Đồng đã đến, sau đó sẽ liên lạc với chúng ta.”

Chung Cẩn nhìn đứa trẻ tinh ranh ngây người, rồi đột nhiên thở ra một hơi như trút được gánh nặng.

Anh đứng lên: “Đi thôi, gió lớn quá, đừng để bị cảm.”

Thu Sanh đứng sau lưng anh, sửa sửa mái tóc dài bị gió thổi rối, đi theo nói một tiếng: “Ba mẹ, Chung Ngôn, chúng con đi đây, lần sau lại đưa con đến thăm mọi người.”

Chung Cẩn quay đầu lại, kinh ngạc nhìn cô một cái.

Ra khỏi khu mộ nhỏ này, Thu Sanh giải thích: “Ba mẹ vẫn chưa biết chúng ta ly hôn, gọi chú dì họ sẽ thấy kỳ lạ.”

Chung Cẩn gật đầu: “Ừ, vậy đừng nói cho họ, đỡ họ lo lắng.”

Trước khi rời khỏi nghĩa trang, Chung Cẩn lại đến văn phòng quản lý một chuyến, nghĩ xem có cần trả thêm phí không, tiện thể dặn dò họ, đợi sau khi hết bão cát, nhớ dọn dẹp mộ bia một chút.

Người thu phí ở văn phòng quản lý vẫn là ông cụ hôm trước, Chung Cẩn đến hỏi về phí, ông cụ nói: “Phí nhà cậu không phải mới đóng rồi sao? Tết Âm Lịch lúc ấy có người đến đóng.”

Chung Cẩn nghi hoặc hỏi: “Người nộp phí trông đại khái thế nào ạ?”

Trong nhà cũng không có người thân nào dư dả, bạn bè chơi tốt cũng chỉ có Vu Phi Dương và mấy người kia, có lẽ là bạn bè đến tế bái tiện thể giúp anh đóng mà không nói.

Ông cụ hồi tưởng một chút: "Một người đàn ông cao to, mặc vest và áo khoác đen, nhìn là biết có tiền, giống như một ông chủ lớn, khoảng 30 tuổi gì đó."

Người phù hợp với những đặc điểm này mà ông cụ nói, chỉ có Thu Trầm.

Chung Cẩn hiểu ra, cảm ơn ông cụ xong, lại ôm Tiểu Đồng quay người, cùng Thu Sanh đi ra khỏi văn phòng quản lý.

"Anh trai em đến à?" Chung Cẩn hỏi.

Thu Sanh khẽ "ừ" một tiếng.

Chung Cẩn: "Cảm ơn, làm phiền mọi người rồi."

Thu Sanh liền không nói gì.

Mãi đến khi đến bãi đỗ xe, mọi người phủi lớp bụi vàng trên người rồi lên xe, Thu Sanh mới nhiều lần nhìn về phía Chung Cẩn, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Chung Cẩn đỡ vô lăng, nghiêng đầu hỏi cô: "Sao vậy?"

Thu Sanh: "Có chuyện, em không biết nên nói với anh thế nào, hay là nói, em không biết có nên nói với anh không."

"Nguyên nhân em đồng ý ly hôn lúc trước?" Chung Cẩn lập tức hỏi: "Vậy thì chắc chắn phải nói rồi, đừng nói linh tinh, nói ngay đi."

“Không phải cái này, là anh trai em.”

Chung Cẩn: “Hả?”

Chương 105

DTV-EBOOK

“Anh trai em nhiều năm như vậy không yêu đương, cũng không kết hôn, hình như là bởi vì Chung Ngôn.”

Chung Cẩn bật đèn xi nhan, dừng xe vào một khoảng đất trống bên cạnh bãi đỗ xe, anh kinh ngạc quay đầu lại: “Em nói cái gì?”

Một nhân viên bảo vệ chạy chậm tới, gõ cửa sổ xe, vừa chạy vừa kêu: “Sư phụ, chỗ này không được đỗ xe, nhanh chóng đi xuống dưới.”

Chung Cẩn lên tiếng, một lần nữa lái xe đi ra ngoài.

Thu Sanh giơ tay ra hiệu bảo anh bình tĩnh: “Thật ra em cũng chỉ đoán thôi, khi đó chúng ta vẫn chưa ly hôn, em vô tình nhìn thấy trong ví tiền của anh trai em có một tấm ảnh của Chung Ngôn, là ảnh cắt ra từ một tấm ảnh chụp chung lớn, xem bối cảnh hình như là tiệc tối do nhãn hiệu nào đó mời.”

“Cho nên không phải vì anh nên anh trai em đến nghĩa trang, mà là chính anh ấy đến đúng không?”

Thu Sanh gật đầu: “Ừ.”

Tuy rằng khi đó Chung Cẩn là em rể của Thu Trầm, nhưng đội điều tra hình sự cả ngày bận đến bay người, anh và Thu Trầm một năm còn không gặp nhau được hai lần.

Sau khi tốt nghiệp, Chung Ngôn liền vào công ty nhà, cô ấy và Thu Trầm quả thật có rất nhiều cơ hội tiếp xúc. Nếu ảnh chụp là cắt ra từ ảnh chụp chung ở tiệc tối, vậy có nghĩa là Thu Trầm

đơn phương yêu thầm.

Cho nên, điều này cũng giải thích vì sao Thu Trầm lại để bụng Tiểu Đồng như vậy.

Tiểu Đồng không chỉ là cháu gái, mà còn là con gái của Chung Cẩn, trên người Tiểu Đồng đồng thời chảy dòng máu của Thu Sanh và Chung Ngôn.

Thu Trầm yêu thầm Chung Ngôn, vừa nghe có vẻ không thể tưởng tượng, nhưng nghĩ kỹ lại, thật ra đã có dấu vết từ rất nhiều nơi. Chẳng qua Chung Cẩn chưa từng nghĩ theo hướng này, nên cũng tự nhiên bỏ qua những chi tiết đó.

Sau khi biết chuyện này, tình cảm của Chung Cẩn dành cho Thu Trầm trở nên càng thêm phức tạp, ngoài mối quan hệ anh vợ em rể, còn vì nhớ đến một người, thêm chút đồng cảm thân thiết.

Về đến nhà, Thu Trầm và Đào Tư Viện đều ở đó.

Thu Trầm tối qua tăng ca cả đêm, bây giờ đang nằm ngủ trên sofa, trên người anh vẫn mặc quần áo ở nhà của Chung Cẩn, phỏng chừng là quá mệt mỏi, ngủ say như chết.

Đào Tư Viện đang làm sủi cảo ở bàn ăn, thấy họ về, cười gọi:

“Mẹ bảo dì đến băm nhân sủi cảo, biết Chung Cẩn không thích người ngoài ở nhà, mẹ đã bảo dì về trước rồi, tiếp theo chúng ta tự làm sủi cảo thôi.”

Đào Tư Viện cũng lo lắng Chung Cẩn đi tảo mộ tâm trạng không tốt, nên Thu Trầm dù phải tăng ca cả đêm, cũng bị bà mạnh mẽ lôi đến đây.

Tiểu Đồng vừa nghe nói làm sủi cảo, xắn tay áo lên đòi làm ngay.

Đào Tư Viện vội nói: “Tiểu Đồng, bột còn chưa nhào xong, con đi thay quần áo rửa tay trước đi. Ôi chao, nhìn con người toàn đất cát.”

Chung Cẩn xách cổ áo sau của Tiểu Đồng, bế bé vào phòng vệ sinh.

Tiểu Đồng thu dọn sạch sẽ, chạy về đến bàn ăn, nhón chân, quang minh chính đại trộm một cục bột.

Bé cầm cục bột chạy đến phòng khách, ấn cục bột lên mặt Thu Trầm, dùng mặt anh làm thớt, xoa cục bột thành hình tròn, dính lên mũi Thu Trầm, rồi che miệng cười khúc khích:

“Cậu có cái mũi hề to quá.”

Nhắc đến hề, Tiểu Đồng lại nhớ đến lúc Tết Âm Lịch Thu Trầm mua tranh dán tường cho bé, trong đó có hình hề.

Tiểu Đồng bước chân ngắn ngủn chạy về phòng ngủ, lấy tranh dán tường từ ngăn kéo tủ đầu giường ra, lại chạy về chỗ Thu Trầm, xé tranh dán tường ra, từng tờ dán lên mặt Thu Trầm.

Chung Cẩn đi tới, thấp giọng mắng Tiểu Đồng vài câu, bảo bé không được làm phiền cậu ngủ.

Thu Trầm như xác chết trồi dậy mở mắt, trên mặt đầy tranh dán tường và bột, trừng mắt nhìn Chung Cẩn: “Tự dưng cậu mắng con bé làm gì?”

Chung Cẩn ôm bình giữ nhiệt, vẻ mặt cạn lời: “Tự dưng? Anh có muốn đi soi gương xem bộ dạng anh bây giờ không?”

Thu Trầm không để ý đến anh, vươn tay nhéo nhéo má phúng phính của Tiểu Đồng: “Con cứ chơi đi, đừng động vào ba con.”

Chung Cẩn: “Tôi rảnh hơi quản anh.”

Anh quay người, ôm bình giữ nhiệt đi đến bên bếp rót thêm nước sôi.

Đào Tư Viện thò đầu nhìn thoáng qua, thấy nước sôi đổ vào bình giữ nhiệt, trong nước hiện lên vài quả kỷ tử, nhìn xuống dưới còn có một ít dược liệu khác.

Bà lại rụt đầu về, nghiêng đầu dựa vào tai Thu Sanh, nhỏ giọng nói: “Hai đứa kia tiết chế một chút, nó cứ bồi bổ thế này cũng không phải cách.”

Thu Sanh: “……”

Chung Cẩn: “……?”

“Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Con…… Chúng con…… Cái đó, cái này, không có.”

Đào Tư Viện: “Đều là người từng trải, đều hiểu.”

Thu Sanh quả thực là càng nói càng sai, sau đó dứt khoát mặc kệ. Cô và Chung Cẩn ở chung dưới một mái nhà lâu như vậy, lại là vợ chồng cũ, cũng khó trách người khác hiểu lầm.

Sau khi nhào bột xong, Đào Tư Viện gọi Tiểu Đồng đến làm sủi cảo, chia cho bé một ít bột, bảo bé tự chơi một bên.

Tiểu Đồng quỳ trên ghế ăn cơm, miệng hát bài hát trẻ con học ở trường mẫu giáo: “Làm sủi cảo làm sủi cảo nhào nhào nặn nặn, bé ngoan bé ngoan xoa xoa đầu, bé hư bé hư đánh đít.”

Vừa hát vừa ném những chiếc sủi cảo hình thù kỳ lạ con bé nặn được lên thớt.

Sau đó Đào Tư Viện nấu chín những chiếc sủi cảo của Tiểu Đồng, múc ra bát, Tiểu Đồng đứng bên cạnh nhìn chằm chằm: "Cái này là con gói."

"Đúng vậy, con gói cái này cho cậu ăn, bé con của chúng ta ăn bà gói, bà gói nhiều nhân thịt, lại đẹp nữa."

"OKOK." Tiểu Đồng gật đầu, dũng cảm bước những bước chân ngắn ngủn đi tới đi lui.

Nói là ăn sủi cảo, thật ra cũng không chỉ ăn sủi cảo, Đào Tư Viện không biết làm món khác, nên đặt cả bàn ăn ở khách sạn.

Bày đồ ăn lên bàn, Đào Tư Viện hỏi Thu Trầm: "Con với Chung Cẩn có muốn uống chút rượu không?"

Thu Trầm ngồi dậy từ sofa, cục bột trên mũi lăn xuống, anh nhanh tay lẹ mắt bắt được: "Con sao cũng được, Chung Cẩn cậu có uống không?"

Chung Cẩn nhấc bình giữ nhiệt: "Tôi kiêng rượu, sau này uống rượu không cần hỏi tôi nữa."

Đào Tư Viện lại hỏi Thu Sanh: "Con thì sao? Hai mẹ con mình uống chút nhé?"

"Vâng." Thu Sanh sảng khoái đáp ứng, chạy đến tủ rượu tìm ly rượu vang đỏ.

Trên bàn ăn, Chung Cẩn đặt bình giữ nhiệt trong tầm tay, đồ ăn trên bàn anh cũng chọn những món thanh đạm dinh dưỡng mà ăn. Thu Trầm vừa định nói, người này còn trẻ mà đã bắt đầu dưỡng sinh như bố anh rồi.

Kết quả Chung Cẩn liền đón ánh mắt Thu Trầm, vẻ mặt nghiêm

túc nói: “Anh già đầu rồi, cũng nên suy xét chuyện cá nhân đi, anh còn định cả đời làm vua ếch à?”

Thu Trầm, xong rồi, người này hoàn toàn hóa thành bố rồi.

Ngày hôm sau ở Kinh Thị, Thu Sanh đưa Tiểu Đồng đi cắt tóc, không phải muốn cắt quá ngắn, chỉ là mái tóc dài trước đây chưa từng tỉa tót, dài ra có chút lộn xộn, muốn sửa lại cho con bé một chút hình dáng.

Thu Sanh dùng tên Tiểu Đồng đặt lịch hẹn trước, đến tiệm, Thu Sanh báo số điện thoại đã hẹn.

Nhân viên lễ tân là một cậu nam sinh cao gầy, dáng vẻ thư sinh, sau khi kiểm tra lịch hẹn, cậu cười thân thiện, lộ ra hàm răng trắng đều: “Chào ngài, xin hỏi có phải là tiểu thư Chung Vân Đồng không ạ?”

Thu Sanh chỉ chỉ cô bé lùn lùn đứng bên cạnh: “Vị này chính là tiểu thư Chung Vân Đồng.”

Cậu nam sinh vẫn cười ôn hòa, cúi người, nghiêm túc nói với Tiểu Đồng: “Chào cô, cô Chung, rất vui được phục vụ cô, tôi là chuyên gia tư vấn tạo mẫu tóc riêng của cô, Tiểu Nham.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đồng lập tức đỏ bừng, con bé cố gắng kiềm chế, rất lễ phép chào hỏi anh đẹp trai:

“Chào anh, em là Chung Vân Đồng, em ba tuổi rưỡi, học lớp mầm ở trường mẫu giáo Ngỗng Trắng.”

Lúc anh đẹp trai quay người đi lấy áo choàng cắt tóc cho trẻ em, Tiểu Đồng che miệng, dậm chân, hưng phấn nói với Thu Sanh:

“Mẹ ơi, vừa nãy anh ấy gọi con là cô Chung đấy mẹ.”

Thấy anh đẹp trai cầm áo choàng quay lại, Tiểu Đồng lại lập tức giả bộ rất nghiêm túc, bình tĩnh đứng sang một bên.

Anh đẹp trai giúp bé mặc áo choàng, cúi người nói: "Cô Chung, mời cô đi theo tôi sang bên này, bên này đã sắp xếp chuyên gia gội đầu cho cô trước ạ."

Tiểu Đồng được nắm tay, thoải mái hào phóng đi theo anh đẹp trai, chẳng qua đột nhiên nhớ ra thân phận "cô Chung" khiến con bé hơi căng thẳng.

Trong khi cô Thu dẫn cô Chung đi tận hưởng dịch vụ salon cao cấp ở khu nhà giàu Kinh Thị, thì cậu Chung Cẩn cũng đang chờ cắt tóc.

Chung Cẩn và Vu Phi Dương ngồi xổm trên chiếc ghế băng nhỏ trong tiệm cắt tóc, đợi người đàn ông trung niên phía trước cắt xong tóc, mới đến lượt hai người họ.

Vu Phi Dương khoanh chân oán trách với Chung Cẩn: "Trước đây ở đây gội cắt có 10 tệ thôi mà? Sau Tết năm nay liền tăng giá, chỉ cắt đầu là 10 tệ, gội đầu thì thêm 4 tệ nữa."

Ông Vương nghe thấy Vu Phi Dương oán trách, liếc mắt nhìn qua cặp kính: "Nếu ngại đắt thì các cậu tự gội đi, tôi không tính tiền nước và dầu gội."

Vu Phi Dương nóng lòng muốn thử: "Vậy chúng ta tự gội đầu to đi, cậu gội cho tôi, tôi gội cho cậu, hai ta tiết kiệm được 8 tệ đấy."

Chung Cẩn không phải vì tiết kiệm tiền, chủ yếu là anh thấy tay ông Vương run rẩy sắp thành cái sàng rồi, để ông gội còn không bằng tự anh gội cho xong.

Lúc cắt tóc, ông Vương nói tiệm cắt tóc này cũng chỉ mới mở năm nay, sang năm đầu năm khu nhà trệt này phải giải tỏa hết,

vừa lúc ông tuổi cũng cao, làm không nổi nữa, về nhà hưởng phúc.

Chung Cẩn không biết tiệm cắt tóc này mở bao lâu, dù sao từ hồi Vu Phi Dương học cấp ba, có một lần đạp xe ngang qua đây, phát hiện tiệm này mới mở, mấy người bạn anh vẫn luôn cắt tóc ở đây.

Bây giờ nghe nói tiệm không còn nữa, còn có chút buồn bã khó hiểu.

Hai người với mái tóc ngắn vừa cắt xong thoải mái tươi tắn, cùng nhau đi ra đầu ngõ, Vu Phi Dương chiều còn có việc, đỡ cửa xe hỏi: "Cậu đi đâu đấy? Tôi đưa cậu đi."

Chung Cẩn xua tay: "Cậu bận thì cứ đi đi, tôi gọi taxi đi tìm Thu Sanh và con bé."

"À đúng rồi."

Vu Phi Dương lấy ví ra, rút từ bên trong một chiếc bao lì xì:

"Cái này cho Tiểu Đồng, vốn định Tết đưa con bé, kết quả các cậu đi vội quá, mọi người cũng không tụ tập được."

Chung Cẩn nhận lấy bao lì xì: "Con bé mà biết tôi gặp cậu, chắc chắn lại nháo lên đòi cậu vuốt lông nó cho xem."

"Lần này thật không vuốt được rồi, bên đội điều tra hình sự gửi đến một đống lớn vật chứng, ngày nào cũng như đòi mạng muốn giám định kết quả, khoa chúng ta kỳ nghỉ này tăng ca tập thể, hôm nay tôi còn tranh thủ giờ ăn trưa chạy ra đây."

"Vậy cậu ăn cơm thế nào bây giờ? Đi phía trước ăn bát mì tương trộn?"

Vu Phi Dương xua tay: “Không được, không có thời gian la cà bên ngoài, tôi lát nữa tìm siêu thị mua cái bánh mì ăn tạm.”

“Vậy cậu đi nhanh đi.” Chung Cẩn thúc giục anh.

Vu Phi Dương ngồi vào xe, lại thò nửa đầu ra, giọng điệu trịnh trọng nói: “Đầu to, tính chuyện quay lại đi, không làm hình sự được thì làm việc khác trước, bọn tôi đều rất nhớ cậu. Thật đấy, mỗi lần uống rượu Chu Thiên đều để riêng cho cậu một chén, dù biết cậu không đến uống, nhưng lần nào cậu ấy cũng rót đầy.”

Chung Cẩn: “…… Lòng tốt của cậu tôi nhận, cậu bảo Chu Thiên lần sau đừng làm thế nữa…… Không may mắn.”

Vu Phi Dương cũng vui vẻ một chút: “Dù sao tự cậu suy nghĩ đi, bọn tôi đều mong cậu trở về.”

Anh chui vào xe, cánh tay thò ra ngoài cửa sổ vẫy vài cái, rồi lái xe đi.

Chung Cẩn gọi taxi đi tìm Thu Sanh và con gái, anh đến salon cao cấp kia thì Tiểu Đồng đã cắt tóc xong rồi, trên đầu lấp lánh mái tóc mới, ngồi trên sofa uống nước trái cây, ăn bánh ngọt nhỏ.

Một bàn tay nhỏ béo ú đặt trên tay vịn sofa, thầy Billy đang miễn phí làm móng cho con bé.

Thật lòng mà nói, Chung Cẩn thật ra không thấy kiểu tóc này của Tiểu Đồng có gì thay đổi lớn, trừ việc đen bóng và suôn thẳng hơn, độ dài và hình dáng đều không khác gì trước.

Thu Sanh thì liếc mắt một cái đã nhận ra Chung Cẩn cắt tóc: “Anh đi chỗ ông Vương cắt à?”

“Ừ, 10 tệ mà cắt được ngắn thế này, hời không?”

Thật ra tay nghề cắt tóc nam của ông Vương cũng được, hơn nữa tóc Chung Cẩn chất tốt, mặt đẹp, nên kiểu tóc ngắn đơn giản này rất hợp với khí chất của anh.

Dù sao Chung Cẩn ở những phương diện này cũng rất không để ý, mọi nhu cầu sinh hoạt của anh chỉ cần đơn giản thoải mái là được.

Chương 106

DTV-EBOOK

Thu Sanh cổ vũ nói một câu: “Không tệ, đẹp.”

Chung Cẩn vuốt vuốt tóc mái trên trán: “Tóc Tiểu Đồng làm cũng khá tốt, cắt cái đầu này chắc cũng phải 50 tệ nhỉ?”

Đang sơn móng tay cho trẻ con, thầy Billy tay run lên, biểu cảm có chút phức tạp.

Thu Sanh mặt không đổi sắc uống một ngụm nước trái cây: “Cũng gần thế.”

Cô sẽ không nói cho Chung Cẩn biết, ở đây cắt tóc loại rẻ nhất cũng 800 tệ trở lên, nếu không thằng nhóc này chắc chắn tâm lý không cân bằng, cứ để anh ta không biết gì, mãi mãi là một thằng ngốc cắt tóc 10 tệ mà vẫn vui vẻ đi.

Ra khỏi tiệm làm tóc, Chung Cẩn hỏi: “Trưa nay muốn ăn gì? Lẩu đồng được không?”

Thu Sanh: “Em sao cũng được.”

Chung Cẩn lại hỏi Tiểu Đồng: “Chung Vân Đồng con thì sao? Ăn lẩu dê được không?”

Tiểu Đồng nhéo tay nhỏ, toàn diện khoe bộ móng tay mới, là hình vẽ ngôi sao nhỏ và mặt cười đen trắng, riêng ngón út còn dán viên kim cương lấp lánh.

Cô bé béo ngẩng cằm, vẻ mặt kiêu ngạo: “Ba phải gọi con là cô Chung.”

Chung Cẩn: "……? Rốt cuộc con có ăn không?"

Tiểu Đồng nhéo tay, ra vẻ tao nhã lặp lại: "Ba nói đi, cô Chung, xin hỏi lẩu dê cô có muốn ăn không ạ?"

Chung Cẩn quay người đi luôn: "Xem ra con không muốn ăn, vậy thôi, uống sữa đậu nành đi con."

Đứa trẻ rắc rối một giây phá công, ôm chân Chung Cẩn gào khóc: "Con muốn ăn thịt dê, con không cần uống sữa đậu nành, ba ơi, Tiểu Đồng muốn ăn thịt dê, cảm ơn ba."

Từ Kinh Thị trở về Hải Sơn, cuộc sống lại rơi vào những ngày bận rộn lặp đi lặp lại, mỗi sáng ba người cùng nhau ra cửa, Thu Sanh lái xe đi trước đến văn phòng, Chung Cẩn lái xe đưa Tiểu Đồng đi học tiện đường đến đồn công an.

Cuối tuần họ sẽ đưa Tiểu Đồng đi bắt côn trùng trên núi, đào cây cỏ, cũng sẽ ra bờ biển nhặt vỏ ốc, đào cát biển, mang về nhà tiếp tục làm phong phú chiếc bể sinh thái của con bé.

Sau một thời gian nỗ lực, bể sinh thái thật sự đã tự thành một thế giới nhỏ, bên trong có mô hình núi non rừng rậm và đại dương thu nhỏ, trồng rất nhiều cây nhỏ, còn nuôi lớn bé mấy chục loại côn trùng nhỏ, bể sinh thái tồn tại chuỗi thức ăn tự nhiên, động thực vật gần như mỗi ngày đều tiêu vong, cần kịp thời bổ sung những loài mới vào.

Để duy trì cân bằng sinh thái, cả nhà ba người đóng vai Chúa sáng thế đã tốn không ít công sức.

Sau này chuyện bể sinh thái bị cô La biết, cô La còn xin ảnh chụp của Chung Cẩn, gửi vào nhóm phụ huynh, kêu gọi các phụ huynh có thể cùng con chơi trò này, đây là một điển phạm giáo dục thông qua vui chơi rất tốt.

Bất quá các phụ huynh khác chỉ nhìn chiếc bể sinh thái khổng lồ kia đã chùn bước, ngày thường làm trâu làm ngựa đã mệt chết đi sống lại, không có mấy ai còn sức lực làm loại đồ vật này.

Thời tiết hoàn toàn nóng lên, trường mẫu giáo giao bài tập cuối tuần cho phụ huynh, yêu cầu họ dạy con học bơi.

Hải Sơn gần biển, học bơi là môn bắt buộc của mọi đứa trẻ.

Sợ cuối tuần hồ bơi đông người, Chung Cẩn và họ sáng sớm đã lái xe đến hồ bơi.

Tiểu Đồng mặc bộ đồ bơi liền thân bó sát, đội mũ bơi và kính bơi, cái bụng nhỏ phúng phính từ phòng thay đồ nữ đi ra.

Thu Sanh còn chưa thay đồ xong, Tiểu Đồng đã tự chạy ra trước, con bé đứng bên cạnh bể bơi, nhìn những người lớn cởi quần áo trông không khác gì nhau, nghển cổ lên kêu to:

“Ai là ba con?”

Có mấy người lớn quay đầu lại, nhìn thấy một đứa bé tròn vo mập mạp đứng ở bên kia, đáng yêu vô cùng, có người cố ý trêu con bé: “Ta là ba con.”

Tiểu Đồng chạy tới, ngồi xổm xuống, vén mũ bơi của người kia lên nhìn nhìn:

“Không phải đâu, ba con giữa đỉnh đầu cũng có tóc, không giống chú, hơi giống quả trứng luộc.”

Xung quanh vang lên một tràng cười thiện ý, người vọng tưởng làm ba người ta xấu hổ chết đứng, lặn xuống nước bơi trốn.

Chung Cẩn từ dưới nước đi tới, anh đứng ở khu vực nước nông,

nắm tay Tiểu Đồng đi dọc theo mép bể bơi, đến chỗ thang cuốn, anh bảo Tiểu Đồng bám vào thang cuốn đi xuống nước.

Trong nước có lực nổi, Tiểu Đồng đứng không vững, sợ hãi ôm chặt eo Chung Cẩn không buông tay.

Chung Cẩn không vội dạy bé bơi, chỉ thoải mái chơi đùa cùng bé dưới nước, anh tuy chưa từng dạy ai bơi, nhưng đã học bơi rồi, chỉ cần làm cho bé không sợ nước, việc bơi lội đã thành công một nửa.

Dưới sự dẫn dắt của Chung Cẩn, Tiểu Đồng cũng từ chỗ sợ hãi ban đầu, trở thành dám buông tay Chung Cẩn, bám vào phao bơi đi được hai bước trong nước.

Thu Sanh thay đồ xong, trực tiếp xuống nước, cô như một nàng tiên cá, tao nhã bơi đến bên này, lượn một vòng quanh họ, khu vực nước nông người lớn bơi không thoải mái, cô quay người lại bơi đi.

Chung Cẩn đỡ eo Tiểu Đồng, bảo bé nằm sấp xuống nước, bảo bé thử đá chân.

Vốn định cho Tiểu Đồng cảm nhận lực nổi của nước, Tiểu Đồng khua tay khua chân trong nước một lúc, Chung Cẩn cảm thấy bé hình như có thể tự nổi lên, liền hơi buông tay ra.

Kết quả anh vừa buông tay, đầu tròn của Tiểu Đồng nổi trên mặt nước, mông nhô lên, tứ chi dưới nước hài hòa quẫy đạp, cứ thế bơi lội uyển chuyển.

Chung Cẩn: "…… Bơi chó?"

Tiểu Đồng bơi chó ở phía trước, động tác trông rất nhàn nhã, Chung Cẩn vẫn không yên tâm, anh theo sát phía sau bé, bé mập hơi chìm xuống nước một chút, anh lập tức đưa tay ra đỡ,

nhưng chưa đợi tay anh chạm vào bé, Tiểu Đồng đã quẫy nước nhanh hơn, thân thể lại nổi lên.

Chung Cẩn cười nói: “Con lợn thành thật này bơi cũng khá đấy.”

Tiểu Đồng chân mập đạp mạnh một cái, hất nước tung tóe lên người Chung Cẩn.

Lúc Thu Sanh bơi trở lại phát hiện Tiểu Đồng đã biết bơi, kinh ngạc vui mừng bơi tới xem, thấy Tiểu Đồng nằm sấp trên mặt nước, cánh tay mập mạp phía trước phành phạch quẫy nước, chân ngắn nhỏ phía sau vừa quẫy vừa đạp, cái mông tròn vo nổi chìm trên mặt nước, cô trực tiếp bị dáng vẻ ngây thơ đó làm cho bật cười.

Cô chạy đến phòng thay đồ lấy điện thoại quay phim.

Quay xong video Tiểu Đồng bơi chó, Thu Sanh thấy trong nhóm phụ huynh có người gửi video con mình học bơi, Thu Sanh liền gửi video Tiểu Đồng bơi chó vào nhóm.

Video bơi chó của heo béo nhỏ nhanh chóng nhận được một loạt ha ha ha ha.

Cô La còn nói: “Tôi làm giáo viên mầm non bao nhiêu năm nay, vẫn là lần đầu tiên thấy trẻ con người mà có thể bơi chó chuẩn như vậy.”

Còn có phụ huynh nói: “Giống y hệt tư thế bơi của con Corgi nhà tôi.”

Các phụ huynh khác lại một trận cười ầm lên.

Thu Sanh cảm thấy quá buồn cười, liền gửi đoạn video này vào nhóm làm việc của cô.

Hiện tại Điền Nhĩ và mấy trợ lý đều là fan của Tiểu Đồng, xem xong video bắt đầu điên cuồng khen ngợi, còn tuyên bố bây giờ phải đến trộm con bé.

Thu Sanh trêu chọc họ vài câu, điện thoại liền vang lên, nhấc máy lên xem, là đối tác Vân ca gọi lại.

Nhấc máy, Vân ca bên kia đi thẳng vào vấn đề: "Thu Sanh, cô có nghĩ đến việc mở một tài khoản video cho Tiểu Đồng không? Con bé làm hot girl mạng chắc chắn kiếm được nhiều tiền lắm, tôi có thể tìm riêng cho con bé một đội ngũ, trang bị tuyệt đối là loại đỉnh cấp."

Thu Sanh không hề nghĩ ngợi liền từ chối: "Thôi, trẻ con chúng tôi vẫn muốn để con bé lớn lên vui vẻ nhẹ nhàng, chuyện kiếm tiền không cần đến con bé."

Vân ca bên kia còn có chút tiếc nuối, bất quá nghe giọng Thu Sanh rất kiên quyết, cũng đành thôi.

Tiểu Đồng cuối tuần học bơi hai ngày, cũng không rảnh đi bắt sâu nhỏ. Tối thứ hai tắm xong, cô bé béo đội đèn pin nhỏ trên đầu, mặc đồ ngủ đứng ở ban công tối đen, chống tay vào thành kính bể sinh thái nhìn vào trong.

Ban đêm đội đèn pin xem bên trong bể sinh thái, cảm giác hoàn toàn khác ban ngày, bên trong bể kính như một thế giới thần bí chân thật hơn.

Trong bể sinh thái, một con kiến đầu to đang tha con mồi về tổ, tha được một nửa thì bị một con dế nhỏ chặn lại, kiến và dế đánh nhau tranh mồi, dế chạy trốn, kiến điên cuồng đuổi theo không ngừng.

Tiểu Đồng xem mê mẩn, Chung Cẩn đến gọi bé về ngủ, Tiểu Đồng chống tay vào thành kính giả vờ không nghe thấy.

Chung Cẩn mặc đồ ngủ đứng bên cửa lùa, bình tĩnh hỏi: “Con có muốn đi ăn đồ nướng BBQ không?”

Tiểu Đồng lập tức quay người lại: “Muốn ạ.”

Chung Cẩn: “Vậy vào ngủ đi.”

Tiểu Đồng bị Chung Cẩn kéo trở về, bé ôm cánh tay Chung Cẩn, lầm bầm: “Ba nói ăn đồ nướng BBQ, con nghe thấy rồi.”

“Vậy ba gọi con ngủ sao con không nghe thấy?”

Tiểu Đồng há to miệng tiến sát cánh tay Chung Cẩn, giả vờ muốn cắn anh, Chung Cẩn cũng không né, đứng yên cho con bé cắn, Tiểu Đồng lại chỉ dùng trán cọ cọ vào cánh tay Chung Cẩn.

Văn phòng của Thu Sanh chuẩn bị lâu như vậy, video đầu tiên cuối cùng cũng sắp ra mắt, mấy ngày nay mọi người đều đang duyệt lần cuối video sắp công bố.

Chung Cẩn thấy cô ôm laptop gõ chữ liên tục, liền không làm phiền cô, quay người bế Tiểu Đồng vào phòng ngủ chính.

Anh gỡ chiếc đèn pin trên đầu Tiểu Đồng xuống, dùng tay vuốt vuốt mái tóc rối của bé, vén chăn lên bảo bé nằm vào.

Chung Cẩn nằm xuống giường bên cạnh, thấy bé vẫn trừng mắt to, hỏi: “Không buồn ngủ à? Mau ngủ đi, mai còn phải đi học.”

Tiểu Đồng trông không hề buồn ngủ, bé xoay người chen qua, ôm cổ Chung Cẩn, dụi đầu vào ngực anh, chớp mắt hỏi:

“Ba ơi, cái con suối nhỏ mà chúng ta hay đi bắt sâu ấy, ba còn nhớ không?”

“Ừ.”

Tay Tiểu Đồng đặt lên cằm Chung Cẩn, lòng bàn tay vuốt ve bộ râu lún phún của anh: “Con muốn đi xem ban đêm con suối nhỏ trông như thế nào.”

“Con thật đúng là nghĩ gì muốn nấy, muộn thế này ai chịu đi con suối nhỏ với con? Con gọi Tang Bưu và Tạp Động đi cùng con.”

Tạp Động chính là con ếch xanh mập mạp kia, bởi vì bể sinh thái có một cái cổng vòm làm bằng đá, ếch xanh khi còn nhỏ thích chui vào cái hang đó, sau này lớn lên, con ếch xanh ngốc nghếch hoàn toàn không biết gì về hình thể mập mạp của mình, vẫn cứ chui vào cái lỗ nhỏ đó, lần nào cũng bị kẹt lại không ra được.

Cho nên Tiểu Đồng đặt tên cho con ếch xanh là Tạp Động.

“Không, ba đi với con.” Tiểu Đồng ôm cổ Chung Cẩn lầm bầm nũng nịu.

Chung Cẩn không nói gì, Tiểu Đồng ngẩng mặt nhìn Chung Cẩn, thấy anh đang trừng mắt mình, cô bé mập lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt lại, con bé rất biết nhìn sắc mặt.

Mắt nhắm được một lúc, Tiểu Đồng lại lặng lẽ hé mắt ra, mở một con mắt, thấy Chung Cẩn vẫn đang trừng mình, con bé liền khẽ cười hi hi.

Chung Cẩn nhẹ nhàng nắm mặt bé, bất đắc dĩ thở dài: “Thật sự muốn đi con suối nhỏ xem à?”

Tiểu Đồng lập tức bò dậy khỏi giường, trượt xuống sàn, tự xỏ đôi giày có đèn nhấp nháy ở mép giường, còn cầm chiếc đèn pin đặt trên tủ đầu giường trong tay, sợ Chung Cẩn đổi ý, bé tự mình chuẩn bị trước.

Hai người họ nói với Thu Sanh về việc muốn đi con suối nhỏ, Thu Sanh sau một thoáng kinh ngạc, vui vẻ quyết định tham gia cùng họ.

Nửa tiếng sau, cô bé Chung Vân Đồng vốn dĩ phải ngủ để đi trường mẫu giáo, bây giờ đã xuất hiện ở con suối nhỏ yên tĩnh.

Bé đội đèn pin trên đầu, mặc bộ đồ thể thao dài tay dài chân, trên lưng đeo chiếc giỏ tre hình đồng hồ cát dùng để đựng côn trùng nhỏ, trên cổ tay còn đeo vòng đuổi muỗi.

Ba người họ xếp thành một hàng dọc đi dọc theo con đường nhỏ bên suối, Tiểu Đồng thường xuyên dừng lại, ngồi xổm xuống nhặt thứ gì đó bên đường nhét vào giỏ tre.

Con suối này rất cạn, chỗ sâu nhất cũng chỉ quá đầu gối Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng mặc ủng đi mưa, đi tới đi tới liền cố ý không đi đường nhỏ, đi xuống lòng suối, còn cố ý dẫm nước kêu soàn soạt, rồi quay đầu lại nhìn Chung Cẩn, Chung Cẩn không mắng con bé, con bé liền mạnh dạn tiếp tục đạp nước.

Chỗ con suối uốn lượn có một khúc rộng, bên này có một khu rừng nhỏ, chỗ này là nơi Tiểu Đồng thường đến bắt côn trùng, khu đất ẩm tự nhiên này có rất nhiều loại côn trùng.

Trước đây đều là ban ngày đến, lúc đó còn đỡ, ban đêm khuya tĩnh lặng, tiếng côn trùng kêu vang tiếng ếch kêu nối thành một mảnh.

Thu Sanh vốn dĩ rất sợ côn trùng, tuy rằng trong khoảng thời gian này bị con ma nhỏ ép buộc làm quen, bệnh tình có giảm bớt, nhưng đột nhiên phơi bày trong một khu vườn âm nhạc côn trùng như vậy, cô vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

Chung Cẩn cảm nhận được sự căng thẳng của Thu Sanh, chủ động đem tay đưa cho cô: “Cho anh mượn nắm một chút.”

Thu Sanh đặt tay vào lòng bàn tay Chung Cẩn, tay anh rất mỏng, mềm mại lạnh lẽo, vì luyện tập lâu dài, chỗ hổ khẩu có một lớp chai mỏng, những xúc cảm này đều rất quen thuộc với Thu Sanh.

Chung Cẩn lật ngược lòng bàn tay một chút, đổi tư thế nắm tay thành mười ngón tay đan vào nhau, dùng kiểu nắm tay khiến người ta an tâm hơn này nắm tay Thu Sanh đi về phía trước.

Tiểu Đồng căn bản không rảnh lo cho hai người lớn đang mập mờ kia, đôi ủng đi mưa to tướng của con bé dẫm qua một vũng nước, một con ếch xanh từ bên chân con bé nhảy qua, Tiểu Đồng đội đèn pin trên đầu đuổi theo.

Ếch xanh bị Tiểu Đồng đuổi chạy khắp nơi, có mấy lần nhảy đến bên chân Thu Sanh, Thu Sanh sợ hãi nhảy dựng lên.

Chương 107

DTV-EBOOK

Chung Cẩn buông tay Thu Sanh ra, bước lên phía trước một bước, cong lưng: “Lên đi, anh cõng em qua.”

Thu Sanh còn đang do dự.

Chung Cẩn liền nói: “Khu đất ẩm này ít nhất có mấy trăm con ếch xanh.”

Thu Sanh không chút do dự nhảy lên lưng Chung Cẩn, cánh tay như rong biển quấn lấy cổ anh, vội vàng thúc giục:

“Đi nhanh.”

“Em buông ra một chút, anh sắp bị em bóp chết rồi.” Chung Cẩn vừa nói, yết hầu dán sát lòng bàn tay Thu Sanh lăn lộn.

Thu Sanh xin lỗi buông tay ra một chút, rồi lại dùng ngón tay trấn an sờ sờ cái yết hầu nhô lên kia, chiếc đèn pin trong tay cô suýt chút nữa chọc vào đầu Chung Cẩn.

Chung Cẩn suýt chút nữa đứng không vững: “Em đừng lộn xộn, dùng đèn pin chiếu đường phía trước.”

Tiểu Đồng đi phía trước một đoạn, phát hiện ba mẹ không theo kịp, con bé lại dầm nước cạn soàn soạt quay trở lại. Nhìn thấy Chung Cẩn cõng Thu Sanh, con bé bình tĩnh quay người, tiếp tục đi về phía trước, như thể đã quen với cảnh này từ lâu.

Qua khỏi khu đất ẩm, phía trước là một bãi cỏ mềm mại, vì hơi nước phong phú, bãi cỏ này mọc đặc biệt dày, đạp lên rất êm

chân.

Chung Cẩn thả Thu Sanh xuống, Tiểu Đồng đang đi phía trước đột nhiên khựng lại, như nhìn thấy gì đó, đứng nhìn một lúc, bé hoảng hốt quay người chạy về phía họ, mặt đỏ bừng:

“Con thấy một con sâu bay nhỏ, nó cũng có đèn pin, a a a a, cứu mạng, sao sâu bay lại có đèn pin?”

Chung Cẩn đã đoán được con bé nói là đom đóm, anh dẫn Tiểu Đồng đi lên phía trước vài bước, tắt đèn pin, phát hiện trong rừng cây lấp lánh ánh sáng mỏng manh.

Trước đây chỉ nhìn thấy đom đóm trên sách vở, đây cũng là lần đầu tiên Chung Cẩn và Thu Sanh nhìn thấy đom đóm thật, ngay cả hai người lớn cũng có chút khó kìm nén sự kinh ngạc vui mừng.

Một tay nhỏ của Tiểu Đồng đặt trên giỏ tre, tay kia chỉ chỉ những con đom đóm phía trước: “Con muốn bắt một con sâu đèn về nuôi trong bể.”

“Không được.”

Chung Cẩn giải thích khoa học cho con bé: “Vì đom đóm rất yếu ớt, con dùng tay chạm vào nó, nó có thể chết ngay lập tức.”

Tiểu Đồng ngồi xổm xuống đất, che miệng nhỏ giọng đáp: “Vâng vâng, vậy chúng ta đến thưởng thức nó thôi.”

Họ ngồi xổm xuống cách đom đóm một đoạn ngắn, lặng lẽ nhìn một lúc, chân Tiểu Đồng ngồi xổm đã tê rần, con bé đứng dậy đẩy đẩy Chung Cẩn:

“Rất nhiều đom đóm nhấp nháy ở chân con.”

Chung Cẩn một lúc mới hiểu ra chân con bé bị tê, anh buồn cười hai tiếng, nắm lấy tay con bé, bảo con bé động đậy chân một chút là được.

Xem đom đóm xong, ba người đi dọc theo con đường cũ trở về.

Trẻ con ở giữa thiên nhiên luôn có thể giải phóng sức sống vô tận, đi dạo một vòng lớn như vậy, Tiểu Đồng cũng không mệt, lúc về vẫn thường xuyên ngồi xổm xuống, dùng đèn pin chiếu những con sâu nhỏ ẩn trong cỏ cây.

Bây giờ bé cẩn thận hơn nhiều, mỗi khi nhìn thấy một con sâu, bé đều quay đầu lại nghiêm túc hỏi Chung Cẩn: "Con sâu này con bắt được không? Nó có bị dọa chết không?"

Xác định những con sâu này dù bị bắt cũng không nguy hiểm đến tính mạng, Tiểu Đồng mới dám ra tay bắt.

Lúc Tiểu Đồng ngồi xổm bên đường đất bắt sâu nhỏ, Thu Sanh cũng như phát hiện ra gì đó, cô dùng đèn pin chiếu vào một bụi cỏ nhỏ, kêu "ồ" một tiếng, rồi ngồi xổm xuống, nhổ một cây cỏ lên, đưa đến trước mặt Chung Cẩn:

"Anh xem, đây có phải là rau hôi không? Chính là loại rau dại lần trước dì Lương mua về, có thể nấu lẩu ăn đấy."

Chung Cẩn cũng không chắc lắm, dì Lương thỉnh thoảng sẽ mua một ít rau dại từ những người nông dân xung quanh, anh nhìn lớn lên đều không khác nhau mấy.

Thu Sanh ngồi xổm xuống trực tiếp hành động: "Em cảm thấy đúng đấy, chúng ta nhổ một ít về, ngày mai bảo dì Lương xem, đúng thì chúng ta làm sủi cảo rau dại ăn."

Cô tự mình nhổ một ít, còn thúc giục Chung Cẩn: "Anh cũng nhổ đi, nhổ nhiều một chút."

“Lớn lên ở chỗ này ăn được sao?” Chung Cẩn nhíu mày nhìn những cây cỏ nhỏ mọc bên bờ bùn này, nhưng vẫn ngồi xổm xuống, cùng cô nhổ lên.

“Đương nhiên ăn được, đây đều là rau sạch không ô nhiễm.”

Tiểu Đồng bắt xong sâu nhỏ, dẫm lên cỏ lặng lẽ không một tiếng động đi đến sau lưng họ, con bé chui đầu vào giữa vai hai người lớn, đôi tay ngắn nhỏ dính đầy bùn ôm lấy cổ họ.

“Con rết ăn rau sao? Vậy con bắt nó lại.” Tiểu Đồng tự tin ưỡn ngực nhỏ, con bé là chuyên gia bắt sâu mà.

Tiểu Đồng chơi mệt ở bên suối nhỏ, lên xe liền dựa vào ghế trẻ em ngủ, trên mặt trên người đều dính bùn, khiến trong xe có mùi cỏ cây lẫn bùn đất.

Từ khi có con, thói quen sạch sẽ của Chung Cẩn gần như bị bé chữa khỏi.

Về đến nhà, Chung Cẩn muốn đánh thức Tiểu Đồng, bảo bé cùng mẹ đi tắm, kết quả Thu Sanh nói không cần, ôm bé mập mạp nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Chung Cẩn đứng ở cửa phòng tắm hỏi: “Con bé ngủ em tắm cho nó thế nào?”

Thu Sanh ném quần áo dính bùn của bé ra khỏi phòng tắm: “Em bế con tắm, anh đừng động vào, anh dọn dẹp bên ngoài đi.”

Thật lòng mà nói, đôi khi sự khéo léo của Thu Sanh khiến Chung Cẩn cũng phải bội phục, một đứa bé mập như vậy, cô nói bế là bế. Mấy ngày trước anh đến văn phòng Thu Sanh, nhìn thấy Thu Sanh đứng ở giá đỡ nâng một bao vải dệt, mấy chục cân vải dệt, cô nhẹ nhàng nhấc lên dọn dẹp xong.

Mỗi ngày ôm con, có thể so với huấn luyện cường độ cao.

Chung Cẩn cầm quần áo dính bùn và đôi ủng đi mưa ra ban công giặt, mở vòi nước xả bùn, giặt sơ một lần bằng tay, rồi ném vào máy giặt.

Đôi ủng đi mưa giặt xà phòng sạch sẽ phơi khô, rồi lại đến bên cửa, cầm đôi giày thể thao của anh và Thu Sanh ra ban công, dùng bàn chải chà sạch bùn đất trên mặt.

Dọn dẹp xong bên này, mở máy hút bụi hút nhà một lượt, trọng điểm hút bên cửa, chỗ đó rất nhiều bùn đất.

Cuối cùng nhà cũng sạch sẽ, Chung Cẩn đang định đi tắm, lại nhớ đến chiếc giỏ tre Tiểu Đồng mang về, và rau dại họ hái được.

Chọn rau dại xong, dùng túi kín bọc kỹ bỏ vào tủ lạnh, những thứ này phải đợi ngày mai dì Lương đến kiểm tra rồi mới được ăn.

Những con sâu nhỏ trong giỏ tre bỏ vào bể sinh thái.

Chung Cẩn nhìn chằm chằm một chút bên cổng vòm, đưa tay lôi Tạp Động ra, con ếch lại bị kẹt trong hang.

Giặt sạch chiếc giỏ tre treo lên lan can ban công, Chung Cẩn nghĩ thầm chắc là xong rồi, vừa quay đầu lại, nhìn thấy chiếc đèn pin nhỏ vẫn còn đặt trên tủ giày, trên đó cũng dính bùn.

Cuối cùng kết thúc việc giặt giũ, Chung Cẩn lại bị Thu Sanh gọi đến giúp Tiểu Đồng sấy tóc. Anh ôm bé đang ngủ ngồi trên bậc bồn rửa tay, để đầu bé ngửa ra sau, Thu Sanh cầm máy sấy ngồi xổm trên đất sấy tóc cho bé.

Máy sấy kêu ù ù, bé mập lại ngủ rất say.

Hình ảnh này có chút giống Chung Cẩn và Thu Sanh tắm cho Phao Phao trước đây, con chó đó cũng vậy, mỗi lần tắm xong là ngủ, họ tắm xong cho nó, rồi bế ra, đặt trên chiếc khăn tắm lớn lau khô, sấy xong một mặt, hai người lại nhấc bốn chân con chó lật người lại, tiếp tục sấy mặt kia.

Chung Cẩn nghĩ đến đây, đột nhiên nói: “Em còn nhớ Phao Phao……”

Lúc anh nói ra những lời này, Thu Sanh cũng gần như cùng lúc nói: “Trước đây Phao Phao cũng……”

Hai người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, khẽ cười một tiếng.

Sau đó không ai nói gì nữa, trong phòng tắm mang theo hơi ẩm sau khi tắm, tràn ngập mùi sữa tắm, rất yên tĩnh, chỉ có máy sấy vẫn phát ra tiếng ù ù rất nhỏ.

Một lúc lâu sau, Thu Sanh tắt máy sấy lắc lắc tay, tóc Tiểu Đồng quá nhiều, chưa khô hẳn tay đã mỏi.

Chung Cẩn bảo cô nâng đầu Tiểu Đồng lên, anh tự cầm máy sấy tiếp tục sấy tóc cho bé, dùng ngón tay sơ qua vén những sợi tóc đen nhánh của bé ra phía sau để sấy bên trong, như vậy sẽ dễ khô hơn.

Vì tư thế này, Chung Cẩn và Thu Sanh ai nấy đều rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, hơi thở quen thuộc.

Chung Cẩn khẽ lay nhẹ máy sấy, đột nhiên bình tĩnh mở miệng: “Thu Sanh, hay là chúng ta tái hôn đi.”

Thu Sanh ngồi xổm trước mặt anh, trong nháy mắt tim đập

thình thịch.

Cô không nói gì, cúi đầu xuống thấp hơn một chút, mái tóc dài ẩm ướt rủ xuống, che khuất gần nửa khuôn mặt nghiêng của cô.

Chung Cẩn tiếp tục bình tĩnh nói: "Thật ra anh đã muốn nói với em từ lâu rồi, nhưng anh không biết nên mở lời thế nào, lúc trước cũng là anh đề nghị ly hôn trước, chuyện ly hôn anh trước sau cảm thấy rất có lỗi với em."

"Lúc đó như vậy, cũng là không có cách nào." Giọng Thu Sanh rất nhỏ.

"Anh muốn một lần nữa ở bên em. Không phải vì con, là vì anh thích em, giống như trước đây, thích giữa nam và nữ, anh vẫn muốn em làm vợ anh. Cho nên anh muốn hỏi em một câu, em còn bằng lòng không?"

Chung Cẩn trước nay vẫn luôn thẳng thắn như vậy, con người anh không hiểu thế nào là lãng mạn, lúc yêu đương cuồng nhiệt anh cũng chưa từng nói những lời buồn nôn, càng chưa từng làm cái kiểu tỏ tình dưới ký túc xá nữ, đốt nến, đàn guitar linh tinh.

Trước đây Thu Sanh xem một bộ phim thần tượng, nam chính tỏ tình lớn tiếng dưới ký túc xá nữ chính, cả dãy ký túc xá đèn đều sáng, mọi người ồn ào bảo cô gái đồng ý.

Cô ở bên kia ôm gối cảm thán: "Thật lãng mạn."

Chung Cẩn dời mắt từ cuốn《Tâm lý học tội phạm》đang xem, nhìn sang cô:

"Thằng nhóc này chỉ lo thể hiện bản thân, nó căn bản không quan tâm đến sống chết của cô gái, nó làm ầm ĩ như vậy, có nghĩ đến tình cảnh của cô gái đó không? Nhỡ cô gái đó không thích

nó, những người khác lại đều ồn ào, cô gái đó sẽ khó xử đến mức nào? Nhỡ cô ấy lại vừa hay tính cách hướng nội, không biết từ chối thế nào. Đây chẳng phải là bắt cóc đạo đức sao?"

Anh lại bổ sung một câu: "Hơn nữa theo những vụ án anh từng tiếp xúc, những chàng trai kiểu này thường rất sĩ diện, bị cô gái từ chối trước mặt mọi người xong, thường sẽ tức muốn hộc máu, mặt dày mày dạn đeo bám, thậm chí còn gây ra một vài vụ án hình sự."

Từ sau khi anh nói những lời này, Thu Sanh lập tức ghét cay ghét đắng những cảnh sến súa trong phim thần tượng, sau này bộ phim đó cô cũng không xem tiếp nữa.

Cho nên, giống như bây giờ, tỏ tình ở một nơi riêng tư an toàn, nhẹ nhàng hỏi ý kiến đối phương, cách làm này thật sự rất Chung Cẩn, đây mới là điều anh sẽ làm.

Anh nói những lời này, nhưng Thu Sanh bên kia vẫn chưa trả lời.

Chung Cẩn liền nói: "Không sao, em cứ suy nghĩ đi, bây giờ có lẽ hơi đột ngột với em, em nghĩ kỹ rồi chúng ta lại nói chuyện, anh lúc nào cũng ở đây."

Tóc Tiểu Đồng cũng khô rồi, Chung Cẩn tắt máy sấy, đặt lên bậc thang, bế Tiểu Đồng đứng lên.

Trước khi ra khỏi phòng tắm, Chung Cẩn lại dừng bước, quay đầu lại nói: "Nếu em không muốn đồng ý cũng không sao, anh sẽ theo đuổi em lại một lần nữa."

Tiểu Đồng ngửa đầu, mái tóc dài xõa ra sau đầu lắc lư, lười biếng mở to mắt: "Đừng đuổi theo, cổ con đau lắm."

Chung Cẩn: "…… Con tỉnh từ lúc nào?"

Tiểu Đồng liền đưa tay Chung Cẩn lên ôm đầu, dựa vào ngực Chung Cẩn, thoải mái nhắm mắt lại, giây sau đã ngủ say.

Chung Cẩn nói phải cho Thu Sanh thời gian suy nghĩ, anh sau đó không hỏi lại câu trả lời nữa, cuộc sống vẫn như trước, mọi người tiếp tục đi làm tan ca, cuối tuần thì đi bơi hoặc bắt sâu.

Chỉ là vào ngày video đầu tiên của văn phòng Thu Sanh ra mắt, Chung Cẩn với tư cách anh rể đã mua bánh kem, sâm panh và hoa tươi mang đến văn phòng.

Điền Nhĩ mở sâm panh, Chung Cẩn từ khi tự coi mình là thuốc, thuốc lá và rượu đều bỏ, lần này cũng phá lệ uống một ngụm nhỏ.

Trong buổi tiệc chúc mừng ở văn phòng, bạn gái mới của Minh Nghiên cũng có mặt, là một người mẫu ảnh, rất xinh đẹp, rất biết làm nũng, ăn bánh kem còn muốn Minh Nghiên đút cho.

Chung Cẩn trong lòng tức giận nghĩ, thằng chó Minh Nghiên này, quả nhiên rất phong lưu.

Quay đầu nhìn thấy Thu Sanh đang nhìn về phía đó, Chung Cẩn liền múc một muỗng bánh kem đút vào miệng cô, Thu Sanh ăn bánh kem, vành tai lập tức đỏ lên.

Tiểu Đồng tự mình cúi đầu ăn bánh kem, thấy Chung Cẩn đút cho Thu Sanh, con bé liền múc một muỗng bánh kem, quay đầu đưa cho Chung Cẩn: “Ba ơi, a.”

Chung Cẩn hé miệng ăn miếng bánh kem con bé đưa.

Điền Nhĩ chắp tay ngưỡng mộ: “Người khác đút em không ngưỡng mộ, em ngưỡng mộ người được tiểu Đồng đút cho, tiểu Đồng, em có thể đút cho chị một miếng không?”

Cô còn hai tay dâng chiếc thìa của mình lên: “Dùng thìa của chị.”

Tiểu Đồng xua tay: “Hết rồi hết rồi, em không còn bánh kem rơi trên bàn nữa.”

Chung Cẩn: “……”

Hành vi hố cha của Tiểu Đồng không chỉ dừng lại ở đó, còn có một lần Thu Trầm kiểm tra khả năng nghe tiếng Anh của Tiểu Đồng, bé học loạn hết cả lên, trừ mấy từ liên quan đến đồ ăn, những từ khác bé chẳng biết nghĩa gì.

Thu Trầm đành phải tại chỗ dạy cho Tiểu Đồng một buổi học tiếng Anh online, cô giáo phụ đạo online rất dịu dàng, lúc bé lơ đãng cô giáo sẽ nhẹ nhàng kéo bé trở lại.

Nhưng Thu Trầm dạy bé học, lúc bé lơ đãng Thu Trầm sẽ rất nghiêm khắc.

Chương 108

DTV-EBOOK

Lại không ngủ được, lại không ăn được gì, lại không thể ôm Tang Bưu cùng nhau học online, Tiểu Đồng học thật sự khổ sở.

Vì thế học online được một nửa, con bé sắp chán chết rồi, chống tay lên đầu, nhìn Thu Trầm đối diện, mở ra chế độ lảm nhảm: "Cậu ơi, sao cậu vẫn chưa kết hôn?"

Thu Trầm: "Học đi, cháu có thể tập trung một chút không?"

"Cậu ơi, cậu không kết hôn, cho nên cậu không có con riêng, sau đó cậu liền mỗi ngày đến quản cháu đúng không?"

Thu Trầm: "Không có chuyện đó, dù cậu có con, cậu vẫn muốn quản cháu, bởi vì cháu là người thân của cậu, là bảo bối của cậu."

Tiểu Đồng dùng hai ngón tay chống mí mắt, trợn mắt to: "Cậu thích cô cháu đúng không? Cho nên cậu muốn kết hôn với cô cháu đúng không?"

Thu Trầm bên kia chợt im lặng.

Cái miệng nhỏ vẫn luyên thuyên: "Cậu đuổi theo cô cháu đúng không, giống như ba cháu đuổi theo mẹ cháu vậy, buổi tối tắm rửa, ở trong phòng tắm nói với mẹ cháu, muốn theo đuổi mẹ cháu lại lần nữa."

Trong đầu Thu Trầm lúc ấy liền hiện ra hình ảnh, Chung Cẩn đang tắm rửa giặt giũ được một nửa, đột nhiên phát bệnh hiểm nghèo, ghé vào cửa kính, thân thể in lên cửa kính một bóng đen,

khàn giọng hướng ra ngoài hét lớn, “Thu Sanh, anh yêu em, anh muốn theo đuổi em lại lần nữa.”

Có khoa trương quá không?

Cho nên, tên này lúc đó là uống nhiều quá sao?

Không phải anh ta kiêng rượu sao?

Kết quả Thu Trầm thành công bị Tiểu Đồng làm lạc đề, buổi học online hôm đó cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Sau này Thu Trầm lại tỉ mỉ hỏi Tiểu Đồng một lần, làm sao biết anh thích cô bé, cái miệng nhỏ đó cái gì cũng nói ra ngoài, nói lúc ba và mẹ nói chuyện trên xe con bé nghe thấy được.

Sau đó Thu Trầm biết vì sao Chung Cẩn đột nhiên hóa thành bố, Chung Cẩn sợ anh mãi không thoát ra được, muốn khuyên anh ra ngoài tiếp xúc với nhiều người hơn.

Bất quá sau này Thu Trầm cũng không có nói chuyện này với Chung Cẩn.

Có một số việc không cần nói toạc ra, để trong lòng ngược lại càng ấm áp. Chung Cẩn một người ít nói, mỗi lần lải nhải quan tâm Thu Trầm, Thu Trầm đều cảm nhận được sự an ủi lớn lao từ khuôn mặt giống Chung Ngôn của anh.

Bất quá sau này có một lần Thu Trầm lỡ lời, bảo Chung Cẩn lần sau đừng tỏ tình lúc tắm rửa, tốt xấu cũng mặc quần áo vào, cho nó tử tế.

Kết quả Chung Cẩn tức giận đến suýt chút nữa tuyệt giao với anh, hơn một tuần không nghe điện thoại của anh.

Đến nỗi Tiểu Đồng có bị bố đánh đòn vì chuyện này hay không,

Thu Trầm cũng không biết.

Từ lần tỏ tình trong phòng tắm lần trước, Thu Sanh vẫn luôn không trả lời trực tiếp vấn đề có muốn tái hôn hay không, nhưng cô cũng không né tránh tiếp xúc với Chung Cẩn, thậm chí có mấy ngày cô và Tiểu Đồng cùng nhau nghe tiểu thuyết trinh thám, buổi tối không dám ngủ một mình, còn nửa đêm lẻn sang giường Chung Cẩn ngủ ké.

Vì thế Chung Cẩn liền hiểu ý Thu Sanh, không muốn nhanh như vậy tái hôn, nhưng yêu đương thì có thể.

Vào hạ, Hải Sơn đón chào mùa mưa kéo dài. Trong hai ba tháng tiếp theo, cơ bản ngày nào cũng mưa, có khi mưa xong lại tạnh, có khi mưa rả rích vài ngày liền.

Mưa to đã liên tục rơi ba ngày, trường mẫu giáo lại có học sinh bị chân tay miệng, trường thông báo nghỉ học một tuần, thời gian đi học lại vẫn chưa xác định.

Tiểu Đồng nghỉ ở nhà, trời mưa lại không thể ra ngoài chơi, chán đến sắp mốc meo.

Bé quỳ sau cửa kính phòng khách, chống tay lên kính nhìn xuống, thấy dưới lầu trên mặt đất đã đọng lại những vũng nước nhỏ, Tiểu Đồng quay đầu nói với Chung Cẩn:

“Ba ơi, con muốn xuống dẫm vũng nước.”

Chung Cẩn dựa vào sofa xem bóng đá, tay cầm điện thoại nhắn tin, đầu cũng không ngẩng lên trả lời: “Hôm qua và hai ngày trước con đều đi dẫm vũng nước rồi, con chơi không chán à?”

Tiểu Đồng giơ thẳng một ngón tay, nghiêm túc giải thích: “Mỗi ngày vũng nước, ba nhìn có vẻ giống nhau, nhưng thật ra chúng không phải cùng một vũng nước.”

Chung Cẩn: “Con còn rất triết lý.” Anh tiếp tục gõ chữ trên điện thoại, bấm gửi đi.

Sau đó điện thoại của Thu Sanh ngồi bên cạnh vang lên một tiếng.

Thu Sanh đang ngồi trên thảm xâu chuỗi hạt, xung quanh cô bày đầy các loại cuộn chỉ rối tung, còn có rải rác mấy trăm loại hạt châu, mấy thứ này rất vụn vặt, nên lúc Thu Sanh làm việc này, Tiểu Đồng và Tang Bưu bị cấm vào khu vực thảm.

Cô buông chuỗi hạt, cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, là tin nhắn Chung Cẩn gửi tới.

【 Rạp chiếu phim chiếu 《Chưa từng quên》 muốn đi xem không? 】

《Chưa từng quên》 là một bộ phim tình cảm nước ngoài, cảnh nóng hơi nhiều, ở trong nước chiếu tuy rằng bị cắt bớt một số cảnh, nhưng vẫn dán nhãn 18 tuổi trở lên mới được xem.

Thu Sanh nhắn lại: 【 Hai chúng ta đi xem phim, Tiểu Đồng thì sao bây giờ? 】

Bên kia Tiểu Đồng chống tay vào cửa sổ đứng lên, cẩn thận tránh khu vực thảm, bò từ sofa đến bên Chung Cẩn, nắm lấy ống quần Chung Cẩn nũng nịu:

“Xin ba đưa con đi dẫm vũng nước.”

Chung Cẩn đang gõ chữ trả lời tin nhắn Thu Sanh, Tiểu Đồng lại bò qua, ngồi lên bụng Chung Cẩn, đưa đầu đến trước màn hình điện thoại xem:

“Ba đang làm gì?”

Một người không biết chữ, Chung Cẩn cũng không kiêng dè con bé, vừa gõ chữ, vừa tiện miệng bịa chuyện.

“Tự trả lời tin nhắn cho Hồ Đắc, ba có việc, phải đến đồn công an một chuyến.”

Chung Cẩn lừa con bé, quay tay gửi cho Thu Sanh một tin nhắn: 【 Bảo dì Lương đưa con bé ra ngoài. 】

“Con cũng phải đi đồn công an.”

Tiểu Đồng ngồi trên bụng Chung Cẩn, nắm lấy môi anh, cả môi trên và môi dưới cùng nhau kéo ra thành hình mỏ vịt.

“Không được, đồn công an hôm nay nhiều việc, con đừng đến thêm phiền.”

Chung Cẩn nói, lại gửi một tin nhắn vào nhóm nuôi con: 【@ dì Lương, dì Lương phiền dì đưa Tiểu Đồng đi chơi, con và Thu Sanh muốn ra ngoài một chuyến. 】

Dì Lương ở trong bếp trả lời: 【OK. 】

Một lát sau, dì Lương từ trong bếp đi ra, tay xách giỏ rau, cười tủm tỉm hỏi: “Tiểu Đồng à, cùng dì đi mua đồ ăn không?”

Tiểu Đồng ở nhà chán đến mọc rêu, chỉ cần được ra ngoài chơi, bé cái gì cũng không kén. Lập tức từ trên sofa đứng lên, dẫm lên bụng Chung Cẩn nhảy xuống sofa, bước chân ngắn ngủn chạy tới nắm tay dì Lương.

“Dì ơi, xin dì cho con mặc áo mưa và đi ủng đi mưa.”

Dì Lương dắt bé đến bên cửa, lấy chiếc áo mưa nhỏ màu vàng mặc cho bé, đội mũ áo mưa lên, rồi ngồi xổm xuống, giúp bé

thay ủng đi mưa.

Tiểu Đồng đứng ở cửa vẫy tay với Chung Cẩn và Thu Sanh: “Bai bai, con đi chơi đây.”

Chung Cẩn và Thu Sanh đồng thanh: “Bai bai.”

Tiểu Đồng đứng ở bên kia, lại không lập tức rời đi, mà quay lại đi hai bước, nói to: “Ba không thích hợp lắm.”

Chung Cẩn: “…… Hả?”

Tiểu Đồng giơ thẳng ngón tay: “Ba cũng chưa nói, Chung Vân Đồng, không được dùng miệng hứng nước mưa, bụng sẽ đau. Ba cũng chưa nói, Chung Vân Đồng, không được lăn lộn trong vũng nước.”

Chung Cẩn: “Con tự mình đều nhớ hết rồi, còn cần ba nói nữa sao?”

Tiểu Đồng lại dẫm ủng đi mưa lộp cộp đi tới, bám vào đầu gối Chung Cẩn, ngẩng mặt hỏi: “Hai người sẽ không nhân lúc con không ở nhà, gọi đồ nướng BBQ hộp về ăn chứ?”

“Sẽ không.”

Sau khi Chung Cẩn đảm bảo, Tiểu Đồng mới yên tâm nắm tay dì Lương đi.

Cánh cửa lớn “cạch” một tiếng đóng lại.

Chung Cẩn xỏ dép lê, nhanh chóng chạy đến bên cửa lớn, mắt dán vào mắt mèo nhìn ra ngoài, nhìn theo hai người vào thang máy xong, anh mới yên tâm trở về.

Thu Sanh chớp chớp mắt: “Đi rồi?”

“Đi rồi.”

Thu Sanh vỗ ngực: “Vừa nãy tim em đập nhanh hết cả lên, sao con bé thông minh thế?”

“Chúng ta cũng nhanh chóng hành động thôi.” Chung Cẩn lao vào phòng thay đồ đi thay quần áo.

Từ khi có con, ba mẹ muốn đi xem phim riêng một mình cũng giống như đi ăn trộm.

Tiểu Đồng nắm tay dì Lương đi xuống lầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua nhà mình trên lầu, tầng lầu quá cao, bé không nhìn rõ Chung Cẩn có đứng sau cửa sổ nhìn mình không, Tiểu Đồng đứng bên vũng nước thử tính dẫm vài cái, sau đó nhìn đồng hồ trẻ em trên cổ tay, Chung Cẩn không gọi điện thoại mắng bé.

Vì thế Tiểu Đồng biết Chung Cẩn không âm thầm giám thị, yên tâm mạnh dạn nhảy vào vũng nước.

Lúc bé chuẩn bị lấy đà nhảy, dì Lương vươn tay, chuẩn xác nhéo móc treo quần yếm của bé, nhấc bổng bé lên, vòng qua vũng nước.

Tiểu Đồng lại quay lại nhảy, dì Lương lại lần nữa chuẩn xác ra tay, một phen bế bé lên.

“Con muốn chơi.” Tiểu Đồng bị bế lên hai lần, khoanh tay đứng bên vũng nước phản đối.

Dì Lương cười tủm tỉm giảng đạo lý cho bé: “Đồng Đồng, con biết tiền lương của dì là ba con trả đúng không.”

Tiểu Đồng ngoan ngoãn gật đầu: “Con biết.”

“Cho nên dì đưa con ra ngoài chơi, con dẫm vũng nước làm ướt quần áo, nếu bị cảm lạnh, ba con sẽ trừ tiền lương của dì.”

Tiểu Đồng đứa bé này tuy rằng nghịch ngợm, nhưng rất lương thiện. Vừa nghe nói sẽ liên lụy dì Lương bị trừ tiền lương, bé lập tức không dẫm vũng nước nữa, chủ động nắm tay dì Lương:

“Con không dẫm đâu, vậy chúng ta đi mua đồ ăn đi.”

“Đồng Đồng thật ngoan, dì lát nữa mua xúc xích nướng cho con.”

Tiểu Đồng ngẩng mặt nói: “Để ba con cho dì tiền rồi dì mua, dì không cần dùng tiền của dì mua đâu.”

“Ừ, Đồng Đồng của chúng ta thật là bé ngoan.”

Tiểu Đồng giơ hai bàn tay nhỏ: “Dì biết không? Con ở trường mẫu giáo được rất nhiều ngôi sao nhỏ đấy.”

“Vậy thì giỏi quá.”

Tiểu Đồng dần dần lạc lối trong tiếng khen của dì Lương, còn chủ động bày tỏ: “Dì ơi, lát nữa con thấy vũng nước con sẽ tự động tránh ra.”

Dì Lương và Tiểu Đồng mua đồ ăn về đến nhà, Chung Cẩn và Thu Sanh vẫn chưa về, Tiểu Đồng liền chạy tới hỏi dì Lương:

“Ba mẹ con đâu?”

“Đi làm rồi, lát nữa sẽ về thôi.”

Tiểu Đồng lại chạy đến bên sofa, đặt bụng béo lên mép sofa, giơ đồng hồ trẻ em gọi điện thoại cho ba mẹ, trước gọi điện thoại cho Chung Cẩn, không có ai nghe máy. Con bé lại gọi điện thoại

cho Thu Sanh, vang lên vài tiếng thì điện thoại được kết nối.

Thu Sanh bên kia nói siêu nhỏ giọng: “Bảo bối, sao vậy?”

Tiểu Đồng nhéo đồng hồ, lớn tiếng hỏi: “Mẹ ơi, mẹ đi đâu vậy?”

“Mẹ đang họp, còn một tiếng nữa về nhà.”

“Vâng, bai bai.”

Tiểu Đồng hiểu rõ cúp điện thoại, rồi bắt đầu gọi điện thoại cho Chung Cẩn liên tục, nhất định phải đợi Chung Cẩn cho con bé một lời giải thích mới được.

Dì Lương biết Chung Cẩn bên kia căn bản không dám nghe điện thoại, nếu để cô bé nghe ra anh và Thu Sanh đang ở bên ngoài, chắc chắn sẽ làm náo loạn cả nhà.

Bà quay người vào bếp, lát sau mang ra một chậu đậu tương.

Chương 109

DTV-EBOOK

Đặt chậu đậu tương lên bàn trà, bên cạnh để một cái bát nhỏ không, dì Lương cố ý dặn dò Tiểu Đồng:

"Đồng Đồng, con giúp dì trông chừng mấy hạt đậu tương này, nhưng tuyệt đối không được bóc vỏ nhé, con còn nhỏ, làm không được việc này đâu."

Nói xong dì Lương liền vào bếp.

Một lát sau đi đến cửa, thò đầu ra nhìn, thấy bé đứng bên bàn trà, tay nhéo một hạt đậu tương, đang tập trung tinh thần bóc vỏ.

Dì Lương nghĩ thầm, vẫn là cách cũ dùng được.

Tiểu Đồng còn chưa bóc xong một chậu đậu tương, bên ngoài cửa đã truyền đến tiếng "tít tít" nhập mật mã, con bé mập nhéo hạt đậu chạy tới, thấy Thu Sanh đẩy cửa đi vào, tay còn xách túi đồ ăn nhanh.

Thu Sanh giơ giơ chiếc túi trong tay về phía bé: "Bảo bối, ba…… mẹ mua gà rán cho con này."

Tiểu Đồng dán người vào, ngửi ngửi quần áo Thu Sanh, ngẩng mặt hỏi: "Mẹ ơi, mẹ đi trung tâm thương mại họp sao? Trên người mẹ có mùi trung tâm thương mại."

Thu Sanh: "…… Ừ, họp xong, mẹ cố ý đi trung tâm thương mại mua gà rán cho con."

Tiểu Đồng lập tức giơ tay lên, tay nhỏ đặt lên đỉnh đầu, làm một hình trái tim lớn: “Cảm ơn mẹ, con yêu mẹ.”

Tiểu Đồng ném hạt đậu lại vào chậu, bị Thu Sanh kéo đi rửa tay, rửa tay xong, đeo yếm ăn cơm, đứng bên bàn trà ăn gà rán.

Tang Bưu được nuôi đến giống hệt một con chó, ngửi thấy mùi thơm liền lững thững đi tới, vây quanh chân Tiểu Đồng kêu “gâu gâu”.

Tiểu Đồng xua đuổi nó: “Đây là thịt gà của ta, các ngươi không được ăn.”

Tang Bưu bị đuổi đi, lại “ha ha ha” dán lại, Tiểu Đồng không còn cách nào, liền dùng tay xé một chút da gà rán giòn rơi xuống sàn nhà, Tang Bưu liền vây lại mổ da giòn trên sàn ăn.

Chung Cẩn không dám cùng Thu Sanh về nhà cùng lúc, ngồi trên xe dưới lầu mười mấy phút, mới dám lên lầu.

Anh về đến nhà, Tiểu Đồng tay cầm đùi gà chạy tới, lệ thường ngửi ngửi người Chung Cẩn, sau đó trên mặt con bé dần dần lộ ra vẻ nghi hoặc:

“Sao trên người ba cũng có mùi trung tâm thương mại?”

Chung Cẩn vẻ mặt tự nhiên trả lời: “Có một vụ án ở trong trung tâm thương mại, ba qua đó xem một chút.”

Sau đó cáo già Chung Cẩn lập tức chuyển chủ đề: “Gà rán của con đâu ra đấy?”

“Mẹ mua cho con.”

Chung Cẩn thay giày đi vào phòng khách, chào Thu Sanh: “Mua gà rán ở đâu đấy? Em cũng đi trung tâm thương mại à?”

“Ừ.”

Chung Cẩn: “Sao anh không gặp em?”

Thu Sanh: “Em mua gà rán xong liền đi rồi, không ở lại đó.”

“À.” Chung Cẩn tự nhiên đi qua phòng khách, đẩy cửa phòng vệ sinh vào rửa tay.

Tiểu Đồng không hỏi chuyện trung tâm thương mại nữa, Chung Cẩn và Thu Sanh đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ như vậy qua đi, nhưng tối đến Chung Cẩn giặt quần áo, tiện tay ném hai vé xem phim trong túi vào thùng rác.

Tiểu Đồng mấy ngày nay không đi học, ban ngày ngủ nhiều, nửa đêm bật đèn pin nhỏ xem sâu, hơn nửa đêm không buồn ngủ, dắt Tang Bưu đi khắp nhà thám hiểm, cuối cùng từ thùng rác ban công lôi ra hai vé xem phim kia.

Trước đây Tiểu Đồng cũng từng đi rạp chiếu phim xem phim hoạt hình vài lần, đã sớm nhận ra vé xem phim trông như thế nào.

Vì thế con bé bước chân ngắn ngủn kiên định đi vào phòng ngủ chính, đứng bên mép giường, đưa tay nắm mũi Chung Cẩn.

Chung Cẩn bị đánh thức, trừng mắt đứa trẻ rắc rối, không kiên nhẫn hỏi: “Hơn nửa đêm không ngủ được, con làm gì?”

Tiểu Đồng nhéo hai vé xem phim dí sát mặt Chung Cẩn: “Đây là cái gì? Xin giải thích.”

Tiểu Đồng chống tay vào nệm, xoay đầu, chiếu đèn pin lên mặt

Chung Cẩn, bàn tay nhỏ nhéo hai chiếc vé xem phim:

“Ba ơi, xin giải thích.”

Ánh đèn sáng đột ngột đâm vào mắt Chung Cẩn khiến anh không mở nổi mắt, anh đưa mu bàn tay che mắt, trong lòng đang rối rắm tột độ, rốt cuộc là thành thật khai báo, hay là chối bay chối biến.

Cảm giác này quen thuộc đến lạ.

Lúc Chung Cẩn và đồng đội thẩm vấn tội phạm ban đêm cũng quy trình gần như vậy, chỉ là bây giờ anh và tội phạm đổi vị trí cho nhau.

Tiểu Đồng gỡ tay Chung Cẩn đang che mắt ra, dùng ngón tay vạch mí mắt anh, mắt to gần như dán vào mặt anh:

“Cho nên, hôm nay hai người đi trung tâm thương mại xem phim hoạt hình đúng không?”

“Hai người có ăn bỏng ngô không?”

“Có uống Coca không?”

“Xem phim hoạt hình gì?”

“Xin một lời giải thích.”

Tiểu Đồng lại ngồi dậy, khoanh tay: “Con còn muốn đi hỏi mẹ nữa.”

Chung Cẩn tự biết không thể trốn tránh, anh xoay người ngồi dậy, bàn tay xoa xoa đầu Tiểu Đồng, đứng dậy, đi ra phòng ngủ chính, gõ cửa phòng ngủ phụ:

“Thu Sanh, em ra đây một chút.”

Một lát sau, cửa phòng ngủ phụ mở ra, Thu Sanh mặc váy ngủ lụa hai dây, trên đầu đeo lệch chiếc bịt mắt lụa, chống tay vào khung cửa ngáp một cái thật to: “Sao vậy?”

“Ra đây một chút, chuyện bại lộ rồi.” Chung Cẩn nói.

Vài phút sau, Chung Cẩn và Thu Sanh ngoan ngoãn ngồi trên sofa, hai tay đặt dọc hai bên thân, nghiêm túc khai báo hành vi phạm tội.

Con bé mập đội đèn pin trên đầu, khoanh tay, cái bụng nhỏ phúng phính hỏi: “Xem phim hoạt hình gì?”

Chung Cẩn: “Không phải phim hoạt hình, là…… phim kinh dị.”

“Bảo bối, nếu là phim hoạt hình chắc chắn ba mẹ sẽ đưa con đi.” Thu Sanh nói thêm.

Tiểu Đồng: “Phim kinh dị trẻ con cũng xem được.”

Chung Cẩn mở hai chiếc vé xem phim ra, chỉ vào dòng chữ 【Rạp 4, phòng chiếu laser, hàng 5 ghế 10, hàng 5 ghế 9】 nói với con bé:

“Nhìn thấy không, ở đây viết này, trẻ con không được xem, đặc biệt là trẻ con mẫu giáo, tuyệt đối không được xem phim kinh dị.”

Mắt to Tiểu Đồng lóe lên ánh sáng trí tuệ: “Vậy không xem phim kinh dị là được, rạp chiếu phim đâu chỉ chiếu phim kinh dị, cho nên hai người vẫn không muốn đưa con đi.”

Con bé giơ thẳng một ngón tay, nghiêm túc nói to: “Ngỗng thả, hai người nói dối.”

Chung Cẩn: "…… Thực xin lỗi."

Để Tiểu Đồng không ngửi thấy mùi, Chung Cẩn và Thu Sanh cũng không dám ăn gì ở rạp chiếu phim, một miếng bỏng ngô cũng không dám ăn, thậm chí lúc về nhà còn mang theo gà rán để đánh lạc hướng con bé.

Không ngờ cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Ai ngờ cô bé rắc rối hơn nửa đêm lại bật đèn pin ra lục thùng rác, hơn nữa, ai biết bé ở cái tuổi chưa biết chữ nào, đã nhận ra vé xem phim.

Xét thấy sau đó thái độ nhận lỗi của Chung Cẩn và Thu Sanh rất tốt, lại đưa ra phương án bồi thường hợp lý, Tiểu Đồng cuối cùng quyết định tha thứ cho họ, quậy một trận, cả nhà lại trở về ngủ.

Bất quá vì chuyện này, độ tin cậy của Tiểu Đồng đối với họ giảm sút nghiêm trọng, bé không yên tâm bất cứ ai trong hai người rời khỏi tầm mắt mình, vì thế Chung Cẩn và Thu Sanh đều ngủ trên giường lớn ở phòng ngủ chính, Tiểu Đồng nằm ngang ở giữa, đầu gối lên vai Thu Sanh, chân đạp lên tay Chung Cẩn.

Sáng sớm hôm sau, dì Lương vừa bước vào cửa nhà, liền gặp cả nhà ba người họ đi tập thể dục buổi sáng.

Chung Cẩn cõng Tiểu Đồng trên vai, chào dì Lương: "Dì Lương, hôm nay không cần chuẩn bị bữa sáng, chúng con đi KFC ăn sáng."

Dì Lương: "…… Vâng."

Tiểu Đồng nắm tai Chung Cẩn, cười hì hì nói: "Dì ơi, chúng con đi KFC ăn sáng xong, còn muốn đi rạp chiếu phim xem phim

hoạt hình, sau đó giữa trưa đi ăn MacDonald, buổi chiều đi công viên hải dương ăn xúc xích nướng to."

Dì Lương nhìn Chung Cẩn và Thu Sanh đầy ẩn ý, dùng ánh mắt trao đổi, chuyện của hai người bại lộ rồi sao?

Thu Sanh vẻ mặt cười khổ.

Dì Lương không dám nói nhiều với họ, sợ Tiểu Đồng nhìn ra manh mối, nếu để con bé biết mình cũng tham gia vào chuyện này, không biết con ma nhỏ sẽ "tra tấn" bà thế nào.

Vì thế dì Lương giả vờ như không có chuyện gì vẫy vẫy tay, bước vào thang máy, nhưng ngàn vạn lần đừng có tự rước họa vào thân.

Chuyện xem phim qua đi vài ngày, Chung Cẩn và Thu Sanh cũng vì thế mà bồi thường Tiểu Đồng gấp bội, nhưng mối quan hệ cha con một khi đã xuất hiện vết rách, cũng không dễ dàng chữa lành như vậy.

Tiểu Đồng từ đó đối với hai người họ giảm sút lòng tin nghiêm trọng.

Lúc hai người họ nắm tay nhau bị Tiểu Đồng nhìn thấy, Tiểu Đồng liền chạy tới, mạnh mẽ tách tay họ ra, kiểm tra xem trong tay có giấu đồ ăn gì không, dù không giấu gì, Tiểu Đồng cũng sẽ chen vào giữa họ, một bên nắm một bàn tay, tách họ ra.

Có một buổi tối, Tiểu Đồng ngủ rồi, Chung Cẩn và Thu Sanh trốn ở phòng khách hôn nhau, miệng còn chưa chạm vào nhau, con bé mập đã từ trong phòng chạy ra, banh miệng hai người ra kiểm tra khoang miệng, sợ họ giấu đồ ngon trong miệng.

Dì Lương nhìn thấy hết thảy, quả thực là lo lắng trong lòng.

Bà tay chọn thức ăn, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Đồng Đồng à, con sợ ba mẹ tái hôn sao?”

Tiểu Đồng lập tức ném đống gỗ xếp hình trong tay xuống, chạy tới, kéo tay dì Lương nghiêm túc hỏi: “Tái hôn là cái gì? Không được họ gửi mấy cái tái hôn, con cũng muốn tái.”

Đầu tháng bảy, trường mẫu giáo nghỉ hè, Tiểu Đồng đến thế giới này cũng tròn một năm.

Một năm trước, Tiểu Đồng vẫn là cục cưng lớn nhất trong lòng Chung Cẩn, nâng niu trong lòng sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, mỗi khi nhớ đến bé, lòng Chung Cẩn đều xót khó tả, luôn cảm thấy mình yêu con bé chưa đủ nhiều, sợ làm bé chịu thiệt thòi.

Chỉ một năm ngắn ngủi, Chung Cẩn đã thay đổi.

Tuy rằng tình yêu của anh dành cho Tiểu Đồng không hề giảm bớt, nhưng trước khi nghỉ hè đến, anh đã bắt đầu lo lắng cho cuộc sống chăm sóc con sắp tới.

Sau khi nghỉ hè đến, Chung Cẩn đã trải qua sự tra tấn không ngừng nghỉ suốt 24 giờ của con ma nhỏ,

Cùng với việc anh và Thu Sanh lây nhau bị cảm, hai người nằm trên giường sốt cao, con bé rắc rối hy vọng họ nhanh chóng khỏi bệnh, vì thế mỗi ngày cầm đồ chơi bác sĩ đến tiêm cho họ, một ngày tiêm mấy chục mũi, Chung Cẩn thật sự mệt mỏi về tinh thần.

Anh chủ động gọi điện thoại cho Thu Trầm, mời anh đến Hải Sơn trông trẻ…… không phải, mời anh đến Hải Sơn tránh nóng nghỉ phép.

Thu Trầm thật ra đã sớm muốn đến thăm người thừa kế của

mình, nếu không phải công việc quá bận, nếu không phải Đào nữ sĩ bảo anh ít đến quấy rầy đôi vợ chồng trẻ, anh hận không thể dời cả văn phòng tổng tài đến Hải Sơn.

Nhận được tin nhắn chuyến bay, Thu Trầm nhanh chóng sắp xếp xong công việc ở công ty, dẫn theo thư ký lên đường.

Cùng ngày nhận được tin chuyến bay Thu Trầm gửi tới, Vu Phi Dương cũng gọi điện thoại cho Chung Cẩn.

Đồ đệ của Vu Phi Dương là Đỗ Hinh cũng muốn đến Hải Sơn, nhờ Chung Cẩn và họ ở bên này tiếp ứng một chút.

Đỗ Hinh năm tư đại học thực tập một năm ở Trung tâm giám định vật chứng của Cục Công an Kinh Thị, năm đó cũng là Vu Phi Dương dẫn dắt cô, cho nên theo lý thường cô ấy hẳn là đồ đệ của Vu Phi Dương.

Sau này Đỗ Hinh tốt nghiệp, vừa làm việc ở khoa giám định của một bệnh viện tư nhân cao cấp ở Kinh Thị, vừa chuẩn bị thi biên chế Cục Công an.

Nhưng cạnh tranh ở Kinh Thị thực sự quá lớn, thi mấy năm cũng chưa đỗ, sau này Đỗ Hinh có chút nản lòng, ngược lại thi biên chế ở nơi khác. Cô nghĩ thầm, dù sao mình thích làm pháp y, làm ở đâu cũng như nhau.

Vì thế năm nay Đỗ Hinh thuận lợi thi đậu biên chế Trung tâm giám định vật chứng Hải Sơn, bây giờ muốn đến đây nhậm chức.

Trùng hợp là, Thu Trầm và Đỗ Hinh cũng cùng chuyến bay.

Chuyến bay đến Hải Sơn, Thu Sanh bên kia tạm thời không đi được, Chung Cẩn lái xe chở Tiểu Đồng đi đón người.

Chương 110

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng mặc quần yếm jean rộng thùng thình ngồi trên vai Chung Cẩn, nhìn thấy Thu Trầm mặc tây trang phẳng phiu bước ra, bé vui vẻ đến rung đùi đắc ý, hai bím tóc đuôi ngựa đen nhánh mượt mà quét tới quét lui trước mắt Chung Cẩn.

Thu Trầm thật sự rất có khí chất tổng tài bá đạo, khí tràng rất mạnh mẽ, lúc anh bước chân về phía Tiểu Đồng, những người xung quanh tự động tránh anh ra một chút.

Anh đi đến trước mặt Chung Cẩn, dang tay ôm Tiểu Đồng xuống.

Câu đầu tiên gặp mặt liền hỏi: “Hôm nay học online chưa?”

Tiểu Đồng che đầu thở dài: “Ai, cậu ơi, cậu chán quá.”

Thu Trầm cố ý trừng mắt con bé: “Cháu biết một tháng cậu trả cho cô giáo bao nhiêu tiền không? Cháu còn không chịu học hành cho tử tế.”

Tiểu Đồng nắm lấy môi trên dưới của Thu Trầm: “Không cho cậu nói chuyện.”

Thu Trầm nắm lấy tay con bé kéo xuống, giữ trong lòng bàn tay, nhanh chân bước ra ngoài. Chung Cẩn ở phía sau gọi anh lại: “Từ từ, còn có người.”

“Ai vậy?” Thu Trầm ôm bé dừng bước, lại nói với thư ký bên cạnh: “Cô về khách sạn nghỉ ngơi trước đi, tôi có việc sẽ gọi cô sau.”

Vừa lúc này Chung Cẩn nhìn thấy Đỗ Hinh, Đỗ Hinh vẫn không khác trước, vẫn để mái tóc ngắn gọn gàng ngang tai, áo thun đen quần bò, đeo một chiếc ba lô leo núi to tướng.

Chung Cẩn giơ tay lên gọi: “Đỗ Hinh, bên này.”

Đỗ Hinh nghe tiếng nhìn qua, đôi mắt đen láy cong lên, đeo chiếc ba lô to nhẹ nhàng chạy chậm lại.

“Chung đội, làm phiền anh rồi, em đã bảo không cần, sư phụ cứ nhất định bảo anh đến đón.”

Chung Cẩn: “Không sao đâu, ở đây không cần gọi Chung đội, cứ gọi anh, gọi Chung Cẩn cũng được.”

“Vâng, cảm ơn anh Chung.”

Chung Cẩn lại quay đầu giới thiệu với Thu Trầm: “Đây là bạn em ở Kinh Thị, tên là Đỗ Hinh, là một pháp y.”

Thu Trầm người này nhát gan, vừa nghe người ta là pháp y, lại thấy đối phương còn là một cô gái trẻ măng, lập tức dâng lên vô vàn kính ý.

Chung Cẩn chỉ Thu Trầm: “Đỗ Hinh, đây là anh trai Thu Sanh, anh ấy tên là Thu Trầm, em cứ gọi anh ấy là anh.”

Đỗ Hinh thoải mái hào phóng vươn tay về phía Thu Trầm: “Chào anh, anh Thu.”

Thu Trầm vươn tay, rất lịch sự nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay Đỗ Hinh, buông tay ra, nhớ đến nghề nghiệp của Đỗ Hinh, Thu Trầm bất động thanh sắc cuộn cuộn ngón tay, như thể anh cũng gián tiếp chạm vào người chết vậy.

Cuối cùng Chung Cẩn lại bế Tiểu Đồng lên, nói với Đỗ Hinh: "Đây là con gái anh, Chung Vân Đồng. Tiểu Đồng, gọi chị đi con."

Phàm là người nhỏ tuổi hơn Chung Cẩn và Thu Sanh, họ đều bảo Tiểu Đồng gọi người ta là chị, vai vế gì đó cứ tính riêng.

Tiểu Đồng nhéo tay, trừng mắt to đen láy, vang dội gọi: "Chào chị, em tên là Chung Vân Đồng, em 4 tuổi, trường mẫu giáo Ngỗng Nhỏ của em đóng cửa rồi."

Đỗ Hinh trước đó đã nghe Vu Phi Dương nói con gái Chung Cẩn đặc biệt đáng yêu, bây giờ gặp rồi, thật sự tim muốn tan chảy.

Cô móc từ chiếc ba lô leo núi vải bạt to tướng ra một con búp bê nai nhồi bông, đưa cho Tiểu Đồng: "Chào Tiểu Đồng, chị tặng em quà này."

Tiểu Đồng vươn tay nhận lấy ôm vào lòng, nghiêm túc nói lời cảm ơn: "Cảm ơn chị, em yêu chị."

Đỗ Hinh bị lời tỏ tình bất ngờ làm ngơ ngác.

Chung Cẩn bình tĩnh giải thích: "Con bé cứ thế đấy, ai cho nó ăn ngon chơi vui nó yêu người đó."

Đỗ Hinh: "Ha ha."

Mọi người cùng nhau ra ngoài sân bay, Thu Trầm thấy Đỗ Hinh đeo ba lô rất to, liền chủ động vươn tay: "Để tôi xách cho, tôi cầm đi."

Đỗ Hinh ngại ngùng vội vàng xua tay: "Không cần đâu, em xách được."

Thu Trầm kiên trì: "Không thể để con gái xách đồ nặng như vậy, đưa tôi đi."

Đỗ Hinh không lay chuyển được anh, liền tháo ba lô leo núi xuống đưa cho Thu Trầm, Thu Trầm vươn tay nhận lấy, bị chiếc ba lô nặng trịch kéo người xuống lảo đảo mấy cái.

“Hay là để em xách cho.” Đỗ Hinh thấy anh xách có vẻ rất cố sức, lại giơ tay định lấy ba lô.

“Không cần.”

Thu Trầm vác chiếc ba lô to lên vai, mặc bộ tây trang cao cấp của tổng tài, vác chiếc ba lô leo núi căng phồng, trông có chút buồn cười.

Ra khỏi sân bay, Thu Trầm hỏi: “Trong ba lô của cô đựng cái gì vậy? Sao nặng thế?”

“À, một bộ xương người.”

Thân hình Thu Trầm lại đột nhiên lung lay mấy cái.

Đỗ Hinh nhanh chóng giải thích: “Mô hình thôi, giả.”

Đỗ Hinh mới đến Hải Sơn, Chung Cẩn và họ làm chủ nhà, chắc chắn phải mời cô một bữa cơm ra mắt.

Trên xe, Chung Cẩn hỏi Đỗ Hinh: “Cô có ăn hải sản không? Chúng ta đi đón Thu Sanh, sau đó cùng nhau đi ăn hải sản.”

Đỗ Hinh nhanh chóng nói: “Em ăn được hết, nhưng để em mời bữa này, làm phiền mọi người đến đón đã rất ngại rồi.”

Trong lúc họ khách sáo hàn huyên, Thu Trầm đã móc điện thoại ra bắt đầu tra nhà hàng ở Hải Sơn, tra được gần đó có một nhà hàng Michelin, liền nói với họ:

“Ở đây có một nhà hàng Michelin hai sao, tôi bảo thư ký đặt chỗ rồi, mọi người có kiêng kỵ gì thì nói tôi biết.”

Đỗ Hinh cũng chỉ là một đứa trẻ sinh ra trong gia đình bình thường, điều kiện gia đình thậm chí còn kém hơn một chút, cô là con một, mẹ cô chỉ là một y tá bình thường ở bệnh viện bình thường.

Bản thân cô cũng vừa tốt nghiệp đi làm không lâu, vừa nghe nói đến nhà hàng Michelin, lập tức không dám nói gì nữa.

Cô sợ bữa cơm này sẽ ăn hết cả tháng tiền sinh hoạt phí của mình.

Chung Cẩn an ủi Đỗ Hinh: “Không sao đâu, cứ nghe anh Thu sắp xếp.”

Mọi người cùng nhau ăn tối xong, nhân viên phục vụ thắt nơ mang hóa đơn đến bên bàn, Thu Trầm chủ động lấy thẻ tín dụng đưa ra thanh toán.

Nhân viên phục vụ nhận lấy thẻ: “Thưa anh Thu, xin anh đợi một lát.”

Đỗ Hinh ít nhiều vẫn cảm thấy có chút kỳ cục, dù sao cô và Thu Trầm vẫn là lần đầu gặp mặt, lại để người ta mời ăn một bữa cơm đắt tiền như vậy.

Cô căng da đầu nói: “Cảm ơn anh Thu, làm anh tốn kém rồi.”

Ăn xong bữa cơm, Tiểu Đồng, cô bé hoạt bát này đã rất quen thuộc với Đỗ Hinh, bé ôm cánh tay Đỗ Hinh, tựa cằm lên tay cô, cười hì hì nói:

“Cứ nghe anh Thu sắp xếp.”

Trẻ con vốn dĩ tự mang thuộc tính khuấy động không khí, đặc biệt là Tiểu Đồng, một đứa trẻ hoạt bát như vậy, chỉ cần có bé ở đó, sẽ không bao giờ tẻ nhạt, nhẹ nhàng xua tan sự gượng gạo của Đỗ Hinh.

Lúc Thu Trầm ôm Tiểu Đồng đi ra ngoài nhà hàng, Tiểu Đồng kéo cổ anh, nghiêm túc nói với anh: “Cậu là anh Thu, con là chị Chung đúng không?”

“Không đúng, con là tổng giám đốc Chung, tổng giám đốc Chung của tập đoàn Thu Thị tương lai.”

Ba người đi bên cạnh họ mặt đầy hắc tuyến, tổng giám đốc Chung của tập đoàn Thu Thị, Thu Trầm tự anh nghe xem lời này có hợp không?

Đơn vị mới của Đỗ Hinh có cung cấp chỗ ở, nhưng trước mắt tạm thời chưa sắp xếp được, cô cần tự giải quyết chỗ ở trong khoảng một tuần.

Một tuần này thật ra cũng khá khó xử, thuê nhà thì thời gian quá ngắn, ở khách sạn thì một tuần cũng tốn không ít tiền.

Đỗ Hinh vốn định ở trọ kiểu dân dã cho thuê dài hạn, thuê một tuần sẽ rẻ hơn khách sạn rất nhiều.

Chung Cẩn và Thu Sanh bàn bạc một chút, dứt khoát bảo Đỗ Hinh ở lại nhà.

Trong nhà vốn có một phòng ngủ nhỏ là phòng làm việc của Thu Sanh, bây giờ đồ đạc bên trong phần lớn đã dọn đi, chỉ còn lại một cái giá và một ít búp bê hỏng.

Họ kê một chiếc giường nhỏ trong phòng làm việc này, tạm thời để Thu Trầm ở đó.

Còn phòng ngủ phụ Thu Sanh ở trước đây, thay lại bộ đồ giường bốn món sạch sẽ ấm áp, để Đỗ Hinh ở.

Còn Thu Sanh, đương nhiên bị chuyển đến phòng trẻ con ở.

Bất quá từ sau chuyện vé xem phim bại lộ lần trước, Tiểu Đồng không cho phép bất cứ ai trong hai người rời khỏi tầm mắt con bé, trong khoảng thời gian này Thu Sanh đều ngủ cùng họ ở phòng trẻ con, đã thành thói quen, cũng không có gì quan trọng.

Về đến nhà, sắp xếp ổn thỏa cho Thu Trầm và Đỗ Hinh. Mọi người để hành lý xuống, rửa mặt xong, lại tụ tập ở phòng khách.

Chung Cẩn ngồi trên sofa, Tiểu Đồng dựa vào lòng anh, đang đọc sách báo trước khi ngủ của con bé — một cuốn tiểu thuyết trinh thám tả thực.

Nghe nói tác giả tiểu thuyết là pháp y.

Thu Sanh thuộc kiểu vừa thích ăn vừa thích chơi, mỗi lần đều phải nghe cùng, nghe xong lại sợ hãi. Bất quá bây giờ cô ngủ cùng Chung Cẩn, gan lớn hơn, quấn một chiếc chăn bông trên sofa, trong lòng ôm con chó bông trừ tà, nghe rất ngon lành.

Đỗ Hinh xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, loại tiểu thuyết kỹ thuật này cô lập tức nghe lọt tai, sau đó còn dựa vào bàn trà, dùng điện thoại ghi lại một số điểm thông tin, tự mình cân nhắc trong lòng, sau đó đối chiếu với kết luận của tác giả, rèn luyện khả năng phán đoán của mình.

Mấy người họ thì nhập tâm, chỉ khổ Thu Trầm nhát gan.

Thu Trầm ngồi trong phòng khách một lúc, nghe đến đoạn cảnh sát tìm thấy thi thể người chết trong tường xi măng, anh đứng dậy, đi đến bên Chung Cẩn, dựa vào Chung Cẩn ngồi.

Kết quả phát hiện ngồi bên này hình như lực tác động còn lớn hơn, bởi vì thị lực anh rất tốt, ngồi bên này có thể trực tiếp nhìn thấy chữ, nhìn thấy chữ rồi, Thu Trầm mới phát hiện Chung Cẩn đã cố tình tránh đi một số chi tiết miêu tả tương đối kinh dị.

Thu Trầm lại đứng dậy, đổi bên kia, bế Tiểu Đồng sang ôm vào lòng.

Trong bầu không khí kinh dị này, anh lại vô thức liên tưởng đến một số chuyện quỷ dị, tỷ như…… lai lịch của Tiểu Đồng.

Vì thế Thu Trầm lại thả Tiểu Đồng ra, đứng dậy trở về phòng.

Bật đèn phòng, nhìn thấy dựa tường trên giá, bày một loạt búp bê thiếu tay gãy chân, những con búp bê đó trừng mắt nhìn anh bằng đôi mắt to quái dị chiếm nửa khuôn mặt.

Thu Trầm gom những con búp bê đó chất đống ở góc tường.

Cảm giác càng rợn người.

Anh lại tìm một chiếc áo khoác, trùm lên đống búp bê đó.

Cảm giác đỡ hơn chút, Thu Trầm ngồi trên chiếc giường nhỏ, nửa tựa vào gối, mở máy tính, bắt đầu xử lý văn kiện, muốn dùng công việc để phân tán sự chú ý.

Cách này quả nhiên hữu dụng, một khi não bộ bị công việc chiếm giữ, liền tạm thời quên đi sợ hãi.

Bất quá tối đến Thu Trầm vẫn gặp ác mộng, bị ác mộng đánh thức, những nỗi sợ hãi bị công việc tạm thời làm tê liệt lại tràn ngập tư duy anh.

Thu Trầm đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, tính đi tìm Chung Cẩn

ngủ cùng, dù Chung Cẩn không đến, tìm được Tang Bưu cũng được.

Cái tên Tang Bưu nghe oai phong vậy, chắc chắn trấn áp được.

Đi qua hành lang, Thu Trầm cảm thấy bên phòng khách có ánh đèn, anh đi qua nhìn thoáng qua, thấy Đỗ Hinh ngồi trên thảm, đeo kính, đang gõ gõ trên laptop.

Nhìn thấy Đỗ Hinh, lòng Thu Trầm hơi ổn một chút.

Anh đi qua hỏi: “Cô đang làm gì vậy?”

Đỗ Hinh ngẩng đầu, đẩy đẩy cặp kính không gọng màu trà trên mũi: “Anh ơi, anh còn chưa ngủ sao? Em đang làm phân tích hiện trường.”

Nói rồi cô còn xoay màn hình máy tính về phía Thu Trầm: “Đây là một bản phân tích hiện trường vụ chết đuối.”

Thị lực Thu Trầm rất tốt, tốc độ đọc lại nhanh, lúc anh phản ứng lại thì đã muộn rồi.

Anh đã rõ ràng nhìn thấy quá trình phân tích tử vong tỉ mỉ.

Chương 111

DTV-EBOOK

Thế này thì hay rồi, anh càng không dám về phòng ngủ đi ngủ.

Vì thế Thu Trầm liền lấy laptop của mình ra, đặt máy tính lên bàn trà, ngồi xuống đối diện Đỗ Hinh, bắt đầu làm việc của mình.

Anh còn cố ý dặn dò Đỗ Hinh: "Cô cứ bận việc của cô đi, không cần lo cho tôi, đặc biệt không cần chuyển máy tính của cô qua đây."

Đỗ Hinh lại đẩy kính mắt một chút, quả nhiên không để ý đến anh nữa, cúi đầu tiếp tục gõ bàn phím, trong phòng khách yên tĩnh chỉ còn tiếng gõ phím lách tách.

Đến khi Tiểu Đồng thức dậy đi vệ sinh xong, đẩy cửa phòng ngủ bước ra, bật đèn pin nhỏ, theo lệ thường phải đi tuần tra khắp phòng, liền thấy cảnh này.

Trong phòng khách đêm khuya, bật một chiếc đèn bàn đứng, hai con mọt sách đang cúi đầu bên kia nghiêm túc học tập.

Đối với con ma nhỏ mà nói, không có hình ảnh nào đáng sợ hơn cảnh này.

Bé sợ bị hai người họ kéo qua cùng nhau học tập, lập tức quyết định đêm nay không cần tuần tra nữa, bé mập quay người, lặng lẽ không một tiếng động chạy về phòng, "bang" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Thu Trầm bỗng nhiên nghe thấy tiếng đóng cửa, quay đầu lại nhưng không thấy bóng người.

Anh cảnh giác nhìn Đỗ Hinh: “Cô vừa có nghe thấy tiếng đóng cửa không?”

Còn Đỗ Hinh, một khi đã học là sẽ nhập tâm quên mình, vẻ mặt ngơ ngác: “Không có ạ, em không nghe thấy.”

Thu Trầm ngẩn người một chút, dùng giọng điệu thương lượng khẩn cầu Đỗ Hinh: “Tối nay cô có thể thức làm việc với tôi đến bình minh không?”

Đỗ Hinh: “……” Tuy rằng không hiểu, nhưng nghĩ đến người ta còn mời cô ăn Michelin, vẫn là tốt bụng đáp ứng: “Vâng ạ.”

Đến khoảng 6 giờ sáng, chân trời mới vừa ửng lên màu trắng bụng cá.

Chung Cẩn theo lệ thường rời giường chuẩn bị đi tập thể dục buổi sáng, đẩy cửa phòng ngủ ra, vừa vặn gặp Thu Trầm và Đỗ Hinh mỗi người ôm một cái máy tính, ngáp ngắn ngáp dài đi vào phòng ngủ của mình.

Mỗi ngày theo lệ thường tập thể dục buổi sáng, Chung Cẩn và Thu Sanh đón ánh bình minh chạy bộ trên đường ven biển.

Tiểu Đồng đội mũ bảo hiểm nhỏ, cưỡi chiếc xe trượt điện lao về phía trước, trên tay lái xe trượt buộc một chiếc chong chóng nhỏ, chong chóng bị gió thổi quay tít, Tiểu Đồng liền một tay giữ tay lái, một tay kia vẫy vẫy theo chong chóng.

Chung Cẩn ở phía sau mắng bé, con bé mập lại nhanh chóng dùng hai tay giữ chắc tay lái.

Chung Cẩn vừa chạy về phía trước, vừa quay đầu nói với Thu

Sanh: “Anh cả và Đỗ Hinh hình như thức cả đêm làm việc, sáng sớm hôm nay mới về phòng nghỉ ngơi.”

Thu Sanh rất chấn động: “Thế giới bên ngoài đã cạnh tranh đến mức này sao?”

Họ chạy bộ về đến nhà, Thu Trầm và Đỗ Hinh quả nhiên vẫn còn đang ngủ, đến bữa sáng cũng chưa dậy ăn.

Từ khi nghỉ hè, Tiểu Đồng mỗi ngày tập thể dục buổi sáng về, ăn sáng xong đều sẽ lại về ngủ nướng, nhưng tối hôm qua bé không tiến hành hoạt động tuần tra ban đêm, nên hôm nay ban ngày tinh lực phi thường dồi dào, một chút ý muốn ngủ cũng không có.

Tiểu Đồng sớm đã dùng hết hạn mức xem phim hoạt hình hôm nay, chạy đến bên cửa kính quỳ xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, phát hiện nhà hàng xóm hôm nay không bật TV, bé lại chống tay vào cửa sổ đứng lên, chạy đến bên sofa tìm Chung Cẩn.

Bé vỗ vỗ đầu gối Chung Cẩn: “Chơi đi ba.”

Chung Cẩn bây giờ vừa nghe thấy ba chữ “Chơi đi ba” là đầu đã muốn nổ tung.

Trong khoảng thời gian nghỉ hè của con ma nhỏ, họ đã đi công viên giải trí, công viên hải dương, bơi lội, leo núi, khu nghỉ dưỡng trên núi, cùng với đi vô số lần trung tâm thương mại.

Cường độ huấn luyện của đội đặc chủng cũng chưa lớn đến vậy.

Chung Cẩn liếc nhìn về phía hành lang, hy vọng lúc này đại cữu có thể xuất hiện, tóm lấy cái động cơ vĩnh cửu mập mạp này đi học hành.

Trong ánh mắt mong chờ vô hạn của anh, cửa phòng ngủ thật sự mở ra, nhưng người lao ra từ bên trong lại là Đỗ Hinh.

Đỗ Hinh đeo túi đựng máy tính xách tay vội vã hoảng hốt lao ra ngoài, nhìn thấy Chung Cẩn và họ, cô nhanh chóng chào: "Em đi đến đơn vị trước, 10 giờ sáng đi báo cáo."

Thu Sanh đứng lên: "Để lại bữa sáng cho em rồi, không ăn sao?"

"Không kịp nữa rồi, tối qua thức khuya, sáng nay ngủ quên."

Đỗ Hinh thay giày ở bên cửa, Thu Sanh gói bánh bao và ngô cho cô mang theo ăn trên đường.

Chung Cẩn dựa vào lưng ghế sofa, Tiểu Đồng đang dùng dây thun màu sắc sặc sỡ buộc tóc cho anh, trên đầu đã buộc mấy cái bím tóc dựng đứng.

Đợi Thu Sanh trở lại bên sofa, anh mở miệng hỏi: "Lần này Đỗ Hinh đến, em có vẻ quen thuộc với cô ấy lắm thì phải."

Trước đây ở Kinh Thị, Thu Sanh và Đỗ Hinh cũng gặp nhau một hai lần, đều là thỉnh thoảng Vu Phi Dương hẹn ăn cơm, tiện thể mang theo Đỗ Hinh cùng, gặp nhau trong bữa tiệc.

Chỉ là quen biết, chứ không thân thiết.

Nhưng lần này Đỗ Hinh đến, từ lúc ăn cơm tối hôm qua, Chung Cẩn đã cảm thấy Thu Sanh và cô ấy có quan hệ thân thiết hơn trước, cũng không biết có phải ảo giác không.

Thu Sanh trở lại ngồi xuống chiếc sofa riêng của mình, bình tĩnh nói: "Người ta đến nhà mình ở, đương nhiên phải tỏ ra nhiệt tình một chút."

"Ừ." Chung Cẩn không nói gì, tóc bị Tiểu Đồng kéo đau, anh phát

ra tiếng hít khí “tê”.

Tiểu Đồng vội dừng động tác tết tóc nhỏ lại, dùng tay nhỏ nhẹ nhàng vỗ đầu anh, còn cúi đầu thổi hai cái lên đỉnh đầu anh, nhỏ giọng an ủi:

“Phù phù là hết đau.”

Chung Cẩn: “Ai phát minh ra kỳ nghỉ hè hai tháng vậy?”

“Giáo viên cũng phải sống chứ.” Thu Sanh thở dài.

Thu Sanh nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Chung Cẩn, lại quay đầu nhìn về phía hành lang, nhỏ giọng nói:

“Anh nói anh cả có phải không muốn trông trẻ, cố ý đảo lộn giờ giấc làm việc không?”

Chung Cẩn nhắm mắt, hồi tưởng lại quỹ đạo hành động tối qua của Thu Trầm, lôi ra những hành vi bất thường trọng điểm để phân tích.

Cuối cùng, Chung sở sờ một đầu đủ mọi màu sắc bím tóc nhỏ, giọng điệu trịnh trọng nói: “Tối nay đừng đọc tiểu thuyết ngay trước mặt anh ấy, phỏng chừng là sợ.”

Tối hôm sau khi Thu Trầm đến Hải Sơn, Chung Cẩn và họ quả nhiên chuyển vào phòng ngủ đọc tiểu thuyết trước khi ngủ.

Đỗ Hinh thật ra rất thích bầu không khí đọc tiểu thuyết ở nhà họ, cô còn có thể tiện thể học tập, bất quá cô cũng không thể theo vào phòng ngủ người ta để nghe.

Đành thôi, tự mình ngồi xổm ở bàn trà tiếp tục viết phân tích hiện trường.

Nhưng những người bạn từng xem phim kinh dị đều biết, nỗi sợ hãi trong lòng không phải lập tức tan biến, có khi thậm chí phải vài ngày mới từ từ phai nhạt.

Vì thế Thu Trầm lại dọn máy tính ra phòng khách, kết quả Đỗ Hinh đang xem video phẫu thuật bên kia, hình ảnh quá mức chấn động.

Anh đành phải lại trở về phòng ngủ, nửa tựa vào gối tiếp tục làm việc.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến vài tiếng gõ cửa, Thu Trầm đột nhiên giật mình: “Ai?”

“Mở cửa, là em.”

Bên ngoài là giọng Chung Cẩn.

Thu Trầm thoáng yên tâm, đứng dậy mở khóa cửa.

Chung Cẩn ôm chăn gối đi vào: “Tối nay em ngủ ở đây.” Nói rồi anh trải chăn đệm xuống đất, không chút khách khí nằm xuống.

“Cậu và Thu Sanh cãi nhau à?” Thu Trầm nhíu mày hỏi.

Chung Cẩn buồn bã hừ một tiếng, nhắm mắt không nói gì.

Thu Trầm thu dọn máy tính xong, tắt đèn, kéo chăn đắp kín, cũng yên tâm ngủ.

Sáng sớm hôm sau ăn sáng, Thu Sanh và Chung Cẩn quả nhiên không nói gì, bầu không khí giữa hai người họ có chút kỳ lạ, chắc chắn là cãi nhau rồi.

Thu Trầm âm thầm tìm Chung Cẩn, khuyên anh: “Cậu đi dỗ Thu

Sanh đi, trong nhà còn có con, hai người cãi nhau, ảnh hưởng không tốt đến con đâu."

Chung Cẩn vẻ mặt lạnh lùng, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Anh gọi Thu Sanh vào phòng ngủ, không biết nói gì đó, Chung Cẩn lại đẩy cửa phòng ngủ đi đến bên Thu Trầm, vẻ mặt khó chịu ngồi xuống sofa.

Thu Trầm hỏi: "Dỗ không được à?"

Chung Cẩn không nói gì.

Thu Trầm: "Cậu đưa cô ấy ra ngoài đi dạo một chút, đi dạo phố, xem phim gì đó, tìm một nhà hàng có không khí tốt ăn chút đồ ngon, thư giãn thoải mái rồi về."

"Hai chúng em ra ngoài, con thì sao bây giờ?" Chung Cẩn khoanh tay, giọng nặng nề.

"Con cậu đừng lo, giao cho anh."

Nói xong với Chung Cẩn, Thu Trầm liền đứng dậy đi tìm Tiểu Đồng, gọi hai tiếng, giọng bé từ ban công vọng lại, Thu Trầm theo tiếng đi qua, tầm mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa mà chạm phải một con ếch xanh mập mạp.

Tiểu Đồng một tay nhéo ếch xanh, một chân đạp lên bậc thang nhỏ trước bể sinh thái, đang cúi lưng tiếp tục vớt thứ gì đó bên trong.

Da đầu Thu Trầm tê dại, cái bể trùng này xuất hiện ở đây từ khi nào? Lần trước anh đến rõ ràng còn chưa có.

Anh đứng ở bên cửa kính, không tiếp tục đi tới, gọi Tiểu Đồng: "Tiểu Đồng, thả con ếch xanh ra, lại đây với cậu."

Bé mập không thèm quay đầu lại, cố ý làm ngơ, tiếp tục nhéo con ếch xanh quậy phá bên kia, bé quay lưng về phía Thu Trầm, buồn bã gõ gõ cái gì đó trong bể sinh thái kêu loảng xoảng.

“Tiểu Đồng, cháu có nghe thấy cậu nói không? Thả con ếch xanh ra.” Thu Trầm lại lần nữa cố gắng thương lượng.

Con bé rắc rối tiếp tục làm ngơ.

Thu Trầm: “Tiểu Đồng, Chung Vân Đồng, có nghe thấy cậu nói không?”

Chung nữ sĩ dùng hành động thực tế nói cho anh biết, không nghe thấy!

Mặt Thu Trầm đen lại, tổng tài cũng có tính khí, anh trầm mặt, gầm lên một tiếng: “Thả con ếch xanh ra cho cậu.”

Nghe thấy giọng không đúng, Tiểu Đồng lập tức ném con ếch xanh về bể sinh thái, quay người lại, nhéo tay, trừng mắt to đen trắng rõ ràng nhìn chằm chằm Thu Trầm.

“Đi rửa tay.” Thu Trầm trầm mặt nói.

Bé mập bám vào lan can bước từng bước chậm rãi xuống cầu thang, đôi chân ngắn ngủn chạy vụt qua người Thu Trầm, nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh, tự mình trèo lên bậc thang, mở vòi nước rửa tay.

Thu Trầm đi theo vào, thấy bé đặt tay dưới dòng nước, tay áo ướt một mảng nhỏ.

Anh vào phòng vệ sinh, giúp bé xắn tay áo lên, điều nước lạnh thành nước ấm, cho bé xà phòng, nghiêm túc xoa rửa sạch sẽ tay, sau đó dùng nước ấm chảy rửa sạch đôi bàn tay mập mạp

của bé, rồi dùng khăn lông lau khô.

Tiểu Đồng xòe bàn tay thịt đưa tới trước mặt Thu Trầm: “Xin cậu xoa cho con một chút thơm thơm đi.”

Thu Trầm trừng mắt nhìn con bé một cái, rồi mở tủ kính lấy kem dưỡng da trẻ em cho con bé.

Năm ngón tay con bé xòe ra, kiên nhẫn đứng bên kia chờ.

Thu Trầm thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của bé, tính khí cũng tan biến từ lâu, rốt cuộc ai đã phát minh ra Chung Vân Đồng vậy? Giữa ác quỷ và thiên sứ chuyển đổi không chút khe hở, giây trước có thể khiến người ta tức đến tăng huyết áp, giây sau lại có thể khiến lòng người tan chảy.

Rửa tay xong, Thu Trầm thấy tay áo Tiểu Đồng ướt, bảo bé đi tìm một bộ quần áo khác để thay.

Tiểu Đồng vào phòng thay đồ, mở tủ quần áo của mình ra, quỳ xuống trước tủ, kéo một ngăn kéo ra, tìm trong đó một chiếc áo thu họa tiết hoa nhỏ: “Cậu ơi, con muốn mặc cái này.”

“Ừ, con tự thay được không?” Thu Trầm hỏi.

“Con được.”

Vì thế Thu Trầm liền ra khỏi phòng thay đồ, đứng ở cửa chờ con bé.

Lúc Tiểu Đồng thay quần áo, còn phát ra tiếng “hự hự” rất cố sức, cảm giác bé hình như rất mệt. Cũng không biết là bé quá mập nên làm gì cũng mệt, hay là tất cả trẻ con đều như vậy.

Chương 112

DTV-EBOOK

Một lát sau, tiếng "hự hự" dừng lại, Tiểu Đồng hoảng hốt kêu lên từ bên trong: “Cậu ơi, cứu mạng!”

Thu Trầm nhanh chân bước vào phòng thay đồ, thấy bé mập mặc áo ba lỗ đang ngồi trên sàn. Chiếc áo ướt kia đã được cởi ra, nhưng khi bé trùm chiếc áo mới lên đầu, phần cổ áo lại không thể nào chui qua được, có vẻ như đầu bé quá to, khiến cổ áo bị mắc kẹt trên đỉnh đầu.

Vải thun co giãn bó chặt lấy cái đầu tròn xoe của Tiểu Đồng, in hằn rõ ràng hình dáng ngũ quan của bé lên trên.

Đứa trẻ với khuôn mặt bị căng phồng vì chiếc áo, lớn tiếng kêu: “Cậu ơi, cháu tối sầm mặt mũi rồi, xin cậu cứu cháu với!”

Thu Trầm đi tới ngồi xổm xuống, cố gắng kéo chiếc áo xuống giúp bé, nhưng hoàn toàn không được, cổ áo siết chặt trên đầu, không có chút khe hở nào.

Anh bèn vén vạt áo lên, trực tiếp cởi phăng chiếc áo ra.

Sau đó, Thu Trầm cầm chiếc áo đo thử trên người con bé, phát hiện áo vừa ngắn vừa nhỏ: “Đây chắc là quần áo cháu mặc hồi còn bé, chật quá rồi.”

Thu Trầm nhìn lại chiếc áo quá ngắn kia, nghi hoặc hỏi: “Cháu không phải mới lớn thêm một tuổi thôi sao? Sao quần áo lại nhỏ đi nhiều như vậy? Ba mẹ cháu rốt cuộc cho cháu ăn thứ gì mà lớn nhanh thế?”

Tiểu Đồng mặc áo ba lỗ che miệng cười hì hì: “Cháu béo quá.”

“Béo gì mà béo? Cháu thế này vừa vặn. Cháu không được giảm cân, phải đảm bảo đủ dinh dưỡng, biết chưa?”

Thu Trầm lại tìm trong tủ quần áo một chiếc áo sơ mi nhỏ viền hoa cho bé mặc vào.

Chiếc áo sơ mi bông cổ bèo nhún rộng thùng thình, phối hợp với quần đùi thể thao kẻ sọc trên người Tiểu Đồng, hai cậu cháu đều không cảm thấy có gì không ổn.

Thay quần áo xong, Tiểu Đồng mới phát hiện không thấy ba mẹ đâu. Bé tìm một vòng quanh nhà, còn vào cả phòng tắm và nhà vệ sinh tìm, nhưng không thấy ai.

Tiểu Đồng lại chạy đến bên sofa, chống tay vào đầu gối Thu Trầm hỏi: “Ba mẹ con đâu?”

"Bọn họ ra ngoài rồi." Thu Trầm thật thà trả lời.

Tiểu Đồng bĩu môi, làm bộ sắp khóc: “Bọn họ không yêu con, họ lại đi rồi.”

Thu Trầm cúi người xuống, nhìn vào mắt bé, nghiêm túc giảng giải:

“Ba mẹ con vĩnh viễn yêu con, nhưng họ cũng cần có cuộc sống riêng, cho nên thỉnh thoảng họ cũng cần ra ngoài thư giãn một mình một chút. Con có hiểu không?”

Thu Trầm cảm thấy làm ba mẹ thật đáng thương, muốn ra ngoài hít thở không khí cũng phải diễn kịch với anh, giả vờ cãi nhau, lừa anh ở nhà trông trẻ, như vậy họ mới có thể một mình ra ngoài thư giãn.

Một năm 365 ngày, ngày nào cũng liên tục trông trẻ, ai mà chịu nổi.

Tiểu Đồng nặn ra hai giọt nước mắt: “Con không cần hiểu, con muốn ở cùng ba mẹ.”

Thu Trầm sờ sờ mái tóc xù xù của bé. Cái đầu tròn của bé bị rối tung khi thay quần áo, Thu Trầm không biết chải tóc, nên cứ để bé với mái tóc rối bời như vậy.

Thấy bé khóc thật sự thương tâm, Thu Trầm liền đề nghị: “Chúng ta học bài đi, học bài có thể làm vơi đi nỗi buồn. Khi con tập trung học, sẽ tạm thời quên đi những phiền não hiện tại.”

Tiểu Đồng lập tức ngừng khóc, liên tục xua tay lùi về sau: “Con hết phiền não rồi, vẫn là không cần học bài, bai bai.”

"Con thật sự không sao chứ?" Thu Trầm cố ý trêu con bé.

Tiểu Đồng lập tức kéo khóe miệng nở một nụ cười gượng gạo: “Con không khóc, con rất vui.”

Thu Trầm: “Vậy vừa hay tâm trạng tốt, chúng ta học bài đi.”

Tiểu Đồng che đầu kháng nghị: “A a a a, sao cậu lại thế?”

Nhưng cuối cùng sự kháng nghị không có hiệu quả, con bé vẫn bị Thu Trầm bắt qua học bài. Trong khoảng thời gian này, cô giáo dạy online bảo Tiểu Đồng học các nét chữ Hán, Thu Trầm hôm nay muốn thử dạy con bé học viết chữ.

Anh dùng bút viết từng nét ba chữ 【Chung Vân Đồng】 trên vở, chỉ vào mấy chữ này nói với Tiểu Đồng: “Đây là tên của con, con muốn thử viết một chút không?”

Tiểu Đồng liếc nhìn ba chữ Hán phức tạp, lập tức quyết định:

“Con muốn đổi tên.”

Thu Trầm trừng mắt nhìn học sinh cá biệt: “Cháu muốn sửa tên thành gì?”

Tiểu Đồng bụng phệ đứng bên bàn trà suy nghĩ một lát, lấy bút trong tay Thu Trầm, ghé vào bàn trà, viết từng nét 【ABC】 lên giấy, sau đó ném bút đi:

“Xong rồi, con học được viết tên con rồi, bai bai.”

Thu Trầm ôm trán thở dài.

Lúc trước anh tìm gia sư một kèm một cho Tiểu Đồng, cô giáo thu phí 300 tệ một giờ. Ban đầu Thu Trầm cảm thấy rất đắt, một đứa trẻ nhỏ như vậy, nửa chơi nửa học, một giờ thật ra chẳng học được gì.

Bây giờ Thu Trầm thấm thía hiểu ra, 300 tệ này, trong đó có 280 tệ là tiền bồi thường tổn thất tinh thần.

Cửa truyền đến tiếng nhập mật mã, Tiểu Đồng miệng la lớn: "Ba mẹ về rồi." Nhân cơ hội chạy ra.

Người mở cửa bước vào là Đỗ Hinh. Hôm nay cuối tuần, cô không đến trung tâm giám định, mà ở quanh đây làm quen với môi trường, nên đã về sớm.

Đỗ Hinh tay xách một ít trái cây và một chiếc bánh kem nhỏ, cô đưa bánh kem cho Tiểu Đồng: “Tiểu Đồng, cho con này.”

Tiểu Đồng tay nhỏ đỡ bụng, cúi người nói lời cảm ơn: "Cảm ơn tỷ tỷ." Sau đó mới hai tay nâng hộp bánh trong suốt, cẩn thận đi về phía bàn trà.

Bé mập dựa vào bàn trà, cầm thìa nhỏ xúc bánh kem ăn. Đến khi

nhai trúng miếng chocolate, bé liền nắm chặt bàn tay nhỏ, nheo mắt lại, vui sướng lắc lư người.

Phát hiện Thu Trầm vẫn luôn nhìn mình, Tiểu Đồng sợ Thu Trầm lại bắt mình học bài, liền vỗ vỗ tay Đỗ Hinh: “Chị ơi, xin chị nói chuyện phiếm với cậu em một chút đi.”

Đỗ Hinh: “…… Hả?”

Thu Trầm nghe con bé nói vậy, ngược lại chủ động mở miệng hỏi: “Tiểu Đỗ, cô thi đậu đại học công an, lúc đi học thành tích chắc chắn tốt lắm nhỉ?”

"Ách, cũng, được, ạ." Lúc này Đỗ Hinh cũng có một loại cảm giác khó chịu như bị người thân hỏi han thành tích vào dịp Tết.

Thu Trầm hai tay đan vào nhau đặt trước người, lấy ra thái độ đàm phán trên thương trường, chỉ Tiểu Đồng, trầm giọng hỏi: “Cô có hứng thú làm gia sư cho con bé không? Dạy kèm một đối một.”

Trên mũi và mép Tiểu Đồng đều dính một chút kem, bé sợ đến điên cuồng xua tay: “Không muốn không muốn.”

Đỗ Hinh nhìn Tiểu Đồng đáng thương, quyết định vẫn là cho bé một tuổi thơ vui vẻ thì hơn: “…… Cái đó, con bé mới 4 tuổi, tuổi này……”

Thu Trầm: “Tôi có thể trả cô 600 tệ một giờ, nội dung và thời gian học cô tự do sắp xếp, tôi chỉ phụ trách trả tiền và nghiệm thu kết quả học tập.”

Đỗ Hinh: “4 tuổi đúng là thời điểm tốt để học tập.”

Chung Cẩn và Thu Sanh bên kia hiếm khi không phải trông trẻ, vốn định hai người đi cáp treo lên nhà hàng trên đỉnh núi ăn

cơm, sau đó đi dạo trên hành lang dài thư tình nổi tiếng của Hải Sơn, ở đó còn có một hòm thư tương lai, có thể gửi một lá thư cho chính mình hoặc đối phương trong tương lai.

Tưởng tượng rất lãng mạn, nhưng sau khi ăn cơm xong, cả hai đều có chút mất hứng tiếp tục dạo chơi.

Quen với Tiểu Đồng líu ríu bên cạnh, bây giờ bé đột nhiên không ở đó, lại có chút không quen, hơn nữa mới rời đi vài tiếng, đã bắt đầu nhớ đến con bé rắc rối kia.

Điều này giống hệt những người nuôi chó, dù là lúc đi làm để chó ở nhà một mình, đều vừa đau lòng vừa nhớ nhung.

Sau đó họ mua một chiếc kẹo mút in hình Hải Sơn ở đỉnh núi rồi về, đến nội thành lại vòng qua mua một phần pizza mang về.

Lần này họ đi riêng, về nhà Tiểu Đồng không thẩm vấn họ như lần trước, bé vui vẻ ăn quà ba mẹ mang về, còn ân cần hỏi họ:

“Hôm nay chơi có vui không?”

Buổi tối đi ngủ, Tiểu Đồng ôm con chó bông quỳ trên chăn, tóc rối bù, giơ thẳng một ngón tay, nghiêm túc nói với Thu Sanh và Chung Cẩn:

“Con quyết định từ nay về sau cho hai người nghỉ, hai người muốn một mình ra ngoài chơi đều được.”

Chung Cẩn ngước mắt từ trong sách lên, đưa tay sờ trán Tiểu Đồng, xác nhận bé không sốt mới yên tâm.

Tiểu Đồng quỳ gối trên đôi chân mập của mình, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Nuôi nấng con vất vả quá, cảm ơn ba mẹ.”

Nghe những lời này của con bé, hốc mắt Thu Sanh bỗng chốc đỏ

hoe. Trước kia xem phim truyền hình thấy mẹ khóc vì một câu nói của con, Thu Sanh không thể đồng cảm như bây giờ, đôi khi còn cảm thấy có chút làm quá.

Bây giờ mới biết, mỗi khoảnh khắc con cái hiểu chuyện, làm mẹ thật sự sẽ không tự giác cảm động rơi lệ.

Chung Cẩn đưa tay nhéo nhéo tay cô, một tay kia xoa xoa đầu Tiểu Đồng: "Nuôi nấng con có chút vất vả, nhưng nếu không có con, chúng ta đã không phải là chúng ta bây giờ, ba cũng cảm ơn con, may mà con đã đến."

Tiểu Đồng nhéo đầu con chó bông, khó hiểu hỏi: "Ba mẹ không phải ba mẹ, vậy ba mẹ là ai?"

"Là chúng ta tệ hơn bây giờ."

Tiểu Đồng sắp bị anh làm cho hôn mê, dứt khoát không nói chuyện này nữa, con bé quỳ thẳng người, trịnh trọng tuyên bố một việc: "Con đã quyết định đổi tên cho mình, từ nay về sau con muốn gọi là ABC."

Chung Cẩn: "…… Ba là ba con, sao ba không biết con đổi tên?"

Thu Sanh: "Bảo bối à, sao con lại muốn gọi là ABC? Tên này kỳ lạ quá, người Trung Quốc mình thường không gọi tên như vậy."

Tiểu Đồng bò vào ổ chăn nằm xuống, lạnh lùng nhắm mắt lại: "Bởi vì con viết không được Chung Vân Đồng."

Ba mẹ hiểu rồi.

Đây là hôm nay lại bị cậu bắt học viết chữ.

Sau khi Tiểu Đồng ôm con chó bông lớn ngủ say, Chung Cẩn đột nhiên mở to mắt trong bóng tối, lẩm bẩm: "Hai chữ Chung Đồng

này hình như thật sự hơi khó viết, hay là nhân lúc đi làm hộ khẩu sửa tên cho con bé luôn đi."

Thu Sanh trong bóng tối lẩm bẩm một tiếng: "Anh đủ rồi Chung Cẩn."

Thu Trầm lần này đến Hải Sơn không ở mấy ngày đã về, đối ngoại anh đều nói công việc bận cần phải đi, thật ra nguyên nhân thật sự chỉ có Thu Trầm tự biết.

Vào một đêm, anh bị một luồng ánh sáng trắng chói mắt đánh thức, mở to mắt, đón ánh sáng, anh không nhìn rõ gì cả, chỉ cảm thấy trong ánh sáng trắng xóa trước mắt, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng béo lùn.

Thu Trầm chống tay ngồi dậy: "Chung Vân Đồng?"

Giọng trẻ con trong trẻo vang lên trong bóng tối: "Cậu ơi, con tính ra bài toán ban ngày cậu hỏi con rồi, 12 quả táo ăn hết 8 quả, còn lại 4 quả táo."

Thu Trầm ngủ mơ màng, lúc này đại não đang ở trạng thái đơ, anh phản ứng một lúc mới nhớ ra ban ngày đã ra một bài toán số học cho Tiểu Đồng.

Ban ngày hỏi bé, con bé rắc rối vừa gặm táo vừa xua tay nói: "Cảm ơn cậu, nhưng con ăn không hết nhiều như vậy đâu."

Thu Trầm lúc đó phê bình bé vài câu, vốn tưởng rằng chuyện này đã qua, ai ngờ, bé rắc rối nửa đêm bò dậy giải bài.

Nửa đêm giải bài còn chưa tính, lúc Tiểu Đồng nghiêng đầu, Thu Trầm thấy rõ ràng trong tay bé còn cầm một con ếch xanh mập mạp.

Ếch xanh duỗi cổ chào Thu Trầm: "Oa oa."

Thu Trầm sợ đến nhanh chóng lùi về sau, lưng dựa vào tường, lại vơ chăn trùm kín người.

Lúc này anh mới nhớ ra trước khi ngủ mình đã khóa trái cửa: “Cháu vào bằng cách nào?”

Tiểu Đồng huơ huơ con ếch xanh trong tay, một tay kia thò vào cổ áo, lôi ra một chiếc dây lụa buộc chìa khóa: “Chìa khóa của con ở đây.”

Sáng sớm hôm sau Thu Trầm đã gọi điện thoại cho thư ký bảo đặt vé máy bay, anh bất chấp Chung Cẩn sống chết giữ lại, dứt khoát rời khỏi Hải Sơn. Thu Trầm cảm thấy, bồi dưỡng người thừa kế cố nhiên quan trọng, nhưng mạng của anh cũng là mạng.

Sau khi Thu Trầm về Kinh Thị không lâu, Đỗ Hinh cũng chuyển về ký túc xá ở. Trong nhà chợt vắng vẻ hẳn đi, ba Chung và mẹ Thu lại bắt đầu công việc trông trẻ cũ.

Bất quá cũng may Thu Trầm mời Đỗ Hinh đến nhà phụ đạo học tập cho người thừa kế, Đỗ Hinh tuy không phải ngày nào cũng đến, nhưng cũng có thể phân tán bớt sự chú ý của bé.

Hơn nữa bé học mệt, ngủ cũng nhiều hơn, lần này trông trẻ thật ra nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Anh Chung, anh tìm em?" Đỗ Hinh mặc áo blouse trắng, đeo kính, nhanh chân bước ra từ trung tâm giám định.

Chung Cẩn mặc cảnh phục đứng bên chiếc xe việt dã màu đen, tiện miệng nói: “Tôi đến cục họp, tiện đường ghé qua xem em, công việc còn quen không?”

"Khá tốt ạ." Đỗ Hinh đẩy đẩy kính mắt: “Đồng nghiệp ở đây đều

rất tốt, rất chiếu cố em, em đến mấy ngày nay cũng chưa gặp vụ án nào, chỉ làm mấy vụ giám định thương tích, hoàn toàn có thể ứng phó được."

Chung Cẩn gật đầu: "Vậy thì tốt, ở đây có chuyện gì em cứ tìm tôi và Thu Sanh, không cần khách sáo."

Chương 113

DTV-EBOOK

"Vâng."

Đỗ Hinh nói xong, thấy Chung Cẩn vẫn chưa có ý định rời đi, cô nhướng mày: "Chung ca, anh còn có việc sao?"

Chung Cẩn cụp mắt xuống, mím môi một chút, dùng giọng điệu lơ đãng, như thể thuận miệng hỏi: "Đỗ Hinh, sau này em có liên lạc với Thu Sanh không? Chính là sau khi anh và cô ấy ly hôn ấy."

"Không có." Đỗ Hinh lắc đầu: "Anh hỏi vậy làm gì?"

"Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi, anh thấy lần này gặp mặt, cô em Thu Sanh có vẻ thân thiết hơn trước rất nhiều."

Đỗ Hinh nghi hoặc nhìn Chung Cẩn, không nói gì.

"Em đi làm việc đi, tối đến nhà ăn cơm, dì Lương làm sủi cảo rau dại."

Chung Cẩn vẫy tay với Đỗ Hinh, nhìn cô đi vào trung tâm giám định, anh mới quay trở lại xe. Anh nắm vô lăng, mắt vẫn nhìn về hướng Đỗ Hinh vừa đi.

Lúc Đỗ Hinh vừa nói chuyện, ánh mắt cô luôn nhìn thẳng Chung Cẩn, vẻ ngoài bình thản, nhưng thực tế là đang quan sát phản ứng của anh. Hơn nữa trong quá trình nói chuyện, lông mày bên phải của cô sẽ theo bản năng hơi nhếch lên, rõ ràng là cô đang căng thẳng.

Đỗ Hinh đang nói dối.

Thật ra không cần Đỗ Hinh xác nhận, Chung Cẩn đã đại khái đoán ra, trong khoảng thời gian ly hôn đó, Thu Sanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nếu không dựa theo tính cách của Thu Sanh, cô ấy không thể dễ dàng đồng ý ly hôn vào lúc đó.

Nhìn phản ứng của Đỗ Hinh, chắc chắn cũng là Thu Sanh bày mưu tính kế bảo cô ấy giấu giếm. Xem ra Thu Sanh định giấu chuyện này đến cùng.

Đỗ Hinh tối đến nhà ăn cơm, tiện thể phụ đạo bài tập cho Tiểu Đồng, Chung Cẩn cũng không biểu hiện ra điều gì khác thường.

Ăn tối xong, trong sở có việc, Chung Cẩn dặn dò Tiểu Đồng: "Học hành cho ngoan, không được làm phiền chị." Sau đó anh đi trước.

Đỗ Hinh gọi Tiểu Đồng đến ngồi trên chiếc ghế nhỏ trước bàn trà, mở giáo án ra.

Qua khoảng thời gian tiếp xúc này, Đỗ Hinh phát hiện Tiểu Đồng khi nói chuyện có một vài âm tiết phát âm không chuẩn, ví dụ như "này" con bé phát âm thành "giới", "chính mình" thành "gửi mấy", còn hay dùng sai lượng từ "một cái".

Đỗ Hinh quyết định trước hết thay đổi từ những thói quen nhỏ nhặt này trong cuộc sống. Cô dùng những từ này đặt câu: "Đây là việc của riêng tôi", rồi bảo Tiểu Đồng nhắc lại.

Tiểu Đồng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, ôm Tang Bưu trong lòng, vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú đọc theo: “Giới là ta gửi mấy sự.”

"Ừ, có một chút tiến bộ rồi, chúng ta lại nào." Đỗ Hinh nhắc lại từng lần, mỗi lần đều nghiêm túc cổ vũ Tiểu Đồng.

Đỗ Hinh thật sự là người kiên nhẫn nhất mà Thu Sanh từng gặp. Đôi khi Thu Sanh ở bên cạnh nhìn họ phụ đạo, chính cô ấy cũng muốn nổi cáu, nhưng Đỗ Hinh vẫn có thể bình tĩnh dạy tiếp.

Ví dụ như Tiểu Đồng học vô số lần 26 chữ cái tiếng Anh, nhưng chỉ cần thay đổi một chút thứ tự là con bé lại không nhận ra.

Đỗ Hinh viết hai chữ "bd" cạnh nhau trên vở, bảo Tiểu Đồng đọc đúng âm của hai chữ này. Tiểu Đồng dùng ngón tay chỉ vào "b" đọc: "bê".

Sau đó lại dùng tay chỉ vào "d", vang dội và tự tin đọc: "đảo bê".

Thu Sanh, một người tính tình tốt như vậy, cũng suýt chút nữa tức đến dựng tóc gáy, nhưng Đỗ Hinh vẫn có thể bình tĩnh nói: “Tiểu Đồng trí tưởng tượng của con thật phong phú.”

Cuối cùng cũng phụ đạo xong bài tập hôm nay, Thu Sanh giơ ngón tay cái lên với Đỗ Hinh: “Đỗ Hinh, với nghị lực này của cô, sau này cô làm gì cũng sẽ thành công.”

Đỗ Hinh đẩy kính mắt lên, mệt mỏi xoa xoa giữa hai lông mày: “Tôi cứ hai ngày dạy con bé một tiếng, tiền lương còn cao hơn cả công việc chính của tôi. Nghĩ đến tiền, khổ mấy cũng không tính là khổ.”

Thu Sanh đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy ra hai lon bia, đưa cho Đỗ Hinh một lon: “Uống chút bia giải khát rồi về.”

Đỗ Hinh cầm lấy lon bia, lòng bàn tay lập tức bị hơi lạnh thấm ướt: “Bây giờ chị uống được bia sao?”

“Uống một chút không sao đâu.”

Thu Sanh bật nắp lon bia, ngồi xổm xuống trước ổ chó, lôi ra một đống đồ linh tinh lộn xộn, rồi tìm trong đống đó chiếc điều

khiển TV.

Cô ấy ngồi dựa vào sofa, bật TV: “Chúng ta xem một bộ phim đi, cô có muốn xem gì không?”

Đỗ Hinh nói tên một bộ phim cũ, Thu Sanh tìm kiếm bộ phim đó và chọn phát.

Ánh đèn dịu xuống, cả phòng khách chìm trong bầu không khí màu vàng ấm áp của phim nhựa.

Tiểu Đồng ôm một gói bim bim lớn dựa vào chiếc sofa nhỏ của mình cùng xem phim, rôm rốp nhai bim bim, bên chân còn đặt một hộp sữa chua.

Lúc Thu Sanh và Đỗ Hinh uống bia, Tiểu Đồng nhanh chóng giơ hộp sữa chua của mình lên, mạnh mẽ tham gia vào.

Phim có tiết tấu chậm, bé mập xem cũng không hiểu, ăn uống no đủ, liền chạy đến dựa vào lòng Thu Sanh nũng nịu: “Mẹ ơi con mệt rồi, con muốn đi ngủ.”

Thu Sanh vén tóc mái cho bé, bế bé lên. Cái đầu tròn xoe tựa vào cánh tay Thu Sanh, đôi gót chân bụ bẫm nhỏ xíu treo trên sofa lắc lư qua lại. Mẹ vỗ nhẹ vào lưng bé vài cái, Tiểu Đồng rất nhanh đã ngủ say.

Đỗ Hinh chủ động đứng dậy, nhận lấy bé từ tay Thu Sanh, đặt bé nằm ngủ trên sofa bên kia, lấy chiếc khăn hoạt hình nhỏ đặt lên tay vịn rồi đắp cho Tiểu Đồng.

Thu Sanh xoa xoa cánh tay đang tê rần.

Đỗ Hinh quay đầu nhìn cô một cái, như thể cân nhắc điều gì, rồi vẫn mở miệng nói: “Hôm nay Chung đội đến trung tâm giám định tìm em.”

"Ừ?" Động tác trên tay Thu Sanh khựng lại, ánh sáng từ màn hình dừng lại trên khuôn mặt thanh tú của cô, cả người cô như đông cứng lại.

Đỗ Hinh lại mím môi: “Em cảm giác hình như anh ấy đã biết hết rồi.”

“Anh ấy nói gì với cô?”

Thu Sanh và Đỗ Hinh nói chuyện nhỏ nhẹ, không ai để ý đến tình tiết phim.

Lúc này trên màn hình có người nói một câu: "Vịt quay thơm quá." Hai người họ đều không để ý, nhưng con bé mập đang ngủ say lại đột nhiên mở to đôi mắt đen láy.

Chung Cẩn tăng ca đến rạng sáng mới từ sở về, vừa mở cửa nhà, một vật thể rắn chắc lao tới như viên đạn, đập thẳng vào ống chân anh.

Lực va chạm không nhỏ, anh không kịp chuẩn bị, bị đập lùi lại hai bước, lảo đảo ra khỏi cửa.

“Ba.”

Đèn cảm ứng ngoài hành lang theo tiếng gọi mà sáng lên. Chung Cẩn bất đắc dĩ nhìn bé mập đang ôm chặt lấy ống chân mình, anh đưa bàn tay thon dài xoa đầu bé: “Sao con không đeo đèn pin?”

Tiểu Đồng dùng cái đầu tròn dụi mạnh vào lòng bàn tay Chung Cẩn: “Đèn pin của con hỏng rồi.”

Chung Cẩn bế con bé xuống, nắm tay con bé vào nhà, bật chiếc đèn ngủ ở phòng khách: “Đưa đèn pin đây, ba xem cho.”

Tiểu Đồng liền chạy đến thùng rác lôi chiếc đèn pin ra, rồi quay lại sofa, ném chiếc đèn pin lên đùi Chung Cẩn.

Chung Cẩn nhặt chiếc đèn pin lên, ấn nút bật, quả thật không có phản ứng.

Anh đứng dậy đi đến kệ TV, ngồi xổm xuống, kéo ngăn kéo ra, lấy từ trong đó bộ sạc phù hợp, cắm vào nguồn điện, đèn báo sạc của đèn pin sáng lên.

Ấn lại nút bật, đèn pin lại sáng.

Tiểu Đồng ngồi xổm bên cạnh Chung Cẩn, che miệng nhỏ giọng kinh ngạc cảm thán: “Một cái đèn pin mà ba sửa được rồi, ba ơi, chẳng lẽ ba là thiên tài sao?”

“Nó hết pin thôi, để nó sạc ở đây, mai là chơi được.”

"Tốt tốt." Tiểu Đồng vỗ trán: “Con còn tưởng nó hỏng rồi, con thật là ngốc mà.”

Chung Cẩn véo má phúng phính của con bé: “Con không ngốc, con còn nhỏ, thiếu kinh nghiệm sống thôi. Ba bằng tuổi con lúc đó cũng không biết mấy cái này đâu.”

Tiểu Đồng ôm tay Chung Cẩn, quay đầu hôn một cái vào lòng bàn tay anh.

Chung Cẩn: “Nịnh ba cũng vô ích, không được ăn khuya, con mau đi ngủ đi.”

Tiểu Đồng mắt đờ đẫn thở dài một tiếng thật lớn, một người ba thiên tài cũng quá thông minh.

Ngày xưa khi còn bé còn thường xuyên được ăn khuya, bây giờ

lớn hơn lại béo lên, đồ ăn vặt khuya hoàn toàn bị hạn chế.

Cái nhà này càng ngày càng khó sống rồi.

Chung Cẩn đuổi Tiểu Đồng về phòng ngủ, anh cầm bộ đồ ngủ vào phòng tắm.

Tắm xong bước ra, anh thấy Tiểu Đồng ôm Tang Bưu, dựa vào tường ngồi ở hành lang chờ anh.

“Sao con lại ra đây?”

Đôi mắt to đen láy của bé trong đêm tối phát ra ánh sáng u tịch: “Ba ơi, con không ngủ được.”

“Sau này ban ngày con bớt ngủ trưa đi, có nhà ai trẻ con như con nửa đêm còn dậy đi bộ không?”

Chung Cẩn vừa nói xong câu này, lại nghĩ đến một hiện tượng, trẻ con đúng là không hay dậy đi bộ nửa đêm, nhưng đa số chó thì có. Trước kia Phao Phao thường hay dậy lúc họ ngủ, uống nước, ăn chút thức ăn cho chó, rồi đi tuần tra một vòng quanh nhà.

Tiểu Đồng theo Chung Cẩn vào phòng ngủ chính, đứng ở mép giường, cẩn thận đặt Tang Bưu lên chăn.

Chung Cẩn không cần quay đầu lại cũng biết bé đang làm gì, anh trực tiếp gọi: “Tang Bưu không được lên giường.”

Tiểu Đồng lại nhanh chóng bế Tang Bưu xuống đặt lại trên sàn nhà, bé tự mình đá văng đôi dép đang đi, trèo lên giường, vén chăn chui vào, giống như một con sâu lớn, từ cuối giường bò lên đầu giường, cái đầu tròn xoe thò ra khỏi chăn bên cạnh Chung Cẩn.

"Ba ơi, kể chuyện cổ tích đi." Tiểu Đồng rụt bàn tay nhỏ đang sưởi dưới bụng lại, đặt cằm lên cánh tay Chung Cẩn.

Chung Cẩn mệt mỏi cả ngày, không còn sức kể chuyện, anh ôm bờ vai nhỏ nhắn mũm mĩm của bé, nhắm mắt lại.

Tiểu Đồng đưa tay nắm lấy mũi anh.

Chung Cẩn bắt lấy tay con bé, nhắm mắt hỏi: “Hôm nay chị Đỗ Hinh dạy con học gì?”

“Chị nói 'giới cái' không phải 'giới cái', 'gửi mấy' cũng không phải 'gửi mấy', còn có không được nói 'một cái'.”

Chung Cẩn nhắm mắt ừ một tiếng: “Xem ra 600 tệ hôm nay của cậu lại mất trắng rồi. Ba hỏi lại con, tối ba đi rồi, chị Đỗ Hinh có nói chuyện phiếm với mẹ không?”

Tiểu Đồng rụt bàn tay nhỏ từ trong bụng ra, giơ một ngón tay lên tố cáo: “Các chị ấy uống rượu, còn xem phim nữa.”

“Ừ, các chị ấy có nhắc đến ba không?”

Tiểu Đồng đặt cằm lên cánh tay Chung Cẩn, đôi mắt to tròn đảo quanh: “Có, các chị ấy bảo không được cho ba biết.”

Chung Cẩn vuốt ve mái tóc dài mềm mại của bé, bàn tay đặt lên gáy bé, tiếp tục hỏi dò:

“Chuyện gì mà không được cho ba biết?”

Tiểu Đồng không mắc lừa anh, đưa bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy môi trên dưới của mình, tay động đậy như đang khóa miệng, giọng nói hàm hồ từ đôi môi khép kín tràn ra: “Mẹ không cho nói.”

“Có phải chuyện mẹ bị bệnh không được nói không?”

Giọng Chung Cẩn không có nhiều cảm xúc dao động, trước sau như một mà lạnh lùng bình tĩnh. Câu trả lời này anh đã sớm đoán được, Tiểu Đồng có trả lời hay không, thật ra cũng không quan trọng.

Bé mập trèo lên cổ Chung Cẩn, ngẩng mặt nhìn anh: “Ba cho mẹ uống một chút máu của ba đi, mẹ sẽ khỏe lại.”

"Trước kia ba cũng dùng máu cứu mẹ sao?" Chung Cẩn hỏi.

Con bé cẩn thận nghĩ ngợi, trịnh trọng xua tay: “Không có, con không nhớ được.”

“Con nói mùi hương trên người mẹ không giống trước kia, là vì mẹ bị bệnh sao?”

Bé lại cẩn thận nghĩ ngợi, vẫn lắc đầu: “Con không biết.”

Bé mập động đậy đầu óc một lát, rất nhanh đã mệt mỏi, khép mắt lại, dựa vào Chung Cẩn ngủ thiếp đi.

Thật ra Chung Cẩn vốn dĩ rất mệt, nhưng vì cuộc trò chuyện với bé mà hoàn toàn tỉnh táo.

Sau khi Tiểu Đồng nói mùi hương trên người Thu Sanh không giống trước kia, Chung Cẩn đã lên mạng tra rất nhiều trường hợp tương tự, sau đó anh tìm được một bài luận văn 《Chó có thể ngửi ra ung thư》.

Luận văn đề cập đến việc sử dụng 3 con chó săn được huấn luyện đặc biệt để phân biệt bệnh nhân ung thư phổi không tế bào nhỏ. Những con chó săn này đã thành công xác định 10 bệnh nhân ung thư lẫn trong 50 mẫu bệnh phẩm, tỷ lệ phân biệt ung thư lên tới 100%.

Chương 114

DTV-EBOOK

Theo ý nghĩ này, Chung Cẩn lại tìm kiếm các từ khóa liên quan, phát hiện rất nhiều chủ nhân chó đều nói rằng, chó nhà họ có thể ngửi ra mùi bệnh tật của bản thân.

Lúc đó Chung Cẩn liền nghi ngờ Thu Sanh bị bệnh, hơn nữa hẳn là bệnh rất nặng, cho nên cô ấy mới có thể khi Chung Cẩn đề nghị ly hôn, không hề níu kéo mà rời đi.

Rốt cuộc, trạng thái của Chung Cẩn lúc đó, nếu lại biết Thu Sanh bị bệnh, có lẽ anh sẽ hoàn toàn suy sụp.

Sau đó Chung Cẩn liên hệ với đồng nghiệp ở Kinh Thị, nhờ người kiểm tra bệnh án của Thu Sanh, nhưng không tìm thấy hồ sơ điều trị liên quan. Chung Cẩn nghi ngờ cô ấy ra nước ngoài điều trị, lại kiểm tra hồ sơ xuất nhập cảnh, vẫn không có hồ sơ xuất cảnh phù hợp.

Mãi đến lần này Đỗ Hinh đến Hải Sơn, Chung Cẩn mới hoàn toàn hiểu rõ điểm đáng ngờ cuối cùng.

Bệnh viện tư nhân quốc tế nơi Đỗ Hinh làm việc trước đây, là một bệnh viện tư nhân quốc tế, đa số những người đến đó điều trị đều là người giàu có, minh tinh, v.v... Những bệnh nhân này cực kỳ coi trọng sự riêng tư. Hồ sơ của họ không được nhập vào hệ thống bệnh án quốc gia.

Nếu Thu Sanh điều trị ở đó, thì không trách các đồng nghiệp ở Kinh Thị không tìm thấy hồ sơ điều trị của cô. Bao gồm cả nghi ngờ mối quan hệ của cô và Đỗ Hinh đột nhiên trở nên tốt hơn, tất cả đều được giải thích rõ ràng.

Trong căn phòng nhỏ của phòng ngủ phụ, kéo kín rèm cửa, Thu Sanh nhắm mắt nằm thẳng trên giường ngủ, chăn bị cô đá sang một bên, cả người nằm dang tay dang chân thành hình chữ đại, một chân còn giơ lên chạm vào tường.

Tư thế ngủ của cô luôn rất thoải mái, hơn nữa trước đây cô ghét nhất bị đè lên tóc, nên khi ngủ thích hất hết tóc ra phía sau gối.

Chung Cẩn ngồi trên chiếc ghế cạnh mép giường, cúi người, dùng đèn pin soi kỹ mái tóc của cô.

Trước đây Thu Sanh nói mái tóc dài của cô là nối thêm, Chung Cẩn trước đó không xem xét kỹ, bây giờ nhìn kỹ thì quả thật có thể thấy một vài mối nối rất nhỏ.

Anh rất khó hình dung ra những sợi tóc này được nối như thế nào, không khác biệt nhiều so với tóc thật, chỉ có một vài mối nối rất nhỏ, quả thực có thể nói là khéo léo phi thường.

Thu Sanh cảm thấy có người ở mép giường, mở to mắt, lập tức nhìn thấy bóng đen ở mép giường, còn đang dùng đèn pin soi cô. Tay cô nhanh hơn suy nghĩ một bước, vung nắm đấm, một quyền đấm vào mặt Chung Cẩn.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, hơn nữa Thu Sanh mỗi ngày ôm con rèn luyện nên tay cũng không hề yếu, Chung Cẩn thậm chí còn chưa kịp nói một câu, chỉ kịp kêu lên một tiếng, thân thể đã ngã ngửa từ trên ghế xuống.

Anh ngã xuống đất đụng vào tủ, làm bật chốt cửa tủ, cánh cửa tủ bật ra, lắc lư qua lại ngay trên đầu anh.

Chung Cẩn ngồi dưới đất, hoàn toàn ngơ ngác.

Thu Sanh lúc này mới phát hiện ra là anh, cô chân trần nhảy

xuống giường, luống cuống quỳ xuống trước mặt Chung Cẩn, xòe tay ra, bối rối lung lay trước mặt anh vài cái.

Không biết Chung Cẩn có bị đập vào đâu không, cô không dám chạm vào anh, chỉ dùng hai tay đỡ cánh cửa tủ đang lung lay đóng lại.

"Anh không sao chứ? Có bị đập vào đâu không?" Thu Sanh rụt rè hỏi.

Chung Cẩn chớp chớp mắt: “Em bị bệnh gì?”

Thu Sanh gãi gãi tóc, có chút cạn lời: “Không phải, anh nửa đêm chạy vào phòng em, còn dùng đèn pin soi em, anh nói xem hai chúng ta ai giống người có bệnh hơn?”

“Anh hỏi em bị bệnh gì? Hai năm rưỡi trước, ở bệnh viện của Đỗ Hinh, là bệnh gì?”

Thu Sanh im lặng một hồi, vùi đầu vào cánh tay thở dài: “Con bé lắm chuyện thật! Đã bảo nó đừng nói cho anh rồi, em còn hối lộ dẫn nó đi ăn vịt quay nổi tiếng. Chỉ có vậy thôi mà nó không giữ mồm giữ miệng được cả đêm sao?”

Thật ra mà nói, lần này không hẳn là con bé lắm chuyện, là Chung Cẩn tự mình đoán ra. Nhưng cụ thể anh biết bằng cách nào không quan trọng, Chung Cẩn hiện tại cần biết Thu Sanh rốt cuộc bị bệnh gì, và cô ấy đã khỏi bệnh chưa, đó mới là điều then chốt.

Thu Sanh bò hai bước về phía Chung Cẩn, mái tóc xõa xuống, ngồi song song với anh dưới đất, đầu dựa vào vai anh cọ cọ.

“Bây giờ không sao rồi, chỉ là trên buồng trứng mọc một thứ không tốt lắm, cắt bỏ là hết.”

Cô cố ý nói một cách nhẹ nhàng, Chung Cẩn xoay người, nâng gáy cô lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói lạnh lẽo thấu xương:

“Nhìn vào mắt anh, nói lại một lần nữa, bệnh gì, bây giờ điều trị thế nào rồi.”

Thu Sanh là người thật thà nhất, khi nói dối cô không dám nhìn vào mắt người khác. Bây giờ Chung Cẩn ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, cô quả nhiên bối rối, nuốt nước bọt mấy lần, liên tục né tránh ánh mắt, nhưng đều bị Chung Cẩn giữ đầu xoay lại.

Cuối cùng, Thu Sanh chỉ còn cách nhìn vào mắt anh, thở dài nói: “Ung thư buồng trứng, may mà phát hiện lúc còn sớm, cắt bỏ một phần tư buồng trứng bên trái, tiên lượng tốt, đến nay không tái phát.”

“Em đến Hải Sơn xong, trên đường về Kinh Thị bốn lần, là về tái khám sao?”

“Cũng coi như vậy, đôi khi là công việc vừa hay phải về, nên tiện thể tái khám.”

Chung Cẩn: “Người nhà có biết không?”

“Em chưa nói với ai cả, lúc phẫu thuật thì thuê người chăm sóc, sau đó ở bệnh viện gặp Đỗ Hinh, cô ấy thấy em một mình, nên thường xuyên đến chăm sóc em, vì vậy qua lại nhiều nên quen nhau.”

Chung Cẩn không dám tưởng tượng, lúc đó cô ấy đã một mình đối mặt với những điều đó như thế nào. Không chỉ có bệnh tật, lúc đó cô ấy còn mang nỗi đau ly hôn, một năm sau lại trải qua nỗi đau mất bạn thân vì tự sát.

Anh cứ như vậy mặc kệ cô ấy một mình, một mình trải qua biết

bao khoảnh khắc tăm tối.

Thu Sanh thấy Chung Cẩn vẫn im lặng, đưa tay sờ, quả nhiên sờ thấy khóe mắt anh ướt át. Cô luôn không nói cho anh biết, chỉ là sợ anh như vậy.

Anh thật vất vả mới vượt qua được một chút, bây giờ lại thế này.

Thu Sanh vừa định nói vài câu an ủi, Chung Cẩn liền cúi người dựa lại, hôn lên môi cô, quấn quýt như môi với răng. Thu Sanh đột nhiên cảm thấy mùi máu tươi nồng nặc, cô nhận ra kẻ điên này đang làm gì, đưa tay chống vào ngực anh đẩy ra, nhưng Chung Cẩn lại ôm chặt lấy cơ thể cô, khiến cô không thể động đậy.

Từ sau khi bị Chung Cẩn ép uống máu, cơ thể Thu Sanh thật sự đã có một số thay đổi. Cảm nhận trực quan nhất là, vết mổ khi phẫu thuật trước đây đã mờ đi rất nhiều, tinh thần và tình trạng cơ thể dường như cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Sau đó, vào một buổi sáng, sau khi cô uống một tách cà phê, cảm thấy cơ thể đột nhiên nhẹ nhõm, vết mổ nhỏ để lại trên bụng dưới đã hoàn toàn biến mất, làn da ở đó trơn nhẵn sạch sẽ, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thu Sanh chạy đi tìm Chung Cẩn: “Anh lại bỏ máu vào cà phê của em?”

Chung Cẩn đứng trước gương đánh răng, một tay cầm bàn chải, một tay đút túi quần, không hề che giấu mà "Ừ" một tiếng.

Thu Sanh lập tức chạy đến bệnh viện kiểm tra, trước tiên đưa tờ báo cáo kiểm tra【không thấy bất thường】cho Chung Cẩn xem, bảo anh sau này đừng tùy tiện cắt ngón tay nữa, cô thật sự rất lo lắng anh sẽ bị thiếu máu.

Chung Cẩn dừng công việc trên tay, nghiêm túc nhìn tờ báo cáo kiểm tra kia, xác nhận không có dấu vết chỉnh sửa nào, lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Vào một cuối tuần sau khi Thu Sanh hoàn toàn bình phục, Chung Cẩn tìm người đến lắp khóa thông minh cho cửa phòng ngủ, để ba mẹ từ nay có chút không gian riêng tư.

Cửa phòng Tiểu Đồng được cài vân tay của cả ba người, mọi người có thể tùy ý ra vào, còn khóa cửa phòng ngủ phụ chỉ cài vân tay của hai người lớn, cấm bé mập tùy tiện ra vào, đặc biệt là bé còn có thói quen tuần tra ban đêm, nhất định phải canh phòng nghiêm ngặt.

Chỉ vậy thôi Chung Cẩn vẫn không yên tâm, bé học hành thì không ra gì, nhưng khi đấu trí đấu dũng với ba mẹ thì chỉ số thông minh lại rất cao.

Để tránh bé tự học cách cài vân tay, Chung Cẩn trực tiếp khóa chức năng vân tay và mật mã, cài lại khuôn mặt của anh và Thu Sanh, chỉ bắt đầu sử dụng chức năng nhận diện khuôn mặt.

Trẻ con thường là càng cấm đoán thì càng tò mò muốn vào. Kể từ khi phòng ngủ phụ cấm trẻ em vào, Tiểu Đồng ngày nào cũng mài đầu muốn chui vào trong.

Thấy ba mẹ chỉ cần đứng một chút trước cửa là khóa mở, Tiểu Đồng cũng bắt chước đứng đó, ngẩng khuôn mặt béo tròn lên, đầy mong đợi. Nhưng khóa thông minh lại phát ra thông báo 【nhận diện khuôn mặt thất bại】.

Tiểu Đồng nghĩ mình quá thấp, khóa thông minh không nhận diện được.

Con bé liền chạy vào phòng vệ sinh, hì hục bê chiếc thang nhỏ ở bồn rửa mặt ra, trèo lên thang, dùng tay chỉ vào khóa cửa: “Có

giỏi thì nhận diện lại lần nữa xem."

Khóa thông minh: "Tít, nhận diện khuôn mặt thất bại."

Tiểu Đồng tức giận đến che đầu hét lên, chạy vào phòng ngủ, nhào vào chăn khóc mấy giọt nước mắt, rồi lấy điện thoại gọi cho cậu mách:

"Cậu ơi, ba mẹ khóa cửa phòng lại rồi, họ không cho con vào."

Nhưng người cậu luôn đứng về phía con bé lần này lại nói: "Ba mẹ lớn rồi, có sự riêng tư của mình, con phải học cách tôn trọng họ."

Tiểu Đồng giống như kiểu phụ huynh có tính kiểm soát cao, không nghe bất kỳ lời khuyên nào, cậu khuyên bé, bé liền dứt khoát chặn luôn cậu.

Dì Lương đang rửa rau trong bếp, Tiểu Đồng liền bám vào bồn rửa rau, lớn tiếng tố cáo:

"Dì ơi, ba mẹ lắp khóa cửa rồi, họ không cho con vào."

Dì Lương cũng không bênh con bé, mà cảm thán nói: "Có con nhóc này ngày nào cũng quấy rối, ba mẹ con có thể đi đến bước này thật không dễ dàng."

Tiểu Đồng hậm hực chạy ra.

Sau đó Đỗ Hinh đến dạy học cho con bé, con bé cầm bút sáp, giận dữ nói: "Tỷ tỷ, ba mẹ khóa cửa phòng ngủ rồi, họ không cho em vào."

Thu Sanh đỏ mặt nhào tới che miệng con bé lắm chuyện lại, Đỗ Hinh bụm miệng cười.

Tiểu Đồng đơn phương cảm thấy mình rất có lý, nhưng mọi người đều không giúp bé, bé liền rất tức giận, bước những bước chân ngắn ngủn kiên định xông đến cửa phòng ngủ, nắm chặt bàn tay nhỏ cãi nhau với khóa thông minh.

“Mày là một cái khóa hư.”

“Tao không thích mày.”

“Tao không bao giờ chơi với mày nữa.”

Con bé khoanh tay, trừng mắt: “Hừ.”

Khóa cửa: “Tít, nhận diện khuôn mặt thất bại.”

Tiểu Đồng xông đến bên phòng khách, nằm sấp xuống đất, lôi Tang Bưu đang ngủ gà ngủ gật trong ổ chó ra, rồi giơ Tang Bưu lên, dí đầu nó vào khóa cửa:

“Mày không nhận diện được mặt người, vậy mày nhận diện mặt gà đi.”

Khóa cửa: “Tít, nhận diện khuôn mặt thất bại.”

Tang Bưu hoảng sợ kêu lên vài tiếng "quạc quạc".

Tiểu Đồng cãi nhau với khóa cửa nửa ngày, cãi mệt, tự mình nằm sấp xuống sofa ngủ, tay nhỏ đút dưới bụng, mông vểnh lên, vẫn là dáng ngủ quen thuộc của bé mập.

Sau khi bé tỉnh dậy, Chung Cẩn và Thu Sanh lại đưa bé đi ăn thịt nướng tự chọn, đi trung tâm thương mại chơi tàu hỏa nhỏ và nhà bóng, còn gắp thú bông, chơi đến 10 giờ trung tâm thương mại đóng cửa họ mới rời đi.

Vốn tưởng rằng bé chơi mệt, buổi tối sẽ ngủ rất nhanh, kết quả

bé mập về đến nhà, tắm xong liền tại chỗ hồi phục năng lượng.

Bé lén lút chui vào phòng ngủ lúc Chung Cẩn mở cửa phòng ngủ phụ, tóc xõa trên gối, nhàn nhã gác chân lên nhau, ôm một quyển tiểu thuyết trinh thám rất hứng thú lật đi lật lại.

Nếu không phải sách bị lật ngược, nhìn tư thế của bé, còn tưởng rằng bé thật sự hiểu.

Tiểu Đồng nhiệt tình mời Chung Cẩn: “Ba ơi, đến đọc sách đi.”

Chung Cẩn đành phải đi tới, cầm lấy sách, ôm bé mập vào lòng dựa vào ngực, tiếp tục đọc từ trang hôm qua.

Đọc đến Chung Cẩn cả người rã rời, bé vẫn trừng đôi mắt to sáng ngời, không ngừng thúc giục: “Sau đó thì sao? Bắt được hung thủ chưa?”

Chung Cẩn "cạch" một tiếng đóng sách lại: “Không đọc nữa, càng đọc con càng hưng phấn.”

Nhóc tì mỗi bên kéo một cánh tay Thu Sanh và Chung Cẩn:

“Tốt tốt, không đọc nữa, vậy chúng ta nói chuyện phiếm đi, con kể cho ba mẹ nghe, sau này con phải làm một cảnh sát, chuyên môn bắt những người xấu như vậy.”

Không biết hôm nay bé có phải tiêm máu gà không, càng muốn bé nhanh ngủ, bé càng hưng phấn. Cuối cùng vẫn là Chung Cẩn ôm bé, để bé tựa đầu lên vai, đi đi lại lại trong phòng khách.

Anh vừa vỗ nhẹ lưng Tiểu Đồng, vừa hát những khúc hát ru khó nghe.

Bé mập bị tra tấn không nhẹ, cuối cùng cũng che tai ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, bé phát hiện mình ngủ một mình ở phòng ngủ chính, lại biến thành một quả bom giận dữ, bước những bước chân ngắn ngủn chạy điên cuồng trong nhà, cãi nhau với khóa thông minh, cãi nhau với gà và ếch, thả Thu Trầm ra khỏi danh sách đen, gọi điện thoại cãi nhau với anh.

Tóm lại nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Chung Cẩn ấn đầu bé xuống: “Có muốn ba đưa con đi học đạp xe không?”

Bé mập khoanh tay, hậm hừ một tiếng: “Con biết đạp xe từ lâu rồi.”

“Con đạp là xe ba bánh, ba dạy con đạp xe hai bánh.”

“Sao lại phải học xe hai bánh?”

“Bởi vì xe hai bánh chạy trốn xa mà lại tốn ít sức, có thể đạp xe đi công viên chơi.”

Chương 115

DTV-EBOOK

Vừa nghe đến chơi đùa, Tiểu Đồng liền quên béng chuyện giận dỗi, chủ động nắm tay Chung Cẩn: “Con muốn học, xin ba dạy con, cảm ơn ba.”

Chung Cẩn trước tiên lái xe đưa Tiểu Đồng đến trung tâm thương mại, chọn mua chiếc xe đạp hai bánh phù hợp với bé, rồi mua mũ bảo hiểm và bộ bảo vệ đầu gối mới. Chiếc mũ bảo hiểm cũ của bé giờ đội vào bị kẹp đầu, lần này mua chiếc lớn hơn một cỡ.

Đến khu vực đường ven biển, anh trước tiên lấy chiếc xe đạp lớn của mình từ cốp xe ra đặt ở một bên.

Sau đó ngồi xổm xuống, giúp Tiểu Đồng đội mũ bảo hiểm và đeo bộ bảo vệ đầu gối. Chung Cẩn giữ xe đạp, để bé tự mình ngồi lên yên.

Tiểu Đồng ngồi lên, nhấc đôi chân ngắn ngủn cố gắng đạp bàn đạp, nhưng đạp lên có chút gắng sức.

"Chân con ngắn quá." Tiểu Đồng quay đầu lại nói với Chung Cẩn.

Chung Cẩn bế bé xuống, điều chỉnh lại độ cao yên xe, lần này ngồi lên thì vừa vặn hơn nhiều.

Tiểu Đồng dựa theo kinh nghiệm đạp xe ba bánh trước đây, dùng chân đạp qua đạp lại, làm xe trượt về phía trước, nhưng lần này cảm giác có chút khác biệt, xe đạp lung lay, không vững chắc như xe ba bánh.

"A a a, con không được, con có thể ngã mất." Tiểu Đồng lớn tiếng kêu cứu.

Chung Cẩn đỡ yên xe đạp đi theo bé, bình tĩnh cổ vũ: “Không sao đâu, ba ở phía sau, con cứ mạnh dạn đạp về phía trước.”

Tiểu Đồng nghe thấy Chung Cẩn ở ngay sau lưng mình, hơi yên tâm hơn một chút, mạnh dạn tiếp tục đạp về phía trước.

Bé nắm chặt tay lái, tăng tốc độ, không dám quay đầu lại, mắt nhìn thẳng phía trước lớn tiếng hỏi: “Ba ơi, ba còn ở đó không?”

Nghe thấy Chung Cẩn ở sau lưng đáp lại, Tiểu Đồng liền mạnh dạn tiếp tục tăng tốc.

Chung Cẩn trước sau đỡ phía sau xe, từ lúc bắt đầu đi bộ theo bé, dần dần đến chạy chậm đuổi kịp. Cảm thấy bé có thể đạp vững, Chung Cẩn liền chậm rãi buông tay ra, nhưng vẫn duy trì động tác bảo vệ tiếp tục chạy theo.

Tiểu Đồng dần dần quen tay, lại tưởng rằng Chung Cẩn vẫn luôn đỡ xe, gan càng lúc càng lớn, xe cũng đạp càng lúc càng nhanh.

Chung Cẩn dần dần tụt lại phía sau vài bước, lúc này bánh xe bị nghiêng một chút, Tiểu Đồng ngã xuống xe. Anh nhanh chóng tăng tốc chạy lên, ngồi xổm xuống xem xét bé.

Tiểu Đồng ngã oạch xuống đất, tay nhỏ chống đất, ngơ ngác nhìn Chung Cẩn.

"Ngã có đau không?" Chung Cẩn hỏi.

Còn tưởng rằng bé sắp khóc, kết quả Tiểu Đồng chỉ bình tĩnh nhìn anh một cái, lắc đầu, vang dội trả lời: “Khó khăn nhỏ nhặt, đừng hòng làm khó được con.”

Bé mập hô khẩu hiệu, tự mình dũng cảm bò dậy, phủi cát đất dính trên tay, một lần nữa dựng xe đạp lên.

Bé ngồi trên xe đạp, một chân chống đất, quay đầu lại nói với Chung Cẩn: "Ba ơi, ba cứ đỡ con như vừa nãy, đợi con đạp vững rồi ba có thể buông tay."

"Được."

Chung Cẩn đỡ bé bắt đầu đi, trái ngược với vẻ xiêu vẹo lúc trước, lần này bé rất nhanh đã đạp vững. Anh buông tay ra, đứng tại chỗ, nhìn theo bé mập đội chiếc mũ bảo hiểm nhỏ dần đi xa.

Thấy cảnh tượng này, người cha già đột nhiên có chút xúc động. Sau này bé mập này sẽ lớn lên từng chút một, mỗi khi lớn thêm một chút, bé sẽ giống như hôm nay, ngày càng rời xa anh hơn.

Con cái chắc chắn sẽ rời xa cha mẹ, nhưng chỉ hy vọng thời gian trôi chậm một chút, để anh có thể ở bên bé lâu hơn một chút.

"Ba ơi, con không dừng xe được, cứu mạng!"

Tiếng kêu cứu của con bé từ phía trước kéo Chung Cẩn về thực tại. Anh nhanh chóng chạy về phía trước, vững vàng đỡ lấy xe, dạy bé cách phanh và rẽ.

Chiếc xe đạp nhỏ rẽ một vòng ở phía trước, rồi lại đạp theo con đường đã đi qua trở về. Tiểu Đồng nói với Chung Cẩn đang chạy bên cạnh:

"Ba ơi, ba đi cưỡi xe lớn của ba đi, chúng ta cùng nhau đạp thật xa được không?"

"Được."

Đạp xe đến chỗ Chung Cẩn dừng xe trước đó, nhìn thấy cảnh

tượng trước mắt, hai cha con đều trợn tròn mắt.

Xe vẫn yên vị dừng ở đó.

Nhưng yên xe thì không còn.

Chung Cẩn lấy điện thoại từ trong túi áo ra, quả thực không dám tin vào mắt mình, yên xe của trưởng đồn công an bị người ta trộm: “Tôi muốn báo án.”

Tiểu Đồng giữ tay lái, chân sau chống đất, vẻ mặt cũng tức giận: “Bọn họ dám trộm cái mông xe của ba, gan họ to thật đấy!”

Chung Cẩn vừa gọi điện thoại báo cảnh sát, vừa không quên sửa lời con bé: “Cái đó gọi là yên xe, không phải mông xe.”

Lại một mùa hè nữa đến.

Chung Cẩn đưa Tiểu Đồng bảy tuổi từ Kinh Thị bay đến Hải Sơn.

Chung Cẩn rời Hải Sơn gần một năm, năm nay một vụ án trước đây anh thụ lý cần kết án, nên anh tranh thủ về xử lý thủ tục. Chung Cẩn nhân tiện đưa con gái về một chuyến.

Cô bé Chung Vân Đồng, học sinh lớp một, nghe nói được về Hải Sơn thì nhất quyết đòi đi cùng.

Còn mẹ Thu Sanh, video của cô ấy nổi tiếng, đoàn đội nhân cơ hội này nhanh chóng ký kết hợp tác với xưởng sản xuất. Hiện tại nhãn hiệu 【Ma Đồng Hình Xã】 của cô đã chính thức ra mắt lô búp bê và quần áo búp bê đầu tiên. Vì sản phẩm được làm quá tốt, thực tế chỉ tung ra một số lượng rất ít, nhưng vừa ra mắt đã trở thành sản phẩm bán chạy nhất.

Thu Sanh vì vậy mà bận đến không thở nổi, tiếc nuối không thể cùng họ về Hải Sơn.

Cả gia đình họ ở Hải Sơn cho đến khi Tiểu Đồng tốt nghiệp mẫu giáo. Trước khi bé vào tiểu học, Chung Cẩn xin điều động về Kinh Thị, Thu Sanh cũng chính thức chuyển văn phòng làm việc về Kinh Thị.

Cha mẹ hy sinh một khoảng thời gian ngắn, đồng hành cùng bé mập ở Hải Sơn trải qua toàn bộ giai đoạn mẫu giáo trọn vẹn.

Trở lại Kinh Thị, không có gì bất ngờ xảy ra, cô bé Chung Vân Đồng được cậu sắp xếp vào một trường tiểu học trọng điểm trong khu. Cũng may mấy năm nay Đỗ Hinh nể tình tiền, vẫn luôn cần cù chăm chỉ phụ đạo việc học cho bé, nên bé học kém mới không bị tụt lại phía sau khi vào trường điểm.

Tuy nhiên, khi Chung Vân Đồng trò chuyện với các bạn học trong lớp.

Biết rằng các bạn không tự tay ấp trứng gà con, không làm bể cá sinh thái, càng không thấy đom đóm trong rừng ẩm ướt vào rạng sáng, con bé cảm thấy mình thật đúng là khác biệt.

Vừa khác biệt, vừa may mắn.

Máy bay bắt đầu hạ độ cao, Tiểu Đồng tự mình lấy nút bịt tai từ trong cặp ra đeo vào, áp trán lên cửa sổ, trừng mắt nhìn xuống.

Dưới tầm mắt, thành phố Hải Sơn quen thuộc như được nén thành một bảng mạch điện tổng hợp, núi sông đều biến thành những khe rãnh không rõ ràng. Thứ duy nhất có thể nhìn rõ là biển cả chiếm hơn nửa tầm nhìn, xanh thẳm trong veo, biển rộng quen thuộc.

Qua cửa sổ, bé dường như đã ngửi thấy mùi tanh mặn quen thuộc của biển.

Lúc Tiểu Đồng quan sát thành phố của mình, Chung Cẩn cũng nghiêng đầu, ánh mắt bình thản nhìn con gái.

Trước đây anh chỉ hy vọng thời gian trôi chậm một chút, để có thể cùng bé chậm rãi lớn lên.

Nhưng sau khi trải qua quá trình con cái trưởng thành, Chung Cẩn mới biết, sự trưởng thành của con cái giống như cây non đâm chồi, không phải cứ đều đặn hướng về phía trước mà lớn lên, mà giống như ở một vài khoảnh khắc, bỗng nhiên lại lớn thêm một đoạn.

Giống như Chung Cẩn trước đây luôn lo lắng bé quá béo ảnh hưởng đến sức khỏe, mà kiểm soát lượng đồ ăn vặt của bé. Con bé mỗi ngày vì một miếng ăn mà đấu trí đấu dũng với anh.

Có một khoảng thời gian bé mập rất ngoan, giống như đột nhiên mất hứng thú với tất cả đồ ăn vặt, không chủ động đòi ăn, cũng không thèm ăn khuya.

Thói quen nghề nghiệp mách bảo Chung Cẩn, sự việc bất thường ắt có nguyên do.

Vì thế sau khi kiểm tra kỹ lưỡng mọi ngóc ngách trong nhà, Chung Cẩn quả nhiên phát hiện một lượng lớn túi đồ ăn vặt đóng gói trong tủ quần áo. Cũng may phát hiện kịp thời, những "tang vật" này mới không thu hút kiến và gián.

Ký ức dường như vẫn dừng lại ở khuôn mặt bầu bĩnh, cái bụng tròn xoe của bé, nhưng đứa trẻ trước mắt lại không biết từ bao giờ đã cao lớn phổng phao.

Đầu Tiểu Đồng cao lên, hình như là vào giai đoạn năm sáu tuổi, bé đột nhiên cao vọt lên một đoạn lớn.

Thịt mỡ trên người cũng như bị kéo dài ra, khuôn mặt tròn xoe

dần dần lộ rõ đường nét, tay chân cũng như cục bột bị kéo dài, bây giờ tay dài chân dài dáng người như phiên bản thu nhỏ của Chung Cẩn.

Hơn nữa, Chung Vân Đồng vào học kỳ hai lớp chồi ở nhà trẻ đã gia nhập đội bóng đá của trường, mỗi tuần năm ngày sau khi tan học đều phải tập luyện, lượng vận động đột nhiên tăng lên, vóc dáng bé càng thêm săn chắc khỏe khoắn.

Nếu không phải tự tay nuôi lớn, Chung Cẩn cũng không dám tin, bé lại có thể thay đổi nhiều như vậy trong vòng 3 năm ngắn ngủi, quả thực khác biệt một trời một vực.

“Ba ơi, lát nữa chúng ta ở đâu?”

Phía sau không có tiếng trả lời.

Tiểu Đồng quay đầu lại, móng vuốt xòe ra, quơ quơ trước mặt Chung Cẩn: “Ba.”

Đôi mắt sâu thẳm của Chung Cẩn động đậy, anh hoàn hồn: “Sao vậy?”

“Ba lại nghĩ gì thế? Lát nữa chúng ta ở đâu?”

Chung Cẩn: "Ở khách sạn." Căn gác xép trước đây họ ở bây giờ cho Đỗ Hinh thuê, tiền thuê rất rẻ, thực ra cũng coi như nhờ Đỗ Hinh giúp trông nhà.

“Đặt phòng rồi ạ?”

Chung Cẩn lấy điện thoại ra xem thông tin nhận phòng khách sạn: “Cậu con đặt, ba xem là khách sạn nào.”

Anh tìm ra thông tin khách sạn, đưa điện thoại cho Tiểu Đồng xem, không có gì bất ngờ, là một khách sạn năm sao có suối

nước nóng, khách sạn năm sao duy nhất ở Hải Sơn.

Chung Cẩn tiêu tiền chú trọng tỷ lệ giá cả/chất lượng, hơn nữa cũng cảm thấy nuôi con quá xa hoa lãng phí không tốt. Anh đưa Tiểu Đồng ra ngoài chắc chắn là ngồi khoang phổ thông, ở khách sạn thương vụ.

Nhưng Thu Trầm không nghĩ vậy, Thu Trầm cảm thấy người thừa kế của anh cần được nuôi dưỡng giàu có, có thể nuôi bao nhiêu giàu thì nuôi bấy nhiêu, để bé biết đến những hưởng thụ cao cấp nhất, trước tiên nâng cao mức tiêu dùng của bé lên vô hạn, sau này bé mới có động lực kiếm tiền.

Vì thế, mỗi lần Tiểu Đồng ra ngoài, đều là tổng tài tập đoàn Thu thị tự mình đặt vé đặt khách sạn, mỗi lần đều chọn những lựa chọn đắt nhất, rồi không hề chớp mắt mà trả tiền.

Theo lời Thu Trầm, anh không gọi đó là nuông chiều con, anh đang đầu tư dài hạn.

Xuống máy bay, xe thương vụ của khách sạn đã đợi sẵn ở cửa sân bay.

Lên xe thương vụ xong, Tiểu Đồng liền bắt đầu đếm ngón tay lên kế hoạch cho lộ trình đi chơi lát nữa:

“Chúng ta đi ăn McDonald's trước, buổi chiều con đi cùng ba về đồn công an xem sao. Sau đó chúng ta chia nhau hành động, con đến nhà dì Lương xem Tang Bưu, tối con hẹn mấy bạn Hướng Tử Mặc đi ăn xiên nướng.”

Chung Cẩn càng nghe càng thấy không ổn: “Cái gì mà chia nhau hành động? Con còn hẹn Hướng Tử Mặc đi ăn xiên nướng, con không lên trời luôn đi? Con mới bảy tuổi, không phải mười bảy tuổi, làm ơn cho ba biết con định một mình hành động thế nào?”

Tiểu Đồng giơ tay ra, làm động tác dừng lại: “Vậy ba đi cùng con là được chứ gì?”

“Thế thì còn tạm chấp nhận.”

Một lát sau, Chung Cẩn dần dần cảm thấy không ổn, sao anh lại dễ dàng đồng ý đi ăn xiên nướng với mấy đứa nhóc như vậy?

Lại bị con bé này lừa rồi.

Tiểu Đồng phát hiện Chung Cẩn đang trừng mắt nhìn mình, liền cười toe toét như hồi còn bé: “Hi hi.”

Bỏ đồ đạc vào phòng khách sạn, ra cửa gọi taxi đi McDonald's. Tiểu Đồng gọi tất cả các loại đồ ăn có thể gọi, rồi đóng gói mang đi.

Hai cha con xách đầy túi McDonald's đi vào đồn công an. Hai cảnh sát trực ban ở sảnh đều là người mới đến năm nay, không quen biết họ, đứng dậy hỏi: “Tìm ai?”

Tiểu Đồng đứng giữa sảnh, hướng về phía văn phòng bên kia hô to một tiếng: “Chung Vân Đồng đã trở lại!”

Một lát sau, cửa mấy phòng làm việc và phòng thẩm vấn lần lượt mở ra. Đầu tiên là cảnh sát Nhiêu Thi Thi và Tiểu Vương mặt mày hớn hở chạy tới, sau đó phó sở trưởng Hồ Đắc cũng chạy chậm lại, một tay bế Tiểu Đồng lên, xoay một vòng tại chỗ.

Tiểu Đồng đưa túi McDonald's cho Nhiêu Thi Thi, vỗ vỗ vào đầu trọc của Hồ Đắc: “Lão Hồ, chú đừng có mà béo bụng ra đấy nhé.”

Bé vừa nói vậy, Hồ Đắc cũng thật sự sợ, chỉ lo vui mừng mà quên mất đứa nhỏ này thực ra là một nhóc tì thẳng thắn, trước đây ôm bé không ít lần bị bé nhắc chuyện bụng béo.

Anh đặt Tiểu Đồng xuống đất, kéo bé ra đo chiều cao:

“Lại cao lên rồi, chắc phải mét ba rồi nhỉ? Ba mẹ cháu ở nhà có phải hay kéo cháu không? Một người ôm đầu một người ôm chân, kéo ra hai đầu ấy?”

Tiểu Đồng vang dội trả lời: “Cháu sắp ăn nghèo cả cậu cháu rồi, cao như thế này là cháu đáng được.”

Họ đặt McDonald's lên bàn mở ra, Tiểu Đồng liếc mắt nhìn quanh về phía văn phòng sở trưởng: “Dì Mao của cháu đâu?”

Chương 116

DTV-EBOOK

"Hình như sở trưởng đi thị cục rồi, tôi gọi điện thoại cho cô ấy." Nhiêu Thi Thi đi lấy điện thoại.

Chung Cẩn giơ tay ra hiệu: “con cứ ăn đi, ba gọi cho cô ấy.”

Nhiêu Thi Thi ngồi trở lại chỗ, vui vẻ gật đầu: “Vâng, sở trưởng gọi điện thoại cho sở trưởng.”

"Cốc Nhạc đâu ạ?" Tiểu Đồng lại hỏi.

Nhiêu Thi Thi chỉ về phía văn phòng: “Ở trong đó, cháu đi tìm anh ấy đi.”

Đêm trước khi cả nhà họ rời Hải Sơn, Chung Cẩn mời một bữa cơm, Cốc Nhạc bình thường không uống rượu mà hôm đó uống quá nhiều, ôm cây đại thụ khóc một trận sướt mướt.

Hôm sau các đồng nghiệp trong sở đều ra sân bay tiễn đưa, chỉ có Cốc Nhạc không đi.

Bây giờ Tiểu Đồng đã trở lại, chẳng lẽ tên này lại khóc nữa sao?

Tiểu Đồng cầm mấy cái hamburger và gà rán, lại bưng một cốc Coca, bước những bước chân dài đi về phía văn phòng. Con bé gõ cửa, thấy cửa khép hờ, liền dùng đầu gối đẩy cửa ra, đi vào.

Cốc Nhạc quay lưng về phía Tiểu Đồng, kính mắt đã tháo xuống đặt ở một bên, nghe thấy có người đi vào cũng không quay đầu lại.

Tiểu Đồng đặt đồ ăn xuống trước máy tính, vỗ vỗ vai anh: “Đồng chí Cốc Nhạc, bạn tốt của anh, Chung Vân Đồng đã trở lại.”

Cốc Nhạc vẫn không quay đầu lại.

Tiểu Đồng vòng ra phía trước mặt anh, Cốc Nhạc cúi đầu thật thấp, Tiểu Đồng ngồi xổm xuống, ngẩng mặt lên nhìn, quả nhiên thấy Cốc Nhạc đang lén lau nước mắt.

“Sao anh lại khóc? Em đi rồi anh khóc, em về anh vẫn khóc. Em mới là trẻ con, em còn không khóc nhiều như anh.”

Cốc Nhạc vùi mặt vào cánh tay, không để ý đến con bé.

Tiểu Đồng liền đứng hai chân chữ bát, nhéo tay lên, giọng quái gở bắt đầu biểu diễn điệu múa gà con.

Cốc Nhạc quả nhiên bật cười thành tiếng, ánh mắt lại rơi xuống chân bé, giọng khàn khàn nói: “Sao chân em to thế?”

Tiểu Đồng đi đôi giày thể thao Balenciaga màu xám bạc của người lớn, không biết là do thiết kế hay do chân con bé vốn đã to, trông như đôi chân vịt.

“Hi hi, đôi giày này là như vậy đó, mẹ em mua cho em, em không đi mẹ em còn có ý kiến.”

Cốc Nhạc: “Giày nhỏ nhớ bảo người lớn, đừng có đi giày chật chân mãi.”

Tiểu Đồng sờ sờ tóc anh: “Em lớn như vậy rồi, sao trí nhớ của anh vẫn dừng lại ở lúc em ba tuổi vậy?”

Cốc Nhạc không để ý đến bé, tự mình cầm Coca uống, rồi cầm lấy hamburger cắn một miếng, làm bộ mình rất bận, dùng việc này để che giấu sự thất thố của mình.

Tiểu Đồng cầm một cái đùi gà rán, đứng bên cạnh bàn gặm.

Trước đây khi bé đứng ở đây, chiều cao còn chưa tới mặt bàn, phải dùng hai tay bám vào mép bàn, nhón chân lên mới nhìn rõ đồ vật trên bàn.

Cho nên Cốc Nhạc thích bế bé lên, cho bé ngồi trên bàn.

Bây giờ bé đứng bên cạnh, đã cao hơn bàn một đoạn lớn, có lẽ vì bé cao lên, từ phía bé nhìn sang, liền cảm thấy Cốc Nhạc như nhỏ lại.

Tiểu Đồng gặm đùi gà, dùng tay hứng lấy da giòn rơi xuống, giống như một người lớn nhỏ tuổi nói với Cốc Nhạc:

“Những người hướng nội như anh, khó mà kết bạn được. Nhưng anh cũng đừng buồn bã ở mãi trong văn phòng, có thời gian thì ra ngoài đi dạo nhiều hơn, biết đâu lại gặp được bạn bè cùng tần số. Cuối tuần anh có đi thư viện không?”

Cốc Nhạc hút Coca, má phồng phồng: “Không đi.”

“Anh đi thư viện nhiều vào, những người thích đi thư viện thường thích yên tĩnh, có lẽ ở đó anh sẽ kết bạn được nhiều người.”

Cốc Nhạc: “Ừ, anh thử xem.”

Tiểu Đồng bỏ xương đùi gà đã gặm xong vào túi giấy, dùng miệng lật ngón tay, hai chân bé bắt chéo, nhàn nhã dựa vào mép bàn, giống như một người bạn cũ lải nhải hỏi:

“Năm nay anh ba mươi rồi nhỉ?”

“… Cũng xấp xỉ.”

“Mấy người các anh, anh ba mươi, chú Hồ bốn mươi mốt phải không? Chị Thi Thi hai mươi bảy, anh Tiểu Vương cũng tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi gì đó, các anh thật là, sao một người cũng chưa có đối tượng vậy?”

Cốc Nhạc: “…”

“Các anh cô đơn vậy, bảo sao em yên tâm được?”

Cốc Nhạc cầm cốc Coca và hamburger đứng dậy, chủ động đi ra ngoài: “Ra ngoài nói chuyện, em ra ngoài nói với họ đi.”

Tiểu Đồng ở đồn công an đợi đến nhá nhem tối, bởi vì bé siêng năng thúc giục chuyện hôn nhân, khiến những cảnh sát nhân dân vốn dĩ vô cùng kích động khi thấy bé trở về, rất nhanh đã sinh ra tâm lý sợ hãi bé, từng người mượn cớ có việc bỏ trốn.

Chung Cẩn cũng xong việc ở đồn công an, nắm tay bé ra cửa.

Vừa ra khỏi cổng đồn công an, Tiểu Đồng quay đầu lại nhìn thoáng qua phía dưới mái hiên, không thấy chiếc Ferrari nhỏ của bé ở chỗ đậu xe trước đây.

Lúc này mới nhớ ra chiếc Ferrari đã tặng cho bạn thân Miêu Nguyệt Nguyệt khi bé rời Hải Sơn.

Ra khỏi đồn công an, hai cha con lại đi thăm dì Lương và Tang Bưu.

Từ khi Chung Cẩn và Thu Sanh về Kinh Thị, dì Lương không tiếp tục làm bảo mẫu nữa. Dì thuê một cửa hàng ở khu phố cũ mở một tiệm trái cây, vừa bán hàng vừa tiện chăm sóc cháu ngoại.

Mẹ của dì Lương cũng qua đời vào năm Tiểu Đồng học lớp chồi.

Sau khi mẹ mất, dì liền làm thủ tục ly hôn với chồng.

Hiện giờ dì sống một mình, theo lời dì nói, đây là khoảng thời gian thanh tịnh tự tại nhất trong cuộc đời dì.

Tang Bưu được nuôi béo ú như một chú chó, vẫn còn đang tuổi đeo tã giấy, coi như nhị lão bản của tiệm trái cây, mỗi ngày được đưa đón đến cửa hàng, giống như một linh vật nhỏ. Khách hàng đều thích nó, thà đi đường vòng một chút cũng muốn đến mua trái cây ở tiệm của Tang Bưu.

Đến cửa tiệm trái cây của dì Lương, Tiểu Đồng liếc mắt một cái liền thấy Tang Bưu đang ngồi xổm trong ổ ngủ gà ngủ gật.

Con bé đứng ở ngoài cửa hàng, đưa tay vào miệng huýt một tiếng sáo vang, Tang Bưu nghe thấy âm thanh quen thuộc liền lập tức đứng dậy khỏi ổ, run rẩy bộ lông oai phong lẫm lẫm, trừng đôi mắt đen láy sáng ngời nhìn ra ngoài cửa.

Nhìn thấy bóng dáng Tiểu Đồng và Chung Cẩn, Tang Bưu bước những bước chân ngắn ngủn, vặn vẹo thân hình tròn xoe ha ha ha chạy về phía họ.

Nó hưng phấn vây quanh Chung Cẩn và Tiểu Đồng một vòng, cuối cùng đến bên cạnh Tiểu Đồng, dụi đầu vào lòng bàn tay bé đang giơ ra, vừa nũng nịu vừa như đang nói:

“Sao giờ con mới đến thăm ta?”

Tiểu Đồng ôm Tang Bưu đứng lên, dì Lương đã nghe thấy tiếng bước chân ra đón.

Chung Cẩn đưa cho dì Lương một ít quà lưu niệm mang từ Kinh Thị đến, dì Lương hàn huyên một lát, rồi thu xếp đi gọt trái cây cho họ, lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt bày trước mặt Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng hai tay ôm Tang Bưu, không rảnh tay ăn gì cả, bé nhìn nhìn đĩa kẹo sữa, rồi liếc mắt nhìn Chung Cẩn.

Chung Cẩn nháy mắt hiểu ý bé, bóc một viên kẹo sữa nhét vào miệng bé.

Tiểu Đồng ăn xong kẹo sữa, lại nhìn nhìn kẹo bông gòn.

Chung Cẩn bóc một miếng quýt đưa cho bé, Tiểu Đồng lắc đầu phản đối, Chung Cẩn liền nói: "Không thể cứ ăn đường mãi, con ăn quýt đi, ba bóc kẹo bông gòn cho con."

Tiểu Đồng hé miệng nhận lấy miếng quýt, bị chua đến nhăn cả mặt mày.

Dì Lương ở bên cạnh ha ha cười: "Đồng Đồng lại bị lừa rồi, ăn xong đường lại ăn quýt, quýt chua đến không nuốt nổi."

Tiểu Đồng từ nhỏ đã có thói quen tốt là không lãng phí đồ ăn, dù chua đến răng sắp rụng, con bé vẫn kiên trì nuốt miếng quýt xuống.

Bé trừng mắt, đang định nổi giận thì Chung Cẩn lập tức bóc một miếng kẹo bông gòn nhét vào miệng bé.

Ngồi chơi một lát ở chỗ dì Lương, đến lúc cáo từ, Tiểu Đồng muốn mang Tang Bưu về khách sạn.

Chung Cẩn ban đầu còn dịu giọng giảng đạo lý với con bé: "Mang Tang Bưu sao ở khách sạn được? Lát nữa con còn muốn đi trung tâm thương mại mua giày đá bóng mà? Con mang Tang Bưu có vào trung tâm thương mại được không?"

Tiểu Đồng ôm Tang Bưu không buông tay: "Gọi điện thoại cho cậu con, cậu con chắc chắn có cách giải quyết."

Đứa trẻ xui xẻo lớn lên vẫn là đứa trẻ xui xẻo, con bé đoán được, chỉ cần gọi điện thoại cho Thu Trầm, Thu Trầm chắc chắn sẽ đồng ý, bởi vì phương châm hiện tại của Thu Trầm là, 【cùng lắm thì tốn chút tiền, chỉ cần con bé vui vẻ.】

Nhưng Chung Cẩn không cho con bé cơ hội mè nheo, anh đút hai tay vào túi quần, bình tĩnh nói: "Chung Vân Đồng, ba đếm đến ba."

Anh còn chưa kịp bắt đầu đếm, Tiểu Đồng đã lập tức thả Tang Bưu xuống đất.

Vừa đúng lúc đó, chiếc xe nôi của em bé khóc lên, dì Lương đứng dậy pha sữa cho em bé, Tiểu Đồng liền đi theo qua đó, đứng bên cạnh nhìn.

Dì Lương pha xong bình sữa cho em bé, lại rót nửa ly sữa bò vào cốc thủy tinh đưa cho Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng nhận lấy cốc thủy tinh, ngửa đầu uống cạn nửa ly sữa bò, lúc này mới bất đắc dĩ cáo từ dì Lương, đi theo Chung Cẩn.

Nuôi một đứa trẻ háu ăn như vậy, Chung Cẩn cũng hết cách.

Theo lời Thu Sanh thì: "Tiểu Đồng nhà ta là một đứa trẻ ngoan cường, bình thường không khóc đâu, lớn đến giờ khóc cũng chỉ mười mấy lần, chẳng qua mười lần khóc thì chín lần là vì ăn."

Tiểu Đồng ở bên cạnh hi hi cười nói tiếp: "Còn một lần là vì ba mẹ không cho con vào phòng ngủ chính."

Thu Sanh vốn định cười bé là đồ háu ăn, không ngờ cuối cùng chính mình lại đỏ mặt tía tai.

Ra khỏi chỗ dì Lương, hai cha con lại gọi taxi đi trung tâm thương mại.

Hướng Tử Mặc và mấy bạn hẹn Tiểu Đồng ngày mai đi đá bóng, Tiểu Đồng lần này về không mang giày đá bóng, nên đến trung tâm thương mại mua một đôi.

Vào trung tâm thương mại, tầng một vẫn là chỗ Tiểu Đồng hay ngồi tàu hỏa nhỏ trước đây. Chung Cẩn thấy Tiểu Đồng cứ nhìn về phía đó, liền trêu con bé: “Còn muốn chơi tàu hỏa nhỏ sao?”

Tiểu Đồng tiếc nuối nhìn thoáng qua bên đó, rồi vẫn lắc đầu: “Con lớn như vậy rồi, chơi cái đó không hợp nữa đâu nhỉ?”

Đi thêm hai bước, Tiểu Đồng lại giơ tay kéo vạt áo Chung Cẩn: “Con ngại chơi một mình, ba chơi với con đi.”

Cuối cùng Chung Cẩn co hai cẳng chân dài không biết để đâu cho vừa, ngồi thu lu trong toa tàu hỏa nhỏ hoạt hình, anh mặc chiếc áo bông rộng thùng thình ngồi ở toa trước, cười đến nghiêng ngả.

Bé còn dùng điện thoại chụp được bức ảnh buồn cười của Chung Cẩn ngồi tàu hỏa nhỏ, gửi vào nhóm gia đình.

Thu Trầm gửi lại một biểu tượng cảm xúc không thấy mắt.

Thu Sanh gửi lại: 【Tiểu Đồng, con chụp ảnh đẹp lắm, trông ba trẻ hẳn ra.】

Đào Tư Viện nữ sĩ gửi lại: 【Đừng xem ba con, bà muốn xem cục cưng Đồng Đồng của bà.】

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Đồng hẹn các bạn nhỏ đá bóng ở sân vận động. Lúc ngồi xe đến sân vận động, Tiểu Đồng lại nảy ra ý định kỳ lạ, muốn đi đón Tang Bưu cùng đến sân bóng chơi.

Chung Cẩn ngoài miệng mắng con bé phiền phức, nhưng vẫn

móc điện thoại ra, sửa lại lộ trình gọi xe trực tuyến, đi đón Tang Bưu ở tiệm trái cây trước.

Tiểu Đồng ôm cánh tay dì Lương nũng nịu: “Dì ơi, lát nữa con phải lên sân khấu đá bóng.”

Dì Lương rất biết điều lại pha cho con bé nửa ly sữa bột trẻ em: “Uống đi, uống xong rồi cố gắng thể hiện tốt.”

Đến sân vận động thành phố, các thành viên khác của đội bóng vẫn chưa đến, nhưng đội cổ vũ Miêu Nguyệt Nguyệt đã đến trước. Cô bé mặc váy ngắn, tay cầm hai quả bóng vải nhiều màu, đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, giống như một nữ chiến binh tương lai.

Nhìn thấy Tiểu Đồng, Miêu Nguyệt Nguyệt vui vẻ vẫy vẫy quả bóng vải nhiều màu, chạy chậm về phía bé.

Họ ngồi ở khán đài đợi một lát, các bạn nhỏ đội bóng đá của trường mầm non thực nghiệm cũng lục tục đến.

Đội bóng đá của họ có tên là【Đội Hy Vọng】, là đội tuyển chọn kỹ lưỡng từ trường mầm non, chọn ra 11 bạn nhỏ có thể lực, tốc độ chạy và sức mạnh đều rất ưu tú.

Những bạn nhỏ này thường tập luyện ở trường, đôi khi cũng được đưa ra ngoài đá giao hữu với các trường mầm non khác.

Bọn trẻ tuy còn nhỏ, nhưng đối với chuyện này lại rất nghiêm túc, đá bóng rất bài bản. Trường học cũng lập nhóm chat cho phụ huynh đội bóng, các phụ huynh thường xuyên tự tổ chức các hoạt động ngoại khóa, mọi người quan hệ với nhau rất tốt.

Chương 117

DTV-EBOOK

Lần này Tiểu Đồng về Hải Sơn, Hướng Duệ Thành hô một tiếng trong nhóm, nói Hướng Tử Mặc muốn đến chơi bóng cùng Tiểu Đồng, các phụ huynh muốn đến đều hưởng ứng một tiếng.

Tuy rằng đội bóng đã sớm giải tán, nhưng mọi người vẫn luôn liên lạc trong nhóm, hiện tại bọn trẻ nghỉ hè đều rảnh rỗi ở nhà, quả thực là nhất hô bá ứng, mười một đứa trẻ đến chín, còn hai đứa đi du lịch ở nơi khác thật sự chưa về.

Bọn trẻ không có đối thủ, đá không thành trận bóng, nhưng mọi người đá chơi như thường ngày tập luyện, cũng chơi rất vui vẻ.

Chung Cẩn ôm Tang Bưu trong lòng, cùng mấy phụ huynh ngồi song song trên khán đài, trong tầm tay anh còn đặt bình giữ nhiệt pha kỷ tử.

Ánh mắt anh luôn dõi theo bóng dáng Tiểu Đồng, Tiểu Đồng mặc bộ đồ thể dục màu xanh da trời chạy trên bãi cỏ xanh, trong mắt đen của Chung Cẩn luôn có một chấm sáng màu xanh da trời nhỏ bé đang nhấp nháy.

Đứa trẻ này thích ở bên ngoài, khoảng thời gian trước lại cùng bà ngoại đi Maldives một chuyến, làn da trắng nõn ban đầu đã rám nắng thành màu lúa mạch.

Trên đầu Tiểu Đồng buộc chiếc băng đô thấm mồ hôi, mái tóc đen dài buộc cao trên đỉnh đầu, tết thành một bím tóc gọn gàng. Con bé uyển chuyển nhẹ nhàng lách người tránh hai cậu bé, khi tiếp cận vạch cầu môn, La Gia Hạo nhanh chóng xông lên chặn lại.

Tiểu Đồng đứng tại chỗ, nhanh chóng tung chân, một cú sút xoạc bóng chính xác và điêu luyện, đưa bóng vào lưới.

Các phụ huynh trên khán đài tự động vỗ tay hoan hô, Chung Cẩn cười huýt sáo một tiếng.

Tang Bưu đang nằm trong lòng anh nghe thấy tiếng huýt sáo quen thuộc, run rẩy bộ lông đứng dậy, tò mò nhìn đông nhìn tây, như đang tìm kiếm người bạn nhỏ quen thuộc.

Hướng Duệ Thành vừa vỗ tay cho Tiểu Đồng, vừa quay đầu về phía Chung Cẩn cảm thán:

“Trước đây Tiểu Đồng còn bé tí tẹo, béo ú tròn xoe một mẩu, lại còn lười vận động, ai mà ngờ được bây giờ con bé lại trở thành một vận động viên nhí giỏi giang như vậy.”

Một phụ huynh khác cũng nói tiếp: “Đúng vậy, khoảng thời gian Chung Vân Đồng ra sân, đội Hy Vọng của chúng ta chưa thua trận nào.”

Chung Cẩn mặt không đổi sắc, trong lòng lại kiêu ngạo nghĩ, sức mạnh và khả năng bật nhảy của Thiên Vân Ma Khuyển đâu phải chuyện đùa.

Mấy phụ huynh đang nói chuyện, một cậu bé đá bóng ra ngoài sân, quả bóng lăn đến trước mặt Chung Cẩn, cậu bé gọi về phía này:

“Chú Chung ơi, phiền chú đá bóng lại giúp bọn cháu với, cảm ơn chú.”

Chung Cẩn ôm Tang Bưu đứng dậy, nhấc chân đá bóng trả lại cho bọn trẻ. Sau khi ngồi xuống, Chung Cẩn lại không lộ vẻ gì mà giật giật ngón chân trong đôi giày da.

Có lẽ vì đi giày da, sau cú đá đó, ngón chân cái có chút âm ỉ đau.

Thời gian gần trưa, nhiệt độ không khí dần dần tăng cao, bọn trẻ chạy nhảy mồ hôi nhễ nhại, chạy không nổi nữa, liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi trên sân bóng, một cậu bé ôm bình nước uống ừng ực như trâu, những đứa khác thì hoặc ngồi hoặc nằm nghỉ ngơi một lát.

Trời nắng lên, mọi người lục tục rời đi.

Tiểu Đồng chống tay xuống cỏ đứng dậy, chạy đến chỗ Chung Cẩn, đỡ đầu gối anh: "Ba ơi, chúng ta cũng về đi, con đói bụng."

Chung Cẩn giúp bé tháo chiếc băng đô thấm mồ hôi, rồi lấy khăn ướt lau mồ hôi cho bé, cuối cùng anh vỗ vỗ chỗ bên cạnh: "Lại đây ngồi với ba một lát."

Tiểu Đồng ngồi xuống bên cạnh Chung Cẩn, thời tiết rất nóng, bé vẫn dính sát vào cánh tay Chung Cẩn như mọi khi.

Đứa trẻ vừa vận động xong nóng hầm hập như một quả cầu lửa, bé dính vào bên cạnh, khiến Chung Cẩn cũng đổ mồ hôi theo.

Hướng Duệ Thành và Hướng Tử Mặc đi tới, hỏi họ có muốn cùng nhau đi ăn cơm không. Chung Cẩn thấy được khát vọng ẩn nhẫn trong ánh mắt nội liễm của Hướng Tử Mặc, nhưng anh vẫn nhẫn tâm xua tay: "Các cháu đi trước đi, chú với Tiểu Đồng ngồi đây một lát."

Đáy mắt Hướng Tử Mặc lộ vẻ thất vọng, nhưng vẫn lễ phép vẫy tay: "Chào chú Chung, chào Tiểu Đồng."

"Chào các cháu."

Chung Cẩn nhìn theo họ rời đi.

Hướng Tử Mặc cũng cao hơn một chút so với lần gặp trước, ánh mắt cậu bé trong veo thuần khiết, mím chặt khóe môi nhưng vẫn quật cường hướng về phía trước, trên người dần dần có sự bồng bột và dẻo dai của tuổi thiếu niên.

Đợi đến khi hai cha con Hướng Duệ Thành và Hướng Tử Mặc cũng khuất bóng, sân bóng rộng lớn chỉ còn lại Chung Cẩn, Tiểu Đồng và Tang Bưu.

Tiểu Đồng tựa cằm lên đầu gối Chung Cẩn, cười hì hì: “Ba ơi, có phải ba sợ con với Hướng Tử Mặc yêu sớm không?”

Chung Cẩn trầm giọng quát: “Không được nói linh tinh, mới bé tí tuổi đầu, con biết cái gì gọi là yêu sớm?”

Tiểu Đồng chẳng sợ anh chút nào, vẫn cười hì hì: “Vậy sao ba không đi ăn cơm với họ?”

Chung Cẩn mím môi, có chút khó xử nói: “Lúc ba vừa đá bóng vào, hình như, có vẻ, có lẽ, là ba đá gãy ngón chân rồi, bây giờ hơi khó đứng dậy.”

Nụ cười trên mặt Tiểu Đồng dần dần biến mất, con bé hoảng sợ ngẩng đầu, giọng nói đột nhiên vang lên:

“Hả? Chân ba gãy rồi sao ba không nói sớm?”

Chung Cẩn vội đưa tay che miệng bé: “Không gãy không gãy, con nói nhỏ thôi.”

Thời gian gần trưa, thời tiết cũng trở nên oi bức, trên sân bóng sớm đã không còn ai.

Chung Cẩn thả Tang Bưu xuống đất, cúi người cởi giày da và tất ra, đau đến không chịu nổi mà ngón chân cái trông cũng không

có gì khác thường lắm, chỉ là chỗ gốc ngón cái có chút bầm tím nhạt.

Tiểu Đồng ngồi xổm trước mặt anh, lo lắng hỏi: “Sao rồi? Gãy không?”

“Không biết, phải đến bệnh viện chụp phim mới xác định được.”

Tiểu Đồng vụt một cái đứng lên, quay lưng về phía Chung Cẩn, cúi người kêu: “Lên đi, con cõng ba đến bệnh viện.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bé, Chung Cẩn cảm động rất nhiều nhưng cũng thấy buồn cười: “Con biết ba nặng bao nhiêu không? Con bé như vậy, cõng nổi sao?”

Tiểu Đồng quay đầu lại, đáy mắt có nước mắt chớp động: “Mặc kệ ba nặng bao nhiêu, con đều cõng được, ba đừng quên con là Thiên Vân Ma Khuyển.”

Đây là lần đầu tiên bé thẳng thắn thừa nhận mình là Thiên Vân Ma Khuyển.

Trước đây bé một mực khẳng định mình là bảo bối của Chung Cẩn và Thu Sanh, nói toạc cả trời đất cũng chỉ là một bảo bối, chết sống không thừa nhận mình là chó.

Thì ra bé đều biết cả.

Chung Cẩn cũng không vạch trần lời nói buột miệng của bé trong tình thế cấp bách, anh gọi bé lại, dùng lòng bàn tay lau nước mắt trên khóe mắt bé: “Đều là trẻ lớn rồi, sao còn khóc nhè thế?”

Anh xỏ giày da vào chân, đỡ vai Tiểu Đồng đứng dậy.

Không dám dồn lực vào chân trước, anh chỉ dám dùng gót chân

chạm đất, đỡ vai con bé, khập khiễng đi về phía ngoài sân vận động.

Tang Bưu đi theo Tiểu Đồng tuần tra mấy năm, đã sớm học được kỹ năng đi theo, họ đi phía trước, Tang Bưu cũng không cần ai lo lắng, lẽo đẽo theo sau.

Ở cửa sân vận động gọi taxi đến bệnh viện.

Bệnh viện đông người, không thể mặc kệ Tang Bưu cứ chạy lung tung, Tiểu Đồng liền dùng chiếc áo khoác chống nắng của mình quấn Tang Bưu lại, hai tay áo buộc trước ngực, dùng chiếc địu đơn giản này cõng Tang Bưu trên lưng.

Tiểu Đồng để Chung Cẩn ngồi trên ghế ở sảnh bệnh viện, bé tự mình cõng Tang Bưu đi xếp hàng đăng ký. Người khác thấy một đứa trẻ nhỏ như vậy cõng một con gà đến bệnh viện đều thấy lạ, không ít người nhìn bé.

Nhưng Tiểu Đồng trước nay không để ý đến ánh mắt người khác, dù có người bàn tán ngay bên cạnh, bé cũng chẳng hề bận tâm.

Đến lượt đăng ký, Tiểu Đồng nhón chân, đưa nửa đầu ra trước cửa sổ, lễ phép hỏi: “Cô ơi, ba cháu bị thương ngón chân cái, không chảy máu, có một chút bầm tím, chỗ bị thương không đặt chân xuống được, xin hỏi cháu phải đăng ký ở khoa nào ạ?”

Bác sĩ ở cửa sổ đăng ký thấy một đứa trẻ nhỏ như vậy, nói chuyện trật tự rõ ràng lại lễ phép, lập tức có thiện cảm với bé, giọng nói cũng dịu dàng hỏi:

“Không đi được à? Đến khoa chấn thương chỉnh hình khám trước xem, chứng minh thư của ba cháu có mang không?”

Tiểu Đồng đưa chứng minh thư đã chuẩn bị sẵn lên cửa sổ, cau

mày, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi lạ: “Cô ơi, xin hỏi có thể cho cháu đăng ký khám chuyên gia không ạ?”

Bác sĩ bên trong trực tiếp bật cười: “Ngón chân cái bị thương không cần khám chuyên gia đâu con, con có thể ra sảnh tầng một bên tay phải quét mã lấy một chiếc xe lăn dùng chung.”

“Vâng vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Tiểu Đồng đăng ký xong, lại cõng Tang Bưu một mạch chạy chậm trở về, Chung Cẩn thấy bé chạy tới, giơ tay ra hiệu một tiếng, Tiểu Đồng lại trực tiếp bỏ qua Chung Cẩn, chạy ra khỏi chỗ anh.

Chung Cẩn đang nghi hoặc bé làm gì thì rất nhanh lại thấy Tiểu Đồng đẩy một chiếc xe lăn trở về.

Tiểu Đồng vỗ vỗ vào xe lăn: “Ngồi lên đây đi ba, con phải đưa ba đến khoa chấn thương chỉnh hình.”

Chung Cẩn vốn có thể tự mình đi, nhưng thấy bé hiểu chuyện chu đáo như vậy, trong lòng cảm thấy vui mừng, anh vẫn nghe theo sự sắp xếp của con gái, ngồi lên xe lăn.

Thấy con bé vẫn cõng gà, Chung Cẩn quay đầu về phía con bé giơ tay ra: “Tang Bưu cho ba ôm, nó bây giờ nặng lắm, con cõng nó mệt.”

Tiểu Đồng trợn mắt lườm anh một cái, hung dữ dạy dỗ: “Ba là người bệnh, những việc này ba đừng có lo, hơn nữa ba ôm một con gà đi khám bệnh, đến lúc đó bác sĩ cũng không biết rốt cuộc là chân ba gãy hay chân gà gãy.”

Chung Cẩn ngượng ngùng rụt tay lại: “Được rồi, nghe theo người nhà sắp xếp.”

Tiểu Đồng cõng Tang Bưu trên lưng, tay đẩy ông bố tàn tật, vừa xem bảng chỉ dẫn vừa thoải mái hỏi đường, thuận lợi đưa Chung Cẩn đến phòng khám khoa chấn thương chỉnh hình.

Tiếp theo chụp phim, nộp phí các thứ, đều do một mình bé hoàn thành.

Chung Cẩn ngồi trên xe lăn, nhìn bé vẻ mặt nghiêm trọng bận trước bận sau. Giống như nhìn trước cuộc sống tuổi già của mình, sau này khi anh già đến đi không nổi, Tiểu Đồng hẳn là sẽ dẫn anh đến bệnh viện như vậy.

Rất nhiều lần Tang Bưu trượt xuống từ lưng Tiểu Đồng, bé lại ngồi xổm xuống, bế Tang Bưu lên buộc lại cẩn thận, rồi tiếp tục cầm đơn thuốc đi làm thủ tục.

Cuối cùng hoàn thành toàn bộ quá trình khám bệnh, bác sĩ nhìn phim chụp X-quang: “Gãy xương đốt một ngón chân cái bên phải, phải bó bột cố định, chân phải tạm thời không được chịu lực nhé.”

Chung Cẩn bình tĩnh "Ừ" một tiếng, anh bị thương khi làm việc là chuyện thường ngày, quy trình gãy xương anh đều hiểu.

Tiểu Đồng cõng Tang Bưu, đứng thẳng bên cạnh, vểnh tai nghe bác sĩ nói chuyện.

Nghe bác sĩ nói gãy xương, Chung Cẩn thì vẻ mặt bình tĩnh, Tiểu Đồng lại nhíu chặt mày, thần sắc nghiêm trọng, đáy mắt còn ngấn nước.

Bác sĩ thấy người nhà bệnh nhân có vẻ hơi suy sụp tinh thần, cũng an ủi vài câu: “Không sao đâu cháu, ba cháu chỉ bị thương nhẹ thôi, dưỡng một thời gian là khỏi.”

Tiểu Đồng dùng mu bàn tay lau nước mắt: “Vậy bác sĩ ơi, sau

này ba cháu có bị di chứng gì không ạ?"

"Không đâu."

"Có cần xét nghiệm máu không ạ? Lúc nãy cháu không thấy lấy máu."

Bác sĩ cười ha hả đưa cho bé một tờ khăn giấy: "Lau nước mắt đi con, không cần xét nghiệm máu đâu, bác là bác sĩ, con phải tin bác."

Tiểu Đồng lại lo lắng hỏi thêm vài câu, bác sĩ đều kiên nhẫn trả lời, còn tiện thể phổ cập kiến thức khoa học về những điều cần chú ý khi chăm sóc bệnh nhân gãy xương.

Cũng không qua loa với bé chỉ vì bé còn nhỏ, ngược lại vì bé là trẻ con nên bác sĩ giải thích càng kiên nhẫn và rõ ràng hơn.

Cuối cùng cũng tiễn được người nhà bệnh nhân cõng gà béo đi, Chung Cẩn thấy bác sĩ tháo kính xuống, cười thở dài một hơi.

Tiểu Đồng đẩy xe lăn của Chung Cẩn ra khỏi phòng khám, đột nhiên lại đứng bất động ở hành lang, Chung Cẩn quay đầu nhìn bé:

"Lại làm sao vậy?"

Đứa trẻ bỏ Chung Cẩn lại, xoay người chạy về phòng khám, lát sau đi ra, tay cầm điện thoại, trên màn hình chọc chọc.

Chung Cẩn: "… Con không phải là đi xin số liên lạc của bác sĩ đấy chứ?"

Tiểu Đồng hạ điện thoại xuống, dùng dây đeo điện thoại móc vào cổ, hai tay nắm lấy tay lái xe lăn đi về phía trước, vẻ mặt đắc ý:

“Con thêm WeChat của bác sĩ rồi, con nói với bác ấy, nếu ba con đột nhiên trở nặng con sẽ liên lạc với bác ấy.”

Chung Cẩn: “Ba sẽ không đột nhiên trở nặng.”

Ở dưới lầu bệnh viện trả lại xe lăn, Chung Cẩn dùng tay vịn vai Tiểu Đồng, khập khiễng đi về phía cổng bệnh viện, phải đi qua quảng trường nhỏ phía trước bệnh viện mới có thể ra đường bắt xe.

Tiểu Đồng lưng thẳng tắp, căng thẳng người, ngửa đầu nói với Chung Cẩn: “Ba ơi, ba có thể coi con là gậy chống, con có thể đỡ được ba.”

Tay Chung Cẩn tuy đặt trên vai con bé nhưng không dùng lực, chỉ nhẹ nhàng đặt lên, chậm rãi đi về phía trước.

Ánh mặt trời buổi chiều tà đổ bóng tòa nhà bệnh viện xuống quảng trường, Chung Cẩn mới nhớ ra Tiểu Đồng vẫn chưa ăn cơm trưa.

Chương 118

DTV-EBOOK

Đứa nhỏ này đang tuổi lớn, lớn nhanh đói cũng nhanh, một bữa không ăn là đói đến kêu oai oái. Tài xế của cậu bé đi đón bé tan học, mỗi ngày còn phải mang cho bé chút bánh mì sữa bò linh tinh để bé ăn lót dạ trước, nếu không bé sẽ không chịu nổi đến giờ cơm tối.

Hôm nay buổi sáng đá bóng, vừa rồi lại ở bệnh viện chạy tới chạy lui bận rộn, bé lại không kêu đói.

Chung Cẩn cúi đầu hỏi bé: "Không đói bụng sao?"

Tiểu Đồng mím môi lắc đầu: "Không đói bụng."

Vừa nói xong không đói bụng, bụng liền kêu ùng ục, Tiểu Đồng ngượng ngùng cười hi hi.

Chung Cẩn dừng bước, xem xung quanh có cửa hàng nào bán đồ bé thích ăn không, Tiểu Đồng lại dang hai tay chặn một chiếc taxi, thúc giục Chung Cẩn:

"Ôi, mau về thôi ba, ba không thể cứ ở ngoài đường mãi."

Trước tiên ngồi taxi đưa Tang Bưu đến cửa hàng trái cây, xe dừng ở ngã tư, Chung Cẩn bảo Tiểu Đồng tự mình đưa Tang Bưu vào, cố ý dặn bé không được nói cho dì Lương chuyện anh bị thương.

Tiểu Đồng ôm Tang Bưu chạy nhanh vào cửa hàng trái cây, dì Lương đang bận rộn gọt dứa cho khách, cậu cháu nhỏ bên cạnh khóc lóc không ngừng, vẫn là khách giúp dỗ dành đứa bé.

Dì Lương thật sự đã đủ bận rồi, đừng làm dì thêm phiền.

Bé đặt Tang Bưu xuống đất, chào dì Lương, rồi chạy tới véo má cậu em họ, xoay người chạy ra khỏi tiệm trái cây.

Trở về khách sạn, Chung Cẩn đặt mua một chiếc xe lăn, rồi gọi Tiểu Đồng: "Chung Vân Đồng, con muốn ăn gì? Ra nhà hàng khách sạn ăn hay muốn ăn cơm hộp?"

Đứa nhỏ này vừa về đã trốn vào phòng vệ sinh, không biết làm gì bên trong mà nửa ngày không ra.

Chung Cẩn vừa dứt lời, Tiểu Đồng đẩy cửa đi ra, con bé đi đến bên sofa, ngồi xổm trước mặt Chung Cẩn, ngẩng đầu lên, há to miệng cho Chung Cẩn xem:

"Ba ơi, răng cửa của con hình như cũng sắp rụng rồi."

Tiểu Đồng bắt đầu thay răng từ năm sáu tuổi, Chung Cẩn nhớ đến bây giờ đã thay năm chiếc răng, răng cửa trước hai tuần phát hiện bắt đầu lung lay, chỉ là vẫn chưa rụng.

Sáng nay Chung Cẩn xem bé đá bóng còn đang nghĩ sao răng cửa của bé vẫn chưa xong, chỉ là sau đó chân đau nên quên mất, không ngờ thật sự sắp rụng.

Anh một tay đỡ trán Tiểu Đồng, tay kia thò vào miệng bé, dùng lòng bàn tay đỡ chiếc răng lung lay trước sau, thật sự lung lay rất mạnh.

"Ba nhổ nó xuống cho con nhé, nhỡ tối rụng không cẩn thận nuốt vào bụng thì sao?"

Tiểu Đồng há to miệng gật gật đầu: "Vâng ạ."

Chung Cẩn dùng hai tay nắm chiếc răng cửa lung lay sắp rụng, không dùng bao nhiêu sức, răng liền rụng xuống, anh cúi người rút một tờ khăn giấy, gói chiếc răng còn dính tơ máu lại.

Tiểu Đồng thè lưỡi liếm liếm chỗ răng cửa bị mất, rồi chạy vào phòng vệ sinh soi gương, chạy ra, thở dài với Chung Cẩn:

“Xong rồi, bây giờ con cũng là một ông già móm mém.”

“Con còn nhớ ông già bán bánh bao không? Vậy con còn nhớ chuyện đặt biệt danh cho La Gia Hạo hồi nhỏ không?”

Tiểu Đồng cười hi hi, lộ ra chỗ răng cửa bị thiếu: “Đương nhiên nhớ, bây giờ mọi người chẳng phải vẫn gọi La Gia Hạo là bánh bao sao? Ha ha.”

Chiếc xe lăn Chung Cẩn mua vẫn chưa đến, Tiểu Đồng không đồng ý cho anh ra ngoài, vì thế liền gọi cơm hộp mang đến phòng ăn.

Tiểu Đồng ở Kinh Thị thường xuyên nhắc muốn ăn hải sản Hải Sơn, Chung Cẩn gọi cho bé một phần lớn hải sản xào cay, bên trong có tôm cua bào ngư nhỏ và sò, để bé ăn một bữa thỏa thích.

Chung Cẩn bị thương chân đau, không có khẩu vị gì. Hơn nữa anh cũng không ăn cay giỏi, uống chưa đến nửa bát cháo hải sản đã không ăn nổi nữa.

Anh ngồi một bên, lấy thuốc bệnh viện kê ra, tìm thuốc giảm đau chống viêm uống.

Tiểu Đồng đeo găng tay ngồi xổm trước bàn trà gặm con cua, nhìn nửa bát cháo còn lại của Chung Cẩn, rồi nhìn anh đang ngửa đầu nuốt thuốc.

Bé nhéo con cua hỏi: “Chân ba đau lắm ạ?”

“Gãy xương đương nhiên đau, cho nên con bình thường đi đường đừng có cả ngày nhảy lên nhảy xuống, lần trước con đi đường bằng phẳng còn ngã, đến khi nào gãy xương, con cũng biết khổ.”

Anh lải nhải nói cả buổi, Tiểu Đồng không lên tiếng, Chung Cẩn quay đầu nhìn lại, bé vừa bóc chân cua vừa sụt sùi khóc.

Chung Cẩn cầm khăn giấy đưa cho bé lau nước mắt, giọng dịu dàng: “Sao vậy? Ba nói câu nào không đúng à?”

Tiểu Đồng khóc một trận, rồi ăn hết chân cua.

Lại bóc mai cua ra, dùng thìa xúc gạch cua ăn, vừa ăn vừa khóc lóc trách Chung Cẩn: “Ba chỉ biết nói con, chính ba còn không biết bảo vệ mình. Ba bình thường bảo con đi giày da không được đá bóng, sao ba lại không nhớ?”

Trách móc vài câu, bé lại ngậm nước mắt ăn hết một miếng gạch cua to.

Sau đó lại khóc thút thít tiếp tục trách: “Người ta nhờ ba đá bóng đi, chẳng lẽ ba không biết từ chối sao? Ba toàn dạy con phải dũng cảm nói không, không cần làm người nịnh hót, ba đâu? Chính ba còn làm không được.”

Chung Cẩn im lặng nghe, đeo găng tay bóc một con tôm đút đến bên miệng bé.

Tiểu Đồng há miệng cắn một miếng, khóc thì khóc, nhưng hễ có ăn là bé không bỏ sót miếng nào.

Tiểu Đồng bắt đầu ngủ riêng từ hồi học lớp lớn ở nhà trẻ, cũng từ lúc đó, bé không còn ngủ chung phòng với Chung Cẩn nữa.

Mẹ dạy bé, con gái lớn rồi, thay quần áo, đi vệ sinh và tắm rửa đều phải tránh mặt người lớn là nam giới trong nhà, bé vẫn luôn nhớ kỹ.

Hôm nay Chung Cẩn bị thương chân, bên cạnh lại chỉ có Tiểu Đồng, vì thế Tiểu Đồng không yên tâm để Chung Cẩn ngủ một mình, sợ anh nửa đêm bệnh tình đột nhiên trở nặng.

Phòng Chung Cẩn ở có một chiếc sofa đôi, Tiểu Đồng mang chăn của mình đặt lên sofa, ôm chú chó bông cũ kỹ có mùi thơm, mặc đồ ngủ nằm xuống.

Chung Cẩn khuyên bé về phòng mình ngủ nhưng bé không nghe, còn Chung Cẩn thì không thể ngủ trên chiếc sofa nhỏ đó được, vì chân anh không tiện co lại.

Cuối cùng Chung Cẩn chỉ có thể tùy bé ngủ bên kia.

Nửa đêm, Chung Cẩn bị một tiếng "tất tốt" rất nhỏ đánh thức. Anh ban đầu nghĩ Tiểu Đồng nửa đêm dậy ăn gì đó, trời tối om, sợ con bé va vào đồ vật ngã, Chung Cẩn liền bật đèn bàn đầu giường.

Ánh đèn đột nhiên sáng lên, Chung Cẩn nhìn về phía chiếc sofa nhỏ, kinh hãi đến dựng cả tóc gáy.

“Chung Vân Đồng, con đang làm gì?”

Tiểu Đồng tay cầm dao gọt hoa quả, đang vung qua vung lại trên chân mình, con bé cũng bị Chung Cẩn làm giật mình, vội vàng ném con dao xuống đất.

"Con đang làm gì?" Chung Cẩn giận dữ, tức đến đầu óc choáng váng.

Trước đây anh từng làm một vụ án, một đám trẻ bị một tổ chức tự hành hạ nào đó dụ dỗ, lén lút cha mẹ, dùng dao rạch những vết thương ở chỗ kín trên cơ thể, sau đó lại đăng những vết thương đó lên mạng kích động nhiều người hơn, những đứa trẻ đó còn lấy làm tự hào.

Vừa nhìn thấy Tiểu Đồng cầm dao vung vẩy trên chân, trong đầu Chung Cẩn lập tức hiện ra chi tiết vụ án đó, những vết thương của bọn trẻ trông thật ghê rợn.

Không biết là kinh hãi hay sợ hãi, Chung Cẩn cảm thấy thái dương giật thình thịch.

Tiểu Đồng ngồi trên chiếc chăn xộc xệch, cắn môi dưới trừng mắt nhìn anh, một câu cũng không dám nói.

Rất nhanh Chung Cẩn lại nghĩ đến một khả năng khác, có phải bé cho rằng máu của mình cũng có thể chữa thương cho Chung Cẩn, nên đang cố gắng làm chảy máu ra không?

Nhưng dù là như vậy, Chung Cẩn vẫn rất tức giận, anh không cho phép Chung Vân Đồng làm bất cứ điều gì gây tổn thương đến cơ thể mình.

"Con đang làm gì? Sao nửa đêm lại cầm dao vung vẩy trên chân?" Chung Cẩn hơi nhíu mày, rất nghiêm túc nhìn chằm chằm đứa trẻ im lặng.

Tiểu Đồng sau đó ngả người ra sofa, kéo chăn trùm kín đầu, từ chối giao tiếp.

Chung Cẩn xoay người xuống giường, dùng gót chân chạm đất, khập khiễng đi đến bên sofa, tiện tay kéo một chiếc ghế bành, ngồi xuống bên cạnh sofa.

Anh đưa tay kéo chiếc chăn trùm đầu con bé ra, Tiểu Đồng lại

lập tức nhắm mắt lại, con ngươi dưới mí mắt mỏng manh hơi rung động.

Chung Cẩn: “Mở mắt ra, đừng giả vờ ngủ.”

Tiểu Đồng dùng tay nhéo mép chăn, mở mắt ra, đối diện với ánh mắt giận dữ rõ ràng của Chung Cẩn, bé lại lập tức nhắm mắt lại, chột dạ nhỏ giọng nói:

“Con muốn ngủ, ba có chuyện gì ngày mai nói lại đi.”

Chung Cẩn kìm nén ngọn lửa giận trong lòng, thấp giọng hỏi: “Vừa nãy con cầm dao làm gì? Con định cắt mình sao?”

Tiểu Đồng lại kéo chăn trùm kín đầu, đứa trẻ cuộn tròn trong chăn vài cái, không hé răng.

Một lúc lâu sau, Tiểu Đồng lặng lẽ kéo góc chăn xuống, thấy Chung Cẩn vẫn lạnh mặt nhìn chằm chằm mình, bé thè lưỡi, nghiêng người, kéo tay ba đặt lên đầu gối nũng nịu:

“Con chỉ muốn thử xem.”

"Thử cái gì?" Chung Cẩn hiểu ý con bé, nhưng vẫn muốn con bé tự mình nói ra.

Giọng Tiểu Đồng càng nhỏ hơn, chột dạ lẩm bẩm: “Con chỉ muốn thử xem, máu của con có cứu được ba không.”

“Con tốt nhất đừng có ý nghĩ đó.”

Chung Cẩn trừng mắt nhìn bé, giọng lạnh lẽo: “Chung Vân Đồng, ba nói cho con biết, nếu con dám làm tổn thương bản thân, ba cả đời sẽ không tha thứ cho con, nếu con dám dùng dao rạch mình, vậy sau này con đừng gọi ba là ba nữa.”

Đây là lần đầu tiên Chung Cẩn dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện với Tiểu Đồng.

Trước đây anh cũng từng giận Tiểu Đồng, nhưng chưa bao giờ lạnh lùng nghiêm trọng như hôm nay. Tiểu Đồng sợ hãi thật rồi, bé nhìn Chung Cẩn, nhỏ giọng đảm bảo:

“Con sau này không thế nữa.”

Chung Cẩn nhắm mắt lại, khẽ thở dài.

Tiểu Đồng cuộn chăn bò lại đây, tựa đầu vào đầu gối Chung Cẩn, lại lần nữa đảm bảo: “Ba ơi, con sai rồi, con sau này không bao giờ làm tổn thương mình nữa, xin ba tha thứ cho con đi.”

Con bé còn đưa tay kéo chiếc 【miễn đánh ngọc bài】 trên cổ ra, đặt nhẹ lên đầu gối Chung Cẩn.

Chung Cẩn đưa tay xoa đầu con bé: “Ngủ đi, sau này không được làm như vậy nữa.”

Chuyện tối nay khiến Chung Cẩn cũng giật mình kinh sợ, nếu không phải anh kịp thời tỉnh lại, đứa trẻ xui xẻo này không biết có thật sự dám đâm mình một nhát không.

Anh giấu con dao gọt hoa quả dưới gối mình, sau đó cũng không ngủ ngon giấc, cả đêm tỉnh dậy rất nhiều lần, mỗi lần tỉnh lại đều phải nhìn về phía Tiểu Đồng, thấy bé cuộn tròn vẫn đang ngủ, anh lại dựa lưng xuống ngủ tiếp một lát.

Lần này về Hải Sơn, Chung Cẩn vốn định đưa Tiểu Đồng ở lại đây vài ngày, nhưng vì chân Chung Cẩn bị thương, nên đành phải về trước.

Chung Cẩn đặt vé máy bay xong, cách giờ ra sân bay còn nửa ngày.

Anh hỏi Tiểu Đồng: “Còn nửa ngày nữa, con có muốn tụ tập với các bạn không? Chẳng phải con nói muốn đi ăn nướng BBQ với Hướng Tử Mặc và các bạn sao?”

Tiểu Đồng ôm chú chó bông nằm cuộn tròn trên sofa, chơi trò chơi nhỏ trên điện thoại, mắt không rời khỏi màn hình, nghĩ nghĩ rồi lắc đầu:

“Không muốn đi, hôm qua đá bóng chẳng phải gặp nhau rồi sao.”

Chung Cẩn hỏi: “Vậy con muốn đi đâu không? Hay là chỉ muốn ở khách sạn chơi game?”

Tiểu Đồng điều khiển nhân vật nhỏ trên màn hình nhảy qua một vực thẳm, nhân vật lại bị một bãi chùy chùy lớn đột ngột xuất hiện đánh bay ra ngoài, trên màn hình hiện lên dòng chữ 【GAMEOVER】 sáng rực, Tiểu Đồng kêu rên một tiếng, ngửa người ngã vật ra sofa.

Chung Cẩn khẽ cười: “Đưa đây, ba giúp con qua.”

Tiểu Đồng đưa điện thoại cho Chung Cẩn, Chung Cẩn loáng một cái đã giúp bé vượt qua màn đó.

Sau đó Tiểu Đồng lại không muốn chơi trò chơi này nữa, bé dùng lưỡi liếm liếm chỗ răng cửa bị mất, đột nhiên nhớ đến chiếc răng rụng tối qua:

“Ba ơi, chiếc răng rụng hôm qua của con đâu?”

“Ba bỏ trong túi rồi, sao vậy?”

Trước đây những chiếc răng rụng của Tiểu Đồng đều được Thu Sanh sưu tập lại, sau khi khử trùng bằng oxy già, đặt trong một

chiếc hộp đựng răng sữa nhỏ bằng gỗ đàn hương tinh xảo.

Cho nên chiếc răng rụng này Chung Cẩn cũng tự nhiên bỏ vào túi, chuẩn bị mang về giao cho Thu Sanh.

Chương 119: Chương Cuối

DTV-EBOOK

Tiểu Đồng xoay người ngồi dậy từ sofa, giọng nói đột nhiên trở nên có chút hưng phấn: "Cái răng này rụng ở Hải Sơn, hay là chúng ta ném nó xuống biển rộng đi?"

"Được thôi, con muốn xử lý thế nào cũng được."

Khách sạn cách bờ biển không xa, Tiểu Đồng đẩy xe lăn của Chung Cẩn về phía đó, đi được một đoạn bé bắt đầu nghịch xe lăn, trước tiên đẩy xe lăn chạy loạn một trận, sau đó nhảy lên xe lăn, đặt chân lên thanh ngang phía dưới, thân người lơ lửng, dùng quán tính đưa cả bé và Chung Cẩn về phía trước.

Đường ven biển rất vắng, lúc này cũng không có ai, Chung Cẩn mặc kệ bé nghịch ngợm.

Cứ như vậy chạy về phía trước một đoạn, đi đến dưới chân cầu vượt biển quen thuộc, Tiểu Đồng chỉ vào một bãi đất trống rẽ vào phía trước, đón gió biển gọi Chung Cẩn:

"Ba ơi, ba còn nhớ chỗ này không?"

"Chỗ này làm sao?"

Trước đây họ thường xuyên chạy bộ buổi sáng qua đây, Chung Cẩn không nhớ chỗ này có gì đặc biệt.

Tiểu Đồng đứng trên xe lăn, vui vẻ cười ha hả: "Chính là ở chỗ này, xe đạp của ba bị trộm đó, ba quên rồi sao?"

Chung Cẩn cũng nhớ ra, đó là lần đầu tiên Tiểu Đồng học đi xe

đạp, Chung Cẩn giúp bé giữ xe đạp đi phía trước, còn xe đạp của anh thì để ở chỗ này.

Đợi Tiểu Đồng học được lái xe, họ quay lại đây thì phát hiện xe đạp của Chung Cẩn bị trộm mất yên.

Ở địa phận Hòa An, yên xe của trưởng đồn công an bị trộm, chuyện này nghe có lọt tai không?

Ban đầu Chung Cẩn định gọi điện thoại báo án, nhưng rất nhanh phát hiện cách đó không xa có mấy đứa trẻ mười mấy tuổi, trong tay cầm yên xe.

Chung Cẩn gọi một tiếng về phía đó, đám nhóc choai choai chẳng những không để ý đến anh, ngược lại còn tăng tốc chạy về phía trước.

Tiểu Đồng lúc đó vừa mới học lái xe, không chút do dự cưỡi chiếc xe nhỏ xông ra, đôi chân ngắn ngủn của bé đạp đến tóe lửa, chiếc xe đạp chạy vun vút, đâm ngã một đứa trẻ trong số đó mới dừng lại được.

Chung Cẩn sợ đám trẻ không nhẹ không nặng, đánh đến Tiểu Đồng, anh cũng liều mạng chạy về phía đó.

Chạy đến nơi vừa nhìn thấy, mấy đứa trẻ kia không động tay động chân, mà Tiểu Đồng lại đè tên bị ngã xuống đất, cưỡi lên lưng người ta, liều mạng túm tóc đứa trẻ kia, mặt đỏ bừng, gân cổ lên hô to:

“Đồ trộm xe, xem tao bắt mày!”

Tiểu Đồng vô cùng tức giận, nắm chặt tay định đấm vào đầu đứa trẻ kia, Chung Cẩn vội chạy tới bế bé lên. Lúc bế lên, đôi chân ngắn ngủn của bé vẫn giận dữ đạp loạn xạ trong không trung.

Sau đó Hồ Đắc đuổi đến, đưa mấy đứa trẻ trộm yên xe về đồn phê bình giáo dục, chuyện Tiểu Đồng tay không bắt trộm oanh liệt cũng lan truyền khắp đồn.

Các cảnh sát còn đặt làm huy chương sô cô la trên mạng cho bé, tổ chức một buổi lễ trao huy hiệu nhỏ, cô bé mập vì thế mà đắc ý một thời gian dài.

Mấy chiếc huy chương sô cô la đó bé mỗi ngày lấy ra liếm một chút, rồi cẩn thận dùng giấy bạc gói lại bỏ vào tủ lạnh.

Sau này Chung Cẩn cảm thấy mỗi lần liếm một chút như vậy quá mất vệ sinh, liền giả vờ muốn trộm sô cô la của bé ăn, bé mập lập tức có ý thức nguy cơ, liền nhanh chóng ăn hết sô cô la.

Trong ấn tượng của Chung Cẩn, lần đó là lần đầu tiên Tiểu Đồng nổi giận, trước đây họ đều nghĩ tính cách cô bé mềm mỏng, sẽ không nổi nóng, kỳ thực là ngưỡng chịu đựng cơn giận của bé cao, một khi thật sự gặp phải vấn đề nguyên tắc, bé thật sự rất hung dữ.

Tiểu Đồng nói muốn ném chiếc răng của mình xuống biển rộng, đến đây nhìn thấy biển rộng xanh thẳm trong veo, bé lại do dự, sợ chiếc răng của mình bị động vật biển nuốt vào bụng, nếu làm hại cá nhỏ thì không hay.

Cuối cùng bé chôn chiếc răng dưới một bức tường hoa hồng leo, bức tường hoa này chính là nơi trước đây họ thường đi qua mỗi buổi sáng tập thể dục.

Từ bờ biển trở về, Chung Cẩn và Tiểu Đồng mỗi người thu dọn hành lý, lên đường ra sân bay.

Đến sân bay, Chung Cẩn đi lại không tiện, Tiểu Đồng một mình hoàn thành việc đổi thẻ lên máy bay và gửi xe lăn.

Bé còn phải giao tiếp vài câu với nhân viên ở quầy, rồi chạy về hỏi Chung Cẩn:

“Ba ơi, chú nhân viên ở quầy nói có thể sắp xếp xe lăn nhỏ đưa ba lên máy bay, ba có cần không? Nếu ba cần, con đi làm thủ tục ngay bây giờ.”

"Không cần, ba đi được." Chung Cẩn nói.

Tiểu Đồng liền không kiên trì nữa.

Tuy nhiên sau đó trong quá trình làm thủ tục lên máy bay, Tiểu Đồng luôn cẩn thận che chở Chung Cẩn, còn lớn tiếng nhắc nhở bên cạnh:

“Xin lỗi, chân ba cháu không tiện đi lại, xin ngài lưu ý đừng dẫm vào chân ba cháu, cảm ơn.”

Vì thế người bên cạnh liền nhìn Chung Cẩn với ánh mắt thương cảm.

Chung Cẩn thậm chí còn đọc được trong mắt những người đó những lời ngầm như【còn trẻ mà đã tàn tật, thật đáng tiếc】.

Anh đành phải giải thích: “Gãy xương nhẹ thôi, rất nhanh sẽ khỏi.”

Tiểu Đồng vang dội trả lời: “Đúng vậy, ba cháu đá bóng với học sinh tiểu học bị gãy xương.”

Sau đó ánh mắt thương cảm xung quanh liền biến thành ánh mắt buồn cười.

Chung Cẩn hết cách, đành phải khẽ nói với Tiểu Đồng: “Con đừng nói chuyện nữa.”

Lên máy bay thành công, Chung Cẩn trước khi tắt máy đã gửi một tin nhắn WeChat cho Thu Sanh, bảo cô ra sân bay đón họ. Anh nghĩ nghĩ, vẫn là nói cho Thu Sanh biết chuyện mình bị thương, nếu không lát nữa cô nhìn thấy anh ngồi xe lăn ra sẽ giật mình.

Quả nhiên sau khi nói bị thương, điện thoại của Thu Sanh lập tức gọi lại, mắng Chung Cẩn một trận trong điện thoại.

Tiểu Đồng nhìn thấy Chung Cẩn bị mắng đến rụt cả đầu, bé che miệng cười trộm.

Chung Cẩn trừng mắt nhìn bé một cái, Tiểu Đồng nhanh chóng quay đầu sang bên kia, giả vờ đang xem phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lúc máy bay cất cánh, Tiểu Đồng áp trán vào cửa sổ, nhìn chằm chằm xuống dưới, nhìn thấy sân bay Hải Sơn thiết kế hình vỏ trứng hoàn chỉnh hiện ra trong tầm mắt, rồi từ từ xa dần thu nhỏ lại.

Mấy năm nay vô số lần đi đi về về giữa Hải Sơn và Kinh Thị, cảnh tượng này Tiểu Đồng đã sớm quen thuộc, chỉ là lần này không giống lắm so với trước đây. Trước đây mỗi lần rời đi, đều biết rõ ngày về là bao lâu, lần này rời đi, bé lại không biết khi nào sẽ quay lại.

Tiểu Đồng đưa tay lên, vẽ một hình trái tim trên kính, sau đó áp lòng bàn tay lên hình trái tim đó.

Bé lặng lẽ nói trong lòng, tạm biệt, Hải Sơn.

Tạm biệt, tất cả những người bạn loài người và phi loài người của tôi.

Máy bay càng bay càng cao, trong mơ hồ, Tiểu Đồng dường như nhìn thấy trên mặt đất một đứa trẻ, một đứa trẻ mập mạp thấp bé, mặc bộ quần áo ngắn tay bằng vải lụa rực rỡ, mái tóc đen nhánh buộc thành búi tròn đáng yêu bằng dải lụa, bé bước những bước chân ngắn ngủn, một mình đi trên con phố đông người qua lại.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Đồng, cô bé mập ngẩng mặt lên, trừng đôi mắt đen láy to tròn, vẫy tay về phía Tiểu Đồng, giọng nói vang dội:

“Chào bạn, tôi là một Chung Vân Đồng, tạm biệt.”